

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

IAMBΛIXΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ

ΠΕΡΙ ΒΙΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΟΥ

ΛΟΓΟΣ.)

IAMBLICHI CHALCIDENSIS

EX COELE-SYRIA

DE VITA PYTHAGORICA

LIBER

GRAECE ET LATINE.

TEXTUM POST LUDOLPHUM KUSTERUM AD FIDEM CDD.
MSS. RECOGNOVIT, ULRICI OBRECHTI INTERPRETATIONEM
LATINAM PASSIM MUTAVIT, KUSTERI ALIORUMQUE
ANIMADVERSIONIBUS ADIECIT SUAS

M. THEOPHILUS KIESSLING

SCHOLAE EPISCOPALIS CIZENSIS CORRECTOR.

ACCEDUNT

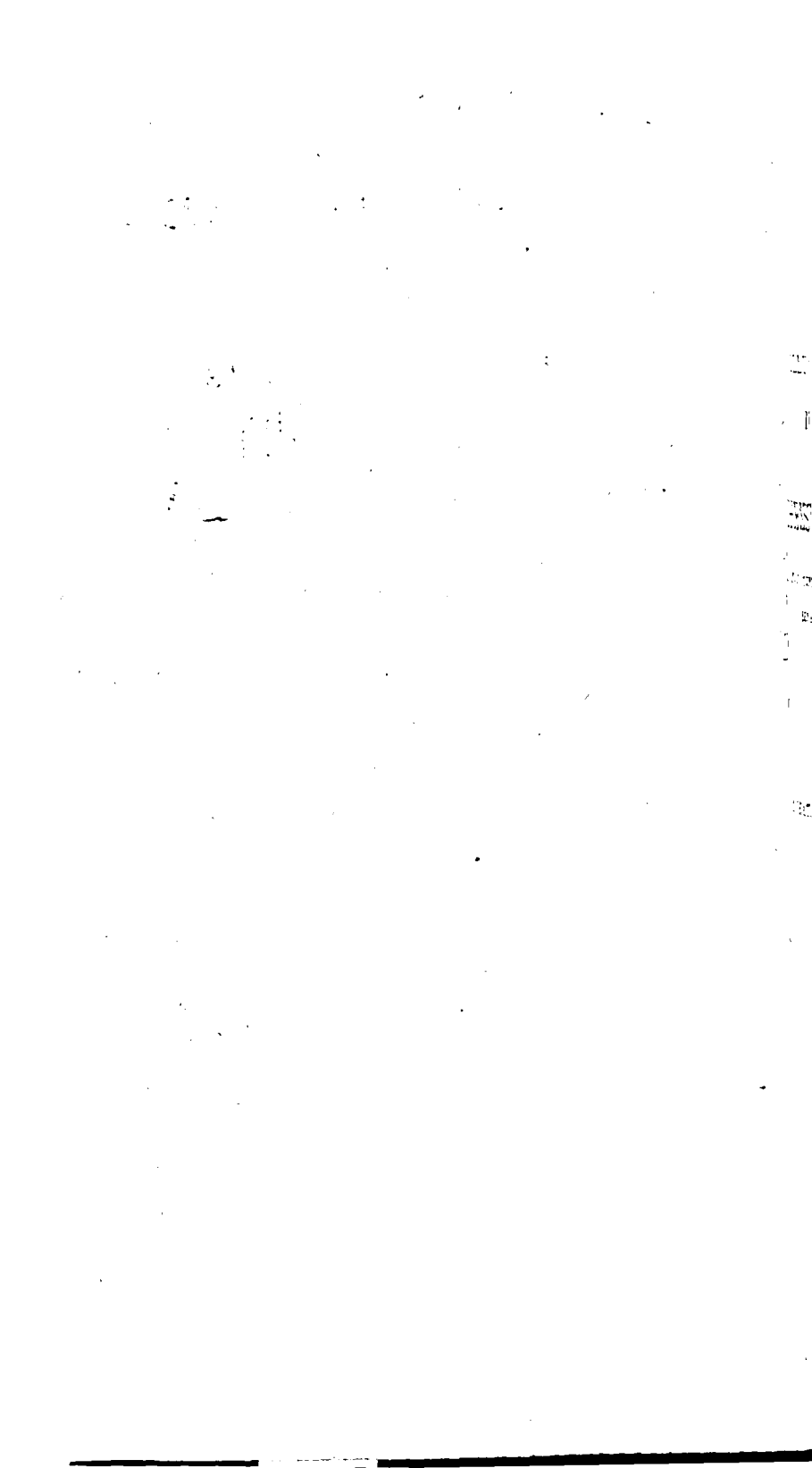
PRAETER PORPHYRIUM DE VITA PYTHAGORAE
CUM NOTIS LUCAE HOLSTENII ET CONRADI RITTERSHUSII,
ITEMQUE ANONYMUM APUD PHOTIUM DE VITA PYTHAGORAE,
VARIAE LECTIONES IN IAMBLICHI LIBRUM TERTIUM ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΚΟΙΝΗΣ ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΗΣ ΕΠΙΕΤΗΜΗΣ, ET QUARTUM
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΙΚΟΜΑΧΟΥ ΑΡΙΘΜΗΤΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ,
E CODICE CIZENSI ENOTATAE.

PARS PRIOR.

LIPSIAE, MDCCCXV.

SUMTIBUS F. C. G. VOGELII.

R. FRIEDLÄNDER & SOHN
Buchhandlung
Berlin N.W. 6.
11, Carlstrasse 11.

VIRO MAGNIFICO

ILLUSTRI EXCELLENTISSIMO

IURISCONSULTISSIMO

CHRISTIANO GOTTLOB EINERT

**I. U. D. POTENTISSIMO SAXONIAE REGI A CONSILIIS AULICIS,
SENATUS LIPSIENSIS CONSULI PRIMARIO**

HUNC LIBRUM

ANIMI GRATISSIMI ET DEDITISSIMI SIGNIFICANDI CAUSA

SACRUM ESSE VOIUIT

EDITOR.

3.1350

中 國 經 濟 史 綱 要

P R A E F A T I O.

Quod iam post Kusterum etiam librum Iamblichi de Pythagorica vita denuo typis exscribendum curauimus, hoc quanquam non ea ratione defendere possumus, qua vti licebat, quum ante biennium eiusdem philosophi λόγον προτρεπτικὸν edebamus, si quidem illius libri tum exstabat et vna et eadem vitiosissima editio Arcerii: huius tamen instituti non causam afferre possumus nullam, quam viris doctis probatum iri confidamus. Kusteriana enim editio quemadmodum iam in rarioribus librorum veterum editionibus numerari coepit, ita eadem, quum multis iisque egregiis ad accuratiorem graecae linguae cognitionem pertinentibus observationibus conspicua sit, philologi aegre carent. Huc accedit, quod etiam philosophiae veterum studiosi non possunt non optare, vt facilem copiam habeant ipsius Iamblichi opusculi. Quod licet dignissimum sit illis reprehensionibus, quibus a Meinersio in libro: *Geschichte der Wissen-*

schaften in Griechenland und Rom, Tom. I. pag. 271. exagitur, quum reuera materia in eo coaceruata rudis sit indigestaque moles, neque certo consilio collecta, quum singulae partes ne formularum quidem connectendi vinculo colliguntur, erroresque ab exscriptis auctoribus tum in rebus, quae narrantur, tum in temporum computatione commissi non magis corrigantur, quam differentiae diuersorum scriptorum tollantur, adeoque plurimae res diuersis locis *αὐτολεξεῖ* repetantur; quae res Kusterum in eam opinionem adduxerat, vt existimaret, vitae huic Pythagoricae non esse ab Iamblichō vltimam manum impositam, sed varia tantum collectanea ad hoc argumentum pertinentia confuse, vt fit, in schedas ab eo coniecta, vnde alii postea vitam hanc consarcinauerint; licet igitur tam nulla arte et diligentia hic liber corrasus sit, idem tamen cum Porphyrii libro eiusdem argumenti, deperditis maximam partem his scriptoribus, e quibus sua Porphyrius et Iamblichus exscripserunt, in primariis fontibus est habendus, vnde accuratior et plenior Pythagorici sodalitiī cognitio hauriatur.

Kusterus de sua editione, quam anno 1707. Amstelodami vulgatam Ioanni Morio, Episcopo Noruicensi, inscripsit, in praefatione haec refert: „Iamblichum Nostrum *περὶ Ὑδαγορικῶν βίου* primus publici iuris fecit (anno 1598. in 4. apud Commelinum) Arcerius Frisius; sed partim iniuria temporis, partim librariorum negligentia et imperitia adeo corruptum et deformatum, ut nesciam, an a renatis literis ullus scriptorum veterum pluribus mendis scatens in lucem unquam exierit. Quare mirum forsán cuipiam videbitur, toto illo temporis spatio, quod a prima editione iam effluxit, neminem inter eruditos scriptori huic tam male affecto ante nos medicam manum admouisse. Spem quidem nouae meliorisque editionis Orbi Erudito fecerant Viri quondam Eruditissimi Vlricus Obrechtus, et Thomas Galeus: sed illorum conatibus ineluctabile fatum intercessit. Quare cum prouinciam hanc, illorum morte vacuam relictam, a nemine occupari viderem, operae pretium me facturum putavi, si nouam Iamblichi editionem aggrederer, instructus ad id collatione MS. quam debeo

„singulari fauori et humanitati Virorum
„Clariss. Clementii et Boiuii, qui instru-
„ctissimae Bibliothecae Regiae Parisiensi
„praesunt, mihiq̃ue, cum ante annos cir-
„citer octo Parisiis versarer, tanta comi-
„tate et facilitate aditum ad eam concesse-
„runt, vt Musarum fores, quod prouerbio
„dicitur, nusquam alibi magis apertas esse
„viderim. Huius codicis ope plurimas,
„easque foedissimas maculas ex Iamblichō
„detersi, et lacunas non paucas in eo sup-
„pleui; adeo vt, qui hanc Edit. cum priore
„comparare voluerit, immane inter vtram-
„que discrimen deprehensurus sit. Prae-
„terea, ex Illustriss. Ezechielis Spanhemii
„bibliotheca, quae Berolini est, nactus
„sum exemplar Iamblichi, ad cuius mar-
„ginem Nicol. Rigaltius, celebre quondam
„inter eruditos nomen, adscripserat varias
„lectiones eiusdem, de quo dixi, Msti Pa-
„risiensis; et praeterea coniecturas quas-
„dam et emendationes viri docti (Iosephi
„Scaligeri, vt puto,) quibus me in locis
„nonnullis difficilioribus non parum adiu-
„tum esse profiteor. Adhaec cum de con-
„silio meo edendi Iamblichum certior fa-
„ctus esset Vir Clariss. et de literis Graecis

„optime meritis, Ioannes Hudsonus, Bi-
„bliothecae Bodleianae apud Oxonienses
„Praefectus; misit ad me varias lectiones
„et emendationes in eundem scriptorem,
„quae in duorum Codicum impressorum
„margine calamo exaratae erant. Hae au-
„tem licet serius aliquanto et editione pene
„iam absoluta ad manus meas peruenerint;
„et praeterea non essent diuersae, cum a
„variis lectionibus Msti Parisiensis, tum
„a caeteris coniecturis, quas Nic. Rigal-
„tius, vt dixi, margini Codicis Spanhe-
„miani alleuerat (vt ex vno fonte vtrasque
„profluxisse appareret); non tamen ideo
„eruditissimi huius viri voluntas et bene
„de me merendi studium minus gratum
„mihi fuit. Vti vero hisce subsidiis ple-
„rorumque locorum Iamblichi emendatio-
„nem debeo; sic ad caetera, vbi ea spem
„meam destituerent, illustranda et inte-
„gritati suae restituenda qualescunque in-
„genii mei vires aduocaui; qua quidem in
„re an successus voto meo responderit,
„penes doctiores iudicium esto. Quod si
„forte quaedam diligentiam meam effuge-
„runt, neminem id miraturum puto, qui
„sciuerit, me tempore breuissimo, aliis

„que vrgentibus negotiis, operis huius te-
„lam detexuisse.“ Hactenus Kusterus,
quem hunc omnem laborem valde prope-
rasse, testantur tum multa loca male af-
fecta, quae intacta reliquit, tum ipsae
δεύτεραι φροντίδες, quibus in praefatione
nonnulla loca retractavit, quas viri egregii
observationes suo quamque loco reliquis
inseruimus. Atque hae ipsae curae secun-
dae Kusterique aliunde satis cognita prae-
stantia dubitari non sinunt, quin, si suae
editioni maiorem curam impendere vel
potuisset vel voluisset, textum is sic resti-
tuturus fuisset, vt posteris editoribus pau-
ca emaculanda relinqueret. Sed iam nobis
absque arrogantia affirmare licet, textum
in nostra editione, quam in Kusteri, quam
plurimis locis esse emendatiorem. In qua
textus recognoscendi et emendandi cura
adiuti sumus tum eodem codice Cizensi,
quem in praefatione ad Iamblichi *λόγον*
προτρεπτικόν pluribus descripsimus, tum
eiusdem codicis Parisiensis, e quo Kusteri
editio facta est, lectionibus, quae eadem
via ad nos peruenerunt, qua eiusdem co-
dicis lectiones in *λόγον προτρεπτικόν* nacti
eramus; in quibus quum plures optimae

notae, a Kustero non memoratas, deprehenderimus, hinc quoque intelligitur, quam, non dicam negligenter, festinanter certe Kusterus codicem Parisiensem contulerit. Item in vsum nostrum contulimus praeter Desiderii Heraldii in hunc Iamblichi librum animaduersiones, adiunctas illas huius viri docti Aduersariorum libris duobus (Parisiis 1599. in 8.) et iam a Kustero excussas, observationes Cuperi, Logani, Schwarziï, aliorum, quarum nobis fuit copia, easque omnes auctorum verbis aut plane non, aut leuiter mutatis reddidimus. Quanquam hic metuimus, ne, quandoquidem hic Iamblichi liber a viris doctis multo frequentius, quam reliqui, lectus, illustratus et emendatus est, probarum observationum per varios libros dispersarum satis largum spicilegium reliquerimus. Nonnullis locis iam Schaeferus, vir omni humanitate inter paucos insignis, pro suo literis bonis omni modo inseruienti studio et in me beneuolentia, quae me effugerant, docta manu suppleuit: id quod iis qui nostra editione vtentur, non minus, quam mihi, iucundum accidet. Porro consilium, quaecunque a viris doctis de hoc

libro passim monita essent, quantum possemus, omnia in hanc editionem congerendi, nos commouit, ut etiam Meinersii commentationem, insertam libro supra laudato Tom. I. p. 273 — 288. qua cum probabilitate efficere studet, quibus auctoribus singulae huius operis musui partes sint assignandae, totam latine conuersam ita reciperemus, ut eius particulas singulis Iamblichi locis, ad quos pertinerent, praemitteremus, neque ea omitteremus, quae Wytttenbachius in Bibliotheca critica de nonnullis Meinersii opinionibus et Iamblichi locis pronuntiauit. Atque hic multi mecum dolebunt, quod Wytttenbachius, quippe qui cum paucis in hoc doctrinae genere regnet, non totius operis Iamblichei censuram egit. In Obrechtii versione latina, quam et ipsam, ne vlla Kusterianae editionis pars desideraretur, recudendam curauimus, non ea religione vsi sumus, qua Kusterus, ut qui eam, quamuis interdum ab orationis latinae puritate discedentem, talem prorsus, qualis ab auctoris manu profecta esset, non vero interpolatam lectori exhibendam censuerit. Mutauimus enim non solum illos locos, ubi Obrechtus

imutis legibus grammaticis non accusativum cum infinitivo, sed *quod* cum verbo finito posuerat, sed passim etiam barbaris vocabulis bene latina substituimus, neque manum emendatricem ab iis locis cohibuimus, ubi Obrechtum, quem cum Kustero boni quidem et docti interpretis laude minime defraudamus, ab auctoris mente aberrasse manifestum esset. Quae libertas in nullius, opinor, reprehensionem incurret, quum haec interpretatio non eo loco possit haberi, quo habentur veteres nonnullae graecorum scriptorum interpretationes, quae, e codicibus factae, ipsae quoque propemodum codicum numero sunt habendae. Neque tamen tam multa in ea mutauimus, ut tota sit nostra, Obrechtii esse desierit.

In notis, quae nouae Kusterianis accesserunt, hoc potissimum egi, ut indicarem tum varias lectiones codicis Cizensis, non omissis vel apertis librarii vitiis, si quidem et haec in re critica non sunt nullius momenti; silentio tamen fere praetermisi, sic ubi noster codex veras lectiones a Kustero e Parisiensi receptas comprobaret; tum ea, quae in margine Iamblichi exemplaris ex editione Arcerii, a Kustero nomine codicis

Spanhemiani insigniti, a Rigaltio notata sunt, quorum complura Kusterus omiserat; denique diligenter rationem redderem, si quibus in locis, idoneis ductus argumentis, lectionem mutandam censerem. Quanquam enim auctoris textum non recensui, sed recognoui, saepius tamen huius editionis lectio a Kusteriana recedit, quod, qui vtramque inter se contulerint, facile animadverterent. In quamplurimis vero locis, et iis quidem deprauatissimis, quum codices adhuc collati in vulgata labe conspirarent, in eo acquiescendum fuit, vt probabilem corrigendi rationem simpliciter in notis significarem. Et sane si in quoquam libro, in hoc Iamblichi saepissime incertissimum est, de lectionis veritate vel probabiliter pronunciare; nam non vnum hic scriptorem legimus, argumentum quoddam ratione ac via explicantem et certum scribendi genus, certum loquendi vsum sequentem, sed plurium scriptorum fragmenta inter se male cohaerentia et oratione dissimillima. Hinc fit, vt eo adminiculo, quod, si alios bonos auctores tractes, laborantibus locis in bene sanis paratum est, criticus hic prorsus destituatur. Interpretis denique partes fere

Spanhemiani insigniti, a Rigaltio notata sunt, quorum complura Kusterus omiserat; denique diligenter rationem redderem, si quibus in locis, idoneis ductus argumentis, lectionem mutandam censerem. Quanquam enim auctoris textum non recensui, sed recognoui, saepius tamen huius editionis lectio a Kusteriana recedit, quod, qui utramque inter se contulerint, facile animadvertent. In quamplurimis vero locis, et iis quidem depravatissimis, quum codices ad huc collati in vulgata labe conspirarent, in eo acquiescendum fuit, ut probabilem corrigendi rationem simpliciter in notis significarem. Et sane si in quoquam libro, in hoc Iamblichi saepissime incertissimum est, de lectionis veritate vel probabiliter pronuntiare; nam non vnum hic scriptorem legimus, argumentum quoddam ratione ac vi explicantem et certum scribendi genus, certum loquendi usum sequentem, sed plurimum scriptorum fragmenta inter se male cohaerentia et oratione dissimillima. Hinc fit, ut eo adminiculo, quod, si alios bonos auctores tractes, laborantibus locis in bene sanis paratum est, criticus hic prorsus destituatur. Interpretis denique partes fere

non egi, nisi in iis locis, ubi ad tuendum iudicium, quod in variis lectionibus coniecturis siue probandis siue repudiandis sequeremur, vnice id necessarium esse videretur. Nec facile aliae possunt esse partes interpretis libri eius generis, cuius hic est, quam quas Meinersius, Tiedemannus et alii, qui res Pythagorae eiusque scholae accurate et copiose explicarunt, summa cum laude egerunt. Horum igitur libros diligenter evolui suisque locis citavi.

Cum Iamblichus nos quoque e Kusteriana editione coniunximus ob argumenti et materiae similitudinem (Kusteri verbis apud Photium de vita Pythagorae cum Notis in Porphyrium, quas vberes et amplas scripserunt Conradus Rittershusius et Lucas Holstenius. Rittershusii notas, a Kustero diu frustra quaesitas in variis Bataviae bibliothecis, tandem I. Alb. Fabricius burgensis descriptas ad eum publicae Ham-
*) Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, a. 1630. quam Lucae Holstenio debemus. Denique Cantabrigiensis Editionem Holstenii (quae praeter vitam Pythagorae, et alia Porphyrii opuscula continet) recudi curarunt. a. 1655. Kust.

Imine notarum suarum quum miserat. In

sus confudisset Malchum, alias *Porphyrum* dictum, cum Malcho Philadelphensi, rerum Byzantinorum scriptore, cuius Suidas et Photius mentionem fecerunt: postea errorem illum in iisdem notis ad Num. 27. ipse correxit, recteque Vitam Pythagorae ad Malchum Tyrium, siue Porphyrium, celebrem illum philosophum Platonicum, referendam esse vidit.

Nos denique appendicis loco huic editioni adiunximus varias lectiones codicis Cizensis in librum Iamblichi tertium *περὶ τῆς κοινῆς μαθηματικῆς*, et quartum *περὶ τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς εἰσαγωγῆς*, vt, si quis in posterum hos libros editurus esset, non boni illius codicis auxilio destitueretur. Nos enim Iamblicho, qui diu nos exercuit iam vale dicimus: neque tamen nos operam in hoc scriptore qualicunque collocatam poenitet, quum eam a viris doctis non inutilem iudicatam esse cognouerimus.

Ita vale, Lector Beneuole, nostrisque conatibus etiam in posterum faue, et si animaduenteris, inoffenso pede vbiuis fer. Te in Iamblicho progredi posse, scito, id etiam Schaefero, qui operas rexit, debere.

Scr. Cizae, d. xxv. April. cxcvccccxv.

non egi, nisi in iis locis, vbi ad tuendum iudicium, quod in variis lectionibus coniecturisque siue probandis siue repudiandis sequeremur, vnice id necessarium esse videretur. Nec facile aliae possunt esse partes interpretis libri eius generis, cuius hic est, quam quas Meinersius, Tiedemannus et alii, qui res Pythagorae eiusque scholae accurate et copiose explicarunt, summa cum laude egerunt. Horum igitur libros diligenter euolui suisque locis citavi.

Cum Iamblichus nos quoque e Kusteriana editione coniunximus ob argumenti et materiae similitudinem (Kusteri verbis utor) Porphyrium *) itemque Anonymum apud Photium de vita Pythagorae cum Notis in Porphyrium, quas vberes et amplas scripserunt Conradus Rittershusius et Lucas Holstenius. Rittershusii notas, a Kustero diu frustra quaesitas in variis Bataviae bibliothecis, tandem I. Alb. Fabricius ex exemplari Bibliothecae publicae Hamburgensis descriptas ad eum miserat. In limine notarum suarum quum Rittershu-

*) Hunc primus in lucem edidit Conrad. Rittershusius, Altorf. 1610. 8. Eam Edit. secuta est Romana, a. 1630. quam Lucae Holstenio debemus. Denique Cantabrigienses Editionem Holstenii (quae praeter Vitam Pythagorae, et alia Porphyrii opuscula continet) recudierunt, a. 1655. *Kust.*

ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΛΟΓΟΥ. *)

- α. Προοίμιον περὶ τῆς Πυθαγόρου φιλοσοφίας, ἐν ᾧ θεων παράκλησις προηγείται, καὶ τὸ χρήσιμον καὶ δύσκολον τῆς πραγματείας συν-εμφαίνεται.
- β. Περὶ Πυθαγόρου καὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος καὶ τῆς ἀνατροφῆς καὶ παιδείας καὶ τῶν ἀποδημιῶν καὶ τῆς εἰς οἶκον ἐπανό-δου καὶ τῆς ἐντεῦθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξόδου, καὶ ὅλως περὶ παντὸς τοῦ κατ' αὐτὸν βίου.
- γ. Τίς ὁ εἰς τὴν Φοινίκην αὐτοῦ ἔκπλους, καὶ τίς ἡ ἐκεῖ διατριβή, καὶ τίς ἡ ἐντεῦθεν εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀποδημία, καὶ πῶς γενομένη.
- δ. Τίς ἡ ἐν Αἴγύπτῳ αὐτοῦ διατριβή, καὶ πῶς ἐντεῦθεν ἀπεδήμησεν εἰς Βαβυλῶνα, καὶ πῶς ἐκεῖ τοῖς μάγοις συνεγένετο.
- ε. Πῶς ἐπανῆλθεν αὐτὸς εἰς τὴν Σάμον. τίς ἡ ἐν τῇ Σάμῳ αὐτοῦ κατὰ τὴν ἐπιδημίαν ἐγένε-το διατριβή, καὶ πῶς τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ

*) Haec capitum summaria, quae in Arcerii editione leguntur, a Kuistero autem ommissa sunt, etiam in Cod. Ciz. reperiuntur, et quidem aliis locis emendatiora, aliis vitiosiora.

θαυμαστῇ τέχνῃ ἐπαίδευσεν, ἀποδημίαι τε
 1) αὐτοῦ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ τρόποι ἀσκή-
 σεως ἐν τῇ Σάμῳ.

ς. Αἰτίαι δι' ἃς ἀπεδήμησεν εἰς Ἰταλίαν, καὶ
 περὶ τῆς ἀποδημίας αὐτοῦ ταύτης, καθολι-
 κός τε διορισμός περὶ Πυθαγόρου, ὁποῖός
 τις ἦν, καὶ περὶ τῆς κατ' αὐτὸν φιλοσοφίας.

ζ. Κοινοὶ τινες ὥσπερ εἰ τύποι τῶν ἐν Ἰταλίᾳ αὐ-
 τοῦ πράξεων, καὶ τῶν εἰς ἀνθρώπους ἐμφε-
 ρομένων 2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων, ὁποῖοι τινες
 ἦσαν.

η. Πότε καὶ πῶς εἰς Κρότωνα ἐπεδήμησε, τίνα
 τε ἔπραξεν ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιφοιτήσει, καὶ τί-
 νας λόγους εἶπεν εἰς τοὺς νεανίσκους.

θ. Τίνας λόγους διελέχθη ἐν τοῖς χιλίοις τοῖς
 προεσθηκόσι τῆς ὅλης πολιτείας περὶ τῶν
 3) ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων.

ι. Τίνα τοῖς παισὶ Κροτωνιατῶν συνεβούλευσεν
 ἐν τῷ Πυθαίῳ 4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν.

ια. Τίνα ταῖς Κροτωνιατῶν γυναῖξιν ἐν τῷ
 Ἡραίῳ διελέχθη κατὰ τὴν 5) πρώτην ἐπιδη-
 μίαν.

1) αὐτοῦ] In Ciz. vt in Arc. edit. est αὐτῷ, quod cor-
 ximus.

2) εἰς τὸ κοινὸν λόγων] Ita Ciz. In Arc. edit. erat, εἰς τὸν
 κοινὸν λόγον.

3) ἀρίστων λόγων] In Arc. ἀριστολόγων. Illud est in Ciz.,
 sed ita vt verba περὶ ἀρίστων λόγων τε καὶ ἐπιτηδευμάτων
 noui summarii speciem prae se ferant.

4) κατὰ τὴν πρώτην ἐπιδημίαν] Ita Ciz. In Arc. κατ' αὐ-
 τοῦ ἐπιδ.

5) πρώτην] Hanc vocem addidi e Ciz.

- ιβ. Τίς ἡ περὶ φιλοσοφίας αὐτοῦ διάλεξις, καὶ ὅτι πρῶτος ἑαυτὸν φιλόσοφον ἐπωνόμασεν, καὶ ⁶⁾διὰ τίνα αἰτίαν.
- ιγ. Ὅτι καὶ εἰς τὰ θηρία διατείνουσιν καὶ τὰ ἄλογα ζῶα τὴν ⁷⁾διὰ λόγου παιδευτικὴν δύναμιν εἶχε Πυθαγόρας, καὶ τούτων τεκμήρια πλείονα.
- ιδ. Ὅτι ἀρχὴν ἐποιεῖτο τῆς παιδείσεως τὴν ἀνάμνησιν τῶν προτέρων βίωσιν· ὡς αἱ ψυχαὶ πρότερον διεβίωσαν, πρὶν εἰς τὰ σώματα ἀφικέσθαι, ἐν οἷς τότε ἐνοικοῦσαι ἐτύγχανον.
- ιε. Τίς ἡ δὲ αἰσθησεως πρώτη εἰς παιδείαν ἀγωγή παρ' αὐτῷ, καὶ πῶς ἐπηρεαζοῦτο τὰς ψυχὰς τῶν προσομιλούντων διὰ μουσικῆς, καὶ πῶς ταύτην αὐτὸς τὴν ἐπανάρθωσιν τελείαν εἶχε.
- ισ. Τίς ἡ καθαρτικὴ παρ' αὐτῷ ἄσκησις, ἣν καὶ αὐτὸς ὢν ἡσκέετο, τίς τε τελειότερα ⁸⁾αὐτῆς φιλοσοφίας ἐπιτήδευσις ἦν, καὶ αὐτὴ προπαρασκευάζουσα εἰς φιλοσοφίαν ἐπιτηδείους.
- ιζ. Πῶς τὴν δοκιμασίαν ἐποιεῖτο τῶν πρῶτως προσιώντων ἐταίρων ὁ Πυθαγόρας, καὶ τίνας ἐποιεῖτο πείρας αὐτῶν τοῦ τρόπου πρὸ τῆς ⁹⁾εἰς φιλοσοφίαν εἰσαγωγῆς.
- ιη. Εἰς πόσα γένη καὶ πῶς διεῖλε τοὺς ὁμιλητάς

6) διὰ τίνα αἰτίαν] Ita Ciz. sed Arc. διὰ τίνας αἰτίας.

7) διὰ λόγου] Ita Ciz. In ed. Arc. διὰ λόγων.

8) αὐτῆς φιλοσοφίας] Ita Ciz. In Arc. αὐτῆς φιλίας.

9) εἰς φιλοσοφίαν] Ita Arc. In Ciz. φιλοσοφίας.

ἐαυτοῦ ὁ Πυθαγόρας, καὶ διὰ τίνας αἰτίας αὐτοὺς διέκρινεν.

εθ. ¹⁰⁾ Ὅτι πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγόρας ἀνεῦρε τῆς ὠφελίμου παιδείσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾗ λέγεται καὶ ἡ Ἀβάριδος πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ συνουσία, πῶς τε αὐτὸν ἤγαγεν εἰς τὴν ἀκροτάτην σοφίαν καθ' ἑτέρας ὁδοὺς παιδείας.

κ. Τίνα τὰ ἴδια ἀσκήματα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, καὶ πῶς αὐτὰ παρεδίδου Πυθαγόρας, καὶ ¹¹⁾ πῶς ἐγύμναζε τοὺς αἰεὶ μεταλαμβάνοντας τῆς φιλοσοφίας.

κα. Περὶ ἐπιτηδευμάτων, οἷα κατεστήσατο Πυθαγόρας, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας παρέδωκε τοῖς ἐταίροις ἐπιμελῶς πράττειν, καὶ παραγγέλματα τινα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὁμολογούμενα.

κβ. Τίς ὁ τρόπος τῆς παιδείας ὁ διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων, καὶ τῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις διατεινουσῶν.

κγ. Τίς ἡ διὰ συμβόλων προτροπὴ εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀπόρρητος δογμάτων ἔμφασις καὶ ἀποκεκρυμμένη νόμοις τοῖς εἰδόσι ¹²⁾ παιδείαν παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου κατὰ τὴν Αἰγυπτίων καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων παρ' Ἑλλήσι θεολόγων συνήθειαν.

κδ. Τίνων ¹³⁾ ἀπείχετο βρωμάτων καθόλου

10) Ὅτι πολλὰς κ. τ. λ.] Haec in Ciz. cum summario praecedenti cohaerent.

11) πῶς] Hanc voculam addidi e Cd. Ciz.

12) παιδείαν] In Ciz. παιδίαν, παραδόθη. Deinceps ibidem defunt articuli τοῦ et τῶν.

13) ἀπείχετο] In Ciz. ἀπήχετο βρωμάτων.

ἐαυτοῦ ὁ Πυθαγόρας, καὶ διὰ τίνας αἰτίας αὐτοῖς διέκρινεν.

εθ. ¹⁰⁾ Ὅτι πολλὰς ὁδοὺς Πυθαγόρας ἀνεῦρε τῆς ὠφελίμου παιδείσεως τῶν ἀνθρώπων, ἐν ᾧ λέγεται καὶ ἡ Ἀβάριδος πρὸς αὐτὸν αὐτοῦ συνουσία, πῶς τε αὐτὸν ἤγαγεν εἰς τὴν ἀκροτάτην σοφίαν κατ' ἐτέρας ὁδοὺς παιδείας.

κ. Τίνα τὰ ἴδια ἀσκήματα τῆς Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας, καὶ πῶς αὐτὰ παρεδίδου Πυθαγόρας, καὶ ¹¹⁾ πῶς ἐγύμναζε τοὺς αἰεταλαμβάνοντας τῆς φιλοσοφίας.

κα. Περὶ ἐπιτηδευμάτων, οἷα κατεστήσατο Πυθαγόρας, καὶ δι' ὅλης ἡμέρας παρέδωκε τοῖς ἐταίροις ἐπιμελῶς πράττειν, καὶ παραγγέλματα τινα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν ὁμολογούμενα.

κβ. Τίς ὁ τρόπος τῆς παιδείας ὁ διὰ τῶν Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων, καὶ τῶν εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνους ὑπολήψεις διατεινουσῶν.

κγ. Τίς ἡ διὰ συμβόλων προτροπὴ εἰς φιλοσοφίαν καὶ ἀπόρρητος δογμάτων ἔμφασις καὶ ἀποκεκρυμμένη μόνοις τοῖς εἰδόσι ¹²⁾ παιδείαν παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πυθαγόρου κατὰ τὴν Αἰγυπτίαν καὶ τῶν ἀρχαιοτάτων παρ' Ἑλλήσι θεολόγων συνήθειαν.

κδ. Τίνων ¹³⁾ ἀπέχετο βρωμάτων καθόλου

¹⁰⁾ Ὅτι πολλὰς κ. τ. λ.] Haec in Ciz. cum summatario praecedenti cohaerent.

¹¹⁾ πῶς] Hanc voculam addidi e Ciz. Ciz.

¹²⁾ παιδείαν] In Ciz. παιδίαν, παραδόθη. Deinceps ibidem defunt articuli τοῦ et τῶν.

¹³⁾ ἀπέχετο] In Ciz. ἀπείχετο βρωμάτων.

Πυθαγόρας, καὶ τίνων τοῖς ἐταίροις ἀπέχεσθαι ¹⁴⁾ παρήγγελλε, καὶ πῶς ἄλλους καὶ ἄλλους νόμους ἐνομοθέτησε περὶ τούτου κατὰ τοὺς οἰκείους βίους ἐκάστοις, καὶ διὰ τίνας αἰτίας.

κε. Πῶς καὶ διὰ μουσικῆς καὶ μελῶν ἐπαίδευε τοὺς ἀνθρώπους κατὰ καιροὺς τε ὠρισμένους, ¹⁵⁾ καὶ ὅτι μάλιστα παρηγάχλει αὐτοῖς τὰ πάθη, ¹⁶⁾ τίνας τε καθάρσεις νόσων ψυχῆς τε καὶ σώματος δι' αὐτῆς ἐποιεῖτο, καὶ πῶς αὐτὰς ἐπετήδευε.

κς. Πῶς τὴν εὐρεσιν ἐποιήσατο Πυθαγόρας, καὶ ἀπὸ ποίας μεθόδου ἀρμονίας τε καὶ τῶν ἀρμονικῶν λόγων, καὶ πῶς παρέδωκε τοῖς ἐπηκόοις πᾶσαν τὴν περὶ τούτων ἐπιστήμην.

κς. Ὅσα πολιτικὰ καὶ κοινωφελῆ ἀγαθὰ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις δι' ἔργων καὶ λόγων καὶ διὰ τῆς τῶν πολιτειῶν καταστάσεως καὶ τῆς τῶν νόμων θέσεως δι' ἄλλων τε πολλῶν καλῶν ἐπιτηδευμάτων αὐτὸς τε καὶ οἱ ἐταῖροι αὐτοῦ.

κη. Ὅσα θεῖα καὶ θαυμαστά ἔργα διεπράξατο, καὶ ὅσα ἀνέκει εἰς εὐσέβειαν, καὶ διὰ τῆς τῶν θεῶν εὐμενείας τὴν μεγίστην παρέχεται

¹⁴⁾ παρήγγελλε] Ita Arc. In Ciz. παρήγγειλε. Ex eod. Cd. post ἄλλους inserui νόμους. Ultimum vocabulum αἰτίας ibidem deest.

¹⁵⁾ καὶ ὅτι] In Ciz. καὶ ὅτε. Deinceps παρηγάχλει.

¹⁶⁾ τίνας τε] Ita Ciz. In Arc. deest τε. Idem Ciz. ἐπετήδευε.

εἰς ἀνθρώπους εὐεργεσίαν, ἃ καὶ κατεπέμφθη
εἰς τὸ θνητὸν γένος διὰ Πυθαγόρου.

κθ. Περὶ τῆς Πυθαγόρου σοφίας, τίς τε ἦν,
καὶ καθ' ὅσα γένη καὶ εἶδη διήρητο, ὅπως
τε ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων
γνωριστικῶν δυνάμεων τὴν ὀρθότητα καὶ
ἀκρίβειαν κατώρθωσε καὶ τοῖς ἀνθρώποις
παρέδωκε.

λ. Περὶ δικαιοσύνης, ὅσα τοῖς ἀνθρώποις εἰς
αὐτὴν συνεβάλλετο Πυθαγόρας, καὶ ὡς ἄνω-
θεν ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς γενῶν μέχρι τῶν
τελευταίων εἰδῶν ἐπετίδευσεν αὐτὴν καὶ πα-
ρέδωκε τοῖς ἅπασιν.

λα. Περὶ σωφροσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπετίδευσε
Πυθαγόρας καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους διὰ λόγων τε καὶ ἔργων καὶ πάσης κτί-
σεως, πόσα τε αὐτῆς εἶδη, καὶ τίνα κατεστή-
σατο ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

λβ. Περὶ ἀνδρείας ὅσα καὶ οἷα παραγγέλματα
Πυθαγόρας παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπους, ἀ-
σκήματά τε ὅσα καὶ ἔργα γενναῖα τὰ ¹⁷⁾ μὲν
αὐτὸς διεπράξατο, τὰ δὲ καὶ τοὺς χρωμένους
αὐτῷ ἐποίησε διαπράξασθαι.

λγ. Περὶ φιλίας οἷα τε ἦν καὶ ὅση ¹⁸⁾ παρὰ Πυ-
θαγόρα αὐτῇ, καὶ ὅπως εἰς πάντας αὐτὴν διέ-
τεινε, πόσα τε αὐτῆς εἶδη κατεστήσατο, καὶ

17) μὲν] In Ciz. μετά.

18) παρὰ Πυθαγόρα] Ita Arg. In Ciz. παρὰ Πυθαγόρους
(forf. παρὰ Πυθαγορείους). Pro οἷα erat οἷα in Arg.
et Ciz.

εἰς ἀνθρώπους ἐνεργεσίαν, ἃ καὶ κατεπέμφθη
εἰς τὸ θνητὸν γένος διὰ Πυθαγόρου.

κθ. Περὶ τῆς Πυθαγόρου σοφίας, τίς τε ἦν,
καὶ καθ' ὅσα γένη καὶ εἶδη διήρητο, ὅπως
τε ἀπὸ τῶν πρώτων μέχρι τῶν τελευταίων
γνωριστικῶν δυνάμεων τὴν ὀρθότητα καὶ
ἀκρίβειαν κατώρθωσε καὶ τοῖς ἀνθρώποις
παρέδωκε.

λ. Περὶ δικαιοσύνης, ὅσα τοῖς ἀνθρώποις εἰς
αὐτὴν συνεβάλλετο Πυθαγόρας, καὶ ὡς ἀνα-
θεν ἀπὸ τῶν ἄκρων αὐτῆς γενῶν μέχρι τῶν
τελευταίων εἰδῶν ἐπετήδευσεν αὐτὴν καὶ πα-
ρέδωκε τοῖς ἄλλοις.

λα. Περὶ σωφροσύνης, ὅπως αὐτὴν ἐπετήδευσε
Πυθαγόρας καὶ παρέδωκεν εἰς τοὺς ἀνθρώ-
πους διὰ λόγων τε καὶ ἔργων καὶ πάσης κτί-
σεως, πόσα τε αὐτῆς εἶδη, καὶ τίνα κατεστή-
σατο ἐν τοῖς ἀνθρώποις.

λβ. Περὶ ἀνδρείας ὅσα καὶ οἷα παραγγέλματα
Πυθαγόρας παρέδωκεν εἰς ἀνθρώπους, ἀ-
σκήματά τε ὅσα καὶ ἔργα γενναῖα τὰ ¹⁷⁾ μὲν
αὐτὸς διεπράξατο, τὰ δὲ καὶ τοὺς χρωμένους
αὐτῷ ἐποίησε διαπράξασθαι.

λγ. Περὶ φιλίας οἷα τε ἦν καὶ ὅση ¹⁸⁾ παρὰ Πυ-
θαγόρα αὐτὴ, καὶ ὅπως εἰς πάντα αὐτὴν διέ-
τεινε, πόσα τε αὐτῆς εἶδη κατεστήσατο, καὶ

¹⁷⁾ μὲν] In Ciz. μετά.

¹⁸⁾ παρὰ Πυθαγόρα] Ita Arc. In Ciz. παρὰ Πυθαγόρου
(forl. παρὰ Πυθαγορείου). Pro οἷα erat οἷα in Arc.
et Ciz.

τίνα ἔργα σύμφωνα τοῖς ἐπιτηδεύμασιν οἱ
Πυθαγόρειοι διεπράξαντο.

λδ. Σποράδην ¹⁹⁾ τινὲς ἀφηγήσεις περὶ ὧν εἶπε
καὶ ἔπραξε Πυθαγόρας αὐτὸς ἢ οἱ διαδεξά-
μενοι αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν, ²⁰⁾ ὅσαι οὐκ
εἴρηνται εἰς τὴν τεταγμένην κατὰ ἀρετὰς περὶ
αὐτοῦ διήγησιν.

λε. Τίς ἢ ἐπανάστασις κατὰ τῶν Πυθαγορείων
ἐγένετο, καὶ ποῦ ὄντος Πυθαγόρου, καὶ διὰ
τίνας αἰτίας ἐπέθεντο αὐτοῖς οἱ τυραννικοὶ
καὶ ἀλιτῆριοι ἄνδρες.

λς. Περὶ τῆς διαδοχῆς τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῆς
τελευτῆς αὐτοῦ, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὰ ὀνόμα-
τα, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν παραλαβόντων
παρ' αὐτοῦ τὴν φιλοσοφίαν.

¹⁹⁾ τινὲς] In Arc. τινες.

²⁰⁾ ὅσαι] Addidi e Ciz.

(1) ἸΑΜΒΛΙΧΟΥ ΧΑΛΚΙΔΕΩΣ ΤΗΣ ΚΟΙΛΗΣ
ΣΥΡΙΑΣ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΟΥ ΒΙΟΥ
ΛΟΓΟΣ. *)

Κ Ε Φ. α.

1 Ἐπὶ πάσης μὲν φιλοσοφίας *) ὁρμῇ θεὸν δὴ-

*) Ἰαμβλίχου — λόγος.] Haec est huius libri epigrapha in Codice Cizensi, paulum diversa illa tum ab ea, quae exhibetur in edit. Arcerii: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως τῆς κοίλης Συρίας περὶ τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγος· πρωτός· tum ab ea, quae in edit. Kusteri: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου λόγος. Kiess. Liber hic de Vita Pythagorae primus est ex quatuor illis, quos Iamblichus de Secta Pythagorica scripserat. Reliqui tres sunt, Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν, editus ab Arcerio vna cum Vita hac Pythagorae: Περί τῆς Νικομάχου ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης, editus a Samuele Tennulio: Περί τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, qui nondum lucem adspexit. (Iam editus est e Cod. Marciano a Villosiono in Anecd. Gr. Vol. II. p. 188. sqq. Kiess.) Clare hoc docet codex MS. Bibliothecae Reg. Paris. in quo quatuor opuscula modo laudata continentur. Is enim talem praefert titulum: Ἰαμβλίχου Χαλκιδέως περὶ τῆς Πυθαγορικῆς αἰρέσεως λόγοι. α. Περί τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου. β. Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν. γ. Περί τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς ἐπιστήμης. δ. Περί τῆς Νικομάχου Ἀριθμητικῆς ἐπιστήμης καὶ περὶ Γεωμετρίας καὶ περὶ Μουσικῆς τῆς παρὰ Πυθαγορείους. Hinc apparet, quare Sopater, vel Marcellinus in Hermogenem p. 383. Edit. Ald. historiam de adolescente quodam comessabundo referens, quae in Vita hac Pythagorae cap. XXV. extat, Iamblichum Nostrum laudet ἐν τῷ περὶ τῆς Πυθαγορείου αἰρέσεως. Nimirum, titulus τῆς Πυθαγορείου (vel Πυθαγορικῆς) αἰρέσεως erat generalis, qui quatuor libellos ante dictos ambitu suo complectebatur. Nos hic

IAMBLICHI CHALCIDENSIS EX COELE-SYRIA
DE PYTHAGORICA VITA LIBER.

C A P. I.

Quum omnibus cordatioribus quidem, qui

primum tantum damus: quem mox, ut spero, sequetur *Προτρεπτικός εἰς φιλοσοφίαν*, ab amicissimo eodemque eruditissimo Ioanne Alberto Fabricio, qui de re literaria tam praeclare meretur, in lucem edendus. (Vid. praefation. nostr. *Protreptici* edit. p. 8. sq. *Kiess.*) Notandum autem est, librum hunc inscribi *περὶ τοῦ Πυθαγορικοῦ βίου*, quod non simpliciter valet *de Vita Pythagorae*; sed de ratione vitae, quam Pythagoras eiusque sectatores ad exemplum magistri sui instituerunt. Sciendum enim est, Iamblichum in hoc libello non solum vitam Pythagorae, sed etiam sectatorum eius mores et instituta describere. *Kust.* Priora quinque capita usque ad sect. 30., censente *Meinersio* in libro: *Gesch. d. Wiss. in Griechl. u. Rom.* Vol. I. p. 273. sq. sumta sunt ex Apollonio Tyaneo. Hunc enim locum omnem vnus esse auctoris, ut patet ex orationis aequalitate, narrationisque perpetuitate, ita Apollonium esse hunc auctorem, intelligitur tum ex Apollonii fragmento, quod in Porphyrio (sect. 2.) legitur et ab Iamblichio (sect. 4. 5.) repetitur, tum ex eo, quod, quae in hoc fragmento traduntur, cum iis Philostrati locis conueniunt, quae partim demonstrant, quid Apollonius de Pythagorae vita et philosophia senserit, partim momenta enumerant, in quibus ille huius similis esse voluerit. Quid? quod ne prima quidem et secunda paragraphi sunt Iamblichi, sed Apollonii, et quidem libri, quem de Pythagorae vita scripserat, prooemium. Id cognoscitur non solum e pietate, quam oratio prodit, e precibus, deorum invocatione, sed

που παρακαλεῖν ἔθος ²⁾ ἅπασι τοῖς γε σὺφροσιν·
 ἐπὶ δὲ τῇ τοῦ θείου Πυθαγόρου δικαίως ἐπω-
 νύμῳ νομιζομένη πολὺν δῆπου μᾶλλον ἀρμόττει
 τοῦτο ποιεῖν. Ἐκ θεῶν γὰρ αὐτῆς παραδοθεῖ-
 (2) σης ³⁾ τὸ καταρχάς, οὐκ ἔνεστιν ἄλλῳς ἢ δια
 τῶν ⁴⁾ θεῶν ἀντιλαμβάνεσθαι. ⁵⁾ πρὸς γὰρ

etiam inde, quod auctor declarat, se sibi Pythagoram,
 parentem philosophiae diuinae, pro exemplo esse pro-
 positurum: denique ex eo, quod tum conqueritur,
 difficilem esse rerum Pythagorae peruestigationem, tum
 proficitur, ex longo inde tempore philosophiam Pytha-
 goricam neglectam iacuisse. Quorum nihil Iamblichus
 quidem dicere potuit, quum iam ex tribus saeculis de-
 nuo philosophi exstitissent, quos ipse Pythagoreorum
 nomine dignos censeret, quorumque libros legeret, et
 quum idem omnia scripta Pythagoreis vulgo tributa pro
 genuinis haberet. Haec Meinersius, quibus adde, quae
 idem vir doctus in eodem libro p. 238. sqq. monuit, ad
 quae pertinet hoc Wyttenbachii iudicium in Bibl.
 crit. Vol. II. P. VIII. p. 120. sq. „Locos illos apud
 „Porphyr. et Iambl. e libro Apollonii Tyanei esse, su-
 „spicatus iam erat Ionsius, III, 5, 4: quem secutus vi-
 „detur Fabric. B. G. T. I. p. 492, nec tamen repetiit
 „sententiam suo loco T. IV. p. 60. Sed hoc totum no-
 „bis minime persuadent rationes a Viro Cl. allatae.
 „Eum simpliciter *Apollonium* vocari, nihil efficit pro
 „sententia Viri Cl. potius contra eum valet. Nam si
 „Tyaneus foret, aliquam eius rei mentionem fecissent
 „Porphyrus et Iamblichus: aut certe eius auctori-
 „tem prae reliquorum auctoritate extulissent, et plura
 „ex eo libro attulissent. Nunc *Apollonius* vocatur, vt
 „vnus e reliquis. Apuleius Tyaneum simpliciter *Apol-
 „lonium* nominare poterat, vt in recenti eius memoria
 „et enumeratione Magorum. Porro ratio et oratio illo-
 „rum locorum apud Porphyr. et Iamblichum habet
 „simplicitatem, elegantiam, doctrinam, nec notas fana-
 „tici ingenii, quo Tyaneus censetur: nisi forte de Py-
 „thagorae e monte Carmelo descensu et navigatione:
 „quae tamen eiusmodi sunt, vt ab alio quouis non im-

de qualicunque philosophia tractaturi sunt, in more positum sit, vt a dei inuocatione initium capiant; tum vel maxime in illa id facere par est, quam diuini Pythagorae cognomine censi iure meritoque obtinuit. Etenim quum origo eius a diis promanarit, nefas fuerit eam aliter quam ipsorum ope atque auxilio capessere. Adeo enim et

„prudente nec contemnendo Platonico dici potuerint.
 „Quid? quod eos reprehendit, qui Pythagoram matre
 „ex Apolline conceptum prodiderant: ap. Iambl. 7.
 „Tyanei Vitam Pythagorae vnus memorat Suidas:
 „cuius error forte inde ortus est, quod Δόξας Πυθαγόρου
 „ap. Philostrat. VIII, 19, cum Vita Pythagorae ab alio
 „Apollonio scripta confudit. Ceterum Apollonius ὁ Μῦς,
 „quem e Strabone memorat V. Cl., longe alius et ab
 „hoc loco alienus est.“

- 1) ὄρμη] Ita recte Ciz., et vel sine hac auctoritate pro ὄρμη; quem casum dant edd. Arc. et Kust., dativus reponendus erat, quum deinceps haec legantur: ἐπὶ δὲ τῇ — νομιζομένη, omnisque locus expressus sit ad hunc Platonis in Timaeo p. 301. Bip. ἀλλ', ὡς Σόκρατες, τοῦτό γε δὴ πάντες ὕσσι καὶ κατὰ βραχὺ συμφροσύνης μετέχουσιν, ἐπὶ πάσῃ ὄρμη καὶ μικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος θεῶν αἰὶ που καλοῦσιν. Vocabul. ὄρμη sequente genitivo est prima operis aggressio. Kiess.
- 2) ἑπασιν] In Ciz. ἅπασιν, et deinceps ἐπεὶ pro ἐπὶ. Kiess.
- 3) τὸ καταρχάς] Ciz., τοκαταρχάς Pat., τὸ κατ' ἀρχάς edd. Arc. et Kust. Kiess.
- 4) Θεῶν] Haec vox ex priore Edit. exciderat, quam ex MS. reuocavimus. Kust. Reinesius in Cd. Ciz. verba διὰ τῶν punctis notavit, et margini adscripsit: δι' αὐτῶν, sc. Θεῶν. Kiess.
- 5) πρὸς γὰρ τοῦτο] Syntaxis et sensus requirunt, vt

τοῦτο καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ το μέγεθος
 6) ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ὥστε ἐξαί-
 φνης αὐτὴν [μὴ] κατιδεῖν· ἀλλὰ μόνον ἂν τις
 τῶν θεῶν εὐμενῶς 7) ἐξηγουμένων κατὰ βραχὺ
 8) προσίων ἡρέμα ἂν αὐτῆς παρασπάσασθαι τι
 2 δυνήθει. Διὰ πάντα δὲ οὖν ταῦτα παρακαλέ-
 σαντες τοὺς θεοὺς ἡγεμόνας καὶ ἐπιτρέψαντες
 αὐτοῖς ἑαυτοὺς 9) καὶ τὸν λόγον ἐπώμεθα, ἥ ἂν
 τάττωσιν, οὐδὲν ὑπολογιζόμενοι, τὸ πολὺν ἤδη
 χρόνον ἡμελῆσθαι τὴν αἴρεσιν ταύτην, καὶ το
 μαθήμασιν ἀπεξενωμένοις καὶ τισὶν ἀπορρήτοις
 συμβόλοις ἐπικεκρύφθαι, ψεύδεσί τε καὶ νό-
 θοις συγγράμμασιν ἐπισκιάζεσθαι, ἄλλαις τε
 πολλαῖς τοιαύταις δυσκολίαις παραποδίζεσθαι.
 ἔξαρκεῖ γάρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βούλησις, μεθ'
 ἧς καὶ τὰ τούτων ἔτι ἀπορώτερα δυνατόν ὑπο-

legatur πρὸς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτοις, i. e. *praeterea*.
 Deinde scribe ὥστε ἐξαίφνης αὐτὴν μὴ κατιδεῖν· quem sen-
 sum Interpres etiam ob oculos habuit. *Kust.* Lectio
 πρὸς τοῦτο, quam etiam Ciz. tuetur, non est mutanda,
 quum πρὸς τοῦτω vel πρὸς τοῦτοις omnem orationis con-
 sequentiam peruerteret. Vocula enim γάρ, quae osten-
 dit, ea quae sequuntur, continere causam, quamobrem
 in hac explicanda philosophia deorum auxilio opus sit,
 hoc quidem loco conciliari non potest cum lectione
 πρὸς τοῦτοις. Omnia autem bene cohaerent, si πρὸς
 τοῦτο veritas adeo, vt idem valeat, quod eis τοσοῦτο·
 quae significatio, minus quidem vsitata, genio tamen
 linguae non aduersatur. Atque ad hanc rationem
 Obrechtii interpretationem mutavi. Quod autem Ku-
 sterus censet, excidisse μὴ, in eo neminem non habe-
 bit consentientem. Sed quum incertum sit, quo loco
 hoc μὴ sit ponendum, vncis id inclusum contextis in-
 serendum curavi. *Kies.*

τοῦτο καὶ τὸ κάλλος αὐτῆς καὶ το μέγεθος
 6) ὑπεραίρει τὴν ἀνθρωπίνην δύναμιν, ὥστε ἐξαί-
 ρνη· αὐτὴν [μὴ] κατιδεῖν· ἀλλὰ μόνον ἂν πρὸς
 τῶν θεῶν εὐμενῶς⁷⁾ ἐξηγουμένων κατὰ βραχὺ
 8) προσῶν ἡρέμα ἂν αὐτῆς παρασπάσασθαι
 2) δυνήθῃ. Διὰ πάντα δὲ οὖν ταῦτα παρακί-
 σαντες τοὺς θεοὺς ἡγεμόνας καὶ ἐπιτρέψαντες
 αὐτοῖς ἑαυτοὺς⁹⁾ καὶ τὸν λόγον ἐπώμεθα, ἡμεῖς
 τάττωσιν, οὐδὲν ὑπολογιζόμενοι, τὸ πολὺν ἡμῶν
 χρόνον ἡμελῆσθαι τὴν αἴρεσιν ταύτην, καὶ τὰ
 μαθήμασιν ἀπεξενωμένοι· καὶ τοῖς ἀπορρήτοις
 συμβόλοις ἐκκεκρύβηται, ψεύδεσσι τε καὶ πρὸς
 τοῖς συγγράμμασιν ἐπισκιάζεσθαι, ἄλλαις
 πολλαῖς τοιαύταις δυσκολίαις παραποδίζεσθαι.
 ἔξαρκεῖ γὰρ ἡμῖν ἡ τῶν θεῶν βούλησις, με-
 τὰ καὶ τὰ τούτων ἔτι ἀπορώτερα δυνατόν ὑπο-

legatur πρὸς τοῦτο, vel πρὸς τοῖς, i. e. praeter.
 Deinde scribe ὥστε ἐξαίρνη αὐτὴν μὴ κατιδεῖν· quem sen-
 sum Interpres etiam ob oculos habuit. Kust. Lectio
 πρὸς τοῦτο, quae etiam Ciz. tuetur, non est mutanda
 quum πρὸς τοῦτο vel πρὸς τοῖς omnem orationis con-
 sequentiam peruerteret. Vocola enim γὰρ, quae ostendit,
 ea quae sequuntur, continere causam, quamobrem
 in hac explicanda philosophia deorum auxilio opus sit
 hoc quidem loco conciliari non potest cum lectio-
 πρὸς τοῖς. Omnia autem bene cohaerent, si τὸ
 τοῦτο veritas adeo, ut idem valeat, quod εἰς τοῦτο
 quae significatio, minus quidem visitata, genio tamen
 linguae non aduersatur. Atque ad hanc rationem
 Obrechtii interpretationem mutavi. Quod autem Kust.
 sterus censet, excidisse μὴ, in eo neminem non habere
 bit consentientem. Sed quum incertum sit, quo loco
 hoc μὴ sit ponendum, vncis id inclusum contextui in-
 rendum curavi. Kiess.

pulchritudine sua et maiestate humani in-
 genii captum superat, ut vno statim in-
 tuitu eam complecti nequeat; sed tum de-
 mum paulatim inde aliquid decerpere quis
 possit, si quieto animo benevolum deorum
 ductum sequens ad eam aggrediatur. Qua-
 propter et nos diis ducibus coepto aduo-
 catis nosmetipsos pariter et stilum permit-
 tamus, quacumque iusserint, secuturi; ne-
 que scrupulum nobis iniiciet, quod iam diu
 neglecta iacuerit haec secta, peregrinis quip-
 pe disciplinis et arcanis quibusdam symbolis
 involuta, quodque etiamnum supposititiis
 atque adulterinis scriptis obfuscetur, multis-
 que aliis id genus difficultatibus obsepiatur.
 Abunde enim nobis praesidii est in deorum
 voluntate, qua propitia multo his etiam ma-

- 6) ὑπεραίρει] Cum edd. Arc. et Kust. Cd. Ciz., at Cd.
 Par. ὑπαίρει. Μόνον Kust. o Cd. Par., μόνως Ciz. cum
 Arc., quae forma ut hic non admittenda, ita vocabulis
 modum, quo quid fit, significantibus, ut οὕτω μόνως,
 addenda est. Kiess.
- 7) ἐξηγουμένων] Sic recte MS. Male antea ἐξηγουμένων. Re-
 fertur enim ad θεῶν. Kust. Etiam Ciz. ἐξηγουμένων. Kiess.
- 8) προσῶν] Obrecht. vertit: si in ea progrediatur, quasi
 legerit προῶν· quod huic loco, qui requirit notionem
 accedendi ad philosophiam, ut particulae inde decer-
 pantur, adversatur. Phrasis autem παρασπάσασθαι τι,
 auellere, demere aliquid, opponitur alteri, ἐξαίρνης αὐ-
 τὴν κατιδεῖν, in qua, ut in Platon. Soph. 16., κατιδεῖν
 significat penitus perspicere. Kiess.
- 9) ἑαυτοῖς] De prima persona: vid. ad Protrep. p. 28.
 et Perizon. ad Aelian. V. H. lib. I. 21. Pro ἀπεί-

μένειν. μετὰ δὲ θεοὺς ἡγεμόνα¹⁰⁾ ἐαυτῶν προστησόμεθα τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῆς θείας φιλοσοφίας, μικρὸν γε ἄνωθεν προλαμβάνοντες περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πατρίδος.

(5)

K E Φ. β.

- 3 Ἀέγεται δὴ οὖν, Ἀγκαῖον, τὸν κατοικήσαντα τὴν Σάμον τὴν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γεγεννησθαι¹⁾ μὲν ἀπὸ Διός, εἴτε δι' ἀρετὴν, εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος ταύτην τὴν φήμην αὐτοῦ ἀπενεγκαμένου· φρονήσει δὲ καὶ δόξῃ τῶν ἄλλων Κεφαλλήνων²⁾ διαφέρειν. Τούτῳ δὲ γενέσθαι χρησμόν παρὰ τῆς Πυθίας³⁾, συναγαγεῖν ἀποικίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ ἐκ τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας, καὶ προσλαβεῖν ἐποίκους παρὰ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδαυρίων⁴⁾ καὶ παρὰ τῶν Χαλκι-

ωμένοις quin ἐπιξενομένοις legendum sit, vix dubium esse potest. Qui enim ἀποξενοῦσθαι significare possit peregre aduenire? *Kiess.*

- 4 10) ἡγεμόνα] Arc. Kust., ἡγεμόνας Ciz. vitio librarii, qui ipse syllabae *as* superscripsit *ā*. At ex eodem Ciz. reposuimus προστησόμεθα pro προσθησόμεθα, quod in edd. Arc. et Kust. legitur. Pro μικρὸν γε, quod tuentur edd. Arc. et Kust., in Ciz. est μικρόν τι, quo paene adducor, ut scribendum censeam μικρόν τι, ut hic sensus existat: postquam veni altius repetendo pauca quaedam de eius stirpe et patria praemisimus. Nam vsus loquendi potius postulat προλαμβάνειν τι περὶ τινος quam προλαμβάνειν περὶ τινος. Ceterum μικρὸν ἄνωθεν et apud alios scriptores legitur, ut apud Sext. Empir. p. 500. ad quem locum vid. Fabric., et apud ipsum Iamblich. cap. 26. sect. 115. *Kiess.*

μένειν. καὶ δὲ θεῶν ἡγεμόνα¹⁰⁾ ἐάντι
προσποιήσας τὸν ἀρχηγὸν καὶ πατέρα τῶν
φίλων φιλοσοφίας, μικρόν γε ἀνακτεν προλα-
βόντι περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ καὶ τῆς πα-
τρίδος.

Κ Ε Φ. β.

Λέγεται δὴ οὖν, Ἀγκαῖον, τὸν κατοικούν-
σαν τὴν Σάμον τὴν ἐν τῇ Κεφαλληνίᾳ, γε-
γεννησθαι¹⁾ μὲν ἀπὸ Διός, εἴτε δὲ ἀρετῇ
εἴτε διὰ ψυχῆς τι μέγεθος ταύτην τὴν φήμην
αὐτοῦ ἀπενεγκαμένου· φρονήσει δὲ καὶ διὰ
τῶν ἄλλων Κεφαλλήνων²⁾ διαφέρειν. Τοῦ
δὲ γενέσθαι χρησμον παρὰ τῆς Πυθίας³⁾, οὐ
καταγινῶσκειν ἀποικίαν ἐκ τῆς Κεφαλληνίας καὶ
τῆς Ἀρκαδίας καὶ ἐκ τῆς Θετταλίας, καὶ προ-
λαβεῖν ἐποίκους παρὰ τε τῶν Ἀθηναίων καὶ
παρὰ τῶν Ἐπιδανυρίων⁴⁾ καὶ παρὰ τῶν Χαλκιδέων

καμένοις quin ἐπεξηρῶμένοις legendum sit, vix dubi-
esse potest. Qui enim ἀποξενούσθαι significare potest
peregre aduenire? Kiess.

10) ἡγεμόνα] Arc. Kust., ἡγεμόνας Ciz. vitio librarii.
ipse syllabae u; superscripsit α. At ex eodem Ciz. in-
posuimus προστιθέμεθα pro προσθησόμεθα, quod in
Arc. et Kust. legitur. Pro μικρόν γε, quod tuentur
Arc. et Kust., in Ciz. est μικρόν τι, quo praene addu-
ci potest scribendum censeam μικρόν τι, ut hic sensus ex-
postquam rem altius repetendo pauca quaedam de
stirpe et patria praemisimus. Nam vsus loquendi
tius postulat προλαμβάνειν τι περὶ τινος quam προλα-
βόντι περὶ τινος. Ceterum μικρόν ἄνωθεν et apud
scriptores legitur, ut apud Sext. Empir. p. 500.
quem locum vid. Fabric., et apud ipsum Iamblichum
26. sect. 115. Kiess.

gis ardua sustinere pronum fuerit. Secun-
dum deos autem ipsum etiam diuinae huius
philosophiae principem parentemque nobis
ducem praeficiemus: de cuius maioribus at-
que patria paulo altius quaedam repetemus.

C A P. II.

Ancaem igitur, Sami, quae in Cephal-
lenia sita est, incolam, Ioue natum esse fe-
runt, siue virtute, siue animi magnitudine
hanc sibi famam pepererit; prudentia vero
nominisque gloria inter caeteros Cephalle-
naeos facile principem fuisse. Traditur au-
tem, hunc a Pythia oraculo monitum, ut
contractis e Cephallenia, Arcadia et Thessa-
lia colonis, accitisque ex Attica, Epidauro
et Chalcide demigrationis sociis, coloniam

1) γεγενῆσθαι] Kust., γεννησθαι Arc., γεγενῆσθαι Ciz.
Idem Ciz. deinceps pro altero εἴς habet ἤτε, quod vi-
tium ibidem paulo inferius recurrit. Idem denique
ἐπενεγκαμένου et φρόνησι. De re narrata conf. Tied-
manni liber: *Griechenlands erste Philosophen*, p. 218. 89.
qui vir doctus et ipse hunc omnem locum vindicat
Apollonio Tyaneo. Kiess.

2) Κεφαλλήνων] Ita recte cum Arc. edit. Cd. Ciz., nisi
quod hic per simplex λ, quemadmodum et infra κεφα-
ληνίαν de qua duplici nominis scribendi ratione vid.
Cellar. Not. orb. ant. p. 1240. Add. Tzschucke ad
Strab. lib. XIV. Tom. V. p. 522. Vitiose Kusteri edit.
Κεφαλλήνων, quum incolae appellentur Κεφαλλήνες.
Kiess.

3) Πυθίας] Kust. et Arc., Πυθίας Ciz. Kiess.

4) καὶ παρὰ τῶν Ἐπιδανυρίων] Inaec verba, quae in edd.
Arc. et Kust. leguntur, in Ciz. desunt. Kiess.

Tom. II.

B

δέων, καὶ τούτων ἀπάντων ἡγούμενον οἰκίσαι
 νῆσον τὴν δι' ἀρετὴν τοῦ ἐδάφους καὶ τῆς
 γῆς Μελάμφυλλον ⁵⁾ καλουμένην, προσαγορεύ-
 σαι τε τὴν πόλιν Σάμον ἀντὶ τῆς Σάμης ⁶⁾ τῆς
 4 ἐν Κεφαλληνίᾳ. Τὸν μὲν οὖν χρησμὸν συνέβη
 γενέσθαι τοιοῦτον·

Ἀγκαῖ ⁷⁾, εἰναλλαν νῆσον Σάμον ἀντὶ Σάμης σε
 οἰκίξιν κίλομαι· Φυλλὰς δ' ὀνομάζεται αὐτῇ.

Τοῦ δὲ τὰς ἀποικίας ἐκ τῶν τύπων τῶν προει-
 ρημένων συνελθεῖν σημειῶν ἐστὶν οὐ μόνον αἱ
 (4) τῶν θεῶν τιμαὶ καὶ θνυσαί, διότι μετηγμέναι
 τυγχάνουσιν ἐκ τῶν τύπων, ὅθεν τὰ πλήθη
 τῶν ἀνδρῶν συνῆλθεν· ἀλλὰ καὶ ⁸⁾ τῶν συγ-

5) Μελάμφυλλον] Prior Edit. minus recte Μελάνφυλον·
 quod etiam ante notauerat Luc. Holsten. ad Stepha-
 num Byzant. v. Σάμος. Kust. Etiam in Ciz. Με-
 λάμφυλλον. Kiess.

6) Σάμης] Scribe Σάμης (pro Σαμίης, quod post Arce-
 rium Kusterus in textu reliquerat. In Ciz. est Σάμης.
 Kiess.), vt recte in oraculo, quod statim subiungit-
 ur. Vide etiam Geographos veteres, apud quos iti-
 dem urbem hanc Σάμην appellatam fuisse legas. Kust.
 Pro προσαγορεύσαι, quod recte legitur apud Kust., in
 Ciz. est, vt in edit. Arcs προσαγορεύουσι. Deinceps Ciz
 τὴν ἐν κεφαλληνίαν. Kiess.

7) Ἀγκαῖ] In Ciz. Ἀγκαῖε et οἰκίξει. Ad Φυλλὰς Rei
 nesius notauit: Φυλλίς, Hes. Kiess.

8) τῶν συγγ. καὶ τ. μ. ἀλλ. συν.] Nihil praecessit, a
 quod genitini hi referri possint. Quare ne dubite
 scribere casu recto, αἱ συγγένειαι, καὶ αἱ μετ' ἀλλήλων
 σύνοδοι· quam lectionem doctus etiam Interpres i
 versione sua expressit. Kust. I. C. Schwarzius i
 emendationibus, quae insertae sunt supplementis Acto-
 rum Eruditor. tom. VIII. sect. VIII. p. 356 — 361
 hunc locum sic emendatum dedit: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν
 συγγενειῶν κ. τ. λ. quam scripturam ita interpretatur

ad inhabitandam insulam deduceret, quae a soli terraeque bonitate Melamphyllos appellabatur, urbemque a se conditam pro Same Cephalleniae Samum nominaret. Oraculum ipsum huiusmodi fuit:

Linque Samen, Ancaee, Samum sed conde: profundo
Insula cincta mari est antiquo nomine Phyllas.

Coloniam autem ex dictis locis adunatam fuisse, non tantum deorum cultus et sacra ex iis regionibus vna cum demigrantibus translata, verum etiam cognatae familiae, so-

Colonos autem ex iis, quae dixi, locis conuenisse, ostendunt honores et sacra non modo deorum (propterea quod vna cum ipsa hominum, qui confluerunt, multitudine importata sunt), sed etiam familiarum et nuptiarum, quas inter se celebrant. Scilicet sua quaeque gens sacra et deos in insulam Samum intulerat, et suos quaeque gens honores, quos primo in coloniae confluxu habuerat, itemque cognationis propagandae iura et sacra obtinebat. Haec colonorum Samiorum ratio ex Romanae ciuitatis rationibus intelligi poterit. Romam qui primis temporibus confluerant, ii, quia ex variis gentibus erant, etiam sacris discerni cum volebant tum solebant. Neque familiae patriciae cum plebeiis coniungi confundique cupiebant. Hinc primo varietas illa extitit curiarum, tum contentiones de communicandis coniugiis consecutae sunt, quum plebis inualuisset auctoritas et superbia. Eundem igitur in modum discriminari volebant et discriminabantur Samii, qui olim ex variis gentibus collecti fuerant et in ciuitatem vnam coaluerant. Haec Schwarzius, qui vellem citasset loca, vbi σύνοδοι sic simpliciter appellentur coniugia. Illos genitiuos τῶν συγγενεῶν et τῶν συνόδων etiam Ciz. tuetur. Nihilominus tamen scilicet, parte emendationis Schwarzii retenta, locum sic scribendum censeo: ἀλλὰ καὶ αἱ τῶν συγγενεῶν αὐτῶν μετ' ἀλλήλων σύνοδοι quae verba intelligi possunt de

γενειῶν καὶ τῶν μετ' ἀλλήλων συνόδων, ἃς
 ποιούμενοι οἱ Σάμιοι τυγχάνουσι. φασὶ τοί-
 νυν, 9) Μνήμαρχον καὶ Πυθαΐδα, τοὺς Πυθα-
 γόραν γεννήσαντας, ἐκ ταύτης εἶναι τῆς ¹⁰⁾ οἰ-
 κίας καὶ τῆς συγγενείας τῆς ἀπ' Ἀγκαίου γεγεν-
 6 νημένης, τοῦ ἀποικίαν στείλαντος. Ταύτης δὲ
 τῆς εὐγενείας λεγομένης παρὰ τοῖς πολίταις
 ποιητής τις τῶν παρὰ τοῖς Σαμίοις γεγενημέ-
 νων Ἀπόλλωνος αὐτὸν εἶναί φησι, λέγων οὕτως·

Πυθαγόραν ἔ, ὃν τίετε Αἰὲ φέλω Ἀπόλλωνι
 Πυθαΐς, ἥ κάλλος πλεῖστον ἔχεν Σαμίῳν.

Ὅπόθεν δὲ ὁ λόγος οὗτος ἐπεκράτησεν, ἄξιον
 διελθεῖν. Μνημάρχω τούτῳ τῷ Σαμίῳ ¹¹⁾ κατ'
 ἐμπορίαν ἐν Δελφοῖς γενομένῳ μετὰ τῆς γυναι-
 κὸς ἀδήλως ἔτι κνούσης προεῖπεν ἡ Πυθία

familiarum ad vnam stirpem pertinentium solennibus
 conuentibus, quos ad communis originis memoriam
 identidem recolendam celebrarent. Quod pro συνόδων
 scripsi σύνοδοι, id feci hac quoque ratione ductus,
 quod librarii saepius in locis, vbi plura substantiua
 aliud alio casu efferenda erant, si alterius casum e
 structurae lege recte posuissent, etiam alterius vel
 plurium substantiuorum casum eundem perperam po-
 nerent; cuiusmodi negligentiae debetur ὁρμῆς initio
 huius libri. — Pro μετηγμέναι Ciz. μετιγμέναι. Kiess.

- 9) Μνήμαρχον] Paulo post hoc ipso capite pater Py-
 thagorae rectius dicitur Μνήσαρχος (vtrouque Ciz.
 consentit. Kiess.), prout etiam vocatur a Porphyrio
 in Vit. Pyth., Laertio et aliis. Kust. De diuersis
 patris Pythagorae nominibus conf. Tiedemann. l. c.
 p. 215. sqq. Etiam alter Pythagorae filius apud
 Iamblichum sect. 265. secundum Arc. edit., cui Ciz.
 accedit, Μνήμαρχος (nam in Kust. edit. ibi quoque
 Μνήσαρχος legitur) vocatur: quam nominis scripturam

lennesque Samiorum festiuitates indicio sunt. Ex huius igitur Ancaeï, qui coloniae conditor fuit, domo et cognatione Mnesarchum et Pythaida, Pythagorae parentes, descendisse aiunt. Hac autem inter populares iactata generis nobilitate, quidam poeta Samius Apollinis eum filium facit, ita canens:

Pythais e Samiis peperit pulcherrima cunctis
Pythagoram Clario, qui Ioui amicus erat.

Vnde vero sermo iste in vulgus dimanarit, relatu non indignum est. Huic Mnesarcho Samio ad mercaturam Delphos cum vxore, nondum manifeste grauida, profecto prae-

non spernendam esse iudicat Bentl. in opusc. philol. p. 188. ed. Lips., quum Festus v. *Aemil.* narret, fuisse Pythagorae filium nomine *Mamercum*; quod formatum videri e Dorico *Μνάμαρχος*. — Mihi quidem verum patris Pythagorae nomen fuisse videtur doricum *Μνάμαρχος*, pro quo alii, qui dorica dialecto non vterentur, aut *Μνήμαρχος* aut *Μνήσαρχος* dicebant. Sunt enim haec non diuersa nomina, sed diuersae vnus nominis formae. Ceterum nominibus a Tiedemannio collectis adde *Μνήσαρχίδης*, quo eum vocauit Philostratus de V. A. L. VIII. p. 333. Conf. Koen. ad Greg. Cor. p. 290. ed. Schaeff. Kiess.

10) οἰκίας] In Ciz. οἰκείας, ibidem paulo post γενημένης, Arc. γεγενημένης. Tum Ciz. στήλαντος. Pro οἰκίας series orationis videtur postulare ἀποικίας; et saepe a librariis vocabula capite sunt truncata. Kiess.

11) κατ' ἐμπορίαν] Polyb. III, 23. εἰς Σικελίαν — κατ' ἐμπορίαν πλεῖν Ῥωμαῖος ἔξεστι. — Tum Ciz. γενομένων μετὰ τοῖς. Kiess.

χρωμένῳ περὶ τοῦ εἰς Συρίαν πλοῦ, τὸν μὲν
θυμηρότατον ἔσεσθαι καὶ ἐπικερδῇ, τὴν δὲ
γυναῖκα κύειν τε ἤδη καὶ τέξεσθαι παῖδα

- ¹²⁾ τῶν πρόποτε κάλλει καὶ σοφίᾳ διοίοντα καὶ
(5) τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει μέγιστον ὄφελος εἰς σύμ-
6 παντα τὸν βίον ἐσόμενον. Ὁ δὲ Μνήμαρχος
συλλογισάμενος, ὅτι οὐκ ἂν μὴ πνυθομένῳ
αὐτῷ ἔχρησέ τι ¹³⁾ περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός, εἰ
μὴ ἐξαίρετον προτέρημα ἔμελλε περὶ αὐτὸν
καὶ θεοδώρητον ὡς ἀληθῶς ἔσεσθαι, τότε μὲν
εὐθύς ἀντὶ Παρθενίδος τὴν γυναῖκα Πυθαΐδα
μετωνόμασεν ἀπὸ τοῦ γόνου καὶ τῆς προφήτι-
7 dos· ἐν δὲ Σιδόνι τῆς Φοινίκης ἀποτεκούσης
αὐτῆς, τὸν γενόμενον υἱὸν Πυθαγόραν πρὸς-
ηγόρευσεν, ὅτι ἄρα ὑπὸ τοῦ Πυθίου προηγο-
ρεύθη αὐτῷ. παραιτητέοι γὰρ ¹⁴⁾ Ἐπιμενίδης

¹²⁾ τῶν πρόποτε] Sic recte ad marginem codicis Spanhemiani vir doctus emendauerat. Ante enim male legebatur, τὸν πρόποτε. Kust. Etiam Ciz. τῶν. Idem paulo post εἰς σύμπαντα, vbi Kust. cum Arc. habet ἐς σ. Kicss.

¹³⁾ περὶ τοῦ τέκνου ὁ θεός] Kust., περὶ τέκνου ὁ θ.

Arc., περὶ τέκνῳ θεός Ciz. Idem mox θεοδώρητον atque πνυθαΐδαν μετωνομασεν. Kicss.

¹⁴⁾ Ἐπιμενίδης] Epimenidem et Xenocratem Meinersius l. c. p. 188. in indice scriptorum ante Aristotelen, qui non nisi obiter de secta Pythagorica mentionem fecerunt, omisit. Eudoxum autem p. 295. auctoritatem Strabonis (p. 778. 827. 842. ed. Almelov.) secutus credulitatis et negligentiae accusat. Cui Wytttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 110. ita respondet: „Eudoxi auctoritatem ita leuibus ra-

dixit Pythia, cum responsum de navigatione in Syriam peteret, hanc quidem ad votum lucrosamque fore, vxorem vero iam praegnantem filium parituram, qui omnium, quotquot vnquam vixerunt, pulcritudine et sapientia praestantissimus foret, et humano generi ad omnem vitae rationem quam maxime profuturus esset. Hinc Mnesarchus colligebat, se non interrogantem responsum de filio a deo non accepturum fuisse, nisi singularis illi praecellentia et dona animi plane diuina essent affutura. Et vxorem quidem statim mutato Parthenidis nomine a filio vateque Delphica Pythaidem, ipsumque infantem mox Sidone in Phoenicia natum Pythagoram appellauit, a Pythio scilicet eum sibi praedictum esse significans. Non enim audiendi sunt Epi-

„tiunculis repudiari, mirum nobis accidit. Nam
 „Strabo et aliis multis locis summam ei tribuit au-
 „ctoritatem, nec eum credulitatis et negligentiae ac-
 „cusat iis locis, quos Vir Cl. notauit: qui loci nil
 „habent, quod cum reliqua Strabonis de Eudoxo
 „existimatione conciliari nequeat. Porro apud Iam-
 „blichum V. P. 7. ponitur in iis, qui Pythagorae
 „patrem fecerunt Apollinem: apud Porphyrium 7.
 „prodidit, Pythagoram non solum abstinuisse anima-
 „lium esu, sed ne venatoribus quidem et coquis, id
 „est laniis, appropinquasse. Prioris loci, si certa
 „est fides, haec est sententia, vt hoc Eudoxus non
 „e suo iudicio, sed ex opinione vulgari referat.
 „Posterior nil habet absurdi. Sed solet fere V. Cl.
 „vna sententia condemnare scriptores, si quid prodi-
 „derunt, quod ipse non probat.“ *Kiess.*

καὶ Εὐδοξος καὶ Ξενοκράτης, ὑπονοοῦντες, τῇ Παρθενίδι τότε μιγῆναι τὸν Ἀπόλλω ¹⁵⁾ καὶ κυούσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὕτως ἐχούσης καταστῆσαι τε καὶ προαγγεῖλαι διὰ τῆς προφήτιδος.

8 τοῦτο μὲν οὖν οὐδαμῶς ¹⁶⁾ δεῖ προσέσθαι. Τὸ μέντοι τὴν Πυθαγόρου ψυχὴν ¹⁷⁾ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλωνος ἡγεμονίας οὖσαν εἴτε συνοπαδὸν εἴτε καὶ ἄλλως οἰκειότερον ἔτι πρὸς τὸν θεὸν τοῦτον συντεταγμένην καταπεπέμφθαι εἰς ἀνθρώπους, οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσῃ τεκμαιρόμενος αὐτῇ τε τῇ γενέσει ταύτῃ καὶ τῇ σοφίᾳ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ τῇ παντοδαπῇ. καὶ περὶ μὲν τῆς γενέσεως

9 τοσαῦτα. Ἐπεὶ δὲ ¹⁸⁾ ἀνεκομίσθη εἰς τὴν Σά-
 (6) μὸν ἀπὸ τῆς Συρίας ὁ Μνήσαρχος μετὰ ¹⁹⁾ παμπόλλου κέρδους καὶ βαθείας περιουσίας, ἱερὸν ἐδείματο τῷ Ἀπόλλωνι, Πυθίῳ ἐπιγράψας, τὸν τε παῖδα ποικίλοις παιδεύμασι καὶ ἀξιολογοτάτοις ἐνέτρφε, νῦν μὲν ²⁰⁾ Κρεοφίλῳ, νῦν δὲ Φερεκύδῃ τῷ Συρίῳ, νῦν δὲ σχεδὸν ἅπασι

¹⁵⁾ καὶ κυούσης αὐτὴν ἐκ μὴ οὗτ.] Desid. Heraldus in *Animadvers.* in Iamblichum nostrum recte legendum monuit, καὶ κυούσῃ (voluit κύουσαν. Etiam in Ciz. est κυούσης. Kiess.) αὐτὴν etc. i. e. eamque gravidam ex non gravida fecisse. Arcerius quamvis et in Ms. suo ἐκ μὴ scriptum reperisset, tamen in textu reposuerat, εἰ μὴ, sensu omnino repugnante. Kust.

¹⁶⁾ δεῖ προσέσθαι] Hoc δεῖ, quod etiam Iac. Loganus in *Miscellaneis* observat. crit. nov. in Auctor. veteres et recentiores in annum ciorcccxi. Tom. I. p. 93. supplendum esse viderat, recepi e Cd. Ciz. Kiess.

¹⁷⁾ ἀπὸ τῆς Ἀπόλλ. ἡγεμονίας οὖσ.] Formula dicendi ἀπὸ ἡγεμονίας τινὸς εἶναι, ab aliquo duci, in rarioribus

menides, Eudoxus et Xenocrates, qui suspicantur, tum temporis Apollinem cum Parthenide congressum grauidam ex non grauida fecisse et per Pythiam pronuntiasse. id enim nullatenus admittendum est. Caeterum nemini, qui quidem ex ipsa viri natiuitate et multiplici animi sapientia coniecturam fecerit, dubium erit, quin anima Pythagorae Apollinis subdita imperio, vel perpetim eiusdem dei assecla, vel alio proximiori commercio eidem coniuncta, ad homines delapsa sit. et haec hactenus dicta sint de eius procreatione. Pater vero e Syria cum magnis opibus, quas ex lucro nauigationis illius cumulauerat, Samum redux Apollini templum cum Pythii inscriptione extruxit, puerumque variis et optimis disciplinis innutriendum Creophilo, Phercydi Syrio, omnibusque fere sacrorum

est. — Paulo post καταπεύθει Ciz., καταπέπομφεν Par. Kiess.

18) ἀνεκομίσθη] Sic rectius Ms. (cum Ciz. Kiess.) quam prior Editio, quae habebat ἀπεκομίσθη. Kust.

19) παμπόλλου] In Ciz. παμπόλου. Ibidem ἰδίματο recte pro ἐδήματο, quod legitur in edd. Arc. et Kust. Paulo post pro Ἰνδίου, quod cum Arc. et Kust. tuctur Ciz., e Par. reposui Πυθίου. Kiess.

20) Κρεοφίλω] Par. etiam hic Κρεοφίλω, vt paulo post Ciz. cum ed. Kust. De Creophilo temere in Pythagorae magistris numerato cf. Tiedemann. l. c. p. 223. Kiess.

τοῖς ²¹⁾ τῶν ἱερῶν προΐσταμένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων, ²²⁾ ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδασχθεῖη. ὁ δὲ ἀνιέρφετο εὐμορφότατός τε τῶν πώποτε ἰστορη-
¹⁰ θέντων καὶ θεοπρεπέστατος εὐτυχηθείς. ἀποθανόντος τε τοῦ πατρὸς σεμνότατος σωφρονέ-
 στατός τε ἠϋξάνετο, κόμιδῃ τε νέος ἔτι ὑπάρ-
 χων ἐντροπῆς πάσης καὶ αἰδοῦς ἡξιούτο ²³⁾ ἤδη καὶ ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων, ὀφθείς τε καὶ
 φθεγξάμενος ²⁴⁾ ἐπέστρεφε πάντας, καὶ ὥτι-
 νιοῦν προσβλέψας θαυμαστός ἐφαίνετο, ὥστε ὑπὸ τῶν πολλῶν εἰκότως βεβαιουῖσθαι, τὸ θεοῦ
 παῖδα αὐτὸν εἶναι. ὁ δὲ ἐπιρρόννυμενος καὶ ὑπὸ τῶν τοιούτων δοξῶν καὶ ὑπὸ τῆς ἐκ βρέφους
 παιδείας καὶ ὑπὸ τῆς γυμνατικῆς θεοειδείας, ἔτι
 (7) μᾶλλον ἑαυτὸν ²⁵⁾ κατέτασεν ἄξιον τῶν πα-

21) τῶν ἱερῶν προΐστ.] Ita recte ed. Kust. et Ciz. Antea male τὸ ἱερὸν προΐστ. Kiess.

22) ὡς ἂν καὶ τὰ θεῖα κ. τ. λ.] Ita insignem huius loci lacunam supplet Ciz. In Par. desunt verba κατὰ δύναμιν, et in Arc. ed. καὶ τὰ θεῖα κατὰ δύναμιν αὐτάρκως ἐκδιδασχθεῖη. ὁ δὲ ἀνιέρφετο. Deinceps Ciz. εὐμορφώτατος, quemadmodum etiam in comparatio huius adiectivi nonnunquam peccatum est. v. Schaef. Mel. crit. p. 9. sq. Kiess.

23) ἤδη καὶ] Male Kusterus post ἤδη interpunxerat commate, quod non melius post πρεσβυτάτων omiserat: nam verba ὑπὸ τῶν πρεσβυτάτων coniungenda sunt cum ἡξιούτο. Obrechtus loci sententiam recte cepit. Kiess.

24) ἐπίστρεφε] Prior Editio ἐπέστρεφε (ita etiam Ciz. in quo Reinesius super φ̄ scripsit π̄. Kiess.), et προσβλέψας (etiam Ciz. Kiess.) et θαυμασιῶς: quorum lo-

praefectis dedit commendauitque, vt in rebus diuinis etiam pro virili sua satis proficeret. Ille vero ita educatus est, vt nulli cuiuscunque ætatis aut memoriae forma secundus, deoque quam dignissimus feliciter euaderet. Patre dein mortuo nihil sibi ad summam grauitatem temperantiamque fecit reliquum, vt adolescentem natu admodum grandes honorifice reuerenterque colerent; imo visus modo auditusque in se cunctos conuertebat, et quoscunque adspexerat, sui statim admiratione implebat. Hinc euenit, vt multi eum dei filium esse merito asseuerarent. Tanta igitur gloria coniuncta cum studiis a puerili ætate cultis, diuina formae naturalis dignitate fretus magis magisque praesentibus bonis dignum se ostendit. Or-

co ἐπίστρεψε et προσβλέψας et θαυμαστό; vel absque
 Mistorum auctoritate reponendum esse, quis dubitet?
Kust.

- 25) κατέτασσει] Antea κατέστασεν· corrupte. Hic re-
 praesentauit quidem lectionem Codicis Paris. (quam
 etiam Ciz. exhibet. *Kiess.*), sed nec sic oratio recte
 procedit. Quare, sensu exigente, scribendum erit,
 ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν ἄξιον τ. παρ. προτερημάτων ἀπέβαινε·
 omissa voce κατέτασσειν, quae quomodo locum hic
 habere possit, non video. *Kust.* Magis probanda
 est ratio a Koenio proposita ad Gregor. Cor. p. 34.
 ed. Schaef.: „De ellipsi vocis ἡμέτερα omnia peruul-
 „gata sunt. Quod in Iamblichō de V. Pyth. p. 7.
 „coniectando assecutus fueram, ἔτι μᾶλλον ἑαυτὸν καθ’
 „ἑκάστην ἄξιον τῶν παρόντων προτερημάτων ἀποβαίνων,
 „pro κατέτασσειν, vel κατέστασεν, mouuit me Cl. Valz
 „ckenarius margini Ms. Francquerani quoque adscri-

ρόντων προτερημάτων ἀποφαίνων, καὶ διεκόσ-
 σμει θρησκευαίς τε καὶ μαθήμασι καὶ διαίταις
 ἐξαιρέτοις, εὐσταθεία τε ψυχῆς ²⁶⁾ καὶ κατα-
 στολῇ σώματος, ὧν τε ἐλάλει ἢ ἔπραττεν, εὐδία
 καὶ ἀμιμῆτω τινὲ γαλήνῃ, μήτε ὀργῇ ποτὲ
 μήτε γέλῳ μήτε ζήλῳ μήτε φιλονεικία μήτε
 ἄλλῃ ταραχῇ ἢ προπετεία ἀλίσκόμενος, ²⁷⁾ ὥς
 δὴ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ.
 11 Διόπερ ²⁸⁾ ἔτι ἐφήβου αὐτοῦ ὄντος πολλὴ δόξα

„ptum esse.“ At vel sic aut cum Kuastero legendum
 est ἀπέφαινε, aut post ἀποφαίνων delendum καὶ. *Kiess.*

26) καὶ καταστολῇ] Sic Ms. Antea vero tantum legeba-
 tur καταστολῇ, vocula καὶ male omissa. *Kust.* Rei-
 nesius in margine ed. Arc., καὶ στολῇ, i. e. σιᾷσει,
 κινήσει. — Post σώματος colon sustuli, et post ἔπραττεν
 comma inserui, vt in Ciz. Etiam εὐδία et γαλήνῃ pen-
 dent ex διεκόσμει. *Kiess.*

27) οἷς δὴ δαίμων τις ἀγαθὸς] Qui considerabit, Iam-
 blichum non solum fuisse gentilem, sed etiam Ethnicae
 religionis antistitem suo tempore primum, non mira-
 bitur, cum de Pythagora tam magnifice sensisse et
 scripsisse. Nimirum Pythagoram Christo opponere
 voluit, quod videret, religionem nostram nulla alia
 ratione magis subruī posse, quam si hominibus per-
 suaderet, extitisse etiam aliquos inter gentiles, qui
 Christum Dominum nostrum tam sanctitate vitae et
 doctrinae, quam miraculis non solum aequassent, sed
 etiam vicissent. Hoc autem Iamblichi fuisse proposi-
 tum, clarius patet ex iis, quae leguntur infra Num. 30.
 Ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμπίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν
 καὶ ἐπαινόθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀνθρωπίνῃ
 μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς εὐδαιμονίας σωτήριον
 ἔναυσμα χαρίσῃται τῇ θνητῇ φύσει. i. e. Alii alium ex
 diis Olympicis (Pythagoram) ferebant, qui mortalem
 vitam emendaturus eiusque commodis consulturus isti se-
 culo humana forma apparuerit, vt mortalibus beatitu-
 dinis et philosophiae salutare lumen donaret. Habes

nabant illum et religio et doctrina et peculiaris victus ratio, et animi firmitudo, corpusque ad modestiam compositum. In dictis factisque eius comparebat interna quies et inimitabilis tranquillitas: non irae, non risui, non aemulationi aut contentionis studio, aut alii perturbationi et proterviae unquam vel tantillum indulsit, adeoque tanquam bonus quidam daemon in Samiorum vrbe peregrinabatur. Quapropter eius ad-

hic Deum humana forma indutum: quod cum Christiani de Seruatore suo recte praedicarent, Iamblichus id impie ad Pythagoram transtulit. Confer Nostrum infra Num. 92. ubi idem legas. Vti autem Iamblichus Pythagoram, ita Philostratus impostorem Apollonium Tyaneum ob diuinam, qua eum praeditum fingeat, virtutem ultra reliquorum hominum sortem longe euexit: de quo etiam Eunapius religioni nostrae infensissimus tam magnifice sensit, ut dixerit, Philostratum non debuisse opus suum inscribere, Ἀπολλωνίου βίος, sed Θεοῦ ἐς ἀνθρώπους ἐπιδημία, i. e. Dei ad homines aduentus: ne scilicet Christo Deo nostro minor videretur. Locus ipse Eunapii exstat in Prooemio libri, quem scripsit de vitis Sophistarum. Adeo verum est, gentilium philosophos, praecipue qui expirante iam gentilismo vixerunt, ob eam, quam dixi, rationem impostores quosdam Seruatori nostro opponere conatos esse. Kust. De hac Kusteri opinione vid. Meiners. l. c. p. 258. sqq. Pro ὡς δέ, quod antea legebatur, scripsi ὡς δὴ, re ipsa postulante. Kiess.

- 28) ἐτι] Haec vocula, quam habent edd. Arc. et Kust., deest in Giz. Deinceps Kusterus in textu reliquit πολλῇ δόξῃ, pro quo in Giz., ut in ed. Arc., est πολλῇ δόξῃ, quod non dubitavi mutare in πολλῇ δόξῃ, quum perquam incommode Pythagoras ipse diceretur multa fama διανομισθεὶς et ἐκφοιτήσας. Neque fauent

- (8) εἰς τε Μίλητον πρὸς Θαλῆν, καὶ εἰς Πριήνην πρὸς Βίαντα διεκομίσθη τοὺς σοφούς, καὶ τὰς ἀστυγείτονας πόλεις ἐξεφοίτησε· καὶ ²⁹⁾ τὸν ἐν Σάμῳ κομήτην ἥδη ἐν παροιμία πολλοὶ πολλαχοῦ τὸν νεανίαν ἐπευφημοῦντες ἐξεθείαζον καὶ διεθρύλλουν. ὑποφρυομένης δὲ ἄρτι τῆς Πολυκράτους τυραννίδος περὶ ³⁰⁾ ὀκτωκαιδέκατον μάλιστα ἔτος γεγονώς, προορώμενός τε οἱ χωρήσει, καὶ ὥς ἐμπόδιος ἔσται τῇ αὐτοῦ προὔδεσι καὶ τῇ ἀντὶ πάντων αὐτῷ σπουδαζομένη φιλομαθείᾳ, νύκτωρ λαθὼν πάντας μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, ³¹⁾ Κρεοφύλου δὲ ἐπικαλουμένου, ὃς ἐλέγετο Κρεοφύλου ἀπόγονος εἶναι, ³²⁾ Ὀμήρου ξένου τοῦ ποι-

datiuis genitiui ἐφήβου αὐτοῦ ὄντος, rationem autem a me praelatam commendant etiam ea, quae sect. 12. leguntur: οὐ μείζων τε καὶ ὑπερβιβηκυῖα ἦν τὴν προφορῆσασαν ἥδη δόξαν. — Tum Ciz. Θαλῆν. Kiess.

- 29) τὸν ἐν Σάμῳ κομ.] Auctor Vaticanæ Appendicis prouerbiū hoc non ad Pythagoram Philosophum, sed ad Pythagoram pugilem Samium refert. Hesychius quoque, v. Ἐν Σάμῳ κομήτης, tradit, falli eos, qui prouerbiū hoc de Pythagora philosopho intelligendum esse dicant. Eadem de re controuersia intercessit inter duos viros longe clarissimos et doctissimos, Richardum nempe Bentleium et Henr. Dodwellum; quorum ille in egregia sua Dissertat. de Phalaridis Epistolis, p. 52. 53. (p. 179. ed. Lips. Kiess.) prouerbiū hoc de Pythagora philosopho eodemque pugile intelligendum esse contendit: Dodwellus vero in Exercit. de ætate Pythag. Philosophi p. 153. et sqq. Pythagoram pugilem, ad quem prouerbiū illud spectet, a Pythagora Magno siue philosopho distinguit. Nos nobis non sumimus, vt controuersiam illam inter viros

buc ephebi insignis celebritas Miletum ad Thaletem, et Prienen ad Biantem, viros sapientes delata, vrbes etiam circumiectas peragrabat: iamque multi de iuvene proverbium Samii comati passim diuulgauerant, eumque sparsis in vulgus laudibus deum fecerant. Postea iam duodeuicesimum annum egressus, cum, quo tenderet tyrannis Polycratis tum primum subnascens, animo prospiceret, et inde aliquod impedimentum suo proposito descendique studio, cui vnice deditus erat, metueret, noctu clam omnibus cum Hermodamante, cui cognomen erat Creophili, eius scilicet nepote, qui olim Homeri poetae hospes, amicus et in omni-

tam doctos agitatam decidamus. *Kust. Conf. Meiners. p. 323. sqq. Kiess.*

30) *ὀκτωκαίδεκατον*] *Conf. de hoc loco Benth. in opusc. philol. p. 185. ed. Lips. et Mahne in diatriba de Aristoxeno p. 26. repetita Lipsiae in Thesaur. crit. nov. Tom. I. — In Ciz. vt in ed. Arc. ὀκτὼ καὶ δέκατον. Paulo post e Cd. Ciz. retinui, quod etiam Arc. exhibet, τῇ αὐτοῦ pro τῇ αὐτοῦ, quod Kust. dedit. Tum ante ἀντι etiam in Ciz., vt in ed. Arc., τῇ, quod Kust. habet, deest. — Adverbium μάλιστα recte intellexit Obrechtus: vid. Bastii ep. crit. p. 37. ed. Lips. Kiess.*

31) *Κροφύλου*) Hunc alii rectius vocant *Κριώφιλον*, per *ω* et *ι*. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII. num. 2. *Kust.*

32) *Ὁμήρου ξένου*] Haec corrupta sunt, nec vllam prorsus habent *ἀκολουθίαν*; quae proinde rectius sic legeris: *ὅστις Ὁμήρου τοῦ ποιητοῦ ξένος γενέσθαι λέγεται, καὶ φίλος, καὶ διδάσκαλος, etc.* *Ξένος* hic sumitur pro eo, qui aliquem hospitio excipit; cuius significationis exempla

ητοῦ γενέσθαι φίλος καὶ διδάσκαλος τῶν
 πάντων, μετὰ τούτου πρὸς τὸν Φερεκύδην
 διεπόρθμευσε καὶ πρὸς Ἀναξίμανδρον τὸν φυ-
 12 σικὸν καὶ πρὸς Θαλῆν εἰς Μίλητον. 33) καὶ
 παραγενόμενος πρὸς ἕκαστον αὐτῶν ἀνὰ μέρος
 οὕτως ὠμίλησεν, ὥστε πάντας αὐτὸν ἀγαπᾶν,
 καὶ τὴν φύσιν αὐτοῦ θαυμάζειν καὶ ποιεῖσθαι
 τῶν λόγων κοινωνόν. καὶ δὴ καὶ ὁ Θαλῆς
 ἄσμενος αὐτὸν προσήκατο, καὶ θαυμάσας τὴν
 34) πρὸς ἄλλους νέους παραλλαγὴν, ὅτι μείζων
 τε καὶ ὑπερβεβηκυῖα ἦν τὴν 35) προφοιτήσασαν
 ἤδη δόξαν, μεταδούς τε ὅσον ἡδύνατο μαθη-
 μάτων, τὸ γῆράς τε τὸ ἑαυτοῦ αἰτιαδόμενος
 καὶ τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν 36) προετρέψατο εἰς

apud alios etiam scriptores occurrunt, quamvis rarius.
 Suidas quidem clare testatur, ξένος etiam interdum
 sumi pro ξενόδοκος, quem vide. Homerum autem a
 Creophilo hospitio quondam exceptum fuisse, prae-
 ter alios (v. Platon. Rep. X. p. 350. ed. Ast. Kiess.)
 aperte tradit Strabo lib. XIV. (Tom. V. p. 526. ed.
 Tzsch.) Kust. In deprauata huius loci scriptura Ciz.
 plane consentit cum edd. Arc. et Kust. — Schwarzzius
 in Suppl. Act. Erud. locum sic emendat: νύκτωρ, λαθῶν
 πάντας, μετὰ τοῦ Ἑρμοδάμαντος μὲν τὸ ὄνομα, Κρεοφίλου
 δὲ ἐπικαλουμένου, ὅτι Κρεοφίλου ἀπόγονος ἦν, ὃς ἐλέγετο
 Ὅμηρον, τοῦ ποιητοῦ καὶ ξένου, γενέσθαι φίλος καὶ διδά-
 σκαλος· noctu clam omnibus cum Hermodamante (hoc
 erat homini nomen, cognomen autem Creophili, quod a
 Creophili posteris erat eius, qui Homeri, poetae et ho-
 spitis, dicebatur amicus fuisse et doctor omnium rerum)
 cum hoc, inquam, ad Pherecydem traiecit. Scilicet
 multa sunt vocabula loco suo mota in Auctore nostro,
 vt infra certissimis argumentis demonstrabimus. Haec
 Schwarzzius: in cuius tamen emendatione hoc offendit,
 quod infinitivus εἶναι prorsus neglectus est. Hinc lo-
 cum ita scribere malim: διὰ τὸ Κρεοφίλου ἀπόγονον

bus praeceptor fuisse dicebatur, ad Pherecydem, ad Anaximandrum physicum, et denique Miletum ad Thaletem traiecit: cumque singulis horum alio atque alio tempore ita versatus est, ut omnes eum amarent et ingenium eius suspicerent, suaeque participem philosophiae redderent. Inprimis vero Thales, eo libenter in familiaritatem recepto, admiratus est, quod tanto intervallo post se alios iuvenes relinqueret, famamque de se proditam praesentia sua auget; communicatisque, quantum potuit, disciplinis, et senectute corporisque imbecillitate excusata, ut in Aegyptum nauiga-

εἶναι, Ὅμηρον ξένου, ὃς ἐλέγχο τοῦ ποιητοῦ γενέσθαι φίλος, κ. τ. λ. *Kiess.*

33) καὶ παραγερόμενος] Hoc καὶ deest in Ciz. Paulo post e Ciz. recepi ἄσμενος pro ἄσμένως, quod Kuster. auctoritate MS. reposuerat pro ἄσμενον, quod est in ed. Arc. Etiam Schwarzzius l. c. praeferit ἄσμενος. Ita Iamblich. s. 14. οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐτόν. *Kiess.*

34) πρὸς ἄλλους νέους] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. est πρὸς ἄλλους τοὺς νέους. *Kiess.*

35) προφοιτήσασαν] Sic potius, quam προσφοιτήσασαν, quod prior Edit. habet, scribendum esse, quis non videt? MS. Reginus habet, προφητήσασαν, η pro oi posito, quod librariis solenne est. Kust. In Ciz. vero legitur προφοιτήσασαν. — Paulo post in Ciz. est μεταδούς τε ὄσον, in Arc. μεταδούς ὄσον, in Kust. μεταδούς ὄσων. Reposuimus ὄσον. *Kiess.*

36) προτερέψατο] In Ciz. προτέψατο. Formam Μέμφει pro Μέμφει, quae est in edd. Arc. et Kust., reposui e Ciz., in quo tamen, ut in ed. Arc., non Διοσπόλει, sed solum Διὸς legitur. Videtur diuisim scribendum esse Διὸς πόλει. Rittershusius p. 11. coniecit etiam Διοσπολίταις. *Kiess.*

C

Αἴγυπτον διαπλεῦσαι, καὶ τοῖς ἐν Μέμφιδι καὶ Διοσπόλει μάλιστα συμβαλεῖν ἱερεῦσι· παρὰ γὰρ ἐκείνων καὶ ἑαυτὸν 37) ἐφωδιάσθαι ταῦτα, 38) δι' ἃ σοφὸς παρὰ τοῖς πολλοῖς νομίζεται. οὐ μὴν τοσούτων γε προτερημάτων οὔτε φυσικῶς οὔτε ὑπ' ἀσκήσεως 39) ἐπιτετυχηκέναι ἑαυτὸν ἔλεγεν, ὅσων τὸν Πυθαγόραν (10) 40) καθορᾶν. ὥστε ἐκ παντὸς εὐηγγελίζετο, εἰ τοῖς δηλουμένοις ἱερεῦσι συγγένοιτο, θειότατον αὐτὸν καὶ σοφώτατον ὑπὲρ ἅπαντας ἔδεσθαι ἀνθρώπους.

K E Φ. γ'.

15

Ἐφεληθεὶς οὖν παρὰ ¹⁾ Θάλεω τὰ τε ἄλλα

37) ἐφωδιάσθαι] Sic recte Ciz., in edd. Arc. et Kust. extat ἐφωδιάσθαι. Sensus est: a quibus et se ipsum tanquam viatico instructum esse eo apparatu etc. Conf. Protrept. p. 348. vbi ἐφωδιαζομένη minus recte interpretatus sum. Vid. de hoc verbo A. Gell. XVII. 12. Kiess.

38) δι' ἃ σοφὸς] MS. Regius habebat, δι' ἄσσοφος· pro quo δι' ἃ σοφὸς (vbi vere Ciz. Kiess.) rescribendum esse, sensus manifesto suadet. Arcerius, cum in codice MS. quo vsus est, διὰ scriptum inuenisset, eius loco διὸ in sua Editione infelicititer reposuit. Kust.

39) ἐπιτετυχηκέναι] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. ἐπιτετεχέναι. Kiess.

40) καθορᾶν] Sic codex MS. At sensus et constructio potius requirunt καθόρῳ· quod etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat. Kust. Infinitivum καθορᾶν optimi vsus esse, atque Romanos quoque huiusmodi constructionem Graecorum saepe imitando expressisse monuit Schwarzius, haec Ciceronis loca citans: ad Div. VI. 17. Nam sic habeto, beneficiorum magnitudine eos, qui temporibus valuerunt, aut

ret, et maxime sacerdotibus Memphiticis et Diospolitanis se dederet, hortatus est. Nam se ipsum quoque ab illis ea collegisse praesidia, quae opinionem singularis sapientiae sibi peperissent: nec tamen se iis a natura et exercitatione dotibus fuisse praeditum, quantis abundare Pythagoram cerneret. Ideoque ex omnibus ei se hoc laetum iam praesagium denuntiare, quod sapientior reliquis mortalibus diuiniorque futurus esset, si cum istis sacerdotibus vitam ageret.

C A P. III.

Praeter alia igitur plurimum quoque

valent, coniunctiores tecum esse, quam me: necessitudine neminem. Pro Ligario c. 1. *Habes igitur, Tubero, confitentem reum, sed tamen ita confitentem, se in ea parte fuisse, qua te, Tubero, qua virum omni laude dignum, patrem tuum.* Haec loca Ciceroniana a Schwarzio allata non omnino similia sunt Iamblicheo, in quo tamen infinitivus retinendus est: nam solet sic infinitivus sequi relativa in oratione indirecta. Vid. Siebelis. ad Hellen. p. 126. Ita Iamblich. sect. 58. ὃν καὶ προσονομάζειν φιλόσοφον. sect. 206. ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὀρμῇ. Iluc etiam pertinent loca, ubi οἷ siue διότι cum infinitivo constructur, ut Diod. Sic. IV. 76. διότι τὰ κατασκευαζόμενα τῶν ἀγαμάτων ὁμοίωται τοῖς ἐμψύχοις ἐπάρχειν. Conf. Append. ad epist. Bast. ad Boiss. p. 36. etc. Justin. XI. 3. sub fin. *quod vel ex eo manifestari.* XI. 5. *quibus longa iam satis et matura imperia contigisse, quorumque tempus esse vices excipere melius acturos.* — Pro ὄσον, quod Kusterus recte dedit, in Ciz. ut in edit. Arc. est ὄσον. Kie ss.

- 1) Θάλεω] Kust. In Ciz. ut in Arc. θάλεω, vitiose. — Οἶνοποσίη ἀποταξόμενος, qui vinum valere iussit, qui se

καὶ χρόνου μάλιστα φεῖδεσθαι, καὶ χάριν
τούτου οἰνοποσία τε καὶ κρεωφαγία, καὶ ἔτι
πρότερον πολυφαγία ἀποταξάμενος, τῇ δὲ τῶν
λεπτῶν καὶ εὐαναδότων ἐδωδῇ συμμετρηθεὶς,
καὶ τούτου ὀλιγοῦπνίαν καὶ ²⁾ ἐπαρρυπνίαν
καὶ ψυχῆς καθαρότητα κτησάμενος, ὑγίαν τε
ἀκριβεστάτην καὶ ἀπαρέγκλιτον τοῦ σώματος,
ἐξέπλευσεν εἰς τὴν Σιδόνα, φύσει τε ³⁾ αὐτοῦ
πατρίδα πεπεισμένος εἶναι, καὶ καλῶς οἰόμε-
νος, ἐκεῖθεν αὐτῷ ῥήματα τὴν εἰς Αἴγυπτον
¹⁴ ἔσεσθαι διάβασιν. Ἐνταῦθα δὲ συμβαλὼν
⁽¹¹⁾ τοῖς τε ⁴⁾ Μώχου τοῦ φυσιολόγου προφίταις

vini usu abdicavit. Haec verbi ἀποτάσσεισθαι significa-
tio non reperitur in scriptoribus classicis, at serioribus
satis trita est. V. Steph. thes. T. 3. p. 1262. — Pro
κρεωφαγία, ut recte in edd. Kust. et Arc., in Ciz. est
κρεοφαγία. Deinceps Ciz. cum Kust. καὶ τούτου. Apud
Arc. legitur καὶ τούτου, quod iam Scaliger correxit.
Kiess.

²⁾ ἐπαρρυπνίαν] Ita recte Ciz. Verbum ἐπαρρυπνίω e
Diod. Sic. 14, 68. Schneider in Lexico suo consigna-
vit. In edd. Arc. et Kust. legitur vox corrupta ἐπαρχίαν,
pro qua iam Arcer. et Scaliger ἀρρυπνίαν scribendum
esse censuerunt. Tum pro ὑγίαν, quod habet Kust.,
in Arc. et Ciz. est ὕγιαν. Kiess.

³⁾ αὐτοῦ πατρίδα] Ita cum Arc. Ciz., αὐτοῦ Kust., qui
tamen paulo post in loco, cuius eadem est, quae huius
ratio, αὐτῷ ῥήματα non mutavit. Kiess.

⁴⁾ Μώχου] Mochi reddit eruditus interpres. At Schef-
ferus Philos. Italic. c. V. bene monuit, scribendum hic
esse Μώσχου, et designari a Iamblichō antiquissimum
illum philosophum Sidonium, cuius Strabo et Sextus
Empir. mentionem faciunt. Verba Strabonis libro XVI.
haec sunt; Εἰ δὲ δαῖ Προιδωρίῳ πιστεῖσαι, καὶ τὸ περὶ

sibi profuturam temporis praecipue parsimoniam a Thalete edoctus, et propterea vini carnisque vsu omnique ingurgitatione abdicatis, intra tenues facilesque digestu cibos se continuit, et hinc somni modicus ac excitator, tum animae puritatem tum corporis exactissimam et inflexam sanitatem comparauit; atque ita Mileto Sidonem soluit, illam sibi natura patriam esse persuasus, et inde facile in Aegyptum transiturus. Ibi versatus cum prophetis, qui Mochi, naturae interpretis, posteri erant,

τῶν ἀτόμων δόγμα παλαιόν ἐστίν, ἀνδρὸς Σιδονίου Μώσχου, πρὸ τῶν Τρωϊκῶν χρόνων γεγονότος· si vero Posidonio credendum est, antiquum de atomis dogma Moschi est, hominis Sidonii, qui ante Troiani belli tempus vixit. Sext. Empir. Δημόκριτος δὴ καὶ Ἐπίκουρος ἀτόμους ἔλεξαν στοιχεῖα· εἰ μὴ τι ἀρχαιοτέρων ταύτην θετέον τὴν δόξαν, καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ Στωϊκὸς Ποσειδώνιος, ἀπὸ Μώσχου τινὸς ἀνδρὸς Φοινίκης καταγομένην· Democritus et Epicurus atomos principia dixerunt: nisi haec opinio ponenda sit antiquior, et, ut Stoicus dicebat Posidonius, deducta a Moscho quodam Phoenice. Arcerius etiam quidem Μώσχου vel Μώσχου legendum esse coniecerat, sed nomine illo Mosen designari haud sane verisimiliter statuebat. Kust. Fabricius ad Sextum Empir. p. 621., pluribus veterum scriptorum de hoc philosopho Sidonio antiquissimo mentionem facientium locis allatis, affirmat, in horum omnium scriptorum emendationibus Codicibus constanter Μώχον, non Μώσχον vel Μώσχου nomen huius philosophi legi, nec dubitat, Μωσχου vel Μώσχου, vt editi antea Sexti codices praeferebant, nomen ingestum ab iis, qui cum diuino scriptore Moyse eundem facere voluerunt. Add. Tzschucke ad Strab. Tom. VI. p. 340. et Posidonii Rhodii reliquiae doctrinae. Collegit Ian. Bake. p. 177. Kiess.

ἀπογόνους καὶ 5) τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς ἱεροφάνταις, καὶ πάσας τελεσθεῖς τελετὰς ἐν τε Βύβλῳ καὶ Τύρῳ καὶ κατὰ πολλὰ τῆς Συρίας μέρη 6) ἐξαιρέτως ἱερουργουμένας, καὶ οἷχλ 7) δεισιδαιμονίας ἕνεκα τὸ τοιοῦτον ὑπομείνας, ὥς ἂν τις ἀπλῶς ὑπολάβοι· πολὺ δὲ μᾶλλον ἔρωτι καὶ ὀρέξει θεωρίας καὶ 8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι αὐτὸν τῶν ἀξιομαθῆτων διαλάθῃ ἐν θεῶν ἀπορρήτοις ἢ τελεταῖς 9) φυλαττόμενα, προμαθὼν τε, ὅτι ἄποικα τρόπον τινὰ καὶ ἀπόγονα τῶν ἐν Αἰγύπτῳ ἱερῶν τὰ αὐτόθι ὑπάρχει, ἐκ τούτου τε ἐλπίδας καλλιόνων καὶ θειοτέρων καὶ ἀκραιρῶν μεθέξειν 10) μνημά-

5) καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικικοῖς] In Ciz. καὶ τοῖς ἄλλοις Φοινικοῖς, recte omisso altero καὶ post ἄλλοις, vbi ab Arc. et Kust. insertum sententiam turbat: hinc deleui. Pro Φοινικοῖς, quod cum Arc. et Kust. etiam Ciz. exhibet, malui cum Kustero Φοινικικοῖς scribere, quam aut cum Scalig. Φοινικίους, aut cum margine Rigalt. Φοινίκην. Conf. Sturzii Hellenici fragm. p. 102. Kiess.

6) ἐξαιρέτως ἱερουργουμένας] Ita verissime Kusterus in praefatione scripsit pro ἐξ αἰρέσεως ἱερουργούμενα, quod, ut in edd. Arc. et Kust., etiam in Ciz. extat. Kusteri interpretatio haec est: initia, quae praecipue et singulari quadam religione in multis Syriae partibus celebrabantur. Ἐξαιρέτως et ἐξ αἰρέσεως eodem modo confusa sunt infra apud nostrum c. XXXVI. sect. 265. Kiess.

7) δεισιδαιμονίας] In Ciz. δυνειδαιμονίας, ὑπομνείας, πολλοί. Ibidem deinceps ὀρέξει, quod e MS. Regio reuocauit Kust., cuius loco antea male legebatur ὀρίσει. Kiess.

8) εὐλαβείᾳ τοῦ μή τι] Ita Ciz., quam lectionem etiam Obrechtus expressit. In ed. Arc. εὐλαβείας τοῦ μή τι, in Kust. εὐλαβείας ἵνα μή τι. Deinceps pro solo verbo ἀξιομαθῆτων, quod habent Kust. et Arc., in Cd. Ciz.

et cum ceteris Phoeniciae hierophantis, cunctisque initiis Bybli et Tyri, ac iis, quae in multis Syriae partibus singulari modo celebrantur, sacrorum cerimoniae initiatus est. Id quod non fecit superstitione indutus, ut quis simplicior suspicari possit, sed potius ex amore contemplationis, veritusque, ne quid ipsum praeteriret, quod in deorum arcanis sacris mysteriisque sciri dignum observaretur. Cum autem iam antea Phoenicum sacra ab Aegyptiis coloniae sobolisque instar propagata nosset, adeoque pulchriora magisque diuina et illibata in

haec leguntur: *ἀξιοθρημάτων δι μαθημάτων*. Pro *διαλύθῃ* in margine Rigalt. *λαθοίῃ* notatum est. Quum vocabulum *ἀξιομάθητος* admodum suspectum sit, omnem locum sic constituerim: *εὐλαβείᾳ τοῦ μή τινα αὐτὸν τῶν ἀξιοθεύων διαλύθῃ — φυλαττόμενα*. Ambiguam tamen huius loci correctionem facit ambigua vocabuli *εὐλάβεια* significatio. Nam si *εὐλάβεια* est *reuerentia deorum*, tum cum genitiuo *εὐλαβείας* Schwarzii ratio, quam proxima nota attuli, praefenda est. *Kie ss*.

9) *φυλαττόμενα*] Imo *φυλαττομένων*, ut constructio salua sit. Pendet enim a praecedenti *ἀξιομαθήτων*. Et mox *ὑπάρχει* rescripsi pro *ὑπάρχοντα*, non solum sensu hoc exigente, sed etiam auctoritate codicis MS. *Hust*. Schwarzius suspicatur *φυλαττόμενος*, locumque ita vertit: *neque superstitionis causa tale quiddam sustinens, sed potius amore et appetitione contemplationis et pietatis, cauens ne quid ipsum in arcanis deorum sacris aut mysteriis rerum scitu dignarum fugeret, iamque praesciens etc.* *Kie ss*.

10) *μνημάτων*] Ita scribendum est pro *μνημάτων*. Mendum hoc iam ante etiam deprehenderat Anonymus in annotationibus, quas Arserius *Castigationibus suis* in Iamblichi *Protrepticon* subiecit. *Hust*. in Praef.

των ἐν τῇ Αἰγύπτῳ, ¹¹⁾ ἀναχθεῖς κατὰ τὰς
¹²⁾ Θάλεω τοῦ διδασκάλου ὑποθήκας διεπορ-
 θμεύθη ἀμελλητὶ ὑπὸ·τινῶν Αἰγυπτίων πορ-
 θμέων καιριώτατα προσορμισάντων τοῖς ὑπὸ
 Κάρμηλον τὸ Φοινικικὸν ὄρος αἰγιαλοῖς· ἐν-
 θα ἐμόναξε τὰ πολλὰ ὁ Πυθαγόρας κατὰ τὸ
 ἱερόν· οἵπερ ἄσμενοι ἐδέξαντο αὐτόν, τὴν τε
¹³⁾ ὥραν αὐτοῦ κερδῆσαι, καὶ εἰ ἀποδοῖντο,
¹⁵ τὴν πολυτιμίαν προειδόμενοι. ¹⁴⁾ Ἐπεὶ μέντοι,
 (12) κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σεμνῶς,
 ἀκολούθως τε τῇ συντροφῇ ἐπιτηδεύσει ¹⁵⁾ δια-
 τάττοντος, ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες,

¹¹⁾ ἀναχθεῖς] Codex MS. ἀγασθεῖς pro voce nihili
 ἀγαθεῖς, quae in priore Edit. reperitur. At nec ἀγα-
 σθεῖς sensui loci huius convenit: pro quo proinde ἀγαν
 ἡσθεῖς lubens rescripserim. Sic enim sensus erit planus,
 Pythagoram nempe valde laetum secundum Thaletis
 magistri sui praeceptum in Aegyptum traiecisse. Kust.
 Schwarzius ita de hoc loco: „Vox nihili ἀγασθεῖς ex
 „ἀγισθεῖς vel ἀγνευθεῖς corrupta esse videtur. Nam
 „quia paulo ante de mysteriis, quibus initiatus erat
 „Pythagoras, sermo fuerat, belle expiatus abiisse in
 „Aegyptum dicitur. Nam ἀγνεύεσθαι et similia verba
 „elegantia his in rebus fuisse cum aliunde tum ex
 „Pollione constat. Diis autem consecratum proficisci
 „laudis est et felicitatis haud exiguae. Atque hoc in
 „Pythagora auctor noster praedicat.“ Etiam in Ciz.,
 ut in ed. Arc., est ἀγαθεῖς· at in margine Rigalt. nota-
 tum est ἀγαχθεῖς, quod ad veram lectionem ἀναχθεῖς
 deducit, quam auctori reddidimus. Kiess.

¹²⁾ Θάλεω] In Ciz. Θαλίω. Tum pro ἀμελλητὶ in Ciz.
 ἀμελλελητὶ, in Arc. ἀμελητὶ. Pro Φοινικικὸν scripsi cum
 Kustero Φοινικικόν. Kiess.

¹³⁾ ὥραν] Post hoc vocabulum videtur excidisse ἄν.
 Pro αὐτοῦ, quod sequitur, in Ciz. est αὐτοῦ τε. Kiess.

Aegypto sibi initia promitteret: Thaletis praeceptoris sui monita secutus, soluit et confestim e Phoenicia eo traiecit portitorum quorundam Aegyptiorum ope, qui ad litus Carmelo Phoenicum monti subiectum opportune appulerant: vbi nimirum Pythagoras saepe in templo solus versabatur. Eum nautae lubentes receperunt, ob formositatem eius lucrum pretiumque ingens, si venundarent, sibi augurati. Veruntamen, cum inter nauigandum animaduernerent, quanta cum continentia grauitateque pro vitae, cui insueuerat, conditione ageret,

14) Ἐπεὶ μέντοι] Sequitur periodus vastae longitudinis, continuata vsque ad finem sectionis 16, in qua tamen praeter interpuncta, male a Kustero posita, pauca erant corrupta. Post ἐπεὶ μέντοι, quae verba sunt vertenda *veruntamen*, posui comma; pro ἀναμνησθέντες; e Cd. Par. scripsi ἀναμνησθέντες τε, quo hoc participium cum antecedentibus διατεθέντες et ἐνιδόντες coniungatur, vt cap. V. sect. 21. in simili periodo λογισάμενός τε; verba ἐρέβη, ἐκάθισεν, διέμεινε et κατέδραθε pendent ex coniunctione ὥς post ἀναμνησθέντες; denique post βραχὺ punctum sustuli, et post Θεοῦ colon posui. Kiess.

15) διατάττοντος] Nisi vox mendo laborat, subintelligendum est ἑαυτὸν, idque vertendum, *cum se componeret*. Alias etiam non inepte legere possis διάγοτος: quam lectionem Obrechtus ob oculos habuisse videtur. Kust. Schwarzius l. l. p. 358 sq. locum sic emendat: ἐπεὶ μέντοι κατὰ τὸν πλοῦν ἐγκρατῶς αὐτοῦ καὶ σιμνῶς ἀκολούθως τε τῇ συντροφῇ ἐπιτηδεύσει ἐπιτηδεύσει, διηλλάττοντο, ἄμεινον περὶ αὐτοῦ διατεθέντες κ. τ. λ. Veruntamen quum in nauigando modeste ibi et decenter et consuetae virtuti conuenienter se gessisset, reconciliabantur ei et melius in eum erant animati. Verissimum

καὶ μεῖζόν τι ἢ κατ' ἀνθρωπίνην φύσιν ἐνιδόν-
τες τῇ τοῦ παιδὸς εὐκοσμία, ¹⁶⁾ ἀναμνησθέντες
τε, ὥς προσορμίσασιν εὐθὺς αὐτοῖς ὧφθη κα-
τιῶν ¹⁷⁾ ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου,
¹⁸⁾ (ιερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὄρων ἡπίσταντο
αὐτὸ καὶ τοῖς πολλοῖς ἄβατον) σχολαίως τε
καὶ ἀνεπιστρεπτὶ βαίνων, οὔτε κρημνώδους
τινὸς οὔτε ¹⁹⁾ δυσβάτου πέτρας ἐνισταμένης,

quidem est, quod addit Schwarzius, nimis saepe factum
esse, vt vocabulorum geminandorum excideret alterum
(cf. Schaefer. Mel. crit. p. 69. et Praef. ad Anacr. Carm.
p. XII. sq. Wyttenbach. Bibl. crit. Vol. II. P. II. p. 65.),
eius tamen ratio vt nostro loco minime probari potest,
ita multo probabilius cum Kust. scribitur *διάγοντος*.
Kiess.

16) ἀναμνησθέντες] Ne oratio sit ἀνακόλουθος, scriben-
dum est ἀνεμνήσθησαν. Nullum enim aliud deinceps
sequitur verbum, ad quod participia illa praecedentia,
διατεθέντες, et ἐνιδόντες, referri possint. Kust. Non
opus est hac correctione. Pro εὐκοσμία in Ciz. est
εὐκοσμίαν. *Kiess.*

17) ἀπ' ἄκρου τοῦ Καρμήλου λόφου] Hoc loco Iambli-
chi Carmelitae quidam abutuntur ad persuadendum aliis,
Pythagoram etiam fuisse Carmelitam. Aiunt enim,
ordinem suum ab ipso Elia, qui Pythagora vtique an-
tiquior fuit, institutum, a monachis siue eremitis in
monte Carmelo degentibus continua successione per
plura secula propagatum fuisse: cumque ordo iste
sanctitatis fama celebris fuerit, Pythagoram ad mon-
tem Carmelum accessisse, vt sacris eius initiaretur.
Sane, Philippus Tessiere Carmelita, anno 1612. Biteris
in prouincialis ordinis sui conuentu, coram vrbs eius-
dem Episcopo, non dubitauit inter alias *Historiae Car-
melitanae theologicæ propugnandæ Theses* etiam hanc
proponere: *Valde esse probabile, Pythagoram Philoso-
phum etiam fuisse Carmelitam, sicque discipulos suos in-
stituisse, vt victu, conuersatione, et vestitu discipulos*

iam aliter erga ipsum animati, et in pueri modestia aliquid homine maius notantes, memoriaque repetentes, vt ex insperato appellentibus apparuisset, cum a summo Carmeli vertice, quem prae aliis montibus sacrum vulgoque inaccessum nouerant, lento gradu et nunquam respiciens descenderet, nullo praecipitio, vel etiam inuio saxo eum

Eliae omnino referrent. Sed hanc sententiam nullo rationis nixam fundamento merito refellit Papebrochius in Responsione ad R. P. Sebastianum a S. Paulo, Part. II. Artic. XVI. vbi prolixè de hoc argumento agitur. Kust.

- 18) *ἱερώτατον δὲ τῶν ἄλλων ὄρ. ἡπ.]* Sic recte MS. Paris. In Editione vero Arcerii corrupte legitur, *ἱερῷ δὲ τῶ τῶν ἄλλων ὄρῳ ἀπίστατο. αὐτὸ καὶ πολλοῖς ἄβαστον.* Kust. Etiam in Ciz. ante πολλοῖς deest τοῖς. Kiess.

- 19) *δυσβάτου]* Pessime antea legebatur *εὐοράτου*: pro quo *δυσβάτου* auctoritate codicis MS. reposui. Kust. Consentit Ciz. in *δυσβάτου*. At Schwarzius l. l. monet, particulas οὐδὲ esse disiunctivas, nomina autem τοῦ κρημνώδους et τοῦ δυσβάτου seiungi non posse, quia, quum de montibus dicantur, vnum idemque signent, si rem spectes. Nam praecipitia loca montium impedita esse ad eundum, et loca montium difficilia itu esse ea, quae praecipitium aliquod obiciant. Ergo vt disiunctio locum habere possit, hic vir doctus legere maunlt *εὐβάτου*, hoc quidem modo: οὐδὲ κρημνώδους τινός, οὐδὲ εὐβάτου πέτρας ἐνισταμένης, non obstante nec praecipiti petra vlla, nec leui ac facili. Vnde Schwarzius οὐδὲ adsciuerit, quum vbiuis legatur οὔτε, ignoro; sed eius κρίσιν inanem esse, in promptu est, quum omnia quidem κρημνώδη sint δύσβατα, at non contra omnia δύσβατα item κρημνώδη, neque πέτρα εὐβάτου obstat eunti. Δύσβατος idem est quod τραχύς, quod cum κρημνώδης coniunxit Herodian. VI, 5. 5. τὰ τῆς χώρας ὄρη, τραχύτατά τε ὄρη καὶ κρημνώδεστατα. Kiess.

καὶ ἐπιστὰς τῇ σκάφει, μόνον τε ἐπιφθεγξά-
 (13) μενος, ²⁰) εἰς Αἴγυπτον ὁ ἀπόπλους; κατανευ-
 σάντων αὐτῶν, ἐνέβη καὶ σιωπῇ ἐκάθισεν, ἔν-
 θα μάλιστα οὐκ ἔμελλεν αὐτοῖς ἐμπόδιος ἔσε-
 16 σθαι ναυτιλλόμενοις παρ' ὅλον τὸν πλοῦν, ἐφ'
 ἐνός τε καὶ τοῦ αὐτοῦ σχήματος διέμεινε δύο
 νύκτας καὶ τρεῖς ἡμέρας μήτε τροφῆς, μήτε
 ποτοῦ μετασχὼν, μήτε ὕπνου, ὅτι εἰ μὴ λα-
 θὼν ἅπαντας, ὡς εἶχεν ἐν τῇ ἐδραία καὶ ἀσα-
 λεύτῳ ἐπιμονῇ κατέδαρθε βραχύ, ²¹) καὶ ταῦ-
 τα ²²) διηνεκοῦς καὶ σεσυρμένου παρὰ προσ-
 δοκίαν, εὐθυτενοῦς τε συμβάντος αὐτοῖς τοῦ
 πλοῦ, ὡσάν τινος παρουσία θεοῦ· πάντα συν-
 τιθέντες τὰ τοιαῦδε καὶ ἐπισυλλογιζόμενοι,
 δαίμονα θεῖον ὡς ἀληθῶς ἐπεισθῆσαν σὺν
 αὐτοῖς ἀπὸ Συρίας εἰς Αἴγυπτον μετιέναι, καὶ
 τὸν τε πρόξλοιπον εὐσημότατον πλοῦν διεξή-
 νυσαν, καὶ σεμνοτέροις, ²³) ἥπερ εἰώθεσαν,
 ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρὸς τε
 ἀλλήλους καὶ πρὸς αὐτὸν, μέχρι τῆς εὐτυχε-
 στατῆς συμβάσεως αὐτοῖς καὶ ἀχυμάντου

20) εἰς Αἴγυπτον] Gisb. Cuper. Observat. lib. III. c. III. p. 269. et Scaliger censent, legendum esse: εἰ εἰς Αἴγυπτον. At facile caremus particula interrogatiua, quum interrogatio, quae in his verbis inest, vocis modulatione satis indicaretur. *Kiess.*

21) καὶ ταῦτα] Puto excidisse μετὰ, vt legendum sit, καὶ μετὰ ταῦτα. Sic enim sensus omnino erit planus. *Kust.* Nihil est addendum, neque audiendus Schwarzius, καὶ ταῦτα interpretans interea, nisi scribere voluerit praeterea. *Kiess.*

morante; utque, cum ad scapham venisset, nihil aliud dixisset, quam, *in Aegyptum cursus est?* et annuentibus ipsis nauem conscendisset, tacitusque toto nauigationis tempore consedisset, ubi ministeriis nautarum nihil impedimenti esset allaturus, permansissetque in eodem habitu duas noctes tri-duumque integrum, non cibum, non potum, non somnum capiens, nisi forte cunctis non aduertentibus, uti erat in sede sua constanter compositus immotusque, paulisper dormitauisset, quumque adeo praeter expectationem continuo nec interrupto tractu rectus ipsis cursus esset, quasi deus aliquis praesens interuenisset: haec omnia inter se nauatae comparantes concluserunt, daemonem vere diuinum secum in Aegyptum e Syria transire: vnde male ominatis verbis abstinentes, quod reliquum fuit nauigationis, absoluerunt, et sermone factisque vsi sunt tum inter se, tum erga ipsum, honestioribus, quam solebant, donec feliciter per summam maris tranquillitatem ad

22) διηγεοῦς] Ita Kust., in ed. Arc. et Ciz. διηγεῖται. Pro ἐθνεοῦς Heraldus coniecit κατὰ νόον, sine causa, recte censente Reinesio in margine Cod. Ciz. Paulo post Ciz. συνεθέτες. Kiess.

23) ἤπερ] In edd. Arc. et Kust. vitiose ἤπερ, in Ciz. ἤπερ. Notauit illud editionum vitium etiam Schwarzius. Kiess.

24) παρόδου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἡόνα τοῦ σκά-
 17 φους προσοχῆς. Ἐνθα δὲ ἐκβαίνοντα 25) ὑπε-
 (14) ρείσαντες σεβαστικῶς ἅπαντες καὶ διαδεξά-
 μενοι 26) ἐκάθισαν ἐπὶ καθαρωτάτης ἄμμου,
 καὶ αὐτοσχέδιόν τινα βωμὸν πρὸ αὐτοῦ πλά-
 σαντες, 27) ἐπικινήσαντές τε ὅσων εἶχον ἀκρο-
 δρύων, οἷον ἀπαρχάς τινας κατατιθέμενοι τοῦ
 φόρτου μεθώρμισαν τὸ σκάφος, ὅπουπερ καὶ
 προέκειτο αὐτοῖς ὁ πλοῦς. ὁ δὲ διὰ τοσήνδε
 αἰσιτίαν ἀτονώτερον τὸ σῶμα ἔχων οὔτε πρὸς
 28) τὸν ἀποβιβασμὸν καὶ τὴν 29) τῶν ναυτῶν

24) παρόδου] Haec vox videtur loco suo mota esse et
 ponenda post συμβάσης αὐτοῖς· ut totus locus sic lega-
 tur: μέχρι τῆς εὐτυχιστάτης συμβάσης αὐτοῖς παρόδου καὶ
 ἀκυμάντου εἰς τὴν Αἰγυπτίαν, etc. Nisi enim sic statuas,
 vox παρόδου omnino erit superuacanea, nec locum hic
 habere poterit. Kust. Schwarzius locum sic emendat:
 ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο πρὸς τε ἀλλήλους καὶ
 πρὸς αὐτόν, εὐτυχιστάτης συμβάσης αὐτοῖς καὶ ἀκυμάντου
 παρόδου μέχρι τῆς εἰς τὴν Αἰγυπτίαν ἡόνα τοῦ σκάφους
 προσοχῆς· et honestioribus quam consueuerant, et vocibus
 et negotiis uti coeperunt cum inter se tum ad ipsum,
 transitu eis prospero et tranquillo oblato, usque dum
 nauicula ad littus Aegypti esset appulsa. Codex Ciz.
 praebet πάροδον, quod disiungendum videtur in παρ'
 ὁδόν, et intelligi potest aut per cursum, dum nauigabant:
 aut praeter cursum, postquam cursum per mare perege-
 rant. Forsitan tamen huius loci vitium inest in προσοχῆς.
 Nam quanquam προσέχειν saepius dicitur de nauium ap-
 pulsione, substantiuum tamen προσοχή hac significatione
 praeter hunc locum vix occurrit. Hoc si recte ponitur,
 videri potest in προσοχῆς latere πρὸς ὄχθην, quibus ver-
 bis e margine in textum translatis et deprauatis libra-
 rius aliquis verba εἰς ἡόνα explicuerit. Denique παρό-
 δου interpretamentum esse potest substantiuū προσοχῆς
 rariori significatione h. l. usurpati. Quae ratio omnium
 maxime probabilis. Kiess.

littora Aegypti nauem applicuerunt. Ibi vero exscendentem alternis exceptum manibus honorifice nauī extulerunt, et postquam illum in purissima arena collocassent, tumultuariam coram eo aram congesserunt, eaque fructibus arboreis pro praesenti copia cumulata, et mercis, quam vehebant, primitiis appositis, inde provecti eum, quem antea destinauerant, portum petiuerunt. Ille vero tam longo ieiunio imbecillior nec cum e nauī a nautis exponeretur et suble-

25) ὑπερείσαντες] Sic MS. (etiam Ciz. Kiess.), cuius loco antea minus recte legebatur ὑποίσαντες. Ἐπερείσαντες autem veram esse lectionem, vel ex iis patet, quae paulo post sequuntur, τὴν τῶν ναυτῶν ὑπέρεισιν, etc. Kust.

26) ἐκάθισαν] Ciz. ἐκάθησαν. Kiess.

27) ἐπικινήσαντες] Est vox Lexicis ignota et mihi merito suspecta: pro qua proinde nullus dubitem rescribere, ἐπινήσαντες, i. e. cum accumulassent, ab ἐπινέω vel ἐπιήνω, quae est vox nota et ab optimis quibusque scriptoribus tam in prosa quam ligata oratione usurpata. Vide Suidam v. ἐπινήσαντες. Kust. Etiam Ciz. ἐπικινήσαντες: at in margine Cod. Spanhem. notatum est ἐπινηκῆσαντες, vnde coniicias, legendum esse ἐπινηνήσαντες ab ἐπινηνέω. — Pro ὅσον Arc. habebat ὅσων, quod Scaliger correxit. — Ante οἶον in Ciz. vt in ed. Arc. deest καί. Deinceps Ciz. μεθώρμησαν et ἀσυνείαν. Kiess.

28) τὸν ἀποβιβασμὸν] Substantiuum δ ἀποβιβασμός, quo lexica Stephani et Schneideri carent, idem significat, quod verbum τὸ ἀποβιβάζειν. Kiess.

29) τῶν ναυτῶν] Sic recte MS. At prior Editio τῶν αὐτῶν, nullo omnino sensu. Kust.

ὑπέρεισιν καὶ χειραγωγίαν ³⁰⁾ ἤναντιώθη τότε, οὔτε ἀπαλλαγέντων ἀπέσχετο ἐπιπολὺ τῶν πα-
ρακειμένων ἀκροδρῶν, ἀλλὰ ἐραψόμενος χρη-
σίμως αὐτῶν καὶ ὑποθρέψας τὴν δύναμιν, εἰς
τὰς ἐγγύς ³¹⁾ διέσωσε συνοικίας, τὸ αὐτὸ ἦθος
ἐν παιτὶ ἀτάραχον καὶ ἐπιεικὲς διαφυλάττων.

K E Φ. δ.

18 ¹⁾ Ἐκεῖδ' ἐν τε εἰς πάντα ἐφοίτησεν ἱερὰ
(15) μετὰ πλείστης σπουδῆς καὶ ἀκριβοῦς ἐξετά-
σεως, θαυμαζόμενός τε καὶ στεργόμενος ὑπὸ
τῶν συγγενομένων ἱερέων καὶ προσητῶν, καὶ
ἐκδιδασκόμενος ἐπιμελέστατα περὶ ἐκάστου, οὐ
παρалаίπων οὔτε ἀκούσασθαι τῶν καθ' ἑαυ-
τὸν ἐπαινουμένων οὔτε ἄνδρα τῶν ἐπὶ συνέσει
γνωριζομένων ²⁾ οὔτε τελετὴν τῶν ὡςδὴ ποτε

30) ἤναντιώθη] Prior Editio male ἡ ναντιώθη· in cuius locum veram lectionem ex MS. reposui. Sensus enim est, Pythagoram, quod propter longam inedia[m] corpore esset infirmo et imbecilli, non repugnasse nautis, qui ipsum ad exscensum ex navi faciliorem reddendum, manibus suis leuatum in terram exponere volebant. Hoc cum omnino clarum sit, miror eruditum Obrechtum in versione sua, alioqui accuratissima, priorem lectionem ναντιώθη, quae procul omni dubio corrupta est, prae altera illa amplexum esse. Vertit enim *nausea correptus* est. Sed quis mortalium ab erroribus prorsus immunis est? *Kust.* Huic notae Kusterus in *Praefat.* alia addidit, mendum, inquit, huic contrarium occurrere apud Phrynichum in *Ecloga Dict. Attic.* p. 32. ubi sic legitur: *Μισοδάκτυλα· ἤναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦτομα.* Nunnesius, vir sane doctissimus, τὸ ἤναντίασα illic vertit *repugnauit*, quasi ab ἐναντιῶν: quam tamen vocem Hellas ignorat. Tu absque cunctatione

varetur atque manu duceretur, tum aduersatus est, nec post eorum discessum se diutius a fructibus abstinuit, quin sumeret, quod alendis viribus esset. Inde ad vicina habitacula incolumis peruenit, habitu oris tranquillo modestoque semper sibi similis.

C A P. IV.

Inde obiens omnia templa maximum studium examenque accuratum impendit, prophetas et sacerdotes, quibus vsus est, in sui amorem admirationemque excitauit, et singulis exacte perceptis non praetermisit, quin etiam cognosceret, quidquid sua aetate celebre foret, siue viri essent sapientia nobiles, siue initia quomodocunque culta:

rescribe, *ἐναυτίασα*, a *ναυτιᾶν*, *nauseare* vel *nauseam sentire*. Mens enim Phrynichii est, vocem *μεσοδάκτυλα* a puriore Atticismo adeo abhorreere, vt *nauseam* quasi sibi creet, quoties eam audiat vel legat. Sic idem pag. 38. verbum *σικχαίνουμαι* ait esse *ναυτίας ἄξιον*, id est, *nausea dignum*: ob eandem scilicet causam. Simili sensu vocem *ναυτιᾶν* accepit elegantissimus et lepidissimus Lucianus in *Rhetor. praecept.* p. 322. Edit. Amstelod. vbi inquit, *ὡς ναυτιᾶν ἅπαντας ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῶν ὀρομύτων*, id est, vt *nausea* omnes afficiantur a *frigidis et ineptis vocibus*.

31) *διέσωσε*] Imo *διεσώθη*, i. e. *incolumis peruenit*. Vel subintelligendum est, *ἐαυτόν*. Kust.

1) *Ἐκεῖθεν τε*] Ita Kust. cum Arc., sed Ciz. *ἐκείθεν δέ*. Idem paulo post *συγγινόμενων* pro *συγγινόμενων*, quod habet Kust. cum Arc. Kiess.

2) *οὔτε τελετήν τῶν ὅπωςδήποτε*] Ita Kust. et Arc. In Ciz. et Pag. *οὐ τελετήν ὅπου δὴ ποτε*. Kiess.

τιμωμένων, οὔτε τόπον ἀθεώρητον, εἰς ὃν ἀφικόμενος ὥρῃη τι περιττότερον εὐρήσειν. ὅθεν πρὸς ἅπαντας τοὺς ἱερέας ἀπεδήμησεν, ὠφελούμενος παρ' ἐκάστω, ὅσα ἦν σοφὸς ἕκαστος.

19 3) Δύο δὴ καὶ εἴκοσιν ἔτη κατὰ τὴν Αἴγυπτον ἐν τοῖς ἀδύτοις διετέλεσεν ἀστρονομῶν καὶ γεωμετρῶν καὶ μυούμενος οὐκ ἐξ ἐπιδρομῆς, οὐδ' ὥς ἔτυχε, πάσας θεῶν τελετάς, ἕως 4) ὑπὸ τῶν τοῦ Καμβύσου αἰχμαλωτισθεὶς εἰς Βαβυλῶνα ἀνήχθη, καὶ κεῖ τοῖς Μάγοις 5) ἀσμένους ἄσμενος συνδιατρίψας καὶ ἐκπαιδευθεὶς τὰ παρ' αὐτοῖς σεμνὰ καὶ θεῶν θρησκείαν ἐντελεσάτην ἐκμαθὼν, ἀριθμῶν τε καὶ μουσικῆς καὶ τῶν ἄλλων μαθημάτων ἐπ' ἄκρον ἐλθὼν παρ' αὐτοῖς, ἄλλα τε δώδεκα 6) συνδιατρίψας ἔτη, εἰς Σάμον ὑπέστρεψε περὶ ἕκτον πον καὶ πενήτηκοστὸν ἔτος ἤδη γεγονώς.

(16)

Κ Ε Φ. ἑ.

20 Ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὑπὸ τινῶν πρεσβυτέρων, καὶ οὐκ ἔλαττον ἢ πρόσθεν θαυμασθεὶς (καλίων τε γὰρ καὶ σοφώτερος καὶ θεοπρεπέστερος

3) Δύο δὴ καὶ εἴκ.] Locum hunc ad examen reuocat, et cum chronologicis rationibus minus bene conuenire ostendit Illustris Bentleius in Dissert. de Phalar. Epist. p. 69. (p. 189. ed. Lips.) quem ut Lector adeat suadeo. Kust.

4) ὑπὸ τῶν τοῦ Καμβύσου] Sic Kust. et Arc. In Ciz. et Par. ὑπὸ τῶν σὺν Καμβύσῳ. Kiess.

5) ἀσμένους ἄσμενος] Hanc lectionem recepi e Cd. Ciz.,

nec loca inuisere abnuebat, in quibus se inuenturum aliquid amplius putauerat. Quae de causa ad omnes profectus est sacerdotes, apud quemque horum cum fructu eruditus in ea, quam quisque tradebat, disciplina. Ita viginti duo anni in Aegypto absumti, dum in adytis templorum astronomiam, geometriam, et omnium deorum initia non pertransennam, aut perfunctorie addidicit, donec a Cambysis milite inter captivos Babylonem abduceretur, ubi cum Magis lubentibus ipse lubens versatus illorum studia religionemque perfecte imbibit, et numerorum musicaeque artis et aliarum disciplinarum fastigium assecutus post annos duodecim Samum rediit, iam circiter sexaginta annos natus.

CAP. V.

Ibi a quibusdam senioribus agnitus non minus quam antea in admiratione fuit. Videbatur enim a peregrinatione plus pulcritudinis et sapientiae, maioraque diuinitatis

eandemque expressit Obrechtus. Kusterus de hoc loco haec monet: „Malim ἄσμενος (pro ἀσμένους), i. e. li-
„bens. Vel dicendum est, post ἀσμένους excidisse
„ἄσμενος, ut legatur, τοῖς μάγοις ἀσμένους ἄσμενος συν-
„διατρίψας, etc.“ Cd. Par. pro ἀσμένους habet ἄσμενα.
Kiess.

6) συνδιατρίψας] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. est πρὸς-
διατρίψας. Kiess.

αὐτοῖς ¹⁾ ἐφάνη), παρακαλούσης αὐτὸν δημο-
σία τῆς πατρίδος ὠφελεῖν ἅπαντας καὶ μετα-
διδόναι τῶν ἐνθυμιῶν, οὐκ ἀντιτείνων τὸν τῆς
διδασκαλίας τρόπον συμβολικὸν ποιεῖν ἐπεχεί-
ρει, καὶ πάντῃ ὁμοιον τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ διδά-
γμασι, καθ' ἃ ²⁾ ἐπαιδεύθη, εἰ καὶ μὴ σφόδρα
προσέεντο τὸν τοιοῦτον τρόπον οἱ Σάμιοι, μηδὲ
ἁρμονίως, καὶ ὥς ἐχρῆν, προσεφύησαν αὐτῷ.
³⁾ Μηδενὸς οὖν αὐτῷ ³⁾ προστρέχοντος, μηδὲ
γνησίως ὀρεγομένου τῶν μαθημάτων, ⁴⁾ ἃ τοῖς
Ἑλλήσιν ἐνοικίζειν παντὶ τρόπῳ ἐπειράτο, μὴ
περιφρονῶν, μηδὲ ὀλιγωρῶν τῆς Σάμου, διὰ
τὴν πατρίδα εἶναι, γεῦσαί τε πάντως βουλόμε-
νος τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πα-
τριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ⁵⁾ ἀλλ' οὖν ἐπι-

1) αὐτοῖς] Hoc pronomen, quod habent edd. Arc. et Kust., deest in Ciz. Ibidem paulo post pro ἐνθυμιῶν, quae est lectio Arc. et Kust., legitur ἐνθυμιῶν, aequè bene. Ibidem denique διδασκαλίας et ἐπιχειρεῖ, vbi Arc. ἐπιχειρεῖ. Kiess.

2) καθ' ἃ ἐπαιδεύθη] Prior Edit. male, κατ' ἐπαιδεύθη: pro quo Rittershusius in notis ad Malchum de Vit. Pyth. p. 60. et Schefferus de Philos. Ital. p. 25. emendant, καθ' ὧν· respicientes scilicet ad praecedens τρόπον. Sed nos repraesentauimus hic lectionem codicis MS. quae vtiq̃ue recte se habet. Kust. In margine Cod. Spanhem. notatum est καθά, quod etiam in Cd. Ciz. extat; idque et ipsum locum hic habere potest; nam διδάγματα sunt instituendi modi. Kiess.

3) προστρέχοντος] Antea minus recte (etiam in Ciz. Kiess.), προστρέχοντος. Desider. Heraldus Animaduers. in Iamblich. cap. III. legendum potius suadet, προσέχοντος· quod non displicet. Kust. Idem margini Cd. Ciz. adscripsit Reinesius. Kiess.

argumenta domum reportasse. Ideoque patria publice illum inuitavit, vt omnibus participatione inuentorum suorum prodesse vellet. Nec renuebat ille: sed viam docendi per symbola ingredi coepit eodem modo, quo ipse in Aegypto doctus erat, quamuis Samii hanc docendi rationem minus amplecterentur, neque satis promte, vt par erat, eius lateri adhaerescerent. Vtut igitur nemo docenti accederet, nemo sincere satageret proficere in disciplinis, quibus omni modo inter Graecos domicilium statuere annitebatur, non tamen Samum, eo quod patria sibi esset, contemnere, curamque eius abiicere sustinuit, quin ciuibus suis vel inuitis aliquem pulcerrimarum artium gustum daret.

4) ἢ τοῖς Ἕλλησιν ἐνοικ.] Sic locum hunc ante mutilum ex codice MS. (consentiente Ciz. *Kiesst.*) supplenuimus. In priore enim Edit. legitur, τῶν μαθημάτων αὐτοῖς ἐνοικίζεν· nullo omnino sensu. *Kust.*

5) ἀλλ' οὖν] Particula haec connexionis loco huic non quadrat, sed potius τοιγαροῦν, vel οὐκ οὖν. Deinde, quae sequuntur, commodius sic legerentur, ἐπινοία καὶ μεθόδῳ τοιαύτῃ ἐχρήσατο. παρατηρήσας. Vide, Lector, et attende. *Kust.* Longe a vero aberrauit *Kusterus*, non videns, non post ἐκόντας, sed demum post μεθόδῳ, vt in Ciz., interpungendum esse. Attigimus hunc locum ad *Protrept.* p. 19. Quemadmodum hic praecedente εἰ μὴ sequitur ἀλλ' οὖν, ita apud *Isocratem* in *Archidam.* sect. 27. ed. *Lang.* p. 196. et in *Aesop.* fab. I. extr. e cod. Aug. ἀλλ' οὖν γε. *Schwarzius* omnem locum sic constituit: γεῦσαι μὲν πάντως ἐβούλετο τῆς τῶν μαθημάτων καλλονῆς τοὺς πατριώτας, εἰ καὶ μὴ ἐκόντας, ἀλλ' οὖν ἐπινοίᾳ καὶ μεθόδῳ. Παρατηρήσας οὖν εὐ-

- (17) νοία καὶ μεθόδῳ· παρατηρήσας εὐφυνῶς τινὰ καὶ εὐκινήτως ἐν τῷ γυμνασίῳ σφαιρίζοντα τῶν φιλογυμναστούντων ⁶⁾ μὲν καὶ σωμασκοούντων, πενήτων δ' ἄλλως καὶ ἀπορωτέρων, ⁷⁾ λογισάμενός τε, ὅτι εὐπειθῇ ἔξει, εἰ τὰ ἐπιτήδεια ἔκπλεά τις αὐτῷ ἀμεριμνοῦντι παρέχοι, προσκαλεσάμενος μετὰ τὸ λουτρὸν τὸν νεανίαν, ἐπηγγείλατο αὐτάρκη αὐτῷ ἐφόδια εἰς τὴν τῆς σωμασκάας ὑποτροφίην καὶ ἐπιμέλειαν διηνεκῶς παρέξειν, ⁸⁾ εἰ διαδέξαιτο αὐτοῦ καταβραχὺ τε καὶ ἀπόνως ἐνδελεχῶς τε, ὥστε μὴ ἀθρόως φορτισθῆναι, μαθήματά τινα, ἃ παρὰ βαρβάρων μὲν ἐξέμαθεν αὐτὸς νέος ὢν, ἀπολείπει δ' αὐτὸν ταῦτα ἤδη διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν
 22 τούτου ἀμνημοσύνην. Ὑποσχομένου δὲ τοῦ νεανίου καὶ τῇ τῶν ἐπιτηδείων ἐλπίδι ὑπομειναντος, ⁹⁾ εἰς τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ

φυνῶς τινὰ etc. Particulam οὖν, quae ob ignorantiam librarii exciderit, post παρατηρήσας repetiit. Hoc sane necessarium esset, si ἐβούλετο, quod exhibet editio Kusteri, vera esset lectio. Sed pro illo imperfecto in ed. Arc. et Cd. Ciz. legitur βουλόμενος, et pro γιῦσαι μὲν, quod vnde Kusterus assumsit, non indicavit, in ed. Arc. γιῦσαι τε, in Ciz. γιύσεται. Quamobrem Arcerii lectionem, auctoritate Cd. Ciz. confirmatam, reuocaui. Obrechtus omnem locum liberius interpretatus est. — Ad εὐφυνῶς καὶ εὐκινήτως conferri potest hic locus Ciceron. de Orat. III, 52. *Qui utuntur armis aut palaestra, non solum sibi vitandi aut feriendi rationem esse habendam putant, sed etiam ut cum venustate moveantur.* Kiess.

6) μὲν] Cd. Ciz. μετὰ, quae confusio creberrima est in hoc codice. Kiess.

Quare technam huiusmodi methodumque commentus est. Vidit nempe iuuenem quendam palaestrae corporisque exercitiis deditum, sed pauperem et cum re angusta domi colluctantem, [in gymnasio apte facileque pila ludere. Hunc sibi dicto audientem fore reputabat, si ei de paupertate securo vitae necessaria abunde suppeditaret. Statim itaque a balneo ad se vocat hominem, eique promittit alimoniam ad corpus exercendum curandumque suffecturam se subministraturum, dummodo accipere voluerit a se paulatim labore facili et eatenus, ne obruatur, continuato quasdam disciplinas, quas se adhuc iuuenem a barbaris hausisse, iam vero sibi seni per obliuionem excidere aiebat. Cum iuuenis spe subsidiorum allectus operam promisisset et in se recepisset, ad arith-

7) λογισμένος τε] Ita Kust. In Ciz. vt in ed. Arc. deest τε. Deinceps Ciz. *παρὰν σὺν τὸν*. Kiess.

8) εἰ διαδέχεται] Sic MS. At editio Arcerii corrupte εὐδιαδέχεται. Deinde pro αὐτὸν, quod iidem edit. Arcerii habet, rescripsi αὐτοῦ, sensu manifeste eam lectionem flagitante. Sic paulo post recte, διαδέχεται σὺν τὰ μαθήματα. Kust. Etiam in Ciz. est αὐτὸν. hinc rescripsi αὐτοῦ. Ibidem est καὶ ἀθρόως pro μὴ ἀθρ., et pro ἀπολείπει in Par. ἀπολείπειν. Scal. ἀπολείπειν. Pro ἤδη in Ciz. est εἶδη. Kiess.

9) εἰς τὴν — ἐνάγειν] Ἐνάγειν legitur in Ciz. Praepositionem εἰς, quae post ὑπομίναντος facile excidere potuit, addidi propterea, quod eam omnis loci ratio efflagitat, et verbum ἐνάγειν etiam aliis locis cum εἰς

γεωμετρίας ἐνάγειν αὐτὸν ἐπειράτο, ¹⁰⁾ ἐπ' ἄ-
 βακος τὰς ἐκάστου ἀποδείξεις ποιούμενος, καὶ
 (18) διδάσκων παντὸς σχήματος, ὃ ἔστι ¹¹⁾ διαγράμ-
 ματος, μισθὸν καὶ ¹²⁾ ἀντίπονον ¹³⁾ παρείχε τῷ
 νεανίᾳ τριώβολον· καὶ τοῦτο μέχρι πολλοῦ
 χρόνου διετέλεσε ποιῶν, φιλοτιμώτατα μὲν καὶ
 σπουδαίως, τάξει τε βελτίστη ἐμβιβάζων εἰς
 τὴν θεωρίαν, καὶ ἑκάστου δὲ σχήματος πα-
 25 ράληψιν τριώβολον ἐπιδιδούς. Ἐπεὶ δὲ ὁ νεα-
 νίας ὁδῶ τινὲ ἐμμελεῖ ἀγόμενος τῆς ἐκπρεπείας
 ἤδη ἀντελαμβάνετο καὶ τῆς ἡδονῆς καὶ τῆς
 ἀκολουθίας τῆς ἐν τοῖς μαθήμασι· συνιδὼν
¹⁴⁾ τὸ γενόμενον ὁ σοφός, καὶ ὅτι οὐκ ἂν
 ἐκὼν ἔτι ἀποσταίῃ, οὐδὲ ἀπόσχοιτο τῆς μα-

construitur, ut apud Herodian. V, 4. 2. ἐνήγε δ' αὐτοὺς
 καὶ ἀνέπειθεν εἰς πραγμάτων καινοτομίαν. Verbum ὑπο-
 μένειν absolute positum significat aliquid in se recipere:
 quemadmodum vsurpatur sect. 36. τῶν ἀνδρῶν ὑπομει-
 νάντων, ὅτι αὐτὸν κελύβη, πράττειν. In edd. Arc. et Kust.
 locus sic legitur: τὴν δι' ἀριθμῶν μάθησιν καὶ γεωμε-
 τρίας ἐνάγειν· de qua lectione Kusterus ita indicat:
 „Haec utique sana esse non possunt. Quis enim sic
 „Graece loquatur? Quare puto Iamblichum scripsisse:
 „εἰς τὴν δι' ἀριθμ. μάθησιν καὶ γεωμετρίαν εἰσάγειν αὐ-
 „τὸν ἐπειράτο.“ Kiess.

10) ἐπ' ἄβακος] Ita Ciz. et hic et paulo inferius. Simi-
 liter in Protrept. p. 372. ἐπὶ τοῖς ἄβαξι. In edd. Arc.
 et Kust. est ἄμβακος. Kiess.

11) διαγράμματος] Secutus sum Schwarzii sententiam
 vocantis, Iamblichum nomen σχήματος explanare per
 vocabulum artis διαγράμματος, quod ut notius et arti
 vsitatius per ὃ ἔστι voluerit. Antea enim scriptum
 erat diuissim διὰ γράμματος, pro quo vir doctus ad
 marginem codicis Spanhemiani notauerat διὰ γραμμῶν,

meticam et geometriam eum excitare studebat, demonstrationibus in abaco propositis: et pro singulis figuris, quas delineauerat, iuueni mercedem laboris tres obolos dedit. Idque per tempus satis longum continuatum est intenta cura studioque, nec non cum bono ordine et ad contemplandum manuactione, ita vt iuuenis tres obolos ferret, simul ac figuram geometricam apprehendisset. Deinde cum vir sapiens obseruaret, disciplinarum elegantiam et dulcedinem ac connexionem animo iuuenis concinno ordine viaque deducti iam se altius insinuasse, neque in curriculo discendi illum substitutum esse, aut manum de ta-

probante Kustero. Equidem tamen non repugnauerim, si quis existimet, verba ὁ ἔστι διαγράμματος, esse glossema. De ipso vocabulo διάγραμμα v. Fischer. ad Platon. Phaedon. p. 306. — Pro ὁ ἔστι in Ciz. est οὐ ἔστι. Kiess.

12) ἀντίπορον] Id est, quod pro labore datur. Sed est vox insolens. Vir doctus ad marginem codicis Spanhem. rescripserat, ἀντίποινον. Kust.

13) παρῆχε τῷ νεανίᾳ τριώβολον] Ad hunc locum Iamblichi respexit Eustathius ad Il. v. p. 951. Ed. Rom. vbi ait: Οἶδαμεν δὲ ἐκ τῶν Ἰαμβλίκου, καὶ διὰ ἀπὸ Πυθαγόρου εἰληπταὶ αὕτη, ὅς μαθητὴν δεξιᾷ μὲν, ὀκνηρῇ δὲ εἰς μάθῃσιν, καθ' ἑκαστον μαθηματικὸν σχῆμα τριώβολον ἐδίδον, ἐξωνούμενος οὕτω τὴν τοῦ παιδευομένου μάθῃσιν. Kust.

14) τὸ γινόμενον] Ita Arc. et Kust., τὸ γινόμενον Cdd. Ciz. et Par. Kiess.

θήσεως, ¹⁵⁾ οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πενίαν ὑπε-
 24 τιμήσατο καὶ ἀπορίαν τῶν τριωβόλων. Ἐκεί-
 νου δὲ εἰπόντος· ἀλλὰ καὶ χωρὶς τούτων οἶός
 τ' εἰμὶ μανθάνειν καὶ διαδέχεσθαι σου τὰ μα-
 θήματα· — ἐπήνεγκεν· ἀλλ' οὐδ' αὐτὸς τὰ
 πρὸς τροφήν ἐπιτήδεια ἔχῳ ἔτι οὐδ' εἰς ἔμαν-
 (19) τόν· ¹⁶⁾ δέον οὖν σχολάζειν εἰς πορισμὸν τῶν
 κατ' ἡμέραν ἀναγκαίων καὶ τῆς ἐφημέρου
 τροφῆς, οὐ καλῶς ἔχειν, ¹⁷⁾ ἄβακι καὶ ἀνο-
 νήτοις ¹⁸⁾ ματαιοπονήμασιν ἑαυτὸν ἀντιπερι-
 σπᾶν. ὥστε τὸν νεανίαν, δυσάποσπαστως τοῦ
 συνείρειν τὴν θεωρίαν ἔχοντα, καὶ ταῦτ' εἰ-
 πεῖν· ἐγὼ σοι λοιπὸν ποριῶ καὶ ἀντιπελαρ-
 γήσω τρόπον τινά. κατὰ γὰρ ἕκαστον σχῆμα
 25 τριώβολον καὐτός σοι ἀντιπαρέξω. καὶ τὸ ἀπὸ
 τοῦδε οὕτως ἐάλω ὑπὸ τῶν μαθημάτων, ὥστε
 μόνος Σαμίων ¹⁹⁾ συναπῆρε Πυθαγόρα, ὁμῶ-

15) οὐδ' εἰ πάντα πάθοι, πεν.] Desiderius Heraldus
 in Animaduvers. in Iamblichum cap. 3. locum hunc,
 qui in priore Edit. mala interpunctione laborat, et
 ab Arcerio interprete pessime acceptus erat, recte
 exposuit et distinxit. Nimirum Arcerius sic legen-
 dum et distinguendum censebat, οὐδ' εἰ πᾶσαν πάθοι
 πενίαν, ὑπετιμήσατο καὶ ἀπορ. quod vertit: etsi vel
 omnem paupertatem foret subiturus, honoravit indi-
 gentiam eius etiam triobolis. Poteratne quicquam
 dici a mente Iamblichi alienius? Sed talia sex-
 centa sunt in versione Arcerii. Ἐποτιμήσασθαι hic
 est προφασίζεσθαι (v. Heyne ad Apollod. p. 350.
 Kie ss.), causari, praetexere: quod notandum, quia
 Lexica vulgata nullum eius significationis exemplum
 afferunt. Opportune Hesychius, Ἐποτιμήσεις, προφά-
 σεως quem locum adduxit etiam Heraldus. Kust.

bula retracturum, etiamsi extrema patere-
tur; paupertatem causatus, se amplius quos
daret obolos habere negavit. Quo audito
iuuenis, Ego vero, inquit, etiam sine istis
discere potero quod doces. Respondit au-
tem Pythagoras, neque sibi ipsi iam sup-
petere, vnde viueret: cum igitur de quoti-
die necessariis victuque diurno laborandum
esset, intempestium videri, abaco incum-
bere animumque sterili et vano opere dis-
trahere. Tum denique iuuenis aegre ferens,
se a continuandis disciplinis auelli, Ego,
inquit, in posterum alimenta tibi suppedi-
tabo, et ciconias imitatus te mutuo susten-
tabo; nam in singula schemata tres obolos
vicissim tibi dabo. Tantoque exinde disci-
plinarum amore captus est, vt solus inter
Samios cum Pythagora e patria discederet,

Pro οὐδ' εἰ in Ciz. est οὐ δι· tum πάθει. In margi-
ne Cod. Spanhem. e Cd. Par. notatum est παθοίη,
vt ibidem cap. III. sect. 14. not. 8. pro διαλύθῃ legi-
tur λαθοίη. Atque nescio an haec optatiui forma in
verbis barytonis visitior sit, quam Buttmanno (Gram.
gr. p. 235. ed. 5.) videtur. *Kiess.*

16) δέον οὖν] Sic MS. At prior Edit. male, διὸ τοῦν;
quod Arcerio fraudi fuit. *Kust.*

17) ἄβασι] Etiam hic, vt supra, e Ciz. hanc formam
retinui. Edd. Arc. et Kust. ἄμβαν. *Kiess.*

18) ματαιοπονήμασιν] Antea male, ματαιορήμασιν. *Kust.*

19) συναπῆρε] Sic recte legendum monuit Cl. Dod-
wellus in Exercit. de Pythag. aetate p. 145. Prior
enim editio male habet, συνεπῆρε. *Kust.* Tum Ciz.
διώνυμος pro δμώνυμος. — Post δμώνυμος videtur ex-
cidisse particula μέν. *Kiess.*

νυμος ὦν αὐτῷ, Ἐρατοκλέους δὲ υἱός. τούτου
 δὴ καὶ τὰ ἀλειπτικά συγγράμματα φέρεται,
 20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδων τοῖς τότε ἀθληταῖς
 κρεώδους τροφῆς διάταξις, οὐ καλῶς εἰς Πυ-
 θαγόραν 21) τὸν Μνησάρχου τούτων ἀναφερο-
 μένων. Λέγεται δὲ περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον
 θαυμασθῆναι αὐτὸν περὶ τὴν Δῆλον, προς-
 ελθόντα [αὐτὸν] πρὸς τὸν ἀναίμακτον λεγό-
 μενον 22) καὶ τοῦ Γενέτορος Ἀπόλλωνος βω-
 μόν, καὶ τοῦτον θεραπεύσαντα. Ὅθεν εἰς ἅ-
 (20) παντα τὰ μαντεῖα παρέβαλε. καὶ ἐν Κρήτῃ
 δὲ καὶ ἐν Σπάρτῃ τῶν νόμων ἕνεκα διέτριψε.
 καὶ τούτων ἀπάντων ἀκροατῆς τε καὶ μαθη-
 τῆς γενόμενος, εἰς οἶκον ἐπανελθὼν ὥρμησεν
 26 23) ἐπὶ τὴν τῶν παραλελειμμένων ζήτησιν. Καὶ
 πρῶτον μὲν διατριβὴν ἐν τῇ πόλει κατεσκευά-
 σατο, 24) Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν
 ἡμικύκλιον, ἐν ᾧ νῦν Σάμιοι περὶ τῶν κοινῶν
 βουλευόνται, νομίζοντες περὶ τῶν καλῶν καὶ
 τῶν δικαίων καὶ τῶν συμφερόντων ἐν τούτῳ
 τῷ τόπῳ ποιεῖσθαι τὴν ζήτησιν, 25) ἐν ᾧ κα-

20) καὶ ἡ ἀντὶ ἰσχάδ.] Vide Menagium ad Laertium
 in Pythag. Num. 12. qui loca auctorum huc spe-
 ctantia collegit. Kust. Adde Meiners. l. c. p. 323.
 sqq. Kiess.

21) τὸν Μνησάρχου] Μνησάρχου scribendum esse etiam
 supra monuimus. Kust. In Ciz. h. l. est Μνησάρχον,
 quod restituiimus. Kiess.

22) καὶ τοῦ Γενέτορος] Καὶ τὸν τοῦ Γενέτορος rectius
 legas: ut monuit etiam Menag. ad Laert. VIII. 13.
 Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 35. Kust. Pronomen αὐτὸν post προσελθόντα

ipsi cognominis, filius autem Eratoclis. Huius sunt libri de re athletica, idemque ordinavit, ut athletae pro caricis carnibus vescerentur: quae non recte Pythagorae Mnesarchi filio tribuuntur. Eodem tempore et Delus admirabatur Pythagoram, cum ille ad aram incruentam Apollinis Genitoris accederet, eamque coleret. Hinc profectus est ad omnia oracula. In Creta quoque et Lacedaemone legislatorum cognoscendorum cupidus moratus, illisque auditis, domum redux ad praetermissa inuestiganda se contulit. Et primo quidem scholam condidit, etiamnum Pythagorae Hemicyclium dictam, in qua Samii de republica consilia ineunt, rati, eo potissimum loco de rebus bonis, iustis, vtilibusque agendum esse,

corruptum est, et delendum videtur: hinc vncis inclusi. Tum in Ciz. pro τοῦ est τοῦ τ, quod ortum videtur ex τὸν τοῦ. Ibidem et in Par. θιραπένσαντες. *Kiess.*

23) ἐπὶ τὴν τῶν] Artic. τὴν, qui deest in edd. Arc. et Kust., restitui e cod. Ciz. *Kiess.*

24) Πυθαγόρου ἔτι καὶ νῦν καλούμενον ἡμ.] Sic recte codex MS. itemque Porphyrius Num. 9. Ante vero corruptissime hic legebatur, Πυθαγόρου καλούμενον ἔτι καὶ νῦν ἡμικύκλιον. *Kust.*

25) ἐν ᾧ κατεσκεύασεν] Si me audias, leges, ὃν κατεσκεύασεν, i. e. quem (locum, nempe) struxerat, vel, condiderat. *Kust.* Rittershusio ad Porphyrium p. 12. videtur legendum: ἐν ᾧ κατεσκήνωσεν. Schwarzius retinet κατεσκεύασεν, quod interpretatur versatus est. At docendum erat, actuum quoque eandem, quam me-

τεσκεύαθεν ὁ πάντων τούτων ποιησάμενος τὴν
 27 ἐπιμέλειαν. 26) Ἐξω τε τῆς πόλεως οἰκεῖον τῆς
 αὐτοῦ φιλοσοφίας ἄντρον ποιησάμενος, ἐν
 τούτῳ τὰ πολλὰ τῆς νυκτὸς καὶ τῆς ἡμέρας
 διέτριβε, καὶ τὴν ζήτησιν ἐποιεῖτο τῶν ἐν τοῖς
 μαθήμασι χρησίμων, τὸν αὐτὸν τρόπον Μίνω
 τῷ τοῦ Διὸς υἱῷ διανοηθεῖς. καὶ τοσοῦτον
 διήνεγκεν ὕστερον τῶν τοῖς ἐκείνου μαθήμασι
 χρησαμένων, ὥστε ἐκεῖνοι μὲν ἐπὶ σμικροῖς
 θεωρήμασι μέγιστον ἐφρόνησαν. Πυθαγόρας
 δὲ συνετέλεσε τὴν περὶ τῶν οὐρανίων ἐπιστή-
 μην, 27) καὶ ταῖς ἀποδείξεσιν αὐτῆς ὅλαις
 ἀριθμητικαῖς καὶ ταῖς γεωμετρικαῖς διέλασεν.
 28 Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ 28) διὰ τῶν ὕστερον ὑπ' αὐ-
 (21) τοῦ πραχθέντων ἔτι μᾶλλον αὐτὸν θαυμα-
 στέον. ἤδη γὰρ μεγάλην ἐπίδοσιν τῆς φιλοσο-
 φίας ἐχούσης, καὶ Ἑλλάδος ἀπάσης θαυμάζειν
 αὐτὸν προαιρουμένης, καὶ τῶν ἀρίστων καὶ
 τῶν φιλοσοφωτάτων εἰς τὴν Σάμον δι' ἐκεῖνον
 παραγεγονότων καὶ βουλομένων κοινωνεῖν τῆς

dium κατασκευάζεσθαι, habere vim. Locus potius sic
 est capiendus, ut ad κατασκευάσειν ex antecedentibus
 repetatur, ποιῆσθαι τὴν ζήτησιν, i. e. in qua Pythago-
 ras quaerere instituerat. Paulo ante post τῷ τόπῳ vi-
 detur excidisse δειν. Deinceps post πάντων e Ciz. ad-
 didi τούτων, i. e. τῶν καλῶν καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν
 συμφερόντων. Kiess.

26) Ἐξω τε] In Ciz. deest τε, et pro αὐτοῦ ibi est
 αὐτοῦ. Kiess.

27) καὶ ταῖς ἀποδείξ.] Corrupta hic quaedam et trans-
 posita, quas sic emendare et in ordinem redigere
 poteris, καὶ αὐτὴν ὅλην ταῖς ἀποδείξεσιν ἀριθμητικαῖς,
 etc. id est, et totam eam (nempe, scientiam rerum

quem constituerat is, qui horum omnium curam gesserat. Praeterea extra urbem suae philosophiae antrum quoddam paraverat, ubi maximam noctis dieique partem degebat, et profutura in disciplinis meditatus Minoi Iouis filio paria mente conceperat. Et eos quidem, qui postea eius dogmatibus vsi sunt, in tantum superavit, ut, quum illi contemplationibus exigui momenti se plurimum iactitarint, Pythagoras omnem rerum coelestium cognitionem absoluerit, orbemque huius scientiae demonstrationibus arithmetice et geometricis complexus sit. Nec minus admirationis merentur, quae deinceps perfecit. Quum enim iam tum ingens philosophiae accessio facta esset, tota Graecia in eius admirationem consensit, et philosophorum optimi lectissimique propter eum Samum commeabant, ut aliquid de eius eruditione in vsus suos

coelestium) demonstrationibus arithmetice et geometricis emensus est. Sic clara omnia. Kust. In Cix. *ὁλως* omissum est. Kiess.

28) *διὰ τῶν*] Sic quidem codex MS. At ratio Hellenismi requirit, ut scribatur, vel, *διὰ τὰ ὑστερον ἢ αὐτοῦ πραχθέντα* vel, *τῶν ὑστερον ἢ αὐτοῦ πραχθέντων*, omissio *διὰ*. Nam verbum *θαυμάζειν* cum genitio rei apud Graecos construi solere, subintellecto *ἐντα*, vel tyrones norunt. Kust. Recte Schwarzius: „Putem „verba *διὰ τῶν* etc. nihil labis habere. Nam *διὰ* cum „genitio saepe statum quendam significat. Verti „possunt igitur ita: *In rebus postmodum ab eo factis „magis etiam admirandus est Pythagoras.*“ Kiess.

παρ' ἐκείνου παιδείας, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ πολι-
τῶν εἰς τὰς πρεσβείας πάσας ἐλκόμενος καὶ
μετέχειν ἀναγκαζόμενος τῶν αὐτῶν λειτουρ-
γιῶν, καὶ συνιδῶν, ²⁹⁾ ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος
νόμοις πειθόμενῃν, χαλεπὸν αὐτοῦ μένοντος
φιλοσοφεῖν, καὶ διότι πάντες οἱ πρότερον φι-
λοσοφήσαντες ἐπὶ ξένης τὸν βίον διετέλεσαν·
ταῦτα πάντα παρ' αὐτῷ διανοηθεὶς καὶ φεύ-
γων τὰς πολιτικὰς ἀσχολίας, ὡς δ' ἔνιοι λέ-
γουσι, τὴν περὶ παιδείας ὀλιγωρίαν τῶν τότε
τὴν Σάμον οἰκούντων παραιτούμενος, ἀπῆρεν
εἰς τὴν Ἰταλίαν πατρίδα ἡγησάμενος, ³⁰⁾ τὴν
πλείονας εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν ³¹⁾ οὐ-
²⁹ στικῶς ἔχουσαν χώραν. Καὶ ἐν πρώτῃ Κρό-
⁽²²⁾ τῶν ἐπισημοτάτῃ πόλει προτρεψάμενος πολ-
λοὺς ἔσχε ζηλωτάς· ὥστε ἱστορεῖται ἑξακοσίους
αὐτὸν ἀνθρώπους ἐσχηκέναι, οὐ μόνον ὑπ'

29) ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος.] Hic corrupta nonnulla et turbata, quae sic expedito, ὅτι τοῖς τῆς πατρίδος νόμοις πειθόμενον, καὶ αὐτοῦ μένοντα, χαλεπὸν φιλοσ. Sic omnia clara. Hinc autem et ex pluribus aliis locis patet, quam male liber hic Iamblichi a librariis acceptus sit. Kust. Mihi ab auctoris manu haec scriptura propius abesse videtur: πειθόμενῃ ἢν χαλεπὸν αὐτῷ μένοντι φιλ. — Tum Ciz. πρότεροι. Kiess.

30) τὴν πλείονας εὖ ἐχόντων πρ.] Est locus corruptissimus, quem sic refingo: τὴν πλείονας τῶν ἐνοικούντων τοῦ μανθάνειν ἐραστὰς ἔχουσαν. quae plures ex incolis discendi cupidos habeat. Nihil pote clarius. Τὸ εὖ ἐχόντων est ex MS. Sed prior Editio habet ἐνεχόντων, quod propius ad τὸ ἐνοικούντων accedit. Kust. Schwarzius loci lectionem sic constituit: τὴν πλείονων εὖ ἐχόντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰκίως ἔχουσαν χώραν.

decerperent. Cives vero eum ad omnes legationes trahebant, secumque muneribus publicis fungi cogeabant. Vnde facile deprehendit, legibus patriae obsequi, domique sedere et simul philosophari perdifficile esse, cunctosque, qui ante se philosophiam excoluerant, vitam inter peregrinos exegisse. Ista omnia animo voluens politicas statuit declinare administrationes, vel, ut alii volunt, Samiorum id temporis in literis socordiam aspernatus in Italiam profectus est, eam sibi patriam esse existimans regionem, quae plurimum discendi cupidorum ferax esset. Et ut primum in vrbe nobilissima Crotone hortatus est homines ad philosophiam, multos in suas partes traduxit. Sunt, qui tradant, sexcentos fuisse, quos non tantum ad capessendam philoso-

eam regionem, quae compluribus beato viventibus ad discendum propensa esset, patriam esse arbitratus. —

Πλειόνων cum Arc. ed. etiam Ciz. praebet. Quum in eiusmodi locis diuinare liceat, donec de vera lectione e codice aliquo constet, illis coniecturis haec accedat: *τὴν πλείονας τῶν ἐνοικοῦντων πρὸς τὸ μανθάνειν οἰκίους ἔχουσαν χώραν* quae plures (quam Samos) incolarum discendi studiosos haberet. *Kieß.*

- 31) *οἰστικῶς*] Arcerius legendum censebat. *ἡθικῶς* haud sane ad rem. Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani notauerat, *οἰστικῶς*. Sed nec hoc placet. Nos, ut iam diximus, scribendum existimamus, *ἰσχυρῶς*: quae vox sensui convenientissima est. *Küst.* Loganus p. 94. legendum censet *οἰστικῶς*. *Kieß.*

αὐτοῦ κεκινημένους εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἥς μετεδίδου, ἀλλὰ καὶ τὸ λεγόμενον ³²⁾ κοινοβίους, καθὼς προσέταξε, γενομένους.

K E Φ. ζ'.

30 *) Καὶ οὗτοι μὲν ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες·

¹⁾ οἱ δὲ πολλοὶ ἀκροαταί, οὓς ἀκουσματικούς καλοῦσιν, ²⁾ ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὥς φασιν, ἣν πρωτίστην καὶ πάνδημον μόνον ἐπιβὰς τῆς Ἰταλίας ὁ ἄνθρωπος ἐποιήσατο, πλείονες ἢ δισχίλιοι τοῖς λόγοις ³⁾ ἐνεσχέθησαν. ⁴⁾ ἀλλὰ ὁμοῦ σὺν παισὶ καὶ γυναιξίν ⁵⁾ ὁμακοίον τι (23) παμμέγεδρες ἰδρυσάμενοι καὶ ⁶⁾ πολίσαντες αὐτοῖς τὴν πρὸς πάντων ἐπικληθεῖσαν μεγάλην

32) κοινοβίους] Non est audiendus Schefferus de Philos. Ital. p. 154. qui κοινόνβιον legendum esse censet. Locus enim hic nulla emendatione indiget: quem optime interpretatus est Obrechtus. Kust.

*) Alterum fragmentum pertinet vsque ad sect. 37. neque dubium est, quin Nicomachum habeat auctorem, quum et argumentum et verba cum iis conveniant, quae Porphyrius S. 20. sqq. e Nicomacho retulit. Meiners. p. 275.

1) οἱ δὲ πολλοὶ] Constructio huius loci non constat: nam deest verbum, quo nominatiuus οἱ πολλοὶ referatur. Quamobrem puto, Iamblichum omnem locum negligenter exscripsisse, et post καλοῦσιν nonnulla omisisse. Kiess.

2) ἐν μιᾷ μόνον ἀκροάσει, ὥς φ.] Haec, et quae sequuntur, pene totidem verbis leguntur etiam apud Porphyr. de Vita Pyth. Num. 20. vnde ea Iamblichus mutuatus est. Kust. Verba, ἀκροάσει, ὥς φασιν, desunt in Ciz. In Par. secundum marginem Cod. Spanh. pro ἀκροάσει legitur ἀποκρίσει. Kiess.

phiam suam oratione mouerat, verum etiam, qui mandato eius inita bonorum vitaeque communione inter se victitabant, coenobitae inde nominati.

C A P. VI.

Et hi quidem genuini philosophiae studiosi; sed maxima pars auditores erant, qui acusmatici dicebantur; qui, quum primum Italiam attigisset, vna solum publice habita oratione capti duorum millium numerum excedebant. Hi vna cum liberis et vxoribus in vnum commune auditorium, homacoion vocant, congregati, illam ab omnibus celebratam Magnam Graeciam condi-

- 3) ἐνεσχέθησαν] Sic recte Ciz. In Arc. est ἐνεσχέσθησαν; in Kust. ἐνεσχέθησαν. Kiess.
- 4) ἀλλ' ὁμοῦ] Particula ἀλλὰ locum hic habere nequit: sed eius loco, vt sensus recte procedat, scribendum est, οἱπερ, vel οἱτοι. Apud Porphyrium quidem legitur etiam ἀλλ' ὁμοῦ, sed praecedunt ista, ὡς μηκέτι οὐκ ἀποστήναι, quae hic omissa sunt. Quare vel ex Porphyrio ista addenda sunt, si ἀλλὰ hic retinere velis, vel sic, vt diximus, scribi oportebit. Kust. Post ὁμοῦ in Ciz., vt in ed. Arc., deest οὖν, vt Xenoph. de re equestri, 7, 1. τὰς ἡνίας ὁμοῦ τῇ χαιτῇ. Kiess.
- 5) ὁμακόειον] Sic dictam fuisse Pythagoreorum scholam, notum est. Vide quae notauit Luc. Holstenius ad Porphyr. de Vit. Pyth. Num. 20. Kust. Ὀμακόειον τι scripsimus auctoritate Cd. Ciz. In edd. Arc. et Kust. τι abest. Kiess.
- 6) πολλοί αὐτοῖς] Pronomen αὐτοῖς corruptum est. Videtur αὐτοὶ scribendum. — Paulo post pro ὡς αὐτοῖς in Ciz. est ὡς αὐτῶν. Kiess.

Ἑλλάδα, νόμους τε παρ' αὐτοῦ δεξάμενοι καὶ
 προστάγματα ὡσανεὶ θείας ὑποθήκας, ὧν ἐκτὸς
 οὐδὲν ἔπραττον, παρέμειναν ὁμονοοῦντες ὅλῳ
 τῷ τῶν 7) ὁμιλητῶν ἀθροίσματι, εὐφημούμε-
 νοι καὶ παρὰ τῶν πέριξ μακαριζόμενοι. τὰς
 τε οὐσίας κοινὰς ἔθεντο, ὡς προελέχθη, καὶ
 μετὰ τῶν θεῶν τὸν Πυθαγόραν λοιπὸν κατη-
 ρίθμουν, ὡς ἀγαθὸν τινα δαίμονα καὶ φι-
 λανθρωπότατον· οἱ μὲν τὸν Πυθιον, οἱ δὲ
 τὸν ἐξ Ἑπεμβορέων Ἀπόλλωνα, οἱ δὲ τὸν
 Παιῶνα, οἱ δὲ τῶν τὴν σελήνην κατοικούντων
 δαιμόνων ἓνα, 8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τῶν Ὀλυμ-
 πίων θεῶν ἐφήμιζον εἰς ὠφέλειαν καὶ ἐπα-
 νόρθωσιν τοῦ θνητοῦ βίου λέγοντες ἐν ἀν-
 θρωπίνη μορφῇ φανῆναι τοῖς τότε, ἵνα τὸ τῆς
 εὐδαιμονίας τε καὶ φιλοσοφίας σωτήριον ἔναυ-
 σμα χαρίσῃται τῇ θνητῇ γύσει· οὐ μείζον
 ἀγαθὸν οὔτε ἡλθεν οὔτε ἵξει ποτὲ δωρηθὲν
 ἐκ θεῶν διὰ τούτου τοῦ Πυθαγόρου· διόπερ
 ἔτι καὶ νῦν ἡ παροιμία 9) τὸν ἐκ Σάμου κο-
 81 μίτην ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ διακηρύττει. Ἱστορεῖ
 δὲ καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τοῖς 10) περὶ τῆς Πυθα-
 γορικῆς φιλοσοφίας, διαίρεσίν τινα τοιάνδε
 ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐν τοῖς πάνυ ἀπορρήτοις δια-

7) ὁμιλητῶν] In Ciz. ὁμιλιτῶν. Paulo post pro πέριξ
 in Par. secundum marg. Spanh. est περί. Kiess.

8) ἄλλοι δὲ ἄλλον τ.] Vide, quae de hoc loco obser-
 vauimus supra ad Num. 10. Kust. In Ciz. pro
 ἄλλον est ἄλλως. Kiess.

9) τὸν ἐκ Σάμου κομ.] Proverbium hoc occurrit etiam

derunt. Hique, acceptis legibus et mandatis, quasi coelo missis praeceptis, a quibus latum vnguem non discedebant, cum summa totius coetus concordia vna mansitabant, laudati vndiquaque a vicinis et inter beatos habiti; opes etiam, vt iam ante dictum, in commune contulerant, ipsumque Pythagoram, vt bonum quendam daemonem hominibusque amicissimum, iam in Deorum referebant numerum. Quidam enim illum celebrabant Pythium, alii Hyperboreum Apollinem, nonnulli Paeonem: erant, qui censerent daemonem esse ex iis, qui lunam incolunt: alii alium ex Diis Olympicis ferebant, qui mortalem vitam emendaturus, eiusque commodis consulturus, isti seculo humana forma apparuerit, vt mortalibus beatitudinis et philosophiae salutare lumen donaret: quo munere nec venit nec veniet vllum aliud maius, quam quod dii per hunc ipsum Pythagoram dederunt. Quapropter hodieque prouerbium, Comatum Samium, tanquam grauissimum honestissimumque depraedicat. Tradit vero Aristoteles etiam in libris de Pythagorica philosophia, huiusmodi diuisionem a viris illis inter praecipua arca-

supra Num. 18. vbi vide, quae notauimus. *Kest.*

²Επὶ τῷ σεμνοτάτῳ, titulo amplissimo. *Kiess.*

20) περὶ τῆς] Haec verba desunt in Ciz., vt in ed. Arc. Tum Ciz. φιλότητος. *Kiess.*

(24) φυλάττεσθαι· τοῦ λογικοῦ ζώου τὸ μὲν ἐστὶ θεός, τὸ δ' ἄνθρωπος, ¹¹⁾ τὸ δὲ οἶον Πυθαγόρας· καὶ πάνυ εὐλόγως τοιοῦτον αὐτὸν ὑπελάμβανον, δι' οὗ περὶ θεῶν μὲν καὶ ἡρώων καὶ ¹²⁾ δαιμόνων καὶ κόσμου, σφαιρῶν τε καὶ ἀστέρων κινήσεως παντοίας, ἐπιπροσθήσεών τε καὶ ὑπολείψεων καὶ ἀνωμαλιῶν ἐκκεντρότητών τε καὶ ἐπικύκλων, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πάντων οὐρανοῦ καὶ γῆς καὶ τῶν μεταξὺ ¹³⁾ φύσεων ἐκδήλων τε καὶ ἀποκρύφων ὀρθή τις καὶ εἰκνῦα τοῖς οὖσι παρειαῖσιν ἔννοια, μηδενὶ τῶν φαινομένων ἢ δι' ¹⁴⁾ ἐπινοίας λαμβανομένων μηδαμῶς ἀντιπαίουσα, μαθήματά τε καὶ θεωρία καὶ τὰ ἐπιστημονικὰ πάντα, ¹⁵⁾ ὅσα περ ὁμματοποιὰ τῆς ψυχῆς ὡς ἀληθῶς καὶ καθαρτικὰ τῆς ὑπὸ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων τοῦ νοῦ τυφλώσεως πρὸς τὸ κατιδεῖν δυνηθῆναι τὰς ὄντως τῶν ὄλων ἀρχὰς καὶ αἰτίας ἐνωκί-
 52 σθη τοῖς ¹⁶⁾ Ἑλλήσιν. Πολιτεία δὲ ἡ βελτίστη

11) τὸ δὲ οἶον Πυθαγ.] Huc spectat versus ille, apud Pythagoreos olim vsitatus, Ἄνθρωπος δίπους ἐστὶ, καὶ ὄρεϊς, καὶ τρίτον ἄλλο· homo bipes est, et avis, et tertium quid. Per tertium quid intelligebant Pythagoram. Vide Nostrum infra cap. XXVIII. Kust. Add. Meiners. p. 449. Kiess.

12) δαιμόνων] De harum naturarum ordine vid. cap. VI. sect. 37. et Tiedemann. p. 401. De vocabulis ἐπιπροσθήσιν et ἐπιπροσθέω cf. Stephan. Thes. T. 3. p. 559. Ἐπόλειψις, quod substantivum frustra quaeratur in Schneideri lexico, h. l. idem est, quod ἐκλειψις. In eodem lexico deest ἐπικύκλος. Kiess.

13) φύσεων] In Ciz. φύσεις, οἰκνῦα, ἔννοια. Kiess.

na seruatum esse: animalium rationalium aliud est Deus, aliud homo, aliud quale Pythagoras. Nec sine ratione tanti eum fecerunt, per quem de diis, de heroibus, de daemonibus, de mundo, de sphaerarum et astrorum omnigeno motu, oppositionibus, eclipsibus et inaequalitatibus, eccentricitatibus, epicyclis, et de omnibus in vniuerso, coelo, terraque et intermediis naturis, siue apparentibus, siue occultis, recta quaedam ipsisque rebus conformis notio obuenit, nulli vel in oculos incurrenti, vel intellectu comprehensae rei contraria: tum disciplinae et contemplationes aliaeque scientifica omnia, quae mentis oculos maxime acuunt, et ab aliis studiis profectam caecitatem abstergunt, vt vera totius vniuersi principia et causas possit perspicere, inter Graecos locum inuenerunt. Ne dicam, per illum in lucem

14) ἐπιτροίαις] In Ciz. ἐπιτροίαις. Pro ἀντιπαίονσα Cuper. Obs. p. 270. legit ἀντιποιόισα, male. Post μαθήματα Ciz. omittit τε. *Kiess.*

15) ὅσα περ ὀμματοποιῶ] Ita egregie correxit Reinesius lectionem ὅσα περιωμματοποιῶ, quam cum edd. Arc. et Kust. etiam Cd. Ciz. exhibet. Eodem vitio laborat in edit. Arc. locus sect. 191., vbi pro εἰ μὴ περὶ φεύγοντες, quae est lectio Arcerii, Cdd. Ciz. et Par. recte dant εἰ μήτερ φεύγοντες. Ceterum vocabulum ὀμματοποιῶς eiusdem est farinae, cuius ὀμματοφυγός, quod occurrit in Protrept. p. 328. *Kiess.*

16) Ἑλλήσιν] Ciz. ἑλλήσι. *Kiess.*

καὶ ὁμοδημία καὶ κοινὰ ¹⁷⁾ τὰ τῶν φίλων καὶ
 θρησκεία θεῶν καὶ ὁσιότης ¹⁸⁾ πρὸς τοὺς κα-
 τοικομένους, νομοθεσία τε καὶ παιδεία καὶ
 (25) ἐχεμυθία καὶ φειδῶ τῶν ἄλλων ζώων καὶ
 ἐγκράτεια καὶ σωφροσύνη καὶ ἀγχίνοια καὶ
 θειότης καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ, ὥς ἐνὶ ὀνόματι
 περιλαβεῖν, ταῦτα πάντα τοῖς φιλομαθοῦσιν
 ἀξιέραστα καὶ φιλοσπουδάστα δι' αὐτὸν ἐφά-
 νη. εἰκότως δὴ οὖν διὰ πάντα ταῦτα, ὃ δὴ
 νῦν ἔλεγον, οὕτως ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον τὸν
 Πυθαγόραν.

K E Φ. ζ'.

53 Δεῖ τοίνυν μετὰ τοῦτο εἰπεῖν, πῶς ¹⁾ ἐπε-
 δήμησε, καὶ τίσι πρῶτοις τίνας τε λόγους ἐποι-
 ῆσατο, καὶ περὶ τίνων, καὶ πρὸς τίνας. οὕτω
 γὰρ ἂν γένοιτο εὐληπτα ἡμῖν τὰ τῆς διατρι-
 βῆς αὐτῷ τίνα ἦν καὶ ὅποια ἐν τῷ τότε βίῳ.
 λέγεται τοίνυν, ὥς ²⁾ ἐπιδημήσας Ἰταλία καὶ
 Σικελία, ἃς κατέλαβε πόλεις δεδουλωμένας
 ὑπὲρ ἀλλήλων, τὰς μὲν πολλῶν ἐτῶν, τὰς δὲ
 νεωστί, ταύτας φρονημάτων ἐλευθερίου ὑπο-
 πλῆσας διὰ τῶν ἐφ' ἐκάστης ἀκουστῶν αὐτοῦ
 ἀνερρύψατο καὶ ἐλευθέρας ἐποίησε Κρότωνα

17) τὰ τῶν φίλων] In Ciz. τὰ φύλων, θρησκία. Kiess.

18) πρὸς τοὺς κατοικομένους] Sic emendavi, cum ante
 male legeretur, προσκατοικομένη. Κατοικομένους autem
 notare defunctos, notum est. Kust. In Ciz. est
 scriptum προ κατοικημένη· deinceps ἐγκρατεία et θειότη-
 τι. Kiess.

1) ἐπεδήμησε] In Ciz. ἀπεδήμησε. Kiess.

exiisse optimam rerum publicarum formam, populi concordiam, bonorum inter amicos communionem, deorum cultum, religionem erga manes defunctorum, legum ferendarum rationem, eruditionem, silentium, ab continentiam ab animalibus, continentiam, temperantiam, mentis solertiam, diuinitatem, et alia, vt vno verbo complectar, bona omnia discendi cupidis amanda studioseque expetenda. Propterea, vt paulo ante dictum, iure merito homines Pythagoram *supra modum suspexerunt.*

C A P. VII.

Porro restat vt persequamur, quo pacto inter peregrinos, et cum quibus primum versatus sit, tum quas, et quibus de rebus, et ad quos orationes habuerit. Sic facile nobis erit intelligere, qualis tum inter homines viuendo docendoque extiterit. Primo itaque in Italiam et Siciliam aduentu, quas vrbes a se inuicem, vel iam olim, vel nuper in seruitutem redactas deprehendit, illis animum ad libertatem erexit, et in pristinum statum per suos auditores illarum ciues asseruit, adeoque liberas fecit Croto-

2) ἐπιδημήσας Ἰταλίᾳ καὶ Σικ.] Haec, et quae sequuntur vsque ad verba illa, *ἑμοῦ δὲ πάντων ὁμιλίαν*, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 21. 22. unde ea Iamblichus sumsit. *Kust.*

καὶ Σύβαριν καὶ Κατάνην καὶ Ῥήγιον καὶ
 Ἰμέραν καὶ Ἀκράγαντα καὶ 3) Ταυρομενάς
 (26) καὶ ἄλλας τινάς, αἷς καὶ νόμους ἔθετο διὰ
 4) Χαρώνδα τοῦ Καταναίου καὶ Ζαλεύκου τοῦ
 Λοκροῦ, δι' ὧν εὐνομώταται καὶ ἀξιοζήλωτοι
 ταῖς 5) περιοίκοις μέχρι πολλοῦ διετέλεσαν.
 54 Ἀνεῖλε δὲ ἀρδην στάσιν καὶ διχοφωνίαν καὶ
 ἀπλῶς ἑτεροφροσύνην οὐ μόνον ἀπὸ τῶν γνω-
 ρίμων καὶ τῶν 6) ἀπογόνων αὐτῶν μέχρι πολ-
 λῶν, ὡς ἱστορεῖται, γενεῶν· ἀλλὰ καὶ καθό-
 λου ἀπὸ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ καὶ Σικελίᾳ πόλεων
 πασῶν κατὰ τε ἑαυτὰς καὶ πρὸς ἀλλήλας. πυ-
 κνὸν γὰρ ἦν 7) αὐτῷ πρὸς ἅπαντας πανταχῇ
 πολλοὺς καὶ ὀλίγους ἀπόφθεγμα, χρησμῷ θεοῦ
 συμβουλευτικῷ ὅμοιον, ἐπιτομή τις ὥσπερ ἐλ
 καὶ ἀνακεφαλαίως τις τῶν αὐτῷ δοκούντων,
 τὸ τοιοῦτον 8) [ἀπόφθεγμα]. Φυγαδευτέον
 πάσῃ μηχανῇ καὶ περικοπτέον πυρὶ καὶ σιδήρῳ
 καὶ μηχαναῖς παντοίαις ἀπὸ μὲν σώματος νό-
 σον, ἀπὸ δὲ ψυχῆς 9) ἀμάθειαν, κοιλίας δὲ
 πολυτέλειαν, πόλεως δὲ στάσιν, οἴκου δὲ διχο-

3) Ταυρομενάς} Sic MS. At prior Edit. corrupte,
Ταυρομενάς· pro quo Arcerius infelicititer *Τερβητίαν*
 rescribendum censebat. Apud Porphyrium est, *Ταυ-*
ρομένην. Alii vero scriptores urbem hanc vulgo
Ταυρομένιον appellant. *Kust.* Conf. *Rittershus.* in
Porphy. p. 26. et *Bentleii opusc. philol.* p. 250 sqq.
Kiess.

4) διὰ Χαρώνδα] In Ciz. διὰ Χαρώνδα τε. De Charon-
 dae et Zaleuci legibus conf. *Bentl.* l. c. p. 336 —
 363. *Kiess.*

nem, Sybarim, Catanen, Rhegium, Himeram, Agrigentum, Tauromenas, et alias quasdam, quibus per Charondam Catanaeum et Zaleucum Locrensem etiam leges tulit, quarum beneficio et ipsae bene se habuerunt, et aliis vicinis exemplum, quod imitarentur, diutissime praebuerunt. Sustulit autem funditus seditionem et discordiam et omne partium studium non tantum inter suos discipulos eorumque posteros vsque ad multas, ut aiunt, aetates, verum etiam ab omnibus Italiae Siciliaeque urbibus domisque turbatis. Saepe enim illi et omni in loco ad quosuis siue multos siue paucos in ore erat apophthegma dei responsum dantis oraculo simile, et placitorum suorum velut epitomè et summa quaedam, idque ita habebat: Profligandum esse omnibus machinis et igne ferroque ac variis modis resecandum a corpore morbum, ab anima inscitiam, a ventre sumtus nimis magnos, ab urbe seditionem, a domo dissi-

5) *περιοίκους*] Sic recte MS. At prior Edit. male, *ὑπεριοίκους*. Kust. Scal. coniecit, *περιπεριοίκους*. Kiess.

6) *ἀπογόνων*] Ciz. cum Arc. male *ἀπογόνων* δέ. Tum idem Ciz. *οὗς ἱστορεῖται*. Kiess.

7) *αὐτῶ*] Ciz. *αὐτό*. Idem deinceps pro lectione Kusteri, *χρησμοῦ θεοῦ συμβουλευτικοῦ*, haec habet: *χρησμοῦ θεοῦ συμβουλευτικοῦ*, ubi Arcegius, *χρησμοῦ θεοῦ συμβουλευτικοῦ*. Conf. ad cap. II. not. 8. Kiess.

8) *ἀπόφθεγμα*] Alterum *ἀπόφθεγμα* delendum. Kiess.

9) *ἡμάρτιαν*] In Ciz. ut in Arc. *ἡμαρτίαν*. Kiess.

φροσύνην, ὁμοῦ δὲ πάντων ¹⁰⁾ ἀμετρίαν· δι' ὧν φιλοστοργότατα ἀνεμίμνησεν ἕκαστον τῶν
 35 ἀρίστων δογμάτων. Ὁ μὲν οὖν κοινὸς τύπος αὐτοῦ τῆς ζωῆς ἔν τε τοῖς λόγοις καὶ ταῖς πράξεσι τοιοῦτος ἦν ἐν τῷ τότε χρόνῳ. εἰ δὲ δι᾽ καὶ τὰ καθ' ἕκαστον ἀπομνημονεῦσαι ὧν
 (27) ἔπραξε καὶ εἶπε, ῥητέον, ὥς ¹¹⁾ παρεγένετο μὲν εἰς Ἰταλίαν κατὰ τὴν Ὀλυμπιάδα τὴν δευτέραν ἐπὶ ταῖς ἐξήκοντα, καθ' ἣν Ἐρυξίδας ὁ Χαλκιδεὺς στάδιον ἐνίκησεν. εὐθύς δὲ περί-
 βλεπτος καὶ περίστατος ἐγένετο, καθάπερ καὶ πρότερον, ὅτε εἰς Αἴηλον κατέπλευσεν. ἐκεῖ τε γὰρ πρὸς μόνον ¹²⁾ τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέ-
 τορος Ἀπόλλωνος προσειξάμενος, ὃς μόνος ἀναίμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ.

Κ Ε Φ. θ'.

36 Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος ἐκ Συβαρίδος εἰς Κρότωνα ¹⁾ παρὰ τὸν αἰ-

10) ἀμετρίαν] Sic recte MS. itemque Porphyrius. At prior Edit. vitiose ἀμερίαν, quod Arcerius interpretandum putabat de eo, qui nullo partium studio teneretur. Kust. Reinesius in Editione Arcerii: *an legendum ἀνομοιομερίαν?* Kiess.

11) παρεγένετο μὲν εἰς Ἰταλ.] Vide Rich. Bentleium in praeclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 68. (p. 189. ed. Lips.) Kust.

12) τὸν βωμὸν τὸν τοῦ Γενέτορος] Vide Nostrum supra, Num. 25. Kust. In Ciz. τὸν ante τοῦ deest, ut supra, ibidemque exciderunt haec verba: ὃς μόνος ἀναίμακτός ἐστιν, ἐθαυμάσθη παρὰ τοῖς ἐν τῇ νήσῳ. Καὶ κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν πορευόμενος. Kiess.

dia, et simul ab omnibus excessum: quibus tanquam pater liberorum amantissimus cuius suorum placitorum refricabat memoriam. Talis erat tum temporis communis vitae character, quo in dictis factisque utebatur. Si vero etiam singillatim ea, quae fecit dixitque, enarranda sunt, indicandum est, eum in Italiam venisse Olympiade sexagesima secunda, cum stadio vicisset Eryxidas Chalcidensis. Et statim in oculis ferebatur, ingensque ad eum factus est hominum confluxus, ut et ante, quum Delum appulit. Nam insulae illius incolis admirationem sui iniecit, quum ad solam aram Apollinis Genitoris, quae vnica incruenta erat, adorasset.

C A P. VIII.

Eo tempore quum Sybaride Crotonem iret, circa littus piscatoribus superuenit ad-

- 1) παρὰ τὸν αἰγιαλὸν διπλ.] Historiam hanc totidem pene verbis narrat etiam Porphyrius, Num. 25. vnde Iamblichus sua mutuatus est. Tangit etiam Plutarch. Sympos. VIII. 8. Βόλον ἰχθύων πρῖνθαι ποτὶ φασὶ τὸν Πυθαγόραν, εἶτα ἀγεῖναι κελύσαι τὴν σαγήνην. Item Apuleius in docta sane Apologia, p. m. 294. Pythagoram memoriae prodiderunt, cum animaduertisset proxime Metapontum in littore Italiae a quibusdam piscatoribus euerriculum trahi, fortunam iactus eius emisse: et pretio dato iussisse illico pisces eos, qui capti tenebantur, solui retibus et reddi profundo. Kust. Conf. Tiedemann. l. c. p. 252. sq. Pro παρὰ in Ciz. est περί, quae praepositiones innumeralibus locis confunduntur. Kiess.

γιαλὸν δικτυονλκοῖς ἐπέστη, ἔτι τῆς σαγήνης
κατὰ βυθοῦ ἐμφόρτου ²⁾ ἐπισυρομένης, ³⁾ ὅσον
τε πλῆθος ἐπισπῶνται εἶπεν ἰχθύων ὀρίσας
ἀριθμῶ. καὶ τῶν ἀνδρῶν ὑπομεινάντων, ὃ τι
ἂν κελεύσῃ, πράξειν, εἰ τοῦτ' οὕτως ἀποβαίῃ,
ζῶντας ἀφεῖναι πάλιν κελεῦσαι τοὺς ἰχθύς,
πρότερόν γε ἀκριβῶς διαριθμήσαντας. καὶ τὸ
(28) θανμασιώτερον· οὐδεὶς ἐν τοσούτῳ τῆς ἀρι-
θμήσεως τοῦ χρόνου τῶν ἰχθύων ἐκ τοῦ ὕδα-
τος μεινάντων ἀπέπνευσεν, ⁴⁾ ἐστῶτός γε αὐ-
τοῦ. δοὺς δὲ καὶ τὴν τῶν ἰχθύων τιμὴν τοῖς
ἄλλεῦσιν, ἀπήει εἰς Κρότωνα. οἱ δὲ τὸ πεπρα-
γμένον διήγγειλαν, καὶ τοῦνομα μαθόντες
παρὰ τῶν παιδῶν εἰς ὅπαντας ἐξήνεγκαν. οἱ
δὲ ἀκούσαντες ἐπιθύμουν ἰδεῖν τὸν ξένον·
ὅπερ ἐν ἐτοίμῳ κατέστη. ⁵⁾ τὴν τε γὰρ ὄψιν,
οἶον ἐξεπλάγῃ τις ἂν ἰδὼν, καὶ ⁶⁾ ὑπενόει εἰ-

2) ἐπισυρομένης] In edd. Arcer. et Kust. est ἐστρομένης,
in Cd. Ciz. autem ἐπιστρομένης, quod aperte corru-
ptum est e vera lectione ἐπισυρομένης, quam Porphy-
rius habet, cuius haec sunt verba etiam a Kustero
ad hunc locum citata: ἔτι τῆς σαγήνης ἐκ βυθοῦ πολὺν
φόρτον ἐπισυρομένης. Hinc eam Iamblichus reddidimus.
Vid. etiam Rittershus. ad Porphyrium p. 31. Prae-
terea Kusterus censet, pro ἐκ βυθοῦ Iamblichum re-
ctius habere, κατὰ βυθοῦ. Kiess.

3) ὅσον τε πλῆθος ἐπισπ. εἶπ.] Corrige ex Porphyrio,
ὅσον τε πλῆθος ἐπισπ. προεἶπεν, τῶν ἰχθύων ὀρίσας τὸν
ἀριθμὸν. Kust. Non opus est hac correctione. Post
κελεύσῃ comma posui. In Ciz. ut in ed. Arcer. est
πᾶσι et διαριθμήσαντες pro πάλιν et διαριθμήσαντας.
Kiess.

huc in profundo maris sagenam piscibus onustam attrahentibus, quantaque piscium multitudo, numero etiam definito, capta esset, praedixit. Illis pollicentibus, se, quicquid imperaturus esset, facturos, si euentus praedictis respondisset, mandauit, ut omnes ad vnum pisces viuos dimitterent, postquam singulos dinumerassent: quodque inprimis admirandum, piscium ne vnus quidem, multo inter numerandum elapso tempore, diuque piscibus extra aquam detentis, extinctus est, quamdiu ille praesens adstitit. Postea piscatoribus pretium soluit et Crotonem contendit. Illi vero, quod acciderat, hinc inde diuulgarunt, nomenque eius, quod ex pueris audiueraut, notum reddiderunt omnibus. Quo facto cupido incessit audientes videndi illum hospitem: idque erat obtentu non difficile. Quilibet enim vultum eius intuens quasi obstupescibat, et dein eum talem coniiciebat esse,

4) ἐστῶτος] Porphyrius rectius, ἐμ-στῶτος. *Kust.* Plura hic e Porphyrio emendatum it Rittershusius, quem vide p. 31. *Kiess.*

5) τήν τε γὰρ ὄψιν ἤν, οἷον ἐξεπλ.] Lego, τήν τε γὰρ ὄψιν ἤν, ἣν ἐξεπλάγη, etc. Τὸ ἤν est ex MS., pro quo antea male legebatur νῦν. *Kust.* Nemo, opinor, Kustero obsequetur, locum integrum corruptum. *Kiess.*

6) ὑπερνόει] In *Arg.* καθ' ὑπονοεί, in *Ciz.* καθυπερνόει. Videtur, καθ' ortum esse e praegresso καί. *Kiess.*

37 ναι τοιοῦτον, οἷος ὡς ἀληθῶς ἦν. *) Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον. πε-
ριχυθέντων δὲ τῶν νεανίσκων, παραδέδοται
λόγους τινὰς διαλεχθῆναι πρὸς αὐτούς, ἐξ ὧν
εἰς τὴν σπουδὴν παρεκάλει τὴν περὶ τοὺς πρεσ-
βυτέρους, ἀποφαίνων, ἔν τε τῷ κόσμῳ καὶ
τῷ βίῳ καὶ ταῖς πόλεσι καὶ τῇ φύσει 7) μᾶλ-
λον τιμώμενον τὸ προηγούμενον ἢ τῷ χρόνῳ
ἐπόμενον· οἷον τὴν ἀνατολὴν τῆς δύσεως, τὴν
ἔω τῆς ἐσπέρας, τὴν ἀρχὴν τῆς τελευτῆς, τὴν
γένεσιν τῆς φθορᾶς· παραπλησίως δὲ καὶ τοὺς
αὐτόχθονας τῶν 8) ἐπηλύδων· ὁμοίως δὲ αὐ-
τῶν τῶν ἐν ταῖς ἀποικίαις τοὺς ἡγεμόνας καὶ
τοὺς οἰκιστὰς τῶν πόλεων· καὶ καθόλου τοὺς
(29) μὲν θεοὺς τῶν δαιμόνων, ἐκείνους δὲ τῶν ἡμι-
θέων, τοὺς ἥρωας δὲ τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τού-
των δὲ τοὺς αἰτίους τῆς γενέσεως 9) τοῖς νεω-
38 τέροις. 10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα ταῦτα ἔλεγε
πρὸς τὸ περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τοὺς γονεῖς

*) Locum a sectione 37. ad 57. sine vlla fere mutatione
e Dicaeurchō sumtum esse, censet Meinersius p. 275.
sq. Oratio enim, inquit, tam elegans est, et, quae
hic tanquam a Pythagora et dicta et cogitata tradun-
tur, tam sunt praeclara, tam vel huius philosophi
vel illius aetatis ingenio conuenientia, vt vel medio-
criter doctus sentiat, se hic antiquum et magnum
auctorem audire, neque aliquem eorum, qui post
Christum Pythagorae vitam exposuerunt, illa dicere
aut cogitare potuisse. Nemo autem est de veteribus
auctoribus, cui potius, quam Dicaeurchō, hoc frag-
mentum adscribendum videatur. Etenim e Porphy-
rio (S. 18. 19.) scimus, Dicaeurchi testimonio dici
Pythagoram, vt primum aduenerit, eodem ordine,

qualis re ipsa erat. Paucis interiectis diebus gymnasium intrauit, et circumfusae statim iuuenum coronae orationem habuisse fertur, qua ad cultum seniorum eos incitabat, dictitans: in mundo aequae ac vitae humanae, ut et in urbibus ipsaque natura, honore praeferrī id, quod tempore praecedit, ei quod sequitur: ortum occasui; aurorae vesperae; principium fini; generationem corruptioni: similiter aborigines aduenis: eodem modo inter aduenas duces coloniarum, urbiumque conditores; et vniuersae deos daemonibus; daemones semideis; semideos hominibus; et ex his antecellere, qui iunioribus auctores vitae extiterint. Haec autem dixit, ut inductione quadam iuuenibus persuaderet, ut parentes suos plu-

ad eandem aetatem, ordinem et sexus homines verba fecisse, quemadmodum haec omnia ab Iamblichō hic referuntur. *Kiess.*

7) μᾶλλον τιμώμενον τὸ προηγ.] Idem legas apud Laert. libr. VIII. Num. 22. 23. *Kust.* Quidni, τὸ προηγούμενον τῷ χρόνῳ ἢ τὸ ἐπόμενον? *Kiess.*

8) ἐπηλύδων] Ciz. ἐπιδύλων. *Kiess.*

9) τοῖς νεωτέροις] Videtur legendum esse τῶν νεωτέρων. *Kiess.*

10) Ἐπαγωγῆς δὲ ἕνεκα] Desider. Heraldus Animadv. in Iambli. cap. III. versionem Arcerii recte hic reprehendit, simulque docet, ἐπαγωγὴν Graecis esse id, quod Dialectici Latini inductionem vocant. Res est vel tironibus notissima. *Kust.* De inductione Reinesius citauit Aristotel. anal. prior. lib. II. c. 23. *Kiess.*

ἑαυτῶν· οἷς ἔφη τηλικαύτην ¹¹⁾ ὀφείλειν αὐ-
 τοὺς χάριν, ἡλικὴν ἂν ὁ τετελευτηκῶς ἀποδοίῃ
 τῷ δυνηθέντι πάλιν αὐτὸν εἰς τὸ φῶς ἀγα-
 γεῖν. ἔπειτα δίκαιον μὲν εἶναι τοὺς πρώτους
 καὶ τοὺς τὰ μέγιστα εὐεργετηκότας ὑπὲρ ἅπαν-
 τας ἀγαπᾶν καὶ μηδέποτε λυπεῖν. μόνους δὲ
 τοὺς γονεῖς προτέρους τῆς γενέσεως ταῖς εὐερ-
 γεσίαις, καὶ ¹²⁾ πάντων κατορθούντων ὑπὸ
 τῶν ἐγγόνων αἰτίαν εἶναι τοὺς προγόνους,
¹³⁾ ἐν οἷς οὐδενὸς ἔλαττον ἑαυτοὺς εὐεργετεῖν
 ἀποδεικνύντες, εἰς οὓς οὐχ οἷόν τε εἶναι ἕξα-
 μαρτάνειν. ¹⁴⁾ καὶ γὰρ καὶ τοὺς θεοὺς εἰκός
 ἐστὶ συγγνώμην ἂν ἔχειν τοῖς μηδενὸς ἥττον
 τιμᾶσι τοὺς πατέρας. καὶ γὰρ τὸ θεῖον παρ'
 39 αὐτῶν μεμαθήκαμεν τιμᾶν. Ὅθεν καὶ τὸν
 Ὅμηρον τῇ αὐτῇ προσηγορίᾳ τὸν βασιλέα τῶν

11) ὀφείλειν] In Ciz. ὀφείλει, et deinceps τελευτικῶς.
 Kiess.

12) πάντων κατορθούντων] Scribe πάντων τῶν κατορ-
 θομένων. Kust. Malim πάντων τῶν κατορθωθέντων.
 Kiess.

13) ἐν οἷς — ἀποδεικνύντες] Haec verba corrupta esse
 patet: non item patet, qua via sint sananda. Plura
 tentavi: nihil satisfecit. Pro ἀποδεικνύντες legendum
 esse ἀποδεικνύντας, vix dubium esse potest. Tum si
 sumitur, ἐν οἷς ita fere cum participio coniunctum es-
 se, ut in hoc loco Herodiani V, 1. 4. καὶ ἐν οἷς ἀρ-
 ρητικῶς παραταξάμενοι, οὐδὲν τι ἡττήμεθα, καὶ ἐν οἷς
 σπείσαντες — ἐποίησαμεν· et si pro ἑαυτοὺς legas αὐτοὺς,
 hic sensus elici potest: dum factis declarent maiores, se
 nihilo minus eos beneficiis afficere, in quos delinquere
 nequeant. Commodus sensus etiam tum prodit, si
 ἑαυτοὺς intelligas de prima persona, et verba ἐν οἷς
 mutes in οἷόν τε εἶναι· dum ostendant, fieri posse, ut

rimi facerent: Tantam enim illis aiebat gratiam deberi, quantam mortuus deberet illi, qui ipsum ab orco in lucem faceret reducem. Deinde iustum esse, ut eos, qui primi maximis nos affecerunt beneficiis, ante omnes alios diligamus, nec unquam illis tristitiam conflemus; solos autem parentes bene meritis natiuitatem anteuertere, quaeque a posteris bene geruntur, ea ad maiores tanquam ad auctores referenda esse omnia, nihilo secius in iis beneficentiae suae documentum exhibentes, in quos delinquere non possunt. Nam et deos dubium non esse iis veniam dare, qui non minori honore parentes prosequuntur, quum etiam diuini numinis cultum a parentibus acceperimus. Vnde et Homerum eodem nomine

nosmet ipsi beneficiis afficiamus eos, in quos delinquere nequeamus. Quam sententiam Obrechtus expressit, ea in vulgata lectione non inest: nam *ἐαυτοῖς ἐνέγγυται* non aliter intelligi potest, nisi sic: *semet ipsos, vel nosmet ipsos beneficiis afficere.* Schaeferus hanc ingeniosam coniecturam mecum communicauit, quam viris eruditis inuidere non licet: *ἐν οἷς -- ἀποδείκνυσθαι, εἰς θεοὺς* (pro *εἰς οὓς*) *οὐχ -- ἰσαγαγέμεν* in quibus (*καταγομίσματα*) si etiam declarent, parentes beneficia in se non minora, quam alium vllum (ne diis quidem exceptis), contulisse, fieri non posse, ut peccent in deos. Quae lectio iis quae sequuntur, insigniter commendatur. — Ceterum in Cd. Ciz. eadem est corrupta lectio, quae in edd. Arc. et Kust., eamque nouo vitio auget: nam habet *ἀποδείκνυσθαι*. Kiess.

14) *καὶ γὰρ καὶ*] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. alterum *καὶ* deest. Kiess.

θεῶν αὖξιν, ὀνομάζοντα πατέρα τῶν θεῶν
καὶ τῶν θνητῶν. πολλοὺς δὲ καὶ τῶν ἄλλων
μυθοποιῶν παραδεδωκέναι τοὺς βασιλεύοντας
τῶν θεῶν τὴν μεριζομένην φιλοστοργίαν παρὰ
(30) τῶν τέκνων πρὸς τὴν ὑπάρχουσαν συζυγίαν
τῶν γονέων καθ' ἑαυτοὺς ποιήσασθαι περὶλο-
τετιμημένους. καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἅμα
τὴν τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ὑπόθεσιν λα-
βόντας, τὸν μὲν τὴν Ἀθηνᾶν, τὴν δὲ τὸν
Ἥφαιστον ¹⁵⁾ γεννῆσαι ἐναντίαν φύσιν ἔχοντας
τῇ ἰδίᾳ, ἕνεκα τοῦ καὶ τῆς πλείον ἀφροσύνης
40 φιλίας μετασχεῖν. Ἀπάντων δὲ τῶν ¹⁶⁾ ὄντων
τὴν τῶν ἀθανάτων κρίσιν ἰσχυροτάτην εἶναι
συγχωρησάντων, ἀποδείξειν τοῖς Κροτωνιάταις,
διὰ τὸ τὸν Ἡρακλέα τοῖς κατωκισμένοις οἰ-
κεῖον ὑπάρχειν, διότι δεῖν τὸ προσταττόμενον
ἐκουσίως τοῖς γονεῦσιν ὑπακούειν, παρὲλ-
φύτας αὐτὸν τὸν θεὸν ἐτέρῳ πρεσβυτέρῳ πι-
θόμενον διαθλῆσαι τοὺς πόρους καὶ τῷ πατρὶ
θεῖναι τῶν ¹⁷⁾ κατεργασμένων ἐπινίκιον τὸν
ἀγῶνα τὸν Ὀλύμπιον. ἀπεφαίνετο δὲ καὶ ταῖς

¹⁵⁾ γεννῆσαι — τῇ ἰδίᾳ] Ita Kust. In Ciz. ἐναντίον
γεννῆσαι φύσιν ἔχοντος τῆς ἰδίας, cum φιλανθρωπίας pro
φιλίας. Adiectivum ἐναντίος etiam cum genitio con-
struitur. Paulo ante autem pro ὑπόθεσιν videtur potius
legendum esse ὑπόστασιν. Kiess.

¹⁶⁾ ὄντων] Legendum esse παρόντων, vir doctus ad
marginem codicis Spanhemiani notauerat: vti et ἀπέ-
δειξεν, pro ἀποδείξειν. Kust. In Ciz. est ἰσχυροτάτην,
et Κροτωνιαταῖς. Pro ἀποδείξειν autem potius cum

regem deorum insigniuisse, *Deorum* hominumque Patre in eum salutando. Insuper alios multos mythologos tradidisse, deorum principes amorem illum naturalem, quem liberi inter parentes coniugii vinculo colligatos partiuntur, sibi in solidum vindicare annixos esse, eaque de causa patris simul et matris personam induisse, dum alter Minervam, altera vero Vulcanum, naturam suae contrariam habentes, progeniuit; eo tantum fine, ut amicitiae longius etiam distantis fierent participes. Quumque ab omnibus, qui aderant, obtinisset, ut concederent, immortalium iudicia esse quam solidissima, Crotoniatis demonstrasse, ipsos propterea, quod Hercules conditor coloniae Crotonem deductae fuerit, sponte parentibus debere esse dicto audientes, utpote quum traditione acceperint, illum ipsum deum alteri natu maiori obsecundantem tot labores exantlasse, suoque patri, rebus ex sententia gestis, victoriae nomine ludos Olympicos instituisse. Effatus est insuper, talibus inter

Schwarzio legendum est ἀποδείξει. Cum eodem deinceps pro διότι δεῖ, quod habent edd. Arc. et Kust. cum Ciz., scripsi διότι δεῖν, flagitante oratione obliqua. Διότι h. l. est hacpropter. — In Ciz. ante Ἡρακλέα deest articul. τόν. Kie ss.

17) κατειργασμένων] In Ciz. κατεργασμένων. Quod paulo post legitur ἐπιτυχάνειν, idem est, quod ἐντυχάνειν. Kie ss.

πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίαις οὕτως ἂν χρωμένους
ἐπιτηγχάνειν, ὥς μέλλουσι τοῖς μὲν φίλοις
μηδέποτε ἐχθροὶ καταστῆναι, τοῖς δὲ ἐχθροῖς
ὥς τάχιστα φίλοι γίνεσθαι· καὶ μελετᾶν ἐν
μὲν τῇ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους ¹⁸⁾ εὐκοσμίᾳ
τὴν πρὸς τοὺς πατέρας εὖνοιαν, ἐν δὲ τῇ πρὸς
ἀλλοὺς φιλανθρωπίᾳ τὴν πρὸς τοὺς ἀδελφούς
41 κοινωνίαν. Ἐφεξῆς δὲ ἔλεγε περὶ σωφροσύνης,
(31) φάσκων, τὴν τῶν νεανίσκων ἡλικίαν ¹⁹⁾ πείραν
τῆς φύσεως λαμβάνειν, καθ' ὃν καιρὸν ἀκμα-
ζούσας ἔχουσι τὰς ²⁰⁾ ἐπιθυμίας. εἶτα προε-
τρέπετο ²¹⁾ θεωρεῖν ἄξιον, ὅτι μόνης τῶν ἀρε-
τῶν ταύτης καὶ παιδὶ καὶ παρθένῳ καὶ γυ-
ναικὶ καὶ τῇ τῶν πρεσβυτέρων τάξει ἀντίποι-
εῖσθαι προσήκει, καὶ μάλιστα ²²⁾ τοὺς νεωτέ-
ρους. ἔτι δὲ μόνην αὐτὴν ἀποσφαίνων περιει-
ληφέναι καὶ τὰ τοῦ σώματος ἀγαθὰ καὶ τὰ
τῆς ψυχῆς, διατηροῦσαν τὴν ὑγίαν καὶ τὴν
42 τῶν βελτίστων ἐπιτηδευμάτων ἐπιθυμίαν. Φα-
νερόν δὲ εἶναι καὶ διὰ τῆς ἀντικειμένης ἀντι-
θέσεως. Τῶν γὰρ βαρβάρων καὶ τῶν Ἑλλή-
νων περὶ τὴν ²³⁾ Τροίαν ἀντιταξαμένων, ἕκα-

¹⁸⁾ εὐκοσμίᾳ] Ciz. εὐκοσμίαν. Kiess.

¹⁹⁾ πείραν] Ciz. πειρᾶν. Antea post φάσκων videtur addenda praepositio κατὰ· sententia enim haec esse debet: in iuuenili aetate naturam esse explorandam. Kiess.

²⁰⁾ ἐπιθυμίας] Prior Edit. male, εὐθυμίας, pro quo ἐπιθυμίας auctoritate Codicis MS. reposui. Et sic legendum hic esse, iam pridem etiam monuit Desid. Herald. Animadv. in Iambl. c. IV. Kust.

se moribus agerent, quibus assequi possent, ut amicis nunquam inimici, inimicis autem quam citissime amici euaderent, et per modestiam erga seniores beneuolum in parentes animum, atque ex humanitate aliis praestita fraternam coniunctionem conciperent. Deinceps disseruit de temperantia, dicens, iuuenilem aetatem naturae suae eo tempore experimentum sumere, quo cupiditatibus adhuc integris pollet vigetque: deinde hortabatur, ut animum aduerterent, contemplantes, solam in virtutibus temperantiam et puero, et virgini, et foeminae, et seniorum ordini congruere, imprimis vero iunioribus expetendam esse, vnamque illam tam animae, quam corporis bona complecti aserebat, dum sanitatem conseruat, rerumque optimarum studium alit fouetque, et hoc ipsum clarius ex opposito elucescere. Quum enim barbari et Graeci circa Troiam aduersis aciebus concurrerent, vtraque

21) *θεωρεῖν ἄξιον*] Oratio et sensus rectius procederet, si *ἄξιον* deleatur. Est enim superuacaneum, nec ad locum hunc quicquam facit. *Kust.*

22) *τοὺς νεωτέρους*] Imo, *τοῖς νεωτέροις*: ut respondeat datiuus praecedentibus. *Kust.* Accusatiuus defendi potest, quum verbum *προσέηκε* vtramque structuram admittat. Deinceps pro *ἀποφαίνων* in Ciz. est *ἀποφαίνειν*. Hinc proclius est scribere *ἀπέφαινε*, quum praecedant imperfecta *ἀπεφαίνετο*, *ἔλεγε*, *προετίθετο*. *Kies.*

23) *Τροίαν*] In Ciz. *Τρίαν*, quod Reinesius ex edit. Arc.

τέρους δι' ἑνὸς ἀκρασίαν ταῖς δεινοτάταις περιπεθεῖν συμφοραῖς, τοὺς μὲν ἐν τῷ πολέμῳ, τοὺς δὲ κατὰ τὸν ἀνάπλου. καὶ μόνης τῆς ἀδικίας τὸν θεὸν δεκετῇ καὶ χιλιετῇ τάξαι τὴν τιμωρίαν, χρησμωδῆσαντα τὴν τε τῆς Τροίας ἄλωσιν καὶ ²⁴⁾ τὴν τῶν παρθένων ἀποστολὴν παρὰ τῶν Λοκρῶν εἰς τὸ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἰλιάδος ἱερόν. παρεκάλει δὲ τοὺς νεανίσκους καὶ
 (32) πρὸς τὴν παιδείαν, ²⁵⁾ ἐνθυμεῖσθαι κελεύων, ὥς ἄτοπον ἂν εἴη πάντων μὲν σπουδαιότατον κρίνειν τὴν διάνοιαν καὶ ταύτῃ βουλευέσθαι περὶ τῶν ἄλλων, εἰς δὲ τὴν ἀσκησιν ²⁶⁾ τὴν ταύτην μηδένα χρόνον μηδὲ πόνον ἀνηλωκέναι· καὶ ταῦτα τῆς μὲν τῶν σωμάτων ἐπιμελείας τοῖς φαύλοις τῶν φίλων ὁμοιουμένης καὶ ταχέως ἀπολειπούσης, τῆς δὲ παιδείας, καθάπερ οἱ καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ τῶν ἀνδρῶν, μέχρι θανάτου παραμενούσης, ἐνίοις δὲ καὶ μετὰ τὴν τε-
 43 λευτὴν ἀθάνατον δόξαν περιποιούσης. Καὶ τοιαῦθ' ἕτερα τὰ μὲν ἐξ ἱστοριῶν, τὰ δὲ καὶ ἀπὸ δογμάτων κατεσκεύασε, τὴν παιδείαν ἐπιδείκνυν κοινὴν οὖσαν εὐφυΐαν τῶν ἐν ἐκάστω τῷ γένει πεπρωτευχότων. τὰ γὰρ ἐκείνων

mutavit in Τρωϊαν. Idem Ciz. paulo inferius Τροίας, vbi iterum Arcer. Τρωϊας. Ibi Ciz. ἄλλωσιν pro ἄλωσιν. Kiess.

24) τὴν τῶν παρθένων ἀποστ.] Tangitur hic historia celebris et notatu digna; de qua plura diximus ad Suidam, v. Ποινῇ. Kust. Prae ceteris consulenda sunt, quae Kusterus ad Suidam Tom. III. p. 229. citavit

pars ex vnius hominis incontinentia in gravissimas incidit calamitates, alii in ipso bello, alii in reditu in patriam. et soli iniustitiae deum statuisset poenam integro decennio et per mille annos duraturam, quum Troiam excisum iri et virgines a Locrensis in Mineruae cognomento Iliadis templum quotannis mitti oportere, oraculo moneret. Hortabatur etiam iuvenes, ut animos ad eruditionis culturam appellerent, absurdum esse docens, mentem studio prae omnibus dignissimam censere, eamque de caeteris rebus in consilium adhibere, et ad eam expoliendam nihil temporis, nihil laboris insumere, quum tamen diligentia, quae in curando corpore adhibetur, malis amicis similis sit et cito senescat, eruditio vero instar boni honestique viri ad mortem usque perduret, et quibusdam post fata etiam immortalem gloriam afferat. Aliaque id genus partim ex historia partim e placitis philosophiae adstruxit, ostenditque, eruditionem esse quandam communem eorum ingeniorum praestantiam, quae quaque aetate primas tenuerint. Horum enim inuenta

Tzet. Scholia in Lycophron. v. 1141. 1159. Vol. II. p. 937. sqq. et p. 940. ed. Müller. *Kiess.*

25) ἐνθymείσθαι] Antea male, εὐθυμείσθαι. *Kust.*

26) τὴν ταύτην] Lege, τὴν ταύτης. scilicet, διαβολας. *Kust.*

εὐρήματα, ταῦτα τοῖς ἄλλοις γεγονέναι ²⁷⁾ παι-
 δεῖαν. Οὕτω δ' ἐστὶ τῇ φύσει σπουδαῖον τοῦ-
 το, ὥστε τῶν μὲν ἄλλων τῶν ἐπαινουμένων
 τὰ μὲν οὐχ οἷόν τε εἶναι παρ' ἐτέρου μεταλα-
 βεῖν, οἷον τὴν ῥώμην, τὸ κάλλος, τὴν ὑγείαν,
 τὴν ἀνδρείαν· τὰ δὲ τὸν προέμενον οὐκ ἔχειν
 αὐτόν, οἷον τὸν πλοῦτον, τὰς ἀρχάς, ²⁸⁾ καὶ
 ἕτερα πολλὰ τῶν παραλειπομένων· τὴν δὲ δυ-
 νατὸν εἶναι καὶ παρ' ἐτέρου παραλαβεῖν, καὶ
 44 τὸν δόντα μηδὲν ἦττον αὐτὸν ἔχειν. Παρα-
 πλησίως δὲ τὰ μὲν οὐκ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις εἶ-
 ναι κτήσασθαι, ²⁹⁾ παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχεσθαι
 (33) κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν. εἰδ' οὕτως προς-
 ιόντα φανῆναι πρὸς τὰς τῆς πατρίδος πράξεις,
 οὐκ ἐξ ἀναιδείας, ἀλλ' ἐκ παιδείας. σχεδὸν
 γὰρ ταῖς ἀγωγαῖς διαμέρειν τοὺς μὲν ἀνθρώ-
 πους τῶν θηρίων, τοὺς δὲ Ἕλληνας τῶν βαρ-
 βάρων, τοὺς δὲ ἐλευθέρους τῶν οἰκετῶν, τοὺς
 δὲ φιλοσόφους τῶν τυχόντων. ὅλως δὲ τηλικαύ-
 τὴν ἔχοντας ὑπεροχὴν, ὥστε τοὺς μὲν θᾶττον
 τρέχοντας τῶν ἄλλων ³⁰⁾ ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς

27) παιδείαν] Ciz. παιδίαν. De pronomine ταῦτα post
 εὐρήματα abundante conf. Schaefer. Mel. crit. p. 84.
 Kiess.

28) καὶ ἕτερα] In Ciz. deest καὶ. Kiess.

29) παιδευθῆναι δὲ ἐνδέχεσθαι κατὰ] Haec desunt in
 Ciz. Kiess.

30) ἐκ μιᾶς πόλεως τῆς ἐκείνων] Ita aperte Ciz., quem-
 admodum iam Heraldus Animad. in Iambl. cap. IV. pro
 corruptis, ἐκ μιᾶς πότερον, legendum esse censuit. Ge-
 nuinam lectionem etiam Obrechtus expressit. Palcra

aliis materiam eruditionis dedisse. Adeo vero istud natura sua praeclarum est, ut, quum caetera laudabilia partim ita comparata sint, ut in alterum transfundi nequeant, uti robur, pulcritudo, sanitas, fortitudo: partim, si ea e manibus emiseris, non amplius habeas, ut diuitias, magistratus, et alia multa, quae praeterimus; eruditio ab alio ita possit accipi, ut, qui eam alteri impertitus est, adhuc eius compos maneat. Similiter quaedam bona parare non esse in potestate nostra, doceri autem nos posse, quandocunque voluerimus: et qui ita instructus ad res patriae administrandas accedat, illum non id facere per impudentiam, sed ex eruditionis suae conscientia. Nam institutione effici, ut homines bestiis, barbaris Graeci, liberi seruis, et philosophi plebeiis praestent. Omnino vero in tantum excellere bene institutos, ut cursu velociores aliis ex vna illorum patria septem

huc facit locus Strabonis lib. VI. Tom. II. p. 242. edit. Tzschuck., quem primum citatum ab Heraldio repetiit Kusterus: *Δοκῆ δ' ἡ πόλις (de Crotona loquitur) τὰ τε πολέμια ἀσκήσαι, καὶ τὰ περὶ τὴν ὕθλησιν. Ἐν μὲν γοῦν Ὀλυμπιάδι οἱ τῶν ἄλλων προτιρήσαντες τῷ σταδίῳ ἑπτὰ ἄνδρες ἅπαντες ὑπῆρξαν Κροτωνιάται. Crotoniatarum Olympionicarum nomina haec perscripsit Reine-sius: *Λυκῖνος*, Ol. 48. *Ἐρμιόσθενης*, Ol. 51. *Ἰνπύστρα-τος*, Ol. 54. 55. *Λεύγνητος*, Ol. 58. *Ἰσόδμαχος*, O. 68. 69. *Τισικράτης*, Ol. 71. 72. *Ἰσνλός*, Ol. 73. 74. 75. Kiess.*

ἐκείνων ἐπὶ κατὰ τὴν Ὀλυμπίαν εὐρεθῆναι, τοὺς δὲ τῇ σοφίᾳ προέχοντας ἐξ ἀπάσης τῆς οἰκουμένης ἐπὶ συναριθμηθῆναι. ἐν δὲ τοῖς ἐξῆς χρόνοις, ἐν οἷς ἦν αὐτός, ἵνα φιλοσοφίᾳ προέχῃ τῶν πάντων. καὶ γὰρ τοῦτο τὸ ὄνομα ἀντὶ ³¹⁾ τοῦ Σοφοῦ ἑαυτὸν ἐπωνόμασε.

K E Φ. θ.

45 Ταῦτα μὲν ἐν τῷ γυμνασίῳ τοῖς νέοις ¹⁾ διελέχθη. ἀπαγγελθέντων δ' οὖν ὑπὸ τῶν νεανίσκων πρὸς τοὺς πατέρας τῶν εἰρημένων, ἐκάλεσαν οἱ Χίλιοι τὸν Πυθαγόραν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ²⁾ προεπαινέσαντες ἐπὶ τοῖς πρὸς τοὺς υἱοὺς ῥηθεῖσιν, ἐκέλευσαν, εἴ τι συμφέ-
(34) ρον ἔχει λέγειν τοῖς Κροτωνιάταις, ἀποφήνασθαι τοῦτο πρὸς τοὺς τῆς πολιτείας προκαθημένους. ὁ δὲ πρῶτον μὲν αὐτοῖς συνεβούλευεν ἰδρύσασθαι Μουσῶν ³⁾ ἱερόν, ἵνα τηρῶσι τὴν ὑπάρχουσαν ὁμόνοιαν. ταύτας γὰρ τὰς θεὰς καὶ τὴν προσηγορίαν τὴν αὐτὴν ἀπάσας ἔχειν, καὶ μετ' ἀλλήλων ⁴⁾ παραδίδοσθαι, καὶ ταῖς

31) τοῦ Σοφοῦ] Ciz. omittit τοῦ. Ceterum conferantur ea, quae contra Meinersii opinionem, non Pythagoram, sed Socratem fuisse auctorem nominis philosophi, disputavit Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 117 — 119. Kiess.

1) διελέχθη] Vsque ad hoc verbum in Ciz. continuatur cap. VIII. Kiess.

2) προεπαινέσαντες] Ita scripsi auctoritate Ciz. pro επαινέσαντες, quod offerunt edd. Arc. et Kust. Idem Ciz. deinceps corrupte, ἐπὶ τοὺς πρὸ τοῦς, et pro συμ-

Olympiae inuenti sint, ex toto vero orbe in vnum collecti numerum etiam septem modo fuerint sapientia celebres. postea suo tempore vnum philosophia excelluisse: hoc enim sibi cognomen indidit, vt loco *Sapientis* diceretur *Philosophus*.

C A P. IX.

Haec ad iuuenes in Gymnasio disseruit Pythagoras: quae quum ab iis ad parentes delata essent, mille viri in curiam euocatum prius laudarunt propter ea, quae iuuentuti suggererat; simulque si quid ipsis Crotoniatis vtile haberet, apud Reip. gubernatores expromere iusserunt. Tum ille primum auctor illis fuit, vt Musis fanum exstruerent, quo praesens concordia salua et incolumis inter eos maneret. Illas enim deas vno omnes nomine venire, colligatasque invicem esse, et communibus honoribus ma-

φείρον cum Arc. *συμφέρειν*. Denique ex eodem codice post *ἀποφύνασθαι* addidi τοῦτο, quod editiones Arcerii et Kusteri omittunt. *Kiess*.

3) *ἱερὸν*] Vocem hanc ex MS. reuocaui, quae in prior Edit. deest. *Kust.* In margine Spanhemiano e Par. haec sunt notata: *Μουσῶν ἱερὸν μουσείον ἱερὸν*. Reinesius monuit, *pro δμύροισιν al. εὐροισιν*. *Kiess*.

4) *παρὰδίδωσθαι*] Ita *Kust.* In Ciz. autem *παρὰδιδόσθαι*, quod accommodatius videtur, et ab Arcer. confirmatur, in cuius editione est *παρὰδιδόσθαι*. *Kiess*.

κοινὰς τιμαῖς μάλιστα χαίρειν, καὶ τὸ σύνολον ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν ἀεὶ χορὸν εἶναι τῶν Μουσῶν· ἔτι δὲ συμφωνίαν, ἀρμονίαν, ῥυθμόν, ⁵⁾ καὶ ἅπαντα περιειληφέναι τὰ παρασκευάζοντα τὴν ὁμόνοιαν. ⁶⁾ ἐπιδείκνυσαι δὲ, αὐτῶν τὴν δύναμιν οὐ περὶ τὰ κάλλιστα θεωρήματα μόνον ἀνήκειν, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴν
 46 συμφωνίαν καὶ ἀρμονίαν τῶν ὄντων. Ἐπειτα ὑπολαμβάνειν αὐτοὺς ⁷⁾ ἔφη δεῖν, κοινὴν παρακαταθήκην ἔχειν τὴν πατρίδα παρὰ τοῦ πλήθους τῶν πολιτῶν. δεῖν οὖν ταύτην διοικεῖν οὕτως, ὥς μέλλουσι τὴν πίστιν παραδόσιμον τοῖς ἐξ αὐτῶν ποιεῖν. ἔσεσθαι δὲ τοῦτο βεβαίως, εἰν ἅπασιν ἴσοι τοῖς πολίταις ὦσι, καὶ μηδενὶ μᾶλλον ἢ τῷ δικαίῳ ⁸⁾ προέχωσι. τοὺς γὰρ ἀνθρώπους, εἰδύτας, ὅτι τόπος ἅπας
 (35) προσδεῖται δικαιοσύνης, ⁹⁾ μυθοποιεῖν τὴν αὐτὴν τάξιν ἔχειν παρὰ τῷ Διὶ τὴν Θέμιν, καὶ παρὰ τῷ Πλούτῳ τὴν ¹⁰⁾ Δίκην, καὶ κατὰ τὰς πόλεις τὸν νόμον, ἵνα ὁ μὴ δικαίως

5) καὶ ἅπαντα] In Cđ. Ciz., vt in edit. Arc., deest καὶ. Kiess.

6) ἐπιδείκνυσαι] Antea male, ἐπιδείκνυσαν. Kust. In Ciz. ἐπιδείκνυσαν. Scalig. coniecit, ἐπιδεικνύς αὐτῶν. Ceterum vix græce dicitur ἀνήκειν περὶ u. Hinc legero malim, πρὸς τὰ κάλλιστα κ. τ. λ. Kiess.

7) ἔφη δεῖν] In priore Edit. inepte, ἐφηδεῖν· quod Arcerius bona fide delectari venterat. Sed huius erroris Lectorem iam pridem etiam admonuit Desid. Herald. in Iambl. cap. V. Kust. Pro κοινῇ, quod sequitur,

xime gaudere, atque omnino vnum Musarum chorum esse. Praeterea continere in se ipsis concentum, harmoniam, numerum, et omnia quae ad concordiam faciunt: insuper vero ostendit, vim earum non tantum circa pulcerrimas contemplationes disciplinarum versari, verum etiam ad rerum consonantiam, harmoniamque pertinere. Deinde ipsis ait existimandum esse, se a multitudine ciuium patriam accepisse tanquam commune depositum. Quapropter ita illam gubernent, vt depositi fidem ad posteros quasi haereditariam transmittere possint: idque certo euenturum esse, si se omnibus exaequent ciuibz, et nulla re magis quam iustitia prae caeteris emineant. Vnde et homines, gnaros nullum non locum indigere iustitia, in fabulis finxisse, Ioui Themidem, Plutoni Dicen assidere, et in vrbibus legem regnare; vt, qui non bona

Ciz. cum Arcer. legit κοινῇ, et deinceps περὶ pro παρὰ. *Kiess.*

8) προέχων· τοὺς γὰρ ἀνθρώπους εἶδ.] Sic locum hunc auctoritate Codicis MS. emendaui et distinxi. Antea enim male legebatur, προέχων τοὺς ἀνθρώπους, ἰδίους, etc. *Kust.*

9) μυθοποιεῖν] Scalig. μυθοποιούς. *Kiess.*

10) Δίκην] Quare Ditem verterit eruditus interpres, ignoro. Iustitiam oportebat, vel Dicam. *Kust.* Ditem videtur merum esse vitium typographicum. Correxī Dicen. *Kiess.*

¹¹⁾ ἐφ' ἧ τέτακται ποιῶν ἕμα ¹²⁾ φαίνεται
 47 πάντα τὸν κόσμον συναδικῶν. Προσέκειν δὲ
 τοῖς συνεδρίοις, μηδενὶ καταχρήσασθαι τῶν
 θεῶν εἰς ὄρκον, ἀλλὰ τοιούτους προχειρίζε-
 σθαι λόγους, ὥστε καὶ χωρὶς ὀρκῶν εἶναι πι-
 στούς. καὶ τὴν ἰδίαν οἰκίαν οὕτως οἰκονομεῖν,
¹³⁾ ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τῆς προαιρέσεως
 εἰς ἐκείνην ἀνενεγκεῖν. ¹⁴⁾ πρὸς τε τοὺς ἐξ
 αὐτῶν γενομένους διακεῖσθαι γνησίως, ὥς καὶ
 τῶν ἄλλων ζῶων μόνους ταύτης τῆς ἐννοίας
 αἰσθῆσιν εἰληφότας· καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα
 τὴν τοῦ βίου μετέχουσαν ¹⁵⁾ ὁμιλοῦντας, ὥς
 τῶν μὲν πρὸς τοὺς ἄλλους συνθηκῶν τιθεμέ-
 νων ἐν γραμματιδίῳ καὶ στήλει, τῶν δὲ πρὸς
 (36) τὰς γυναῖκας ἐν τοῖς τέκνοις. καὶ πειρᾶσθαι
 παρὰ τοῖς ἐξ αὐτῶν ἀγαπᾶσθαι μὴ διὰ τὴν

11) ἐφ' ἧ τέτ.] Rectius, ἐφ' ὧν. Kust. Non rectius. Accusatiuus etiam aliis placuit, ut Xenophonti Hell. 3. 4, 20. ἔταξεν ἐπὶ τοῖς ἱππέις, et Polybio V, 63. 4. οἱ ἐπὶ τοῦτο τὸ μέρος ταχθέντες, ad hoc negotium curandum constituti. Kiess.

12) φαίνεται] Corrupte antea, φαίνη ταν. Kust. Deinceps bene Ciz. cum Arc. συναδικῶν, quod recepi pro ἀδικῶν, quod est in Kust. editione. Kiess.

13) ὥστε τὴν ἀναφορὰν ἐξεῖναι τ.] Est locus paulo obscurior, quem interpretes non intellexerunt. Arcerius reddidit: domum cuique suam ita gubernandam esse, ut in eam inferre liceat propositi subsidium. Sed in Arcerio non miror, qui sexcenta alia aequè infelicitèr vertit. At nec doctissimi Obrechtii versionem hic probare possum. Quid enim sibi volunt illa: ut proventum eius animi sui proposito tueri liceat? Tu verte: ut consilii sui rationem eo referre liceat. Id est, ut consilia nostra in administranda re aliena vel publica

fide munus, quod obeundum habet, accuraverit, in totum pariter mundum iniurius videatur. Insuper senatum eorum decere, ut in iureiurando nullius dei nomine abutantur, sed ita se gerant et loquantur, ut vel iniurati fidem mereantur: rem autem domesticam sic administrent, ut consilii rationem etiam illuc referri liceat. Illis vero, qui ex ipsis nati sint, sincerum amorem exhiberent, memores, hos ex aliis animalibus solos intelligere, quid hic affectus sibi velit. Cum vxore vitae socia ita agerent, ut reputent, alia quidem pacta tabulis columnisve, quod vero cum vxore initur foedus, liberis contineri. Efficerent etiam, ut prolis suae amorem in se deriuarent, non per naturam,

ad normam quasi administrationis domesticae referre nobis liceat: siue, ut exemplo administrationis domesticae tanquam argumento uti nobis liceat ad probandum aliis, nos non minori fide et prudentia res alienas curaturos esse, quam qua nostras curauimus. Nam, ut recte ait Isocrates Orat. ad Dæmonicum, p. m. 16. Ὁ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, οὐδέποτε καλῶς βουλευέσεται περὶ τῶν ἀλλοτρίων. qui rebus propriis male prospicit, nunquam bene consulat alienis. Confer etiam Nostrum infra, Num. 196. Kust. Τὴν ἀναφορὰν τῆς προαιρέσεως εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν, idem est quod τὴν προαίρεσιν εἰς ἐκείνην ἀναφέρειν. Sententiam Kusterus recte explicuit. Kiess.

14) πρὸς τε] Par. e marg. Spanh. πρὸς δέ. Deinceps post ὥς in Ciz. deest καί. — Pro ἐννοίας autem, quod sequitur, legendum videtur εὐνοίας. Kiess.

15) ὁμιλοῦντας] Propter ἀκολουθίαν orationis mallet, οὕτως ὁμιλεῖν. Kust. Potius ὁμιλεῖν οὕτως. Kiess.

γίσιν, ἧς οὐκ ¹⁶⁾ αἰτιοὶ γεγόνασιν, ἀλλὰ διὰ
 τὴν προαίρεσιν· ταύτην γὰρ εἶναι τὴν εὐεργε-
 48 σίαν ἐκουσίαν. Σπουδάζειν δὲ καὶ τοῦτο,
 ὅπως αὐτοὶ τε μόνας ἐκείνας ¹⁷⁾ εἰδήσωσιν,
 αἱ τε γυναῖκες μὴ νοθεύωσι τὸ γένος ὀλιγω-
 ρίᾳ καὶ κακίᾳ τῶν συνοικοούντων. ἔτι δὲ τὴν
 γυναῖκα νομίζειν ἀπὸ τῆς ἐστίας εἰληφότας
 μετὰ σπονδῶν καθάπερ ἐκείνῃ ἐναντίον τῶν
 θεῶν ¹⁸⁾ εἰσῆλθαι πρὸς αὐτήν· καὶ τῇ τάξει
 καὶ τῇ σωφροσύνῃ παράδειγμα γενέσθαι τοῖς
 τε κατὰ τὴν οἰκίαν, ἣν οἰκεῖ, καὶ τοῖς κατὰ
 τὴν πόλιν, καὶ προνοεῖν, τοῦ μηδένα μὴδ' ὀτι-
 οῦν ἑξαμαρτάνειν, ὅπως μὴ, φοβούμενοι τὴν
 ἐκ τῶν νόμων ζημίαν, ἀδικοῦντες λανθάνω-
 σιν, ἀλλ' αἰσχυνόμενοι τὴν τοῦ τρόπου καλο-
 49 καγαθίαν εἰς τὴν δικαιοσύνην ὀρμῶσι. Διε-
 κελεύετο δὲ κατὰ τὰς πράξεις ἀποδοκιμάζειν
 τὴν ¹⁹⁾ ἀργίαν. εἶναι γὰρ οὐχ ἕτερόν τι ἀγα-
 θὸν ἢ τὸν ἐν ἐκάστῃ πράξει καιρὸν. ὠρίζετο

¹⁶⁾ αἰτιοὶ] Par. e marg. Spanh., vt edit. Arc., αἰτιον.
 Deinceps Ciz. cum Arc. ἐκούσιον. Kiess.

¹⁷⁾ εἰδήσωσιν] Nota τὸ εἰδέναι honeste hic dictum pro
 συνοισιάζειν· quo sensu et τὸ γινώσκειν apud scriptores,
 praecipue sacros, interdum sumitur. Exempla vide
 apud Henr. Steph. in *Thesauro*, et Desid. Heraldum
 ad hunc locum. Kust.

¹⁸⁾ εἰσῆλθαι πρὸς αὐτήν] Sensus potius requirit, vt
 scribatur, εἰσπαγεῖν εἰς οἰκίαν αὐτῶν, i. e. in domum
 suam introduxisse. Confer Nostrum infra num. 84.
 Kust. Nihil hoc loco mutandum, nisi forte τὴν αὐ-
 τήν pro αὐτῶν, ad quod repetendum ἐστιαν, vt recte
 monuit Loganus p. 94. loci sensum sic constituens:

cuius ipsi non sint auctores, sed per animi propositum: hoc enim esse voluntarium beneficium. Et hoc inprimis curae haberent, tum vt ipsi non alias quam vxores suas cognoscant, tum ne ex negligentia vitioque maritorum vxores stirpem adulterent; sibi-que ante oculos ponant, se inter libationes vxores a foco acceptas tanquam supplices ipsis diis inspectantibus domum duxisse; adeoque exemplum praeberent priuatim domesticis et publice ciuibus vitae bene compositae moderataeque. Prouiderent etiam, ne quisquam vel in minimis peccet, quo minus metu legum poenarumque delicta tegant, sed honestatis morumque bonorum reuerentia ad colendam iustitiam contendant. Iubebat insuper omnem a rebus gerendis ignauiam profligari: vnice enim praestabilem esse temporis opportunitatem in quolibet negotio. Nullum aliud iniu-

nempe vt uxor a lare ducitur, tanquam supplex etiam ad larem ducatur. In margine Cod. Spanhem. pro αὐτήν notatum est αὐτοῦς. Idem Loganus commodocitauit Aristotelis Oecon. lib. I. c. 4. Πρῶτον μὲν οὖν νόμοι πρὸς γυναῖκα καὶ τὸ μὴ ἀδικεῖν. οὕτως γὰρ ἂν οὐδ' αὐτὸς ἀδικοῖτο. τοῦθ' ἐξηγεῖται δὲ καὶ ὁ κοινὸς νόμος, καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἰκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἡγμένην, ὡς ἥμισυ [δεῖν] δοκεῖν ἀδικεῖν. Kiess.

- 19) ἀργίαν] In Ciz. ἀργείαν. Sequentia videntur pro ἀργίαν requirere ἀκαιρίαν, nisi illud eo defendere velis, quod ignauia tempus ad agendum opportunum elabi patitur. Kiess.

δέ, μέγιστον εἶναι τῶν ἀδικημάτων, παῖδας
καὶ γονεῖς ἀπ' ἀλλήλων διασπᾶν. νομίζειν δέ,
(37) ²⁰⁾ κράτιστον μὲν εἶναι τὸν καθ' αὐτὸν δυ-
νάμενον προῖδεῖν τὸ συμφέρον· δεύτερον δέ,
τὸν ἐκ τῶν τοῖς ἄλλοις συμβεβηκότων κατα-
νοοῦντα τὸ λυσιτελοῦν· χεῖριστον δέ, τὸν ἀ-
ναμένοντα διὰ τοῦ κακῶς παθεῖν αἰσθῆσθαι
τὸ βέλτιστον. ἔφη δέ, καὶ τοὺς φιλοτιμεῖσθαι
βουλομένους οὐκ ἂν διαμαρτάνειν μιμουμέ-
νους τοὺς ἐν τοῖς δρόμοις στεφανουμένους.
καὶ γὰρ ἐκείνους οὐ τοὺς ἀνταγωνιστὰς κα-
κῶς ποιεῖν, ἀλλ' αὐτοὺς τῆς νίκης ἐπιθυμεῖν
τυχεῖν. καὶ τοῖς πολιτενομένοις ἀρμόττειν,
²¹⁾ οὐ τοῖς ἀντιλέγουσι δυσαρεστεῖν, ἀλλὰ τοὺς
ἀκούοντας ὠφελεῖν. παρεκάλει δὲ τῆς ἀληθι-
νῆς ἀντεχόμενον εὐδοξίας ἕκαστον, εἶναι τοι-
οῦτον, οἷος ἂν βούλοιτο φαίνεσθαι τοῖς ἄλ-
λοις. οὐ γὰρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλήν
ἱερὸν, ὥς τὸν ἔπαινον, ἐπειδὴ τῆς μὲν ἡ χρεία
πρὸς μόνους ἐστὶν τοὺς ἀνθρώπους, τοῦ δὲ
60 ²²⁾ πολὺ μᾶλλον πρὸς τοὺς θεοὺς. Εἰδ' οὕτως
ἐπὶ πᾶσιν εἶπεν, ὅτι τὴν πύλιν αὐτῶν ²³⁾ οἰκεῖ-

20) κράτιστον μὲν εἶναι τ.] Videtur sumtum ex loco
illo Hesiodi ἐν Ἑργ. v. 293.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσει·

Ἑσθλὸς δ' αὖ κακῆτος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.

Ἄλλος δὲ κε μήτ' αὐτὸς νοέη, μήτ' ἄλλου ἀκούων

Ἐν θυμῷ βάλλεται, ὃ δ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνήρ.

Kust. In Ciz. et Par. secundum marg. Cod. Spanh.
est κράτιστος. Tum ibidem δύναμιν· at παθεῖν omis-
sam est, et pro βέλτιστον legitur βέλτιον. Kiess.

stius esse facinus asserebat, quam liberos et parentes a se inuicem diuellere. Illum habendum esse optimum, qui pro se, quid conducat, praeuidere posset; secundum ab illo, qui ex aliis exemplum caperet, sibi quod ex usu foret; pessimum vero, qui expectet, donec suo malo didicerit, quid sit optimum. Dixit quoque, non aberraturos esse, qui honores ambiunt, si imitandos sibi proponerent eos, qui in stadio coronantur; nam illos non laedere aduersarios, sed totos id agere, ut ipsi victoriam consequantur. Similiter conuenire iis, qui rem tractant publicam, ne contradicentibus succenseant, sed ut obedientibus prosint. Monebat etiam, ut quilibet verae gloriae cupidus talis reuera esset, qualis aliis videri vellet: laudem enim rem esse magis sacram, quam consilium: siquidem hoc inter homines tantum habet usum, illa vero multo magis ad deos refertur. His omnibus subiecit, urbem ipsorum tum temporis

21) αὐ τοῖς] In Ciz. αὐτοῖς. *Kiess.*

22) πολὺ] In Par. secund. marg. Spanhem. πάνυ. *Kiess.*

23) οἰκεῖσθαι] Ne dubites rescribere, φάσθαι, i. e. conditam esse, ab οἰκίζω. Τὸ οἰκεῖσθαι enim est ab οἰκῶ, incolo, inhabito: quod hic locum non habet. Sic paulo post κατοικίσσασθαι rescripsi pro κατοικήσασθαι. *Kust.* In Cd. Ciz. haec reperitur lectio: οἰκῖσθαι συμβέβηκεν, ὡς λέγουσιν, Ἰσραηλῆα. Reinesius adscripsit:

οθαι συμβέβηκεν ²⁴⁾ Ἡρακλέα, ὅτε τὰς βοῦς
 (38) διὰ τῆς Ἰταλίας ἤλαυνεν, ὑπὸ ²⁵⁾ Λακινίου
 μὲν ἀδικηθέντος, Κρότωνα δὲ βοηθοῦντα τῆς
 νυκτὸς παρὰ τὴν ἄγνοιαν, ὥς ὄντα τῶν
 πολεμίων, διαφθείραντος, καὶ μετὰ ταῦτα
 ἐπαγγελιαμένου περὶ τὸ μνήμα συνώνυμον
²⁶⁾ ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι πόλιν, ἄνπερ αὐτὸς
 μετὰσχῃ τῆς ἀθανασίας. ὥστε τὴν χάριν τῆς
 ἀποδόσεως ²⁷⁾ εὐεργεσίας προσήκειν αὐτοῦς ἔφη
 δικαίως οἰκονομεῖν. οἱ δὲ ἀκούσαντες τό τε
 Μουσεῖον ἰδρύσαντο, καὶ τὰς παλλακίδας, αἷς
 ἔχειν ἐπιχώριον ἦν αὐτοῖς, ἀφῆκαν. καὶ δια-
 λεχθῆναι χωρὶς αὐτὸν ἐν μὲν τῷ Πυθαίῳ πρὸς
 τοὺς παῖδας, ἐν δὲ τῷ τῆς Ἥρας ἱερῷ πρὸς
 τὰς γυναῖκας ἡξίωσαν.

1. οἰκίσαι, vel potius οἰκίσεσθαι, ὡς λέγουσιν, ὑφ' Ἡρα-
 κλείους. *Kiess.*

24) Ἡρακλέα] Manifestum est, scribi debere, ὑπὸ Ἡρα-
 κλείους, tum propter sensum, tum etiam propter ge-
 nitivos sequentes, ἀδικηθέντος, et διαφθείραντος. *Kust.*
 Si legas οἰκίσαι, non est quod praeterea mutetur.
 Sunt enim Graeci in usu genitivorum absolutorum
 liberiores. *Kiess.*

25) Λακινίου] Holstenius ad Stephanum, v. Λακίνιον,
 legit Λακίνου· quem vide. *Kust.* Λακίνιον est ἀκρω-
 τήριον Κρότωνος appellatum ἀπὸ τινος Λακίνου, ut recte
 Scholia in Theocritum Idyl. IV. 33., itemque recte
 scribitur apud Tzetzen ad Lycophron. v. 856. Λακί-
 νιον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Λακίνου Κροτωνιάτου. Monuit hoc
 Holstenius in Castigatt. ad Steph. Byz. *Kiess.*

26) ἐκείνῳ κατοικίσεσθαι] In Ciz. ἐκείνο κατοικισθήσεται.
 Videtur igitur legendum esse κατοικισθήσεσθαι, hoc

ab Hercule conditam esse, quum boues per Italiam ageret, et a Lacino iniuria affectus, Crotonem sibi noctu opem laturum per ignorantiam pro hoste occideret, cognitoque errore promitteret, se circa sepulcrum urbem Crotoni cognominem conditurum, quum ipse immortalitatem consecutus esset. Ea ratione aequum esse aiebat, ut ipsi gratiam pensandorum beneficiorum probe iusteque dispensarent. Quibus auditis, et Musis templum erexerunt Crotoniatae, et quas habere consueuerant, pellices dimiserunt; atque ut seorsim in Pythii Apollinis aede ad pueros, in Iunonis vero ad vxores verba faceret, Pythagoram roga-
verunt.

sensu: *promisit fore, ut ibi urbs conderetur.* Hercules enim immortalitate donatus non ipse eo potuit coloniam deducere. Lectionem *κατοικήσασθαι* commendat etiam *κατοικήσεσθαι*, quod Kusterus expulit. Ceterum etiam futurum med. *κατοικίσεσθαι* passiva significatione accipi potest. *Kiess.*

- 27) *εὐεργεσίας*] Haud dubitem scribere, *ἀντ' εὐεργετίας*. Deinde pro *οἰκονομεῖν*, quod statim sequitur, Desid. Heraldus *οἰακονομεῖν* non absurde etiam legi posse censebat: sed cui caue assentiaris. *Kust.* Non opus est Kusteri emendatione: nam *χάρις τῆς ἀποδόσεως εὐεργετίας* idem est quod *ἀπόδοσις χάριτος ἀντὶ εὐεργετίας*. In Ciz. desunt haec verba: *ὥστε τὴν χάριν τῆς ἀποδόσεως εὐεργετίας*. Pro *δικαίως* ibidem legitur *δέ*, et pro *οὐ δέ*, *οὐ* *δέ*. Denique post *ἐπιχώριον* deest *ἦν*. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ι.

- 51 Τὸν δὲ πεισθέντα λέγουσιν ἡγήσασθαι τοῖς
 παισὶ τοιαύδε· ὥστε μήτε ἄρχειν ¹⁾ λαιδορίας,
 μηδὲ ἀμύνεσθαι τοὺς λαιδορουμένους· καὶ
 περὶ τὴν παιδείαν τὴν ἐπώνυμον τῆς ἐκείνων
 ἡλικίας κελεῦσαι σπουδάζειν. ἔτι δὲ ὑποθέ-
 σθαι, τῷ μὲν ἐπιεικεῖ παιδὶ ῥάδιον πεφυκέναι
 πάντα τὸν βίον τηρεῖν τὴν καλοκαγαθίαν·
 (59) ²⁾ τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότε κατὰ τοῦτον τὸν
 καιρὸν χαλεπὸν καθεστάναι· μᾶλλον δὲ ἀδύ-
 νατον ἐκ φαύλης ἀφορμῆς ἐπὶ τὸ τέλος ³⁾ εὖ
 δραμεῖν. πρὸς δὲ τούτοις θεοφιλεστάτους αὐ-
 τοὺς ὄντας ἀποφῆναι, καὶ διὰ τοῦτο φῆσαι
 κατὰ τοὺς αὐχμοὺς ὑπὸ τῶν πόλεων ἀποστέλ-
 λεσθαι παρὰ τῶν θεῶν ὕδωρ αἰτησόμενους,
 ὡς μάλιστα ⁴⁾ ἐκείνοις ὑπακούσαντος τοῦ δαι-
 μονίου, καὶ ⁵⁾ μόνοις διὰ τέλους ἀγνεύουσιν
 ἐξουσίας ὑπαρχούσης ἐν τοῖς ἱεροῖς διατρίβειν.
 52 Διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τοὺς φιλαν-
 θρωποτάτους τῶν θεῶν, τὸν Ἀπόλλω καὶ τὸν

1) λαιδορίας] In Ciz. vt in Arc. λαιδορίαν. Kiess.

2) τῷ δὲ μὴ εὖ πεφυκότε] Sic vel absque auctoritate Codicis MS. locum hunc emendavi. Ante enim male legebatur (consentiente Cd. Ciz. Kiess.), ὅδὲ μὴ εὖ πεφυκότε. Kust.

3) εὖ δραμεῖν] Ita recte Ciz. secundum canonem Ios. Scaligeri, quem citavit Schaefer. in Mel. crit. p. 6. „Τὸ εὖ καὶ τὰ στερητικὰ μόρια non componuntur cum verbis, sed cum nominibus.“ In edd. Arc. et Kust. legitur ὕδραμεῖν. Paulo post pro ἀποφῆναι Scaliger sine causa vult ἀπέφηνε. Kiess.

CAP. X.

Ille vero voluntati eorum obsecutus pueris haec, vt aiunt, praecepit: vt neminem conuiciis lacesserent, nec conuiciantibus responderent: quin potius operam darent paediae, id est, literarum doctrinae, quae ab aetate puerorum nomen habet. Deinde monuit, a puero ad modestiam facto perfacile in omni vita saluum illibatumque studium honestatis retineri: hoc vero difficile esse id aetatis aliter affecto; vel potius ne fieri quidem posse, vt qui a malo principio profectus sit, inoffenso pede ad finem vsque decurrat. Adiecit, ipsos diis esse dilectissimos; ideoque siccitate inuale-scente pueros a ciuitatibus ad pluuiam a diis impetrandam mitti, quippe quum hi maxime a diis audiantur, et soli perfecte puri in templis versandi facultatem consequantur; ideoque et hominum amantissimos

4) ἐκείνοις ὑπακούσαντος] Apud Arc. et Kust. est ἐκείνους, pro quo e Ciz. reposui ἐκείνοις. Porro Kusterus absque cunctatione scribi iubet, ἐκείνων ὑπακούσαντος, vel ἱπακούσαντος. Futurum ὑπακούσαντος etiam in marg. Spanh. notatum est. Mihi totus locus sic scribendus videtur: ὡς μάλιστα ἂν ἐκείνοις ὑπακούσαντος. *Kiess.*

5) μόνους] Ita Ciz., vt Desid. Herald. Animad. in Iambl. cap. V. pro μόλις, quod exhibent edd. Arc. et Kust., legendum censuerat. Frustra est Kusterus affirmans, nulla hic correctione opus esse. *Kiess.*

Ἔρωτα, πάντας ζωγραφεῖν καὶ ποιεῖν τὴν τῶν
 παίδων ἔχοντας ἡλικίαν. συγκεχωρηθῆναι δὲ
 καὶ τῶν στεφανιτῶν ἀγώνων ⁶⁾ τινὰς τεθῆναι
 διὰ παίδας· τὸν μὲν Πυθικόν, κρατηθέντος
 τοῦ Πύθωνος ὑπὸ παιδός· ἐπὶ παιδὶ δὲ τὸν ἐν
 Νεμέᾳ, καὶ τὸν ἐν Ἰσθμῷ, τελευτήσαντος Ἀρ-
 χεμόρου καὶ Μελικέρτου. χωρὶς δὲ τῶν εἰρη-
 μένων ἐν τῷ κατοικισθῆναι τὴν πόλιν τῶν
 Κροτωνιατῶν ἐπαγγεῖλασθαι τὸν Ἀπόλλω τῷ
 ἡγεμόνι τοῦ οἰκισμοῦ δώσειν γενεάν, ἐὰν ἀγά-
 53 γῃ τὴν εἰς Ἰταλίαν ἀποικίαν. Ἐξ ὧν ⁷⁾ δεῖν,
 ὑπολαβόντας, τῆς μὲν γενέσεως αὐτῶν πρόνοιαν
 πεποιθῆσθαι τὸν Ἀπόλλω, τῆς δὲ ἡλικίας ἅπαν-
 τας τοὺς θεούς, ⁸⁾ ἀξίους εἶναι τῆς ἐκείνων
 φιλίας. καὶ μελετᾶν ἀκούειν, ἵνα δύνωνται
 (40) λέγειν. ἔτι δέ, ἣν μέλλουσιν εἰς τὸ γῆρας βα-
 δίζειν, ταύτην εὐθὺς ἐξορμῶντας ⁹⁾ τοῖς ἑλη-
 λυθόσιν ἐπακολουθεῖν καὶ τοῖς πρεσβυτέροις
 μηδὲν ἀντιλέγειν. οὕτω γὰρ εἰκότως ὕστερον
 ἀξιῶσιν, μηδὲ ¹⁰⁾ αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους ἀν-
 ταδικεῖν. διὰ δὲ τὰς παραινέσεις ὁμολογεῖται

6) τινὰς] Haec vocula male deest in Ciz. vt in edit.
 Arc. Paulo inferius pro τῷ ἡγεμόνι in Ciz. est τὸν
 ἡγεμόνα. De formula σιφανίτης ἀγών v. Ernest. ad
 Xen. Mem. III, 7. 1. et Siebelis. ad Hellen. not. p.
 156. Kiess.

7) δεῖν] Reposui lectionem notatam in margine Spanh.
 pro hac, ἐξ ὧν ὑπολαβόντας δεῖν. De qua Kusterus
 recte iudicabat, voculam δεῖν superuacaneam esse, nec
 intelligi, quid ad huius loci sensum faceret. At ver-
 bis transpositis δεῖν coniungendum est cum ἀξίους εἶ-
 ναι. Kiess.

deos, Apollinem et Cupidinem, puerili specie pictos repraesentari. Propter pueros etiam ludos quosdam, in quibus victores coronantur, edi in confesso esse: Pythicos quidem propterea, quod Pythonem puer occidit; Nemeos vero et Isthmicos ob mortem Archemori et Melicertae. Praeterea quum vrbs Crotoniatarum in eo esset, vt conderetur, Apollinem duci coloniae sobolem promississe, si nouos in Italiam colonos deduceret: vnde reputantes, natiuitatis ipsorum Apollinem, aetatis autem omnes pariter deos curam gessisse, par esse, vt se dignos eorum amicitia praestent. Porro meditentur audire, vt possint loqui. Qua dein via ad senectutem ituri sint, illam statim ingressi sequantur eos, qui eo perueniunt, nec vnquam senioribus obloquantur. Ita in posterum iure merito ipsos quoque exacturos, vt ne a iunioribus iniuria afficiantur. His praeceptis meruit, vt

8) ἀξίους εἶναι τῆς ἐκ.] Est oratio huius, quam sic supplere poteris: διὲν ἀξίους αὐτοὺς παρέχειν τῆς ἐκείνων φιλίας. Sic sensus erit planissimus. *Kust.* Locutus sanus est. *Kiess.*

9) τοῖς ἐλλήνων θύοισιν] Scilicet εἰς τὸ γῆρας. Male Obrechtus: qui praecesserunt. *Kiess.*

10) αὐτοὺς τοὺς νεωτέρους] Male antea casu datiuo, αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις. *Kust.* In cod. Ciz. est, μηδὲ αὐτοῖς τοῖς νεωτέροις ἀντιδικεῖν. Hoc ἀντιδικεῖν corruptum est e genuina lectione ἀνταδικεῖν, quam restitui-mus. *Kiess.*

παρασκευάσαι, μηδένα τὴν ἐκείνου προσηγορίαν ὀνομάζειν, ἀλλὰ πάντας θεῖον αὐτὸν καλεῖν.

K E Φ. ιά.

- 54 Ταῖς δὲ γυναιξὶν ὑπὲρ μὲν τῶν θυνσιῶν ἀποφῆνασθαι λέγεται, πρῶτον μὲν, καθάπερ, ἑτέρου μέλλοντος ὑπὲρ αὐτῶν ποιῆσθαι τὰς εὐχάς, ¹⁾ βούλονται ἂν ἐκεῖνον εἶναι καλὸν καγαθύν, ὡς τῶν θεῶν τούτοις προσεχόντων· οὕτως αὐτὰς περὶ πλείστου ποιῆσθαι τὴν ἐπιείκειαν, ²⁾ ἵν' ἐτοίμως ἔχωσιν αὐτοὺς ταῖς εὐχαῖς ὑπακουσομένους. ἔπειτα, τοῖς θεοῖς προσφέρειν ἃ μέλλουσι, ταῖς χερσὶν ³⁾ αὐτὰς ποιεῖν καὶ χωρὶς οἰκετῶν πρὸς τοὺς βωμοὺς προσεγγεῖν, οἷον πόπανα καὶ ψαιστὰ καὶ κηρία καὶ λεβανωτόν· φόνῳ δὲ καὶ θανάτῳ ⁴⁾ τὸ δαιμόνιον μὴ τιμᾶν, μὴδ' ὡς οὐδέποτε πάλιν (41) προσιούσας ἐνὶ καιρῷ πολλὰ δαπανᾶν. περὶ δὲ τῆς πρὸς τοὺς ἄνδρας ὁμιλίας κελεῦσαι κατανοεῖν, ὅτι συμβαίνει καὶ τοὺς πατέρας ⁵⁾ ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως παρακεχωρηκέναι μᾶλλον ἀγαπᾶσθαι τοὺς γεγαμηκότας ἢ τοὺς τεκνώσαντας αὐτούς. διὸ καλῶς ἔχειν, ἢ μηδὲν

1) βούλονται] In Ciz. βούλονται, sine apostropho. Kiess.

2) ἵν' ἐτοίμως κ. τ. λ.] In Ciz. exciderunt hae quatuor syllabae, ἔχωσιν αὐ. Kiess.

3) αὐτὰς] In Ciz. αὐται, in edit. Arc. αὐταί. Kiess.

4) τὸ δαιμόνιον] Ita recte Ciz. et Par. secundum marg. Spanh. pro τῷ δαίμονι, quod habent edd. Arc. et

nemo illum suo nomine, sed *dium* omnes appellarent.

C A P. XI.

Apud vxores vero de sacrificiis disse-
nuisse fertur, primum quidem, sicut alium,
qui pro ipsarum salute vota conciperet,
bonum honestumque esse velint, quia diis
tales acceptiores credunt; ita ipsas debere
plurimum facere animum aequitati mode-
stiaeque deditum, vt eo magis a diis exau-
direntur. Deinde diis offerrent, quae suis
ipsae manibus elaborassent, eaque sine mi-
nisterio seruorum aris admouerent, vt pla-
centas, liba, fauos et thura: caede vero et
sanguine deum ne colerent: nec tam multa
vno tempore offerrent, vt denuo nunquam
accessurae videantur. Quod autem attinet
earum cum maritis commercium, diligenter
considerare iussit, parentes illarum sexui
libenter concedere, vt plus diligant maritos,
quam illos ipsos, qui vitae iis auctores sint.
Ideoque recte facturas, si vel plane non

Kust. Reinesius verba τῷ δαίμονι τιμῇ explicabat
θύειν. Kiess.

- 5) ἐπὶ τῆς θηλείας φύσεως] Haec in margine Cod.
Ciz. his verbis explicantur: ἐπὶ τῶν θυγατέρων. Signi-
ficat φύσις h. l. *sexum*, vt apud Thucyd. II, 45. fin.
videturque apud Xenoph. de Rep. Lac. III, 5. vera
lectio esse: — οὐτὶ τὸ ἄρρεν φύλον — ἰσχυρότερον ἢ τὴν
θηλείαν φύσεως. Kiess.

ἐναντιοῦσθαι πρὸς τοὺς ἄνδρας, ἢ τότε νομί-
 55 ζειν νικᾶν, ὅταν ἐκείνων 6) ἡττηθῶσιν. Ἐτι
 δὲ τὸ περιβόητον γενόμενον ἀποφθέγξασθαι
 κατὰ τὴν σύνοδον, 7) ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοι-
 κοῦντος ἀνδρὸς ὁσιόν ἐστιν αὐθιμερὸν προσ-
 εῖναι τοῖς ἱεροῖς, ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ προσήκοντος,
 οὐδέποτε. παραγγεῖλαι δὲ καὶ κατὰ πάντα τὸν
 βίον αὐτάς τε εὐφημεῖν, 8) καὶ τοὺς ἄλλους
 ὁρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσουσι· καὶ
 τὴν δόξαν τὴν διαδεδομένην μὴ καταλύσωσι,
 (42) μὴδὲ τοὺς μυθογράφους 9) ἐξελέγξωσιν, οἱ,
 θεωροῦντες τὴν τῶν γυναικῶν δικαιοσύνην ἐκ
 τοῦ 10) προσέειπαι μὲν ἀμάρτυρον τὸν ἱμα-

6) ἡττηθῶσιν] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et Kust. vitiose ἡττήθωσιν. Paulo post in Ciz. ante περιβόητον deest τὸ. Kiess.

7) ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ συνοικ.] Infra, Num. 132. Apophthegma hoc Theanoni Pythagoricae tribuitur: vbi vide quae notauimus. Kust.

8) καὶ τοὺς ἄλλους ὁρᾶν] Est locus obscurus, et, vt mihi videtur, corruptus, quem sic legendum puto: καὶ τοὺς ἄλλους δρᾶν, ὅποσα ὑπὲρ αὐτῶν εὐφημήσουσι· et vt aliis ea faciant, quae ipsae pro se a diis expetiturae sint. Δρᾶν τινὰ ἀγαθόν vel κακόν, aliquem beneficio vel maleficio afficere, est phrasis apud Graecos notissima. Deinde τὸ δρᾶν et ὁρᾶν loca interdum apud scriptores commutant, vt apud Suidam in Ὀργεῶνας: vbi vide quae notauimus. Porro εὐφημεῖν, quod vulgo *linguis fauere*, vel *bona verba dicere*, significat, interdum etiam sumitur pro *precari*, vel *precibus a diis aliquid expetere*: quod tum potissimum, cum precamur, bona verba dicere soleamus. Certe εὐφημία pro *precibus* sumitur apud Platonem Alcib. II. (p. 43. Edit. Lugdun.) in Oraculo Ammonis, quod illic refertur: Βούλεσθαι αὐτῷ τὴν Λακεδαιμονίαν εὐφημίαν εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα τῶν Ἑλλήνων ἱερά. Mallo se

refragentur maritis, vel iis si cedant, tum se vicisse existiment. In isto conventu fertur etiam pronuntiasse illud plurimorum sermonibus iactatum; nempe, vxorem a marito suo surgentem salua pietate ad sacra eadem die se conferre posse, ab alieno autem viro nunquam. Insuper praecepit feminis, per totam vitam bene ominatis verbis vti, et efficere, vt alii de ipsis bene loquantur: nec passim vulgatam gloriam aboleant, aut fabularum scriptores mendacii arguant, qui, quum mulierum iustitiam ex eo colligerent, quod sine testibus vestes

Lacedaemonium εὐφημίαν, quam cuncta Graecorum templa. Addit ibidem Plato: τὴν γοῦν εὐφημίαν οὐκ ἄλλην τινά μοι δοκεῖ λέγειν ὁ θεός, ἢ τὴν εὐχὴν αὐτῶν. Εὐφημίαν nihil aliud deus appellare videtur, quam vota illorum et preces. Haec asserre volui ad locum obscurum partim illustrandum, partim emendandum. Quod si quis his veriora et meliora promere potuerit, nemo me citius in eius sententiam concedet. Kust. Leniore medicina hic locus sanari posse videtur, ita quidem, vt scribatur: καὶ τοὺς ἄλλους δοῦν, ὅπως αὐτῶν (pro ὅποια ὑπὲρ αὐτῶν) εὐφημήσουσι. praecepit feminis, vt omni vita bene ominatis verbis uterentur de aliis, atque viderent, vt et ceteri vicissim de ipsis eiusdemmodi verbis uterentur. Kiess.

9) ἐξελέγξωσιν] In marg. Spanhem. notatum est ἐξελέγξωσιν. Kiess.

10) προσέσθαι μὲν ἀμαρτυροῦν] Lego, προΐσθαι μὲν ἀμαρτυροῦς. Kust. Προΐσθαι hand dubie verum, non item ἀμαρτυροῦς. — In Ciz. est μετὰ ἀμαρτυρῶν. Paulo post pro ἄλλῃ malim ἄλλῃ. nam feminae sibi inuicem vestes commodant. — Verba proxima in Ciz. inuerso ordine sunt posita, δέη χρῆσαι. Ibidem est δινάας pro δίκας, quod Reinesius correxit. Kiess.

τισμὸν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινὲ ἄλλω δέη
 χρῆσαι, μὴ γίνεσθαι δὲ ἐκ τῆς πίστεως δίκας,
 μὴδ' ἀντιλογίας, ¹¹⁾ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναῖ-
 κας ἐνὶ κοινῷ πάσας ὁφθαλμῷ χρωμένας διὰ
 τὴν εὐχερῇ κοινωνίαν· ὅπερ ἐπὶ τοὺς ἄρρενας
 μετατεθέν, ¹²⁾ ὡς ὁ προλαβὼν ἀπέδωκεν εὐ-
 κόλως καὶ ἐτοίμως τῶν ἑαυτοῦ μεταδιδούς,
 οὐδένα ἂν προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ
 56 οἰκεῖον αὐτῶν τῇ φύσει. Ἔτι δὲ τὸν σοφώτα-
 τον τῶν ἀπάντων λεγόμενον καὶ συντάξαντα
 τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σύνολον
 εὐρετὴν καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θεόν,
 εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῖόν τινα ἄνθρωπον, συνι-
 δόντα, ¹³⁾ ὅτι τῆς εὐσεβείας οἰκειότατόν ἐστι
 τὸ γένος τῶν γυναικῶν, ἐκάστην τὴν ἡλικίαν
 αὐτῶν συνώνυμον ποιήσασθαι θεῶ, καὶ κα-
 λέσαι τὴν μὲν ἄγαμον, Κόρην, τὴν δὲ πρὸς
 ἄνδρα δεδομένην, ¹⁴⁾ Νύμφην, τὴν δὲ τέκνα

11) ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de
 Phorcynis filiabus, cuius meminerunt Palaephatus de
 Incredib. cap. 52. Heraclitus de Incredibil. cap. 13.
 Agatharchides apud Photium, p. m. 1527. et alii.
 Kust. Conf. Tzet. Schol. in Lycophron. Vol. II.
 p. 824. 899. Edit. Müll. Kiess.

12) ὡς ὁ προλαβὼν ἄπ.] Est locus obscurus et ὑπου-
 λος, ex quo me non satis expedio. Aliqua saltem in
 his tenebris lux accendetur, si sequentia sic legeris:
 οὐδένα προσδέξασθαι τὸ λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκεῖον αὐτὸ τῇ
 φύσει. Kust. Locus sanus est, modo ex Arcerii
 editione retineatur αὐτῶν, scil. ἄρρενας, pro αὐτόν, quod
 cum Kustero praebebat Cd. Ciz. Sententia est: Quod ad
 mares translatum, quasi is, qui prior aliquid accepit,
 hoc ita reddat, ut de suis promte ac facile impertiat, hoc

τισμόν καὶ τὸν κόσμον, ὅταν τινὶ ἄλλῃ δέῃ
χρῆσαι, μὴ γίνεσθαι δὲ ἐκ τῆς πίστεως δικαιο-
σύνης ἀντιλογίας, ¹¹⁾ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυναι-
κας ἐνὶ κοινῷ πάσας ὀφθαλμῷ χρωμένας διὰ
τὴν εὐχερῆ κοινωνίαν· ὅπερ ἐπὶ τοῖς ἀρχαῖς
μετατεθέν, ¹²⁾ ὡς ὁ προλαβὼν ἀπέδωκεν εὐ-
κόλως καὶ ἐτοίμως τῶν ἑαυτοῦ μεταδιδοῦς,
οὐδένα ἂν προσδέξασθαι λεγόμενον, ὡς μὴ
56 οἰκεῖον αὐτῶν τῇ φύσει. Ἐπὶ δὲ τὸν σοφιστα-
τον τῶν ἀπάντων λεγόμενον καὶ συντάξαντα
τὴν φωνὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ τὸ σύνολον
εὐρετὴν καταστάντα τῶν ὀνομάτων, εἴτε θεῶν,
εἴτε δαίμονα, εἴτε θεῶν τινα ἀνθρώπων, συν-
δόντα, ¹³⁾ ὅτι τῆς εὐσεβείας οἰκειωτάτον ἐστὶ
τὸ γένος τῶν γυναικῶν, ἐκίστην τὴν ἡλικίαν
αὐτῶν συνάντημον ποιῆσθαι θεῶν, καὶ κα-
λέσαι τὴν μὲν ἄγαμον, Κόρην, τὴν δὲ πρῶ-
τὴν ἀνδρα δεδομένην, ¹⁴⁾ Νύμφην, τὴν δὲ τέταρ-
την

¹¹⁾ ἐμυθοποίησαν τρεῖς γυν.] Tangitur hic fabula de
Phorcynis filiabus, cuius meminertat Palaephatus de
Incredib. cap. 32. Heraclitus de Incredibil. cap. 13.
Agatharchides apud Photium, p. m. 1387. et alii.
Kust. Conf. Tzet. Schol. in Lycophron. Vol. II.
p. 824. 139. Edit. Müll. Kiess.

¹²⁾ ὡς ὁ προλαβὼν ἀπ.] Est locus obscurus et im-
plexus, ex quo me non satis expedit. Aliqua saltem in
his tenebris lux accendetur, si sequentia hic legenti-
bus oculos accendat, ὡς μὴ οἰκιστὴς αὐτῶν ἴσῃ
οὐδένα προσδέξασθαι τὸ λεγόμενον, ὡς μὴ οἰκιστὴς αὐτῶν ἴσῃ
φύσει. Kust. Locus sanus est, modo ex Aeterni
editione retineatur αὐτῶν, scil. ἀφ' ἑαυτοῦ, pro αὐτῶν, quod
cum Kustero praebeo C. Ciz. Sententia est: (quod ad
mares translatus, quasi is, qui prior aliquid accepit,
hoc ita reddat, ut de suis promissis ac facile imperiis, hoc

et ornamenta aliis pro re nata commodent,
neque ex fiducia illa lites et iurgia orian-
tur, finxerunt, mulierum trigam vno com-
muni oculo vsam esse, occasione sumpta a
facili mulierum inter se communicatione:
quod ipsum ad virilem sexum translatus,
ac si qui commodato accepit, reddat et
ipse lubenter, promteque res suas commo-
dans, hoc si affirmaretur, neminem proba-
turum esse, vtpote a sexu illo alienum.
Deinde eum, qui omnium fertur sapientis-
simus, quique humanam vocem in ordinem
redegit, et vt paucis complectar, nomina
primus inuenit, siue deus ille, siue daemon,
siue diuinus homo fuerit, animaduertisse
foemineum genus pietati iunctissimum, id-
eoque quamlibet eius aetatem fecisse deo
cognominem, dum innuptam nominauit Co-
ren, i. e. Proserpinam; nuptam viro, Nym-

si diceretur, neminem probaturum esse, quippe non con-
ueniens marium naturae. λεγόμενον poterat omitti,
quum praecessisset μετατεθέν· sed additum est propter
verba interiecta. — Pro προσδέξασθαι in Ciz. est προ-
δέξασθαι. Kiess.

¹³⁾ ὅτι] Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. διότι, aeque
recte. Paulo post in Ciz. est ἐκίστην pro ἐκίστην. Co-
rectum hic locus non conuenit cum aliis, ubi Pythago-
ras dixisse fertur, ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμὸς.
Conf. Iamblich. in hoc libr. sect. 82. Aelian. V. H. IV.
17. ibique Perizon. Add. Meiners. p. 554. Kiess.
¹⁴⁾ Νύμφην] Haec vox in priore Edit. deest, quam ex
MS. rouocaninus. Kust. Cuper. p. 271. opinabatur,
excidisse γαμετήν, sumpta appellatione a Iunone, quae

(43) γεννησαμένην, Μητέρα, τὴν δὲ παῖδα ἐκ παίδων ἐπιδοῦσαν κατὰ τὴν Δωρικὴν διάλεκτον, Μαῖαν· ᾧ σύμφωνον εἶναι τὸ καὶ τοὺς χρησμοὺς ἐν Δωδώνῃ καὶ Δελφοῖς δηλοῦσθαι διὰ γυναικός. Διὰ δὲ τῶν εἰς τὴν εὐσέβειαν ἐπαίωνων πρὸς τὴν εὐτέλειαν τὴν κατὰ τὸν ἱματισμὸν τηλικαύτην παραδέδοται κατασκευάσαι τὴν μεταβολήν, ὥστε τὰ πολυτελῆ τῶν ἱματίων μηδεμίαν ἐνδύεσθαι τολμᾶν, ἀλλὰ θεῖναι πάσας εἰς τὸ τῆς Ἥρας ἱερὸν πολλὰς μυριάδας
 57 ἱματίων. Λέγεται δὲ καὶ τοιοῦτόν τι διελθῆναι, ὅτι περὶ τὴν χώραν τῶν Κροτωνιατῶν ἀνδρὸς μὲν ¹⁵⁾ ἀρετὴ πρὸς γυναῖκα διαβεβόηται, Ὀδυσσέως οὐ δεξαμένου παρὰ τῆς Καλυψοῦς ἀθανασίαν ἐπὶ τῷ τὴν Πηνελόπην καταλιπεῖν. ¹⁶⁾ ὑπολείποιοτο δὲ ταῖς γυναῖξιν, εἰς τοὺς ἀνδρας ἀποδείξασθαι τὴν καλοκαγαθίαν, ὅπως εἰς ἴσον ¹⁷⁾ καταστήσῃσι τὴν εὐλογίαν. ἀπλῶς δὲ μνημονεύεται, διὰ τὰς εἰρημένας ἐντεύξεις περὶ Πυθαγόραν οὐ μετρίαν τιμὴν καὶ σπουδὴν καὶ κατὰ τὴν πόλιν τῶν Κροτωνιατῶν γενέσθαι, καὶ διὰ τὴν πόλιν περὶ τὴν Ἰταλίαν.

cognominabatur Γαμηλία, vt patet ex Aristidis hymno in Iouem. Hinc dii Gamelii apud Augustin. in libris de Civ. dei. Kiess.

¹⁵⁾ ἀρετῇ] In priorē Edit. est ἀρετήν: at in MS. ἀρετῇ: quod in ἀρετῇ mutandum esse quiniis facile videt. Rust. Paulo post in Civ. est ἐπὶ τό. Kiess.

pham; liberos enixam, *Matrem*; auiam Dorica dialecto, *Maiam*. Cui consonum esse, quod per mulierem Dodone et Delphis oracula edantur. His a pietate arcessitis laudibus effectam esse aiunt tantam immutationem, vt vilioribus vestimentis assumptis pretiosa non amplius auderent induere mulieres, sed omnes in templo Iunonis consecrarent aliquot pretiosarum vestium myriades. Fertur hoc quoque oratione sua exsecutus, circa regionem Crotoniatarum celebratam esse fidem mariti erga vxorem, eo quod Vlysses non acceptauerit immortalitatem a Calypsone ea conditione oblatam, vt Penelopen desereret. Restare igitur, vt vxores maritis suam praestent virtutem, adeoque pari laude viris se exaequent. His alloquiis Pythagorae non parum honoris studiique Crotone, et per hanc urbem in Italia partum esse asseueratur.

16) ὑπολείποτο] Hic optatiuus eadem ratione est positus, qua in locis allatis a Schaefero in Melet. crit. p. 102. Insignis eiusdem generis locus reperitur apud Stobaeum Ecl. phys. P. I. p. 208. vbi pro βλάπτειν scribendum βλάσσειν cum Wyttenbachio in Nota addita Mahnii dissertationi de Aristoxeno, p. 87. ed. Lips. Kiess.

17) καταστήσῃσι] In Ciz. καταλύσῃσι. Ibidem paulo post deest καί, quod post σπονδῇν in edd. Arc. et Kust. legitur. Kiess.

Κ Ε Φ. ιβ.

58 *) Λέγεται ¹⁾ δὲ Πυθαγόρος πρῶτος φι-
λόσοφον ἑαυτὸν προσαγορεύσαι, ²⁾ οὐ καινοῦ
(44) μόνον ὀνόματος ὑπάρξας, ἀλλὰ καὶ πράγμα
οἰκείον προεκδιδάσκων χρησίμως. ³⁾ εἰκέναι
γὰρ ἔφη τὴν εἰς τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων πά-
ροδον τῷ ἐπὶ τὰς πανηγύρεις ἀπαντῶντι ὁμίλῳ.
ὥς γὰρ ἐκεῖσε παντοδαποὶ φοιτῶντες ἄνθρωποι

*) Sectiones 58. et 59. neque cum antecedentibus, neque cum sequentibus cohaerent. Viramque suspicari licet sumtam esse ex *Heraclide Pontico*, qui auctoribus *Cicerone* et *Diogene Laertio* statuit, hanc *Pythagoram* habuisse opportunitatem philosophum se appellandi, et philosophiae *Pythagoreae* vere fuisse eam indolem, quae ei hoc loco tribuitur. *Meiners. p. 276.*

1) Λέγεται] *Ciz.* cum *Arcer.* habet λέγει. *Kiess.*

2) οὐ καινοῦ] *MS.* habebat, οὐ καινοῦ (etiam *Cd. Ciz. Kiess.*): sed supra ε adscripta erat diphthongus αι; ut scilicet ophalma librarii corrigeretur. *Arcerius* (qui in textu dedit οὐκ ἐνοῦ, *Kiess.*) οὐ καινοῦ scribendum putabat: sed in quo mire fallitur. *Kust.*

3) εἰκέναι γὰρ ἔφη τ.] Pulcherrimum hunc locum ab *Heraclide Pontico* *Iamblichum* sumsisse, discimus ex *Cicerone Tusc. Quaest. lib. V. 3.* ubi eadem plane ex dicto auctore refert. Verba *Ciceronis*, quoniam apprimè huc faciunt, praetermittenda non sunt. Sic igitur ille: *Quem (Pythagoram), ut scribit auditor Platonis, Ponticus Heraclides, Philiuntem ferunt venisse, eumque cum Leonte principe Phliasiorum docte et copiose disseruisse quaedam: cuius ingenium et eloquentiam cum admiratus esset Leon, quaesivisse ex eo, qua maxime arte confideret; at illum, artem quidem se scire nullam, sed esse Philosophum: admiratum Leontem novitatem, quaesivisse, Quinam essent Philosophi, et quid inter eos et reliquos interesset: Pythagoram autem respondisse, similem sibi videri vitam hominum et mercatum eum, qui*

CAP. XII.

Fertur autem Pythagoras primus se appellasse philosophum, ita quidem, ut non tantum nouum nomen introduceret, sed etiam rem nomini conuenientem ante utiliter edoceret. Nam hominum in hanc vitam ingressum similem dixit turbae ad solennes panegyres proficiscenti. Ut enim varii generis illuc confluunt vndique homi-

haberetur maximo ludorum apparatu, totius Graeciae celebritate. Nam ut illic alii corporibus exercitatis gloriam et nobilitatem coronae peterent, alii emendi aut vendendi quaesta ducerentur; esset autem quoddam genus eorum idque vel maxime ingenuum, qui nec plausum neo lucrum quaerent, sed visendi causa venirent, studioseque perspicerent, quid ageretur, et quo modo: item nos quasi in mercatus quandam celebritatem ex urbe aliqua, sic in hanc vitam ex alia vita et natura profectos, alios gloriae seruire, alios pecuniae; raros esse quosdam, qui caeteris omnibus posthabitis rerum naturam studiose intuerentur: hos se appellare sapientiae studiosos: id est enim Philosophos: et ut illic liberalissimum esset spectare, nihil sibi acquirentem, sic in vita longe omnibus studiis contemplationem rerum cognitionemque praestare. Vido etiam Laertium in Pyth. Num. 8. Kust. Add. Garve in not. ad interpretat. german. Aristotel. Ethic. Vol. I. p. 435. sq. et Meiners. libr. saepius cit. p. 513. sqq. quorum hic censet, Heraclidem illam similitudinem sumsisse de poeta Alexide, cuius hi versus seruati sunt apud Athenaeum XI. 9. p. 463.

ἔγνωκα γοῦν οὕτως ἐπισκοπούμενος,
εἶναι μανιώδη πάντα τὰνθρώπων ὕλως-
ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς αἰεί,
τοὺς ζῶντας ὥσπερ εἰς πανήγυριν τινα
ἀφιγμένους κ. τ. λ.

Kiess.

ἄλλος κατ' ἄλλον χρεῖαν ἀφικνεῖται, ὁ μὲν χρηματισμοῦ τε καὶ κέρδους χάριν ἀπεμπολῆσαι τὸν φόρτον ἐπειγόμενος, ὁ δὲ δόξης ἕνεκα ἐπιδειξόμενος ἤκει τὴν ῥώμην τοῦ σώματος· ἔστι δὲ καὶ τρίτον εἶδος, καὶ τό γε ἐλευθεριώτατον, 4) συναλιζόμενον τόπων θέας ἕνεκα (45) καὶ δημιουργημάτων καλῶν καὶ ἀρετῆς ἔργων καὶ λόγων, ὧν αἱ ἐπιδείξεις εἰσάγεσθαι ἐν ταῖς πανηγύρεσι γίνεσθαι· οὕτω δὴ καὶ τῷ βίῳ παντοδαπούς ἀνθρώπους ταῖς σπουδαῖς εἰς ταὐτὸ συναθροίζεσθαι. τοὺς μὲν γὰρ χρημάτων καὶ τρυφῆς αἰρεῖ πόθος, τοὺς δὲ ἀρχῆς καὶ ἡγεμονίας ἡμερος, φιλονεικίαι τε δοξομανεῖς κατέχουσιν. εἰλικρινέστατον δὲ εἶναι τοῦτον ἀνθρώπου τρόπον, τὸν 5) ἀποδεξάμενον τὴν τῶν καλλίστων θεωρίαν, ὃν καὶ προσονομά- 59 ζειν φιλόσοφον. Καλὴν μὲν οὖν εἶναι τὴν τοῦ σύμπαντος οὐρανοῦ θέαν, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ φορομένων ἀστέρων, εἴ τις καθορώῃ τὴν τάξιν· κατὰ μετουσίαν μέντοι τοῦ πρώτου καὶ τοῦ νοητοῦ εἶναι αὐτὸ τοιοῦτον. τὸ δὲ πρῶτον

4) συναλιζόμενον] Sic recte Codex MS. pro συναλιζόμενον: quod prior Edit. habet. Obseruavi autem, ut obiter hoc moneam, vocem ἀλιζεσθαι apud alios etiam scriptores non raro ab imperitis librariis in αὐλιζεσθαι mutatam esse. Sic apud Suidam corrupte, et inuita quidem literarum serie, antea legebatur, Συναλισθείσης, pro Συναλισθείσης: itemque Συναλίζοντο, pro Συναλίζοντο: quibus in locis nos veram lectionem Grammatico illi restituimus. Apud Scholiasten Homeri quoque ad Il. β. v. 303. ubi de Aulide agit, αὐλισθῆναι

nes, aliusque alium sibi finem propositum habet; hic pecuniae lucrique causa merces diuenditurus, ille gloriam edito roboris specimine quaesiturus venit; estque etiam tertium eo conuenientium genus, homines ingenui et conditionis liberalioris, naturam locorum, vel artificum manu elaborata, aut fortitudinis doctrinaeque specimina in huiusmodi nundinis ostendi solita contemplaturi: ita etiam in vita humana diuersorum studiorum in vnum fieri conspirationem. alios enim pecuniae et luxus capi desiderio; alios magistratus locumque principem appetere, quos insederit insana de gloria contentio: sincerissimam vero hominum nationem esse, quae rerum pulcherri-
marum contemplatione occupatur, et venit *philosophi* nomine. Itaque pulchrum quidem esse, vniuersum coelum, astrorumque in eo decurrentium ordinem speculari, si quis oculos eo intendat; hancque pulcritudinem prouenire a participatione essentiae primi illius entis, quod mente tantum compre-

habes pro ἀλυσθῆναι· vt ad Suidam etiam monuimus. *Kust.* Conf. Schaeff. ad Gregor. Corinth. p. 915. In Cd. Ciz. est συναλιζόμενων. Ibidemque paulo post φιλονικίαν τε. *Kiess.*

- 5) ἀποδεξάμενον] Sic habet MS. At prior Edit. minus recte, ἀποδειξάμενον. *Kust.* "Qu, quod sequitur, non ad ἄνθρωπον, sed ad τρόπον est referendum: nam φιλόσοφος hic adiectiue capiendum. *Kiess.*

ἦν ⁶⁾ ἐκεῖνω, ἡ τῶν ἀριθμῶν τε καὶ λόγων φύσις δι' ἀπάντων διαθέουσα, καθ' οὓς τὰ πάντα ταῦτα συντέτακται τε ἐμμελῶς, καὶ κεκόσμηται πρεπόντως· καὶ σοφία μὲν, ἡ τῷ ὄντι ἐπιστήμη τις ἡ περὶ τὰ καλὰ πρῶτα, καὶ θεῖα καὶ ἀκήρατα, καὶ ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἔχοντα ⁷⁾ ἀσχολουμένη, ὧν με-
 (46) τοχῇ καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλὰ· φιλοσοφία δὲ, ἡ ζήλωσις τῆς τοιαύτης θεωρίας. καλὴ μὲν οὖν καὶ ⁸⁾ αὕτη παιδείας ἦν ἐπιμέλεια, ἡ συντείνουσα αὐτῷ πρὸς τὴν τῶν ἀνθρώπων ἐπανόρθωσιν.

K E Φ. ιγ.

60 ^{*}) Εἰ δὲ καὶ πιστευτέον τοσούτοις ¹⁾ ἰστορήσασι περὶ αὐτοῦ, παλαιοῖς τε ἅμα οὖσι καὶ ἀξιολόγοις, μέχρι τῶν ἀλόγων ζώων ²⁾ ἀναλυτικόν τι καὶ νουθετικὸν ἐκέκτητο Πυθαγόρας

6) ἐκεῖνω] Id est, Pythagorae. Sic scripsi pro ἐκεῖνο, quod antea incommode legebatur. — Paulo post pro δι' ἀπάντων, quod dederunt Arc. et Kust., in Ciz. est διὰ πάντων. Kiess.

7) ἀσχολουμένη· ὧν μετ.] Antea corruptissime, ἀσχολουμένην· ὧν μετοχή καὶ τὰ ἄλλα ἂν εἴποι τις καλεῖ. Menda haec clarissima iam ante etiam correxerant Arcerius et Desid. Heraldus. Caeterum cum hoc loco conferendus est Noster infra, cap. XXIX. num. 159. ubi doctrina haec Pythagoreorum pluribus exponitur. Kust. In antecedentibus Ciz. bene τὰ πρῶτα. At idem deinceps male κατὰ αὐτὰ, et φιλοσοφίαν. Kiess.

8) αὕτη] Ita recte Ciz. pro αὐτή, quod habent edd. Arc. et Kust. Kiess.

^{*}) Paragraphi 60 — 63. quibus eadem continentur, quae

henditur. Primum vero illi erat natura numerorum rationumque per omnia se insinuans, secundum quam haec vniuersa eleganter ordinata, et prout decebat, ornata sunt: et sapientia quidem, vera scientia quaedam, quae versatur circa pulchra, eaque prima, diuina et incorruptibilia, quae eodem semper modo se habent, et ob quorum communionem etiam caetera pulchra quis dixerit: philosophia vero, huius contemplationis affectatio. Vnde et haec ipsa institutionis cura pulchra erat, quae a Pythagora hominibus corrigendis destinata erat.

C A P. XIII.

Si porro fides habenda est tot antiquis simul et egregiis viris, qui de eo scripserunt, habuit Pythagorae oratio aliquid, quod vsque ad animalium ratione destitutorum informationem et admonitionem se

Porphyrus (S. 23. sqq.) e Nicomacho refert, a Iamblichio aut e Porphyrio aut e Nicomacho exscriptae sunt. Meiners. p. 276.

- 1) ἱστορήσαι] Ciz. vt Arc. ἱστορήσαι. Kiess.
- 2) ἀναλυτικόν] Pro hoc vocabulo, quod et ipsum est corruptum, in Ciz. est ἀναλίτικον. Rittershus. ad Porphyr. p. 31. rectius legi putat παρακλητικόν, quod Kusterio in Praefat. non displicet. Ego vero nullus dubito, quin vera lectio sit ἀνακλητικόν, reuocandi vim habens. — Formam νουθητικό; Schneiderus in lexico suo reiecit prae altera νουθητικός, idque recte, vt mihi videtur; nam illud foret a νουθέω, quale verbum graeca lingua ignorat. Kiess.

ἐν τῷ λόγῳ, διὰ τούτου συμβιβάζων, 3) ὡς διδασκαλία πάντα περιγίγνεται τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου καὶ τοῖς ἀνημέροις τε καὶ ἀμοιρεῖν λόγου νομιζομένοις. 4) τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλεπώτατα λυμαινομένην τοὺς ἐνοίκους, κατασχών, ὡς φασι, καὶ ἐπαφησάμενος χρόνον συχνὸν 5) ψωμίσας τε μάξῃ καὶ ἀκροδρύοις, καὶ ὀρκώσας μηκέτι ἐμψύχου καθάπτεσθαι, ἀπέλυσεν. ἡ δὲ εὐθύς εἰς τὰ ὄρη καὶ τοὺς ὄρυμους 6) ἀπαλλαγεῖσα οὐκέτ' ἔκτοτε ὤφθη τοπαράπαν ἐπιούσα οὐδὲ ἀλόγῳ ζῶν. 61 Βοῦν δὲ ἐν 7) Τάραντι ἰδὼν ἐν παμμιγεῖ νομῇ (47)

8) ὡς διδασκαλία πάντα περιγ.] Est locus intricatus, nec satis planus; quoniam διδασκαλία tam casu recto, quam dativo hic accipi posse videtur. Si casu dativo, sensus erit, per doctrinam omnia contingere mente praeditis, siue, per doctrinam omnia consequi mente praeditos: sin casu recto, scribendum erit, πάντων περιγίγνεται ἐν τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ὅπου γὰρ καὶ ἐν τοῖς ἀνημέροις, etc. Doctrina omnia superat, vel domat, in iis, qui mente praediti sunt; imo etiam in feris animalibus, etc. Posterius placet. Id tantum adhuc moneo, me vocem πάντα, quae in priore Edit. deest, ex MS. addidisse. Kust. Neque Obrechti neque Kusteri opera in expediendo hoc loco satis feliciter versata esse videtur. Ille in eo erravit, quod λόγον vertit philosophiam, et verba διὰ τούτου συμβιβάζων, quo ipso confirmavit. Λόγος enim hic non nisi orationem significare potest, et συμβιβάζω est demonstro, doceo, qua vi hoc verbum apud scriptores seriores saepius usurpatur. Lectio πάντων notata est in marg. Spanhem., in Ciz. autem est διδασκαλία πάντα. Quamobrem si legitur, διὰ τούτου συμβιβάζων, ὡς διδασκαλία πάντων — ὅπου γὰρ, κ. τ. λ. sensus est: habebat in oratione Pythagoras vim, vel feras a laedendo reuocandi et admonendi, hac re demonstrans, institutionem

extenderet: qui propterea confirmavit, doctrina in hominibus mente praeditis cuncta domari, quandoquidem in feris quoque animalibus et quae rationis expertia putantur. Nam Dauniam vrsam, grauissime incolas infestantem, Pythagoras detinuit, vt aiunt, et satis diu manu demulsit, offaque et fructibus arboreis refocillatam, et iureiurando adactam, ne viuientia amplius attingeret, dimisit. Illa vero statim in montes et sylvas se abdidit, et in posterum non est visa in vllum pecus feramque irruere. Quum vero bouem Tarenti inter pascendum viri-

omnia vincere in hominibus mente praeditis, quum idem iam in feris valeat, Sin legitur διδασκαλίᾳ πάντα, sententia aliquantum mutatur, nec tamen adeo, vt non et ipsa huic loco bene conueniat. Quemadmodum autem non necesse est, cum Kustero post περιγίνεται et καὶ inseratur ἐν, ita idem vir doctus rectissime scribit ὅπου γε. Kiess.

- 4) τὴν μὲν γὰρ Δαυνίαν ἄρκτον, χαλ.] Haec et quae sequuntur vsque ad finem fere capitis, leguntur etiam apud Porphyrium Num. 23. 24. etc. vnde Iamblichus ea mutuatus est. Kust. In Ciz. δαυνίαν. Kiess.
- 5) ψωμίας] In Ciz. ψωμίας. Ibidem ante ὀρκίους, vt in Arc. editione, deest καὶ. Kiess.
- 6) ἀπαλλαγῆσαι] Ciz. ἀπαλλαγῆσα. Idem deinceps pro ἐκ τούτου, quam lectionem primus Arcerius ex ingenio intulit, habet ἐκτοτε: quod a me est restitutum: Kiess.
- 7) Τάραντι] In Ciz. et hic et infra Ταράντι. De vocab. παμμυγῆς conf. Stephan. Thes. in Ind. p. 1578. Sensus est: quum bouem in pascuo, quod herbas ex omni genere mistas praebebat, etiam virides fabas comedentem videret. Kiess.

καὶ κυάμων χλωρῶν παραπτομένην, τῷ βου-
κόλῳ παραστὰς συνεβούλευσεν εἰπεῖν τῷ βοῖ
τῶν κυάμων ἀπέχεσθαι. προσπαιξάντος δὲ αὐ-
τῷ τοῦ βουκόλου καὶ οὐ φήσαντος εἰδέναι
βοῖστί 8) εἰπεῖν, 9) εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσῶς
καὶ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν·
προσελθὼν αὐτὸς 10) καὶ εἰς τὸ οὐς πολλὴν
ᾠραν προσψιθυρίδας τῷ ταύρῳ, οὐ μόνον τότε
αὐτὸν ἀμελλητὶ ἐκόντα ἀπέστησε τοῦ κυάμω-
νος, ἀλλὰ καὶ εἰσαῦθις λέγουσι μηκέτι γεγεῦ-
σθαι κυάμων τοπαράπαν τὸν βοῦν ἐκεῖνον.
μακροχρονιώτατον δὲ ἐν τῇ Τάραντι κατὰ τὸ
τῆς Ἥρας ἱερὸν γηρῶντα διαμεμενηκέναι, τὸν
ἱερὸν 11) ἀνακαλούμενον Πυθαγόρου βοῦν ὑπὸ
πάντων ἀνθρωπίναις τροφαῖς σιτούμενον, ἃς
62 οἱ ἀπαντῶντες αὐτῷ προσώρεγον. 12) Ἀετὸν τε
ὑπεριπτερόμενον Ὀλυμπιάσι, προσομιλοῦντος αὐ-
τοῦ τοῖς γνωρίμοις ἀπὸ τύχης περὶ τε οἰωνῶν
καὶ συμβόλων καὶ 13) διοσημείων, ὅτι παρὰ

8) εἰπεῖν] Porphyrius rectius, λαλεῖν. *Kust.*

9) εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε περισσ.] *Lego et distinguo: εἰ δὲ αὐτὸς οἶδε, περισσὸν τὸ ἄλλῃ συμβουλεύειν, δέον τῷ βοῖ παραινεῖν. Sic sensus clarus. Kust. In Ciz. pro οἶδε est εἶδε. Forsitan auctor scripsit εἰδείη. Præterea nihil in vulgata lectione mutandum est. Quum enim ad συμβουλεύειν intelligendum sit αὐτόν, i. e. ipsum Pythagoram: περισσῶς recte est positum. Kiess.*

10) καὶ εἰς τὸ οὐς] *Pro his quatuor voculis in Ciz. tantum legitur οὐς. Kiess.*

11) ἀνακαλούμενον — σιτούμενον] *Hic locus sic interpretungendus et scribendus videtur: ἀνακαλούμενον.*

des fabas promiscue edentem vidisset, bubulcum hortatus est, vt bouem fabis abstinere iuberet. At bubulcus irrisit eum, et se bouatim loqui posse negauit: si vero ipse eius rei facultatem haberet, superfluum esse, quod se hortetur; quin ipse potius bouem officii admoneret. Accessit igitur ad aurem bouis, multisque diu insusurratis non solum effecit, vt bos ille sua sponte statim fabis abstineret, verum etiam posthac nunquam fabas degustaret. Dein longo tempore Tarenti vixit prope Iunonis templum iam vetulus, *Pythagorae bos* dictus, et ab obuiis omnibus cibis humano victui aptis alebatur. Ad haec Olympiae, quum forte discipulis exponeret, aues, omīna, fulminumque ostenta a diis mitti verae pietatis amantibus, vt

*Πυθαγόρου βοῦν ὑπὸ πάντων, καὶ ἀνθρώπων τροφὰς αἰ-
τούμενον.* Etiam in Porphyrio est *τροφὰς αἰτούμενον*, ex
quo iam Scaliger nostro loco scripsit *ἀνθρώπων τρο-
φὰς*. Atque dubito an nusquam occurrat *αἰτῶσθαι* *πρὸς*
προ αἰτῶσθαι τι. Vix enim pro datiuo afferri possunt
loci, qualis hic est Xenoph. Cyrop. 8, 2, 3. —
συντάξεν, ὅπως, οἷς αὐτὸς αἰτοῦτο οἷοις, τοῦτοις ὁμοίᾳ
ἀεὶ παρατίθεται αὐτῷ; vbi datiuus positus est per vsi-
tatam Graecis attractionem. *Kiess.*

12) *Ἰστορίαν τε*] Historiae huius meminit etiam Plutar-
chus in *Numa*, p. m. 65. et Aelian. *Var. Hist. libr.*
IV. cap. XVII. *Kust.* In *Ciz.* male *Ὀλυμπίασι* et
αὐτῷ. *Kiess.*

13) *διασημείων*] Male antea, *διὰ σημείων*; quod men-
dum etiam viderat Arcerius. *Kust.* In *Ciz.* *διαση-
μείων.* *Kiess.*

θεῶν εἰσὶν ἀγγελίαι τινὲς ¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ τοῖς
ὡς ἀληθῶς θεοφιλέσι τῶν ἀνθρώπων, κατα-
(48) γαγεῖν λέγεται, καὶ καταψήσαντα πάλιν ἀφεῖ-
ναι. διὰ τούτων δὴ καὶ τῶν παραπλησίων
τούτοις δέδεικται τὴν Ὀρφείως ἔχων ἐν τοῖς
θηρίοις ἡγεμονίαν καὶ ¹⁵⁾ κηλῶν αὐτὰ καὶ κα-
τέχων τῇ ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς φωνῆς προϊ-
ούσῃ δυνάμει.

K E Φ. ιδ.

65 Ἀλλὰ μὴν ¹⁾ τῆς τε τῶν ἀνθρώπων ἐπιμε-
λείας ἀρχὴν ἐποιεῖτο τὴν ἀρίστην, ἥνπερ ἔδει
προειληφέναι τοὺς μέλλοντας καὶ περὶ τῶν
ἄλλων τὰ ἀληθῆ μαθήσεσθαι. ἐναργέστατα
γὰρ καὶ σαφῶς ²⁾ ἀνεμίμνησκε τῶν ἐντυγχα-
νόντων πολλοὺς τοῦ προτέρου βίου, ὃν αὐτῶν
ἡ ψυχὴ πρὸ τοῦ τῷδε τῷ σώματι ἐνδεθῆναι
πάσαι ποτὲ ἐβίωσε. ³⁾ καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμμι-
λέκτοις τεκμηρίοις ἀπέφαινε Εὐφορβον γε-
γονέναι, Πάνθου υἱόν, τὸν Πατρόκλου κατα-
γωνιστήν· καὶ τῶν Ὀμηρικῶν στίχων μάλιστα

¹⁴⁾ καὶ αὐτοὶ] Sic etiam Porphyrius. At voces hae videntur esse superuacaneae: nisi quis forte καὶ αἰτοὶ legendum censeat, secundum opinionem viri docti, qui sic ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat. Kust. In Porphyrio est αἱ αὐταί. Emendationem καὶ αἰτοὶ probarem, si legeretur ἄγγελοι. Hinc pro καὶ αὐτοὶ legere malim καὶ ταῦτα, et quidem. In iis quae proxime sequuntur, scripsi καταγαγεῖν, quod cum Porphyrio Cd. Ciz. praebet. In odd. Arc. et Kust. est μεταγαγεῖν. Kiess.

¹⁵⁾ κηλῶν] Ita manifeste Ciz., quemadmodum vir do-

interpretes et quosdam velut internuntios, aquilam superuolitantem e sublimi deduxisse, manumque palpatam iterum dimisisse ferunt. His et aliis similibus demonstraui, se aeque ac Orpheum dominari in fera animalia, eaque mansuefacere, et vocis ore prolatae virtute subigere.

C A P. XIV.

Verum enim vero cum hominibus agendi initium fecit optimum, dum ea primum illos docuit, quae praepararent animos ad veritatem etiam in aliis rebus cognoscendam. Nam multos ex illis, qui eius utebantur familiaritate, perspicue clarisque indicibus admonebat prioris vitae, quam anima ipsorum, antequam isti alligata esset corpori, iam olim peregerat: seque ipsum ex certis et indubitatis signis demonstrabat Euphorbum fuisse Panthi filium, qui Patroclum deuicit: atque inter Homeri versus

ctus ad marginem codicis Spanhean. emendauerat vitiosum *πυλῶν*, quod exstat in edd. Arc. et Kust. *Kiess.*

1) *τῆς τε*] Imo *τῆς γε* quanquam *γε* in nullo codice reperitur. *Kiess.*

2) *ἀνεμίμνησκε* — *πολλοὺς τοῦ προ.*] Ex Porphyrio haec sumsit Iamblichus, apud quem eadem leguntur, Num. 26. 27. *Kust.* Deinceps Ciz. *αὐτὸν ἡ ψυχὴ.* *Kiess.*

3) *καὶ ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτ. τεκμ.*] Sic recte MS. Antea vero corrupto legebatur, *ἑαυτὸν δὲ ἀναμφιλέκτως, τεκμηρίον ἐπέφανεν*, etc. *Kust.* De ipsa re conf. Tiedemann. p. 259. *Kiess.*

ἐκείνους ἐξύμνει, καὶ μετὰ λύρας ἐμμελέστατα
ἀνέμελπε, καὶ πυκνῶς ἀνεφώνει τοὺς ἐπιτα-
φίους ἑαυτοῦ,

- (49) 4) Αἵματι οἱ δεύοντο κῆμαι χαρίτεσσιν ὁμοῖαι,
Πλοχοὶ δ' οἱ χρυσῶ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφίκωντο.
Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθελὲς ἐλαίης
Χῶρον ἐν οἰοπόλῳ, ὅθ' ἄλλης ἀναβέβρυχεν ὕδαρ,
Καλὸν, τηλεθάον, τὸ δέ τε πνοιαί δονέουσι
Παντοίων ἀνέμων, καὶ τε βροῦσι ἀνθεῖ λευκῶ·
Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ
Βόθρου τ' ἐξίστρεψε καὶ ἐξέτανυσ' ἐπὶ γαίῃ·
Τοῖον Πάνθου υἱὸν ἐμμελίην Εὐφορβον
Λιτρείδης Μενέλαος, ἐπεὶ κτάνε, τεύχε' ἐσύλα.

Τὰ γὰρ ἱστορούμενα περὶ τῆς 5) ἐν Μυκῆναις
[ἀνακειμένης] σὺν Τρωϊκοῖς λαφύρας τῇ Ἀρ-
γείᾳ Ἡρᾷ Εὐφὸρβου τοῦ Φρυγὸς τούτου ἀσπί-
δος 6) παρίεμεν ὡς πάννυ δημῳδῇ. πλὴν ὅγε
διὰ πάντων τούτων 7) ἐβουλόμην δεικνύναι
ἐκεῖνο ἔστιν· ὅτι αὐτός τε ἐγίνωσκε τοὺς προ-
τέρους ἑαυτοῦ βίους, καὶ τῆς τῶν ἄλλων ἐπι-
μελείας ἐντεῦθεν ἐνήρχετο, ὑπομιμνήσκων αὐ-
τοὺς ἧς εἶχον πρότερον ζωῆς.

- 4) Αἵματι οἱ δ.] Versus hi leguntur apud Homerum
Il. φ. 51 — 60. In Ciz. πλοχοὶ τε, tum pro ἐσφί-
κωνιο ibidem haec leguntur: ἐνοίω πολλῶ εὖ ἥσχυνιο
(in marg. Cd. Spanhem. εὖ ἥσκεινιο). Denique ἐλέησε
pro ἐλαίης, et ἐξέτανυσσε γαίης. Kiess.

- 5) ἐν Μυκῆναις] Adde ex Porphyrio, ἀνακειμένης.
Kust. Propter verba τῇ Ἀργείᾳ Ἡρᾷ necessario ad-
dendum est ἀνακειμένης, quod in nullo Iamblichi co-
dice reperitur. Kiess.

inprimis laudabat, et ad lyram scitissime cantatos crebro in ore habebat illos sepulcrales:

*Ast olli maduit fuso coma pulcra cruore,
Comtaque caesaries auro, argentoque reincta,
Quale per aestatem viridantis germen olivae
Sedulus agricola in campo producit amoeno;
Quam rigat allapsu vicinae rivalis undae;
Et blandae mulcent animae clementibus auris,
Laetaque candenti vestit sese undique flore.
At si forte ruat vehementi turbine ventus;
Sternit humi affligitque ima de stirpe reuulsam:
Talem Panthoidem deiectum vulnere acerbo,
Atrides vita exutum spoliabat et armis.*

Quae vero traduntur de Phrygis huius Euphorbi scuto inter alia Troiana spolia Mycenis Iunoni Argivae dedicato, ut vulgaria praetermittimus. At enim quod per omnia isthaec indigitare volui, hoc est: et ipsum vitam suam anteactam cognovisse, et hominum informationem inde auspicatum esse, quod illis vitae prioris memoriam refricaret.

6) παρίμεν] In Ed. Arc. erat παρόμον, pro quo Ciz. cum Kustero legit παρίμεν. In margine Spanhem. notatum est παρήσομεν, in quod etiam Loganus p. 94. inciderat. Kiess.

7) ἐβουλόμην] Sic scripsi cum Scaligero pro βουλόμενον, quod exstat in edd. Arc. et Kust. nec non in

Ciz. in quo est βουλομένην δεικνύναι. Kusterus malebat ἐβούλετο, minus commode. Denique Ciz. pro ἐνήχετο offert ἤχετο, quod verum esse existimo, quum ex vocabulo ἐντεῦθεν syllaba ἐν facile repetita lectionem ἐνήχετο procreasse videatur. Kiess.

K E Φ. ιε.

64 *) Ἠγούμενος δὲ πρώτην εἶναι τοῖς ἀν-
 (50) θρώποις τὴν δι' αἰσθήσεως ¹⁾ προσφερομένην
 ἐπιμέλειαν, εἴ τις καλὰ μὲν ὀρώη καὶ σχή-
 ματα καὶ εἶδη, καλῶν δὲ ἀκούοι ῥυθμῶν καὶ
 μελῶν, τὴν διὰ μουσικῆς παιδευσιν πρώτην
 κατεστήσατο δια τε μελῶν τινῶν καὶ ῥυθμῶν,
 ἀφ' ὧν τρόπων τε καὶ παθῶν ἀνθρωπίνων ἰά-
 σεις ²⁾ ἐγίνοντο, ἀρμονίαι τε τῶν τῆς ψυχῆς
 δυνάμεων, ὥσπερ εἶχον ἐξ ἀρχῆς, συνήγοντο,
 σωματικῶν τε καὶ ψυχικῶν νοσημάτων κατα-
 στολαὶ καὶ ³⁾ ἀφυγισμοὶ ὑπ' αὐτοῦ ἐπενο-
 οῦντο. καὶ νῆ Δία τὸ ὑπὲρ πάντα ταῦτα λό-
 γου ἄξιον, ὅτι τοῖς μὲν γνωρίμοις τὰς λεγο-
 μένας ⁴⁾ ἐξαρτύσεις τε καὶ ⁵⁾ ἐπαφὰς συνέτατ-

*) Quod sequitur fragmentum, complectitur sectiones a 64. ad 87. estque haud dubie sumtum e Diogene. Quaecunque enim hic de Pythagoreorum musica, explorationibus, vitae genere et classibus narrantur, ea et re et saepe etiam verbis conveniunt cum iis, quae Porphyrius sect. 13. 32 — 48. e Diogene repetiit. Meiners. p. 276. sq.

1) προσφερομένην] Ita scripsi pro προφερομένην, monente etiam Kustero. Ciz. deinceps ἐπιμέλειαν. Cura autem, quae adhibetur per sensus, ea est, quae sensuum auxilio utitur. Minus accurate interpretatus est Obrechtus. Kiess.

2) ἐγίνοντο] Ciz. ἐγίνοντο. Kiess.

3) ἀφυγισμοὶ] Ἰγιάζω est sanum reddo: unde ἀφυγιάζω et ἀφυγισμός: quamvis (fateor) sit vox insolens et Lexicis ignota. Hinc Arcerius et vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀφαγισμοὶ scribendum existimabant, ab ἀφαγιάζω. Sed Desid. Heraldus Animadv. in Iambl. c. VI. τὸ ἀφυγισμοὶ recte retinendum censet.

CAP. XV.

Quum vero existimaret, primo hominibus adhibendam esse doctrinam, quae sensu utatur; qualis est, quum quis figuras speciesque pulchras videt, vel rhythmos et carmina elegantiora auribus haurit; proinde a Musica docendi fecit initium, modulationibus quibusdam et rhythmis, quibus mores atque affectus sanarentur, animi facultatum conuenientia primigena restitueretur, corporisque et animi morborum fuga medelaque ab eo excogitabatur: et sane commemoratione ante alia dignum est, eum discipulis quidem suis illos, qui vocantur, apparatus musicos et attactus praescripsisse et

Nam et infra cap. XXV. Iamblichus noster voce ἀφηνιάζον utitur: ut idem Heraldus opportune monuit. *Kust.* Nihil est in composito ἀφηνιάζω, quo quis iure offendi possit. Praepositio ἀπό significat perfectionem, ut in ἀπεργάζεσθαι, perficere. De formula τῇ Δία, quae deinceps legitur, vid. Schaefer. Melet. crit. p. 62. Recurrit ea apud nostrum cap. XVII. sect. 74. cap. XXVI. s. 115. cap. XXIX. sect. 162. Adde μὲν Δία, cap. XVI. sect. 70. *Kiess.*

4) ἐξαγρύττεις] Idem quod κατάγρυναι: qua voce Noster utitur infra, initio capituli XVI. Quid autem Pythagorei appellauerint κατάγρυναι, docet Noster infra cap. XX. num. 95. *Kust.*

5) ἐπαφάς] Ad illustrandum usum vocabuli ἐπαφή, quo est contractatio rei motae motus inhibendi causa, conf. locus Protrept. p. 336. καὶ οὖν ἐν νηπιῖα καθιστάται τὴν ψυχὴν, ἀποστρέφοντα τὴν ψυχὴν τοῦ θυμοῦ, ἐπιλαμβάνόμενον ἑαυτοῦ πολλύκις, ὥσπερ ἔχοντα χαλκὸν ἀφή. *Kiess.*

τε καὶ συνηρμόζετο, δαιμονίως μηχανώμενος
 κεράσματα ⁶⁾ τινῶν μελῶν διατονικῶν τε καὶ
 χρωματικῶν καὶ ἐναρμονίων, δι' ὧν ῥαδίως
 εἰς τὰ ἐναντία ⁷⁾ περιέτρεπον καὶ περιῆγον τὰ
 τῆς ψυχῆς πάθη, νέον ἐν αὐτοῖς ἀλόγως συνι-
 στάμενα καὶ ὑποφύμενα, λύπας καὶ ὀργὰς
 καὶ ἐλέους καὶ ζήλους ἀτόπους καὶ φόβους,
 (51) ἐπιθυμίας τε παντοίας καὶ θυμούς καὶ ὀρέ-
 ξεις καὶ χαυνώσεις καὶ ⁸⁾ ὑπτιότηας καὶ σφο-
 δρότητας ἐπανορθούμενος πρὸς ἀρετὴν τούτων
 ἕκαστον διὰ τῶν προσηκόντων μελῶν, ὡς διὰ
 τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φαρμάκων.
 65. Ἐπὶ τε ὕπνον ἐσπέρας τρεπομένων τῶν ⁹⁾ ὁμι-
 λητῶν, ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν
 ταραχῶν καὶ ¹⁰⁾ ἐνηχημάτων, διεκάθαιρέ τε
¹¹⁾ συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσυχους
 τε καὶ εὐονείρους, ἔτι δὲ μαντικούς τοὺς ὕπνους

6) τινῶν] Prior Edit. male τινῶν: quod Arcerius cono-
 rum verterat. Kust. Pro ἐναρμονίων in Ciz., vt in
 Arc. edit., est ἐναρμοιῶν. Kiess.

7) περιέτρεπον καὶ περιῆγον] Potius numero singulari,
 περιέτρεπε καὶ περιῆγε. Refertur enim ad Pythagoram.
 Kust. Non certa est haec mutatio; nam verba re-
 ferri possunt ad familiares, qui modulationibus istis
 vterentur. Atque sic Obrechtus locum cepit. Kiess.

8) ὑπτιότητας] Ciz. ὑπιώτητας. Idem deinceps διὰ τινῶν σωτηρίων συγκεκραμένων φ. Kiess.

9) ὁμιλητῶν] Ita pro ὁμιλητικῶν dedi e Ciz., quom-
 admodum scribendum esse iam Arcerius monuerat.
 Kiess.

10) ἐνηχημάτων] Arcerius corrigere tentabat, ἐννοημάτων,
 vel ἐνθυμημάτων: sed male. Nam vox ἐνηχήματα recte
 se habet, et significat sonos, quibus aures nostras per-

concinnaſſe, diuina quadam ſolertia modulationes diatonicas, chromaticas et enharmonicas temperantem, quibus facile in contrariam partem flecterent et circumagerent vehementiores animae affectus, qui recens contra rationem in illis ſuborti erant; trititiam, iram, miſericordiam, aemulationes abſurdas, timorem, variasque cupiditates; item iracundiam et appetitus, animique inflationem et remiſſionem atque vehementiam: ad rectam virtutis normam reuocantem horum ſingula conuenienti modulatione, velut medicamenti ſalubribus temperata. Et veſperi cubitum ituros diſcipulos a diurnis perturbationibus, et rerum actarum reſiduo tumultu liberabat, et mentem inſtar fluctus commotam repurgabat, quietosque et bonis inſomniis vaticiniis concipiendis

ſonant, vel recens perſonauerunt: veluti ſermones et dicta ab aliis prolata ſiue bona ſiue mala. Si igitur diſcipuli Pythagorae interdium quaedam audiuiſſent obſcoena, vel male ominata, et quae mentem illorum turbarent, eorum obliuionem Philoſophus illis inducere conabatur, vt hac ratione animus ab impuriſ cogitationibus prorsus liberaretur. Quae autem hoc loco ἐνηχήματα, ea infra Num. 114. περιηχήματα vocat: quem locum confer. Kuſt. Ex hoc poſteriore loco Cuperus Obſeruatt. p. 272. etiam hic περιηχημάτων legi iubebat, ſine iuſta cauſa. Kiess.

- 11) συγκεκλυδαſμένον] Et hanc vocem male ſollicitat Arcerius. Vtrumque enim dicitur, et κλυδάſſεθαι, et κλυδωνίζεθαι. Kuſt. Deinceps Ciz. τὸν νοητικόν, et paulo poſt, αὐτοὺς pro αὐτοῖς. Kiess.

αὐτοῖς ἀπειργάζετο. ¹²⁾ ἀπὸ δὲ τῆς εὐνῆς πάλιν ἀνισταμένων, τοῦ νυκτερινοῦ κάρου καὶ τῆς ἐκλύσεως καὶ τῆς νωχελίας αὐτοὺς ἀπήλλαττε διὰ τινῶν ἰδιοτρόπων ἁσμάτων καὶ μελισμάτων ψιλῇ τῇ ¹³⁾ κράσει διὰ λύρας ἢ καὶ φωνῆς συντελουμένων. ἑαυτῷ δὲ οὐκ ἔδ' ὁμοίως δι' ὀργάνων ἢ καὶ ἀρτηρίας το τοιοῦτον ὁ ἀνὴρ συνέταττε καὶ ἐπόριζεν· ἀλλὰ ἀρρήτῳ τινι καὶ δυσεπινοήτῳ θειότητι χρώμενος ἐνητένιζε τὰς (52) ἀκοάς, καὶ τὸν νοῦν ¹⁴⁾ ἐνήρειδε ταῖς μεταρσίαις τοῦ κόσμου συμφωνίαις, ἐνακούων, ὡς ἐνέφαινε, ¹⁵⁾ μόνος αὐτὸς καὶ συνιὲς τῆς καθολικῆς τῶν σφαιρῶν καὶ τῶν κατ' αὐτάς κινουμένων ἀστέρων ἁρμονίας τε καὶ συνῳδίας, πληρέστερόν τι τῶν θνητῶν καὶ ¹⁶⁾ κατακορέ-

12) ἀπὸ δὲ] In Ciz. ἀπό τε. Tum νυκτερίου. Kiess.

13) κράσει] Potius κρούσει, ut interpretem etiam legisse ex versione eius patet. Kust. At quis unquam dixit κρούσις διὰ λύρας, et quid fiet vocabulo φωνῆς? Forsitan auctor scripsit: ἦτοι ψιλῇ κρούσει λύρας, ἢ καὶ διὰ φωνῆς συντελ. In sect. 114. nihil inest, quod huic loco lucem affundat. — Paulo post ἀρτηρία significat vocem. Kiess.

14) ἐνήρειδε] In MS. male, ἐνῆρει δέ. Editio Arcerii habet, ἐνείρηδε: itidem corrupte. Nos veram lectionem Iamblichō restituumus; quam etiam interpres in versione sua expressit. Kust. In Ciz. perspicue exaratum est ἐνήρειδε. Kiess.

15) μόνος αὐτὸς] Ita scripsi iubentibus usu loquendi et codice Ciz., pro μόνον αὐτός, quod exhibent editiones Arc. et Kust. Kiess.

16) κατακορέστερον μέρος] Prior Edit. habet κατακορέ-

habiles somnos conciliabat. A lecto autem resurgentibus excutiebat nocturnum languorem, remissionem et torporem per quosdam peculiari modo compositos cantus et modulationes, quae vel solo lyrae pulsu, vel etiam voce peragebantur. Sibi vero ipsi vir ille non aequè per instrumenta vocemque tale quid comparabat, sed ineffabili quadam et intellectu difficili diuinitate intendebat aures, mentemque sublimioribus mundi concentibus infigebat, atque ipse solus, vt apparebat, auditu et intellectu percipiebat vniuersalem sphaerarum et astrorum per eas motorum harmoniam et consonantiam, quae carmen aliquanto perfectius et intensius,

σιόν: pro quo Arcerius ἀκαταχορῆστὸν (i. e. ipso ver-
tente, quo nullus satiari posset) legendum putabat.
Idem censuisse videtur eruditus Obrechtus, vt versio
eius fidem facit. At vera lectio est ea, quam ex MS.
hic repraesentauimus; significatque cantum modulatis-
simum, vel maxime intensum. Vti enim *καταχορῆς οἶνος*
dicitur vinum forte, vel merum, et *καταχορῆς χροῖμα*,
color saturus, vel intensus: sic *καταχορῆστερον μέλος*
recte et eleganter vocabitur id, quod diximus. Cacte-
rum, vt Iamblichus hoc loco *καταχορῆστερον μέλος*,
ita idem in Nicomachi *Arithm.* p. 169. *καταχορῆστεραν*
συμφωνίαν dixit: et Nicomachus in *Enchirid. Harmon.*
p. 9. Edit. Meibom. *καταχορῆστάτην συμφωνίαν*. Kust.
His locis Kusterus in Praefat. ad Iambli. addit alium
Nicomachi in *Enchirid. Harmon.* lib. 1. p. 7. Edit.
Meibom. *Δι' ἧς αἰτίας οὐκ ἐπακούομεν τῆς κοσμικῆς*
συμφωνίας, καταχορῆς τι καὶ παραμόδιον φθιγγομένης.
Propter quas causas non audimus mundanum concentum,
suauè quid et omnino modulatum resonantem.

στερον μέλος φθεγγομένης διὰ τὴν ἐξ ἀνο-
μοίων μὲν καὶ ποικίλως διαφερόντων ῥοιζή-
μάτων, ταχῶν τε καὶ μεγεθῶν καὶ 17) ἐποχή-
(58) σεων, ἐν λόγῳ δὲ τινι πρὸς ἄλληλα μουσικῶ-
τάτῳ διατεταγμένων, κίνησιν καὶ περιπόλησιν
εὐμενεστάτην ἅμα καὶ ποικίλως περικαλλεστά-
66 τιν ἀποτελουμένην. Ἀφ' ἧς ἀρδόμενος ὥσπερ
καὶ τὸν τοῦ νοῦ λόγον εὐτακτούμενος, 18) καί,
ὡς εἰπεῖν, σωμασκοῦμενος εἰκόνας τινὰς τού-
των ἐπενόει παρέχειν τοῖς ὁμιληταῖς, ὡς δυνα-
τὸν μάλιστα, διὰ τε ὀργάνων καὶ διὰ ψιλλῆς
τῆς ἀρτηρίας ἐκμιμούμενος. ἑαυτῷ γὰρ μόνῳ
τῶν ἐπὶ γῆς ἀπάντων συνετὰ καὶ ἐπήκοα τὰ
κοσμικὰ φθέγματα ἐνόμιζεν ἀπ' αὐτῆς τῆς

17) ἐποχήσεων] *Interpretes, ventionibus. Sed non video, quo modo vox ista loco huic quadrare queat. Possunt quidem stellae vel planetae dici ἐποχῆσθαι τῷ αἰθέρι, i. e. aethere vehi, vel per aethere inuehi: sed tunc ἐπόχησις non differet a κίνησις, quod statim sequitur: et hoc sensu ταντολογία foret dicere, ἐξ ἐποχήσεων κίνησιν. Quare puto Iamblichum scripsisse ἐποχῶν. Ἐποχή vero in Astronomicis notat interuallum, siue definitum spatium circulorum coelestium, in quibus planetae feruntur; quae quidem significatio loco huic optime convenit. Vult enim Iamblichus dicere, Musicam mundanam siue coelestem confici ex motu planetarum, qui pro diuersis magnitudinibus, celeritatibus, et intervallis locorum, siue circulorum, diuersos etiam edant sonos, et suauissimam quandam harmoniam efficiant. Nicomachus in *Enchirid. Harmonic.* p. 6. Edit. Meibom. de eodem argumento agens, voce ἐποχαί eo, quo dixi, sensu vsus est: quod emendationem nostram non parum confirmat. Ait enim: πάντα γὰρ τὰ ῥοιζούμενα φασὶ σώματα ψόφους ἀναγκαίως ποιεῖν, μεγέθει, καὶ τάχει φωνῆς, καὶ τότῳ παρηλλαγμένους ἄλλήλων, ἥτοι παρὰ*

quam quod apud mortales fieri solet, resonabant, et per dissimiles varieque diuersos stridores, celeritatibus, magnitudinibus et vectronibus certa quadam musices ratione compositis, conuersionem et circumactionem gratissimam simul et variis modis pulcherrimam efficiebant: a qua velut irrigatus, et quoad mentis rationem bene compositus et quasi saginatus, ipse imagines quasdam horum cogitabat exhibere discipulis, eaque, in quantum fieri poterat, imprimis per instrumenta et solam etiam vocem imitari. Sibi enim soli inter omnes, qui terram incolunt, datum existimabat, vt intelligeret exaudiretque sonos vocis a mundo editae, id-

τοὺς ἐαντιῶν φθόγγους, ἢ παρὰ τὰς ἰδίας ταχύτητας, ἢ παρὰ τὰς ἐποχάς, ἐν αἷς ἐκάστου ὅμιου συντελεῖται. Dicunt enim omnia corpora, quae celeriter feruntur, necessario edere strepitus, magnitudine, et celeritate vocis, et loco inter se diuersos; vel propter sonos sibi peculiare, vel proprias celeritates, vel orbes, in quibus unumquodque cum impetu fertur. Vides, tres hic poni causas, quare diuersi a corporibus motis soni edantur, μέγεθος, τάχος, et ἐποχή: quae ipsissimae causae et a Iamblichio hic memorantur. Quod autem Nicomachus loco adducto ἐποχήν, id paulo post τόπον vocat. Addit enim: αἱ δὲ τρεῖς αὗται διαφοραὶ τῶν ὁρῶνται περὶ τοὺς πλανήτας, μέγεθός τε καὶ τάχους, καὶ τόπος διαστάσεως ἀλλήλων. Vt proinde dubium non sit, quin ἐποχή hic definitum spatium, vel locum, vel circulum significet, in quo corpus aliquod mouetur. Eodem modo, quo in Chronologicis ἐποχή dicitur periodus annorum, cuius initium a memorabili aliquo euento ducitur. Kust. In Ciz. antea est ταχὺν δέ. Kiess.

18) καὶ, ὥς εἰπεῖν] Kai in Ciz. vt apud Arc. deest. Kiess.

φυσικῆς πηγῆς τε καὶ ῥίξης, καὶ ἄξιον ἑαυτὸν
 ἡγεῖτο διδάσκεισθαι τι καὶ ἐκμανθάνειν, καὶ
 ἐξομοιοῦσθαι κατ' ἔφεσιν καὶ ἀπομίμησιν τοῖς
 οὐρανίοις, ὡς ἂν οὕτως ¹⁹⁾ ἐπιτυχῶς πρὸς τοῦ
 φύσαντος αὐτὸν δαιμονίου ²⁰⁾ μόνον διοργα-
 νωμένον· ἀγαπητὸν δὲ τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις
 ὑπελάμβανεν εἰς αὐτὸν ἀφορῶσι καὶ τὰ παρ'
 αὐτοῦ χαριστήρια, δι' εἰκόνων τε καὶ ὑποδει-
 γμάτων ὠφελεῖσθαι καὶ διορθοῦσθαι, μὴ δυ-
 ναμένοις τῶν ²¹⁾ πρώτων καὶ εἰλικρινῶν ἀρχε-
 67 τύπων ὡς ἀληθῶς ἀντιλαμβάνεσθαι· ²²⁾ καθά-
 περ ἀμέλει καὶ τοῖς οὐχ οἷοις τε ἀτενὲς ἐνορᾶν
 (54) τῷ ἡλίῳ διὰ τὴν τῶν ἀκτίνων ὑπερφέγγειαν ἐν
 βαθείᾳ συστάσει ὕδατος ἢ καὶ ²³⁾ διὰ τετηκνίας
 πίσεως ἢ κατόπρου τινὸς μελαναυγοῦς δεικνύ-
 ειν ἐπινουῦμεν τὰς ἐκλείψεις, φειδόμενοι τῆς
 τῶν ὕψεων ἀσθενείας αὐτῶν, καὶ ἀντίρροπὸν
 τινα ²⁴⁾ κατάλαμπριν αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον ἀγα-

19) ἐπιτυχῶς] Hanc vocem, quam edd. Arc. et Kust. non habent, neque Obrechtus expressit, addidi e Ciz. Tum in Obrechtii interpretatione haec verba legebantur: *a daemone ipsum afflante*; quae siue ex errore siue ex alia lectione, φησίσαντος, nata mutavi. In Ciz. est πρὸ τοῦ φύσαντος — μόνον διοργανωμένον. Kiess.

20) μόνον] Vox haec exciderat ex prior Edit. quam ex MS. reuocauimus. Kust.

21) πρώτων] Sic recte MS. At prior Edit. male, πραγμάτων. Kust. Post πρώτων addidi καὶ e Ciz. quod apud Kust. et Arc. non exstat: ex eodemque cod. scripsi ὡς ἀληθῶς: nam in edd. Arc. et Kust. tantum ἀληθῶς legitur. Kiess.

22) καθάπερ] Ante hoc vocabulum in Kust. editione oratio distincta est puncto, quod sustuli. Deinceps

que ab ipso naturae fonte et radice, adeoque dignum se esse censebat, qui doceretur aliquid et disceret, quique coelestibus nitendō imitandoque assimilaretur; utpote qui solus a daemone, qui ipsum progenuerit, tam bene conformatus esset: caeteris vero hominibus sufficere putabat, ipsum et ipsius dona intueri, et ex imaginibus exemplisque proficere ac emendari, quum prima et sincera rerum archetypa vere apprehendere non possent: quemadmodum scilicet iis, qui ipsum solem propter splendoris eminentiam irretorta acie contemplari nequeunt, in aquae consistentis profunditate, aut in pice liquefacta, vel nigricantis fulgoris speculo, solis defectus ostendere solemus, oculorum imbecillitati parcentes, et sensum rei

pro ἐνορχῆν ἐν τῇ ἡλίῳ scripsi ἐνορχῆν τῇ ἡλίῳ, iubente usu loquendi et duce Cd. Ciz. in quo est ἀνορχῆν τῇ ἡλίῳ. Praepositio ἐν orta erat ex ultimis infinitiui ἐνορχῆν literis; ἀνορχῆν autem non visitatum fuit. — Tum Ciz. ὑπερφύγγειαν. Kiess.

23) διὰ τετηκνίας] Sic recte MS. At prior Edit. corrupto, διὰ τεταμίας: pro quo Arcerius διὰ τετρημένης, vel διατεταμνύης, a τάζω, infeliciter rescribendum putabat. Versio autem Obrechtii consentit cum lectione Codicis nostri MS. Kust. In Ciz. ut apud Arcer. πύσης. In margine codic. Spanhem. notata sunt, καὶ κατόπτρου, et ἐλλείψεις. Kiess.

24) κατάλαμψιν] Prior Edit. habet, κατάληψιν: quod auctoritate codicis MS. in κατάλαμψιν mutavi. Est autem ἀντιόμοιος κατάλαμψις imago rei splendentia re-

πῶσιν, εἰ καὶ ἀνειμενωτέραν, μηχανώμενοι. Τοῦτο φαίνεται καὶ Ἐμπεδοκλῆς περὶ αὐτοῦ αἰνίττεσθαι, καὶ τῆς ἐξαιρέτου καὶ θεοδωρήτου ὑπὲρ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως, ²⁵⁾ ἐν οἷς φησὶν·

²⁵⁾ Ἦν δέ τις ἐν κείνοισιν ἀνὴρ περίωσια εἰδώς, ὅς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκίησατο πλοῦτον, Παντοίων τε μάλιστα σοφῶν ἐπιήρανος ἔργων. Ὅπποτε γὰρ πάσαισιν ὀρέξαιτο πραπίδεσσιν, Ῥεῖά γε τῶν ὄντων πάντων λεύσεισκεν ἕκαστον, Καὶ τε δίκ' ἀνθρώπων καὶ τ' εἰκοσιν αἰῶνεσσι.

(55) Τὸ γὰρ περίωσια καὶ τῶν ὄντων πάντων λεύσεισκεν ἕκαστον, καὶ πραπίδων πλοῦτον, καὶ τὰ εἰκότα ἐμφαντικὰ μάλιστα τῆς ἐξαιρέτου καὶ ἀκριβεστερας παρὰ τοὺς ἄλλους διοργανώσεως ἦν ἐν τε τῷ ὄρῳ καὶ τῷ ἀκούειν καὶ τῷ νοεῖν.

percutta et archetypo pene par: unde locus hic ita latine reddendus est: Splendorem repperit, qui archetypo pene par sit, vel etiam remissior, exhibere conantur illis, qui tali re delectantur. Obrechtus vertit, sensum rei aliquo modo vicinum: unde κατάληψιν eum quoque legisse apparet: quod miror, cum eodem, quo nos, codice MS. vsus fuerit. Kust. Nondum mihi persuasit Kusterus, suam rationem vnice probandam esse: cui iam hoc obest, quod substantivum κατάληψις aliis locis non reperitur; deinde quod ἀντίληψις potius hanc vim habet, quam Kusterus suo vocabulo tribuit; ἀντίρροπος autem non est pene par, sed paris ponderis, ergo par; tum εἰ καὶ non significat vel etiam; denique splendor archetypo pene par, et splendor remissior in hac quidem orationis serie parum vel nihil differunt. Quae quum ita sint, lectionem κατάληψιν, quam etiam Cod. Ciz. tuetur,

aliquo modo vicinum, quamvis remissiozem, machinantes illis, qui tale quid amant. De hoc ipso eiusque singulari et supra alios homines illi concessa habitudine ita per aenigma cecinit Empedocles:

*Vir erat inter eos quidam praestantia doctus
Plurima, mentis opes amplas sub pectore servans;
Cunctaque vestigans sapientum docta reperta,
Nam quoties animi vires intenderat omnes,
Perspexit facile is cunctarum singula rerum
Vsque decem vel viginti ad mortalia secla.*

Nam verba illa, *praestantia*, et *entium omnium perspexit singula*, ac *sapientiae opes*, et similia, maxime designabant eius peculiarem, et prae caeteris accuratam habitudinem in videndo, audiendo, et intelligendo.

restituendam esse censeo, eademque hunc commodum sensum praebet: iis qui tale quid amant, paramus perceptionem siue comprehensionem (*eine Anschauung*), quae ipsius solis adspectum compenset, licet hoc adspectu paulo sit remissior. *Kiess.*

25) ἂν οἷς φησίν] Haec desunt in Ciz. *Kiess.*

26) Ἦν δὲ τις κ. τ. λ.] Fragmentum hoc Empedoclis et reliqua, quae sequuntur ad finem vsque capitis huius, leguntur etiam apud Porphyrium, Num. 30. 31. Caeterum, plura ex fragmento hoc Empedoclis mendata, quae in priorem Edit. irrepserant, partim auctoritate codicis MS. et partim Porphyrii, sustulimus. *Kust.* Vers. 4. in Ciz. est πάσης, ut in Sturzii edit. Empedoclis p. 533. Eodem versu Ciz. ὅπτε. Vers. 5. in edit. Sturz. ἕαστα. Vers. 6. Ciz. αἰώνισι. Conf. de his versibus Sturz. adnot. p. 670. sqq. — In ultimis Ciz. vitiose τὸ φῆν, τὸ ἀνοῦν, τὸ νοῦν. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ις'.

68 Ἀὕτη μὲν οὖν ἤδη ¹⁾ διὰ μουσικῆς ἐπε-
 τηδεύετο αὐτῷ ²⁾ κατάρτυσις τῶν ψυχῶν. ἄλλη
 δὲ κάθαρσις τῆς διανοίας ἄμα καὶ τῆς ὅλης
 ψυχῆς διὰ παντοδαπῶν ἐπιτηδευμάτων οὕτως
 ἡσκεῖτο παρ' αὐτῷ. τὸ γενικὸν τῶν περὶ τὰ
 μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα πόνων ᾧετο δεῖν
³⁾ ὑπάρχειν, καὶ τὰς τοῦ ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρα-
 σίας τε καὶ πλεονεξίας βασάνους τε ποικιλω-
 τάτας καὶ κολάσεις καὶ ἀνακοπὰς πυρὶ καὶ
 σιδήρῳ [κατ' αὐτήν] συντελουμένας διαθεσμο-
 θετῆσαι τοῖς χρωμένοις, αἳ οὔτε καρτερεῖν
 οὔτε ὑπομένειν δύναται τις κακὸς ὢν. πρὸς
 δὲ τούτοις ἐμψύχων ἀποχὴν πάντων καὶ ἔτι
 βρωμάτων τινῶν ταῖς ⁴⁾ ἐπειρίαις τοῦ λογι-

1) διὰ μουσικῆς] In priore Edit. (etiam in cod. Ciz. Kiess.) particula διὰ deest: quae tamen saluo sensu abesse non potest. Kust.

2) κατάρτυσις] Ex MS. pro κατάρτησις, quod prior Edit. habet. Kust.

3) ὑπάρχειν] Hoc verbum, quod cum τοῖς χρωμένοις coniungendum est, Obrechtus non expressit. Est autem, ut constat, ὑπάρχειν τινός τινι, ut cap. XII. init. alicui esse auctorem alicuius rei. — Ἐμφύτου deest in Ciz. Ibidem est ποικιλοπάτας τε, et κατ' αὐτήν συντελουμένας. Verba κατ' αὐτήν neque in Arc. neque in Kust. leguntur; eadem tamen etiam in margine cod. Spanhem. notata sunt. Videntur corrupta esse ex παραντία, de quo vid. Wolf. in Praef. ad Herodian. p. XVI. Kiess.

4) ἐπειρίαις] Est vox corrupta, pro qua Arcerius ἐπη-
 ρελαῖς, vel ἐμπειρίαις legendum censebat: sed male. Codex MS. habet ἐπεγρίαις: quod itidem vitiosum est. Nos legendum censemus ἐπαγρυπνίαις, vel ἀγρυ-

C A P. XVI.

Atque haec per Musicam excolebatur ab ipso animorum adaptatio; alia autem mentis totiusque animae repurgatio per varia studia hunc in modum instituebatur. Generatim existimabat, suum esse, ut familiaribus auctor existeret congruentes circa disciplinas et studia labores exantlandi, utque innatae omnibus intemperantiae plusque habendi libidini diuersissima experimenta et castigationes ac igne ferroque peragenda sufflamina iis praeciperet, quae homines ignaui sustinere aut pati non possent. Praeterea abstinentiam omnium animalium, ut et ciborum, qui rationis huma-

πνίαις: cuius emendationis inter alia et hanc habemus rationem, quod supra Num. 13. itidem corrupte legatur *ἐπαργίαν*, pro quo *ἀργυπνίαν* legendum esse manifestum est. Coniunguntur enim illic, *ὀλιγοῦπνίαν* et *ἐπαργίαν*. Porro, Pythagorici vigilantiam maximi faciebant; torporem vero et segnitiam auersabantur: eamque ob causam sedulo cauebant, ne cibos ederent, quos *ὕπνῳδῃ κατὰστασιν* inducere posse crederent. Unde apparet, sensum emendationi nostrae non parum fauere: dummodo, transposita vocula *καί*, τὸ *λογισμοῦ* ad *εἰλικρινείαις* tantum referas, non vero etiam ad *ἀργυπνίαις*, hoc modo et ordine: *ταῖς ἀργυπνίαις, καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινείαις*, etc. Sic sane omnia erunt clara. Caeterum erat etiam, cum pro *ἐπεργίαις* legendum censerem *ἐνεργίαις*: sed prius magis placet. Confer etiam Nostrum infra cap. XXXI. ubi totus hic locus repetitur. *Kust.* In Cd. Ciz. aequae atque in margine cod. Spanhem. est *ἐπεργίαις*, ad cuius corrupti vocabuli similitudinem propius quam id, quod

- (56) σμοῦ καὶ εἰλικρινείαις ἐμποδιζόντων κατέδει-
 ξεν ⁵⁾ τοῖς ἐταίροις, ἔχεμυθίαν τε καὶ παντε-
 λῇ σιωπῇν πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦ-
 σαν ἐπὶ ἔτη πολλά, σύντονόν τε καὶ ἀδιάπνευ-
 στον περὶ τὰ διςληπτότατα τῶν θεωρημάτων
 69 ἐξέτασιν τε καὶ ἀνάληψιν· διὰ ταῦτα δὲ καὶ
 ἀοινίαν καὶ ὀλιγοσιτίαν καὶ ὀλιγοῦπνίαν, δό-
 ξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτί-
 δευτον ⁶⁾ καταφρόνησιν τε καὶ κατεξανότασιν,
 καὶ αἰδῶ μὲν ἀνυπόκριτον πρὸς τοὺς προσή-
 κοντας, πρὸς δὲ τοὺς ⁷⁾ ὁμήλικας ἀπλαστον
 ὁμοιότητα καὶ φιλοφροσύνην, ⁸⁾ συνεπίτασιν
 τε καὶ παρόρμησιν πρὸς τοὺς νεωτέρους φθό-
 νου χωρίς· ⁹⁾ φιλίαν δὲ πάντων πρὸς ὕπαντας,
 εἴτε θεῶν πρὸς ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ
 ἐπιστημονικῆς θεωρίας, εἴτε δογμάτων πρὸς
 ἄλληλα καὶ καθόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λο-
 γικοῦ τε πρὸς τὰ τοῦ ἀλόγου διὰ φιλοσοφίας

Kusterus suavit, accedit ἐπεργίαις· quod tamen dubiae
 est auctoritatis. At si conferas cap. XVII. sect. 74.,
 ubi ψυχῆς εὐαγίας memorantur, potius εὐαγίας legen-
 dum esse videbitur. Kiess.

5) τοῖς ἐταίροις] In Ciz., ut in edit. Arc., ἐν τοῖς ἐταίροις.
 Deinceps in Ciz. corrupte, εὐδιαπλιέντων. — Post
 σιωπῇν comma deleui. Parum accurate Obrechtus ver-
 terat: manu eos ducens ad linguam refrænandam. Nam
 συνασκοῦσαν, h. l. idem est quod συναρμύττουσαν. — Pro
 ἀοινίαν, quod sequitur, in Ciz. ut in margine cod.
 Spanhem. est ἀνοινίαν, et pro δόξης τε in Ciz. δόξης δέ.
 Kiess.

6) καταφρόνησιν] Antea male, φρόνησιν. Kust. Etiam
 in Ciz. est φρόνησιν. Kiess.

nae promptitudinem puritatemque impedi-
rent, commendauit discipulis, orisque con-
tineritiam et omnimodum ad linguam refre-
nandam aptum silentium, et intentum at-
que indefessum examen difficiliorum specu-
lationum, earumque ruminationem. Pro-
pterea praescripsit eis vini abstinentiam et
cibi somnique vsum moderatum; gloriae
vero et opum atque his similium contem-
tum inaffectedatum, animumque illis debel-
landis paratum: erga propinquos sinceram
reuerentiam; erga pares non fictam aequa-
bilitatem; erga iuuenes humanitatem, pro-
fectuum adiumenta et admonitiones inuidia
vacuas. Amicitiam porro omnium erga
omnes, siue deorum erga homines, benefi-
cio pietatis et scientiae contemplatiuae, siue
dogmatum inter se, et in vniuersum animae
et corporis, partisque rationalis cum irra-
tionali per philosophiam eiusque specula-

7) ὁμήλικας] Sic MS. At prior Edit. corrupte, ὁμιληκός.
Kust. Etiam Ciz. ὁμιληκας. Scaliger emendabat
ὁμιλητής, quemadmodum etiam Arcerius, quod iure
repudiauit Cuperus in Obs. p. 273. monens, Pytha-
goram hic non docere, quomodo ille erga suos disci-
pulos se gerere debeat, sed quomodo aequalibus inter
se agendum sit. Etiam Reinesius corrigit ὁμήλικας. *Kiess.*

8) συνεπίτασιν] Infra Num. 188. est συνεπίστασις. *Kiess.*

9) φίλιον δὲ πάντων προ.] Totus hic locus repetitur infra,
cap. XXXIII. ubi quaedam rectius leguntur. *Kust.*
Cd. Ciz. vt Arc. edit. φίλλας. Idem Ciz. θεόν pro θεῶν,
et paulo inferius ἀνθρώπων pro ἀνθρώπων. *Kiess.*

καὶ τῆς κατὰ ταύτην θεωρίας, εἴτε ἀνθρώπων
 πρὸς ἀλλήλους, πολιτῶν μὲν ¹⁰⁾ διὰ νομιμό-
 (57) τητος [μὲν] ὑγιοῦς, ἑτεροφύλων δὲ διὰ φυ-
 σιολογίας ὀρθῆς, ἀνδρὸς δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ
 ἀδελφοὺς καὶ οἰκείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστρό-
 φου, εἴτε συλλήβδην ¹¹⁾ πάντων πρὸς ἅπαντας
 καὶ προσέτι τῶν ἀλόγων ζῶων τινὰ διὰ δι-
 καιοσύνης καὶ φυσικῆς ἐπιπλοκῆς καὶ κοινό-
 τητος, εἴτε καὶ σώματος καθ' ἑαυτὸ θνητοῦ
 καὶ τῶν ἐγκεκρυμμένων ¹²⁾ αὐτῷ ἐναντίων δυ-
 νάμεων εἰρηνεύειν καὶ συμβιβασμὸν δι' ὑγεί-
 ας καὶ εἰς ταύτην διαίτης καὶ σωφροσύνης
 κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς κοσμικοῖς στοιχείοις
 70 εὐετηρίας. ¹³⁾ ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ
 αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν καὶ συγκεφαλαίωσιν
 ὀνόματος τοῦ τῆς φιλίας εὐρετῆς καὶ νομοθέ-

¹⁰⁾ διὰ νομιμότητος] Sic rescripsi, auctore ipso Iam-
 blichio, cap. XXXIII. vbi, vt dixi, haec ipsa repe-
 tuntur. Codex MS. habet *διανομιμότατα*. At prior
 Edit. corruptissime *διανομίμμο*: pro quo Arcerius
ἀστόχως rescribendum putabat, *διανενόμετο*. Erit autem
νομιμότης proprie, vita legitima, siue obedientia erga
 leges: quae vox insolens quidem est et Lexicis igno-
 ta: sed quales non paucae aliae apud Nostrum repe-
 riuntur. Kust. In Cd. Ciz. scriptum est *διανομιμο* ¹²,
 quae est ipsa genuina lectio *διὰ νομιμότητος*: conf.
 Bastii Comment. Palaeogr. adiecta Schaeferi editioni
 Gregor. Corinth. p. 790. collata tab. V. num. 15.
 eademque est lectio Arcerii codicis, delati in biblio-
 thecam Franequeranam; quod monuit Valckenar. Epist.
 ad Røuerum p. 317. in Berolin. edit. Theocriti. —
 Cuperus in Obs. p. 273. corrigebat *διὰ νομίμου ὑγιοῦς*,
 propter verba Gellii II, 7. *ὑγίης νόμιμον διαζευγμένον*.

tiones, siue hominum inter se, cinium, puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam, mariti vero in vxorem aut fratres aut propinquos, per communionem indistortam, docuit, siue, vt summatim dicam, erga omnes omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem communionemque: denique latentium in corpore per se mortali et contrariarum facultatum pacificationem, et arctam conciliationem ope sanitatis, huicque congrui victus et temperantiae, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, absque

Denique Ciz. vt Arcer. μὲν ante ὑγιούς omittit: quod vtique rectius abest; hinc certe vncis inclusi. *Kiess.*

11) πάντων πρὸς ἅπαντας] Locum hunc, ante mutuum, ex Codice MS. supploui. In priore enim Edit. desunt verba haec: ἅπαντας, καὶ πρὸς αὐτὴν τῶν ἀλόγων ζώων τινὰ, διὰ δικαιοσύνης. *Kust.* Verbum ἐπιπλοκῆς, quod sequitur, deest in Ciz., item καὶ post θνητοῦ. *Kiess.*

12) αὐτῷ] In Arc. edit. ἑαυτῷ, in Ciz. ἑαυτόν. Idem Ciz. καὶ τῆς εἰς ταύτην, et post μέμνηται habet τοῖς προτέρῃς. *Kiess.*

13) ἐν πᾶσι δὴ τούτοις ἐνός] Sic hunc locum mutauit e sectione 230. Ante enim nullo sensu legebatur, πάντων τούτων ἐν ἐνός. — Pro κατὰ σύλληψιν Ciz. habet κατάλληψιν. Ibidem, vt in edit. Arc., deest ἐγένετο. Deinceps Arcer. πρὸς θεούς, cum quo consentit Ciz., in quo est πρὸς τοὺς θεούς. *Kiess.*

...

K 2

της ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο, καὶ διόλου τῆς ἐπιτηδαιοτάτης πρὸς τοὺς θεοὺς ὁμιλίας ¹⁴⁾ ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους αἰτιώτατος τοῖς περὶ αὐτόν· ὅπερ οὔτε ὑπὸ ὀργῆς τεθολωμένη περιγίνεται ποτε ψυχῇ, οὔτε ὑπὸ λύπης, οὔτε ὑπὸ ἡδονῆς, οὔτε τινὸς ἄλλης (58) αἰσχροῦς ¹⁵⁾ ἐπιθυμίας παρηλλαγμένη, μὰ Δία, οὐδὲ τῆς τούτων ἀπασῶν ἀνοσιωτάτης τε καὶ χαλεπωτάτης ἀμαθίας. ἀπὸ δὴ τούτων ἀπάντων δαιμονίως λῆτο καὶ ἀπεκάθαιρε τὴν ψυχὴν, καὶ ¹⁶⁾ ἀνεξωπύρει τὸ θεῖον ἐν αὐτῇ καὶ ἀπέσωζε, καὶ περιῶγεν ἐπὶ τὸ νοητὸν τὸ θεῖον ὄμμα, κρεῖττον ὃν σωθῆναι ¹⁷⁾ κατὰ τὸν Πλάτωνα μυρίων σαρκίνων ὁμμάτων. μόνῳ γὰρ αὐτῷ διαβλέψαντι, καὶ οἷς προσῆκε βοηθήμασι τονωθέντι καὶ διαρθρωθέντι, ἡ περὶ τῶν ὄντων ἀπάντων ἀλήθεια διοράται. πρὸς δὴ τοῦτο ἀναφέρων ἐποιεῖτο τὴν τῆς διανοίας κάθαρσιν. καὶ ἦν αὐτῷ τῆς παιδεύσεως ὁ τύπος τοιοῦτος καὶ πρὸς ταῦτα ἀποβλέπων.

14) ὕπαρ τε καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους] In MS. vitiose exaratum erat, ὑπὲρ τε καὶ κατὰ τοὺς ἀνθρώπους. Nimirum τὸ ὕπνους error librarii mutauerat in ἄνους; quod, si plene scribas, est ἀνθρώπους. Kust. In Ciz. perspicue ita scriptum est, vt correxit Kusterus. Kiess.

15) ἐπιθυμίας] Sic pro ἐπιθυμίας, quod prior Edit. (etiam cod. Ciz. Kiess.) habet, legendum esse, recte monuit Desid. Heraldus *Animaduvers.* in Iambl. cap. VI. Kust. Deinceps Ciz. παρηλαγμένους. Verba proxima, μὰ Δία, οὐδέ, videntur ita transponenda esse: οὐδέ, μὰ Δία. Formulæ enim νῆ Δία, et μὰ Δία, præmittuntur ei enunciationi, cui plus, quam ceteris,

dubio inuenit et sanciuit Pythagoras, fuitque, vt summatim dicam, suis discipulis vnicus auctor, vt vigilantes aequae ac dormientes cum diis versarentur quam accommodatissime. Quod ipsum sane non cadit in vllam animam ira aut dolore ac tristitia aut alia turpi cupiditate conturbatam, et e tranquillitatis statu deturbatam, vel, quod turpius his omnibus difficiliusque foret, ignorantia inquinatam. Quibus omnibus animam diuinis modis repurgatam sanabat et coelestem eius particulam refocillabat, saluamque ad consequendum intellectu diuinum oculum, infinitis oculis corporis, vt Plato ait, nobiliorem, reducebat. Huius enim solius ope rerum ipsarum veritas perspicitur, si eius acies adiumentis conuenientibus exacuetur et corroboretur. Eo itaque respiciens Pythagoras mentis purificationem adornabat: hacque etiam formula institutionis utebatur, et hic ei scopus propositus erat.

ponderis additur. Vide loca citata ad cap. XV. not. 3. *Kiess.*

16) ἀνεζωπύου] Ciz. vt Arcer. ἀνεζωπύου. Iidem deinceps ἐν ἐαυτῇ pro ἐν αὐτῇ. *Kiess.*

17) κατὰ τὸν Πλάτωνα] Locus Platonis, ad quem Iamblichus respicit, exstat lib. VII. de Republ. p. 485. Edit. Lugdun. (Vol. VII. p. 154. Bip.). Eundem Platonis locum adducit etiam Theon in *Mathematicis*, pag. 5. *Kust.* In Ciz. desunt verba, καὶ διαφθωθῆναι. *Kiess.*

Κ Ε Φ. ιζ.

- 71 1) Παρεσκευασμένῳ δὲ αὐτῷ οὕτως εἰς τὴν παιδείαν τῶν ὁμιλητῶν προσιόντων τῶν ἐταίρων καὶ βουλομένων συνδιατρίβειν, οὐκ εὐθὺς συνεχώρει, μέχρις ἂν αὐτῶν τὴν δοκιμασίαν καὶ τὴν κρίσιν ποιήσῃται· πρῶτον μὲν πυνθανόμενος, πῶς τοῖς γονεῦσι καὶ τοῖς οἰκείοις τοῖς λοιποῖς εἰδὼν ὁμιληκότες· ἔπειτα
- (59) θεωρῶν αὐτῶν τοὺς τε γέλωτας τοὺς ἀκαίρους, καὶ τὴν σιωπὴν, καὶ τὴν λαλιὰν παρὰ τὸ δέον, ἔτι δὲ τὰς ἐπιθυμίας, τίνες εἰδὼν, καὶ τοὺς γνωρίμους, οἷς ἔχρῳντο, καὶ τὴν πρὸς τούτους ὁμιλίαν, καὶ πρὸς τίνι μάλιστα τὴν ἡμέραν σχολάζουσι, καὶ τὴν χαρὰν καὶ τὴν λύπην ἐπὶ τίσι τυγχάνουσι ποιούμενοι. προσθεώρει δὲ καὶ τὸ εἶδος, καὶ τὴν πορείαν, καὶ τὴν ὅλην τοῦ σώματος κίνησιν· τοῖς τε τῆς φύσεως γνωρίσμασι φυσιογνωμονῶν αὐτοὺς σημεῖα τὰ φανερὰ ἐποιεῖτο τῶν ἀφανῶν ἡθῶν ἐν τῇ ψυχῇ.
- 72 Καὶ ὄντινα δοκιμάσειεν οὕτως, ἐφίει τριῶν ἐτῶν ὑπερορᾶσθαι, 2) δοκιμάζων πῶς ἔχει βε-

1) Παρεσκευασμένῳ κ. τ. λ.] Parum accurate Obrechtus hunc locum interpretatus est, qui sic intelligi debet: Quum sic se comparasset ad discipulorum institutionem, h. e. quum in discipulis instituendis hanc rationem sequeretur. Verum pro τῶν ἐταίρων videtur legendum esse τινῶν ἐτέρων. Nam qui ad Pythagorae cohortem accedere cupiebant, ii nondum erant ἐταῖροι, atque vocabula ἐταῖρος et ἐτερος innumeris locis confundi constat. — Post λοιποῖς pro ἰσῶν, quod Kust. dedit, in Arc. est πάρεσιν, in Ciz. πάρησιν. In eodem Ciz. paulo post τίνες ἰσῶν, et pro ἐπὶ τίσι, ἐπὶ τοῖς:

C A P. XVII.

Praeparatione hac adhibita discipulorum suorum institutioni, non statim recipiebat eos, qui in amicorum convictorumque suorum numero haberi volebant, donec ipsorum explorationem diiudicationemque instituisset. Primum enim inquirebat, quo animo quoue affectu parentes aliosque familiares prosequuti essent: deinde notabat risus ipsorum intempestiuos, silentium, sermonisque abusum: tum quo cupiditatibus modo indulgerent; quos haberent sibi familiares, et quo pacto cum illis viuerent; denique quibus potissimum rebus interdium vacarent; quibus item gauderent dolerentue. Inspiciebat et vultum et incessum et totius corporis motus: atque ex natiuis faciei lineamentis ipsos ita noscitabat, vt manifesta indicia obscuris animorum inclinationibus indagandis adhiberet. Quem autem ita probasset, eum triennio contemtim haberi iubebat, explorans eius constantiam verum-

denique pro *γνώριμασι γυνώριματα*, quod Reinesius correxit. *Kiess.*

- 2) *δοκιμάζων*] Neque hic probandus Obrechtus, interpretans, *neq. tamen intermittebat — obseruare.* Scriptoris enim mens est, per ipsum illum triennii contemtum Pythagoram explorauisse, quam essent constantes, quamque vero discendi studio agerentur ii, qui ad suum sodalitium admitti cuperent. — Pro *πειρατῆς* Ciz. corrupte *πύρα ἰσῆ*. *Kiess.*

βαιοτήτος καὶ ἀληθινῆς φιλομαθίας, καὶ εἰ
 πρὸς δόξαν ἱκανῶς παρεσκευάσται, ὥστε κατα-
 φρονεῖν τιμῆς. μετὰ δὲ τοῦτο τοῖς προσιούσι
 προσέταττε σιωπὴν πενταετῇ, ἀποπειρώμενος,
 πῶς 3) ἐγκρατῶς ἔχουσιν, ὡς χαλεπώτερον τῶν
 ἄλλων ἐγκρατευμάτων τοῦτο, τὸ γλώσσης κρα-
 τεῖν· καθὰ καὶ ὑπὸ τῶν τὰ μυστήρια νομοθε-
 τησάντων ἐμφαίνεται ἡμῖν. 4) ἐν δὲ τῷ χρόνῳ
 τούτῳ τὰ μὲν ἐκάστου ὑπάρχοντα, τουτέστιν
 αἱ οὐσίαι, ἐκοινοῦντο, διδόμενα τοῖς ἀποδε-
 δειγμένοις εἰς τοῦτο γνωρίμοις, οὔτερ ἐκα-
 λοῦντο πολιτικοὶ καὶ οἰκονομικοὶ τινες καὶ
 νομοθετικοὶ ὄντες. αὐτοὶ δὲ 5) εἰ μὲν ἄξιου
 (60) ἐφαίνοντο τοῦ μετέχειν δογμάτων, ἐκ τε βίου
 καὶ τῆς ἄλλης ἐπιεικειᾶς κριθέντες, μετὰ τὴν
 6) πενταετῇ σιωπῇ 7) ἐσωτερικοὶ λοιπὸν ἐγί-
 κοντο, καὶ ἐντὸς 8) σινδύνος ἐλήχονον τοῦ
 Πυθαγόρου μετὰ τοῦ καὶ βλέπειν αὐτόν· πρὸ
 τούτου δὲ ἐκτὸς αὐτῆς καὶ μηδέποτε αὐτῶ
 ἐνοριῶντες μετεῖχον τῶν λόγων διὰ ψιλῆς ἀκοῆς
 ἐν πολλῷ χρόνῳ διδόντες βύσανον τῶν οἰκείων
 73 ἡθῶν· 9) εἰ δ' ἀποδοκιμασθεύεισαν, τὴν μὲν

3) ἐγκρατῶς ἔχουσιν] Sic ex codice MS. locum hunc
 emendavi et distinxi. Ante enim male legebatur,
 ἐγκ. ἔχουσιν πρὸς χαλεπ. Kust.

4) ἐν δὲ] In Ciz. ἐν δέ. Idem cum marg. Cod. Spanh.
 pro ἐκάστου praebet ἐκαστα. Item Ciz. ἐκοινοῦντο. Tum
 idem ante τοῦτο omittit eis. Kiess.

5) εἰ μὲν] Ita scripsi propter oppositum εἰ δὲ pro
 οἱ μὲν, quod Kust. habet. In Ciz. et marg. Spanh.
 est οἱ μὲν, ibidemque μετασχῆν pro μετέχων. Kiess.

que discendi studium, et an aduersus gloriam satis firmus honorisque contemtor esset. Post haec imperabat suis quinquennale silentium, vt sciret, quantum possent in continentia, quippe quum linguam continere ceteris continentiae experimentis sit difficilius, vti significatum est ab iis, qui mysteria instituerunt. Interea temporis quicquid facultatum opumue quisque possidebat, in medium conferebatur, et aliis ad hoc ipsum destinatis, qui politici et oeconomici et legislatores nominabantur, dispensandum committebatur. Ipsi vero, si post quinquennale silentium ex vitae ceteraque ingenii modestia digni habebantur, quibuscum dogmata communicarentur, deinceps fiebant interioris admissionis discipuli, et intra velum audiebant iuxta videbantque Pythagoram: antea enim obducto velo extrinsecus citra praeceptoris adspectum ab ore eius pendebant, diuturnumque morum suorum experimentum dabant. Sin vero reicieban-

6) πενταετη] Ciz. πενταέτην. Comma post σιωπήν sublatum transtuli post participium προθίετες. Poterant autem verba, μετὰ πενταετη σιωπήν, hoc quidem loco prorsus omitti.

7) ἐσωτερικοὶ λοιπ. ἐγ.] Vide Schefferum *de Philosophia Ital.* cap. XI. p. 105. Kust. Adde Meinersium l. c. p. 461. sqq. et Tiedemann. p. 297. sqq. Kiess.

8) συνδόνος] In Ciz. συνδόνος. Ibidem paulo post πρὸς τοῦτον, et τὸν λόγον. Kiess.

9) εἰ δ'] Post ἡθῶν Kusterus pleno interpunxerat. Kiess.

οὐσίαν ἐλάμβανον διπλῆν, ¹⁰⁾ μνῆμα δὲ αὐ-
 τοῖς ὡς νεκροῖς ἐχώννυτο ὑπὸ τῶν ὁμαικόων·
 οὕτω γὰρ ἐκαλοῦντο πάντες οἱ περὶ τὸν ἄνδρα·
 συντυγχάνοντες δὲ αὐτοῖς οὕτω συνετύγγανον,
 ὡς ἄλλοις τιθίν· ἐκείνους δὲ ἔφασαν τεθνάναι,
 οὓς αὐτοὶ ἀνεπλάσαντο, καλοὺς καγαθοὺς
 προσδοκῶντες ἔσεσθαι ἐκ τῶν μαθημάτων·
¹¹⁾ ἀδιοργανώτους τε, καί, ὡς εἰπεῖν, ἀτελεῖς
 τε καὶ στεριώδεις ὦντο ¹²⁾ τοὺς δυσμαθεστέ-
 74 ρους. ¹³⁾ Εἰ δὲ μετὰ τὸ ἐκ μορφῆς τε καὶ
 βαδίσματος καὶ τῆς ἄλλης κινήσεώς τε καὶ
 καταστάσεως ὑπ' αὐτοῦ φυσιογνωμονηθῆναι
 καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν περὶ αὐτῶν παρασχεῖν, με-
 τὰ πενταετῇ σιωπῇ, ¹⁴⁾ καὶ μετὰ τοὺς ἐκ τῶν
 τοσῶνδε μαθημάτων ὀργιασμοὺς καὶ μνήσεις,
 (61) ψυχῆς τε ἀπορρύψεις καὶ καθαρμοὺς τοσοῦ-
 τος τε καὶ τηλικούτους καὶ ἐκ ποικίλων οὐ-
 τω θεωρημάτων ¹⁵⁾ προσοδεύσαντες, δι' οὓς

10) μνῆμα δὲ αὐτοῖς ὡς νεκρ.] Vide eundem Scheffe-
 rum in dicto opere, sub finem cap. XII. Kust. Ad-
 de Meiners. p. 460. sq. — Pro τεθνάναι Ciz. cum
 Arc. τεθνάναι. Kiess.

11) ἀδιοργανώτους] Id est, malis organis a natura in-
 structos. Sic supra Num. 66. Noster vsus est voce
 διοργανώμενος: et alibi voce διοργάνωσις. Kust. His
 verbis synonyma sunt ἀφνής, et εὐφνής, de quibus
 vid. Holstenium ad Porphyry. p. 4. et Rittershus. ad
 eundem, p. 8. Kiess.

12) τοὺς δυσμαθεστέρους] Sic MS. At prior Edit. mi-
 nus recte, τοὺς δ' ἀμαθεστέρους. Kust.

13) Εἰ δὲ] Ciz. et Arc. εἴ γε, Par. e marg. Spanhem.
 εἴ γε. Paulo post pro ὑπ' αὐτοῦ in Ciz. vt in edit.

tur, opum, quas contulerant, duplum recipiebant, iisque monumentum exstruebatur ab homacois (sic enim omnes huius viri discipuli vocabantur): qui si quando illis obuii facti essent, cum iis tanquam cum aliis quibusdam agebant; ipsos vero dictitabant mortuos, quos hac spe reformauerant, fore ut ope disciplinarum in bonos honestosque viros euaderent. Sed qui ad discendum tardi erant, illos male conformatos, et, ut ita dicam, imperfectos sterilesque iudicabant. Sin post peractam explorationem ex forma, ingressu, motu, habitu, post spem bene de ipsis conceptam, post quinquennale silentium, post tot disciplinarum orgia et initiationes, post animae purgationes et emundationes, post peragratata tot, tanta et tam varia theoremata, ex

Arc. est ὑπ' αὐτῶν. Ibidem περί αὐτοῦ pro περί αὐτῶν. Kiess.

- 14) καὶ μετὰ τοὺς] In Ciz. καίτοι μετὰ τοὺς. Ibidem deinceps ἐκ τῶν τόσων δέ, ubi Scaliger τῶν delet. Kiess.
 15) προσδεύσαντες] Vocem hanc libens obelo confixerim. Non solum enim nihil ad rem facit, sed etiam sensum et seriem orationis turbat: siquidem accusatiui illi, καθαρμούς, etc. pendent a praecedenti μετὰ, nec ullo verbo ad sui constructionem opus habent. Deinde pro δι' οὗς, quod statim sequitur, lego δι' ὧν. Kust. Schneidero in Lexico suo προσδεύειν h. l. significare videtur, instruere tanquam viatico. Quam viri egregii rationem meam facere non possum. In Cd. Ciz. est προσδεύσαντες. Pro quo si legas προσδεύσαντες, idque referas ad καθαρμούς, ut

ἀγχίνοιά τε καὶ ψυχῆς εὐάγεια πᾶσιν ἐκ παν-
 τὸς ἐνεφύοντο, δυσκίνητος ἔτι τις καὶ δυσπα-
 ρακολούθητος εὐρίσκετο. ¹⁶⁾ στήλην δὴ τινα
 τῷ τοιούτῳ καὶ μνημεῖον ἐν τῇ διατριβῇ χώ-
 σαντες (καθὰ καὶ ¹⁷⁾ Περιάλω τῷ Θουρίῳ λέ-
 γεται καὶ Κύλωνι τῷ Συβαριτῶν ἐξάρχῳ, ἀπο-
 γνωσθεῖσιν ὑπ' αὐτῶν), ἐξήλαυνον ἐκ τοῦ ὁμα-
 κοίου, φορτίσαντες χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου
 πλῆθος. κοινὰ γὰρ αὐτοῖς καὶ ταῦτα ἀπέκειτο
 ὑπὸ τινῶν εἰς τοῦτο ἐπιτηδείων, ¹⁸⁾ νῆ Δί,
 οἰκονομούμενα, οὓς προσηγόρευον οἰκονομι-
 κούς ἀπὸ τοῦ τέλους. καὶ εἴ ποτε συντύχοιεν

intelligentur purgationes quas ex theorematibus prodeant
 siue redundant, loco quodammodo consulueris. —
 Idem Ciz. deinceps ἀγχίνοια τε, ἀνεφύοντο, ἠνέρθηκετο.
 Kiess.

- ¹⁶⁾ στήλην δὴ τινα τῷ τοιούτῳ καὶ μνημ.] Manifesta
 tautologia. Hoc ipsum enim iam paulo superius
 Iamblichus nos docuit. Quare suspicor, libellum
 hunc Iamblichi interpolatorum manus passum esse;
 praesertim cum et alia non pauca bis in eo dicta
 observauerim. Vel saltem dicendum est, Iamblichum
 eadem ex diuersis auctoribus aliquando retulisse.
 Confer Nostrium infra sub finem capituli XXXIV. ubi
 morem hunc Pythagoreorum itidem Lectoribus in-
 culcat. Kust. Vid. de huius libelli indole et natura
 Meiners. p. 271. Kiess.

- ¹⁷⁾ Περιάλω τῷ Θ. — καὶ Κύλωνι] Addi his poterat
 Hipparchus, de quo Clemens Alexandr. lib. V. Strom.
 p. 575. Φασὶ γοῦν Ἱππάρχον τὸν Πυθαγόρειον, αἰτίαν
 ἔχοντα γράψασθαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου σαφῶς, ἐξελαθῆναι
 τῆς διατριβῆς, καὶ στήλην ἐπ' αὐτῷ γενέσθαι, οἷα νεκρῷ.
 Aiunt Hipparchum Pythagoreum, accusatum, quod scri-
 pto prodidisset secreta Pythagorae, e schola expulsum

quibus solertia mentis animaeque sanctitas modis omnibus in vnoquoque subnascebatur, segnior adhuc aliquis et intellectu hebetior reperiiebatur, tali homini in scholacippum aliquem et monumentum sepulcrale erigebant (vti contigisse fertur Perialo Thurio et Cyloni, Sybaritarum principi, ab iisdem improbatis); dein auro argentoque onustum auditorio exigebant. nam et eum in finem reposita pecunia publica administrabatur a quibusdam, qui a sumtuum dispensatione oeconomici dicebantur. Quodsi aliquando sic eiecto forte facti essent obuii,

fuisse, et ipsi tanquam mortuo cippum erectum esse. Hic nimirum est Hipparchus ille, ad quem epistola Lysidis, quae statim subiungitur, scripta est. Ceterum de Cylone eiusque reprobatione plura vide sis apud Nostrum infra cap. XXXV. *Kust.* In Ciz. corrupte, *περι ἄλλω*. Post verba *ὅτι αὐτῶν* Scal. supplet *συμβῆναι*, male; et ante *ἐξήλαινον* addit *οὗς*, in quo et ipso errauit. Tum in Ciz. vt in Arc. pro *ἐκ τοῦ* est *ἀν τοῦ*. Denique in Ciz. *χρῶσιν* et *πλήθει*. *Kiess.*

- 18) *ἢ Δι'*] Ita Kusterus. In Ciz. et edit. Arc. *καὶ ἢ δι'*. Loganus p. 94. legit, *καὶ ἐνδεῆς* (vt iam antea Scaliger) *οἰκονομούμενα*. Nam, inquit, istud *ἢ Δι'* omnino superuacaneum, et *καὶ* absurdum: aliquid autem sensui deesse videbatur, quod ita suppleri posse censebam. — Kusterus omisit *καὶ*: an auctoritate codicis sui, non dixit. Lectionem *ἢ Δι'*, quamquam seriores Graeci hanc formulam frequentant, vid. ad cap. XV. not. 3., hoc loco incommodam esse patet; *καὶ ἐνδεῆς* autem probandum esset, si idem significaret, quod *εἰς ἐνδεῶν*. Quod secus est. Hinc legere malim: *εἰς τοῦτο ἐπιτηδείων δὴ διοικονομούμενα*. *Kiess.*

ἄλλως αὐτῷ, πάντα ὄντινοῦν μᾶλλον, ἢ ἐκεῖ-
 νον ἡγοῦντο εἶναι, τὸν κατ' αὐτοὺς τεθνηκότα.
 75 Διόπερ καὶ 19) Λύσις Ἰππάρχῳ τινὲ ἐπιπλήττων,
 (62) μεταδιδόντι 20) τῶν λόγων τοῖς ἀνεισάκτοις καὶ
 ἄνεν μαθημάτων καὶ θεωρίας ἐπιγυομένοις,
 φησί· 21) „Φαντὶ δέ σε καὶ δαμοσίᾳ 22) φιλο-
 „σοφὲν τοῖς ἐντυγχάνουσι, τόπερ ἀπαξίως
 „Πυθαγόρας· ὥς ἔμαθες μὲν, Ἰππαρχε, μετα

19) Λύσις] Epistola haec Lysidis exstat etiam in Col-
 lect. Epistolarum Graecarum Aldina et Geneuensi, et
 ad calcem Diog. Laertii, qui ex officina Henrici Ste-
 phani prodiit: itemque inter opuscula Mythologica,
 Physica, et Ethica, quae prodierunt apud Henr. Wet-
 stepium Amstelod. 1688. collectore Thoma Galeo.
 Eandem Latine exhibet Theodor. Canter. *Var. Lect.*
 lib. I. cap. XII. Meminit etiam eius Synesius *Epist.*
 CXLIII. et Eustathius ad *Il. B.* p. 360. Edit. Rom.
Kust. Meiners. p. 487. opinatur, epistolam non a
 Lyside scriptam esse, sed fictam. Aliter statuit Tiede-
 mann. p. 289. sqq. *Kiess.*

20) τῶν λόγων] Ita scripsi pro τὸν λόγον, iubente Ku-
 stero. In *Ciz. μεταδιδόντα τὸν λόγον.* De constructione
 verbi μεταδιδόναι vid. Schaefer. *Melet. crit.* p. 20. sq.
 Sed accusatiuus hoc loco admitti non potest, nisi τὸν
 λόγον intelligamus librum illum Pythagorae adscriptum,
 cui titulus Ἱερὸς λόγος, vid. sect. 146. At ille liber
 non simpliciter δ λόγος appellatur. *Kiess.*

21) Φαντὶ δέ] In Diogene Laertio p. 875. sqq. ed.
 Henr. Steph. haec epistola ita comparata est: Μετὰ τὸ
 Πυθαγόραν ἐξ ἀνθρώπων γενέσθαι, οὐδέποκα διασκη-
 δάσθῃσθαι τὸ ἄθροισμα τῶν ὁμιλητῶν ἐς τὸν ἑμαντιοῦ θυ-
 μὸν ἐβαλόμεν· ἐπεὶ δὲ παρ' ἐλπίδας, ὥσπερ ἀπὸ ναὸς
 μεγάλας φορτίδος ἐν ἐρήμῳ πελάγει λυθείσας, ἄλλος ἄλλους
 φορεῖμενοι διεσπάρημεν, δαιον κάμει μνᾶσθαι τῶν τήνου
 θείων καὶ σιμνῶν παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι
 τὰ σοφίας ἀγαθὰ τοῖς μὴδ' ὄναρ τὰς ψυχὰς κεκαθαρμένοις.
 οὐ γὰρ θέμις κ, τ. λ. Ab his verbis usque ad illa,

quemuis potius alium censebant, quam illum, quippe qui secundum ipsos mortuus esset. Quapropter et Lysis Hipparchum quendam increpans, quod cum hominibus non rite initiatis et sine disciplinis ad contemplationem accedentibus doctrinam communicaret, scribit: *Aiunt autem, vulgare te etiam philosophiam quibusuis obuiis: quod Pythagoras fieri noluit. Et hanc tu quidem, Hipparche,*

ποτηνίκα φυτεύοντά τι χρηστόν αὐτῷ παραδιδόμεν — singulae enunciationes in Stephaniana epistolae editione eodem ordine, quo in Iamblichō, continuantur. Deinceps autem ibi haec sequuntur: Ἄπερ ἔμαθες μὲν, Ἰππαρχε, μετὰ σπουδᾶς, οὐκ ἐτήρησας δ', ὡ γενναῖε, γενεσάμενος Σικελικῆς πολυτελείας, ἃς οὐ χρὴν τυ γενέσθαι δεύτερον. λέγοντι δὲ πολλοὶ, σὲ καὶ δημοσίῃ φιλοσοφῆν. ὅπερ ἀπαξίωσι Πυθαγόρας· ὃς γε Λαμοῖ τῇ αὐτοῦ θυγατρὶ τὰ ὑπομνήματα παρακαταθέμενος, ἐπέσκαψε μηδενὶ τῶν ἐκτὸς τῆς οἰκίας παραδιδόμεν. ἃ δὲ, δυναμένα πολλῶν χρημάτων ἀποδόσθαι τῷ λόγῳ, οὐκ ἐβουλήθη· πενίαν δὲ καὶ τὰς τῷ πατρὶ ἐπισκᾶψιας ἐνόμιζε χρυσοῦ τιμωτέραν ἔμεν. φαντὶ δὲ ὅτι καὶ Λαμῷ θνάσκοντι Βισταλίᾳ τῇ ἱαννίῃ θυγατρὶ τὰν αὐτὰν ἐπιστολὰν ἀπέστειλεν. ἄμμες δὲ ἄνδρες ἰόντες, οὐ γνησίως αὐτῷ ποτιφροῦμεθα, ἀλλὰ παραβᾶται τῶν ὁμολογιῶν γιγνόμεθα. εἰ μὲν οὖν μεταβάλαιοι, χαρήσομαι· εἰ δὲ μὴ, τέθνακός μοι. — His lectis mirari licet, quam misere Iamblichus, initio maxime epistolae, sententiarum ordinem peruerterit et lacerauerit. *Kiess.*

22) φιλοσοφῆν] Sic pro φιλοσοφῆν scripsi e Ciz., idemque propter doricam dialectum, qua haec epistola scripta est, etiam Kusterus requirebat. — Vnus est hoc quoque loco contra Meinersium Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 119. — Deinceps pro τῷ περ, quod Kust. dedit, Ciz. vt Arc. habet τῷ περ. *Kiess.*

„σπουδᾶς, οὐκ ἐφύλαξας δέ, γευσάμενος, ὧ
 „γενναῖε, σικελικᾶς πολυτελείας, ²³⁾ ἅς οὐκ
 „ἐχρῆν τυ γενέσθαι δεύτερον. εἰ μὲν ὦν με-
 „ταβάλοις, ²⁴⁾ χαρήσομαι· εἰ δὲ μήγε, τέθνα-
 „κας. ²⁵⁾ διαμεμνῶσθαι γὰρ φασὶν ὅσιον εἶη
 „κατὰ τῶν τήνω θείων τε καὶ ἀνθρωπείων
 „παραγγελημάτων, μηδὲ κοινὰ ²⁶⁾ ποιῆσθαι τὰ
 „σοφίας ἀγαθὰ τοῖς οὐδ' ὄναρ τὰν ψυχὰν
 „κεκαυαρμένοις. οὐ γὰρ θέμις ²⁷⁾ ὀρέγεν τοῖς
 „ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσοῦτων ἀγώνων [σπουδᾷ]
 (63) „ποριχθέντα, οὐδὲ μὲν βεβάλοις τὰ ταῖν
 „Ἐλευσινίαιν θεαῖν μυστήρια ²⁸⁾ διαγεῖσθαι.

²³⁾ ἅς οὐκ ἐχρῆν τυ γενέσθαι δεύτερον] Kusterus sensu, ut ipsi videbatur, exigente scripserat, ἅς — γεύεσθαι. Quod dedit ἅς pro ἅς, quae est lectio Ciz. et Arcerii, recte fecit: sed γενέσθαι, quod cum Arc. etiam Ciz. tuetur, non est mutandum, etiam Toupio censente in Addend. in Theocrit. Vol. II. p. 399. Ed. Berol. Idem Toupius ad illustrandam formulam γενέσθαι δευτέρων τινος attulit hunc locum Aphthonii Sophist. Progymn. Cap. V. Πῶς δὲ διώκων τὴν κόρην ὁ Πύθιος θνητὴς ἐγένετο δεύτερος. Eundem Toupium sequutus sum in eo quod acripsi τυ pro τοι· nam dativus hic locum non habet, et enclit. accus. doric. est τυ. Frequentissime autem τοι pro τυ scriptum est. Vid. Bekker ad Apollon. Dysc. de Pron. p. 439. — Obrechtus locum sic interpretatus erat: ad quas — non debebas reverti. Kiess.

²⁴⁾ χαρήσομαι] Ita Kusterus edidit; num e Cd. Paris., non significavit. In edit. Arc. est χάρησον μὲν, in marg. cod. Spanhem. χαρέσσομε, in Cd. Ciz. χαρήσσομε, unde, referente Koenio ad Gregor. Corinth. p. 262. ed. Schaef., praeclare magnus Hemsterhusius χαρησοῦμαι elicuit. Mihi tamen adhuc residet dubitatio, an non χαρησοῦμαι, sed aut χαρησοῦμαι aut χαρισσοῦμαι sit scribendum, Kiess.

cum cura didicisti; sed non seruasti, o bone, gustatis deliciis Siculis, a quibus te superari non oportebat. Si igitur mentem mutaueris, laetabor; sin minus, mortuus es mihi. Par enim erat, aiunt, diuinorum eius humanorumque praeceptorum semper meminisse, neque bona sapientiae communicare cum hominibus, qui ne per somnium quidem purgationem animae subierunt. Nefas enim est obuiο vulgo porrigere ea, quae tantis laboribus comparata sunt, aut profanis Dearum Eleusiniarum mysteria

25) διαμεμνῶσθαι γάρ φασι ὅσιον εἶη κατὰ τῶν τήνων] Scribe, διαμεμνῶσθαι γάρ ὅσιον ἦν τῶν τήνου θεῶν τε καὶ ἀνδρ. Kust. In Ciz. est, διαμεμνῶσθαι γάρ φησιν (etiam Arc. habet φησιν) ὅσιον εἶη κατὰ. Quae sequuntur. τῶν τήνω θεῶν τε καὶ ἀνδρωπειῶν παραγγελμάτων, μηδὲ κοινὰ ποιῆσθαι τὰ, in Ciz. desunt. Scripsi τήνω pro τήνου, vt infra. Forsitan locus sic restituendus est: διαμεμνῶσθαι γάρ, παντί, ὅσιον εἶη καὶ σὲ τῶν etc. Sed omnia hic esse incertissima, facile intelligitur, si initium huius epistolae, vt in Diogene legitur, comparatur. Kiess.

26) ποιῆσθαι] Caue mutes. Est enim Doricum pro ποιῆσθαι. Kust.

27) ὁρέγειν τοῖς ἀπαντ.] Sic recte MS. In priore vero Edit. male legitur, ὁρεγίν των ἀπαντῶσι τὰ μετὰ τοσοῦτων ἀγῶνων σπονδὰ περιχθέντα. Quae monstra? Ποριχθέντα autem Doricum est pro πορισθέντα. Kust. In Ciz. ὁρέγειν τῶν ἀπαντῶσι, σπονδὰ, ποριχθέντα, βεβύλοις τε ταῖν ἐλευσινίαν. Vocabulum σπονδῆ prorsus superfluum est, nec legitur in aliis huius epistolae editionibus; hinc vncinis inclusi. Kiess.

28) διαγεῖσθαι κατ' ἰσότητα] Antea corruptissime hic legebatur, διαγεύεσθαι, καὶ τί σὸ τατα. Διαγεῖσθαι autem Doricum est pro διηγεῖσθαι. Kust. Etiam in Ciz. est, διαγεύεσθαι καὶ τί σῶτα. Quod in textu

„καὶ ἰσότηα δὲ ἄδικοι καὶ ἀσεβέες οἱ τοιαῦ-
 76 „τα πράξαντες. Διαλογίζεσθαι ²⁹⁾ δὲ καλόν,
 „ὅσον χρόνον μᾶκος ἐκμετρήκαμεν ἀπορ-
 „ρῦπτόμενοι ³⁰⁾ σπύλως, τῶς ἐν τοῖς στάθεσιν
 „ἀμῶν ἐγκεκολαμμένως, ἕως πόκα διελθόντων
 „ἐτέων ἐγενόμεθα ³¹⁾ δεκτικοὶ τῶν τήνῳ λό-
 „γων. ³²⁾ καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραν-
 „τες ἔστυνσαν τὰ βάψιμα τῶν ἱματίων, ὅπως
 „³³⁾ ἀνέκπλυτον τὰν βαφὰν ἀναπίωντι, καὶ

Knsteri legitur, καὶ ἰσότηα, merum est vitium typo-
 graphicum, correctum iam a Schaefero ad Gregor. p.
 259. Idem pro οἱ τοιαῦτα πράξαντες scribit τοῖ τοιαῦτ.
 Koenius volebat τοῖ ταῦτα. — Paulo ante pro οὐδὲ
 μὲν in altera epistolae editione est οὐδὲ γάρ. Ibidem
 paulo inferius, ἀμφοτέρω οἱ ταῦτα πράξαντες. Kiess.

29) δὲ] Haec particula etiam in Ciz. vt in Arc. edit.
 deest. — Proxima in altera epistolae editione sic
 leguntur: καλὸν δὲ ἀναλογίζεσθαι ὅσον χρόνον μᾶκος δια-
 γάγομες ἐκμετρήσαντες. Kiess.

30) σπύλως] Haec vox abest a priori Editione, quae
 in aliis Epistolae huius Editionibus legitur. Kust.
 Abest item a Ciz. Scripsimus autem σπύλως pro σπύ-
 λους. Deinceps pro τῶς habet Ciz. cum margine cod.
 Spanh. τῶς, Arc. edit. τὰς. Item Ciz. στάθεσιν, et
 cum Arc. ἐγκεκολασμένοις. Porro ἐγενόμεθα δέ. — Pro
 ἕως πόκα videtur ex altera epistolae edit. reponendum,
 ἕως πέντε. Kiess.

31) δεκτικοὶ τῶν τήνῳ λόγων] In Ciz. δεκτικός τῶν τήν
 τοῦ λόγου. — Kust. et Arc. τήνον. Kiess.

32) καθάπερ οἱ βαφεῖς προεκκαθάραντες ἔστυνσαν τὰ β.]
 Eodem plane similiter vititur Plato lib. IV. de Republ.
 p. 449. Edit. Lugdun. (Vol. VI. p. 346. Bip.) Οὐκ-
 οὔν οἶσθα, ὅτι οἱ βαφεῖς, ἐπειδὴν βουληθῶσι βάψαι ἕρια,
 ὥς εἶναι ἁλουργὰ, πρῶτον μὲν ἐκλέγονται ἐκ τούτων χρῶ-

euulgare: pariter enim iniusti et impii sunt, qui alterutrum horum fecerint. Decebat autem ad animum reuocare, quantum temporis spatium consumserimus in eluendis maculis, quae pectora nostra altius insederant, donec tandem, peracto quinquennio, ad percipiendam Illius doctrinam capaces euasimus. Sicut tinctorum vestimenta, quae coloribus imbuere volunt, prius purgata, medicamentis inficiunt, ut tincturam nec facile

μάτων μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν: ἔπειτα προπαρασκευάζουσιν οὐκ ὀλίγη παρασκευῇ θεραπεύσαντες, ὅπως δεῖξονται ὅτι μάλιστα τὸ ἄνθος, etc. Item Theo Smyrnaeus in *Mathematicis*, p. 17. qui ad hunc ipsum locum Platonis respiciens ait: Παιδεύομεν γὰρ τοὺς παῖδας ἐν Μουσικῇ, etc. οὐδὲν ἄλλο μηχανώμενοι, ἢ ὅπως ἡμεῖς προεκαθάίραντες καὶ προθεραπεύσαντες, ὥστερ τισὶ στυπτικοῖς τοῖς μαθήμασι τούτοις, τοὺς περὶ ἀπίστης ἀρετῆς, ἢ ἐκμανθάνωσι, ὑστερον λόγους ἐνδείξοιντο, ὥστερ βαφήν. Caeterum τὸ ἔστυψαν hic apud Iamblichum et στυπτικοῖς apud Theonem referendum est ad alumen, quo tinctorum in lanis repurgandis et colore inficiendis uti solent. Id enim est στυπτικόν, sine adstringendi vi praeditum; ut ex usu et experientia constat, Plin. lib. XXXV. cap. XV. *Vis liquidi aluminis adstringere, indurare, rodere.* Paulo ante dixerat: *Inficendis claro colore lanis candidum liquidumque (alumen) utilissimum est.* Kust. In Ciz. pro καθάπερ est καθάπερ γε, et in altera epist. edit. καθάπερ γάρ. Kiess.

- 33) ἀνέκπλυτον] In Ciz. ἂν ἐκ πλντον τά. Ibidem deinceps, ut in edit. Arc., ἀπλῶντι. Tum γενησομένην: quam huius codicis lectionem etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 262. ed. Schaef. memorauit. Idem Cd. denique ἐν ἑξίταλον. Hoc ἐν Reinesius in ἂν mutauit. — Pro μηδέποτε, quod ante legitur, in altera huius epistolae edit. est μηδέποκα. Kiess.

„μηδέποτε γενησομένην ἐξίταλον· 34) τὸν αὐ-
 „τὸν τρόπον καὶ ὁ δαιμόνιος ἀνὴρ προπαρε-
 „σκεύαζε τὰς ψυχὰς τῶν τὰς φιλοσοφίας ἐρα-
 „σθέντων, ὅπως μὴ διαψευσθῇ περὶ τίνα τῶν
 „ἐλπισθέντων ἐδεῖσθαι καλῶν τε καὶ ἀγαθῶν. οὐ
 (64) „γὰρ κιβδήλως ἐνεπορεύετο λόγως, οὐδὲ πάγας,
 „ταῖς οἱ πολλοὶ τῶν 35) σοφιστῶν τῶς νέως ἐμ-
 „πλέκοντι, ποτ' οὐδὲν κράγνον ὀχολάζοντες·
 „ἀλλὰ 36) θείων τε καὶ ἀνθρωπίνων πραγμά-
 „των ἥς ἐπιστάμων. τοὶ δὲ πρόδχημα ποιη-
 „σάμενοι τὰν τήνω διδασκαλίαν, πολλὰ καὶ
 „37) δεινὰ δρῶντι, σαγηνεύοντες οὐ κατὰ κό-
 77 „σμον, οὐδ' ὥς ἔτυχε, τῶς νέως. Τοιγαροῦν
 „χαλεπῶς τε καὶ 38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται

34) τὸν αὐτὸν] In Ciz. deest αὐτόν: item paulo post ante φιλοσοφίας articulus abest, vt in edit. Arc. Pro τῆς, vt scripsit Kuster., dedi τὰς. Tum Ciz. περιψευσθῇ pro διαψευσθῇ. Obrechtus, τίνα pro neutro habens, locum sic interpretatus erat: *ne bona vlla et honesta, quas sibi promittebant, eos subterfugerent.* Altera epistolae edit. hunc locum sic exhibet: — ἀνὴρ παρσκευάζε τοὺς φιλοσοφίας ἐρασθέντας, ὅπως — τῶν ἐλπίζομένων ἐδεῖσθαι καλῶν καὶ ἀγαθῶν. Kiess.

35) σοφιστῶν] Ita recte Ciz. pro σοφιστῶν, quam formam habent Arcerius et Kusterus. Hic tamen bene in nota: „Dorice dicendum erat, σοφιστῶν. Sed plura alia in hac Epistola ex Dorica dialecto in communem a librariis temere mutata sunt: vt Lector facile „obseruabit.“ Ex eodem Ciz. deinceps restitui κράγνον pro κρήγνον. Consentit Par. nam in marg. cod. Spanhem. notatum est κράγειον. — Altera epist. editio pro οἱ πολλοὶ tantum πολλοὶ legit. Kiess.

36) θείων τε] In Ciz. vt in Arc. deest τε. Deinceps Ciz. cum marg. cod. Spanhem. bene ἥς pro ἣν, cuius

eluendam, nec unquam euanituram sorbeant: eodem modo diuinus ille vir philosophiae deditos ante praeparabat, ne in quoquam eorum, quos bonos honestosque futuros esse spes facta erat, falleretur. Neque enim ille doctrinam adulteriam venditabat, neque pedicas, quibus plerique sophistarum, inutiliter otium collocantes, iuuentutem irretiunt: sed rerum diuinarum humanarumque gnarus erat. Hi vero eius disciplinam mentiti, sub hoc praetextu multa grauia perpetrant, iuuenes praeter decorem et temerario ausu quasi sagena capientes. Vnde fit, vt auditores suos feroces et procaces reddant, dum moribus

lectionis etiam Koenius ad Gregor. Cor. p. 258. mentionem fecit. Idem codex paulo post suppeditaui τῆρω pro τῆρου. *Kiess.*

37) δεινὰ] Ciz. δεινὰ et σαγινεύοντες. — Πολλὰ καὶ δεινὰ, e more Graecorum, vocem πολλοὶ aliis adiectiuis fero ita iungentium, vt vocula καὶ intercedat. Vid. Buttmann. ad Menon. Plat. p. 54. — Quae sequuntur verba, οὐδ' ὡς ἔτυχε, in quibus altera epist. editio nihil variat, corrupta videntur. Nam contrarium requiritur, aut, ἀλλ' ὡς ἔτυχε, aut, οὐδ' ὡς ἔοικε. *Kiess.*

38) προαλλεῖς ἀπεργάζονται τὰς] In Ciz. προάλλης προάλλεις ἀπεργάζονται τὰς. Deinceps ibidem ἐγκίρῃντι et λόγος. In altera epist. editione ita: — τοὺς ἀκούοντας. ἐγκίρῃντι —. Ab ἐγκίρῃντι est ἐγκίρῃντι, ab ἐγκίρῃντι, ἐγκίρῃντι. Pro θείως altera epist. edit. habet ἐλειθέρους. Tum post καθάπερ ex altera edit. addidi γάρ, quod male positum ante βόρβορον ibi sustuli. Denique pro ἐγγίτοι malim ἐγγίται, vt legitur in altera epist. editione. Nam h. l. cogitandum de vna eaque celestiter praeterlabente actione. *Kiess.*

„τὼς ἀκουστάς. ἐγκίρναντι γὰρ ἡθεοὶ τεταρά-
 „γμένοις τε καὶ θολεροῖς θεωρήματα καὶ λό-
 „γως θείως. καθάπερ γάρ, εἴ τις εἰς φρέαρ
 „βαθὺν βορβόρου πλήρης ἐγγέοι καθαρὸν καὶ
 „διειδὲς ὕδωρ, τὸν τε βόρβορον ἀνετάραξε
 „καὶ τὸ ὕδωρ ³⁹⁾ ἐπαφάνιζεν· ὁ αὐτὸς δὲ τρό-
 „πος τῶν οὕτω διδασκόντων τε καὶ διδασκο-
 „μένων. ⁴⁰⁾ πυκινὰ γὰρ καὶ λάσαι λόχμαι
 „περὶ τὰς φρένας καὶ τὰν καρδίαν πεφύκναι
 „τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθήμασιν ὀργιασθέν-
 „των, πᾶν τὸ ἄμερον καὶ πρᾶον καὶ λογιστι-
 „κὸν τὰς ψυχὰς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι
 „προφανῶς μὲν ⁴¹⁾ αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι
 (65) „τὸ νοητικόν. Ὀνομάζαιμι δὲ καὶ πρᾶτον
 „⁴²⁾ ἐπελθὼν αὐτῶν τὰς ματέρας, ἀκρασίαν τε

39) ἐπαφάνιζεν] Ita recte Ciz. consentiente Par. nam
 in marg. cod. Spanh. notatum est ἐπαφάνηξεν. In edd.
 Arc. et Kust. est ἡφάνισεν, vt in altera epistolae edi-
 tione. In Ciz. paulo post οὕτω δὲ pro οὕτω. Kiess.

40) πυκινὰ γὰρ καὶ λάσαι λόχμαι π.] Locum hunc
 citat Eustathius ad Il. β. p. 560. Edit. Rom. Ὁ δὲ παρὰ
 Ἰαμβλίχου Πυθαγορικὸς Δύσις ἐκατέρεφας εἰς ψόγον, ὡς ἀπὸ
 γῆς ὀρενῆς παρίλκυσε τὸ νόημα, εἰπὼν γλώσση Δωρικῇ
 νοῦν τοιοῦτον, ὅτι πυκινὰ καὶ λάσαι λόχμαι περὶ τὰς φρέ-
 νας καὶ τὰς καρδίας πεφύκναι τῶν μὴ καθαρῶς τοῖς μαθή-
 μασιν ὀργιασθέντων, πᾶν τὸ ἡμερον καὶ πρᾶον καὶ логи-
 στικὸν τῆς ψυχῆς ἐπισκιάζουσαι καὶ κωλύουσαι προφανῶς
 αὐξηθῆναι καὶ προκύψαι τὸ νοητικόν. Kust. Pro λάσαι
 in altera epist. editione est βυθίαι, et pro πεφύκναι,
 ἐμπεφύκναι. Ibidem desunt verba τοῖς μαθήμασιν.
 Kiess.

41) αὐξηθῆμεν καὶ προκύψαι τὸ νοητ.] In Editione
 Arcerii mendose admodum legitur, αὐξηθέν. καὶ προ-
 κύψαι τὸν αἰτιατικὸν ὀνόμαζε μήδε. Nos τὸ αὐξηθῆμεν

incompositis turbulentisque scientiam et doctrinam diuinam instillant. Ut enim, si quis in puteum profundum et alto luto repletum puram liquidamque aquam infuderit, et lutum commoverit, et aquam insuper turbauerit: eodem modo se res habet cum magistris pariter hisce et discipulis. Ipsum enim pectus et cor eorum, qui non pure disciplinis initiantur, perpetua quaedam et densa dumeta obsident, quae quicquid animae mansuetudinis, tranquillitatis et rationis habet, obfuscant, prohibentque prodire, succrescere et proserpere intelligendi facultatem. Conuenit autem et matres illorum dumetorum nominare

(quod Dorice dictum est pro αὐξηθῆναι) renocauimus ex MS., τὸ νοητικόν ex Eustathio, et ὀνομάζομαι (quod itidem Doricum est pro ὀνομάσαιμι) ex aliis Epistolae huius Editionibus. *Kust.* In altera epistolae editione hic locus multo plenius ita legitur: — λογιστικόν ἐπισκιάζουσαι προφανῆμεν αὐξηθῆν. ἐγκαταδιδύκοντι δὲ τοῖς δάσει τοῦτω παντοῖαι κακότητε· ἐκβοασόμεναι, καὶ κελύουσαι καὶ μηδαμῶς ἑῶσαι προκύψαι τὸν λόγον. ὀνομάζομαι, κ. τ. λ. — Pro νοητικόν in Ciz. est νοτιακόν: quamobrem, quum etiam pro νόημα dicatur νόημα, vera scriptura esse videtur νοατικόν. Eodem ducit αἰτιατικόν, quod Arc. habet, et νοτιακόν, quod etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Denique pro ὀνομάζομαι δὲ in Ciz. est, ὀνόμαζε. μὴ δὲ, quae sunt e vera lectione deprauata. *Kiess.*

42) ἐπελθὼν] Ciz. ἐπιλθόν, in marg. Spanh. ἐπανελθὼν, Scalig. ἐπελθεῖν. Locutio πρώτον (ita dedimus pro πρώτον) ἐπελθὼν idem valet quod ἐκ τοῦ ἐπελθόντος, illico. Tum pro ἀκρασίην et πλεονεξίην, quae formae etiam in altera epistolae editione reperiuntur, e cod. Ciz. restituimus ἀκρασίαν et πλεονεξίαν. Idem Ciz. habet πολύγων. *Kiess.*

„καὶ πλεονεξίαν· ἄμφω δὲ πολύγονοι πεφύ-
 78 „κάντι. 43) τὰς μὲν ὧν ἀκρασίας ἐκβεβλαστιά-
 „κάντι ἄθεσμοι γάμοι, καὶ φθοραί, καὶ μέ-
 „θαι, καὶ παρὰ φύσιν ἄδοναί, καὶ σφοδραί
 „τινες ἐπιθυμίαι μέχρι βαρύθρων καὶ κρημνῶν
 „διώκουσαι. ἤδη γάρ τινες 44) ἀνάγκαξαν
 „ἐπιθυμίαι μῆτε ματέρων μῆτε θυγατέρων
 „ἀποσχέσθαι· καὶ δὴ παρεωσάμεναι πόλιν καὶ
 „νόμῳ, καθάπερ τύραννος, ἐκπεριγαγοῦσαι
 „τὼς ἀγκῶνας, ὥσπερ αἰχμάλωτον, ἐπὶ τὸν
 „ἔσχατον ὀλεθρον μετὰ βίας ἄγουσαι κατέ-
 „στασαν. τὰς δὲ πλεονεξίας ἐκπεφύκάντι ἄρ-
 „παγαί τε καὶ λαοτεΐαι, πατροκτονίαι, ἱερο-
 „συλίαι, φαρμακεΐαι, καὶ ὅσα τούτων ἀδελφά.
 „45) δεῖ ὧν πρῶτον μὲν τὰς ὕλας, ταῖς ἐνδιαί-

43) τὰς μὲν ὧν] In Arc. est, τὰς μὲν οὖν, in Ciz. τὰς
 μὲν νῦν, in Kust. τὰς μὲν οὖν. Pro οὖν scripsimus ὧν,
 dialecto iubente. Deinceps pro ἐκβεβλαστήσαν, quod ex-
 stat in edd. Arc. Kust. et in altera epistolae editione,
 in Ciz. legitur ἐκβεβλιστάκοντι, et in margine cod.
 Spanhem. ἐκβεβλασιτάκοντι. Valckenarius in epistola ad
 Röverum, p. 317. Ed. Theocrit. Berol. defendit ἐκβε-
 βλασιτάκοντι. At vero, quae in eadem Lysidis epistola
 leguntur, πεφύκάντι (quod defenditur loco Eustathii, in
 quo est πεφύκασι) et ἐκπιφύκάντι, fauent lectioni ἐκβε-
 βλασιτάκοντι, quam in textum recepimus. — Vocabu-
 lum ἐπιθυμίαι, quod post γάμοι habent Arc. et Kust.,
 recte omittit Ciz., quem secuti sumus. Γάμοι deest in
 altera epistolae editione, in qua paulo post pro verbis,
 ἐπιθυμίαι μέχρι βαρύθρων haec reperiuntur: ὁρμαὶ μέχρι
 θανάτων. Kiess.

44) ἀνάγκαξαν] Sic MS. pro ἠνάγκασαν, quod Arcerii
 Edit. habet. Prius autem est Doricum, posterius
 κοινόν. Kust. Pro νόμῳ in edit. Arc. et cod. Ciz.

intemperantiam et auaritiam; quarum utraque valde foecunda est. Nam ex intemperantia nascuntur nefariae nuptiae, et stupra, et ebrietas, et quae praeter naturam sunt voluptates, et cupiditates quaedam vehementiores, in barathrum et praecipitia propellentes. Iam enim quidam cupiditatibus abrepti nec matrum nec filiarum incestu abstinuerunt, adeoque contempta ciuitate et legibus, sicut tyrannus, manibus a tergo reuinctis, eam velut captiuam in extremam perniciem violenter detruserunt. Ex auaritia proueniunt rapinae atque latrocinia, parricidia, sacrilegia, veneficia, et si quae sunt alia hisce germana. Primum igitur siluas illas, in quibus hi

exstat νόμος. Ad ἀγκῶνας Reinesius adscripsit: l. ἄγκωνας, quibus scil. conscriptae seu consignatae erant leges apud Athenienses. v. Suidam et Harp. At ἀγκῶνας non esse mutandum, docet omnis ratio loci, cuius haec est sententia: Homines cupiditatum vehementia abrepti saepe adeo ciuitatem et leges pessundant more tyrannorum. Ciuitatem enim pro captiuo tractant, eamque quasi manibus a tergo reuinctis in summam secum perniciem abripiunt. — Pro κατέστασαν in marg. Spanh. notatum est κατέσταξαν. Deinceps Ciz. cum Arc. τῶ, δέ. Item Ciz. post ἀρῆσαι recte omittit τε καί. — In altera epist. editione locus ita legitur: καὶ δὴ παρωσάμεναι νόμον, καὶ πατέρα, καὶ πόλιν, καὶ τύραννον, ἐκπεριγαγεῖν τοὺς ἀγκῶνας κ. τ. λ. Kiess.

- 45) δὲ ὧν πρῶτον] Sic scripsi pro δὲ ὧν πρῶτον, quod Kusterus dedit. In Ciz. est δι' ὧν πρῶτον, et in margine πρῶτον. In altera epistolae editione est δὲ ὧν τό γε πρῶτον. — Tum pro ταῖς in Ciz. vt in Arc. est αἷς. Ibidem σιδήρεω. Denique post πύσαις in altera epistolae editione deest μαθημάτων. Kiess.

„τῆται ταῦτα τὰ πάθη, πυρὶ καὶ σιδάρω καὶ
 „πύσαις μαθημάτων μηχαναῖς ἐκκαθάραντα
 „⁴⁶⁾ κατεύρόμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον τῶν
 „τοσούτων κακῶν, τοτηνικάδε ἐμφυτεύεν τε
 79 „χρήσιμον αὐτῷ ⁴⁷⁾ καὶ παραδιδόμεν.“ Τοσαύ-
 (66) τήν ἐπιμέλειαν καὶ οὕτως ἀναγκαιοτάτην
 48) ὥτεο δεῖν μαθημάτων πρὸ φιλοσοφίας
 ποιῆσθαι Ἰνυθαγόρας, τιμὴν τε ἐξαίρετον ἐτί-
 θετο καὶ ἐξέτασιν ἀκριβεστάτην περὶ τὴν δι-
 δασκαλίαν καὶ μετάδοσιν τῶν αὐτῷ δεδογμέ-
 νων, βασανίζων τε καὶ διακρίνων τὰς τῶν
 ἐντυγχανόντων ἐννοίας, διδάγμασί τε ποικίλοις
 καὶ θεωρίας ἐπιστημονικῆς μυρίοις εἶδεσι.

· Κ Ε Φ. ιή.

80 Μετα δὴ τοῦτο λέγωμεν, ὅπως τοὺς ἐγκρι-
 θέντας ὑφ' ἑαυτοῦ διήρηκε χωρὶς κατὰ τὴν
 ἀξίαν ¹⁾ ἐκύστους. οὔτε γὰρ τῶν αὐτῶν με-

46) καὶ εὐρόμενον τὸν λογισμ.] Locus non solum cor-
 ruptus videtur, sed etiam mancus, quem sic rescri-
 pserim: καὶ κρίνόμενον τὸν λογισμὸν, καὶ ἐλεύθερον τῶν
 τοσούτων κακῶν καταστάσαντα, τοτηνικάδε, etc. Sic
 omnia sunt clara. Τὸ κρίνόμενον certe in aliis Episto-
 lae huius Editionibus recte legitur. Kust. In Ciz.
 est ἐκκαθαίροντας καὶ εὐρόμενων: e qua scriptura certe
 pluralis adsciscendus videtur, ita ut legatur ἐκκαθά-
 ροντας καὶ εὐρόμένως. Verbum autem εὐρίσθαι, quum
 additum sit ἐλεύθερον, hoc loco non continuo spre-
 verim prae altero εὑρεσθαι. Deinceps e Ciz. restitui
 formam doricam ἐμφυτεύειν, ex eodemque recepi dati-
 vum αὐτῷ pro genitivo αὐτῷ, quem praebent Kuste-
 rus et margo Spanhem. In altera epistolae edit. locus

affectus stabulantur, igne ferroque et omnibus disciplinarum machinis purgare oportet, et rectam rationem a tantis malis in libertatem asserere: ac tum demum utile ei aliquid implantandum atque inserendum est. Tantam tamque necessariam curam disciplinarum et tam accuratum in docendo examen philosophiae praemittendum censebat Pythagoras, eoque efficiebat, ut et ipsa dogmatum suorum communicatio singularis honoris argumentum haberetur: utpote cum mentes ad se accedentium variis doctrinis et mille modis contemplationum ac scientiarum exploraret diiudicaretque.

C A P. XVIII.

Posthaec dicendum est, quo pacto probatos sibi singulos pro meritis in classes descripserit. Quum enim indole dissimiles es-

sic scriptus est: — *καὶ ὁρῶμενον τὸν λογισμὸν ἐλεύθερον τῶν τοσοῦτων παθῶν, τοιηύτω φεικνόμενά τι χρησιμῶν αὐτῷ παραδιδόμεν.* *Kiess.*

47) *καὶ παραδιδόμεν*] Arcerius haec verba male cum sequentibus coniunxit. Recte Kusterus, cum quo facit *Cd. Ciz. Kiess.*

48) *ᾧετο δεῖν*] Sic aperte *Ciz.* pro ὡς τὸ δεῖν, quod habent *edd. Arc. et Kusteri.* At iam Arcerius verum viderat. *Οὕτως* cum superlativo coniunctum, ut ante legitur, raro occurrit. Vid. *Stephan. Thes. T. 2. p. 1558.* — Pro *μυρίους Ciz. μυρίαν. Kiess.*

1) *ἐκάστους*] In *Ciz. ἐκάστου. Kiess.*

τέχειν ἐπίσης πάντας ἢν ἄξιον, μὴ τῆς ὁμοίας ὄντας φύσεως· οὔτε ἄξιον ἢν τοὺς μὲν πάντων τῶν τιμιωτάτων ἀκροαμάτων μετέχειν, τοὺς δὲ μηδενός, ἢ 2) μὴδ' ὅλων μετέχειν. καὶ γὰρ τοῦτο ἢν ἀκοινώνητον καὶ ἄνισον. τῷ μέντοι μεταδοῦναι τῶν ἐπιβαλλόντων λόγων ἐκάστοις τὴν προσήκουσαν μοῖραν, τὴν τε ὠφέλειαν ἀπένεμεν ἕκαστοι κατὰ τὸ δυνατόν, καὶ τὸν τῆς δικαιοσύνης λόγον ἐφύλαττεν, ὅτι μάλιστα τὴν ἀξίαν ἐκάστοις ἀποδιδούς ἀκρόασιν. καὶ κατὰ δὴ τοῦτον τὸν λόγον 3) τοὺς μὲν Πυθαγορείους ἀλλέσας, τοὺς δὲ Πυθαγο-

(67) ριστάς· ὥσπερ Ἀττικούς· τινὰς ὀνομάζομεν, ἐτέρους δὲ Ἀττικιστάς· διελὼν οὕτω πρεπόντως τὰ ὀνόματα, τοὺς μὲν γνησίους εἶναι ἐνεστήσατο, τοὺς δὲ ζηλωτάς τούτων δηλοῦσθαι ἐνο-

81 μοθέτησε. Τῶν μὲν οὖν Πυθαγορείων κοινὴν εἶναι τὴν οὐσίαν διέταξε, καὶ τὴν συμβίωσιν ἅμα διὰ παντὸς τοῦ χρόνου διατελεῖν· τοὺς δὲ ἐτέρους ἰδίας μὲν κτήσεις ἔχειν ἐκέλευσε, συνιόντας δὲ εἰς ταῦτόν· συσχολάζειν ἀλλήλοις. καὶ οὕτω τὴν διαδοχὴν ταύτην ἀπὸ Πυθαγόρου κατ' ἀμφοτέρους τοὺς τρόπους συστήναι.

2) μὴδ' ὅλων] Scripsi ὅλων pro ὅλως, quod ante legabatur. Necessaria est haec mutatio, ne eadem res bis dicatur. Item paulo post pro τὸ μέντοι dedi τῷ μέντοι. In utroque vitio omnes consentiunt. — Verbum ἐπιβάλλειν eodem, quo hic modo, legitur cap. 19. sect. 90. τὴν ἐπιβάλλουσαν μοῖραν. Tum in Ciz. ἀπένεμειν: ibidemque post ἀκρόασιν deest καί. Kiess.

sent, par non erat, vt omnibus ex aequo eadem largiretur: indignum etiam fuisset, aliis pretiosissima quaeque audienda proponere, aliis nihil indulgere, aut non vniuersa: quod quidem communicationis et aequalitatis legibus aduersum erat futurum. Eo tamen, quod quibusuis iustam conuenientis doctrinae portionem tribuebat, utilitatem inter omnes partiebatur pro virili, et iustitiae distributiuae munia implebat, congruentem vnicuique instructionem largiens. Hacque etiam ratione alios *Pythagoreos* appellauit, alios vero *Pythagoristas*: plane vti quosdam Atticos, nonnullos autem Atticistas dicimus. Ita nominibus apte distinctis quosdam genuinos esse statuit, caeteris vero praescripsit, vt se horum imitatores praestarent. Pythagoreis igitur bonorum omnium communionem indixit, eosque per omnem vitam vna degere voluit: caeteris autem praecepit, vt suas quisque opes seorsim possiderent, sed studiorum communium gratia in vnum locum conuenirent. hicque philosophandi modus a Pythagora vterque ad successores translatus

3) τοὺς μὲν Πυθαγορείους καλ.] Vide Schefferum *de Philos. Ital.* cap. XI. p. 100, 101. *Iust.* Add. Tiedemann. p. 273. sq. Meiners. p. 463. — In *Ciz. Πυθαγορείους*. Citauit hunc Iamblichi locum Koenius ad Gregor. Cor. p. 67. ed. Schaef. *Kiess.*

Κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸν τρόπον δύο ἦν εἶδη τῆς φιλοσοφίας· δύο γὰρ ἦν γένη καὶ τῶν μεταχειριζομένων αὐτήν, οἱ μὲν 4) Ἀκουσματικοί, οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοὶ ὁμολογοῦντο Πυθαγόρειοι εἶναι ὑπὸ τῶν ἐτέρων· τοὺς δὲ Ἀκουσματικοὺς οὗτοι οὐχ ὁμολόγουν, οὔτε τὴν πραγματείαν αὐτῶν εἶναι Πυθαγόρου, ἀλλ' Ἰππασίου. τὸν δὲ Ἰππασιον οἱ μὲν Κροτωνιάτην φασίν, οἱ δὲ Μεταποντί-
 82 νον. 5) Ἔστι δὲ ἡ μὲν τῶν Ἀκουσματικῶν φιλοσοφία ἀκούσματα 6) ἀναπόδεικτα καὶ ἄνευ λόγων, ὅτι οὕτω πρακτέον· καὶ τᾶλλα, ὅσα παρ' ἐκείνου ἐρρέθη, ταῦτα πειρῶνται διαφυλάττειν ὡς θεία δόγματα· 7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγειν προσποιοῦνται, οὔτε λεκτέον
 (68) εἶναι, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ὑπολαμβάνουσι τούτους ἔχειν βέλτιστα πρὸς φρόνησιν, οἵτινες πλεῖστα ἀκούσματα ἔσχον. πάντα δὲ 8) τοιαῦτα ἀκούσματα διήρηται εἰς τρία εἶδη. τὰ μὲν γὰρ αὐτῶν, τί ἐστι, σημαίνει· τὰ δέ, τί μάλιστα· τὰ δέ, τί δεῖ πράττειν, ἢ μὴ πράττειν. τὰ μὲν οὖν, τί ἐστι, τοιαῦτα· οἷον, τί

4) Ἀκουσματικοί] In Ciz. ἀκουσματικός. Ibidem desunt haec verba: οἱ δὲ Μαθηματικοί. τούτων δὲ οἱ μὲν Μαθηματικοί. Deinceps idem Ciz. pro Ἰππασίου habet Ἰππάδου, postea tamen Ἰππασιον. Memoratur hic Hippasus cap. XXIII. s. 104. Kiess.

5) Ἔστι] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. ἐστί. Kiess.

6) ἀναπόδεικτα] Antea male, ἐναπόδεικτα. Kust. Deinceps Ciz. καὶ τί ἄλλα, atque ἐκείνους pro ἐκείνου. Kiess.

duravit. Iuxta aliam autem philosophandi formam sectatores Pythagorae diuidebantur in *acusmaticos* et *mathematicos*: quorum hosce reliqui Pythagoreos confitebantur; sed mathematici negabant acusmaticos tales esse: utpote qui non a Pythagora, sed ab Hip-paso, quem Crotoniatam quidam, alii vero Metapontinum faciunt, disciplinam suam haberent. Versatur autem acusmaticorum philosophia circa auditiones demonstratione et rationibus destitutas: nimirum ita esse agendum; aliaque quae ab Illo acceperunt praecepta, ut diuina dogmata custodire an-nituntur; ipsi vero a se neque dicere quicquam sibi assumunt, neque dicendum esse affirmant: sed vel de ipsis existimant ad prudentiam eos optime instructos esse, qui plurima eius dicta teneant. Haec vero in tres classes diuisa sunt: quaedam enim in-dicant, quid res sit: nonnulla, quid sit ma-xime: aliqua, quid faciendum sit, quid non. Ea quae versantur circa quaestionem, quid

7) αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν οὔτε λέγ.] Locum hunc antea mutilum ex codice MS. suppleui. In priore enim Edit. desunt verba haec: οὔτε λέγειν προσποιῶνται, οὔτε λεγέον εἶναι· ἀλλὰ καὶ αὐτῶν. Pro παρ' αὐτῶν autem absque dubitatione rescribendum est, περὶ αὐτῶν, sen-sui sic exigente. *Kust.* Equidem malim αὐτοὶ δὲ παρ' αὐτῶν, ipsi sua sponte. Paulo post Ciz. προσφώνησιν pro πρὸς φρόνησιν. *Kiess.*

8) τοιαῦτα] Ciz. τὰ οὕτως. Idem deinceps διώρηται, et pro τί ἐστὶ tantum τέ habet. *Kiess.*

ἐστὶν αἱ μακάρων νῆσοι, ἥλιος, σελήνη; τί ἐστὶ
τὸ ἐν Δελφοῖς μαντεῖον, τετρακτύς; 9) ὅπερ
ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἐν ἣ αἱ Σειρήνες. τὰ δέ, τί
μάλιστα, οἶον, τί τὸ δικαιοτάτον; θύειν. τί
το σοφώτατον; ἀριθμός. δεύτερον δέ, τὸ τοῖς
πράγμασι τὰ ὀνόματα τιθέμενον. τί σοφώ-
τατον τῶν παρ' ἡμῖν; ἰατρική. τί κάλλιστον;
ἁρμονία. τί κράτιστον; γνώμη. τί ἄριστον;
εὐδαιμονία. τί δὲ ἀληθέστατον λέγεται; ὅτε
πονηροὶ οἱ ἄνθρωποι. διὸ καὶ ποιητὴν Ἴππο-
δάμαντά φασιν ἐπαινέσαι αὐτὸν, 10) τὸν Σα-
λαμίνιον, ὃς ἐποίησεν·

Ἦ θεοὶ, πόθεν ἐστέ, πόθεν τοιοῦδ' ἐγένεσθε;

Ἄνθρωποι, πόθεν ἐστέ, πόθεν κακοὶ ὦδ' 11) ἐγένεσθε;

83 Ταῦτα καὶ 12) τοιαῦτα ἔστι τὰ τούτου τοῦ
(69).

9) ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία] Locus est obscurus, ex quo
ut commodus aliquis sensus eliciatur, scribendum
puto, τί ἐστὶν ἡ ἁρμονία, ἣ ἦδον αἱ Σειρήνες. Sed, ut
verum fatear, mihi ipse non satisfacio. Kust. Ve-
rissima mihi videtur sententia Logani in Miscell.
Obs. p. 95. proposita, qui intelligit Sirenes deas
illas orbium coelestium modulatrices, de quibus lo-
quitur Plato de Rep. lib. X. p. 329. Bip. unde earum
meminit Macrobius Saturn. lib. II. c. 3. Hanc enim
sententiam a Pythagora fluxisse, non est dubitandum.
Idem Loganus merito reprehendit Obrechtii interpre-
tationem: quatenam sit harmonia, qua Sirenes canebant?
locumque ipsum sic constituit: Pythagoras interroga-
tus: quid esset mens diuina omnium praescia? respon-
dit: τετρακτύς: quae etiam est ea harmonia, qua omnia
constare vos docui, etiamque illa diuina et coelestis.
Videtur igitur Logano haec loci interpunctio placuisse:
τί ἐστι — μαντεῖον; τετρακτύς: ὅπερ ἐστὶν ἡ ἁρμονία κ. τ. λ.
Nondum omnes tenebrae loci huius obscurissimi discus-
sae sunt. De vocabulo τετρακτύς conf. Sturzii V. C.

res sit, huiusmodi sunt: quid sint beatorum insulae, sol, luna? quid sit oraculum Delphicum, tetractys? quae est harmonia Sirenum. Ea autem quibus quaeritur, quid sit maxime, sic se habent: quid sit iustissimum? sacra facere. quid sapientissimum? numerus; ac deinceps, quod rebus nomina imposuit. quid in rebus humanis sapientissimum? medicina. quid pulcherrimum? harmonia. quid robustissimum? mens. quid optimum? beatitudo. quid verissime dictum? quod homines mali sint: vnde et poetam Salaminium Hippodamantem ab ipso laudatum aiunt, qui cecinerat,

O Di! quo genere estis? quae ab origine tales?
Vnde, homines, vobis tam pravi est seminis ortus?

Hae atque huiusmodi sunt huius generis

notam ad Empedoclem p. 672 — 677. — In Ciz. est *σειρήνας*. — Vti hic: *τί τό σοφώτατον; ἀριθμός*. ita Aelian. V. II. Tom. I. p. 281. ed. Kühn. *ἔλεγεν, ὅτι πάντων σοφώτατός ἐστιν ὁ ἀριθμός· δεύτερος, ὁ τοῖς πράγμασι τὰ ὀνόματα δέμενος*. *Kiess.*

20) *τὸν Σαλαμίνιον*] Non recte hunc locum cepit Reinesius, qui Salaminium intellexit Solonem. Imo scriptoris mens est: Pythagoras laudavit poetam Hippodamanta Salaminium, qui cecinit. *Kiess.*

21) *ἐγένεσθε*] Ita scripsi duce cod. Ciz. in quo est *ᾧδ' ἐγένεσθαι*. Apud Arc. et Kust. legitur *ᾧδε γένεσθε*. *Kiess.*

22) *τοιαῦτα ἐστί*] Ciz. recte *ἔστι*. Kust. *ἐστὶ*. In iis quae sequuntur, oratio manca est, et videtur post *τοιοῦτων* excidisse *δηλοῖ*, vel simile quid. — Deinceps iterum recte Ciz. *ἔστι* *δέ* pro *ἐστὶ* *δέ*, quod Kusterus intactum reliquit. *Kiess.*

γένους ἀκούσματα. ἕκαστον γὰρ τῶν τοιούτων, μάλιστα τί ἐστιν. ἔστι δὲ αὕτη ἡ αὐτὴ τῇ τῶν ἐπὶ σοφιστῶν λεγομένη σοφία. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι ἐζήτουν, οὐ τί ἐστι τὰγαθόν, ἀλλὰ τί μάλιστα; οὐδέ, τί τὸ χαλεπόν, ἀλλὰ τί τὸ χαλεπώτατον; ὅτι τὸ αὐτὸν γινῶναι¹³⁾ ἐστιν. οὐδέ, τί τὸ ῥάδιον· ἀλλὰ τί τὸ ῥᾶστον; ὅτι¹⁴⁾ τῷ ἔθει χρῆσθαι. τῇ τοιαύτῃ γὰρ σοφίᾳ μετηκολουθηκέναι ἔοικε τὰ τοιαῦτα ἀκούσματα. ¹⁵⁾πρότερον γὰρ οὗτοι Πυθαγόρου ἐγένοντο. τὰ δέ, τί πρακτέον, ἢ οὐ πρακτέον, τῶν ἀκουσμάτων τοιαῦτά ἐστιν· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι. ¹⁶⁾δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπεύοντας τὸν θεόν. ἢ ¹⁷⁾ὅτι δεῖ τὸν δεξιὸν ὑποδεῖσθαι πρότερον· ἢ ὅτι οὐ δεῖ τὰς λεωφόρους βαδίζειν ὁδοὺς, οὐδὲ εἰς περιῤῥαντήριον ἐμβάπτειν, οὐδὲ ἐν βαλανείῳ λούεσθαι. ¹⁸⁾ἄδηλον γὰρ

13) ἐστιν] Hoc verbum, quod prorsus incommodum est, deleam. Ita nec deinceps post χρῆσθαι quicquam additur. Neque vero probandum ὅτι, quemadmodum ante τὸ αὐτὸν in Ciz. scribitur. *Kiess.*

14) τῷ ἔθει] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, τῷ ἔθνη χρῆσθαι: cui loco ut desperato Arcerius asteriscum apposuerat. *Kust.* Videtur scribendum: τὸ ἔθει χρῆσθαι. Tum Ciz. rursus ὅτι. *Kiess.*

15) πρότερον] In marg. Spanh. πρότεροι. Virumque bonum. *Kiess.*

16) δεῖ γὰρ ἀντικαταλιπεῖν τοὺς θεραπ.] Eandem procreandorum liberorum causam tradit Plato lib. VI. de Legib. p. 622. Χρή τῆς ἀειγενοῦς φύσεως ἀντέχεσθαι τῷ παῖδας παίδων καταλείπειν, αἰεὶ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀντ' αὐτοῦ παραδιδόντα. Sic enim locum hunc corrigo. *Kust.* Vulgata in Platone (Vol. VIII. p. 295. Bip.)

auditiones. singulae enim harum ostendunt, quid sit maxime. Est autem haec eadem cum illa septem Sophorum sapientia. nam et illi quaerebant, non quid simpliciter bonum esset, sed quid maxime tale? nec quid difficile, sed quid difficillimum? nempe, se ipsum nosse: neque quid facile, sed quid facillimum? scilicet, facere quod adsueueris. huius enim ipsius sapientiae imitatione dicta ista videntur prodita esse: utpote cum illi septem Pythagora antiquiores fuerint. Quod porro praecepta de iis quae facienda, quaeve omittenda sint, attinet, ea talia erant: Liberos esse suscipiendos. oportet enim vicissim relinquere numinis cultores. Dextro pedi calceum prius esse induendum; neque via publica ingrediendum; neque in aquiminali intingendum; neque in balneo lavandum; . nam circa omnia ista incertum

lectio est, καταλείποντι ἀεὶ τῷ θεῷ ὑπηρέτας ἀνθ' αὐτοῦ παραδιδόναι: in qua praeter unam literulam nihil corruptum est. Nam pro καταλείποντι scribendum est καταλείποντα. Dativus καταλείποντι debetur librario, qui hoc participium cum articulo τῷ, non articulum τῷ, ut debebat, cum infinitivo παραδιδόναι coniungeret. *Kiess.*

- 17) ὅτι δεῖ τὸν δεξιὸν ὑποδ.] De hoc aliisque symbolis Pythagoricis vide etiam Nostrum in *Protreptico* sub finem, et Interpretes ad Laertium in *Pythagora*. *Kust.*
 18) ἄδηλον γὰρ ἐν πᾶσι τοῦτοις, εἰ καθαυρ.] Sic locum hunc ex MS. emendaui. Antea enim pessimo legebatur, ἄδηλον γὰρ ἐν πᾶσι τοῦτοις οἱ καθεύδουσιν οἱ κοιν. *Kust.* Reines. in *Ciz.* adscripsit, εἰ κατενδοκοῦσιν. *Kiess.*

ἐν πᾶσι τούτοις, εἰ καθαρύνουσιν οἱ κοινω-
 84 νοῦντες. Καὶ ἄλλα τὰδε· φορτίον μὴ συγκα-
 θαιρεῖν· οὐ γὰρ δεῖ αἷτιον γίνεσθαι τοῦ μὴ
 (70) πονεῖν· συνανατιθέναι δέ. Χρυσὸν ἐχούσῃ μὴ
 πλησιάζειν ἐπὶ τεκνοποιῖα. Μὴ λέγειν ἄνευ
 φωτός. Σπένδειν τοῖς θεοῖς κατὰ τὸ οὖς τῆς
 κύλικος, οἶωνοῦ ἔνεκα, καὶ ὅπως μὴ ἀπὸ τοῦ
 αὐτοῦ πίνηται. Ἐν δακτυλίῳ μὴ φέρειν ση-
 μεῖον θεοῦ εἰκόνα, ¹⁹⁾ ὅπως μὴ μαινίηται.
 ἄγαλμα γάρ, ὅπερ δεῖ φρενεῦσαι ἐν τῷ οἴκῳ.
 Γυναικα οὐ δεῖ διώκειν τὴν αὐτοῦ· ἰκέτις γάρ.
 διὸ καὶ ²⁰⁾ ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα, καὶ ἡ λῆψις
 διὰ δεξιᾶς. μὴδὲ ²¹⁾ ἀλεκτρούνα λευκὸν θύειν·

¹⁹⁾ ὅπως μὴ μαινίηται] In priore Edit. particula μὴ male exciderat. Kust. Eadem deest in Ciz. Kiess.

²⁰⁾ ἀφ' ἐστίας ἀγόμεθα] Vide supra, Num. 48. Kust. Peruersissima est ratio Cuperi in Obs. p. 273. proposita, qui legit, καὶ μὴ λῆψις διὰ δεξιᾶς: vt subaudiatur γένοιτο vel εἴη. Idem enim est, inquit Cuper., quod ait lib. 2. symb. 28. δεξιὴν μὴ παρὶ ῥαδίως ἔμβαιε. In quo fallitur vir doctus. Locus enim ita capiendus est, vt dicatur vxor tum, quum ab ara ducitur, dextra prehendi. Hoc vero amplum fuit vxorique honorificum; nam Pythagorei vetabant, ne sui obuiio cuius dextram iniicerent. De honore dextræ habito conferri potest locus Protrept. p. 351. οἱ τὴν δεξιὴν τῶν χειρῶν ἐντιμοτέραν ἀνόμασαν οὐ μόνον ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦ δεκτὴν ὑπάρχειν ἐν τῷ μεταδιδόναι. Kiess.

²¹⁾ ἀλεκτρούνα λευκὸν θύειν] In priore Edit. vox θύειν deest: quam huic loco reddidi auctoritate ipsius Iamblichi in Protreptico p. 146. (p. 314.), vbi ait, ἀλεκτρούνα τρέφε μὲν, μὴ θύει δέ. Kust. Loganus p. 95. pro ἰκέτις, quod hic ei otiosum et e præcedente ἰκέτις huc illatum videbatur, scribit κτείνειν, Kusterum

esse, an, qui iis vna vtuntur, puri sint. Atque alia huius generis sunt: non ad onus subleuandum, ne simus causa non laborandi; sed ad imponendum, opem praestari debere. Cum muliere aurum gestante non esse rem habendam liberorum procreandorum causa. Non loquendum sine lumine. Diis ab ansa calicis libandum, ominis causa, et ne ab eadem parte bibatur. In annulo non gestandam dei imaginem, ne inquinetur; simulacrum enim esse, quod domi statuendum sit. Vxorem non esse male tractandam, supplicem quippe; vnde illam etiam ab ara ducimus, dextraque data accipimus. Nec gallum album laedendum,

improbans, quod e Protreptico hic addiderit *Θύειν*: hic enim non *Θύειν*, sed *πτείνειν* prohiberi. *Μηνός* idem vir doctus intelligi posse putat *Apollinis*. Vt enim Luna siue Diana *Μήνη* dicitur, ita Solem siue Apollinem *Μήνα* (*Μήν*) dici potuisse. Sacrum autem fuisse gallum Soli seu Apollini, ex Pausania lib. I. Eliac. p. 338. et aliis constare. Quae Logani ratio, exceptis iis, quae de vocabulo *Μήν* dixit, probabilior est, quam Cuperi, coniicientis, legendum esse, *ἰκέτης γὰρ ἱερός τῆς Μήνης*. Suidas haec habet: *μήτε λευκὸν ἀλεκτρούνα ἐσθίειν, ὡς ἱερὸν τοῦ ἡλίου καὶ τὰς ὥρας μηνύοντα*. Diogenes Laert. haec: *ἀλεκτρούνος μὴ ἄπεισθαι λευκοῦ, ὅτι ἱερός τοῦ Μηνός καὶ ἰκέτης. τὸ δ' ἦν τῶν ἀγαθῶν· τῷ τε Μηνὶ ἱερός· σημαίνει γὰρ τὰς ὥρας*. Locus Iamblichi plus vna ratione probabiliter constitui potest. Certa ratio a libris Mss. expectanda est. Legi igitur sic potest: *μηδὲ ἀλεκτρούνα λευκὸν πτείνειν· ἱερός γὰρ τοῦ μηνός*. Dubitari tamen licet, virum *Θύειν*, quod symbolo illo a Kustero citato defenditur, neque adeo a *πτείνειν* differt, an *πτείνειν*, quod ad literarum

ἰκέτης γάρ, ἱερὸς τοῦ μηνός· διὸ καὶ σημαί-
 85 νοῦσιν ὥραν. Καὶ συμβουλευεῖν μηδὲν παρὰ
 τὸ βέλτιστον τῷ συμβουλευομένῳ· ἱερὸν γὰρ
 22) συμβουλή. Ἀγαθόν, οἱ πόνοι· αἱ δὲ ἡδο-
 ναὶ ἐκ παντὸς τρόπου κακόν. 23) ἐπὶ κολά-
 σεως γὰρ ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. Θύειν
 χρὴ ἀνυπόδετον, καὶ πρὸς τα ἱερὰ προσιέναι.
 24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γὰρ πά-
 ρεργον δεῖ ποιῆσθαι 25) τὸ θείον. Ἐπομένον-
 τα καὶ ἔχοντα τραύματα ἐν τῷ ἔμπροσθεν
 τελευτῆσαι, ἀγαθόν· ἐναντίως δέ, ἐναντίον.
 (71) 26) εἰς μόνον τῶν ζώων οὐκ εἰσέρχεται ἀνθρώ-
 που ψυχή, ἃ θέμις ἐστὶ τυθῆναι. διὰ τοῦτο
 τῶν θυσίμων χρὴ ἐσθίειν μόνον, οἷς ἂν τὸ

vocabuli ἰκέτης similitudinem propius accedit, sit praeferendum. Verum quum gallus in hominum tectis degens hominum etiam fidem implorare videatur: commodissime hominum ἰκέτης appellatur. Hinc ultima e Diogene ita legi possunt: ἱερὸς γὰρ τοῦ μηνός καὶ ἰκέτης. Particula καὶ saepe excidit. Kiess.

22) συμβουλή. Ἀγαθόν οἱ π.] Antea, absque distinctione legebatur, συμβουλή ἀγαθόν οἱ π. quam confusionem non animaduertens Arcorius, συμβουλῆς ἀγαθόν οἱ πόνοι, legendum censuit, vertitque, *Labores enim consilii donum sacrum sunt*: quo quid a vero sensu alienius dici potuit? Kust. Cap. IX. sect. 49. haec sententia occurrit: οὐ γὰρ οὕτως ὑπάρχειν τὴν συμβουλήν ἱερὸν, ὥς τὸν ἔπαινον. Kiess.

23) ἐπὶ κολάσεως] Loganus, recte censens, sententiam ab Obrechto extusam auctoris sensui vix respondere, ita scribit: ἐπ' ἀκολασίας γοῦν ἐλθ. Neque tamen eidem usquequaque placet ἐρχεσθαι ἐπ' ἀκολασίας, quod linguae Graecae genius pati non videatur. Verbum κολασθῆναι interpretatur cohiberi, non puniri. — Si

quia et hic supplex et lunae sacer est; unde et horas denuntiat. Consilium poscenti nullum aliud quam optimum dandum esse; rem enim sacram esse consilium. Laborare, bonum; voluptatibus vero indulgere, omnino malum. Quum enim ad luendas poenas nascamur, poenas etiam nos luere debere. Sacrificandum et templum ingrediendum nudis pedibus. Ad templum non esse e via diuertendum; non enim obiter aut in secundis curis deum habendum esse. Bonum esse vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere; malum vero, contrarium. Animam humanam in ea sola animalia non ingredi, quae mactare fas est; ideoque ex immolabilibus illa sola comedenda, quae pro victi-

contuleris et ea quae praecedunt et hunc locum Protreptici cap. VIII. p. 134. τοῦτο γὰρ θεῖον οἱ ἀρχαιοτέροι λέγουσι, τὸ φάναι διδόναι τὴν ψυχὴν τιμωρίαν καὶ εἶναι ἡμᾶς ἐπὶ κολάσει μεγάλων τινῶν ἁμαρτημάτων. hanc expectabis sententiam: quum enim castigationis causa hanc vitam ingressi simus, oportet nos castigari: quae subiecta erit huic loco, si legeris: ἐπὶ κολάσει γὰρ ἡμᾶς ἐλθόντας δεῖ κολασθῆναι. *Kiess.*

24) Εἰς ἱερὸν οὐ δεῖ ἐκτρέπεσθαι· οὐ γὰρ π.] Porphyrius de Vita Pyth. praeceptum hoc Pythagoricum sic effert: Προσκυνεῖν δὲ μὴ ἐκ παρόργου τοὺς θεοὺς, ἀλλ' οἰκοδεν ἐπὶ τοῦτο ὠρμημένους. *Kust.*

25) τὸ θεῖον] Ita scripsi monentibus Arcerio et Kustero, pro τὸν θεόν, quod antea legebatur. *Kiess.*

26) εἰς μόνα] Μόνα pro μόνον, quod habent edd. Arc. et Kust., item cd. Ciz., scribendum esse, vir doctus ad marginem codicis Spanhem. recte monuit. Tum in Ciz. pro ἃ exaratum est οἷς. *Kiess.*

ἐσθίειν καθήκη· ἄλλου δὲ μηδενὸς ζῶου. τὰ
 μὲν οὖν τοιαῦτα τῶν ἀκουσμάτων ἐστί· τὰ δὲ
 πλείστον ἔχοντα μῆκος, περί τε θυσίας, καθ'
 ἐκάστους τοὺς καιροὺς πῶς χρή ποιεῖσθαι, τὰς
 τε ἄλλας, καὶ περὶ μετοικήσεως τῆς ἐντεῦθεν,
 καὶ περὶ τὰς ταφάς, 27) πῶς δεῖ καταθάπτε-
 86 σθαι. 28) Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ
 τί δεῖ· οἷον, ὅτι δεῖ τεκνοποιεῖσθαι ἕνεκα τοῦ
 καταλιπεῖν ἕτερον ἀνθ' ἑαυτοῦ θεῶν θεραπευ-
 τήν· τοῖς δὲ οὐδεὶς λόγος πρόεστι. καὶ ἕνια
 μὲν τῶν ἐπιλεγόμενων δόξει προσπεφυκέναι,
 ἅπερ ἂν ἡ· ἕνια δὲ πόρρω· οἷον περὶ τοῦ τὸν
 ἄρτον μὴ καταγνύναι, ὅτι πρὸς τὴν ἐν ἥδου
 κρίσιν 29) συμφέρει. αἱ δὲ προστιθέμεναι
 30) εἰκοτολογίαι περὶ τῶν τοιούτων οὐκ εἰσε-
 Πυθαγορικάι, ἀλλ' ἐνίων ἔξωθεν ἐπισοφίζο-
 μένων καὶ πειρωμένων προσάπτειν εἰκότα λό-
 γον· οἷον καὶ περὶ τοῦ νῦν λεχθέντος, διὰ τί

27) πῶς δεῖ] Ciz. πῶς δῆ. Kiess.

28) Ἐπ' ἐνίων μὲν οὖν ἐπιλέγεται, διὰ τί δεῖ] Ita hunc
 locum restitui duce cod. Ciz. in quo est: ἐπειὶ οὖν —
 ἐπιλέγεται τι δεῖ. Antea legebatur: ἐπὶ ἐνίων — ἐπιλέγε-
 σθαι δεῖ. Exempla, quae deinceps ab auctore afferun-
 tur, certam loci restituendi rationem monstrabant.
 Ἐπιλέγειν simpliciter est insuper dicere, addere. Kiess.

29) συμφέρει] MS. noster cum negatione habet, οὐ
 συμφέρει: quod considerandum est. Kust. Etiam Ciz.
 et margo cod. Spanh. habent οὐ συμφ. Locus est ob-
 scurus, cui obscuritate similis est hic Diogenis:
 ἄρτον μὴ καταγνύνειν, ὅτι ἐπὶ ἕνα οἱ πάλαι τῶν φίλων ἐφοί-
 των, καθάπερ καὶ νῦν οἱ βάρβαροι· μηδὲ διαίρειν, ὅς
 συνάγει αὐτοὺς. οἱ δὲ πρὸς τὴν ἐν ἥδου κρίσιν. Arcerius
 opinatur, forsitan ritum fidelium Christianorum taxari.

mis caedere licet; a caeteris omnibus abstinendum. Atque aliae quidem auditionum huiusmodi sunt: aliae vero prolixissimae, de sacrificiis, quomodo tum stato quouis tempore, tum caetera peragenda sint, et de discessu ex hac vita: item de sepultura, quomodo sit instituenda. Et quibusdam quidem ratio adiicitur, ob quid oporteat: vt, suscipiendos esse liberos, vt post te alium succedaneum deorum cultorem relinquas. Aliis vero subiecta ratio non est. Quaedam porro rationes e propinquo assumtae; nonnullae vero longius petitae sunt: vt, quod panis frangendus non sit, quoniam ad iudicium apud inferos conducit. Sed hae idoneae rationes additae non sunt Pythagoricae, sed quorundam extraneorum, qui eas comminiscuntur et idoneam rationem dictis conantur annectere: vt vel de eo,

Erasmus in Adag. p. m. 736. „Admonet non esse „dirimendam amicitiam: propterea quod antiquitus „amicitia pane conciliabatur. Vnde et Christus princeps noster distributo pane perpetuam inter suos amicitiam consecrabit. Proinde non conuenire frangi „id, per quod amici conglutinentur.“ *Kiess.*

50) *εἰκοτολογία*] Occurrit hoc vocabulum etiam in loco Archytae apud Stobaeum p. 724. vbi Heeren. explicat coniectationes de probabili rerum euentu. Nostro loco intelliguntur iustae s. idoneae rationes, quamobrem aliquid sit agendum. — Paulo post pro *εἰκότα λόγων*, quod habent Kusterus et margo cod. Spanh., Ciz. exhibet *εἰκαταλόγων*, de quo Reinesius ex Arcer. edit. fecit *εἰκοτολόγων*. *Kiess.*

οὐ δεῖ καταγνῖναι τὸν ἄρτον. οἱ μὲν γάρ
 φασιν, ὅτι οὐ δεῖ τὸν συνάγοντα διαλύειν.
 (72) 31) τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβαρικῶς πάντες ἐπὶ ἓνα
 ἄρτον ουνίεσαν οἱ φίλοι· οἱ δ', ὅτι οὐ δεῖ οἰώ-
 νον ποιεῖσθαι τοιοῦτον ἀρχόμενον, καταγνῖν-
 τα καὶ συντρίβοντα. 32) ἅπαντα μέντοι, ὅσα
 περὶ τοῦ πράττειν ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν,
 ἐστόχασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ὁμιλίας, 33) καὶ
 ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ, καὶ ὁ βίος ἅπας συντέτακται
 πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ· καὶ ὁ λόγος αὐ-
 87 τός. ταῦτ' ἐστὶ τῆς φιλοσοφίας. Γελοῖον γὰρ
 ποιοῦσιν ἄνθρωποι ἄλλοθεν ποθεν ζητοῦντες
 τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ὅμοιον ὥσπερ
 ἂν εἴ τις ἐν βασιλευομένῃ χώρᾳ τῶν πολιτῶν
 τινὰ 34) ὑπαρχον θεραπεύοι, ἀμελήσας αὐτοῦ
 τοῦ πάντων ἄρχοντος. τοιοῦτον γὰρ οἶονται
 ποιεῖν καὶ τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶ τε
 θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος, δεῖν ὁμολο-
 γεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὸ ἀγαθὸν αἰτεῖν.

31) τὸ γὰρ ἀρχαῖον βαρβ.] Vide Menagium ad Laert.
 lib. VIII. Num. 35. Kust. In Arc. et Ciz. est τὸ δέ,
 et paulo inferius in eodem Ciz. καταγνῖναι καὶ συντρί-
 βοντα. Kiess.

32) ἅπαντα μέντοι, ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — ἐναντίως
 ἔχουσι, τὰ ἐναντία] Totus hic locus repetitur infra,
 Num. 137. quod et de aliis locis miror. Quid enim
 crebra illa ταυτολογία opus est? Kust.

33) καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ] Locus hic turbatus est et cor-
 ruptus, quem sic in ordinem redigo: ἐστόχασται πρὸς
 τὸ θεῖον, καὶ ὁ βίος ἅπας συντέτακται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν
 τῷ θεῷ· καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ λόγος οὗτος τῆς φιλοσο-

quod modo dictum est, quare panis frangendus non sit, alii quidem aiunt propterea, quod non oporteat congregationis causa factum dissoluere; cum antiquis moribus barbarorum omnes amici ad vnum panem conuenerint: alii vero dicunt, auspicantem aliquid non oportere frangendo comminuedoque huiusmodi omen praebere. Ac omnia quidem praecepta, quibus, quid agendum, quid non agendum sit, definiunt, ad diuinum numen tendunt, estque hoc principium et eo omnis vita ordinatur, vt deum sequamur; atque haec est huius philosophiae ratio. Ridicule enim agunt homines, qui, quod bonum est, aliunde quam a diis petunt: perinde ac si quis in prouincia regis potestati subiecta quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Quum enim et deus sit, et omnibus imperet, in confesso est, bonum a domino petendum esse. omnes

φίλας. Sic expedita sunt omnia. Vide Nos etiam infra ad Num. 137. *Kust.* Post *θεῖον* Reinesius adscripsit *δμολογίας*, e sect. 137. Sed genuinum vocabulum est *δμιλίας*, quod ibi a viro docto in marg. cod. Spanhem. adnotatum, et a nobis vtroque loco auctori redditum est. Vltima in hunc modum scribenda videntur: *καὶ ἡ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ καὶ ὁ λόγος οὗτος ταύτης τῆς φιλοσοφίας*. *Kiess.*

34) ὑπαρχον] *Cd. Ciz.* cum *Αρχ. ὑπάρχον*. *Kiess.*

πάντες γάρ, οὓς μὲν ἂν φιλῶσι, καὶ οἷς ἂν
 χαίρωσι, τοιοῦτοις διδόναι τὰγαθὰ· πρὸς οὓς
 δὲ ἐναντίως ἔχουσι, τὰ ἐναντία. τούτων μὲν
 (75) αὕτη καὶ τοιαύτη σοφία. ἦν δὲ τις Ἰππομέδων
 35) ἄγριος Αἰνεὺς Πυθαγόρειος τῶν Ἀκουσμα-
 τικῶν, ὃς ἔλεγεν, ὅτι πάντων τούτων 36) ἐκεῖ-
 νος λόγους καὶ ἀποδείξεις εἶπεν, ἀλλὰ διὰ τὸ
 37) παραδίδεσθαι διὰ πολλῶν 38) καὶ ἀεὶ ἀρ-
 γοτέρων, 39) τὸν μὲν λόγον περιηρῆσθαι· λελει-
 φθαι δὲ αὐτὰ τὰ προβλήματα. 40) οἱ δὲ περὶ
 τὰ μαθήματα τῶν Πυθαγορείων τούτους τε
 ὁμολογοῦσιν εἶναι Πυθαγόρου, καὶ αὐτοὶ φα-
 σιν ἔτι μᾶλλον, καὶ ἃ λέγουσιν αὐτοῖ, ἀληθῆ
 εἶναι. τὴν δὲ αἰτίαν τῆς ἀνομοιότητος τοιαύ-
 88 τὴν γενέσθαι φασίν. *) Ἀφικέσθαι τὸν Πυθα-

35) ἄγριος Αἰνεὺς] Arcerius vertit, rusticus Aeneus.
 Sed quid hoc? Vir doctus ad marginem codicis Span-
 hemiani notauerat, Ἀγριανεύς. At nos, deletō ἄγριος,
 legendum censem, Αἰγεῖος. Nam infra, cap. vlt.
 inter Aegeos recensetur Hippomedon. Kust. Etiam
 in Ciz. ἄγριος Αἰνεὺς. Stanleius quoque Hist. Philos.
 p. 519. Ἀγριανεύς. Kiess.

36) ἐκεῖνος] Ita recte Ciz., quemadmodum pro ἐκείνους,
 quod in edd. Arc. et Kust. exstat, scribendum esse
 monuit Scaliger. Sic Pythagoram κατ' ἐξοχὴν a secta-
 toribus suis appellatum fuisse, tum alios testari, tum
 Iamblichum Num. 89., adnotavit Kusterus ad hunc
 locum. Kiess.

37) παραδίδεσθαι] Ita Kust. In Arc. παραδιδόναι,
 in Ciz. παραδεδόναι. Quod adeo recipiendum vide-
 tur. Kiess.

38) καὶ ἀεὶ ἀργοτέρων] Arcerius scribendum putabat,
 καὶ ἐναργυτέρων: male omnino. Est enim locus sanus et
 mendī expers: quem Obrechtus recte vertit. Kiess.

enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent; quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt. Et horum quidem sapientia ita se habet. Fuit autem quidam Hippomedon Aegeus, Pythagoreus, e numero acusmaticorum, qui dicebat, Illum omnibus hisce rationes demonstrationesque subiecisse; quia vero vulgo a pluribus, iisque semper segnioribus tradebantur, inde factum esse, ut rationibus detractis sola problemata reliqua manserint. Qui vero de Pythagoreis mathematici dicuntur, illi fatentur et istas rationes esse Pythagorae, et ipsi plura insuper tradunt, quaeque dicunt, ea contendunt vera esse: sed causam dissimilitudinis hancce fuisse aiunt: venisse Pythagoram ex Ionia

39) τὸν μὲν λόγον] Sic recte MS. Antea vero male, τὸν μὲν λόγων. Kust.

40) οἱ δὲ παρὰ τὰ μαθ.] Locum hunc sic intellige, ac si scriptum esset, οἱ δὲ Μαθηματικοὶ τὸν Πυθαγορείαν; ut Obrechtus recte. Deinde pro τοὺτους δέ, sensu exigente, rescripsi, τοὺτους τε. Kust.

*) Paragraphus 88. cum praecedente non magis coit, quam duorum diversorum librorum inter se finis et initium, aut paragraphus 89. cum 90. cohaeret. Horum igitur duorum segmentorum auctorem nominare non possumus. Eum a Diogene diversum esse, ex iis intelligitur, quae in paragrapho 89. aliter, atque in paragraphis 81. et 82. traduntur. Quanta vero est imperitia et credulitas huius scriptoris, qui Hippasum narrat propterea misera morte periisse, quod geometrica quaedam problemata a Pythagoreis adhuc

γόραν ἐξ Ἰωνίας καὶ Σάμου κατὰ τὴν Πολυ-
 κράτους τυραννίδα, ἀκμαζούσης τῆς Ἰταλίας,
 καὶ γενέσθαι συνήθεις αὐτῷ τοὺς πρώτους ἐν
 ταῖς πόλεσι. τούτων δὲ τοῖς μὲν πρεσβυτέροις
 καὶ ἀσχόλοις, διὰ τὸ ἐν πολιτικοῖς πράγμασι
 κατέχεσθαι, ⁴¹⁾ ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθη-
 μάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν, ψιλῶς δια-
 λεχθῆναι, ἡγούμενον, οὐδὲν ἥττον ὠφελεῖσθαι
 (74) καὶ ἄνευ τῆς αἰτίας, εἰδότας, τί δεῖ πρῶττειν·
 ὥςπερ καὶ οἱ ἰατρεινόμενοι, οὐ προσακούοντες
 διὰ τί αὐτοῖς ἕκαστον πρακτέον, οὐδὲν ἥττον
 τυγχάνουσι τῆς ὑγείας· ὅσοις δὲ νεωτέροις ἐνε-
 τύγχανε, καὶ δυναμένοις ⁴²⁾ ποιεῖν καὶ μαν-
 θάνειν, τοῖς τοιούτοις δι' ἀποδείξεως καὶ μα-
 θημάτων ἐνετύγχανεν. ⁴³⁾ αὐτοὺς μὲν οὖν
 εἶναι ἀπὸ τούτων· ἐκείνους δὲ ἀπὸ τῶν ἐτέρων.
 περὶ δ' ⁴⁴⁾ Ἰππύσου μάλιστα, ὡς ἦν μὲν Πυ-

celata euulgauerit! Ita Meiners. p. 277. (At section-
 nes 87. et 88. inter se connexas esse, facile intelli-
 get, qui utramque attentius legerit. *Kie ss.*)

41) ὡς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθ.] Propter ἀκολουθίαν
 orationis scribo, ὥστε χαλεπὸν εἶναι διὰ τῶν μαθημάτων
 καὶ ἀποδείξεων αὐτοῖς ἐντυγχάνειν. Addo αὐτοῖς, quia
 dativi praecedentes πρεσβυτέροις et ἀσχόλοις non regun-
 tur a verbo ἐντυγχάνειν, sed διαλεχθῆναι. Deinde, διὰ
 τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδ. ἐντυγχάνειν, non est, discipli-
 nis et demonstrationibus vacare, vt eruditus Obrechtius
 vertit, sed de disciplinis et demonstrationibus cum ali-
 quo colloqui vel sermonem conferre. Kust. Parum fe-
 liciter Kustero cessit emendatio huius loci; nec po-
 tuit, nam locus integer est et sic intelligendus:
Quam res difficilis esset, iis utpote occupatis negotiis
ciuilibus et astate prouectis disciplinas et demonstratio-

et Samo, Polycrate tyrannide potiente, et florente tum temporis Italia, principesque urbium familiares ipsi factos. Horum senioribus et occupatis, propterea quod ciuilibus negotiis tenebantur, quum difficile esset, disciplinas et demonstrationes adhibere, simpliciter ad eos disseruit, ratus, eos nihilo minus etiam sine rationibus fructum inde percepturos esse, si scirent, quid agendum foret: perinde vt ii, qui in medentium cura sunt, licet non edoceantur, ob quam causam quidque agendum sit, valetudinem tamen recuperant. Quicunque vero inter iuuenes facultate laborandi discendique pollebant, illos disciplinis et demonstrationibus excollebat: et se quidem istorum, acusmaticos autem priorum sobolem esse. Inprimis vero de Hippaso asserunt, eum fuisse quidem e

nes adhibere. Quod sequitur *ψιλῶς*, idem est quod *ἄνευ μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων*. Ciz. vitiose *διὰ τὸν μαθητῶν*. *Kiess.*

42) *πονεῖν*] Quae antea leguntur, *ὥς χαλεπὸν ὄν διὰ τῶν μαθημάτων καὶ ἀποδείξεων ἐντυγχάνειν*, atque adeo res ipsa dubitare non sinunt, quin pro *ποιεῖν*, quod antea legebatur, recte scripserim *πονεῖν*. Quorum verborum confusione nihil est facilius. Vid. ad Protreptic. p. 111. *Kiess.*

43) *αὐτοὺς*] Ciz. *αὐτοί*. *Kiess.*

44) *Ἰππασίου*] Huius Hippasi etiam mentio facta fuit supra Num. 81. *Kust.* Deinceps pro *ὅς ἦν*, quae lectio Arcerium auctorem habet, Ciz. cum codice quo vsus est Arcerius, *ὥς ἦν*: idemque Ciz. *διὰ δὲ τὸ (pro τοῦ) ἐξεργάζειν*. Vtrumque recepimus. *Kiess.*

θαγορείων· διὰ δὲ τὸ ἐξενεγκεῖν καὶ γράψα-
 σθαι πρῶτον σφαῖραν τὴν ἐκ τῶν δώδεκα
 πενταγώνων, ἀπώλετο κατὰ θάλατταν, ὥς
 ἀσεβήσας· δύξαν δὲ ⁴⁵⁾ ἔλαβεν, ὥς εὐρών·
 εἶναι δὲ πάντα ἐκείνου [τοῦ ἀνδρός]· προς-
 αγορεύουσι γὰρ οὕτω τὸν Πυθαγόραν, καὶ οὐ
 89 καλοῦσιν ὀνόματι. Λέγουσι δὲ οἱ Πυθαγό-
 ρειοι, ἐξενηγέσθαι γεωμετρίαν οὕτως. ἀποβα-
 λεῖν τινὰ τὴν οὐσίαν τῶν Πυθαγορείων. ὥς δὲ
⁴⁶⁾ τοῦτο ἡτύχησε, δοθῆναι ἀνθρώπῳ χρημα-
 τίσασθαι ἀπὸ γεωμετρίας. ἐκαλεῖτο δὲ ἡ γεω-
 μετρία πρὸς Πυθαγόρου ⁴⁷⁾ ἱστορία. περὶ μὲν
 οὖν τῆς διαφορᾶς ἐκατέρας τῆς πραγματείας,
 καὶ ἐκατέρων τῶν ἀνδρῶν τῶν ἀκρωμένων
 Πυθαγόρου ταῦτα παρειλήφαμεν. τοὺς γὰρ
 εἰσω ⁴⁸⁾ σινδόνης καὶ ἔξω ἀκρωμένους τοῦ
 (75) Πυθαγόρου καὶ τοὺς ⁴⁹⁾ μετὰ τοῦ ὄρᾶν ἀ-
 κούοντας, ἢ ἄνευ τοῦ ὄρᾶν, καὶ τοὺς εἰσω καὶ
 ἔξω διωρισμένους, οὐκ ἄλλους, ἢ τοὺς εἰρη-
 μένους ὑπολαμβάνειν προσήκει. καὶ τοὺς πο-
 λιτικούς δέ, καὶ οἰκονομικούς, καὶ νομοθετι-
 κούς ὄντας αὐτοῖς ⁵⁰⁾ ὑποτίθεσθαι χρή.

45) ἔλαβεν] Ita Kust. In Ciz. vt in edit. Arc. λάβοι,
 quod illo non est deterius. Quae deinceps sequuntur
 verba, τοῦ ἀνδρός, ea non sine ratione Scaliger delet.
 Kiess.

46) τοῦτο ἡτύχησε] Ita recte Ciz., quum hanc calamitatem expertus esset. Antea legebatur τοῦτο ἐτύχησε, quod Kusterus mutabat in οὕτως ἡτύχησε. — Pro ἀνθρώπῳ, quod sequitur, in Ciz. et Par. secundum marg. cod. Spanh. est αὐτῷ. Kiess.

numero Pythagoreorum; quum autem vulgasset descripsissetque sphaeram duodecies pentagonon, eum in mari periisse, vt impium; sed inuentionis nihilominus gloriam ipsi mansisse, quum tamen omnia fuerint Illius viri: sic enim suppresso nomine appellant Pythagoram. Geometriam vero Pythagorei ita publicatam fuisse tradunt. Quum quidam Pythagoreus opum suarum iacturam fecisset, concessum esse homini propter hoc infortunium, vt e Geometria quaestum faceret. Vocabatur autem Geometria a Pythagora *historia*. Et haec sunt, quae de discrimine vtriusque modi philosophandi, et de vtraque classe auditorum Pythagorae accepimus. hos enim solos, qui enumerati sunt, intelligendum est vel intra vel extra velum, et vel videntes vel non videntes Pythagoram audiuisse, atque in interiores et exteriores diuisos esse: hisque et politicos et oeconomicos et nomotheticos subiicere debemus.

47) *ιστορία*] Vide, quae de hoc vocabulo dixit Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 253. sq. *Kiess.*

48) *συνδóρος*] Ciz. *συνδóρος*. *Kiess.*

49) *μετὰ τοῦ ὁράν*] Sic, non *μετὰ τὸ ὁράν*, quod extat in edd. Arc. Kust. et cd. Ciz. scribendum esse, res ipsa loquitur, et monuit iam Arcerius. *Kiess.*

50) *ὑποτίθεσθαι*] Meiners. p. 277. hunc locum sic intelligit, quasi auctor promittat, se iam de Pythagoreis diuisis in politicos, oeconomicos et nomotheticos di-

Κ Ε Φ. ιθ'.

- 90 *) Καθόλου δὲ εἰδέναι ἄξιον, ὥς πολλὰς
 ὁδοὺς Πυθαγόρου παιδείας ἀνεῦρε, καὶ κατὰ
 τὴν οἰκείαν φύσιν ἐκάστου καὶ δύναμιν παρε-
 δίδου τῆς σοφίας τὴν ἐπιβάλλουσαν ¹⁾ μοῦραν.
 τεκμήριον δὲ μέγιστον· ὅτε γὰρ Ἀβαρις ὁ
 Σκύθης ἐξ Ἑπερβορέων, ἄπειρος τῆς Ἑλληνι-
 κῆς παιδείας ὢν καὶ ἀμύητος καὶ τῇ ἡλικίᾳ
 προβεβηκώς, ἦλθε, τότε οὐ διὰ ποικίλων αὐ-
 τὸν εἰσέγαγε θεωρημάτων· ἀλλ' ἀντὶ τῆς σιω-
 πῆς καὶ τῆς ἐν τοσούτῳ χρόνῳ ἀκροάσεως καὶ
 τῶν ἄλλων βασάνων, ἀθρόως αὐτὸν ἐπιτίθειον
²⁾ ἀπειργάσατο πρὸς τὴν ἀκρόασιν τῶν αὐτῶ

cum esse, de qua re capite proximo ne γὰρ qui-
 dem. Hinc patere, quam incogitanter Iamblichus
 alium auctorem exscripserit, quippe qui, quum in
 sect. 89. orationis filum abrumperet, finem tamen
 huius sectionis non mutauerit. Enimvero hic quidem
 Iamblichus, quem Meinersius prava verbi ὑποτίθισθαι
 interpretatione inductus promittere iubet, quae non
 promisit, omni crimine absolvendus est. Sensus enim
 loci hic est: illis classibus, quas modo commemora-
 vi, tanquam formae generibus suis (vt dialectici lo-
 quuntur) subiiciendi sunt politici, oeconomici et no-
 motheticici. Recte intellexit Tiedemann, qui p. 301.
 vertit: Hierunter gehören auch —. Eodemque modo
 si eum Meinersius intellexisset, neque vt Obrechtus,
 qui ὑποτίθισθαι verterat subnectere, eo vsurus erat ad
 confirmanda ea, quae p. 462. dixit: Auch ist es nicht
 ungläublich, dass die letztern (die Esoteriker oder Ma-
 thematiker) nach ihren verschiedenen Fähigkeiten ent-
 weder für die Erforschung und den Vortrag von Wis-
 senschaften, oder auch für öffentliche Geschäfte entweder
 die Namen von Theoretikern oder Physikern, oder auch
 von Politikern und Nomothetikern trugen. Copiosis-

C A P. XIX.

In genere vero sciendum est, Pythagoram multas docendi vias reperisse, et cuilibet ratam sapientiae portionem pro naturali facultate proque ingenii captu tradidisse. Cuius rei certissimum argumentum est, quod, quum Abaris Scytha ex Hyperboreis, rudis et disciplinis Graecorum non initiatus, aetate etiam prouectior aduenisset, eum nequaquam per varias contemplationes circumduxit; sed omissio silentio et tam diuturna auscultatione, aliisque tentaminibus, statim in familiaritatem et ad do-

sime hoc omne argumentum explicuit Tiedemann. p. 269. sqq. *Kiess.*

*) De auctore huius capituli, in quo Abaridis miracula narrantur, non constat. Neque e sectione 141., ubi horum miraculorum pars repetitur, de auctore quicquam dici potest. At ne multum quidem refert, quod horum fragmentorum auctores ignoramus, quum hoc ipsum argumentum ad philosophiam Pythagoricam cognoscendam nihil admodum conferat. Meiners. p. 277. sq.

1) *μοῖραν*] Ciz. cum Arc. *μοῖραν*. Idem Ciz. paulo post *ποικίλλων* pro *ποικίλων*. *Kiess.*

2) *ὑπεργάσαστο*] Hanc lectionem, a qua prope absuit Scaliger, *εἰργάσαστο* scribendum esse coniiciens, auctori reddidi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. est *ἀπορράσαστο*, pro quo Arcer. coniiciebat *ἡγήσαστο*. — *Ἀθρόως* est *via contracta, compendiarie, συνηγμένης*. Sect. 93. *Θεολογίαν ἐπιτετιμμένην παρέδωκε*. *Kiess.*

δογματιζομένων, καὶ τὸ 3) περὶ φύσεως σύγ-
 γραμμα καὶ ἄλλο τὸ περὶ θεῶν ὡς ἐν βραχυ-
 91 τάτοις αὐτὸν ἀνεδίδουξεν. Ἦλθε μὲν γὰρ Ἀβα-
 ρις ἀπὸ Ῥερβορέων, 4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλ-
 λωνος πρεσβύτου καθήκων καὶ τὰ ἱερατικά
 (76) σοφώτατα, ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος 5) ὑποστρέφων εἰς
 τὰ ἴδια, ἵνα τὸν 6) ἀγερόντα χρυσὸν τῷ θεῷ
 ἀποθῇται εἰς τὸ ἐν Ῥερβορείοις ἱερόν. γενό-
 μενος δὲ ἐν παρόδῳ κατὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ
 τὸν Πυθαγόραν 7) ἰδὼν, καὶ μάλιστα εἰκάσας
 τῷ θεῷ, οὐπερ ἦν ἱερεὺς, καὶ πιστεύσας μὴ
 ἄλλον, μηδὲ ἄνθρωπον 8) ὅμοιον ἐκείνῳ, ἀλλ'
 αὐτὸν ὄντως τὸν Ἀπόλλω, ἐκ τε ὧν ἑώρα περὶ

3) περὶ φύσεως] In Ciz. vt in Arc. edit. παρὰ φ., sol-
 lenni harum praepositionum confusione. Ciz. dein-
 cepts ἐνεδίδουξεν. Ceterum hunc locum sic scribere
 malim: καὶ κατὰ τὸ περὶ φύσεως σύγγραμμα καὶ ἄλλο τι
 περὶ θεῶν, etc. Kierss.

4) ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος πρεσβύτου καθήκων x.
 τ. λ.] Est locus admodum corruptus, quem sic ex-
 pedio: ἱερεὺς τοῦ ἐκεῖ Ἀπόλλωνος, πρεσβύτερος ἤδη ὢν, καὶ
 τὰ ἱερατικά σοφώτατος· ἀπὸ δὲ τῆς Ἑλλάδος ἀναστρέφων
 εἰς τὰ ἴδια, etc. Pro πρεσβύτου rescripsimus πρεσβύτερος.
 Erat enim Abaris iam senior, et, vt ipse Iamblichus
 paulo superius ait, τῇ ἡλικίᾳ προβιβηκώς, cum in Grae-
 ciam veniret. Deinde pro καθήκων Desid. Herald.
 Animaduers. in Iambl. cap. VII. legendum censet
 καθέλκων: quasi nimirum sensus sit, Abaridem τὰ ἱ-
 ερατικά σοφώτατα ex Graecia in patriam suam deduxisse,
 vel intulisse. Sed non obseruauit vir ille doctus,
 pro σοφώτατα legendum esse σοφώτατος: vnde conie-
 ctura eius sponte corruit. Nos igitur rectius, vt pu-
 tamus, rescribendum censuimus, ἤδη ὢν: prout etiam
 Obrechtum legisse ex versione eius patet. Porro,
 pro σοφώτατα scribendum esse σοφώτατος, monuerat

gmata sua audienda admisit, commentariumque *de natura*, et alium *de diis* compendiarium via illum edocuit. Venerat enim Abaris ab Hyperboreis, Apollinis, qui in ea regione colitur, sacerdos, iam senio propior et rerum sacrarum scientissimus; e Graecia domum remeans, ut aurum, quod corrogauerat deo, in eius apud Hyperboreos templo consecraret. Transiens autem per Italiam visum sibi Pythagoram deo maxime, cuius ipse erat sacerdos, assimilauit; persuasus, non alium, ac ne hominem quidem illi similem, sed ipsum vere Apollinem esse, tum propter illa, quae in Pythagora

etiam vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani. *Kust.* Propius auctoris manum attingere mihi videor, quum scribo: *πρεσβύτατος ἤδη ὢν καὶ — σοφώτατος.* Solent enim Graeci superlatiuos sic componere. *Kiess.*

5) *ὑποστρέφων*] Sic recte Ciz. pro *ἀποστρέφων*, quod habent edd. Arc. et *Kust.* Locutio *ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια*, quae Act. XXI. 6. occurrit, est senioris Graecitatis. *Kiess.*

6) *ἀγροθέντα*] Sic noster MS. ab *ἀγείρω*, congrego, colligo. Antea vero male, *ἀγροθέντα*: quod Arcerius suo more *ἀσπόμενος* in *ἀγροθέντα* mutandum censebat. Vide etiam Desid. Heraldum loco laudato, qui itidem *ἀγροθέντα* scribendum hic esse ex ingenio suo recte monuit. *Kust.* In Ciz. est *ἐγροθέντα*. Formulam *ἀγείρειν τῷ θεῷ* illustrat Cuperus in Obs. p. 274. sqq. *Kiess.*

7) *ἰδὼν, καὶ*] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et *Kust.* deest *καὶ*. *Kiess.*

8) *ὅμοιον*] Ita Ciz. Sed Arc. et *Kust.* *ὁμοίον*. Vide de huius adiectiui accentu viros doctos ad Gregor. Cor. plur. locis. *Kiess.*

αὐτὸν σεμνοτάτων καὶ ἐξ ὧν προεγίνωσκεν
 ὁ ἱερεὺς γνωρισμάτων, Πυθαγόρα ἀπέδωκεν
 9) οἰστόν, ὃν ἔχων ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ἐξήλθε,
 χρήσιμον αὐτῷ ἐσόμενον πρὸς τὰ συμπίπτοντα
 δυσμήχανα, κατὰ τὴν τοσαύτην ἄλην. ¹⁰⁾ ἐπο-
 χούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβαινεν,
 οἷον ποταμούς καὶ λίμνας καὶ τέλματα καὶ
 ὄρη καὶ τὰ τοιαῦτα, καὶ προσβαλὼν, ὡς λό-
 (77) γος, καθαρμούς τε ¹¹⁾ ἐπετέλει, καὶ λοιμούς
 ἀπεδίωκε καὶ ἀνέμους ἀπὸ τῶν εἰς τοῦτο ἄξι-
⁹² ουσῶν πόλεων βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι. Λα-
 κεδαίμονα γοῦν παρειλήφαμεν μετὰ τὸν ὑπ'
 ἐκείνου γενόμενον ἐν αὐτῇ ¹²⁾ καθαρμὸν μηκ-
 ἐτι λοιμῶσαι, πολλάκις πρότερον τούτῳ τῷ
 παθήματι περιπεσοῦσαν διὰ τὴν ¹³⁾ δυστραπε-
 λίαν τοῦ τόπου, καθ' ὃν ὥκισται, τῶν Ταῦ-
 γέτων ὁρῶν πνίγος ἀξιόλογον αὐτῇ παρεχόν-
 των, ¹⁴⁾ διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι καὶ Κρήτης

9) οἰστόν] Confer Nostrum infra Num. 136. 140. et 141. Kust. Pro ἄλην est in Ciz. ἄλλην, quod Reinesius mutavit in ἄλην, et explicat πλάνην, peregrinationem. Scaliger, ἄλην. Kiess.

10) ἐποχούμενος γὰρ αὐτῷ καὶ τὰ ἄβατα διέβ.] Antea legebatur, κατὰ τὰ ἄβατα διαβαίνων, pro quo Kusterus volebat, vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ, καὶ τὰ ἄβατα διαβ., vel, ἐποχ. γὰρ αὐτῷ τὰ ἄβατα διέβαινεν. In Ciz. est κατὰ ἄβατα διέβαινεν. Imperfectum etiam in margine cod. Spanhem. notatum est. Ergo hinc et ex loci ipsius ratione intelligitur, eum sic scribendum esse, ut a me scriptus est. Participium προσβαλὼν, quod Obrechtus vertit practerea, potius significare videtur, ubi aliquo appulerat, pervenerat. Kiess.

11) ἐπετέλει] Ciz. ἐτέλει. Verba βοηθὸν αὐτὸν γενέσθαι temere Scaliger delct. Kiess.

maxime veneranda deprehendebat, tum propter indicia ipsi sacerdoti iam antea explorata. hinc telum Pythagorae reddidit, quod iter ingressurus e templo sumserat, vt eo ad superandas in tam longa peregrinatione itineris difficultates vteretur. Vehebatur enim illo per invia quaeque, qualia sunt flumina, lacus, paludes, montes et alia id genus: ac praeterea eodem, vt aiunt, lustrationes quoque peragebat, pestemque depellebat, atque arcebat ventos ab vrbibus, quae opem eius implorauerant. Lacedaemonem certe accepimus ab eo lustratam nunquam deinceps peste laborasse, quum antea saepius id malum incubuisset propter incommodum situm loci, in quo vrbs erat condita, montibus quippe Taygeti, qui ei imminet, vehementem aestum immittentibus: item Cnossum

12) καθαρόν] Sic recte MS. pro corrupto καθαρομένη, quod prior Edit. habet. Et paulo post, καθ' ὃν ἤκισται, iidem auctoritate MS. rescripsi, pro καθ' ὃν ἤκισται. Kust. Antea Ciz. cum Arc. αὐτῇ sine ἐν. Kiess.

13) δυστραπέλιαν] Ciz. δυστραπελείαν. Kiess.

14) διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι· καὶ Κρήτης Κνωσσόν.] Est locus obscurus: quem Obrechtus, vt ex versione eius patet, sic legit et distinxit, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι· καὶ περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Κνωσσού. Sed nos verba illa, διὰ τὴν δυστραπέλιαν τοῦ τόπου, καθ' ὃν ἤκισται, τῶν Ταυγέτιων ὄρων πνίγος ἀξιόλογον αὐτῇ παριχόντων, διὰ τὸ ὑπερκεῖσθαι, parenthesi includenda censemus; et deinde ea, quae sequuntur, sic scribimus, ὅς· καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν. Sic sensus erit clarus: Lacedaemonem nem-

Κνωσσόν. καὶ ἄλλα τοιαῦτα ¹⁵⁾ τέχνη ἱστορεῖται τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. δεξιόμενος δὲ Πυθαγόρας τὸν οὐστόν, καὶ μὴ ξενισθεὶς ¹⁶⁾ πρὸς τοῦτο, μηδὲ τὴν αἰτίαν ἐπερωτήσας, δι' ἣν ἐπέδωκεν, ¹⁷⁾ ἀλλ' ὡς ἂν ὄντως ὁ θεὸς αὐτὸς ὦν, ἰδίᾳ καὶ αὐτὸς ἀποσπάσας τὸν Ἀβάριν τὸν τε μηρόν τὸν ἑαυτοῦ ἐπέδειξε χρύσειον, γνώρισμα παρέχων τοῦ μὴ διεψεῦσθαι· καὶ τὰ καθ' ἕκαστον τῶν ἐν τῷ ἱερῷ κειμένων ἐξαριθμησάμενος αὐτῷ, καὶ πίστιν ἱκανὴν παρα-
 (78) σχών, ὡς οὐκ εἴη κακῶς εἰκάσας· προσθεὶς τε, ὅτι ἐπὶ θεραπείᾳ καὶ ἐνέργειᾳ τῶν ἀνθρώπων ἦκοι, καὶ ¹⁸⁾ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος, ἵνα μὴ ξενιζόμενοι ¹⁹⁾ πρὸς τὸ ὑπερέχον ταρασσ-

pe, postquam ab Abaride lustrata fuerit, a pestilentia liberatam fuisse; vti et Cnossum, urbem Cretae. Confer cum hoc loco Nostrum infra num. 141. *Kust.* Cd. Ciz. recte post ὑπερέχονθαι interpungit. Neque vero est, quod cum Kustero scribas ὡς καὶ ἐν Κρήτῃ Κνωσσόν: nam Κρήτης Κνωσσόν idem prorsus valet. Quemadmodum autem Obrechtus, cuius interpretationem mutauimus, haec male cum sequentibus coniunxerat: ita Kusterus locum recte intellexit. De Spartae situ Strabo lib. VIII. Tom. III. p. 178. ed. Tzsch. ὑποπέπτωκε δὲ τῷ Ταῦγέτῃ ἡ Σπάρτη ἐν μεσογαίᾳ. De Taygeti altitudine vid. Siebelis. ad Hellen. ab ipso edit. p. 291. *Kiess.*

15) τέχνη] Est vox corrupta: pro qua Arcerius legendum censuit τεχνήματα, Obrechtus ἔχνη: at Nos potius συγνά, i. e. multa; amicissimo et pererudito Hemsterhuysio, nupero Pollucis Editore, eam Nobis coniecturam suggerente. Deinde scribimus, ἱστορεῖται περὶ τῆς τοῦ Ἀβάριδος δυνάμεως. *Kust.* Reinesius adscripsit: τεχνήματα vel τεκμήρια. Posterius praeplacet.

Cretae urbem. Etiam alia similia potentiae Abaridis vestigia memorantur. Pythagoras autem, accepto telo, minime rei insolentia commotus, nec causam, ob quam sibi daretur, percontatus est, sed tanquam qui revera deus ille foret, Abaridi seorsum ab arbitris abducto aureum suum femur ostendit, ut argumento esset, nequiquam illum animi falsum fuisse: quin et enumeratis singulatim quae in templo reposita erant, fidem illi fecit, quod non male Apollini ipsum assimilasset. Adiecit insuper, se ad curandos demerendosque mortales aduenisse, ac propterea etiam formam hominis induisse, ne supereminenti maiestate velut re noua

Quo admissio, ne περί quidem post ἰστορεῖται addendum est. Τέχνη etiam Ciz. Kiess.

16) πρὸς τοῦτο] Ciz. πρὸ τοῦτο. Polybius dicit ξενίζεσθαι τι, τί, διὰ τι, ἐπὶ τι, κατὰ τι. Hoc loco et paulo post est ξενίζεσθαι πρὸς τι, ut latine stupere ad rem. Kiess.

17) ἀλλ' ὥς] Sic recte Ciz. pro ἄλλως: de quo Kusterus: diuide et scribe, ἀλλ' ὥς. Kiess.

18) καὶ διὰ τοῦτο ἀνθρωπόμορφος] Vide quae notavimus supra Num. 10. ad verba illa, ὥς δὲ δαίμων τις ἀγαθὸς ἐπιδημῶν τῇ Σάμῳ. Kust.

19) πρὸς τὸ ὑπερέχον ταράσσονται] In priore Edit. pessime legitur, πρὸς τὸν ὑπερέχοντα ῥάσσονται. Nos hic sequenti sumus auctoritatem codicis nostri MS. Kust. Pro παρ' αὐτοῦ, quod sequitur, Ciz. cum Arc. παρ' αὐτῷ, quod non aspernandum. Kiess.

σονται, καὶ τὴν παρ' αὐτοῦ μάθησιν ἀποφεύ-
 γωσιν· ἐκέλευσέ τε μένειν αὐτοῦ καὶ ²⁰⁾ συν-
 διορθοῦν τοὺς ἐντυγχάνοντας· τὸν δὲ χρυσόν,
 ὃν συνήγειρε, κοινῶσαι τοῖς ἐπιτηδεύουσιν, ὅσοι-
 περ ἐτύχχανον οὕτως ὑπὸ τοῦ λόγου ἡγμένοι,
 ὥστε ²¹⁾ βεβαιῶσαι τὸ δόγμα τὸ λέγον, κοινὰ
 93 τὰ φίλων, δι' ἔργου. Οὕτω δὲ καταμείναντι
 αὐτῷ, ²²⁾ ὃ νῦν δὲ ἐλέγομεν, φυσιολογίαν τε
 καὶ θεολογίαν ἐπιτετμημένην παρέδωκε· καὶ
 ἀντὶ τῆς ²³⁾ διὰ θύσιων ἱεροσκοπίας τὴν διὰ
 τῶν ἀριθμῶν πρόγνωσιν παρέδωκεν, ἡγούμενος
 ταύτην ²⁴⁾ καθαρωτέραν εἶναι καὶ θειοτέραν
 καὶ τοῖς οὐρανίοις τῶν θεῶν ἀριθμοῖς οἰκει-
 οτέραν. ἄλλα, τε τὰ ἀρμόζοντα τῷ Ἀβάριδι
 παρέδωκεν ἐπιτηδεύματα. ²⁵⁾ ἀλλ' οὐ δὴ ἕνεκα
 (79) ὁ παρὼν λόγος, ἐπ' ἐκεῖνο πάλιν ἐπανελθόμεν,
 ὡς ἄρα ἄλλους ἄλλως, ὡς ἔχει ἕκαστος φύ-
 σεως καὶ δυνάμεως, ἐπανορθοῦν ἐπειράτο.
 πάντα μὲν οὖν τὰ τοιαῦτα οὔτε παρεδόθη
 εἰς τοὺς ἀνθρώπους, οὔτε τὰ μνημονευόμενα
 ῥάδιον διελθεῖν.

20) συνδιορθοῦν τοὺς] Ciz. συνδιορθοῦντας. Paulo post
 pro ὑπὸ τοῦ λόγου Scalig. ὑπ' αὐτοῦ λόγου. Kiess.

21) βεβαιῶσαι] Antea male, βεβαίους. Kust. In Ciz.
 βεβαίως. Kiess.

22) ὃ νῦν δὲ ἐλέγομεν] Ita Ciz., quemadmodum pro
 corrupto ὃ νῦν διελέγομεν scribendum esse iam Kust.
 monuit. Kiess.

23) διὰ θύσιων] Ita Arc. et Kust. In Ciz. διὰ τῶν
 θύσιων, quod propter sequens τῶν ἀριθμῶν praeferen-
 dum videtur. Kiess.

turbati disciplinam suam defugerent. Hortatus porro est, vt illic loci maneret, et emendandis, qui se ipsis oblaturi erant, sociam sibi operam praestaret; aurum vero, quod collegerat, communicaret cum familiaribus; 'qui verbo sic instituti erant, vt dogma illud, *amicorum omnia communia*, ipsa re confirmarent. Quum itaque apud ipsum maneret, vt modo dictum est, physicam et theologiam in compendium redactas illi tradidit, et loco extispicii, quod per sacrificia fieri solet, diuinationem per numeros docuit, puriorem hanc et diuiniorem et coelestibus deorum numeris accommodatiorem ratus. Sed et alia studia Abaridi conuenientia cum eo communicauit. Verum vt ad id, cuius gratia hic sermo institutus est, redeamus, quemadmodum alios aliter, pro cuiusque indole et viribus, informare conatus sit, cuncta quidem, quae huc pertinent, neque ad hominum notitiam peruenerunt, neque quae memorantur, facile percenseri possunt.

24) καθαρωτέραν] Sic rescripsi auctoritate codicis MS. pro καθιερωτέραν: quae est vox nihili. Kust. Scaliger, ὑφωτέραν vel ἡρωτέραν. Deinceps Ciz. Ἀβαρίδι. Kiess.

25) ἀλλ' οὐ δὴ ἐνεκα ὁ παρ.] Sic recte MS. pro ἀλλ' οὐ δεῖ ἐνεκα παρὼν λόγος: quem locum vt desperatum et mutilum asterisco notauerat Arcerius. Desider. Heraldus quoque *Animaduers.* in Iamblich. cap. VII.

Κ Ε Φ. κ'.

94

*) Ὀλίγα δὲ καὶ ὁ γινωριμώτατα διέλ-
θωμεν δείγματα τῆς Πυθαγορικῆς ἀγωγῆς,
καὶ ὑπομνήματα τῶν ὑπαρχόντων τοῖς ἀνδρά-
σιν ἐκείνοις ἐπιτηδευμάτων. Πρῶτον μὲν οὖν
ἐν τῷ λαμβάνειν τὴν διάπειραν ὁ ἐσκόπει, εἰ
δύνανται ἐχεμυθεῖν (τούτῳ γὰρ δὴ καὶ ἐχρήτο
τῷ ὀνόματι), καὶ καθεώρα, εἰ μανθάνοντες,
ὅσα ἂν ἀκούσωσιν, οἷοί τε εἰδὼσι σιωπᾶν καὶ δια-
φυλάττειν· ἔπειτα, εἰ εἰδὼν αἰδήμονες. ἐποι-

loco huic quaedam decesse existimans, eum sic sup-
plere tentavit, ἀλλ' ἐπεὶ οὐ τοῦτων ἕνεκα ὁ παρῶν λόγος.
Sed merito praefrenda sunt ea, quae ex codice MS.
substituimus. Kust. Pro ἄλλως in Ciz. est ἄλλον.
Kiess.

- *) In grauissimis omnium, quotquot in Iamblichō ex-
stant, locis numerandus est is, qui capp. XX. XXI.
XXII. continetur: quem vnus esse auctoris et scri-
bendi genus et argumenti cohaerentia arguunt. Inest
in oratione ingenua simplicitas, absunt vocabula mon-
strosa, quibus recentiores Platonici et Pythagorei fa-
cile se indicant; res ipsae, quas scriptores, qui post
Christum vixerunt, ad vnum omnes longe vltra ve-
rum augent et exornant, ad fidem hic nullisque fa-
bulis admixtis traduntur. Quae momenta neminem,
qui graece sit doctus et in auctoribus, qui res Py-
thagoreorum narrarunt, aliquantum versatus, dubitare
sinunt, quin memorabile hoc fragmentum auctorem
habeat, qui ea aetate vixerit, qua graeca lingua non-
dum esset corrupta, et maxima pars eorum, quae
postera aetas de Pythagora eiusque discipulis com-
menta est, nondum ficta aut diuulgata. Omnis ora-
tionis examen diligentius institutum et comparatio
rerum hic enarratarum cum iis, quas qui primi re-
tulerint, ex aliis scriptoribus constat, *Aristoxenum*
esse auctorem demonstrant.

C A P. XX.

Sed pauca tamen quaedam eaque celeberrima institutionis Pythagoricae specimina, studiorumque, quae viris illis propria erant, monumenta percurramus. Primum igitur inter explorandum obseruabat Pythagoras, an capaces essent *chemythiae*: hoc enim nomine utebatur: id est, an ea, quae audierant, quaeque didicerant, possent apud se custodire et silentio premere: deinde, an

Aristoxenum, Aristotele magistro discipulum dignum, dicunt cum Aristotele et contra Heraclidem aliosque vanos auctores affirmasse, antiquissimos Pythagoreos non ab omnibus se carnibus abstinuisse, sed tum ipsos carnes comedisse, tum diis animalia immolasse. Atqui haec sententia, propria illa Aristotelis et Aristoxeni, in hoc fragmento sect. 93. repetitur; quod, quum oratio, puritate quidem et generositate conspicua, ab Aristotelea tamen recedat, Aristoxeno potius, quam Aristoteli tribuendum est. Ita Meiners. p. 278. sq. [Idem vir doctus hoc fragmento, quod rerum narratarum probabilitate orationisque praestantia similibus in Iamblichio et Porphyrio locis excellere appareat, in sua de philosophia Pythagorica commentatione ita vsus est, ut ei tanquam fundamento omnia, quae de ratione sodalitiis Pythagorici disputauit, superstrueret. *Kiess.*]

- 1) τὰ γνωριμώτατα] In Ciz. deest artic. τὰ: item deest paulo post ἀγωγῆς. *Kiess.*
- 2) ἐσκόπει] In marg. Cod. Spanh. notatur ἀνισκόπει, i. e. diligenter obseruabat: quam lectionem, quum syllaba ἀν syllaba praecedenti absorberi potuerit, praeferrem, nisi inferius iterum ἐσκόπει legeretur, atque genus corruptionis contrarium, quo per negligentiam eadem syllaba male repetita est, aequae saepe occurreret. *Kiess.*

εἰτό τε πλείονα σπουδὴν τοῦ σιωπᾶν, ἥπερ τοῦ
 λαλεῖν. ἐσκόπει δὲ καὶ τὰ ἄλλα πάντα, μὴ
 ἄρα περὶ πάντος ἢ ἐπιθυμίαν ³⁾ ἀκρατήσεως
 ἐπτόνται, οὐ παρέργως τὰ τοιαῦτα ἀεὶ ἐπι-
 βλέπων, οἷον, πῶς πρὸς ὀργὴν ἔχουσιν, ἢ πρὸς
 ἐπιθυμίαν, ἢ εἰ φιλόνηκοί εἰσιν, ἢ φιλότιμοι,
 ἢ πῶς πρὸς φιλονεικίαν ἔχουσιν ἢ πρὸς φιλίαν.
 (80) εἰ δὲ πάντα ἀκριβῶς αὐτῷ ⁴⁾ ἐπιβλέποντι
 ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο τοῖς ἀγαθοῖς ἡθίσι,
 τότε περὶ εὐμαθίας καὶ μνήμης ἐσκόπει· πρῶ-
 τον μὲν, εἰ δύνανται ταχέως καὶ σαφῶς παρα-
 κολουθεῖν τοῖς λεγομένοις· ἔπειτα, εἰ παρέ-
 πεταί τις ⁵⁾ αὐτοῖς ἀγάπησις καὶ σωφροσύνη
 95 πρὸς τὰ διδασκόμενα. ἐπεσκόπει γάρ, πῶς
 ἔχουσι φύσεως πρὸς ἡμέρωσιν. ἐκάλει δὲ τοῦτο
⁶⁾ κατάρτυσιν. πολέμιον δὲ ἡγεῖτο τὴν ἀγριό-
 τητα πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν· ἀκολουθεῖν γὰρ
⁷⁾ ἀγριότητι ἀναΐδειαν, ἀναισχυντίαν, ἀκολα-

3) ἀκρατήσεως] Legendum potius, ἀκράτητον. Nam
 ἐπιθυμία ἀκράτητος apud Graecos dicitur cupiditas ni-
 mia vel immoderata. Kust. Equidem malim ἀκρα-
 τήτως, vt eodem modo a librariis hic peccatum esse
 putetur, quo sect. 14. et 265. vbi ἐξαίρετως depravatum
 fuit in ἐξ αἰρέσεως. — In Ciz. est κρατήσεως. —
 De vocabulo πτοῖσθαι vid. Fischeri notam ad Platon.
 Phaedon. p. 284. repetitam ab Heindorfio p. 55. et
 Schaeferi ad Dionysium Hal. de Comp. verb. p. 10.
 Kiess.

4) ἐπιβλέποντι ἐξηρτυμένοι ἐφαίνοντο] Sic rescripsi
 pro ἐπιβλέποντες ἐξηρτημένοι: quod prior Edit. nullo
 sensu habet. Ἐξηρτυμένοι autem est praediti, adornati,
 instructi: vnde ἐξάρτυσις; qua voce Noster utitur su-
 pra, Num. 64. Kust. In Ciz. est ἐπιβλέποντος ἐξηρ-
 τημένοι. Kiess.

essent modesti; maiorem quippe tacendi, quam loquendi curam agebat. Considerabat etiam quaevis alia: num scilicet affectui vehementiori et cupiditati succumberent: neque obiter trans mittebat, quales in ira, quales in cupiditatibus se exhiberent, an contentiosi, an ambitiosi essent; vtrum ad dissensionem potius, an ad amicitiam propenderent. Si iam ipsi omnia perscrutanti satis instructi a bonis moribus viderentur, tum porro in docilitatem et memoriam inquirebat: initio quidem, an promte et perspicue assequerentur, quae dicta erant: deinde, quo amore, quae moderatione tradita complecterentur. aduertebat enim, an natura tractabiles essent: et hanc tractabilitatem *catartysin*, id est, morum concinnitatem appellabat. Inimicam vero huiusmodi suae institutioni arbitrabatur ferociam: sequi enim inde rusticitatem, inuerecundiam, impudentiam, proteruiam, igna-

5) αὐτοῖς] Deest in Ciz. *Kiess.*

6) κατάρτυσιν] In Ciz. κατάρτησιν. Ibidem deinceps verba, πρὸς τοιαύτην διαγωγὴν. ἀκολουθεῖν γὰρ ἀγχιότητι, omissa sunt. *Kiess.*

7) ἀγχιότητι] Antea male, ἀγχιότητα. Vult enim Iamblichus dicere, feritatis consequens esse inuerecundiam, etc. Sic paulo post πρᾶότητι et ἡμερότητι itidem sensu exigente rescripsi pro πρᾶότητα et ἡμερότητα. *Kust.* Hos accusatinos cunctos etiam Ciz. habet. *Kiess.*

σίαν, ⁸⁾ ἀκυρίαν, δυσμάθειαν, ἀναρχίαν, ἀτιμίαν καὶ τὰ ἀκόλουθα· πρῶτῃ δὲ καὶ ἡμερότῃ τὰ ἐναντία. ἐν μὲν οὖν τῇ διαπεύρα τοιαῦτα ⁹⁾ ἐπεσκόπει, καὶ πρὸς ταῦτα ἥσκει τοὺς μανθάνοντας· τοὺς τε ἀρμόζοντας τοῖς ἀγαθοῖς τῆς παρ' ἐαυτῷ σοφίας ἐνέκρινε, καὶ οὕτως ἐπὶ τὰς ἐπιστήμας ἀνάγειν ἐπειρᾷτο. εἰ δὲ ἀνάρμοστον κατίδοι τινά, ὥσπερ ἀλλόφυλόν τινα καὶ ὀθνεῖον ἀπήλανε.

Κ Ε Φ. καΐ.

¹⁾ Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἃ παρέδωκε δι' ὅλης ἡμέρας ²⁾ τοῖς ἐταίροις, μετὰ (81) τοῦτο φράσω. κατὰ γὰρ τὴν ὑφήγησιν αὐτοῦ 96 ὧδε ἔπρασσον οἱ ὑπ' αὐτοῦ ὀδηγούμενοι. Τοὺς μὲν ἐωθινοὺς περιπάτους ἐποιοῦντο οἱ ἄνδρες οὗτοι καταμόνας τε καὶ εἰς τοιούτους τόπους, ἐν οἷς συνέβαινεν ἡρεμίαν τε καὶ ἡσυχίαν εἶναι σύμμετρον, ὅπου τε ἱερά, καὶ ἄλση, καὶ ἄλλη τις θυμαῖα. ὦντο γὰρ δεῖν μὴ πρότερόν τινα συντυγχάνειν, πρὶν ἢ τὴν ἰδίαν ψυχὴν καταστήσουσι καὶ συναρμόζονται τὴν διάνοιαν. ³⁾ ἀρμόδιον δὲ εἶναι τῇ καταστάσει

8) ἀκυρίαν] Quid hoc? Forte Iamblichus scripserat, ἀκράτειαν. Obrechtus vertit ignaviam; qui proinde ἀργίαν legisse videtur. Kust. Mihi dubium non est, quin scribendum sit ἀκαιρίαν. Quantum enim τῷ καιρῷ Pythagorei tribuerint, et aliunde constat, et docet sect. 181. Kiess.

9) ἐπεσκόπει] Ciz. ἐπισκόπου. Kiess.

1) Περὶ δὲ τῶν ἐπιτηδευμάτων] Hic in cod. Ciz. noui capituli est initium, idque recte; nam auctor nouum

viam, discendi fugam, imperii detrectationem, famae neglectum, et similia: placidos vero mores et tractabilitatem contrarium comitatum habere. Atque haec in probatione discipulorum spectabat, hucque ducebant prima eorundem exercitamenta: siquidem aptos admittebat ad sapientiae suae thesauros, eosque ad scientias prouehere allaborabat: sin vero ineptum quempiam deprehenderet, vt alienum et extraneum procul arcebat.

C A P. XXI.

Hisce ita praemissis, de studiis agere lubet, quae toto die a familiaribus suis tractari voluit. Plane enim iuxta praescriptum eius viuebant, qui illum ducem sequerentur. Et matutinas quidem ambulationes isti viri peragebant soli in huiusmodi locis, vbi quies et congruum silentium, vbi templa, luci, et alia animis remittendis apta erant. Non enim cum quoquam conuersandum existimabant, antequam ipsi animum suum bene constitutum recteque compositum haberent: eo autem inprimis conducere soli-

argumentum aggreditur. In edd. Arc. et Kust. cap. XX. continuatur vsque ad sect. 97. *Kiess.*

2) τοῖς ἑταίροις] Ciz. τοῖς ἑτέροις. Idem deinceps ἡγετον. *Kiess.*

3) ἁρμόδιον] Ciz. ἁρμόριον, et paulo post ὑπελήθησαν, *Kiess.*

τῆς διανοίας τὴν τοιαύτην ἰσυχίαν. τὸ γὰρ εὐθύς ἀναστάντας εἰς τοὺς ὄχλους ὠθεῖσθαι, θορυβῶδες ὑπελήφεισαν. διὸ δὴ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι τοὺς ἱεροπρεπεστάτους τόπους ἀεὶ ἐξελέγοντο. μετὰ δὲ τὸν ἐωθινὸν περιπατοῦν τότε πρὸς ἀλλήλους ἐτύγχανον, μάλιστα μὲν ἐν ἱεροῖς, εἰ δὲ μὴ γε, ἐν ὁμοίοις τόποις. ἐχρῶντο δὲ τῷ καιρῷ τούτῳ πρὸς τε διδασκαλίας καὶ μαθήσεις καὶ πρὸς τὴν τῶν ἡθῶν
 97 ἐπανόρθωσιν. Μετὰ δὲ τὴν τοιαύτην διατριβὴν ἐπὶ τὴν τῶν σωματίων ἐτρέποντο θεραπείαν. ἐχρῶντο δὲ 4) ἀλείμμασί τε καὶ δρόμοις οἱ πλείστοι· ἐλάττονες καὶ πύλαις ἐν τε κήποις
 (82) καὶ ἐν' ἄλσεσι· οἱ δὲ καὶ 5) ἀρτηροβολίᾳ, ἣ χειρονομία, πρὸς τὰς τῶν σωματίων ἰσχύς τὰ εὐθέτα ἐπιτηδεύοντες ἐκλέγεσθαι γυμνάσια. 6) ἀρίστῳ δὲ ἐχρῶντο ἄρτῳ καὶ μέλιτι ἢ κηρίῳ· οἶνον δὲ μεθ' ἡμέραν οὐ μετεῖχον. τὸν δὲ μετὰ τὸ ἄριστον χρόνον περὶ τὰς πολιτικὰς οἰκονομίας κατεγίνοντο, περὶ τε τὰς ἐξωτικὰς καὶ τὰς ξενικὰς διὰ τὴν τῶν νόμων πρόσταξιν. πάντα γὰρ ἐν ταῖς μετ' ἄριστον ὥραις ἐβούλοντο διοικεῖν. δείλης δὲ 7) γενομένης εἰς τοὺς περιπάτους πάλιν ὁρμᾶν· 8) οὐχ ὁμοίως

4) ἀλείμμασί] Ciz. ἀλίμασι. Kiess.

5) ἀρτηροβολία] Arcerius et Obrechtus haud male legendum censent, ἀλιτροβολία, i. e. halterum iactu. Quid autem sint halteres, docent lexica vulgata. Quidam tamen ἀλιτῆρες etiam ἀρτιτῆρες dictos fuisse putant: idque si sequamur, nihil mutandum erit. Kest.

tudinem: nam statim a lecto surgentes in turbam prorumpere, turbulentum esse censebant. Quapropter omnes Pythagorei sibi loca sacris rebus quam maxime opportuna seligebant. A matutina deambulatione congressus inter se instituebant, inprimis in templis, vel, si id non daretur, in locis similibus: tempus autem istud docendo, discendo, moribusque excolendis consumebant. Ab huiusmodi scholis deinde ad corpora curanda se conuertebant. Plerique vnctione et cursu utebantur; pauciores lucta in hortis et nemoribus: quidam etiam halterum iactu aut saltatione cum manuum gesticulatione, studioseque eligebant exercitia corporis vires roboratura. In prandio panis erat, et mel aut fauus; vinum vero interdum non gustabant: a prandio ciuilia tractabant negotia, tam peregrinos, quam hospites concernentia, eo quod leges ita fieri iuberent: omnia enim id genus pomeridianis horis procurabant. Circa vesperam iterum ibant deambulatum: non tamen sin-

Vid. Stephan. thes. in Indice. — In Ciz. ἀγρηγοῦντες.
Kiess.

6) ἀρίστον] Arcerius, *optimo*. Sed Obrechtus recte, *prandio*. Confer Porphy. Num. 34. et Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 19. Kust.

7) γενομένης] In cd. Ciz. vt in edit. Arc. γινομένης.
Kiess.

8) οὐχ ὁμοίως] Οὐχ ὅμως, lege. Kust. Non opus est

καὶ ἰδίαν, ὥςπερ ἐν τῷ ἐωθινῷ περιπάτῳ, ἀλλὰ σύνδυο καὶ σύντρεις ποιεῖσθαι τὸν περίπατον, 9) ἀναμνησκομένους τὰ μαθήματα καὶ ἐγγυμναζομένους τοῖς καλοῖς ἐπιτηδεύμασι.
 98 Μετὰ δὲ τὸν περίπατον λουτρῷ χρῆσθαι, λουσαμένους τε ἐπὶ τὰ 10) συσσίτια ἀπαντᾶν. ταῦτα δὲ εἶναι μὴ πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχεῖσθαι. ἀθροισθέντων δὲ τῶν συσσιτούντων γίνεσθαι σπονδὰς τε καὶ 11) θυσίας θυη-
 (85) μάτων τε καὶ λιβανωτοῦ. ἔπειτα ἐπὶ τὸ δεῖπνον χωρεῖν, ὥς πρὸ ἡλίου δύσεως ἀποδεδειπνηκέναι. χρῆσθαι δὲ 12) καὶ οἶνῳ καὶ μάζῃ καὶ ἄρτῳ καὶ ὄψῳ καὶ λαχάνοις ἐξηθοῖς τε καὶ ὠμοῖς. παρατίθεσθαι δὲ 13) κρέα ζώων θυσίμων

hac mutatione. Deinceps Ciz. συνδίο καὶ συντρεῖς. Kiess.

9) ἀναμνησκομένους] Constructionis ratio requirit, ut scribatur casu recto, ἀναμνησκομένοι et ἐγγυμναζόμενοι. Refertur enim ad praecedens ἐβούλοτο. Kust. Malim statuere, Iamblichum vel Aristoxenum negligentius orationem ita continuare, quasi praecesserit φασί, vel simile verbum, unde etiam infinitivus ὁρμᾶν pendet. Si cum Kustero accusativos hic reposueris, etiam deinceps λουσαμένους mutandum erit. Kiess.

10) συσσίτια] Ex MS. pro σιτία, quod prior Edit. habet. Deinde scribo, ταῦτα δὲ ἔχειν μὴ πλεῖον, ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχομένους: auctoritate Eustathii, qui locum hunc Iamblichi sic citat ad Il. β. p. 190. Edit. Rom. Ait enim: Ἰσορρεῖ γοῦν καὶ ὁ σοφώτατος Ἰάμβλιχος, τὰ Πυθαγορικά συσσίτια μὴ ἔχειν πλεῖον ἢ δέκα ἀνθρώπους συνευχομένους. Kust. Violentior est Kusteri mutatio, cui non satis praesidii paraueris ex Eustathio, loci Iamblichi sententiam, non verba referente. Una litera addita locus sic restituendus vi-

guli seorsim, sicuti mane solebant; sed bini terniue, in memoriam sibi mutuo reuocantes, quae didicerant, et in praeclaris se studiis exercentes. Ambulatione defuncti ad balnea se conferebant, lotique inibant conuiuia, quae intra decem conuiuias terminabantur. Hisce congregatis libatio et sacrificia suffimentis et thure celebrabantur: hinc ad coenam ibant: cui ante solis occasum finis imponebatur. Sumebant vero et vinum, et mazam, et panem, et opsonium, et cruda pariter coctaque olera. Apponebatur iis etiam caro de animalibus, quae immolare

detur: ταῦτα δ' ἔξῃναι μὴ πλέον, κ. τ. λ. in his σπονδαῖς non amplius decem homines licere una conuiuari. — In Ciz. σπονδία. De σπονδαῖς Reines. citat Coel. Rhod. lib. 28. c. 8. Kiess.

11) θυσίας θυημάτων] Malim θυσίας διὰ θυημάτων. Confer Porphy. Num. 36. Kust. Ciz. cum Arcerio λιπανοτῶν. Kiess.

12) καὶ οἶνον] Paulo superius dixit Iamblichus, οἶνον δὲ μετ' ἡμέραν οὐ μετέχον: qui locus limitat ea, quae generalius a Iamblichio hic dicuntur. Infra tamen, Num. 107. Noster diserte affirmat, Pythagoreos vino prorsus abstinuisse, μήτε οἶνον, inquit, ὅλως πίνειν. Sed loquitur ibi Iamblichus de Pythagoreis rigidioribus et perfectioribus; ad quos praeceptum hoc tantum pertinebat. Kust.

13) κρέα ζώων θυσίμων ἱερείων] Vel vox ζώων est delenda, vel scribendum, κρέας ζώων θυσίμων ἢ ἱερείων. Nam ἱερείων idem est, quod ζώων θυσίμων, i. e. hostia vel victima. Interdum tamen vox ἱερείων latiori significatione sumitur pro quauis pecude vel animali, cuius carnibus vescimur: ut suo more erudite ostendit Ca-

ιερείων· 14) τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπανίως
 χρῆσθαι. εἶναι γάρ τινα αὐτῶν δι' αἰτίας τινὰς
 οὐ χρήσιμα πρὸς τὸ χρῆσθαι. ὡσαύτως δὲ καὶ
 15) ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερὸν τῷ ἀνθρώ-
 πῳ γένει, μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν.
 99 Μετὰ δὲ τόδε τὸ δεῖπνον ἐγίνοντο σπονδαί,
 ἔπειτα 16) ἀναγνώσεις. ἔθος δὲ ἦν, τὸν μὲν
 νεώτατον ἀναγινώσκειν, τὸν δὲ πρεσβύτατον
 ἐπιστατεῖν, ὃ δεῖ ἀναγινώσκειν, καὶ πῶς δεῖ.
 ἐπεὶ δὲ 17) μέλλοιεν ἀπιέναι, σπονδὴν αὐτοῖς
 (84) ἐνέχει ὁ οἰνοχόος· σπεισάντων δέ, ὃ πρεσβύ-
 τατος παρήγγελλε τάδε· 18) ἡμερρον φυτὸν καὶ
 100 ἔγκαρπον μήτε βλάπτειν, μήτε φθείρειν. Ἐτι
 πρὸς τούτοις περὶ τε τοῦ θείου καὶ περὶ τοῦ
 δαιμονίου καὶ περὶ ἡρωϊκοῦ γένους εὐφημόν

saubonus *Animaduerts.* in Athen. lib. I. cap. XI. Hoc
 sensu certe capitur apud Porphyrr. Num. 34. ubi de
 victu Pythagoreorum agens inquit, σπανίως δὲ κρέας
 ἱερείων θυσίμων. Nisi enim vocem illam ibi sic ca-
 pias, τὸ θυσίμων erit prorsus superuacaneum. Hinc
 autem apparet, et apud Iamblichum hoc loco recte
 legi posse θυσίμων ἱερέων, dum modo, vt diximus,
 vox ζῶων delcatur. Caeterum, quare Pythagorei solis
 animalibus θυσίμοις vescendum esse praeciperent, ratio
 haec erat, quod in ea sola animam hominis non in-
 gredi statuerent: vt Noster docet supra, Num. 85.
Kust. In Ciz. est θυσίων. *Kiess.*

14) τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων σπ. χρ.] Si τὸ χρῆσθαι
 deleas, ferri possunt hi genitivi, utpote qui regantur
 a praecedenti κρέα. Si retinere velis, absque dubio
 rescribendum est, τοῖς δὲ θαλασσίοις ὄψοις σπανίως χρ.
 Caeterum, quod ad rem ipsam attinet, conferendus
 est Menagius ad Laert. lib. VIII. Num. 34. *Kust.*
 Koenius ad Gregor. Cor. p. 266. ed. Schaeff. mutato

fas erat: raro autem vescebantur opsonio a mari petito: quod id genus cibi propter certas causas vsui illis ad victum non esset. Similiter et animal, quod natura sua humano generi non sit noxium, non esse laedendum nec perdendum censebant. Post coenam iterum fiebat libatio; dein lectio sequebatur. Mos autem erat, vt natu minimus legeret, natu vero maximus praesideret, quidque, aut quomodo legendum esset, praeciperet. Abituris pincerna libamen infundebat; peractaque libatione senior haec edebat mandata: Plantam satiuam frugiferamque neque laedendam, neque corrumpendam esse; similiter nullum ex animalibus, quod humano generi noxium non esset: praeterea de deo, de daemonibus et

ὄψων in ὄψω, vniusque voculae transpositione locum ita sanandum censet: π. δὲ κρέα θνητῶν ἱερῶν τῶν δὲ θαλασσίων ζῶων ὄψω σπανίως χρῆσθαι. Mihi videtur ζῶων glossema et delendum; deinceps pro τῶν δὲ θαλασσίων ὄψων legerim τῶ δὲ θαλασσίου ὄψω. Ita τὸ θαλάττιον ὄψων dixit Polyb. XXXIV, 8. 6. *Kiess.*

15) ζῶον, ὃ μὴ πέφυκε βλαβερόν τῇ ἀνθρώπῳ.] Ex Porphyrio, Num. 39. Vide etiam Laertium in Pythagora, Num. 23. *Kust.*

16) ἀναγνώσεις] Ita Arc. et Kust. At Ciz. et Par. o marg. Spanh. ἀνάγνωσις, quod adeo praeferendum. Item Ciz. deinceps ὡς δεῖ pro πῶς δεῖ. *Kiess.*

17) μέλλοιεν ἀπιέναι] Arc: μέλλοι ἀπ., Ciz. μέλλει ἀπεῖναι. Idem παρήγγειλε pro παρήγγελλε. *Kiess.*

18) ἡμέρον φυτὸν καὶ ἔγκ.] Idem praeceptum tradunt etiam Porphyrius et Laertius. *Kust.* Ciz. καρπὸν pro ἔγκαρπον. *Kiess.*

τε καὶ ἀγαθὴν ἔχειν διάνοιαν. ὥσαύτως δὲ καὶ
 19) ἐπὶ γονέων τε καὶ εὐεργετῶν διανοεῖσθαι·
 νόμῳ τε βοηθεῖν, καὶ ἀνομία πολемеῖν. τού-
 των δὲ ῥηθέντων ἀπιέναι ἕκαστον εἰς οἶκον.
 20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ καὶ καθαρᾷ·
 ὥσαύτως δὲ καὶ στρώμασι λευκοῖς τε καὶ κα-
 θαροῖς. εἶναι δὲ τὰ στρώματα 21) ἱμάτια λινᾷ·
 κωδίοις γὰρ οὐ χρῆσθαι. περὶ δὲ θήραν οὐ
 δοκιμάζειν καταγίνεσθαι, οὐδὲ χρῆσθαι τοι-
 οῦτω γυμνασίῳ. τὰ μὲν οὖν ἐφ' ἡμέρα ἐκάσθη
 τῷ πλήθει τῶν ἀνδρῶν παραδιδόμενα εἰς τε
 τροφὴν καὶ τὴν τοῦ βίου ἀναγωγὴν τοιαῦ-
 τα ἦν.

Παραδίδονται δὲ καὶ ἄλλος τρόπος παιδεύ-
 σεως διὰ τῶν Πυθαγορικῶν 1) ἀποφάσεων, τῶν
 εἰς τὸν βίον καὶ τὰς ἀνθρωπίνας ὑπολήψεις
 διατεινουσῶν· 2) ἀφ' ὧν ὀλίγας ἐκ πολλῶν πα-

19) ἐπὶ γονέων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. *περὶ γονέων*.
 Kiess.

20) ἐσθῆτι δὲ χρῆσθαι λευκῇ] Vide Menag. ad Laer-
 tium lib. VIII. Num. 19. et Schefferum *de Philos. Ital.*
 cap. XIV. pag. 150. itemque Nostrum infra, Num.
 149. ubi locus hic repetitur. Kust. Adde Meiners.
 p. 405. Kiess.

21) ἱμάτια λινᾷ] Ex MS. pro ἱμανιλά: quod prior
 Edit. habet. Infra vero, loco citato, legitur tantum
 λινᾷ absque ἱμάτια. Kust. In Ciz. λινᾷ pro λινᾷ, et
 θύραν pro θήραν. Kiess.

1) ἀποφάσεων, τῶν] Sic scripsi auctoritate cod. Ciz.
 Nam Kusterus et Arcerius ante τῶν addunt καί, quod
 locum hic habere non potest. Mahnius in libello

de heroibus religiose et bene sentiendum; eodemque modo erga parentes et bene meritos animatos esse debere: denique legi succurrendum, quodque legi aduersatur, debellandum esse. Ita moniti domum quisque suam discedebant. Caeterum vestem gestabant puram et candidam, similiaque stragula ex lino facta substernebant; stragulis vero laneis non utebantur. Venationibus non dabant operam, sed ab isto exercitationis genere penitus abstinebant. Haecque sunt, quantum ad victum vitaeque modum attinet, quae quotidie virorum istorum coetui inculcabantur.

C A P. XXII.

Traditus est et alius docendi modus per sententias Pythagoricas ad mores opinionisque hominum penitus pertinentes; quarum paucas ex multis apponere iuuabit.

saepius citato pag. 75. existimat, Iamblichum hic respicere opus Aristoxeni, cuius inscriptio vulgo sic exhibetur: *Τὰ Πυθαγορικά Ἀποφθέγματα*. Vetustiores tamen Stobaei editiones et libri quidam scripti huiusmodi prae se ferunt inscriptionem: *Ἐκ τῶν Ἀριστοξένου Πυθαγορικῶν ἀποφάσεων*. Vocabulum ἀπόφασις notat enunciationem siue sententiam. *Kiess.*

- 2) ἀπὸ ὧν ὀλίγας] Sic pro ὀλίγα, quod exstat in edd. Arc. et Kust., recte Cd. Ciz. refertur enim ad ἀποφάσεις. Praepositio ἀπὸ et hoc loco et in sect. 123. ἀπὸ δὲ τῶν etc. denotat partem, qui est vsus recentioris graecitatis, quem etiam in aliquot locis N. T. animaduertas. — Ciz. deinceps παραθήσωμαι. *Kiess.*

(85) ραδιήτομαι. 3) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν, εἰ δὲ μή, ἔκ γε τῆς πατρικῆς, καὶ καθόλου ἐκ τῆς 4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐμπεδούσης ὕργης, ἢ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου πιάδους, οὐ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. ἔφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τε καὶ ἐλκδοσεις 5) ἐν ταῖς φιλιαῖς ἐγγίνεσθαι· τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν ἐπίστωνται εἰκεῖν καὶ κρατεῖν ὕργης, ἀμυώτεροι μὲν, μᾶλλον δὲ ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδύποτε. τὰς ἐπανορθώσεις τε καὶ νουθετήσεις, 6) ἃς δὴ παιδαρτιάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐφημίας τε καὶ εὐλαβείας 7) ὥοντο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ πολὺ ἐμψαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κηδεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. οὕτω γὰρ εὐσχή-

3) παρήγγελον γὰρ ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἐξαιρεῖν ἀγ.]

Haec, et omnia, quae sequuntur usque ad finem fere capituli, ἀπολείπει leguntur etiam infra, cap. XXXIII. Kust. Ante δυνατόν in Ciz. deest εἰ. Kiess.

4) πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς]

Haec desunt in cod. Ciz. Kiess.

5) ἐν ταῖς φιλ.] In Ciz. deest ἐν. Ibidem deinceps etiam haec exciderunt: τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἂν. At in eodem codice recte ἐπίστωνται pro ἐπιστῶνται, quod exstat in edd. Arc. et Kust. Kiess.

6) ἃς δὴ παιδαρτιάσεις ἐκάλουν] Noster infra, cap. XXXI. ἐκάλουν δὲ τὸ νουθετεῖν, παιδαργῆν. Kust. Lo-

Praecipiebant enim certamen et contentio-
nis studium remouendum esse ab omni in
vniuersum amicitia, si fieri id possit; si non,
saltem ab ea, quae nobis cum parentibus
et in genere cum senioribus, aut cum bene-
factoribus intercedit. Nam cum hisce decer-
tare atque contendere, ira vel alio vehe-
mentiore affectu accedente, contractam
amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta
illorum monitum quam minimum cicatricum
et exulcerationum esse debet. Hoc autem
aiunt fieri posse, si vterque amicorum in-
vicem cedere iramque comprimere sciuerit,
inprimis iunior, et qui aliquo ex ante di-
ctis loco vel ordine positus est. Emendatio-
nes et castigationes, quas *paedartases* nomina-
bant, multa cum verborum clementia cau-
tioneque a senioribus erga iuniores fieri de-
bere existimabant, plurimumque sollicitudi-
nis affectusque ex parte corripientium pro-
minere: ita enim castigationem decoram

ganus p. 96. sq. pro παιδαρτιάσεις scribit παιδαρτίσεις,
item παιδαρτιῶν cap. XXXI. mendosum habet. Frustra.
Non enim debebat Loganus hoc verbum deriuare ab
ἀρτιάω, quod est *appendo*, sed ab ἀρτιάω siue ἀρτίω,
aptam reddo. Παιδαρτιῶν igitur proprie est *pueros com-
parare, componere*. *Kiess.* [Nisi hic quoque latet to-
ties in παιδα corruptum πεδα. Quod alii habent πελαρ-
γῶν, item vitiatum, primā tamen syllabā videtur inte-
grius. Ceterum παιδαρτιῶν i. q. μεταρμόζειν. *Schaefer.*]

7) ὥσπρτο δεῖν γίνεσθαι παρὰ τῶν πρεσβ.] Locum hunc
ante mutilum ex MS. suppleni. In priore enim Edit.

μονά τε γίνεσθαι καὶ ὠφέλιμον τὴν νουθέτη-
 102 σιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαιρεῖν πίστιν, μήτε
 (86) παιζοντας, μήτε σπουδάζοντας. οὐ γὰρ ἔτι
 ῥάδιον εἶναι διϋγιαῖναι τὴν ὑπάρχουσαν φιλίαν,
 ὅταν ἡπαξ παρεμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ τῶν
 φασκόντων φίλων εἶναι ἡθῆ. φιλίαν μὴ ἀπο-
 γινώσκειν ἀτυχίας ἕνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς ἀδυ-
 ναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπίπτουσῶν, ἀλλὰ
 μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε καὶ
 φιλίας, τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην τε
 καὶ 8) ἀνεπανόρθωτον. τοιοῦτος μὲν οὖν ὁ
 τύπος ἦν τῆς διὰ τῶν ἀποφάσεων παρ' αὐτοῖς
 γινομένης ἐπανορθώσεως εἰς τε πάσας τὰς ἀρε-
 τὰς καὶ ὅλον τὸν βίον διατείνων.

K E Φ. κγ'.

103 *) Ἀναγκαιότατος δὲ παρ' αὐτῷ τρόπος
 διδασκαλίας ὑπῆρχε καὶ ὁ διὰ τῶν συμβόλων.

desunt verba haec: παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις·
 καὶ πολὺ ἐμφαίνεσθαι. Kust. Infinitivus ἐμφαίνεσθαι
 pendet ex ᾧοντο δεῖν: hinc post νεωτέροις non colo, sed
 commate distinxi. Kiess.

8) ἀνεπανόρθωτον] Prior Edit. male, ἐπανόρθωτον:
 quod mendum iam pridem etiam notavit Desid.
 Heraldus Animadv. in Iamblichum, cap. VIII. Kust.
 Deinceps in Ciz. pro μὲν οὖν tantum μὲν legitur.
 Kiess.

*) Quae a sectione 103. ad 140. narrantur, inter se
 sunt cohaerentia et continuata, atque oratio fere ubi-
 que sibi constat. Iam hoc fragmentum habere aucto-
 rem, qui esset eorum, qui de Pythagora exposuerunt,
 in recentissimis, maxime credulis et imperitis, cognos-
 citur ex indice Pythagoreorum (sect. 104.), in qui-
 bus numerantur Philolaus, Zamosis, Leucippus et
 Empedocles, item e narratione rerum Abaridis et

vtilemque fore. Nunquam ab amicitia fidem, neque per iocum, neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam manere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse improbandam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis intervenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia proficiscitur. Talis erat apud ipsos emendationis formula, quae se in omnes virtutes totamque vitam diffundebat.

C A P. XXIII.

Illam vero docendi rationem, quae symbolis constabat, maxime necessariam duce-

miraculorum Pythagorae. Cuinam sit tribuendum, non continuo patet. Loci examen iterum iterumque institutum in eam me opinionem deduxit, eum esse descriptum e *Diogene*. Quae enim narrantur de vita Pythagoreorum (sect. 106.), de musica, et de ratione, qua Homeri et Hesiodi carminibus Pythagoras vsus sit (s. 111.), cum iis, quae Porphyrius (s. 11. 32. etc.) ex illo auctore retulit, conueniunt. Huc accedit, quod (sect. 138.) Pythagorei credulitatis et studii Pythagorae famam fictis miraculis augendi insimulantur: quae reprehensio a viro Pythagoreo nullo modo perfecta esse potest. Verum sicuti verisimile est, Diogenem esse auctorem, ita etiam constat, eum maiorem fragmenti partem e Nicomacho sumsisse et post hunc vixisse. Nicomacho enim debetur index discipulorum Pythagorae, in quibus sunt Charondas et Zaleucus (sect. 104. 130.), iudicium de symbolis Pythagoricis,

ὁ γὰρ χαρακτηρ οὗτος καὶ παρ' Ἑλλήσι μὲν
 σχεδὸν ἅπασιν, ἅτε παλαιότροπος ὢν, ἐσπου-
 δάζετο· ἐξαιρέτως δὲ παρ' Αἰγυπτίοις ¹⁾ ποικι-
 λώτατα ἐπρεσβεύετο. κατὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ
 παρὰ Πυθαγόρᾳ μεγάλης σπουδῆς ἐτύγχανεν,
 εἴ τις διαρθρώσειε σαφῶς τὰς τῶν Πυθαγορι-
 κῶν συμβόλων ἐμφάσεις καὶ ἀπορρήτους ἐν-
 νοίας, ὅσης ὀρθότητος καὶ ἀληθείας μετέχου-
 σιν ἀποκαλυφθεῖσαι καὶ τοῦ αἰνιγματώδους
 (87) ἐλευθερωθεῖσαι τύπου, προσοικειωθεῖσαι δὲ
²⁾ καὶ ἁπλῆν καὶ ἀποίκιλον παράδοσιν ταῖς
 τῶν φιλοσόφων τούτων μεγαλοφυΐαις, καὶ ὑπὲρ
 104 ἀνθρωπίνην ἐπίνοιαν θεωρεῖσαι. Καὶ γὰρ οἱ
 ἐκ τοῦ διδασκαλείου τούτου, μάλιστα δὲ οἱ
 παλαιότατοι καὶ αὐτῷ συγχρονίσαντες καὶ μα-
 θητεύσαντες τῷ Πυθαγόρᾳ πρεσβύτη νεοί, ³⁾ Φι-

totum caput XXVI., ea denique, quae Abaridis et Pythagorae miracula (sect. 135.) spectant. At si vel minus certum sit, quod de huius fragmenti auctore suspicatus sum: hoc tamen constendum est, auctori, qui eiusmodi res, quales hic leguntur, narraret, omnem fidem denegandam esse, simulatque alius spectatae fidei auctor ei aduersetur. Meiners. p. 280 — 282. [Hanc Meinersii suspensionem, Diogenem apud Iamblichum multa e Moderato et Nicomacho sumsisse, Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 123. adeo leuem esse iudicat, ut eius ratio haberi nulla possit. De sectione 103. eiusdem Meinersii dura sane et iniqua sententia p. 280. recitatur, refertam eam esse verbis pomposis, magicam granditatem referentibus, sed iisdem inanibus et sine mente volitantibus. Kiess.]

¹⁾ ποικιλώτατα] Obrechtus hoc vocabulum perperam pro adverbio habuit. Imo est adiectivum et significat

bat. Hic enim character apud Graecos fere omnes, vt antiquissimus, excolebatur: inprimis vero Aegyptii multiplici cum honore studioque complexi sunt: atque illos imitatus Pythagoras quoque in eo plurimum diligentiae posuit; si quis symbolorum Pythagoricorum significationes et arcanos sensus accurate rimetur, adcoque detegat, quantum recti verique contineant, quum a forma aenigmatica liberantur, et ad sublimia horum philosophorum ingenia simplici atque vniformi traditione accommodantur, supraque humanum captum ad diuinitatem quandam euehuntur. Nam qui ex hac schola prodierunt, inprimis antiquissimi illi, qui Pythagorae aquales eiusque senis iuuenes discipuli fuerunt, Philolaus et Eurytus, et

*dicta quae multis ambagibus implicata difficilem expli-
catum habent. — In Ciz. deinceps παρὰ ante Πυθαγόρῃ
deest. Kiess.*

2) καὶ ἡ ἀπλήν] Ciz. vt Arc. κατὰ ἀπλήν. Ibidem Θεω-
θεΐν. Kiess.

3) Φιλόλαος] Miror, Iamblichum hic dicere, Philolaum Pythagorae fuisse σύγχρονον, cum infra Num. 199. plures aetates inter eundem et Pythagoram intercessisse diserte doceat. Hanc ἀνιστορίαν recte etiam obseruauit ingens literarum decus, Richardus Bentleyus, in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 87. (p. 201. ed. Lips.). Sane, nisi dicamus, Philolaum hunc ab altero diuersum fuisse, non video, quomodo loca ista conciliari possint. Kust. Wyttenbachius in Platonis Phaedon. p. 130. ita de hac re disputat: „Hic locus (Phaedonis) „vel solus testatur, Philolai aetatem minimum ad

λόλαός τε, καὶ 4) Εὐρυτος, καὶ 5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος, καὶ 6) Βρύσσων, Ἀρχύτας τε ὁ πρεσβύτερος, καὶ Ἀρίσταιος, καὶ Λύσις, καὶ Ἐμπεδοκλῆς, καὶ Ζάμολξις, καὶ 7) Ἐπιμενίδης, καὶ 8) Μίλων, 9) Λεύκιππός τε, καὶ 10) Ἀλκμαίων, καὶ 11) Ἰππασος, καὶ 12) Θυμαρίδας, καὶ οἱ κατ' αὐτοὺς ἅπαντες, πλῆθος 13) ἑλλογίμων καὶ ὑπεργυῶν ἀνδρῶν, τὰς τε διαλέξεις καὶ τὰς πρὸς ἀλλήλους ὁμιλίας, καὶ τοὺς ὑπο-

„Olymp. XC. pertinuisse, ut eum Thebis Simmias et „Cebes audire potuerint; quippe qui Olymp. XCV. 1. „Socrati morienti praesto fuerunt. Unde consequitur, „Philolaum non potuisse Pythagorae vivo operam de- „disse, quippe mortuo, ut serissime, Olymp. LXXII: „nisi illum supra centum annos vixisse statuamus. Iam- „blichus, qui eum Pythagorae auditorem prodit §. „104., alio loco §. 199. alium auctorem, ut videtur, „secutus narrat, Philolaum multis generationibus post „Pythagoram fuisse: quem discessum non praetermisit „Bentleius Dissert. de Aetate Pythag. p. 49.“ Adde „Ideler über das Verhältniss des Copernicus zum Alter- „thum, in libro: Museum der Alterthumswissenschaft. 2 Bd. p. 405. sq. Kiess.

4) Εὐρυτος] Sect. 139. μαθητής Εὐρυτος Φιλολάου. Sect. 148. Εὐρυτος ὁ Κροισιωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής. Sect. 266. ἐν Μεταποντίῳ δὲ Θεωρίδην καὶ Εὐρυτον. Sect. 267. Ταραντῖνοι, Φιλόλαος, Εὐρυτος. Kiess.

5) Χαρώνδας, καὶ Ζάλευκος] Confer Nostrum infra, Num. 130. et 172. Kust. Vid. Bentleium, p. 337. sqq. Kiess.

6) Βρύσσων] Meminit eius Laertius in Prooemio; sed ubi Βρύσσων vocatur. Kust. Conf. Athen. XI. p. 508. Kiess.

7) Ἐπιμενίδης] Vide modo laudatum Richard. Bentleium in praeclara Dissert. de Phalar. Epist. p. 58. (p. 182. ed. Lips.) Kust.

Charondas, et Zaleucus, et Brysson, Archytas item senior, et Aristaeus, et Lysis, et Empedocles, et Zamolxis, et Epimenides, et Milo, et Leucippus, et Alcmaeon, et Hippasus, et Thymaridas, et quotquot ea aetate fuerunt magno numero docti et excellentes viri, dissertationes suas, collo-

8) *Μίλων*] Ita Par. e marg. Spanh. et Ciz., quod recepi, quum Milonis nomen in Pythagoreis sit celebratum et infra sect. 267. in Crotoniatis item memoretur *Μίλων*. In edd. Arc. et Kust. est *Μόλων*. *Kiess.*

9) *Λεύκιππος*] Hunc Leucippum oportet diuersum esse ab eo, de quo Laert. in Prooemio, et lib. IX. Is enim Zenonis discipulus fuit, et quinque saltem aetatibus post Pythagoram vixit. *Kust.*

10) *Ἀλκμαίων*] De hoc vide Laertium lib. VIII. Num. 83. *Kust.* Reinesius adscripsit locum Aristotelis Metaphysic. lib. I. c. 5. Tom. II. p. 488. Edit. Lugd. καὶ γὰρ ἐγένετο τὴν ἡλικίαν Ἀλκμαίων ἐπὶ γέροντι Πυθαγόρᾳ. Numeratur Alcmaeon in Crotoniatis apud Iamblich. sect. 267. Ab Aristotele quoque loco citato vocatur *Κροτωνιάτης*. *Kiess.*

11) *Ἰππασος*] Confer Nostrum supra Num. 81. et Num. 88. Laert. lib. VIII. Num. 84. et Clariss. Ioh. Alb. Fabricium, literatae Germaniae decus eximium, Biblioth. Graec. lib. II. p. 492. (Tom. I. p. 848. ed. Harles.). *Kust.*

12) *Θυμαρίδας*] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. In edd. Kust. et Arc. *Θυμαρίδης*. Vid. infra, Num. 145. In sect. 267. in Pariis memoratur *Ἐνυμαρίδης*, pro quo nomine in Ciz. ibi legitur *Εὐμερίδας*. Verum nomen ibi quoque *Θυμαρίδας* videtur esse. Literae *ε* et *θ* non raro permutantur. *Kiess.*

13) *ἐλλογίμων*] Ciz. *ἐλλογιμένων*. *Kiess.*

μνηματισμούς τε καὶ ¹⁴⁾ ὑποσημειώσεις, καὶ
 αὐτὰ ἤδη τὰ συγγράμματα καὶ ἐκδόσεις πά-
 σας, ὧν τὰ πλείονα μέχρι καὶ τῶν ἡμετέρων
 (88) χρόνων διασώζεται, ¹⁵⁾ οὐ τῇ κοινῇ καὶ δη-
 μῳδει, καὶ δὴ καὶ τοῖς ἄλλοις ἀπασιν εἰωθυίᾳ
 λέξει συνετὰ ἐποιοῦντο ¹⁶⁾ τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς
 ἀκούουσι, πειρώμενοι ¹⁷⁾ εὐπαρακολούθητα τὰ
 φραζόμενα ὑπ' αὐτῶν τίθεσθαι· ἀλλὰ κατὰ
 τὴν νενομοθετημένην αὐτοῖς ὑπὸ Πυθαγόρου
 ἐχεμυθίαν θείων μυστηρίων καὶ πρὸς τοὺς
 ἀτελέστους ἀπορρήτων τρόπων ἵπτοντο, καὶ
 διὰ συμβόλων ¹⁸⁾ ἐπέσκεπον τὰς πρὸς ἀλλήλους
 105 διαλέξεις ἢ ¹⁹⁾ καὶ συγγραφάς. Καὶ εἰ μὴ τις
 αὐτὰ τὰ σύμβολα ἐκλέξας διαπτύξει, καὶ
²⁰⁾ ἀμώμῳ ἐξηγήσει περιλάβοι, ²¹⁾ γελοῖα ἂν
 καὶ γραῶδη ²²⁾ δύξει τοῖς ἐντυγχάνουσι τὰ

14) ὑποσημειώσεις] Hoc vocabulum interpretatur Cu-
 perus (Obs. lib. I. p. 109.) praecepta, quae per no-
 tas ex ore docentis Pythagorae excerpta scripserunt:
 talesque multos libros fuisse narrat idem Iamblichus
 cap. XXIX. quibus Pythagorei non suum, sed ipsius
 Pythagorae nomen praefigebant. Kiess.

15) οὐ τῇ κοινῇ καὶ δημῳδει — ἀδολεσχίας] Haec
 αὐτολεξεί leguntur etiam in *Protreptico* Iamblichi, cap.
 XXI. p. 130. 131. (p. 308. sq. ed. Lips.) Kust.

16) τοῖς ἐξ ἐπιδρομῆς ἀκ.] In *Protreptico* plenius,
 τοῖς ἁπλῶς ἀκούουσιν, ἐξ ἐπιδρομῆς τε ἐντυγχάνουσιν.
 Kust.

17) εὐπαρακολούθητα] Ita, iubente etiam Kustero,
 scripsi pro ἀπαρακολούθητα, quod hic codices male
 tuerunt. Sensus enim ἀκολουθία, ut Kiusteri verbis
 utar, haec est: Pythagorici in colloquiis et scriptis suis
 non utebantur dictione communi et vulgari, ut doctri-
 nam suam auditoribus intellectu facilem redderent; sed

quia, commentarios, scripta denique et libros editos, quorum pleraque ad nostram usque aetatem conseruata sunt, non comuni aut populari vulgoque vsitata dictione composuerunt, vt primo statim intuitu possent intelligi; neque planam audientibus ad assequenda, quae tradebantur, viam sternere allaborarunt: sed potius iuxta *echemythiam* legemque silentii a Pythagora sancitam secuti sunt morem illum, qui in celandis apud non initiatos occultandisque diuinis mysteriis seruari solet. Colloquia enim sua et scripta symbolis obsepiebant: quae nisi quis exposita aperuerit, seriaque enarratione vestiuerit, ridicula et anilia, nugisque et gerris plena, quae dicuntur,

etc. Hinc etiam apparet, eodem Kustero recte mamente, particulam *ἀλλά*, si *ἀπαρκαλοῦθῃτα* scribas, a loco hoc alienam fore. *Kiess.*

18) *ἐπέσχεπον*] Ita hic scripsi e Protrepico. Rittershusius et Reinesius *ἐπισκόπου*, quod antea legebatur et in Ciz. quoque exstat, in *ἐπισκόπων*, obumbrabant, mutare malebant. *Kiess.*

19) *καὶ συγγραφάς*] In Ciz. deest *καὶ*, et, vt in Protrepico, deesse potest. *Kiess.*

20) *ἀμύμων ἐξηγήσει*] Pro *ἀμύμων* et hic et in Protrepico constanter Cdd. offerunt corruptum *ἀμώμων*, quod Kusterus in textu reliquit. Idem vir doctus recte hic desiderat vocem *περικύβοι*, quam ab omnibus, vt videtur, codicibus exulantem, e Protrepico reuocaui. *Kiess.*

21) *γελοῖα ἂν καὶ γο.*] Eadem Noster inculcat infra, Num. 227. *Kust.*

22) *δόξετε*] In Ciz. vt in Arc. *δόξη*. Ibidem post *λήγου* deest *τε*. *Kiess.*

λεγόμενα, λήρου τε μετὰ καὶ ἀδολεσχίας.
 ἐπειδὴν μέντοι κατὰ τὸν τῶν συμβόλων τοῦ-
 των τρόπον διαπτυχθῇ, καὶ ²³⁾ φανερὰ καὶ
²⁴⁾ εὐαγῇ ἀντὶ σκληρινῶν τοῖς πολλοῖς γένηται,
²⁵⁾ θεοπροπία καὶ χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου
 (89) ²⁶⁾ ἀναλύει, καὶ θανυμαστὴν ἐκφαίνει διάνοιαν,
 δαιμονίαν τε ἐπίπνοιαν ἐμποιεῖ τοῖς νενοηκόσι
 τῶν φιλολόγων. ²⁷⁾ οὐ χεῖρον δὲ ὀλίγων μνη-
 μονεῦσαι, ἔνεκα τοῦ σαφέστερον γενέσθαι τὸν
 τύπον τῆς διδασκαλίας. Ὅδοῦ πάρεργον οὔτε
 εἰσιτέον εἰς ἱερὸν, οὔτε προσκυνητέον τὸ πα-
 ράπαν, οὐδ' εἰ πρὸς ταῖς θύραις αὐταῖς παρι-
 ῶν γένοιο. Ἀνυπόδητος ²⁸⁾ θῦε καὶ προσκύνει.
 Τὰς λεωφόρους ὁδοὺς ²⁹⁾ ἐκκλίνων δια τῶν
 ἀτραπῶν βάδιζε. Περὶ Πυθαγορείων ἄνευ
 φωτὸς μὴ λάλει. ³⁰⁾ Τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις
 εἶπεῖν, ὁ τρόπος ἦν αὐτοῦ τῆς διὰ συμβόλων
 διδασκαλίας.

²³⁾ φανερά] Sic recte MS. pro φανᾶ, quod prior Edit.
 habet. Kust. Etiam in Ciz. est φανᾶ. Kiess.

²⁴⁾ εὐαγῇ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhe-
 miani rescripserat, ἐναγῇ: quod non displicet. Kust.
 Reinesius: lege, ἐναγῇ. Kiess. [Miror, non inci-
 disse illos in verum, εὐαγῇ: nisi forte hoc ipsum
 scriptum fuit in marg. libri Spanhemiani. Schaefer.]

²⁵⁾ Θεοπροπία] In Ciz. Θεοπροπείαν, in Par. Θεοπρο-
 πίαν. Kiess.

²⁶⁾ ἀναλύει] Scribe, ἀναλογεῖ: ut itidem vir doctus ad
 marginem codicis Spanhemiani recte monuit. Cae-
 terum cum hoc loco conferendus est Noster infra,
 Num. 161. Kust. Loganus p. 97. loco ita succurrit:
 χρησμοῖς τισὶ τοῦ Πυθίου ἀναλυθεῖσι ἔκτελα θανυμαστῆν

videri poterunt: si quis vero ea iuxta modum hisce symbolis congruentem euoluerit, ita vt pro obscuris lucida fiant, et vulgo etiam sincere apprehendenda patescant; cum diuinis vaticiniis et oraculis Apollinis Pythii paria faciunt, admirabilemque praeferunt sensum, et iis qui intellectu et eruditione pollent, diuini aliquid inspirant. Nec absonum fuerit pauca quaedam eorundem commemorare, vt iste docendi modus amplius illucescat. Ne obiter atque aliud agendo ad templum diuertas, aut omnino adores; etiamsi ad ipsas templi fores transire te contingat: sacrificia et adora exalceatus: declina a via regia et incede per semitam. De Pythagoreis ne loquaris absque lumine. Talis erat eius, vt rudi Minerva dictum est, modus docendi per symbola.

ἐκφαίνει διάνοιαν. Nemo dubitabit, prae Logano cum Kustero Scaligerum sequi. *οἱ νερνηκοίτες* sunt, qui sapiunt. *Kiess.*

27) οὐ γέγονον] I. e. non abs re fuerit. Eadem locutio occurrit cap. 26. sect. 115. cap. 30. sect. 174. et 176. *Kiess.*

28) θύε] In Ciz. et Arc. θύε, male; nam v produci-tur. *Kiess.*

29) ἐκκλίγων] In Ciz. ἐκκλείων. *Kiess.*

30) Τοιοῦτος, ὡς ἐν τύποις εἰπεῖν] Ita Arc. et Kust. In Ciz. τοιοῦτος ὡν καὶ τύποις εἰπεῖν. *Kiess.*

Κ Ε Φ. κδ.

106 1) Ἐπεὶ δὲ καὶ ἡ τροφὴ μεγάλη συμβάλλεται πρὸς τὴν ἀρίστην παιδείαν, ὅταν καλῶς καὶ τεταγμένως γίνηται, σκεψώμεθα, τίνα καὶ περὶ ταύτην ἐνομοθέτησε. Τῶν μὲν βρωμάτων καθύλου τὰ τοιαῦτα ἀπεδοκίμαζεν, 2) ὅσα πνευματώδη καὶ ταραχῆς αἷτια, 3) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζέ τε καὶ χρῆσθαι ἐκέλευεν, ὅσα τὴν τοῦ σώματος ἕξιν καθίστησί τε καὶ συστέλλει. ὅθεν ἐνόμιζεν εἶναι καὶ τὴν κέγχρον (90) ἐπιτήδειον εἰς τροφήν. 4) καθ' ὅλου δὲ ἀπεδοκίμαζε καὶ τὰ τοῖς θεοῖς ἀλλότρια, ὡς ἀπάγοντα ἡμᾶς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς οἰκειώσεως. κατ' ἄλλον δὲ αὐτὸν τρόπον καὶ τῶν νομιζομένων εἶναι ἱερῶν σφύδρα ἀπέχεσθαι 5) παρήγγελλεν, ὡς τιμῆς ἀξίων ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῆς κοινῆς καὶ ἀνθρωπίνης χρήσεως, καὶ ὅσα δὲ εἰς μαντικὴν ἐνεπόδιζεν ἢ πρὸς καθαρότητα τῆς ψυχῆς, καὶ 6) ἀγνείαν, ἢ πρὸς σωφροσύνης 107 ἢ ἀρετῆς ἕξιν, παρήνει φυλάττεσθαι. Καὶ τὰ πρὸς εὐάγειαν δὲ ἐναντίως ἔχοντα, καὶ ἐπιθολοῦντα τῆς ψυχῆς τάς τε ἄλλας καθαρότητας καὶ τὰ ἐν τοῖς ὕπνοις φαντάσματα παρη-

1) Ἐπεὶ δὲ] In Ciz. ἐπειδὴ δέ. Idem deinceps σκεψώμεθα. Kiess.

2) ὅσα πνευματώδη καὶ ταρ.] Pro tali cibo habebantur fabae: vnde iis abstinendum esse Pythagoras praecepit. Vide Suidam v. Πυθαγόρας, et Geopon. lib. II. cap. XXXV. Kust. Ταρχαὶ τῆς κοιλίας de alui fluxu Hippocrat. Aphorism. I. 2. Kiess.

CAP. XXIV.

Quoniam vero et alimenta, si rite atque ordine adhibeantur, ad optimam institutionem plurimum conferunt, age consideremus etiam, quasnam illis leges dixerit. Ac in genere quidem omnes cibos improbat, qui flatulenti essent, quique stomacho tumultum excitare possent: alios vero his dissimiles commendabat; qui quidem habitum corporis confirmant adstringuntque: vnde et milium nutritioni aptum iudicauit. Omnino autem eos cibos reiciebat, qui diis ingrati essent, quia nos a dei familiaritate abducerent. Alio vero intuitu abstinere iubebat a comedendis quae sacra censebantur; quia honore reuerentiaque maiori digna essent, quam vt communi hominum vsu absumerentur. Monebat etiam cauere ab iis, quae facultatem diuinandi, puritatem animae, castitatem, sobrietatem aut virtutis habitum impedirent. Denique respuebat cuncta sanctitati aduersa, et tum caeteram animae puritatem, tum oblatas in

3) τὰ δ' ἐναντία ἐδοκίμαζε τε] Sic recte MS. pro, τὰδ' ἐναντι ἐδοκιμάζεται, quod prior Edit. habet. *Kust.*
In Ciz. deest τε, et deinde ἐκέλευσι. *Kiess.*

4) καθ' ὅλου] Ciz. καθόλου. *Kiess.*

5) παρήγγελλεν] Ciz. παρήγγειλεν. *Kiess.*

6) ἀγνείαν] Ciz. ἄγνοϊαν. Idem cum Par. o marg. Spanh. pro ἡ ἀρετῆς habet καὶ ἀρετῆς. *Kiess.* [Mox malim εὐαγείαν. *Schaefer.*]

τεῖτο. κοινῶς μὲν οὖν 7) ταῦτα ἐνομοθέτησε
περὶ τροφῆς. ἰδίᾳ δὲ τοῖς θεωρητικωτάταις
τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάταις
καθάπαξ περιήρει τὰ περιττὰ καὶ ἄδικα τῶν
ἐδεσμάτων, μήτε ἔμψυχον μηδὲν μηδέποτε
ἐσθίειν εἰσηγούμενος, μήτε οἶνον ὅλως πίνειν,
μήτε θύειν ζῶα θεοῖς, μήτε καταβλάπτειν
μηδ' ὅτιοῦν 8) αὐτά, διασώζειν δὲ καὶ τὴν πρὸς
108 αὐτὰ δικαιοσύνην ἐπιμελέστατα. Καὶ αὐτὸς
οὕτως ἔζησεν ἀπεχόμενος τῆς ἀπὸ τῶν ζῶων
τροφῆς, καὶ τοὺς 9) ἀναιμάκτους βωμοὺς προσ-
κυνῶν· καὶ ὅπως μηδὲ ἄλλοι ἀναγρῆσσι τὰ
(9¹) ὁμοφυῇ πρὸς ἡμᾶς ζῶα 10) προμηθεύμενος, τὰ
τε ἄγρια ζῶα σφαρρονίζων μᾶλλον καὶ παι-
δεύων διὰ λόγων καὶ ἔργων, ἀλλ' οὐχὶ διὰ
κολάσεως καταβλάπτων. ἤδη δὲ καὶ τῶν πο-
λιτικῶν τοῖς νομοθέταις προσέταξεν ἀπέχεσθαι
τῶν ἐμψύχων· ἅτε γὰρ βουλομένους ἄκρως
δικαιοπραγεῖν ἔδει 11) δῆπου μηδὲν ἀδικεῖν τῶν

7) ταῦτα] Ciz. ταύτην. Kiess.

8) αὐτά] Imo αὐτῶν, propter praecedens διτιοῦν. Kust.
Non opus hac mutatione, si μηδ' ὅτιοῦν intelligas ne
minimum quidem. Antea Ciz. καβλάπτειν. Kiess.

9) ἀναιμάκτους βωμοὺς] Confer Nostrum supra, Num.
25. et 35. Kust. Add. Meiners. p. 428. Cic. N. D.
3, 88. Quanquam Pythagoras, quum in Geometria noui
quiddam inuenisset, Musis bouem immolasse dicitur. Sed
id quidem non credo, quoniam ille ne Apollini quidem
Delio hostiam immolare voluit, ne aram sanguine ad-
aspergeret. Kiess.

10) προμηθεύμενος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. προθυ-
μοῦμενος, quod et ipsum huic loco bene conuenit: et

τεῖτο. κοινῶς μὲν οὖν 7) ταῦτα ἐνομοθέτου
περὶ τροφῆς. ἰδίᾳ δὲ τοῖς θεωρητικωτάτοις
τῶν φιλοσόφων, καὶ ὅτι μάλιστα ἀκροτάτοις
καθάρως περιήρει τὰ περιττὰ καὶ ὕδατος τὴν
ἐδεσμάτων, μῆτε ἔμψυχον μὴδὲν μὴδὲν
ἐοδμῖν εἰσηγούμενος, μῆτε οἶνον οἶον, ποτὶ
μῆτε θύειν ζῶα θεοῖς, μῆτε καταβλάπτειν
μὴδ' ὅτιοῦν 8) αὐτὰ, διασώζειν δὲ καὶ τὴν ἀρε
08 αὐτὰ δικαιοσύνην ἐπιμελέστατα. καὶ αὐτὸν
οὕτως ἔζησεν ἀπεχόμενος τῆς ἀπὸ τῶν ζῶων
τροφῆς, καὶ τοὺς 9) ἀναιμάκτους βοῦν, προ-
κυνῶν καὶ ὅπως μὴδὲ ἄλλοι ἀναμνήσκονται
(91) ὁμογενῆ πρὸς ἡμᾶς ζῶα 10) προσηγορεύμενος, τε
τε ἄγρια ζῶα σωφρονίζων μᾶλλον καὶ πα-
θεύων διὰ λόγων καὶ ἔργων, ἀλλ' οὐχὶ διὰ
κολάσεως καταβλάπτειν. ἦδη δὲ καὶ τῶν πο-
λιτικῶν τοῖς νομοθεταῖς προσέταξεν ἀπέχεσθαι
τῶν ἐμψύχων· ὅτε γὰρ βουλομένων ἀπὸ
δικαιοπραγεῖν ἔδει 11) δῆπου μὴδὲν ἀδικεῖν τῶν

7) ταῦτα] Ciz. ταύτην. Kiess.

8) αὐτὰ] Imo αὐτῶν, propter praecedens dicitur. Kiess.
Non opus hac mutatione, si μὴδ' ὅτιοῦν intelligitur
minimum quidem. Antea Ciz. περιττῶν. Kiess.

9) ἀναιμάκτους βοῦν] Confer Nostrum supra, Kap.
25. et 35. Kust. Add. Meinert. p. 428. Ciz. N. D.
8. 88. Quanquam Pythagoras, quum in Γεωπονικῇ
id quiddam innuisset, Misit bonem immolare dicitur.
id quidem non credo, quoniam ille ne Apollini quum
Delio hostiam immolare voleat, ne aram seorsum in
spargeret. Kiess.

10) προσηγορεύμενος] Ita Arc. et Kust. Is Ciz. προ-
μοίμενος, quod et ipsum huic loco bene convenit: a

somno species obfuscantia. Tales erant le-
ges cibariae generales: singillatim vero iis,
qui inter philosophos contemplationi ad-
dictiores forent, quique maxime seuera lege
agitaturi essent, omnia superflua vetitaeque
ciborum genera semel submouebat; ac ne
vnquam vel animata ederent, vel vinum
biberent, vel diis hostias immolarent, vel
villo denique modo animalia laederent, quin
iis potius debita iura studiosissime seruarent,
auctor extitit. Sed et ipse ita vixit, vt a
carne animalium abstinere et ad aras ado-
raret sanguine nunquam adspersas: proui-
debat insuper, ne et alii animalia, vtpote
eandem nobiscum naturam sortita, caede-
rent; ipse feras corripiens potius, et re ac
verbis instituens, quam puniendo destruens.
Praeterea iis quoque inter politicos, qui le-
gislatores erant, praecepit, vt ipsi quoque
ab animalibus abstinerent. Quum enim ex-
actissimum iustitiae cultum profiteantur,
oportere vtique eos in nullum e cognatis

ipse abstinebat a carne animalium, et vt alii quoque
idem obseruarent, efficere studebat. Ita apud Nostrum
sect. 165. προσηγορεύμενος ἀναμνήσκουθαι. De horum
verborum confusione vid. Doruill. ad Charit. p. 471.
Kiess.

11) δῆπου] Sic rescripsi pro δῆ τοῦ, quod prior Edit.
nullo sensu habet. Kust. δῆπου iam Heraldus resti-
tuit. Antea Rittershusius ad Porphyry. p. 50. pro πόλι-
τικῶν mauult πολιτικῶν. In Ciz. quoque δῆ τοῦ pro δῆ-
που. Kiess.

συγγενῶν ζώων. ἐπεὶ πῶς ἂν ἔπεισαν δίκαια
 πράττειν τοὺς ἄλλους, αὐτοὶ ἀλισκόμενοι ἐν
 πλεονεξίᾳ ¹²⁾ συγγενικῇ τῇ τῶν ζώων μετοχῇ,
 ἅπερ διὰ τὴν τῆς ζωῆς καὶ τῶν στοιχείων τῶν
 αὐτῶν κοινωνίαν καὶ τῆς ἀπὸ τούτων συνιστα-
 μένης συγκράσεως ὥσανεὶ ἀδελφότητι πρὸς ἡμᾶς
 109 συνέζευκται. Τοῖς μέντοι ἄλλοις ἐπέτρεπε τι-
 νῶν ζώων ἄπτεσθαι, ὅσοις ὁ βίος μὴ πάνυ ἦν
 ἐκκεκαθαρμένος καὶ ἱερὸς καὶ φιλόσοφος. καὶ
 τούτοις χρόνον τινὰ ὥριζε τῆς ἀποχῆς ὠρισμέ-
 νον. ἐνομοθέτησε δὲ τοῖς αὐτοῖς, καρδίαν μὴ
 τρώγειν, ἐγκέφαλον μὴ ἐσθίειν, καὶ τούτων
 εἶργεσθαι ¹³⁾ πάντως τοὺς Πυθαγορικούς. ¹⁴⁾ ἡ-
 γεμονίαι γάρ εἰσι καὶ ὥσανεὶ ἐπιβᾶνθαι καὶ
 ἔδραι τινὲς τοῦ φρονεῖν καὶ τοῦ ζῆν. ¹⁵⁾ ἀφω-
 σιοῦτο δὲ αὐτὰ διὰ τὴν τοῦ θείου λόγου φύ-
 σιν. οὕτως καὶ ¹⁶⁾ μαλάχης εἶργεσθαι ἐκέλευεν,

12) συγγενικῇ] In Ciz. συγγενῇ. — Πλεονεξία συγγενικῇ
 est insolentia, qua cognati tractantur; et verba τῇ τῶν
 ζώων μετοχῇ sic sunt capienda: propter ea, quae anima-
 lia nobiscum habent communia. — Tum Ciz. ἀδελφότη-
 τη. Kiess.

13) πάντως] Ita Kust. cum Arc. In Ciz. πάντας, ut
 Scaliger coniecit. Male; nam οἱ Πυθαγορικοί fuerunt
 in Esotericis, qui in omni vita severiorem rationem
 sequebantur. Kiess.

14) ἡγεμονίαι] In explicatione symboli XXXI. in *Pro-
 treptic.* p. 368. cerebrum vocatur ἡγεμονικὸν τοῦ φρονεῖν
 ὄργανον. Kiess.

15) ἀφωσιοῦτο δὲ αὐτὰ] Locutionem ἀφωσιοῦσθαι τι
 Kusterus in Vita Fabricii p. 290. (quem locum repe-
 tit Wyttenbachius ad Platon. Phaedon. p. 127. aliis
 aliorum scriptorum locis additis) interpretatur ita: re-

animalibus iniurios esse. quomodo enim persuadere ceteris possent, vt iuste agerent, si ipsi deprehenderentur violare cognationem per ea, quae animalia participant: vt pote quae per vitae eorundemque elementorum communionem et inde ortam contemperationem veluti per fraternitatem quandam nobiscum coniuncta sunt. Caeteris tamen, qui vitam non adeo ad vnguem expurgatam, sacramque et philosophicam agebant, potestatem dedit certa quaedam animalia attingendi; iisque abstinentiam imperauit definito tempore circumscriptam. Hisce praecepit, cor ne roderent: cerebrum ne comederent: nam ab istis omnino Pythagoricos prohibuit: eo quod in iis principium, et veluti scalae quaedam, ac sedes sapiendi viuendique consisterent. Sunt vero et alia quae propter diuinae rationis naturam sancte habebat: hinc est, quod malva absti-

ligione defungi, animum religione liberare, facere aliquid animi religione soluendi causa. Iamblichi igitur locus sic intelligendus: instituebat haec facere religionis causa propter diuinae rationis naturam. Obrechtus locum ita vertit, quasi pro αὐτὰ legerit καὶ ἄλλα. Kiess.

- 16) *μαλάχης*] Editio Arcerii nullo sensu habet *μίχης* (ita etiam Ciz. *Kiess.*): pro quo *μαλάχης* nos recte reposuisse nemo dubitabit, qui legerit Iamblichum Nostrum in *Protreptico* symb. XXXVIII. Ibi enim non solum malua secundum Pythagorae praeceptum abstinendum esse docet; sed etiam rationem reddit, quare

(92) ὅτι πρώτη ἄγγελος καὶ σημάτων συμπαθειῶν οὐρανίων πρὸς ἐπίγεια. καὶ 17) μελανούρου δὲ ἀπ' ἔχουσαι παρήγγελλε· χθονίων γὰρ ἐστὶ θεῶν· καὶ 18) ἐρυθρίνον μὴ προσλαμβάνειν, δι' ἕτερα τοιαῦτα αἰτία. καὶ κνάμων ἀπ' ἔχουσαι· διὰ πολλὰς ἱεράς τε καὶ φυσικὰς καὶ εἰς τὴν ψυχὴν ἀνηκούσας αἰτίας. καὶ ἄλλα τοιαῦτα διεθεσμοθέτησε τούτοις 19) ὅμοια, διὰ τῆς τροφῆς ἀρχόμενος εἰς ἀρετὴν ὁδηγεῖν τοὺς ἀνθρώπους.

K E Φ. κέ.

110 Τπελάμβανε δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλην συμβάλλεσθαι πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ 1) χρῆται κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. Εἰώθε γὰρ οὐ παρέργως τῇ τοιαύτῃ χρῆσθαι καθάρσει. 2) τοῦτο γὰρ δὴ καὶ προσηγόρευε τὴν διὰ τῆς μουσικῆς ἰατρείαν. ἦπιετο δὲ περὶ τὴν 3) ἑαρινὴν ὥραν τῆς τοιαύτης μελωδίας. ἐκά-

herba illa sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, index habeatur: nimirum διὸ συντρέπεται τῷ ἡλίῳ, quia soli sese obuertit. Vide etiam Schefferum de Philo. Ital. p. 143. et imprimis Clariss. Iacobum Perizon. ad Aelian. Var. Hist. lib. IV. cap. XVII. ubi de Symbolo illo Pythagoreorum, Μολόχην μεταφύτευε μὲν, μὴ ἔσθαι δέ, pluribus agit. Kust.

17) μελανούρου δὲ ἀπ.] Vide Nostrum in *Protreptico*, Symb. V. et Menag. ad Laert. VIII. 19. Kust. Ciz. παρήγγελλε. Kiess.

18) ἐρυθρίνον] Alii ἐρυθρίνον vocant: ut et ipse Iamblichus in *Protreptico*, Symb. XXXIII. Kust. Vid. quos citat Passonius in libello scholastico: Ueber

nere voluit; quoniam praecipua naturalis illius sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, nuntia est et index. Similem abstinentiam a melanuro praescripsit, quia diis infernalibus sacer est; item ab erythrino, ob alias huius generis causas. Fabarum quoque esum prohibuit propter multas sacras naturalesque rationes; atque alia his similia constituit, per alimenta homines ad virtutem ducere exorsus.

CAP. XXV.

Arbitrabatur vero et Musicam, si quis eam legitimo modo adhibuerit, plurimum ad sanitatem afferre momenti. Solebat enim non perfunctorie usurpare hanc *catharsin*, siue repurgationem; quo nomine medicinam, quae ope musicae fit, notare solebat. Tractabat autem potissimum circa vernum tempus modulationem huiusmodi. Quendam

Zweck, Anlage und Ergänzung griechischer Wörterbücher, p. 88. — Ciz. *προλαμβάνειν*. Kiess.

19) ὅμοια] Ciz. cum Arcerio ὅμοια καί. Kiess.

2) χοῦται] Ciz. *χοῦσθαι*. Idem deinceps *παρέργω* pro *παρέργως*. Kiess.

2) τοῦτο γὰρ δὴ] In Ciz. τοῦτο δεῖ. — *Προσαγορεύειν* τινά τι, vt καλεῖν τινά τι. Kiess.

3) *ἐαρινήν*] Cur περὶ τὴν *ἐαρινήν*, neque *ἐωθινήν* ὥραν? Vide cap. XV. — Deinde Ciz. *ἐπαθεῖντο*, et pro *μιλωδεῖν*, *μιλωδοί*. Kiess.

θίξε γὰρ ἐν μέσῳ τινὰ λύρας ἐφαπτόμενον,
 καὶ κύκλῳ ἐκαθίζοντο οἱ μελωδεῖν δυνατοί.
 καὶ οὕτως ἐκείνου χρούοντος σινῆδον ⁴⁾ παιῶ-
 (93) νὰς τινας, δι' ὧν εὐφραίνεσθαι καὶ ἐμμελεῖς
 καὶ εὐρυθμοὶ γίνεσθαι ἐδόκουν. χρῆσθαι δ'
 αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸν ἄλλον χρόνον τῇ μουσι-
 111 κῇ ἐν ἰατρείας τάξει. Καὶ εἶναί τινα ⁵⁾ μέλη
 πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς πεποιημένα πάθη, πρὸς
 τε ἀθυμίας καὶ δηγμοὺς, ἃ δὴ βοηθητικώτα-
 τα ἐπενενόητο. καὶ πάλιν αὐ' ἕτερα πρὸς τε
 τὰς ὀργάς, καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, καὶ πρὸς
 πᾶσαν παραλλαγὴν τῆς ψυχῆς. εἶναι δὲ καὶ
 πρὸς τὰς ἐπιθυμίας ἄλλο ⁶⁾ γένος μελοποιίας
 ἐξευρημένον. χρῆσθαι δὲ καὶ ὀρχήσεσιν. ὀρ-
 γάνῳ δὲ χρῆσθαι λύρα. τοὺς γὰρ αὐλοὺς ὑπε-
 λάμβανεν ὑβριστικόν τε καὶ πανηγυρικόν καὶ
 οὐδαμῶς ἐλευθέριον τὸν ἦχον ἔχειν. ⁷⁾ χρῆ-
 σθαι δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσιν ἐξει-
 112 λεγμέναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῆς. Λέγεται
 δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἔργων ⁸⁾ Πυθαγόρας μὲν σπον-

4) παιῶνὰς τινας] Confer Porphyrt. Num. 32. et 33.
 Kust. Vocabulum ipsum explicat et illustrat Gisb.
 Cuper. in Obs. lib. I. p. 4. sqq. — In Ciz. ut in
 ed. Arc. παλῶνας. Kiess.

5) μέλη πρὸς τὰ τῆς ψυχῆς — πάθη] Vide Plutarchum
 de Virtute Morali, pag. mihi 441. Kust. Pro τῆς
 ψυχῆς in Ciz. exaratum est τοιαύτης ψυχῆς. Kiess.

6) γένος] Ciz. μέλος. Ibidem pro ἐξευρημένον est ἐξερη-
 μένον, et pro χρῆσθαι δέ, χρῆσθαι ἔχει δέ. Kiess.

7) χρῆσθαι δὲ καὶ Ὀμήρου — ἐπανόρθ. ψυχῆς] Haec
 repetuntur infra, Num. 164. Kust. Pro λέξεσιν ἐξει-
 λεγμέναις Ciz. habet λέξιν ἐξαιλεγμένως. Kiess.

δειακῷ ποτὲ μέλει διὰ τοῦ αὐλητοῦ κατασβέ-
 (94)σαι τοῦ Ταυρομενίτου μειρακίου μεθύοντας
 τὴν λύσσαν, νύκτωρ ἐπικωμάζοντος τῇ ἐρω-
 μένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ τὸν πυλῶνα
 ἐμπιρᾶναι μέλλοντος. ἐξήπειτο γὰρ καὶ ἀνε-
 ζωπυρεῖτο ὑπὸ τοῦ Φρυγίου αὐλήματος· ὃ δὲ
 κατέπαυσε τάχιστα ὁ Πυθαγόρας· ἐτύγγανε δὲ
 αὐτὸς ἀστρονομούμενος 9) ἄωρί· καὶ τὴν εἰς
 τὸ σπονδειακὸν μεταβολὴν ὑπέθετο τῷ αὐλη-
 τῇ, δι' ἧς ἀμελλητὶ κατασταλὲν κοδμίως οἵ-
 καδε ἀπηλλάγη τὸ μειράκιον, πρὸ βραχέως
 μηδ' ἐφ' ὅσον οὖν 10) ἀνασχόμενον, μηδ' ἀπλῶς
 ὑπομείναν νουθεσίας ἐπιβολὴν παρ' αὐτοῦ,
 πρὸς δὲ καὶ 11) ἐμπλήκτως ἀποδορακίδαν τὴν
 113 τοῦ Πυθαγόρου συντυχίαν. Ἐμπεδοκλῆς δέ,

chum.) Eandem historiam tangit etiam Quintilianus
Instit. Orator. lib. I. cap. 10. p. m. 52. Nam et Py-
 thagoram accepimus, concitatos ad vim pudicae domui
 afferendam iuvenes, iussa mutare in spondeum modos
 tibicina, composuisse. Alii historiam hanc ad Damo-
 nem Musicum referunt, ut Galenus lib. IX. *περὶ τῶν*
καθ' Ἱπποκράτην καὶ Πλάτωνα δογματικῶν, cap. 5. et Mar-
 tianus Capella *de Nuptiis Philol.* lib. IX. Kust. Pro
 σπονδειακῷ Ciz. legit σπονδιακῷ, et paulo post σπον-
 διακόν. Tum pro καὶ τὸν πυλῶνα ἐμπιρᾶναι, ita:
πυλῶνι ἐπιπρᾶναι, sine καί, ut editio Arcerii. Videtur
 autem omnis locus sic constituendus esse: *νύκτωρ ἐπι-*
κωμάζοντος τῇ ἐρωμένῃ, καὶ περὶ τοῦ ἀντεραστοῦ τὸν πυ-
λῶνα etc. pro: — *τῇ ἐρωμένῃ παρὰ τοῦ ἀντεραστοῦ καὶ*
τὸν πυλῶνα, etc. Neque enim apparet, si verba *παρὰ*
τοῦ ἀντεραστοῦ cum Kustero explicantur a domo rivalis
 veniens, quo modo hanc omnem rem gestam esse su-
 spicemur. At omnia bene cohaerent, si locus illo
 modo, quem indicaui, constituitur. Nimirum iuuenis
 cum tibicine noctu ad puellae amatae aedes accedit

daico tibicinis cantu rabiem extinxisse Tauromenitae adolescentis ebrii, qui noctu commissabundus ad amicam irruere, vestibuloque aedium propter corriualem, qui intus erat, iam parabat ignem subiicere: Phrygio quippe cantu ad hoc accendebatur et quasi flabello quodam magis magisque inardescibat. Sed Pythagoras, intempesta nocte tum forte Astronomiae vacans, inhibito cantu illo, tibicinem monuit, vt spondaicum inflaret: quo adolescens sine mora sibi redditus, modeste domum rediit: quum paulo ante ne tantillum quidem se contineret; imo prorsus nullam castigationem admitteret, et Pythagoram insuper sibi occurrentem in malam rem stolide amandaret. Empedocles

comissabundus; sed propter riualem in domo deprehensum et exclusus, opinor, vestibulo ignem subiicere parabat. — Ad locum Quintiliani a Kustero citatum vid. Spalding. Tom. I. p. 227. Formula ἐπινομάζειν τινί, occurrit in Alciphron. I, 39. Kiess.

9) ὦρὸν] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ὦρὸν, quod et ipsum bonum. Alciphron III. ep. 46. T. II. p. 147. ed. Wagn. ἦν γὰρ ὦρὸν νυκτὸς μεσότης. Latini dicunt *intempesta nox*, vt Virg. Georg. I, 247. — Paulo post Ciz. ἀμελητὶ κατασταλὺς, ἀπηλάγη, προβραχέως. Kiess.

10) ἀνασχόμενον] Reuocauit ex MS. pro ὁ καὶ κρεῖττον, quod prior Edit. nullo sensu habet. Kust. Antea Ciz. μὴ ἐφοσοῖον. Kiess.

11) ἐμπλήκτως ἀποσχοράκισαν] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, ἐμπλήκτιον ἐπισχοράκισαν. Kust. De verbo ἀποσχοράκισεν, ad *coruos amandare*, vide Bergler. et Wagner. ad Alciphron. Tom. I. p. 233. sq. Kiess.

ὅπασαμένον τὸ ξίφος ἤδη νεανίου τινὸς ἐπὶ τὸν αὐτοῦ ξενოდόχον ¹²⁾ Ἄγχιτον, ἐπεὶ δικάσας δημοσίᾳ τὸν τοῦ νεανίου πατέρα ἐθανάτωσε, καὶ αἰξάντος, ὡς εἶχε συγχύσεως καὶ θυμοῦ, ξιφήρους παῖσαι τὸν τοῦ πατρὸς καταδικαστήν, ὥσαντι γονέα, Ἄγχιτον, ¹³⁾ μεθαρμοσάμενος εὐθύς ἀνεκρούσατο τό

¹²⁾ Νηπενθές τ', ἄχολόν τε, κακῶν ἐπὶλήθον
πάντων,

(95) κατὰ τὸν ποιητὴν· καὶ τὸν τε ἑαυτοῦ ξενოდόχον Ἄγχιτον θανάτου ἐρρύδατο καὶ τὸν νεανίαν ἀνδροφονίας. ἱστορεῖται δ' οὗτος τῶν Ἐμπεδοκλέους γνωρίμων ὁ δοκιμώτατος ¹⁴⁾ ἔκτοτε γενέσθαι. Ἐτι τοίνυν σύμπαν τὸ Πυθαγορικὸν διδασκαλεῖον ¹⁵⁾ τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμογὰν καὶ ἐπαφὰν ἐποιεῖτο μέλει τισιν ἐπιτηδεύουσιν εἰς τὰ ἐναντία πάθη περιέγονον χρησίμως τὰς τῆς ψυχῆς διαθέσεις. ¹⁷⁾ ἐπὶ τε γὰρ εὐνὰς τρεπόμενοι τῶν μεθ' ἡμέραν

¹²⁾ Ἄγχιτον] Ciz. ἄγχιτον, idem tamen paulo post ἄγχιτον. Pro ἐπεὶ δικάσας, ἐπιδικάσας, et pro παῖσαι, παῖσι. Kiess.

¹³⁾ μεθαρμοσάμενος] Hic locus longe plenius in Ciz. ita legitur: μεθαρμοσάμενος, ὡς εἶχε, τὴν λύραν, καὶ περιπαντικὸν τι (Reinesius in margine: καταπαντικὸν τι. Καταπαντικὸν appellat Hermogenes περὶ ἰδεῶν.) καὶ κατασιαλτικὸν μεταχειριζόμενος, εὐθύς ἀνεκρούσατο τό. Kiess.

¹⁴⁾ Νηπενθές τ', ἄχολόν] Est versus notissimus Homeri, Odys. δ, 221. Kust. In Ciz. ἐπὶλήθης. Kiess.

¹⁵⁾ ἔκτοτε] Ita recte Ciz. cum Arc. In Kust. edit. ἐκ τότε. Kiess.

vero, quum iuuenis quidam iam stricto gladio in hospitem suum Anchitum, qui iudex publice lectus patrem eius ad mortem condemnauerat, irrueret, et ira doloreque perturbatus condemnatorem patris sui, tanquam homicidam, obtruncare vellet; mutatis modulis, confestim exorsus est illud poetae:

Nepenthes, sine felle, malis medicinaque cunctis.

Atque ita hospitem suum Anchitum, ne necaretur, et iuuenem, ne caedem admitteret, praeseruauit: qui exinde inter genuinos Empedoclis discipulos, atque is quidem omnium clarissimus fuisse traditur. Praeterea tota Pythagorae schola illam quam vocabant *exartysin*, i. e. adaptationem, et *synarmogan*, i. e. concinnitatem, et *epaphan*, i. e. attactum, idoneis quibusdam carminibus efficiebat, animique habitudinem in contrarios affectus vtiliter traducebat. Nam cubitum ituri per odas quasdam et peculiare cantus mentes

16) τὴν λεγομένην ἐξάρτυσιν καὶ συναρμ.] Eadem traduntur supra, Num. 64. et 65. Kust. Ciz. ἐξάρτυσιν. Kiess.

17) ἐπὶ τε γὰρ εὐνὰς τρεπ.] Idem testatur Quintil. lib. IX. cap. 4. p. m. 450. (Tom. III. p. 529. ed. Spalding.) Pythagoricis moris fuit, cum somnum peterent, ad lyram prius lenire mentes, ut, si quid fuisset turbidiorum cogitationum, componerent. Et Boethius lib. i. de Musica, cap. 1. Pythagorici, cum diurnas in somno resolverent curas, quibusdam antilenis utebantur, ut eis lenis et quietus sopor obreperet. Kust.

18) *ταραχῶν καὶ περιηχημάτων ἐξεκάθαιρον τὰς διανοίας ὥδαῖς τισὶ καὶ μελῶν ιδιώμασι, καὶ ἡσυχους παρεσκεύαζον ἑαυτοῖς ἐκ τούτου καὶ ὀλιγονείρους τε καὶ εὐονείρους τοὺς ὕπνους· ἐξανιστάμενοί τε τῆς* 19) *κοιτνωχελίας πάλιν* (96) *καὶ κάρου δι' ἄλλοτρόπων ἀπηλλάσσοντο ἁσμάτων.* 20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τε καὶ πάθη καὶ νοσήματά τινα* 21) *ἀφυγιάζον, ὥς φασιν, ἐπάδοντες ὡς ἀληθῶς. καὶ εἰκὸς ἐντεῦθεν* 22) *ποθεν τοῦνομα τοῦτο εἰς μέσον παρεληλυθῆναι τὸ τῆς Ἐπιδῆς.*

18) *ταραχῶν*] Id est, secundum Quintilianum loco laudato, turbidiorum cogitationum. Pro *περιηχημάτων* autem Noster supra, Num. 65. habet, *ἐνηχημάτων*: ubi vide, quae notauimus. *Kust.* Pro *ἐξεκάθαιρον* Ciz. cum Arc. *ἐξεκάθηρον. Kiess.*

19) *κοιτνωχελίας*] Ex MS. reposui, pro *κοινωφελίας*, quod in Edit. Arcerii legitur. Est autem *κοιτνωχελία*, torpor, quem lectus siue somnus hominibus affert. Caeterum totum hunc locum ad verum sensum reformatui et distinxi, qui in priore Edit. sic legitur: *ἐξανιστάμενοί τε ἐκ τῆς κοινωφελίας πάλιν, καὶ κάρους δι' ἄλλοτρόπων ἀπηλλάσσον ἁσμάτων*: quae vitiosa huius loci lectio decepit eruditissimum Schefferum de *Philos. Ital.* cap. XIV. p. 159. Vertit enim cum Arcerio: *Mane surgentes ex somno communem utilitatem afferente*, etc. Videndum autem, annon pro *κοιτνωχελίας*, quae est vox insolens, et mihi, ut verum fatear, suspecta, scribendum forte sit, *καὶ τῆς νοχελίας*, ut legitur supra, Num. 65. *Kust.* Unice vera est lectio codicis Ciz., *κοίτης νοχελίας*. Idem tamen cum Arc. *κάρους*, quod Reinesius correxit, et deinceps *ἀπηλλάσσον. Kiess.*

20) *ἔστι δὲ καὶ ὅτε ἄνευ λέξεως μελισμάτων ὅπου τ.]* In hoc loco quaedam mihi minime placent. Quid

repurgabant a diurnis perturbationibus et illo, qui adhuc in auribus tinniebat, strepitu; sicque tranquillam, et vel paucis vel bonis somniis comitatam quietem sibi conciliabant: surgentes autem alterius moduli cantibus a lecti torpore soporisque grauedine sese liberabant. Est vero, ubi aliquando absque carminum pronuntiatione affectus et morbos persanauerint, vere, ut aiebant, incantantes: indeque et probabile est, *epodes*, i. e. incantationis, nomen usu venisse.

enim est illud, ἄνευ λέξεως μελισμάτων? Nam cantica non dicuntur, sed canuntur. Poterat sane Iamblichus, ommissa voce λέξεως, absque ullo sensus dispendio dicere, ἄνευ μελισμάτων. Deinde, quid sibi vult illud, ὅπου τε; in quo mendum aliquod latere videtur. Et denique, quomodo Pythagorei dici potuerunt ἐπῆδειν, si nullo omnino carmine vel cantico vsi fuerunt; aut quomodo inde nomen ἐπῶδης originem suam traxisse potuit? Haec sane non cohaerent. Kust. Koenius ad Gregor. p. 255. ed. Schaef. legendum censet: ἔστι δὲ καὶ ὅτι ἄνευ λέξεως μελισμάτων πόρους τε καὶ πάθη καὶ νοσήματα τινα ἀφυγιάζον. Parum commode Koenius intulit πόρους, quum iam commemorata sint πάθη. Eundem etiam miror non offensum fuisse verbis ἄνευ λέξεως μελισμάτων. Ceterum e sect. 65. nihil hauriri potest, quod ad huius loci lectionem constituentem magnopere valeat. Res autem ipsa docet, sic fere legendum esse: ἔστι δὲ καὶ ὅτι ἄνευ μελισμάτων ψιλλῇ λέξει, vel, διὰ ψιλλῆς λέξεως, κ. τ. λ. Kiess.

21) ἀφυγιάζον] Est compositum ex ἀπό et ὑγιάζω, sanum reddo: quam vocem, licet Lexicis vulgatis ignotam, caue tamen ut corruptam damnes. Nam et supra Num. 64. Noster vititur voce ἀφυγισμός. Kiess.

22) ποθεν — μέσον] Ciz. πόθεν τοῦτομα τοῦ εἰς τὸ μέσον. Kiess.

οὕτω μὲν οὖν πολὺ ὡφελεστάτην κατεστήσατο
 Πυθαγόρας τὴν διὰ τῆς μουσικῆς τῶν ἀνθρω-
 πίνων ἡθῶν τε καὶ βίων ἐπ' ἀνόρθωσιν.

K E Φ. κς'.

- 115 Ἐπεὶ δὲ ἐνταῦθα γέγοναμεν ἀφηγοῦμενοι
 τὴν Πυθαγόρου παιδευτικὴν σοφίαν, οὐ χεῖ-
 ρον καὶ τὸ τούτου παρακείμενον ἐξεῖς εἰπεῖν,
 ὅπως ἐξεῦρε τὴν ἀρμονικὴν ἐπιστήμην καὶ τοὺς
 ἀρμονικοὺς λόγους. ἀρξώμεθα δὲ μικρὸν ἄνω-
 θεν. 1) Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συν-
 τεταμένῳ ὑπάρχων, εἰ ἄρα δύναιτο τῇ ἀκοῇ
 βοήθειάν τινα ὀργανικὴν ἐπινοῆσαι παγίαν
 (97) καὶ ἀπαραλόγιστον, 2) οἷαν ἢ μὲν ὄψις διὰ
 τοῦ διαβήτου καὶ διὰ τοῦ κανόνος, ἢ νῆ Δία
 διὰ διόπτρας ἔχει, ἢ δ' ἀφ' ἑαυτῆς διὰ τοῦ ζυγοῦ,
 ἢ διὰ τῆς τῶν μέτρων ἐπινοίας· 3) παρὰ τι χαλ-
 κοτυπεῖον περιπατῶν, ἔκ τινος δαιμονίου συν-
 τυχίας ἐπήκουσε ῥαισθήρων οἰδηρον ἐπ' ἄκμονι

1) Ἐν φροντίδι ποτὲ καὶ διαλογισμῷ συντ.] Totus hic locus usque ad finem capitis ἀντιλαμβάνει etiam legitur apud Nicomachum Gerasenum in *Enchiridio Harmonices*, pag. 10. et seqq. Edit. Meibom. vnde eum Iamblichus descripsit. Kust.

2) οἷαν] In Ciz. οἷον. Deinceps νῆ Δία, ἔχειν, ἀφ' ἑαυτῆς. Kiess.

3) παρὰ τι χαλκοτυπεῖον περιπ.] Eandem de Pythagora historiam refert Iamblichus noster in *Nicomachi Arithmet. Introd.* p. 171. 172. itemque Gaudentius ἐν *Εἰσαγωγῇ Ἀρμον.* p. 13. et seq. Edit. Meibom. Macrobian. lib. II. cap. 1. in *somn. Scip.* et Boethius lib. I. de *Musica*, cap. 10. et 11. cuius verba haec sunt: Cum

Atque hoc modo Pythagoras vtilissimam humanae vitae morumque emendationem musicae beneficio effecit.

C A P. XXVI.

Quoniam vero hactenus progressi sumus in enarranda sapientia, qua Pythagoras in aliis docendis vsus est, non alienum fuerit, etiam id quod hinc propius abest, commemorare: quo pacto scientiam harmonicam eiusque rationes inuenerit: idque repetemus paullo altius. Meditabatur aliquando et intentiore cogitatione voluebat, annon auditui firmum et falli nescium adiumentum instrumento quopiam afferre posset; sicut visum circinus iuuat, et regula, vel certe perspicillum; tactum trutina et mensurarum inuentio: atque prope fabri ferrarii officinam ambulans casu quodam diuino audiuit malleos super incude ferrum emollientes,

interea diuino quodam motu (Pythagoras) praeteriens fabrorum officinas pulsos malleos exaudiuit ex diuersis sonis vnā quodammodo concinentiam personare. Ita igitur ad id, quod diu inquirebat, attonitus accessit ad opus: diuque considerans arbitratus est diuersitatem sonorum ferientium vires efficere. Atque vt id apertius colliqueret, mutari inter se malleos imperauit: et quae sequuntur. Nam totum locum adducere, superuacaneum putamus. Kust. In Arc. edit. est χαλκοτύπιον, in cod. Ciz. χαλκοτύπιον. Idem deinceps cum Par. e marg. Spanh. σιδήρων. Kiess.

ῥαιόντων, καὶ 4) τοὺς ἤχους παραμιξ πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόντων, πλὴν μιᾶς συζυγίας. ἐπεγινώσκει ὃ ἐν αὐτοῖς τὴν τε διὰ πασῶν, τὴν τε διὰ πέντε, καὶ τὴν διὰ τεσσάρων συνωδίαν. 5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύνμφωνον μὲν ἑώρα αὐτὴν καθ' ἑαυτήν, συμπληρωτικὴν δὲ ἄλλως τῆς ἐν αὐ-
 116 τοῖς μειζονότητος. Ἰσόμενος δὴ, ὥς 6) κατὰ θεὸν ἀννομένης αὐτῷ τῆς προθέσεως, εἰσέδρα-
 μεν εἰς τὸ χαλκεῖον, καὶ ποικίλαις πείραις 7) παρὰ τῶν ἐν τοῖς ῥαιστήρσιν ὄγκων εὐρῶν τὴν διαφορὰν τοῦ ἤχου, ἀλλ' οὐ παρὰ τὴν τῶν ῥαιόν-
 των βίαν, οὔτε παρὰ τὰ σχήματα τῶν σφυρῶν, οὔδὲ παρὰ τὴν τοῦ ἐλαυνομένου σιδήρου μετά-
 (98) θεσιν σηκώματα ἀκριβῶς ἐκλαβὼν καὶ ῥοπὰς ἰδαιτάτας τῶν ῥαιστήρων, πρὸς ἑαυτὸν ἀπηλλά-
 γη, καὶ ἀπὸ τινος ἐνὸς πασδάλου 8) διαγωνίου ἐμπεπηγότες τοῖς τοίχοις, ἵνα μὴ κακ τοῦτου

4) τοὺς ἤχους κ. τ. λ.] Verba, τοὺς ἤχους παραμιξ πρὸς ἀλλήλους ἀποδιδόναι, hanc vim habent: sonos edere, qui congruam quandam inter se rationem habent. Συζυγία autem non significat, vt vertit Obrechtus, sed par malleorum, qui una impulsī sonos edunt. Stephanus in Thesaurō I. p. 1397. explicat: coniunctio et copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur: i. q. σύζευξις et συνδυασμός. Boëthius l. c. dicit, quinque fuisse malleos; quintum vero esse reiectum, qui cunctis esset inconsonans. Cum quocunque igitur reliquorum malleorum malleus quintus una impelleretur, incongruum sonum edebat. — Adverbiū παραμιξ Lexicis est addendum. In Ciz. συνωδίαν. Kiess.

5) τὴν δὲ μεταξύτητα τῆς τε διὰ τεσσ.] Locum hunc ante mutilum ex MS. supplui. In priore enim Edit.

sonosque congruos inter se reddentes, vna tantum copulatione excepta. Agnoscebat enim in illis concentum dia pason, itemque illum dia pente, et dia tessaron: illum vero qui inter dia tessaron et dia pente medius est, vidit inter se quidem symphoniae expertem esse, supplere autem, quod in illis exuberat. Laetus itaque, quod propositum sibi non sine diuina ope succederet, in officinam se coniecit, et variis experimentis cognoscit, soni diuersitatem nasci ex malleorum magnitudine, non vero e cudentium viribus, neque ex figuris malleorum, aut ex ferri quod cudebatur conuersione. Postquam igitur libramentum et malleorum pondera maxime aequalia accurate explorasset, domum rediit, vnicumque paxillum parietibus ab angulo ad angulum infixit; ne, si

desunt verba haec, τῆς τε διὰ τεσσάρων, καὶ τῆς διὰ πέντε ἀσύμφωνον μὲν ἴσως αὐτῇ. Caeterum pro μείζονος apud Nicomachum rectius legitur μείζονος. Subintelligitur enim ex praecedentibus συνῳδίας. Kust.

6) κατὰ θεὸν] Ciz. κατὰ τῶν. Kiess.

7) παρὰ τῶν — ὄγκων] Quum παρὰ in sequentibus cum accusatiuo coniungatur, quae ratio Grammaticis in etymis indicandis vsitata est, etiam hic malim, παρὰ τῶν — ὄγκων. — Paulo post Ciz. cum Arc. ἰσοστάτας, idque reposui pro ἰσοστάτας, quod Kust. habet, quanquam idem paulo inferius ἰσολύματα. Kiess.

8) διαγωνίου] Sic et paulo inferius, Num. 118. In priore vero Edit. male legebatur διαγωνίας. Kust. Etiam Ciz. διαγωνίας. Kiess.

διαφορά τις ὑποφαίνεται, ἢ ὅλως ⁹⁾ ὑπονοῖται πασῶν ἰδιαζόντων παραλλαγῇ, ¹⁰⁾ ἀπαρτήσας τέσσαρας χορδὰς ¹¹⁾ ὁμοῦλους, καὶ ¹²⁾ ἰσοκώλους, ¹³⁾ ἰσοπαχεῖς τε καὶ ἰσοστροφούς, ἐκαστην ¹⁴⁾ ἐφ' ἐκάστης ἐξήρτησεν, ὁλκὴν προσδήσας ἐκ τοῦ κάτωθεν μέρους· τὰ δὲ μήκη τῶν χορδῶν μηχανησάμενος ἐκ παντὸς ἰσαίτατα.

117 Λίτα κρούων ἀνὰ δύο ἅμα χορδὰς ¹⁵⁾ ἐναλλὰξ, συμφωνίας εὕρισκε τὰς προλεχθεῖσας, ἄλλην ἐν ἄλλῃ ¹⁶⁾ συζυγία. τὴν μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ μεγίστου ἐξαρτήματος τεινομένην πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ μικροτάτου, διὰ πασῶν φθεγγομένην κατελάμβανεν. ἦν δὲ ἡ μὲν δώδεκα τινῶν ὁλκῶν, ἡ δὲ ἕξ· ¹⁷⁾ ἐν διπλασίῳ δὲ λόγῳ ἀπέφαινε τὴν διὰ πασῶν· ὅπερ καὶ αὐτὰ τὰ βάρη ὑπέ-
(99) φαινε. τὴν δ' αὖ μεγίστην πρὸς τὴν παρὰ τὴν ¹⁸⁾ μικροτάτην, οὐσαν ὀκτὼ ὁλκῶν, διὰ πέντε

9) ὑπονοῖται] Ciz. ὑπονοῖσι. Idem mox cum Arc. παραλλαγῇ. Kiess.

10) ἀπαρτήσας] Prior Edit. corrupte ἀπάρσι: at MS. ἀπαρτίσας; pro quo apud Nicomachum rectius legitur ἀπαρτήσας, i. e. appendens. Kust.

11) ὁμοῦλους] Prior Edit. ὁμόλους: at cōdex MS. ὁμούλους (Ciz. ὁμούλους. Kiess.): pro quo per diaeresin ὁμοῦλους (vt recte est apud Nicomachum) scribendum esse quis non videt? Kust.

12) ἰσοκώλους] Ciz. ἰσοκόλους. Kiess.

13) ἰσοπαχεῖς] Sic legendum esse, recte vidit Obrechtus. In codice MS. erat, ἰσοπλαγεῖς: at in Edit. Arc. ἰσοπαλεῖς: vtrumque vitiose. Kust. Etiam in Ciz. est ἰσοπαλεῖς. Scaliger primus correxit ἰσοπαχεῖς. Litterae λ et χ saepius permutatae sunt. Kiess.

plures essent, aliqua se inde exsereret diversitas, aut paxillorum, qui propriam quisque naturam haberent, varietas suspecta fieret: dein ab hoc paxillo quatuor chordas eiusdem materiae, et magnitudinis crassitieque, et aequaliter contortas, ex ordine suspendit, singulisque singula pondera ab infima parte alligauit, fidiumque longitudinem omnimodo exaequauit. Tum binas simul chordas alternatim pulsans dictam consonantiam inuenit, aliam in alia coniunctione. Nam illam, quae maximo pondere tendebatur, cum ea, quae minimum habebat pondus, simul pulsam dia pason resonare deprehendit. Erat autem altera harum ponderum duodecim, altera vero sex: adeoque ratione dupli efficiebatur concentus dia pason dictus, ut vel ipsa pondera indicabant. Porro maximam illam ad minimae proximam, octo pondera habentem, dia pente

14) ἐφ' ἐκάστης] Ciz. ut Arc. ἀφ' ἐκάστης. Idem Ciz. paulo post αὐτοῦ pro ἐκ τοῦ. *Kiess.*

15) ἐναλλάξ] Ita Kust. et Arc. At Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐπαλλάξ, quod idem est. *Kiess.*

16) συζυγίαι] Ita aperte Ciz., quod et Nicomachus habet, et pro συντυχίαι, quae est lectio editionum Arc. et Kust., reponendum esse viderat Kusterus. Idem Ciz. ἐν ἄλλοις pro ἐν ἄλλῃ. *Kiess.*

17) ἐν διπλασίῳ δὲ] In Ciz. et Par. e marg. Spanh. ἐν διπλασίῳ δῆ. *Kiess.*

18) μικροτάτην] Sic MS. At prior Edit. μακροτάτην: quod sensus repudiat. *Μικροτάτην* enim Iamblichus

συμφωνοῦσαν· ¹⁹⁾ ἔνθεν ταύτην ἀπέφαινε ²⁰⁾ ἐν
 ἡμιολίῳ λόγῳ, ἐν ᾧπερ καὶ αἱ ὁλκαὶ ὑπῆρχον
 πρὸς ἀλλήλας. πρὸς δὲ τὴν ²¹⁾ μετ' αὐτὴν μὲν
 τῷ βάρει, τῶν δὲ λοιπῶν μείζονα, ἐννέα στα-
 θμῶν ὑπάρχουσιν, τὴν διὰ τεσσάρων, ἀναλό-
 γως τοῖς βριθέσι· καὶ ²²⁾ ταύτην δὲ ἐπίτριτον
 ἀντικρὺς κατελαμβάνετο, ἡμιολίαν τὴν αὐτὴν
 118 φύσει ὑπάρχουσιν τῆς μικροτάτης. Τὸ γὰρ
 ἐννέα πρὸς τὰ ἕξ ²³⁾ οὕτως ἔχει, ὅνπερ τρόπον
 ἢ παρὰ τὴν μικρὰν ἢ ὀκτώ· πρὸς μὲν τὴν τὰ

hic appellat chordam eam, cui minimum pondus ap-
 pensum erat: uti contra μεγίστην eam, cui maximum.
 Vide omnino Macrobiū et Boëthiū locis ante lau-
 datis, qui ad totum hunc locum clavius intelligendum
 multum conferent. *Kust.* Ciz. πρὸς τὰ παρὰ τ. Ratio
 haec est, 12: 6 = 2 = ἐν διπλασίῳ λόγῳ. *Kiess.*

19) ἔνθεν] Ita *Kust.* In Ciz. et Arc. ἔνθα. *Kiess.*

20) ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ] Id est, ea proportione, quam
 habent e. g. duodecim ad octo. *Kust.* Ratio haec est,
 12: 8 = $1\frac{1}{2}$ = ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. — Pro ἀλλήλας Ciz.
 ἀλλήλους. *Kiess.*

21) μετ' αὐτὴν] Ciz. ut Arc. μετ' αὐτήν. Idem Ciz.
 pro μὲν τῷ βάρει habet μετὰ τῷ βάρει, et deinceps
 βρύθεισι. *Kiess.*

22) ταύτην δὲ ἐπίτριτον] Dicere Iamblichus voluit,
 vel debuit, ἐν ἐπαρίτῳ λόγῳ. Nam falsum est, novem
 esse ἐπίτριτον τῶν δώδεκα: quum contra plane se res
 habeat. Recte autem dixeris, novem ad duodecim
 esse ἐν λόγῳ ἐπίτριτον, siue proportione sesquitertia:
 quoniam duodecim continet novem, et praeterea tertiam
 eius numeri partem. Totius ergo loci huius sensus
 hic est: chordam novem ponderum habuisse λόγον
 ἐπίτριτον, siue proportionem sesquiterciam ad chor-
 dam duodecim ponderum; ad chordam vero minimam
 siue sex ponderum λόγον ἡμιόλιον, siue sesquialteram.

consonare obseruauit; adeoque iudicauit, eas habere hemiolii inter se rationem, in qua et pondera illa erant erga se inuicem: ad eam autem, quae pondere proxima, reliquisque maior, nouem habebat libras appensas, ex proportionem ponderum dia tessonon efficere: hanc autem epitriton manifeste videbat esse ad minimam; cum qua in proportionem hemiolii natura sua consistebat. Nam nouem ad sex ita se habent, quemadmodum minimae proxima octo ponderum se habet

Hoc lectorem monere volui, quia Illustrem Obrechtum a vero loci huius sensu aberrasse videbam. *Kust.* Breuius locutus est Iamblichus, ita vt, quum dicere deberet, *chorda duodecimi ponderum ad chordam nouem ponderum est ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ*, oratione contracta potius sic diceret: *chorda 12 ponderum est chordae 9 ponderum ἐπιτρίτος*. Eodem modo in sequentibus cap. XXVII. not. 35. *Kiess.*

23) οὕτως ἔχει, ὥνπερ τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικρ.] Locum hunc sic lego et distinguo: οὕτως ἔχει. καθ' ὃν τρόπον ἢ παρὰ τὴν μικράν, ἢ ὀκτώ, πρὸς μὲν τὴν, etc. Nam nouem ad sex ita se habent. Pari ratione minimae proxima, etc. *Kust.* Verum hic vidit Loganus locum sic corrigens: τὰ γὰρ ἐννέα πρὸς τὰ ἕξ οὕτως ἔχει, ὥνπερ τρόπον ἢ μεγίστη, ἢ δώδεκα, ἔχει πρὸς τὴν παρὰ τὴν μικράν, ἢ ὀκτώ. ἢ δὲ ὀκτώ etc. Pro vltimis ἢ δὲ ὀκτώ malim, τὰ δὲ ὀκτώ. Numerorum dictorum rationes sunt hae, $9:6=12:8=1\frac{1}{2}$ ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. Porro, $8:6=1\frac{1}{3}$ ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ $12:8=1\frac{1}{2}$ ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ. denique $9:8=1\frac{1}{8}$ ἐν ἐπογδόῳ λόγῳ. In codice Ciz. verba οὕτως ἔχει vsque ad τὴν τὰ ἕξ desunt. Ibidem paulo post, vt in edit. Arc., ante διὰ τεσσάρων deest τῆς: iidemque consentiunt in οὗ περιέχει. *Kiess.*

ἔξ ἔχουσιν ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ ἦν, πρὸς δὲ τὴν
τὰ δώδεκα ἐν ἡμιολίῳ. το ἄρα μεταξὺ τῆς διὰ
(100) πέντε καὶ τῆς διὰ τεσσάρων, ᾧ ὑπερέχει ἢ διὰ
πέντε τῆς διὰ τεσσάρων ²⁴⁾ ἐβεβαιούτο ἐν ἐ-
πογδόῳ λόγῳ ὑπάρχειν, ἐν ᾧ περ τὰ ἐννέα πρὸς
τὰ ὀκτώ· ἐκατέρως τε ἢ διὰ πασῶν ²⁵⁾ σύστημα
ἠλέγχετο, ἦτοι ἢ διὰ τεσσάρων, καὶ ἢ διὰ πέντε
ἐν συναφῇ· ὡς ὁ διπλάσιος λόγος ἡμιολίου τε
καὶ ἐπιτρίτου, οἷον δώδεκα, ὀκτώ, ἔξ· ἢ ἀνα-
στρόφως, τῆς διὰ τεσσάρων καὶ τῆς διὰ πέντε,
ὡς τὸ διπλάσιον ἐπιτρίτου τε καὶ ἡμιολίου,
οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἔξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ ²⁶⁾ διὰ
πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τὴν χεῖρα καὶ τὴν
ἀκοὴν πρὸς τὰ ²⁷⁾ ἐξαρτήματα, καὶ βεβαιώσας
πρὸς αὐτὰ τὸν τῶν σχέσεων λόγον, μετέβηκεν

24) ἐβεβαιούτο ἐν ἐπογδόῳ λόγῳ] Antea pessime lege-
batur, ἐκβεβαιούτο ἐν ἐπιγνόῳ λόγῳ. Kust.

25) σύστημα] In Ciz. συστήματα. Particulam ἦτοι post
ἠλέγχετο delet Scaliger: perperam. Tum Ciz. bene pro
καὶ διὰ πέντε habet, καὶ ἢ διὰ πέντε: quod reposui.
Kiess.

26) διὰ πασῶν, τὴν γλῶσσαν δὲ καὶ τ.] Locus hic
procul dubio corruptus est, in quo emendando me
frustra, fateor, torsi. Quare tentet alius, me felicior.
Non enim omnes omnia possumus. Obrechtus vero
pro διὰ πασῶν legisse videtur διαπλάσων, ut versio
eius fidem facit. At vir doctus ad marginem codicis
Spanhemiani scribendum suspicabatur, διατάσων. Sed
neutra coniectura mihi satisfacit. In MS. pro τὴν γλῶσ-
σαν scriptum erat τυλώσας: corrupte utique et nullo
sensu. Apud Nicomachum locus hic ita legitur et di-
stinguitur: ἐν τάξει τοιαύτῃ. τυλώσας καὶ τὴν χεῖρα, etc.
Kust. Loganus p. 99. „Ego nihil obscuri sentio,
„praesertim si τῆς διὰ πασῶν legatur; est enim τυλῆς

ad illam quidem, quae sex ponderum erat, in epitriti; ad illam vero, quae duodecim, in hemiolii ratione. Quod igitur medium est inter dia pente et dia tessaron, quo dia pente dia tessaron excedit, confirmabatur esse in epogdoi, i. e. in qua nouem ad octo, proportionem: et vtrinque probabatur, centum dia pason esse contextum quendam, iunctis siue dia pente et dia tessaron, quemadmodum ratio dupli composita est ex ratione hemiolii et epitriti, vt duodecim, octo, sex: siue vice versa dia tessaron et dia pente, vt ratio dupli ex ratione epitriti et hemiolii; exempli gratia, duodecim, nouem, sex. Hac ratione atque via quum et manum et auditum ad pondera appensa conformasset, atque secundum ea rationem proportionum stabiliuisset, facili

„ἀφ' ἑξ πρὸς δώδεκα vera Dia-pason: item ἀφ' ἑξ πρὸς „ἐννέα, ἡμιόλιον· ἀπ' ἐννέα πρὸς δώδεκα, ἐπιτρίτον, quo-
rum iam meminerat, et integra est tota τάξις.“ His probatis locum sic scribendum censeo: οἷον δώδεκα, ἐννέα, ἑξ, ἐν τάξει τοιαύτῃ τῆς διὰ πασῶν. τελέσας δὲ καὶ τὴν χεῖρα, etc. Quomodo enim verba τὴν γλῶσσαν explicanda sint, nemo dixerit, et pro iis etiam Ciz. praebebat τελέσας, quod Schneiderus in Lexico suo recte explicat: *gewöhnen und gleichsam verhärten*. Loganus legi voluit, τύπωσας, parum commode. *Kie ss.*

27) ἐξαρτήματα] Male ante, ἐξαρθύματα. Dicuntur autem hic ἐξαρτήματα, pondera chordis appensa: vt Obrechtus recte vertit. *Kust.* Pro μετέθηκεν Ciz. cum Arc. προσέθηκεν. *Kie ss.*

εὐμηχάνως τὴν μὲν τῶν χορδῶν κοινὴν ²⁸⁾ ἀπό-
 δεσιν, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσάλου, εἰς τὸν
²⁹⁾ τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνό-
 (101) μαζε· τὴν δὲ ³⁰⁾ ποσὴν ἐπίτασιν ἀναλόγως τοῖς
 βίρσεσιν εἰς τὴν τῶν ³¹⁾ κολλάβων ἄνωθεν σύμ-
 119 μετρον περιτροφήν. Ἐπιβάθρα τε ταύτη χρώ-
 μενος, καὶ οἶον ἀνεξαπατήτῳ γνώμονι, εἰς
 ποικίλα ὄργανα τὴν πεῖραν λοιπὸν ἐξέτεινε,
³²⁾ λεκίδων τε κροῦσιν, καὶ αὐλούς, καὶ σύ-
 ριγγας, καὶ μονόχορδα, καὶ τρίγωνα, καὶ τὰ

28) ἀπόδεσιν] Hanc certam lectionem recepi pro ἀπό-
 δεσιν, de quo Kusterus ita: „Sic etiam Nicomachus.
 „At Arcerius, Obrechtus et vir doctus ad marginem
 „codicis Spanhemiani recte legerunt ἀπόδεσιν: quam-
 „vis Meibomius emendationem hanc reiiciat; in quo
 „me non habet assentientem. Quid enim hic sibi vult
 „ἀπόδεσιν? At ἀπόδεσις ἐκ τοῦ πασσάλου est, religatio
 „(chordarum) ex clauo: sensu manifesto et necessario.
 „Deinde scribitur, τὴν τοῦ διαγωνίου πασσάλου. Sed
 „sensus exigit, vt legatur, τὴν ἐκ τοῦ διαγωνίου πασσά-
 „λου.“ Etiam hoc restituimus. *Kies.*

29) τοῦ ὀργάνου βατῆρα, ὃν χορδότονον ὠνό.] Iambli-
 chus hic βατῆρα siue χορδότονον vocat partem illam in-
 feriozem lyrae, cui chordae annexae erant. Ei in
 parte superiore respondebant κόλλοι, siue verticilli;
 quippe qui chordas ab altera parte tendebant. Sensus
 ergo totius loci huius, quem Obrechtus paulo obscu-
 rius vertit, hic est: Pythagoram in conficiendo instru-
 mento musico vsum clauī siue paxilli parieti infixi, ex
 quo chordae religatae erant, transtulisse ad limen, siue
 chordotonon lyrae, cui chordas annectebat; vsum vero
 ponderum, quae chordis appensa erant, easdemque
 tendebant, ad κόλλοι, siue verticillos; quippe quo-
 rum conuersione Pythagoras ita intendebat chordas, vt
 tensio illa ponderibus proportionē responderet. *Kies.*
 Pro εἰς τὸν τοῦ ὀργάνου in Ciz. est εἰς τὴν τ. ὄργ. *Kies.*

artificio illam communem paxilli, qui duobus parietibus ab angulo ad angulum infixus erat, lineam, ex qua chordae religatae erant, transtulit ad caput instrumenti, quod *chordotonon* vocabat: chordas vero clauorum superiorum, commensurata ad ponderum proportionem eorundem conuersione, intendebat. Atque hoc fundamento et quasi infallibili norma vsus ad varia deinceps organa experimentum protulit; nempe ad pulsationem patellarum, ad tibias, ad fistulas, ad monochorda, ad trigona, et similia:

30) ποσὴν] Arcerius τάσιν legendum putat: sed coniecturam eius probare non possum. Nam τάσιν et ἐπί-
τασιν idem prorsus est. Ego nulla mutatione, abiecto tantum τῷ ἡ, lego, ποσὴν ἐπίτασιν: sensu omnino claro. Apud Nicomachum certe particula ἡ deest: sed apud quem pro ἐπίτασιν minus recte legitur ἀνάτασιν. Kust. Ciz. πόσην. Haud dubie vera est ratio Kusteri, ἡ post ποσὴν abiicientis, quam secutus sum. Significat autem ἡ ποσὴ ἐπίτασις, opposita τῇ τῶν χορδῶν κοινῇ ἀποδίσει, intentionis velut quantitatem siue modum, den Grad der Anspannung, τὸ ποσὸν τῆς ἐπιτάσεως. Loganus scribit ἀνεσιν ἡ ἐπίτασιν. Kie ss.

31) κολλάβων] Id est, verticillorum, quibus intenduntur chordae: vnde κολλάβωσις, intensio chordarum, quae fit verticillis. Vox ista restituenda est Iamblichō nostro in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. vbi hodie male legitur κολύβωσις: quod eruditus interpres Sam. Tennulius *amputationem* vertit; sensu prorsus refragante, vt cuilibet patebit, qui ipsum inspicere voluerit. Kust.

32) λεκίδων] Pro hoc Loganus p. 100. legit πηκτίδων. Πηκτις enim, inquit, apud Pollucem est instrumentum musicum, isque in eodem capite g. lib. IV. connumerat cum hoc etiam τρίγωνον. Leguntur etiam hae duae voces

παραπλήσια. 33) καὶ σύμφωνον εὗρισκεν ἐν
 ἅπασι, καὶ ἀπαράλλακτον τὴν δι' ἀριθμοῦ
 κατάληψιν. 34) ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν
 τοῦ ἑξ ἀριθμοῦ κοινωνοῦντα φθόγγον· μέσσην
 δέ, τὸν τοῦ ὀκτώ, ἐπίτριτον αὐτοῦ τυγχάνον-
 τα· παραμέσσην δέ, τὸν τοῦ ἐννέα, τόνω τοῦ
 μέσου ὀξύτερον καὶ δὴ καὶ ἐπόγδρον· νήτην
 δέ, τὸν τοῦ δώδεκα· καὶ τὰς μεταξύτετητας
 κατὰ τὸ διατονικὸν γένος συναναπληρώσας
 φθόγγοις ἀναλόγοις, οὕτως τὴν 35) ὀκτάχορ-
 (102) δον ἀριθμοῖς συμφώνοις ὑπέταξε, διπλασίῳ,
 ἡμιολίῳ, ἐπιτρίτῳ, καὶ τῇ τούτων διαφορᾷ,
 120 ἐπογδόῳ. Τὴν δὲ πρόβασιν ἀνάγκη τινὲ φυσί-
 κῇ ἀπὸ τοῦ βαρυτάτου ἐπὶ τὸ ὀξύτατον, κατὰ
 τοῦτο τὸ διατονικὸν γένος οὕτως εὗρισκε. τὸ
 γὰρ χρωματικὸν καὶ 36) ἐναρμόνιον γένος αὐ-
 θίς ποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ διετράνωσεν, ὡς ἐνέσται

apud Platonem de Rep. lib. III. p. 399. et περὶ πηκτίδος
 multa apud Athenaeum lib. XIV. c. 4. De instrumen-
 tis musicis, quae pulsantur, hic loquitur Iamblichus;
 at tale nequitum est λεκίς. Ita Loganus, qui non
 facile inueniet, qui cum ipso πηκτίδων legendum cen-
 seant. Obstat primum additum verbum κροῦσις. Nam
 Athenaeus lib. XIV. p. 635. B. dicit: Ἀριστόξενος τὴν
 μάγαδιν καὶ τὴν πηκτίδα χωρὶς πλήκτρον διὰ ψαλμοῦ πα-
 ρέχεσθαι τὴν χρεῖαν. Atqui κροῦσις est τοῦ πλήκτρον.
 Deinde etiam Boëthius l. c. tuetur λεκίδων, cuius haec
 sunt verba: Saepo et pro mensurarum modo cyathos
 aequorum ponderum acetabulis immittens; saepe ipsa
 quoque acetabula diuersis formata ponderibus virga vel
 aerea ferreoque percutiens, nihil esse diuersum inuenisse
 laetatus est. Riess.

33) καὶ σύμφωνον] In Ciz. et Arc. καὶ σύμφωνα. Est

atque in his omnibus deprehendit consonam et immutabilem illam per numeros comprehensionem. Nominabat autem hypaten sonum numeri senarii participem; mesen, octonarii, qui illius existit epitritus; paramesen vero, nouenarii quidem participem, tono autem acutiorem, quam est mese, atque illius epogdoon; neten denique, de duodecenario participantem. Quumque iuxta genus diatonicum interiecta spatia proportionatis sonis expleuisset, octochordum consonis numeris ordinavit: nempe duplo, hemiolio, epitrito, et qui hos disternat, epogdoo. Atque hac quidem ratione progressum, naturali quadam necessitate a grauissimo ad acutissimum tendentem, iuxta diatonicum illud genus, inuenit. Quod autem chromaticum genus et harmonicum attinet, illa itidem ex diatonico liquidiora reddidit; ut

αὐτὴν ἢ δι' ἀριθμοῦ κατέληψις, das durch eine Zahl ausgedrückte Verhältniss der Töne. *Kieß.*

34) ὀνομάσας δὲ ὑπάτην μὲν τὸν τοῦ ἑξ ἀριθμ.] Confer cum hoc loco Nicephorum in Synesium *de Insomn.* p. m. 97. et Plutarchum *de Musica*, p. m. 1139. *Kust. Ciz.* τὴν τοῦ ἑξ, et deinceps τὴν τοῦ ὀκτώ, τὴν τοῦ ἐννέα, τὴν τοῦ δώδεκα, τοὺς μεταξὺτητας. *Kieß.*

35) ὀκτάχορδον] Lyrae Pythagoricae octochordae schema exhibet modo laudatus Nicephorus in Synesium *de Insomn.* p. 98. *Kust.*

36) ἐναρμονιον] *Ciz.* ἐναρμονικόν. *Kieß.*

ποτὲ δεῖξαι, 37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν. ἀλλὰ τό γε διατονικὸν γένος τοῦτο τοὺς βαθμοὺς καὶ τὰς προόδους τοιαύτας τινὰς φυσικὰς ἔχειν φαίνεται, 38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον· καὶ τοῦτ' ἔστι διὰ τεσσάρων, σύστημα δύο τόνων, καὶ τοῦ λεγομένου ἡμιτονίου. εἴτα προσληφθέντος ἄλλου τόνου, τουτέστι τοῦ μεσεμβληθέντος, ἡ διὰ πέντε γίνεται, σύστημα τριῶν τόνων καὶ ἡμιτονίου ὑπάρχουσα. εἰδ' ἐξῆς τούτῳ ἡμιτόνιον, 39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσσάρων, τουτέστιν, ἄλλο ἢ ἐπίτριτον. ὥστε ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ τῇ ἐπταχόρδῳ πάντας ἐκ τοῦ βαρυτάτου τοὺς ἀπ' ἀλλήλων τετάρτους (103) τὴν διὰ τεσσάρων ἀλλήλοις δι' ὅλου συμφωνεῖν, τοῦ ἡμιτονίου κατὰ μετάβασιν, τὴν τε πρώτην καὶ τὴν μέσην καὶ τὴν τρίτην χώραν μετα-
 121 λαμβάνοντος κατὰ τὸ τετραχόρδον. Ἐν δὲ τῇ Πυθαγορικῇ τῇ ὀκταχόρδῳ, ἦτοι κατὰ συναφὴν συστήματι ὑπαρχούσῃ τετραχόρδου τε καὶ πενταχόρδου, ἡ κατὰ διάζευξιν δυοῖν τετραχόρδων τῶν χωριζομένων ἀπ' ἀλλήλων, ἀπὸ τῆς βαρυτάτης ἢ προχώρησις ὑπάρξει. ὥστε τοὺς ἀπ' ἀλλήλων πέμπτους πάντας φθόγγους,

37) ὅταν περὶ μουσικῆς λέγωμεν] Opus hoc Iamblichī de Musica hodie non amplius exstat. Meminit autem eius idem Iamblichus in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* p. 171. vbi ait, ἃ νῦν παρίεμεν ἐκόντες, ὡς εὐκαιροτέρων ὄν ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ περὶ αὐτῶν τεχνολογεῖν. Item pag. seq. Τὰς δ' αἰτίας, δι' ἃς τοῦτο συνέβαινε, κατ' οἰκτεῖον τόπον ἐν αὐτῇ τῇ Μουσικῇ εἰσαγωγῇ σαφηνιοῦμεν, Kust.

aliquando, quum *de Musica* tractaturi sumus, demonstrare licebit. Caeterum diatonicum hocce genus a natura tales videtur gradus et processus habere: semitonium, deinde tonus, et deinde tonus; et hoc est dia tesson, compositio duorum tonorum et semitonii. Postea assumpto alio tono, i. e. insititio illo, fit dia pente, nempe systema trium tonorum et semitonii: deinceps post illud, semitonium, et tonus, et tonus, dia tesson aliud, hoc est epitriton. Adeoque in veteri quidem heptachordo omnes toni inde a gravissimo quarti a se inuicem, dia tesson secum vbique consonant; semitono per transitionem quandam in primam, secundam et tertiam tetrachordi regionem sese extendente. In Pythagorica vero octachordo, quae, si eam coniungas, systema quoddam est tetrachordi et pentachordi, si vero disiungas, duarum tetrachordorum a se invicem separatarum; a grauissimo fiet processus, vt quinti a se inuicem distantes

38) ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον] Supple ex Nicomacho, ἡμιτόνιον, εἴτα τόνον, εἴτα τόνον. Posteriora enim bis repetenda sunt. *Kust.* Verba εἴτα τόνον bis legenda esse, intelligitur iam ex iis, quae sequuntur: σύστημα δύο τόνων. Hoc modo frequentissime a librariis peccatum est. *Kiess.*

39) καὶ τόνος ἄλλος διὰ τεσσ.] Nicomachus plenius et melius, καὶ τόνος, καὶ τόνος· ἄλλο διὰ τεσσάρων, τουτέστιν, ἐπίτритον. *Kust.*

τὴν διὰ πέντε συμφωνεῖν ἀλλήλοις, τοῦ ἡμιτονίου προβάδην εἰς τέσσαρας χώρας μεταβαίνοντος, πρώτην, δευτέραν, τρίτην, τετάρτην. οὕτω μὲν οὖν τὴν μουσικὴν εὐρεῖν λέγεται, καὶ συστησάμενος αὐτὴν παρέδωκε τοῖς ὑπηκόοις ἐπὶ πάντα τὰ κάλλιστα.

K E Φ. κζʹ.

- 122 1) Ἐπαινέται δὲ πολλὰ καὶ τῶν κατὰ τὰς πολιτείας πραχθέντων ὑπὸ τῶν ἐκείνῳ πλησιασάντων. φασὶ γάρ, ἐμπεδούσης μὲν ποτε παρὰ τοῖς Κροτωνιάταις ὀρμῆς πολυτελεῖς ποιῆσθαι τὰς ἐκφορὰς καὶ ταγὰς, εἰπεῖν τινὰ πρὸς τὸν δῆμον ἐξ αὐτῶν, ὅτι Πυθαγόρου διεξιόντος ἀκούσειεν ὑπὲρ τῶν θείων, ὡς οἱ μὲν Ὀλύμπιοι (104) 2) ταῖς τῶν θυνόντων διαθέσεις, 3) οὐ τῶ τῶν θυομένων πλήθει προσέχουσιν· οἱ δὲ χθόνιοι τούναντίον, ὡς ἂν ἐλαττόνων κληρονομοῦντες, τοῖς κώμοις καὶ θρήνοις, ἔτι δὲ ταῖς συνεχέσχοαῖς καὶ τοῖς ἐπιφορήμασι καὶ τοῖς μετὰ με-
- 123 γάλης δαπάνης 4) ἐναγισμοῖς χαίρουσιν. Ὅθεν διὰ τὴν προαίρεσιν τῆς ὑποδοχῆς Πλούτωνα καλεῖσθαι τὸν ἄδην· καὶ τοὺς μὲν ἀφελῶς

1) Ἐπαινέται] Ciz. ἐπαινῆ. Deinceps pro ὑπὲρ τῶν θείων in marg. Spanhem. notatum est, ὑπηρέτων. — De re ipsa vid. Tiedemann. in libro saepe cit. p. 324. sq. Kiess.

2) ταῖς τῶν θυνόντων διαθέσεις] Apposite ad hunc locum Porphyrius de Abstin. lib. II. §. 15. Μᾶλλον τὸ δαιμόνιον πρὸς τὸ τῶν θυνόντων ἡθος, ἢ πρὸς τὸ τῶν θυομένων πλήθος βλέπει. Numen mores sacrificantium po-

omnes soni dia pente inter se consonent; semitonio in quatuor regiones successiue progrediente, in primam scilicet, secundam, tertiam, quartam. Hunc itaque in modum Musicam inuenisse fertur: quam postquam stabiliuisset, discipulis ad pulcherrima quaeque administram tradidit.

C A P. XXVII.

Porro multa a discipulis eius in rerum ciuiliu actu gesta laudibus efferuntur. Quum enim aliquando Crotoniatis cepisset impetus, sumtuosas elationes funerum sepulturasque faciendi; quidam ex illorum numero ad populum dixit: se audiuisse ex Pythagora, quum de diis dissereret, coelestes quidem sacrificantium affectum, non sacrificiorum numerum spectare; inferos vero e contrario, quasi sorte minores, commensationibus et lessibus, continuisque libationibus et bellariis, inferiisque sumtuosis gaudere: ideoque et Orcum, quod splendide excipi velit, *Plutonem* vocari. Qui igitur

tius, quam sacrificiorum multitudinem spectat. Plures huius generis sententiae passim apud scriptores occurrunt. Kust.

3) οὐ τῶ τῶν θ.] Sic recte MS. At prior Edit. male, οὐτῶ τῶν θνομ. *Kust.*

4) ἐναγισμοῖς] Sic scripsi pro corrupto ἐναγισμοῖς, quod in Ciz. quoque exstat. Illud reponendum esse, monuerunt etiam Arcerius et Kusterus. *Kiess.*

αὐτὸν τιμῶντας ἔαν κατὰ τὸν ἄνω κόσμον
 5) χρόνιον· ἀπὸ δὲ τῶν ἐκκεχυμένως πρὸς τὰ
 πένυθη διακειμένων αἰεὶ τινα κατάγειν ἕνεκα
 τοῦ τυγχάνειν τιμῶν τῶν ἐπὶ τῆς μνήμης γι-
 νομένων. ἐκ δὲ τῆς συμβουλίας ταύτης ὑπό-
 ληψιν ἐμποιῆσαι τοῖς ἀκούουσιν, ὅτι μετριά-
 ζοντες μὲν ἐν τοῖς ἀτυχήμασι τὴν ἰδίαν σωτη-
 ρίαν διατηροῦσιν· ὑπερβάλλοντες δὲ τοῖς ἀνα-
 λώμασιν ἅπαντες 6) πρὸ μοίρας καταστρέψου-
 124 σιν. Ἐτερον δὲ διαιτητὴν 7) γενόμενόν τινος
 ἀμαρτίρου πράγματος, χωρὶς μεθ' ἑκατέρου
 τῶν ἀντιδίκων ὁδῶ 8) προάγοντα, 9) κατὰ μνή-
 μά τι σιάντα φῆσαι, τὸν ἐν τούτῳ κείμενον
 ἐπιεικῇ καθ' ὑπερβολὴν γενέσθαι. τῶν δὲ ἀν-
 (105) τιδίκων τοῦ μὲν πολλὰ κάγαθὰ κατευξαμένου
 τῷ τετελευτηκότι· τοῦ δὲ εἰπόντος· μή τι οὖν
 αὐτῷ πλεῖόν ἐστι; 10) καταδοξάσαι, καὶ παρε-
 σχῆσθαι τινα ῥοπὴν εἰς τὴν πίστιν τὸν ἐγκω-
 μιᾶσαντα τὴν καλοκαγαθίαν. Ἄλλον δὲ 11) δί-
 αιταν εἰληφότα μεγάλην, ἑκάτερον πείσαντα
 τῶν ἐπιτρεψάντων, τὸν μὲν ἀποτίσαι τέσσαρα

5) χρόνιον] Nonne potius χρονίους? *Kiess.*

6) πρὸ μοίρας καταστρέψουσιν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. est πρὸς μοίρας, in Par. e marg. Spanh. καταστρέψουσιν. *Kiess.*

7) γενόμενόν τινος] In Ciz. et Arc. γενόμενόν τινα. *Kiess.*

8) προάγοντα] Antea male, προσάγοντα. Προάγειν autem hic significat, procedere vel progredi. *Kiess.*

9) κατὰ μνήμά τι σιάντα] Antea hic legebatur καταμνηματίσαντα, quod ex pluribus vocibus coaluisse, iam Arcerius monuerat, qui in hoc vocabulo latere κατὰ

tur tenuiter eum honorant, illos ab eo in mundo superiori sini diutius viuere; ex iis vero, qui in funera profusos sumtus faciunt, semper eum quendam deducere; vt honoribus ad monumenta fieri solitis fruatur. Hoc consilio effecit, vt opinarentur Crotoniatae, se salutem suam tueri, si in aduersis medium tenerent; sin modum sumtibus excederent, omnes praemature fatis morituros. Alter vero, quum litis arbiter, quae teste carebat, seorsim cum utroque litigante in via processisset, quumque ad quoddam monumentum substitisset; ille, inquit, qui in hoc monumento situs est, summa aequitate praeditus fuit. Ad haec alter litigatorum multa mortuo bona apprecatus est; alter vero, num igitur, inquit, inde locupletior factus est? Hunc itaque Pythagoreus suspectum habuit; ille vero, qui honestatis studium laudauerat, momentum non leue eo ipso attulit ad fidem sibi habendam. Alius, magnae rei arbitrio suscepto, utrique compromittentium auctor fuit, alteri, vt qua-

μνημα τίσαντα, i. e. ipso vertente, eum, qui ad monumentum honores tribuebat, putauit. Nos recepimus id, quod merito placuit Reinesio, Obrechtio et Kustero. *Kiess.*

10) *καταδοξάσαι*] Ita Kust. In Ciz. *καταδέξασαι*. *Kiess.*

11) *δίαιταν*] Ciz. *διαίταν*. Ibidem deinceps pro *ἐπιτεψάντων* est *ἐπιστρεψάντων*, vt in edit. Arc. *Kiess.*

τάλαντα, τὸν δὲ λαβεῖν δύο, καταγνῶναι
 τρία, καὶ δύξαι δεδωκέναι τάλαντον ἑκατέρῳ.
 Θεμένων δὲ τινῶν ἐπὶ κακουργίᾳ πρὸς γύναιον
 τῶν ἀγοραίων ἱμάτιον καὶ διειπομένων μὴ δι-
 δόναι θατέρῳ, μέχρις ἂν ἀμφοτέροι παρῶσι·
 μετὰ δὲ ταῦτα παραλογισαμένων καὶ ¹²⁾ σύνεγ-
 γυς τὸ κοινὸν λαβόντος θατέρου καὶ φήσαν-
 τος συγκεχωρηκέναι τὸν ἕτερον, εἴτα συκο-
 φαντοῦντος ἑτέρου τοῦ μὴ προσελθόντος, καὶ
 τὴν ἐξ ἀρχῆς ὁμολογίαν τοῖς ἀρχουσιν ἐμφα-
 νίζοντος, ἐκδεξάμενον τῶν Πυθαγορείων τινὰ
 φῆσαι, τὰ συκείμενα τὴν ἀνθρωπον ποιήσειν,
¹²⁵ ἂν ἀμφοτέροι παρῶσιν. Ἄλλων δὲ τινῶν ἐν
 ἰσχυρᾷ μὲν φιλίᾳ πρὸς ἀλλήλους εἶναι δοκούν-
 των, εἰς σιωπωμένην δὲ ὑποψίαν διὰ τινὰ τῶν
 κολακευόντων τὸν ἕτερον ἐμπεπτωκότων, ὃς
 εἴρηκε πρὸς αὐτόν, ὡς τῆς γυναικὸς ὑπὸ θα-
 τέρου διεφθαρμένης· ἀπὸ τύχης εἰσελθόντα
 τὸν Πυθαγόρειον εἰς χαλκεῖον, ἐπεὶ δείξας
 ἡκονημένην μάχαιραν ὁ νομίζων ἀδικεῖσθαι,
⁽¹⁰⁶⁾ τῷ τεχνίτῃ προσέκοπτεν ὥς οὐχ ἱκανῶς ἡκονη-
 κότι, ¹³⁾ καὶ ὑπονοήσαντα, ποιεῖσθαι τὴν
 παρασκευὴν αὐτὸν ἐπὶ τὸν διαβεβλημένον·
 αὕτη σοι, ¹⁴⁾ ἔφη, τῶν ἄλλων ἐστὶν ἀπάντων

¹²⁾ σύνεγγυς] Quomodo hoc vocabulum hic sit capien-
 dum, non assequor. Videtur legendum esse, σὺν ἐγγύη·
 posthac quum callidum consilium cepissent, alterque id,
 quod utriusque commune erat, sumsisset facta sponsio-
 ne, etc. In Ciz. vt in edit. Arc. est τοῦ κοινοῦ. Kie ss.

¹³⁾ καὶ ὑπονοήσαντα] Ciz. καθ' ὑπονοήσαντα. Kie ss.

tuor talenta solueret, alteri, vt duo acciperet: dein reum tribus talentis damnauit; atque ita visus est vnicuique talentum donasse. Praeterea quidam apud mulierculam circumforaneam vestem fraudulentem deposuerant, et ne alteri eam redderet, priusquam ambo praesentes adessent, vetuerant. Paulo post eam decepturi, alter commune depositum repetiit, dicens, id cum bona alterius venia fieri; ille vero, qui non adfuerat, sycophantia vsus ad iudicem pactum ab initio inter ipsos initum detulit. quidam Pythagoreorum excipiens dixit, mulierem satisfacturam pacto conuento, quum ambo adfuerint. Alii, quibus inter se videbatur intercedere firma amicitia, in tacitam suspicionem erant delapsi, indicante alteri adulate ipsius, quasi vxor eius ab amico corrumpetur. forte itaque Pythagoreus ingressus officinam fabri aerarii, vbi ille, qui se iniuria putabat affectum, monstrans fabro gladium, quem acuendum illi commiserat, ei succensebat, quasi non satis acuisset; suspicatus est, hunc in eum, qui adulterii delatus erat, comparari. Atque hic, inquit,

14) ἔφη] *Θῆναι* (voluit φάναι: quamquam ἔφη retineri potest, si statuas, orationem indirectam subito transire in directam. *Kiess.*) legendum est. Refertur enim ad accusatiuos praecedentes, *εἰσελθόντα* et *ὑπονοήσαντα*. Deinde pro *ἐπεὶ δείξας*, quod paulo ante praecedit,

ὀξυτέρα, πλὴν διαβολῆς. καὶ τοῦτ' εἰπόντα
 ποιῆσαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιστῆσαι τὴν διάνοιαν,
 καὶ μὴ προπετῶς εἰς τὸν φίλον, ὃς ἔνδον ἦν
 126 προκεκλημένος, ἔξαμαρτεῖν. Ἐτερον δέ, ξένον
 τινὸς ἐκβεβληκότος ἐν ¹⁵) Ἀσκληπιείῳ ζώην
 χρυσίον ἔχουσαν, καὶ τῶν μὲν νόμων τὸ πεσόν
 ἐπὶ τὴν γῆν κωλύόντων ἀναιρεῖσθαι, τοῦ δὲ
 ξένου σχετιάζοντος, κελεῦσαι τὸ μὲν χρυσίον
 ἐξελεῖν, ὃ μὴ πέπτωκεν ἐπὶ τὴν γῆν, τὴν δὲ
 ζώην ἑᾶν· εἶναι γὰρ ταύτην ἐπὶ τῆς γῆς.
 16) Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τῶν ἀγνο-
 ούντων εἰς τύπους ἑτέρους, ἐν Κρότῳ γενέ-
 σθαι λέγουσιν, ὅτι θέας οὔσης, ¹⁷) καὶ γερά-
 νων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερομένων, εἰπόντος
 τινὸς τῶν καταπεπλευκότων πρὸς τὸν πλησίον
 καθήμενον· ὁρᾷς τοὺς μάρτυρας; ἐπακούσας
 τις τῶν Πυθαγορείων ¹⁸) ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ
 (107) τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολαβὼν ὥπερ ἐλέγ-
 χοντες τοὺς παῖδας ἐξεῦρον, καταπεποντικέναι
 τινὰς τὰς ὑπὲρ τῆς νεῶς πετομένας γεράνους
 μαρτυρουμένους. Καὶ πρὸς ἀλλήλους δέ τινες,
 ὥς ἔοικε, διενεχθέντες, νεωστὶ πρὸς Πυθαγό-

prior Edit. (etiam cod. Ciz. Kiess.) male habet,
 ἐπιδείξας: quod mendum etiam ante Nos observauerat
 Desid. Herald. *Animadv. in Iamblichum*, cap. VIII.
 Kust.

15) Ἀσκληπιείῳ] In Ciz. ἀσκληπίῳ. Kiess.

16) Καὶ τὸ μεταφερόμενον δὲ ὑπὸ τ.] Rectius leges,
 καὶ τοῦτο τὸ μεταφερόμενον ὑπὸ — etc. Kust. Cur hoc
 rectius, non video. Kiess.

17) καὶ γεράνων ὑπὲρ τοῦ θεάτρου φερ.] Similis pror-

aliis omnibus acutior est, excepta calumnia. Quo dicto effecit, vt homo ille mentem aduerteret, nec temere in amicum, qui intus erat, antea quippe accitus, peccaret. Alius, quum peregrino cuidam in templo Aesculapii zona aureis plena decidisset, et lex prohiberet, quod lapsum erat, humo tollere; peregrino indignanti praecepit, vt aurum, quod humi non ceciderat, eximeret, zonam vero relinqueret. Quin et id, quod ignari in alia loca transferunt, Crotone accidisse aiunt; quum in ludis publicis grues theatrum superuolarent, et quidam ex iis, qui in portum appulerant, ad eum, qui prope sedebat, diceret: Viden' testes? id audiens aliquis Pythagoreus, eos in curiam magistratum, qui mille viri vocabantur, abstraxit: vbi quaestione habita compertum est, pueros quosdam ab iis in mare abiectos fuisse, qui grues, nauem superuolitantes, testes appellauerant. Quum etiam inter se nouitii quidam Pythagorae discipuli dissidere

sus historia de Ibyco ab aliis narratur. Vide Zenobium Centur. I. Adag. 37. *Kust.* In Ciz. et Arc. γερανῶν. *Kiess.*

- 18) ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον, ὑπολ.] Locum hunc, in quo aliquid est salebrosi, sic lego: ἤγαγεν αὐτοὺς ἐπὶ τὸ τῶν χιλίων ἀρχεῖον. ὅπου ἐλέγχοντες αὐτοὺς, παῖδας ἐξεύρον, etc. Quid enim τὸ ὑπολαβῶν hic sibi velit, haud sane video. Deinde vocem ἐλέγχοντες ex MS. reuocaui pro ἐλέγοντο, quod prior Edit. habet. *Kust.* Omnia sana sunt, si pro ὅπως

ραν παραβιάλλοντες, ¹⁹⁾ ὡς ὁ νεώτερος προσ-
 ελθὼν διελύετο, φάσκων, οὐ δεῖν ἐφ' ἕτερον
 ποιεῖσθαι τὴν ἀναφοράν, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἐπι-
 λαθεῖσθαι τῆς ὀργῆς. ²⁰⁾ τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ,
 φῆσαι τὸν ἀκούοντα, διαφερόντως ἀρέσκειν,
 αἰσχύνεσθαι δὲ ἐπὶ τῷ πρεσβύτερος ὢν μὴ πρό-
 127 τερος αὐτὸς προσελθεῖν. ²¹⁾ Καὶ ταῦτα πρὸς
 ἐκεῖνον εἰπεῖν, ²²⁾ καὶ τὰ περὶ Φιντίαν καὶ
 Δάμωνα, περὶ τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου,
 καὶ ²³⁾ τὰ περὶ Κλεινίαν καὶ Πρῶρον. χωρὶς
 τοίνυν τούτων Εὐβούλου τοῦ Μεσσηνίου πλέ-
 οντος εἰς οἶκον, καὶ ληφθέντος ὑπὸ Τυρρηνῶν
 καὶ καταχθέντος εἰς Τυρρηνίαν, ²⁴⁾ Ναυσί-
 θους ὁ Τυρρηνός, Πυθαγόρειος ὢν, ἐπιγνοὺς
 αὐτόν, ὅτι τῶν Πυθαγόρου μαθητῶν ἐστίν,
 ἀφελόμενος τοὺς ληστὰς, μετ' ἀσφαλείας πολ-
 128 λῆς εἰς τὴν Μεσσήνην αὐτὸν κατέστησε. ²⁵⁾ Καρ-

legas δπερ, locumque sic intelligas: suspicatus id,
 quod quaestione de servis habita deprehenderunt, eos
 aliquot in mare deiecissee. In Ciz. est νέως et πετωμένας.
 Kiess.

19) ὡς ὁ νεώτερος] Hae tres voces in priorē Edit.
 desunt, quas ex MS. reuocavi. Kust. Διελύετο
 omiserat Obrechtus. Est absolute positum et signi-
 ficat in gratiam cum altero redire. Kiess.

20) τὰ μὲν ἄλλα αὐτῷ, φῆσαι τὸν ἀκούοντα] Ita Ku-
 sterus, praeterquam quod interpunctionem neglexerat.
 In Arc. αὐτῶν, in Ciz. αὐτοῖς. Idem Ciz. ἐπὶ τό, et
 πρότερος ἂν αὐτός. Kiess.

21) Καὶ ταῦτα πρὸς ἐκεῖνον εἰπεῖν] Haec verba cor-
 rupta videntur, obscuriora certe sunt ob orationem
 interruptam. Si referuntur ad duos Pythagoreos, de
 quibus ante sermo est, hunc sensum videntur habere:

viderentur, et is, qui iunior erat, alterum adisset in gratiam cum eo rediturus, dicens, non ad alium arbitrum litem referri, sed ipsos inter se irae obliuisci debere: is, cui haec dicebantur, reposuit, sibi quidem hoc dictum quoad caetera valde placere, eo vero se solum erubescere, quod, quum aetate senior esset, non etiam prior in adeundo illo fuisset. Liceret et alia huius generis adiicere, tum quae de Phintia et Damone, tum quae de Platone et Archyta, itemque de Clinia et Proro referuntur. His vero sepositis, mentionem tantum faciemus Eubuli Messenii; quem, quum domum nauigaret, captum a Tyrrhenis, Nausithus Tyrrhenus et Pythagoreus agnouit, de schola Pythagorae esse, eumque praedonibus ereptum secure Messanam deducendum cura-

illum seniore iuniori tum haec dixisse, tum ea quae spectant Phintiam et Damonem etc. Pro περί τε Πλάτωνος καὶ Ἀρχύτου scribendum erit περί τε Πλάτωνα καὶ Ἀρχύταν. *Kiess.*

22) καὶ τὰ περί Φιντίας καὶ Δάμ.] Historia haec prolixè narratur infra cap. XXXIII. *Kust.*

23) τὰ περί Κλεινίας καὶ Πρωῶρον] Historiam ipsam si scire cupis, adi Diodorum in Excerptis Historicis a Valesio editis: itemque Nostrum infra, Num. 238. *Kust.*

24) Ναυσίθους] Ita *Kust.* et *Arc.* In *Ciz. Ναυσίθοος.* *Kiess.*

25) Καρχηδονίων] In *Ciz. Χαλκιδωνίων.* Ibidem paulo post *Χαρχηδόσιος.* *Kiess.*

(108) χηδονίων τε πλείους ἢ πεντάκις χιλίους ἄνδρας, τοὺς παρ' αὐτοῖς σφραττενομένους, εἰς νῆσον ἔρημον ἀποστέλλειν μελλόντων, ἰδὼν ἐν τούτοις Μιλτιάδης ὁ Καρχηδόνιος Ποσειδὼν 26) Ἀργεῖον, ἀμφοτέρω τῶν Πυθαγορείων ὄντες, προσελθὼν αὐτῷ, τὴν μὲν 27) πρῶξιν τὴν ἐσομένην οὐκ ἐδήλωσεν, ἡξίου δ' αὐτὸν εἰς τὴν ἰδίαν ἀποτρέχειν τὴν ταχίστην, καὶ παραπλευούσης νεῶς συνέστησεν αὐτὸν ἐφόδιον προσθεῖς, καὶ τὸν ἄνδρα διέσωσεν ἐκ τῶν κινδύνων. ὅλως δὲ πάσας εἴ τις λέγοι τὰς γεγενημένας ὁμιλίας τοῖς Πυθαγορείοις πρὸς ἀλλήλους, ὑπεραίροι ἂν τῷ μήκει τὸν ὄγκον καὶ τὸν καιρὸν τοῦ 129 συγγράμματος. Μέτειμι οὖν μᾶλλον ἐκ' ἐκείνων, ὡς ἦσαν ἔνιοι τῶν Πυθαγορείων πολιτικοὶ καὶ ἀρχικοί. καὶ γὰρ νόμους ἐφύλαττον, καὶ πόλεις Ἰταλικὰς 28) διώκησάν τινες, ἀποφαινόμενοι μὲν καὶ συμβουλευόντες τὰ ἄριστα, ὧν ὑπελάμβανον, ἀπεχόμενοι δὲ δημοσίων προσόδων. πολλῶν δὲ γιγνομένων κατ' αὐτῶν διαβολῶν, ὅμως ἐπεκράτει μέχρι τινὸς ἡ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστ' ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι τὰ περὶ τῆς πολιτείας. ἐν τούτῳ δὲ τῷ χρόνῳ δοκοῦσιν αἱ κάλλιστα τῶν

26) Ἀργεῖον] Ex MS. pro Ἀργεῖον, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger locum sic legere voluisse videtur: τῶν Πυθαγορείων ὧν τις, deleto vocabulo ἀμφοτέροι. Mihi videntur haec omnia, ἀμφοτέροι τῶν Πυθαγορείων ὄντες, o margine in contexta illata esse. Kiess.

vit. Quum etiam Carthaginienses plus quam quinque mille milites in desertam insulam exposituri essent, Miltiades Carthaginiensis videns inter illos Possiden Argium; (ambo autem Pythagorei erant) adiit ipsum, tegensque quid acturus esset, vt quam celerime in patriam proficisceretur, hortatus est, et naui praetereunti commendatum viatico instruxit, virumque hoc modo periculo subduxit. In vniuersum autem si quis exsequi per omnia vellet, quomodo Pythagorei secum inuicem versati sint, prolixitate orationis iustam libri temporisque mensuram excederet. Quin ad illa potius transeo, quod plurimi Pythagoreorum politici et ad imperandum idonei fuerint. Nam et legibus conseruandis vacarunt; et nonnulli Italicas vrbes rexerunt, introductis in illas, praeter abstinentiam a publicis redditibus, aliis quoque decretis consiliisque, quae optima ipsis videbantur: et quamuis plurimis calumniis impetiti essent, aliquamdiu tamen Pythagoreorum virtus et ipsarum etiam ciuitatum beneuolentia praeualuit; vt ab illis respublikas administrari desiderauerint. Eo itaque tempore in Italia et Sicilia pulcherri-

27) πράξιν] In Ciz. πράξιν, ibidemque deest οὐκ ante ἰδηλωσεν. Kiess.

28) διαίτησάν] Ciz. διαίτησάν. Kiess.

πολιτειῶν ἐν Ἰταλίᾳ γενέσθαι καὶ ἐν Σικελίᾳ.
 150 29) Χαρώνδας τε γὰρ, ὁ Καταναῖος, εἰς εἶναι
 (109) δοκῶν τῶν ἀρίστων νομοθετῶν, Πυθαγόρειος
 ἦν· Ζάλευκός τε, καὶ 30) Τιμάρης, οἱ Λοκροὶ,
 ὀνομαστοὶ γεγεννημένοι ἐπὶ νομοθεσίᾳ, Πυθα-
 γόρειοι ἦσαν· οἳ τε τὰς Ῥηγινικὰς πολιτείας
 συστήσαντες, τὴν τε γυμνασιαρχικὴν κληθεῖ-
 σαν, καὶ τὴν 31) ἐπὶ Θοκλέους ὀνομαζομένην,
 Πυθαγόρειοι λέγονται εἶναι. Φύτιός τε, καὶ
 Θεοκλῆς, καὶ 32) Ἐλικάων, καὶ Ἀριστοκράτης,
 διήνεγκαν ἐπιτηδεύμασί τε καὶ ἔθουσιν, οἷς καὶ
 33) αἱ ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις πόλεις κατ' ἐκεί-
 νους τοὺς χρόνους ἐχρήσαντο. ὅλως δὲ εὗρε-
 τὴν αὐτὸν γενέσθαι φασὶ καὶ τῆς πολιτικῆς
 ὅλης παιδείας, εἰπόντα μηδὲν εἰλικρινὲς εἶναι
 τῶν ὄντων πραγμάτων, ἀλλὰ μετέχειν 34) καὶ
 γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων·

29) Χαρώνδας] Vide omnino eruditissimum Richard. Bentleium in Dissert. de Phalar. Epist. p. 343. et seqq. ubi pluribus argumentis enunciat, Charondam et Zaleucum non fuisse Pythagoreos, nec leges suas a Pythagora accipere potuisse, cum Pythagora ipso antiquiores fuerint. Kust.

30) Τιμάρης] Hic infra, Num. 172. vocatur Τιμάρατος. Kust.

31) ἐπὶ Θοκλέους] Obrechtus legit, Εὐθικλείους, ut ex versione eius patet. Sed cuius secutus fuerit auctoritatem, nobis non constat. Arcerius scribendum putabat, vel Ἐπιθοκλέους, una voce; vel ἐπὶ Διοκλέους, vel Ἐμπεδοκλέους. Sed hoc est ariolari, non vero certi quid afferre. Nos, quoniam veterum auctoritate destituti sumus, ipsum quidem nomen proprium mutare non audemus, sed tantum scribendum existimamus, ὑπὸ Θιοκλείους. Kust. Θεοκλείους etiam Scaliger. K i e s s.

mae rerumpublicarum fuisse videntur. Nam Charondas Catanaeus, vnus ex optimis legislatoribus, et Zaleucus, atque Timares Locrenses, itidem ob leges latas celeberrimi, Pythagorei fuerunt: vt et qui Rheginorum respublicas ordinarunt, tum quae gymnasiarchica vocabatur, tum quae ab Euthycle nomen tulit. Itemque Phytius, Theocles, Elicaon, et Aristocrates institutis moribusque inter Pythagoreos praecelluerunt: quibus et ipsis eo tempore ciuitates eius regionis utebantur. In genere aiunt, omnium politicarum disciplinarum Ipsum auctorem fuisse, quum diceret, nihil in primis rerum elementis purum, sed terram ignis, ignem aeris, aerem aquae, aquam spirituum participem esse: eodem modo

32) *Ἐλικίων*] Ita Ciz. et Par. e marg. Spanh. etiam hic, vt Num. 172., quare restituimus. In edd. Arc. et Kust. hoc loco scriptum erat, *Ἐλικίων*. *Kiess.*

33) αἱ ἐν ἐκ.] In Ciz. deest αἱ. *Kiess.*

34) καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδ.] Obrechtus locum hunc plenius sic legit: καὶ γῆν πυρός, καὶ αἶρος, καὶ αἶρα ὕδατος, καὶ ὕδωρ πνευμάτων. Deinde ea, quae sequuntur, καὶ ταῦτα πνεύματος ἐστὶ, vt superuacanea prorsus et inutilia delenda sunt: eodem vero loco scribendum, ὡς αὐτὸς δέ, vel simile quid. *Kust.* In πνεύματος necesse est verbum lateat, ex quo pendeat genitiuus αἰσχροῦ. Quod in hanc me opinionem deducit, vt scribendum censeam: καὶ γῆν πυρός, καὶ πῦρ ὕδατος καὶ πνευμάτων καὶ κατὰ ταῦτα μέτοχόν ἐστι καλὸν αἰσχροῦ, etc. Deinceps scriptura κατὰ λόγον alteri καταλόγον vbiuis praeferenda videtur. *Kiess.*

καὶ ταῦτα πνεύματος ἐστὶ καλὸν αἰσχροῦ, καὶ
 δίκαιον ἀδίκου, καὶ τὰλλα κατὰ λόγον τοῦ-
 (110) τοις. ἐκ δὲ ταύτης τῆς ὑποθέσεως λαβεῖν τὸν
 λόγον τὴν εἰς ἑκάτερον μέρος ὁρμήν. δύο δὲ
 εἶναι κινήσεις καὶ τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς·
 τὴν μὲν ἄλογον, τὴν δὲ προαιρετικὴν. 35) πο-
 λιτειῶν δὲ γραμμὰς τινὰς τοιάσδε τρεῖς συστη-
 σάμενον, τοῖς ἄκροις ἀλλήλων συμψανούσας,
 καὶ μίαν ὀρθὴν γωνίαν ποιούσας· τὴν μὲν ἐπί-
 τριτου φύσιν ἔχουσιν· τὴν δὲ πέντε τοιαῦτα
 δυναμένην· τὴν δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἀνάμε-
 131 σον. Λογιζομένων δ' ἡμῶν τὰς τε τῶν γραμ-
 μῶν 36) πρὸς ἀλλήλας συμπτώσεις, καὶ τὰς τῶν
 χωρίων τῶν ὑπὸ τούτων, βελτίστην ὑποτυποῦ-
 σθαι πολιτείας εἰκόνα. σφετερίζασθαι δὲ τὴν
 οὐσίαν 37) Ἠλλάτωνα, λέγοντα φανερώς ἐν τῇ

35) πολιτειῶν κ. τ. λ.] Vt hic locus recte intelligatur, cogitandum est de triangulo rectangulo, cuius latera longitudine numeris 3, 4, 5 respondeant, latera autem ad angulum rectum siue κάθετοι inter se ita se habeant, vt 3 ad 4, siue ita, vt sit alterum ad alterum in ratione ἐπιτρίτω. Nam ἐπιτρίτον hic tantum ternarium significare, id Loganus temere affirmavit. Est hic eadem breuiloquentia, quam supra cap. XXVI. not. 22. in eodem vocabulo notauimus. Ratio haec est, $4:3=1\frac{1}{3}=ἐν ἐπιτρίτῳ λόγῳ$. Tum, $3^2+4^2=5^2$. — In Ciz. ante μίαν deest καί; et post τὴν abest μὲν. Idem cum Arcerio pro ἐπιτρίτου, quod habet Kuster., offert ἐπιτρίτον, quod restituiimus. Denique dat ἀνὰ μέσον. Kiess.

36) πρὸς ἀλλήλας] In Ciz. vt in Arc. πρὸς ἀλλήλα. Idem deinceps pro ὑπὸ τούτων habent ἀπὸ τούτων, quod praefero. Sensus est: quadrata quae ex his lineis oriuntur. — Pro ὑποτυποῦσθαι πολιτείας εἰκόνα

turpe honesto, iniustum iusto admistum esse, et alia eadem qua haecce ratione: iuxta istud vero suppositum rationem in alterutram partem ferri. Duos autem esse corporis et animae motus, alterum ratione carentem, alterum spontaneum. Respublicas vero tres quasdam lineas constituere, quarum extremae se inuicem contingerent, et vnum rectangulum conficerent, ita vt prima illarum epitriti, secunda dia pente naturam habeat, tertia inter ambas anameses locum teneat: ratiocinantibus autem nobis, quemadmodum lineae istae inter se coincidant, et quaenam spatia circumscribant, optimam reipublicae formam repraesentari. Huius autem inuenti gloriam sibi vindicauit Plato in libris *de Republica* aperte

Loganus coniicit p. 102. ὑποτινποῦσθαι πολιτείαν τοῦτο: male. *Kiess.*

- 37) Πλάτωνα, λέγοντα — ἐν τῇ Πολ.] Arcerius hic notauerat, Platonis sententiam a Iamblichō hoc loco citatam occurrere in *Epinomide*, sub finem. Sed fallitur. Exstat enim libro VIII. *de Rep.* (§. 2. p. 282. ed. Ast.) haud procul ab initio: vbi Philosophus ait: ὧν ἐπίτрито; πνθμὴν πεμπάδι συζυγεις, διο ἀρμονίας παρέχεται. Aristides Quintil. lib. III. *de Musica*, p. 152. Edit. Meibom. Τοῦτου δὴ καὶ Πλάτων φησὶν ἐπίτрито πνθμένα πεμπάδι συζυγέτια. Caeterum hanc Platonis sententiam refutat Aristoteles lib. V. *de Republ.* c. XII. (cap. X. ed. Schn.) *Kust.* Loganus praeterea citat Iamblichum in Nicomachi Arithm. p. 116. Tennul. Bullialdum ad finem notarum suarum in Theon. Smyrnaeum, p. 252. *Kiess.*

Πολιτεία, τὸν ἐπίτριτον ἐκείνον πυθμένα, τὸν
 τῇ πεμπάδι συζευγνύμενον, καὶ τὰς δύο παρε-
 χόμενον ἀρμονίας. ἀσκηῖσαι δέ φασιν αὐτὸν
 καὶ τὰς μετριοπαθείας, καὶ τὰς μεσότητας,
 καὶ ³⁸⁾ τὸ σὺν τινι προηγουμένῳ τῶν ἀγαθῶν
 ἕκαστον εὐδαίμονα ποιεῖν τὸν βίον, καὶ συλ-
 λήβδην προσευρεῖν τὴν αἴρεσιν τῶν ἡμετέρων
 132 ἀγαθῶν καὶ προσηκόντων ἔργων. Ἀπαλλάξαι
 δὲ λέγεται τοὺς Κροτωνιάτας καὶ τῶν παλλα-
 (111) κιδων, καὶ καθόλου τῆς πρὸς τὰς ἀνεγγύους
 γυναῖκας ὁμιλίας. ³⁹⁾ πρὸς Δειωνῶ γὰρ τὴν
 Βροντίνου γυναῖκα, τῶν Πυθαγορείων ἑνός,
 οὖσαν σοφὴν τε καὶ περιττὴν τὴν ψυχὴν, (ἥς
 ἐστὶ καὶ τὸ καλὸν καὶ περίβλεπτον ῥῆμα, τὸ
 4^ο) τὴν γυναῖκα δεῖν θύειν αὐθημερόν, ἀνι-
 σταμένην ἀπὸ τοῦ ἑαυτῆς ἀνδρός· ὃ τινες
 4¹⁾ εἰς Θεανῶ ἀναφέρουσι) πρὸς δὲ ταύτην
 παρελθούσας τὰς τῶν Κροτωνιατῶν γυναῖκας
 παρακαλέσαι περὶ τοῦ συμπεῖσαι τὸν Πυθα-
 γόραν διαλεχθῆναι περὶ τῆς πρὸς αὐτὰς σω-

38) τὸ σὺν τινι] In Ciz. τῷ σὺν τινι. 'Quod sequitur
 ἕκαστον, est masculinum. Pythagoras suos etiam ad
 id excoluit, ut vitam singuli eo felicem redderent,
 quod praecipuum quoddam bonum sibi adiungerent.
 Kiess.

39) πρὸς Δειωνῶ] Arcerius scribendum monuit, πρὸς
 Θεανῶ: quod probō. Sic enim Brontini vxor appel-
 latur infra, cap. ult. sub finem: itemque a Suida v.
 Θεανῶ, et Laertio, lib. VIII. num. 42. Erat vero et
 altera Theano, Pythagorae vxor, cuius etiam hoc ipso
 loco post aliquot versus fit mentio. Kust. In Ciz.
 Δειωνῶ, accentu certe recte posito. Kiess.

dicens, epitritum illud fundamentum quinario coniunctum duplicem harmoniam prae-
bere. Aiunt praeterea illum excoluisse affectum moderationem et mediocritatem, atque hoc, vt singuli adiuncto bono quodam praecepto vitam beatam efficerent: et vt paucis multa complectar, adinuenisse eundem ferunt electionem bonorum nostrorum officiorumque, quae cuique conueniunt. Insuper illum dicunt Crotoniatas a pellicum, aliarumque mulierum non legitime desponsatarum consuetudine abduxisse. Venisse enim Crotoniatarum vxores ad Deinono Brontini Pythagorei coniugem, sapientia et animi dotibus praecellentem; (cuius est etiam egregium illud et illustre dictum, quod quidam Theanoni acceptum ferunt; mulieri eo ipso die fas esse sacra facere, quo a marito suo surrexerit;) eamque rogasse, persuaderet Pythagorae, vt ad maritos suos de

40) τὴν γυναῖκα δὲν εἶεν ἀνδρῶν.] Paulo aliter apophthegma hoc refert Laertius lib. VIII. num. 43. alii-
que scriptores a Menagio ibi citati. Illis vero (quod obiter moneo) addendus est Theo in *Progymnasmatibus* pag. 69. Confer etiam Nostrum supra, Num. 55. ubi dictum hoc ipsi Pythagorae tribuitur. *Kust.* Τοῦ ἑαυτῆς pro τοῦ ἑαυτοῦ, quod editiones Arc. et *Kust.* dant, Cizensis cod. obtulit. *Kiess.*

41) εἰς Θεανὸν] Vtique cum Arcerio addendum censeo τὴν τοῦ Πυθαγόρου, i. e. *Pythagorae uxorem*: vt sic distinguatur a Theanone Brontini vxore; cuius paulo ante facta est mentio. *Kust.*

φροσύνης τοῖς ἀνδράσιν αὐτῶν· ὁ δὲ καὶ συμ-
 βῆναι. καὶ τῆς γυναικὸς ἐπαγγελιαμένης, καὶ
 τοῦ Πυθαγόρου διαλεχθέντος, καὶ τῶν Κρο-
 τωνατῶν 42) πεισθέντων, ἀναιρεθῆναι παντά-
 133 πασι τὴν τότε ἐπιπολάζουσαν ἀκολασίαν. Ἐτι
 παρὰ Πυθαγόραν, 43) ἀφικομένων εἰς τὴν πό-
 λιν τῶν Κροτωνατῶν ἐκ τῆς 44) Συβάριδος
 (112) πρεσβευτῶν, 45) ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγά-
 δων, θεασάμενόν τινα τῶν πρέσβεων αὐτόχει-
 ρα γεγενημένον τῶν αὐτοῦ φίλων, μηδὲν ἀπο-
 κρίνασθαι αὐτῷ. ἐπερομένου δὲ τοῦ ἀνθρώ-
 που καὶ βουλομένου τῆς ὁμιλίας αὐτοῦ μετέ-
 χειν, εἰπεῖν, ὥς οὐ θεμιστεύοι τοῖς ἀνθρώ-
 ποις. ὅθεν δὲ καὶ παρὰ τισιν 46) Ἀπόλλωνα
 νομισθῆναι αὐτόν. ταῦτα δὲ πάντα, καὶ ὅσα
 μικρὸν ἔμπροσθεν 47) εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῶν
 τυράννων καταλύσεως, καὶ τῆς τῶν πόλεων
 ἐλευθερώσεως τῶν ἐν Ἰταλίᾳ τε καὶ Σικελίᾳ,
 καὶ ἄλλων πλειόνων, δείγματα ποιησώμεθα
 τῆς εἰς τὰ πολιτικὰ ἀφελείας αὐτοῦ, ἣν συνε-
 βάλλετο τοῖς ἀνθρώποις.

42) πεισθέντων] Ex MS. pro πρὸςθέντων, quod prior Edit. nullo sensu habet. Kust.

43) ἀφικομένων εἰς τὴν π.] Historiae huius vberior cognitio haurienda est ex Diodor. Sic. lib. XII. et Nostro infra, Num. 177. Kust.

44) Συβάριδος] In Ciz. σιβαρίδος. Kiess.

45) ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν] Sic etiam legitur infra, Num. 177. At magis Graecum est, ἐπὶ τῇ ἐξαίτησι. Cae-

continentia vxoribus debita verba faceret: idque etiam effectui datum esse: muliere enim id quod rogata erat promittente, Pythagora vero verba faciente, et Crotoniatis assentientibus, ea quae inualuerat libido prorsus e medio sublata est. Memorant insuper, quum legati Sybaride Crotonem ad deposcendos exules venissent, Pythagoram vnum ex legatis conspicientem, qui hominem sibi amicum propria manu interfecerat, nullo illum responso dignatum esse: quin interroganti et colloquium petenti negasse, se homicidis responsa dare: vnde etiam a quibusdam Apollo habitus est. Haec sane omnia, et quae paulo ante de tyrannorum subuersione, vrbiumque Italicarum et Sicularum liberatione aliisque compluribus diximus, indicio sint, quanta ille commoda circa res ciuiles in homines contulerit.

terum Arcerius ἀστόχως plane pro ἐξαίτησιν legendum censebat ἐξήτασιν: merito eam ob causam notatus a Desider. Heraldo *Animaduers.* in Iamblichum, p. 176. *Kust.* Lectio ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν non est solicitanda. Ita Ioseph. A. I. II, 6. 3. ἤκομέν τε νῦν ἐπ' ἀγορὰν αἰτοῦ, *adamus frumentum emturi.* Alia accusatiui exempla vid. in Matthiae gram. gr. mai. p. 860. *Kiess.*

46) Ἀπόλλωνα] Ciz. ὑπόλλωνα. *Kiess.*

47) εἰρήκαμεν περὶ τῆς τῶν τυφ.] *Supra Num. 33. Kust.*

Κ Ε Φ. κή.

184 Τὸ δὴ μετὰ τοῦτο μηκέθ' οὕτως κοινωνῶς, ἀλλὰ ¹⁾ κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι, τὰ τῶν ἀρετῶν ἔργα αὐτοῦ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. ἀρξώμεθα δὲ πρῶτον ἀπὸ θεῶν, ὥσπερ ²⁾ καὶ νομίζεται, τὴν τε ὁσιότητα αὐτοῦ πειραθῶμεν ἐπιδείξαι, καὶ τα ἀπ' αὐτῆς θαυμαστά ἔργα ἐπιδείξωμεν ἑαυτοῖς καὶ τῷ λόγῳ κοσμήσωμεν. Ἐν μὲν οὖν δειγμα αὐτῆς ἐκεῖνο ἔστω, οὗ καὶ πρότερον ἐμνημονεύσαμεν, ὅτι δὴ ἐγίνωσκε τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν, τίς ἦν, καὶ πόθεν εἰς τὸ σῶμα εἰσελη-
(113) λύθει, ³⁾ τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους, καὶ τούτων πρόδηλα τεκμήρια παρείχε. μετὰ τοῦτο τοινοῦν ἐκεῖνο. ⁴⁾ Νέσσον ποτὲ τὸν ποταμὸν σὺν πολλοῖς τῶν ἐταίρων διαβαίνων προσεῖπε τῇ φωνῇ· καὶ ὁ ποταμὸς γεγωνόν τι καὶ τρα-
νὺν ἀπεφθέγγετο, πάντων ἀκουόντων· Χαῖρε Πυθαγόρα. ἔτι μᾶ καὶ τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ ἔν τε

1) κατ' ἰδίαν ἀπτόμενοι] Ita Kust. In Ciz. ἀλλὰ καὶ κατ' ἰδίως ἀποτεμόμενοι. Hoc ἀποτεμόμενοι, quod etiam Arcerius habet, et per se non est deterius, quam Kusteri ἀπτόμενοι, ei propter praegressum accusativum, adeo praefereendum. Kiess.

2) καὶ νομίζεται] Hoc καί, quod edd. Arc. et Kust. ignorant, e cod. Ciz. addidi. Kiess.

3) τοὺς τε προτέρους αὐτῆς βίους] Hanc Pythagorae imposturam merito ridet et exagitat Laotant. Disin. Institut. lib. III. p. m. 151. Kust.

4) Νέσσον ποτὲ τὸν ποταμὸν — τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ] Haec omnia habet etiam Porphyrius, Num. 27. 28. 29. nisi quod pro flumine Nesso nominet Caucasum. Laertius lib. VIII. Num. II. eandem de Pythagora hi-

C A P. XXVIII.

Quod restat, non amplius, vt hactenus, communiter, sed singillatim attingentes, virtutum eius opera oratione exornabimus. Primo autem a diis, vt fieri par est, initium faciemus, pietatemque eius et a pietate profecta admiranda opera nobis ob oculos ponentes, sermone celebrabimus. Sit igitur inter alia hoc eius pietatis indicium, quod prius commemorauimus: quod scilicet animam suam, quaenam esset, vndeque in corpus venisset, et priora vitae actae genera nouerit, atque horum manifesta et clara documenta dederit. Post haec et istud, quod Nessum fluuium aliquando multis discipulis comitatus, transiens voce compellaverit, et flumen articulate clareque omnibus audientibus responderit: *Salue Pythagora.* Deinde vno eodemque die Metaponti in

storiā narrans, *Nessum* itidem fluuium illum vocat. At Aelianus *Var. Hist.* lib. II. cap. XXVI. *Κῶσαν* appellat; idemque lib. IV. cap. XVII. *Κόσαν*. In diuersum ab his abit Apollonius cap. VI. *Histor. Comment.* qui sic ait: Ἐπὶ τοῦ κατὰ Σάμον ποταμοῦ, διαβαίνον σὺν ἄλλοις, ἤκουσε φωνὴν μεγάλην ὑπὲρ ἄνθρωπον, Πυθαγόρα χαῖρε. Sic ergo scriptores hi, quod ad rem ipsam attinet, consentiunt; at in nomine fluuii discrepant. Nos vt in re dubia et incerta nihil definimus, sed tantum Lectorem remittimus ad Menagium in dictum locum Laertii, et Iacob. Perizonium ad Aelian. *Var. Histor.* lib. II. cap. 26. *Kust.* In *Ciz.* σὺν τοῖς πολλοῖς τ. ἐτ. *Kiest.*

Μεταποντίῳ τῆς Ἰταλίας καὶ ἐν Ταυρομενίῳ
 τῆς Σικελίας συγγεγονέναι καὶ διελέχθαι κοι-
 νῇ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταίροις ⁵⁾ αὐτοῦ, ⁶⁾ δια-
 βεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες, σταδίων ἐν με-
 ταιχμίῳ παμπόλλων καὶ κατα γῆν καὶ κατὰ
 θάλατταν ὑπαρχόντων, οὐδ' ἡμέραις ἀνυσίμων
 135 πᾶν πολλαῖς. Τὸ μὲν γάρ, ὅτι τὸν μηρὸν
 χρύσειον ἐπέδειξεν ⁷⁾ Ἀβάριδι τῷ Ὑπερβορέῳ,
 εἰκάσαντι αὐτὸν Ἀπόλλω εἶναι τὸν ⁸⁾ ἐν Ὑπερ-
 βορείοις, οὐπερ ἦν ἱερεὺς ὁ Ἀβάρης, βεβαι-
 οῦντα, ὥς τοῦτο ἀληθὲς ὑπολαμβάνοι καὶ οὐ
 (114) διαψεύδοιτο, πᾶν τεθρύλληται· καὶ μυρία
 ἕτερα τούτων θειότερα καὶ θαυμαστότερα περὶ
 τάνδρὸς ὁμαλῶς καὶ συμφώνως ἱστορεῖται·
⁹⁾ προῤῥήσεις τε σεισμῶν ἀπαράβατοι, καὶ
 λοιμῶν ἀποτροπαὶ σὺν τάχει, καὶ ἀνέμων
 βιαιῶν χαλαζῶν τε χύσεως παραντίκα ¹⁰⁾ κα-

5) αὐτοῦ] Sic scripsi pro αὐτῶν, quod cum editioni-
 bus Arc. et Kust. etiam Ciz. agnoscit. Pluralem fal-
 sum esse, patet: nam pronomen referendum est ad
 solos ipsius, i. e. Pythagorae, discipulos. Kiess.

6) διαβεβαιοῦνται σχεδὸν ἅπαντες] Sic ex Porphyrio
 locum hunc emendauimus. Ante enim male, διαβε-
 βαιοῦντα σχεδὸν ἅπαντες. Kust. In Ciz. et Par. e
 marg. Spanh. recte διαβεβαιοῦνται. Idem Ciz. deinceps
 cum Arcerio μεταίχμιῳ. Kiess.

7) Ἀβάριδι] Ita Ciz. In Kust. edit. Ἀβάρη, in Arc.
 Ἀβάρη. Kiess.

8) ἐν Ὑπερβορείοις] In Ciz. et Arc. deest ἐν: item in
 illo scriptum est ὑπερβοραίοις, antea tamen ὑπερβορέῳ.
 Paulo inferius omnes habent ὑπερβόρειοι. Mox βεβαι-
 οῦντα est lectio ed. Kust., Arcerii βεβαιοῦν, et cod.
 Ciz. βεβαιοῦνται. Hoc βεβαιοῦνται debetur oscitanti li-

Italia et Tauromenii in Sicilia versatum, cumque vtriusque loci discipulis locutum esse, pene omnes affirmant; plurimis licet terra marique stadiis, et quae nec multis diebus quis confecerit, interiectis. Iactatum est autem abunde etiam vulgi sermonibus, quod Abaridi Hyperboreo, ipsum Apollini apud populares suos culto, cuius sacerdos erat, assimilanti, femur aureum ostenderit; vt confirmaret, quod secundum rei veritatem sic de eo iudicasset, minimeque in eo deceptus fuisset. Sunt et millia alia his diviniore magisque miranda, quae vniiformi consonaque narratione de viro traduntur: qualia sunt, terrae motus infallibiliter praedicti, pestes celeriter depulsae, ventorum violentorum grandinisque effusiones absque

brario, cui διαββαλοῦνται, quod modo scripserat, adhuc ante oculos obuersaretur. Infinitius βεβαλοῦν aperte falsus est. Denique βεβαλοῦντα, si sanum est, aut sic intelligi potest, vt coniungatur cum μηρόν, hoc sensu: femur aureum, quod fidem faceret Abaridi, eum non falsum esse; aut sic, vt statuatur, βεβαλοῦντα referri ad Pythagoram, oratione recta subito abeunte in indirectam. Verum e sect. 92. coniectias, potius sic legendum esse: — βεβαλὼν αὐτόν, ὥς, κ. τ. λ. — Deinceps ante πάνι Ciz. cum Arcerio addit καί. Kiess.

- 9) προῤῥήσεις τε σεισμῶν] Ita Kust. et Arc. In Ciz. τῶν σεισμῶν, omissa particula τε. Kiess.
- 10) κατενῥήσεις] Ita recte Kust. et Arc. Scaliger vertit: tranquillationes. In Ciz. et Par. e marg. Spanh. est κατάνησις. Kiess.

τευνήσεις, καὶ κυμάτων ποταμίων τε καὶ θα-
 λασσίων ¹¹⁾ ἀπευδιασμοὶ πρὸς εὐμαρῇ τῶν ἐταί-
 ρων διάβασιν· ὧν μεταλαβόντας Ἐμπεδοκλέα
 τε τὸν Ἀκραγαντῖνον, καὶ Ἐπιμενίδην τὸν
 Κρήτα, καὶ Ἀβαριν τὸν Ἐπερβόρεον, πολ-
 λαχῇ καὶ αὐτοὺς τοιαῦτά τινα ἐπιτετελέκναι.
 136 Δῆλα δ' αὐτῶν τὰ ποιήματα ὑπάρχει· ἄλλως
 τε καὶ ¹²⁾ Ἀλεξάνεμος μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον
 Ἐμπεδοκλέους· ¹³⁾ Καθαρτῆς δέ, τὸ Ἐπιμενί-
 δου· Αἰθροβάτης δέ, τὸ Ἀβάριδος, ¹⁴⁾ ὅτι ἄρα
¹⁵⁾ οἶσι τῷ τοῦ ἐν Ἐπερβορέοις Ἀπόλλωνος, δω-
 ρηθέντι αὐτῷ, ἐποχούμενος ποταμούς τε καὶ
 πελάγη καὶ τὰ ἄβαστα διέβαινεν, ἀεροβατῶν
 τρόπον τινά· ὅπερ ὑπενόησαν καὶ Πυθαγόραν
 τινὲς πεπονθέναι τότε, ἥνικα καὶ ἐν Μεταπον-
 τίῳ καὶ ¹⁶⁾ Ταυρομενίῳ τοῖς ἐκατέρωθεν ἐταί-
 ροις ὠμίλησε τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ. λέγεται δ' ὅτι
 (115) καὶ σεσμὸν ἐσόμενον ἐπὶ φρέατος, οὗ ἐγεύσατο,
 προηγόρευσε· καὶ περὶ νεῶς ¹⁷⁾ οὐριοδρομούσης,
 137 ὅτι καταποντισθήσεται. Καὶ ταῦτα μὲν ἔστω

11) ἀπευδιασμοὶ] Sic etiam Porphyrius. Quam vocem
 caeteroqui suspectam habebat Arcerius, eiusque loco
 scribendum suspicabatur ἀπωθισμοί: sed male. Est
 enim vox insolens quidem, attamen vitii expers, si-
 gnificatque tranquillationes, si sic dicere liceat, vel
 serenationes, ab εὐδία. Kust. Pro τῶν ἐταίρων in Ciz.
 ut in ed. Arc. τῶν ἐτέρων. Kiess.

12) ἀλεξάνεμος] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par.
 ἀλεξανέμας. Kiess. [Ἀλεξανέμας verum. V. omnino
 Valckenar. ad Euripid. Phoen. v. 120. Schaefer.]

13) Καθαρτῆς] Ita scripsi pro corrupto καθαρίης. Ve-
 rum habet Porphyrius loco laudato, quod monuerunt

mora sedatae, fluctus maris et fluminum placati, vt discipuli facilius transire possent. Quorum compotes etiam facti Empedocles Agrigentinus, Epimenides Cretensis, et Abaris Hyperboreus, multis in locis talia facinora designarunt. Satis autem nota sunt ipsorum opera: inprimis vero, quod Empedocles cognominatus fuerit *Alexanemos*, ventorum depulsor; Epimenides *Cathartes*, expiator; Abaris vero *Aithrobates*, aërambulus: qui posterior hoc nomen tulit, cum telo sibi ab Apolline Hyperboreo donato vectus, flumina, maria, et inuia quaeque, per aërem quodammodo incedens, superaret. Quod aliqui et Pythagoram vsurpasse opinantur, cum vno die Metaponti et Tauromenii cum vtriusque loci discipulis versatus est. Fertur et futurum terrae motum apud puteum, quem degustauerat, praedixisse; et nauem submersum iri, quae secundo vento vehabatur. Atque haec sint certa eius pietatis

. Kusterus ad h. l. et Rittershus. ad Porphyrr. p. 39. [it. in Ind. rer. memorab. *Schaefer*.] Tum Ciz. male τὸν ἐπιμενίδου. *Kiess*.

14) ὅτι] Ita Kust. e Par. In Ciz. et Arc. ὅτι. *Kiess*.

15) οἰστῶν τοῦ ἐν Τρεβορ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. Kust. Deinceps in Ciz. vt in Arc. ἀπόλλω pro ἀπόλλωνος. *Kiess*.

16) Ταυρομενίῳ] In Ciz. ταυρομένῳ. Deinde pro ἐκατέρωθεν Rittershus. ex Porphyrio p. 39. hic scribi iubet ἐκατέρωθεν. — Ciz. δμίλησε. *Kiess*.

17) ουριοδομουσης] Ciz. οὐριοδομουσης. *Kiess*.

τεκμήρια τῆς εὐσεβείας αὐτοῦ. βούλομαι δὲ ἄνωθεν τὰς ἀρχὰς ὑποδείξαι τῆς τῶν θεῶν θρησκείας, ἃς προσετήσατο Πυθαγόρας τε καὶ οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἄνδρες. ¹⁸⁾ ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ πράττειν ¹⁹⁾ ἢ μὴ πράττειν διορίζουσιν, ἐστέχασται τῆς πρὸς τὸ θεῖον ²⁰⁾ ὁμιλίας· καὶ ἀρχὴ αὕτη ἐστὶ, ²¹⁾ [καὶ βίος ἅπας συντέτακται πρὸς τὸ ἀκολουθεῖν τῷ θεῷ, καὶ ὁ λόγος οὗτος ταύτης ἐστὶ] τῆς φιλοσοφίας· ²²⁾ ὅτι γελοῖον ποιοῦσιν οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοθεν ποθεν ζητοῦντες τὸ εὖ, ἢ παρὰ τῶν θεῶν, καὶ ὅμοιον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐν βασιλευμένῃ χώρᾳ τῶν πολιτῶν τινὰ ὑπαρχον θεραπεύσῃ, ἀμελήσας αὐτοῦ τοῦ πάντων ἄρχοντος. τοιοῦτον γὰρ οἶονται ποιεῖν τοὺς ἀνθρώπους. ἐπεὶ γὰρ ²³⁾ ἐστὶ τε θεός, καὶ οὗτος πάντων κύριος· ²⁴⁾ δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τοῦ κυρίου τὰ-
(116) γανθὸν αἰτεῖν· πάντες τε, οὓς μὲν ἂν φιλῶσι καὶ οἷς ἂν χαίρωσι, τούτοις διδόασι τὰ γανθά·

18) ἅπαντα ὅσα περὶ τοῦ πράττειν — τὰναντία] Totus hic locus legitur etiam supra, Num. 86. 87. Kust. In Ciz. et Arc. περὶ τὸ πράττειν. Kiess.

19) ἢ μὴ πράττειν] Haec in priore Edit. desunt; quae ex MS. reuocauit. Kust.

20) ὁμιλίας] Hoc, quod pro vulgato ὁμολογίας vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ut dogmatibus Pythagoreorum vnice conueniens, in contexta recipere non dubitauit. In Ciz. ἐστέχασθαι, ut in edit. Arc. Kiess.

21) καὶ βίος ἅπας συντ.] Verba haec vncis inclusa desunt in MS. At eadem leguntur etiam supra Num.

indicia. Lubet autem etiam cultus diuini repetita altius principia ostendere, quae a Pythagora et eius sectatoribus proposita sunt: quod scilicet omnia, quae de agendis vel fugiendis definiunt, tendant ad consuetudinem cum deo: estque principium, ad quod omnis eorum vita ordinatur, *deum sequi*: atque huius philosophiae ista ratio est; quod ridicule agant homines, qui quod bonum est, aliunde, quam a diis petunt: perinde ac si quis in prouincia regis potestati subiecta quendam e ciuium numero praefectum colat, neglecto eo, qui omnibus dominatur: tale enim quid Pythagorei existimant ab hominibus illis fieri. Quum enim et deus sit, et omnibus imperet; in confesso autem est, bonum a domino petendum esse: omnes enim iis bona tribuunt, quos amant, quosque sibi acceptos habent;

86. vbi vide quae notauimus. *Kust.* Eadem etiam hic leguntur in cod. *Ciz.*, qui pro ταῦτα, quod habet *Kust.*, praebet ταύτης. *Kiess.*

22) ὅτι γελοῖον ποιοῦσι] Supra rectius, γελοῖον γὰρ ποιοῦσι. *Kust.* Pro ἄλλοθεν ποθὲν *Ciz.* ἄλλοθεν ποιε. *Kiess.*

23) ἔστι] Ita recte *Ciz.* In *Arc.* et *Kust.* ἐστὶ. *Kiess.*

24) δεῖν δὲ ὁμολογεῖται παρὰ τ.] Sic locum hunc ex ipso Iamblichō, Num. 87. emendauimus. Ante enim corrupte legebatur: δεῖν δὲ ὁμολογεῖν περὶ τοῦ κυρίου τὰ γὰθὸν ἐστὶ. *Kust.* In *Ciz.* eadem lectio corrupta exstat. *Kiess.*

πρὸς δὲ οὓς ἐναντίως ²⁵⁾ ἔχουσι, τὰναντία·
 δῆλον ὅτι ταῦτα πρακτέον, οἷς τυγχάνει ὁ θεὸς
 138 χαίρων. Ταῦτα δὲ οὐ ῥάδιον εἰδέναι, ἂν μὴ
 τις ἢ θεοῦ ἀκηκοότος ἢ θεοῦ ἀκούσῃ, ἢ διὰ
 τέχνης θείας πορίζηται. διὸ καὶ περὶ τὴν μαν-
 τικὴν σπουδάζουσι. μόνῃ γὰρ αὕτῃ ἐρμηνείᾳ
²⁶⁾ τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας ἐστί. ²⁷⁾ καὶ
 ὁμῶς δὲ τὴν αὐτῶν πραγματείαν ²⁸⁾ ἀξίαν τῷ
 δόξειεν εἶναι, τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι· τοῖς δ'
 εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφότερα. ἔστι
 δὲ καὶ τῶν ἀποταγμάτων τὰ πολλὰ ²⁹⁾ ἐκ τε-
 λετῶν εἰσηνηγεμένα, διὰ τὸ οἰεσθαι τι εἶναι
 αὐτοὺς ταῦτα, καὶ μὴ νομίζειν ἀλαζονείαν,
 ἀλλ' ἀπό τινος θεοῦ ἔχειν τὴν ἀρχήν· καὶ τοῦ-
 τό γε ³⁰⁾ πάντες οἱ Πυθαγόρειοι ὁμῶς ἔχουσι

25) ἔχουσι] Ciz. ἔχωσι. Coniunctivum praefero. Kiess.

26) τῆς περὶ τῶν θεῶν διανοίας] Hoc διανοίας recepi
 e Ciz. Antea legebatur ἐρμηνείας, pro quo Arcerius
 et Obrechtus, probantibus Kustero in nota ad h. l.
 et Rittershusio ad Porphyry. p. 36., malebant εὐμηνείας.
 Cui coniecturae obstat περὶ, quod Kusterus aut in
 παρὰ mutare aut prorsus delere volebat. Kiess.

27) καὶ ὁμῶς δὲ τὴν αὐτῶν πρ.] Locus hic obscurus
 est et procul dubio vitiosus, quem sic legendum puto:
 καὶ ὁμῶς δὲ αὕτῃ ἢ πραγματεία ἀξία τῷ δόξειεν εἶναι, τῷ
 οἰομένῳ θεοὺς εἶναι. εἰ δὲ τινὶ εὐήθεια θάτερον (sc.
 δόξειε), καὶ ἀμφότερα. Sensem expressit Obrechtus in
 versione. Kust. Violentius Kusterus tractavit hunc
 locum, quem ego quidem, haud multis mutatis, sic
 scribendum esse censeo: καὶ ὁμοίως δὲ τὴν αὐτῶν πρ-
 γματειῶν ἀξίαν τοῦ δόξειεν ἂν εἶναι τῷ οἰομένῳ θεοὺς εἶναι·
 τοῖς δ' εὐήθειαν θάτερον τούτων, καὶ ἀμφότερα. Et simi-
 liter fore, ut illi, qui deos esse credat, Pythagoreo-

quos vero contrario affectu prosequuntur, iis contraria immittunt: planum est, agenda esse ea, quae deo grata sunt. Haec autem scire difficile est, nisi quis vel eum, qui deum audiuit, vel deum ipsum audiuerit, vel diuino artificio cognitionem hanc sibi comparauerit. Hinc et diuinationi operam dant: illa enim sola est interpretatio eorum, quae de diis sint statuenda: et qui hanc eorum occupationem in pretio habet, is simul videtur existimare, deos esse; qui vero horum alterutrum stultum censet, ille vtrumque stultitiae damnat. Sunt autem multa illorum interdicta ex sacris initiis introducta; quia haec in honore, nec pro vana ostentatione habent, sed deum quendam pro eorum auctore agnoscunt. Vnde omnes pariter Pythagorei proni sunt ad fidem ad-

rum studium in arte diuinandi positum res homine digna videatur; illis autem, qui alterutrum, siue diuinationem siue de diis opinionem stultum esse putent, vtrumque stultum videatur. Kiess.

28) ἀξίαν τῷ] Sic MS. pro ἀξιαντός, quod prior Edit. habet. Deinde εὐθήειαν itidem auctoritate codicis MS. reposuimus pro εὐ ἢ θείαν. Kust. In Ciz. est ἀξίαν τῷ, et ἀθήειαν. Kiess.

29) πολλὰ ἐκ τελετῶν] In Ciz. πολλὰς ὡς τελετῶν. Idem deinceps post οἶσθαι recte addit τι, quod non habent neque Arcerius neque Kusterus. Kiess.

30) πάντες] Ciz. πάντως. Idem pro ὁμῶς cum Arcerio ὁμῶς. Sensus est: Pythagorei talia tenent cum credulitate. Kiess.

πιστευτικῶς, οἷον ³¹⁾ περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προ-
 κονήσιου, καὶ Ἀβάριδος τοῦ Ὑπερβορέου τὰ
 μυθολογούμενα, καὶ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα λέγε-
 ται. πᾶσι γὰρ πιστεύουσι τοῖς τοιούτοις, πολ-
 (117) λὰ δὲ καὶ αὐτοὶ πειρῶνται. τῶν τοιούτων δὲ
 τῶν δοκούντων μυθικῶν ἀπομνημονεύουσιν,
 ὡς οὐδὲν ἀπιστοῦντες ὅ, τι ἂν εἰς τὸ θεῖον
 139 ἀνάγεται. Ἐφη γοῦν Εὐρυτόν τις λέγειν, ὅτι
 φαίη ποιμὴν ἀκούσαι τινος ἄδοντος, νέμων
 ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Φιλολάου. ³²⁾ καὶ αὐτὸν οὐ-
 δὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρμονίαν.
 ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφοτέροι Πυθαγόρειοι, καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου. φασὶ δὲ ³³⁾ καὶ
 τῷ Πυθαγόρᾳ τινὰ ποτε λέγειν, ὅτι δοκοίη
 ποτὲ ἐν τῷ ὕπνῳ τῷ πατρὶ διαλέγεσθαι τεθνεῶ-
 τι, καὶ ἐπέρεσθαι· τίνος τοῦτο τὸ σημεῖον;
 τὸν δ' οὐδενὸς φάναι, ἀλλ' ὡς διελέγετο αὐτῷ
 ἀληθῶς. ὥσπερ οὖν οὐδὲ τὸ ἐμοὶ νῦν σὲ δια-

31) περὶ Ἀρισταίου τοῦ Προκονήσιου] De eo nimirum
 fabulabantur, animam eius, quoties vellet, corpore
 exire et in idem redire solitam esse. Vide Herodo-
 tum lib. IV. Apollonium *Histor. Mir.* cap. 2. et alios.
Kust. Aliis appellatur Ἀριστίας. vid. Tzschuke ad
 Strabon. XIII. Tom. V. p. 286. A. Gell. N. A. IX. 4.
Kie ss.

32) καὶ αὐτὸν οὐδὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἐρέσθαι, τίνα ἁρ-
 μονίαν. ἦσαν δὲ οὗτοι ἀμφοτέροι Πυθαγόρειοι καὶ
 μαθητὴς Εὐρυτος Φιλολάου] Haec omnia in priore
 Edit. desunt, quae ex cod. MS. reuocauimus. Cae-
 terum conferendus est cum hoc loco Noster infra,
 Num. 148. vbi eadem historia narratur. Vide etiam
 Sam. Tennulium ad Iamblichum in Nicomachi *Introd.*

hibendam talibus, qualia de Aristaeo Proconesio et de Abaride Hyperboreo commenta referuntur; et quotquot alia sunt generis eiusdem. Omnibus enim eiusmodi adhibent assensum: multa quoque et ipsi comminiscuntur; saepeque talium, quae fabulosa videntur, mentionem faciunt: tanquam nihil non credentes, quod ad deum refertur. Retulit igitur quidam, Eurytum affirmasse, pastorem aliquem, qui iuxta sepulcrum Philolai pasceret, canentem quempiam audivisse. Illum vero minime ei fidem derogasse, sed quaesivisse, quam harmoniam? Erat autem vterque Pythagoreus; et quidem Eurytus discipulus Philolai. Aiunt porro, Pythagorae quoque quendam narrasse, aliquando se sibi visum esse cum parente suo demortuo colloqui, atque, quid hoc sibi portenderet, interrogasse: illum respondisse, nihil portendere; sed parentem reuera cum ipso locutum: ut igitur te iam mecum col-

Arithm. p. 83. Quod autem ad rem ipsam attinet, pertinet huc symbolum illud Pythagoricum, *Περὶ θεῶν μηδὲν θαναστὸν ἀπίσκει, μηδὲ περὶ θεῶν δογμάτων*: de quo vide Nostrum in *Protreptico*, symb. IV. *Kust.* In *Ciz.* καὶ τὸν οὐθὲν ἀπιστῆσαι, ἀλλ' ἔρεσθαι. Hoc τὸν pro αὐτὸν etiam Tennulius p. 83. e Mss. notavit, idque servari potest, quemadmodum paulo post legitur: τὸν δ' οὐθενὸς φάναι. *Kiess.*

33) καὶ τοῦ Πυθαγόρα] Hoc καὶ addidi e cod. *Ciz.* Ibidem paulo post est οὐθενὸς. *Kiess.*

λέγεσθαι σημαίνει οὐθέν, οὕτως οὐδὲ ἐκεῖνο.
ὥστε πρὸς πάντα τὰ τοιαῦτα οὐχὶ αὐτοὺς εὐ-
ήθεις νομίζουσιν, ἀλλὰ τοὺς ἀπιστοῦντας. οὐ
γὰρ εἶναι τὰ μὲν ³⁴⁾ δυνατὰ τοῖς θεοῖς, τὰ δὲ
ἀδύνατα, ὥπερ οἶεσθαι τοὺς σοφιστομένους.
ἀλλὰ πάντα δυνατά. καὶ ἡ ἀρχὴ ἡ αὐτὴ ἐστὶ
τῶν ἐπῶν, ἃ ἐκεῖνοί φασι μὲν εἶναι Λίνου,
³⁵⁾ ἐστὶ μέντοι ἰσως ἐκεῖνων.

(118) ³⁶⁾ Ἐλπεσθαι χρὴ παντί, ἐπεὶ ³⁷⁾ οὐκ ἔστ' οὐ-
δὲν ἄελπτον.

Ῥήδια πάντα θεῷ τελέσαι, καὶ ἀνήνυτον οὐδέν.

140 *) Τὴν δὲ πίστιν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπολήψεων
ἡγοῦνται εἶναι ταύτην, ὅτι ἦν ³⁸⁾ ὁ πρῶτος
εἰπὼν αὐτὸ οὐχ ὁ τυχών, ἀλλ' ὁ θεός. καὶ ἐν
τοῦτο τῶν ἀκουσμάτων ἐστὶ· τίς ὁ Πυθαγό-
ρας; γὰρ ³⁹⁾ εἶναι Ἀπόλλω Ἐπερβόρεον.

34) δυνατὰ τοῖς θεοῖς] Ciz. δυνατὰ τῷ θεῷ, Arcet.
δυνατὰ τῶν θεῶν. Kiess.

35) ἐστὶ μέντοι] Ita Ciz. Antea erat ἐστὶ. Kiess.

36) Ἐλπεσθαι χρὴ π.] Vide Clariss. Ioh. Alb. Fabri-
cium Bibliothec. Graec. lib. I. cap. XIV. §. VII.
Kust.

37) οὐκ ἔστ'] In Ciz. et Par. οὐκ ἔστιν. Versu altero
in Ciz. ῥήδια γὰρ πάντα. Kiess.

*) A paragrapho 140. incipit nouum fragmentum, quod
ad paragr. 148. porrigitur. Eius auctorem et aetate
et credulitate Diogeni esse parem, testantur tum ea,
quae de Abaride narrantur, tum, quod statuitur, Py-
thagoram opus suum, quod inscribitur ἱερὸς λόγος, ex
diuinis Orphei carminibus composuisse, huicque ve-
tusto poetae soli praeter Aegyptios omnem suam phi-
losophiam debere. Eundem vero diuersum esse a
Diogene, et vna cum hoc Nicomachi scriinia compi-

loqui, nihil portendit; ita nec illud. Adeoque isti in omnibus non se stultos esse existimant, sed eos, qui sunt increduli. Non enim deum quaedam posse, quaedam non posse, ut scioli putant; sed posse omnia, statuunt. Estque id etiam initium carminis heroici, quod illi quidem Lino tribuunt; est vero, nisi fallor, ab ipsismet profectum:

*Omnia sunt speranda, nec insperabile quicquam est;
Cuncta deus peragit facile, et nihil impedit ipsam.*

Fidem autem suis opinionibus inde fieri censent, quod, qui primus earum auctor extitit, non vulgaris homo fuerit, sed deus: eratque hoc vnum ex illorum dictis: quisnam fuerit Pythagoras? Aiunt enim, ipsum fuisse Apollinem Hyperboreum: huius vero rei

lasse, demonstrant ea, quae de rebus Abaridis a Diogene in fragmento praecedenti e Nicomacho simili modo tradita hic repetuntur. Quibus argumentis licet ad scriptoris aetatem propius adducamur; eius tamen nomen quod sit, dici non potest. Meiners. p. 282.

38) ὁ πρῶτος] Ita scripsi e Ciz. In edd. Arc. et Kust. πρῶτος sine articulo. Pro αὐτό, quod sequitur, orationis series potius pluralem αὐτὰ requirit. Tum pro ἐν τούτῳ potius scribendum ἐν τούτων, quo etiam scriptura codicis Arceriani, ἐν τούτῳ, ducit. Vocabulum ἀκούσματα eodem modo est capiendum, quo sect. 82. Kiess.

39) εἶναι Ἀπόλλω Τερεβ.] Confer Nostrum supra, Num. 91. et 135. et Menag. ad Laert, lib. VIII. Num. II. Kust.

τούτου δὲ τεκμήρια ἔχουσιν, ὅτι 40) ἐν τῷ
 ἀγῶνι ἑξανιστάμενος τὸν μηρὸν παρέφηνε χρυ-
 σοῦν, καὶ ὅτι Ἀβαριν τὸν Ὑπερβόρεον 41) εἴ-
 σια, καὶ τὸν οἰστὸν αὐτοῦ ἀφείλετο, ᾧ ἐκυ-
 141 βερνᾶτο. Λέγεται δὲ ὁ Ἀβαρις ἐλθεῖν ἐξ
 Ὑπερβορέων, 42) ἀγείρων χρυσοῦν εἰς τὸν νεῶν,
 καὶ προλέγων λοιμόν. κατέλυε δὲ ἐν τοῖς ἱε-
 ροῖς, καὶ οὔτε πίνων οὔτε ἐσθίων ὥφθη ποτὲ
 οὐδέν. 43) λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακεδαιμονίοις
 θῦσαι τὰ κωλυτήρια, καὶ διὰ τοῦτο οὐδένα
 πώποτε ὕστερον ἐν Λακεδαίμονι λοιμόν γενέ-
 (119) σθαι. τοῦτον οὖν τὸν Ἀβαριν παρελόμενος,
 ὃν εἶχε, χρυσοῦν οἰστὸν, 44) οὗ ἄνευ οὐχ οἶός
 τ' ἦν τὰς ὁδοὺς ἐξευρίσκειν, ὁμολογοῦντα ἐποί-
 142 ησε. Καὶ ἐν Μεταποντίῳ, εὐξαμένων τινῶν
 γενέσθαι αὐτοῖς τὰ ἐν τῷ προσπλέοντι πλοίῳ·
 νεκρὸς τοίνυν ἂν ἡμῖν, ἔφη. καὶ ἐφάνη νε-
 κρὸν ἄγον τὸ πλοῖον. καὶ ἐν Συβάρει τὸν
 ὄφιν τὸν ἀποκτείναντα 45) τὸν δασὺν ἔλαβε

40) ἐν τῷ ἀγῶνι] Ita scripsi pro ἐν τῷ αἰῶνι, quod in
 edd. Arc. Kust., et cod. Ciz. exaratum est. Ease
 autem scribendum ἀγῶνι, monuerunt Rittershus. ad
 Porphyrt. p. 35. et Kusterus ad h. l. Kiess. Sic
 (ἐν τῷ ἀγῶνι) diserte Aelianus Var. Hist. lib. II. cap.
 XXVI. καὶ ἐν τῷ ἀγῶνι ἑξανιστάμενος τῶν μηρῶν ὁ Πυθα-
 γόρας παρέφηνε τὸν ἑτερον χρυσοῦν. Per vocem ἀγῶν hic
 designantur ludī Olympici, ut patet ex eodem Aelia-
 no, lib. IV. 17. καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ δὲ παρέφηνε χρυσοῦν τὸν
 ἑτερον μηρῶν. Adstipulatur Amm. Marcellinus XXI. 16.
 Femur suum aureum apud Olympiam saepe monstrabat.
 Loquitur de Pythagora. Aliorum auctorum loca con-
 sulto hic praetermitto. Kust.

indicia haberi, quod in ludis surgens femur aureum ostenderit; quodque Abarim Hyperboreum hospitio exceperit, et telum, quo regebatur, ab eodem tulerit. Fertur autem Abaris ab Hyperboreis venisse, vt aurum in templum corrogaret: diuersabatur autem in templis; neque vnquam edere, aut bibere visus est. Ferunt etiam, apud Lacedaemonios auerruncatoria sacra celebrasse, et propterea Spartae nunquam deinceps pestem obortam esse. Hunc igitur Abarim telo aureo, sine quo vias inuenire non poterat, priuatum testem de se dedit Pythagoras; et Metaponti quibusdam sibi ipsis apprecantibus, quicquid in naui portum iam intrante foret; mortuus ergo, inquit, vobis erit: et apparuit, mortuum illa vectum esse. Sed et Sybari serpentem lethiferum et hir-

41) εἰστία] In Ciz. et Arc. εἰσιᾶ. Deinceps Ciz. τὴν οὐ-
στόν — ἦ. Kiess.

42) ἀγείρων χρυσόν] Confer Nostrum supra, Num. 91.
Kust. Pro νεών in Ciz. αἰών, quod correxit Reine-
sius. Kiess.

43) λέγεται δὲ καὶ ἐν Λακιδ.] Supra Num. 92. Kust.
Mox Ciz. et Par. pro οὐδίνα habent οὐδέον. Kiess.

44) οὗ ἄνευ] In Ciz. et Arc. ἧς ἄνευ. Ciz. tamen antea
item cum Arcerio ὅν εἶχε. Kiess.

45) τὸν δασύν] Oportet hac voce denotari hominem
aliquem, vel animal, a serpente occisum: alioquin
sensus erit mutilus. Vir doctus ad marginem cod.
Spanhem. rescripserat δάσιν: sed absque auctoritate.
Erat aliquando, cum scribendum putarem, τὸν δασύ-

καὶ ἀπεπέμψατο. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἐν Τυρ-
 ρηνίᾳ τὸν μικρὸν ὄφιν, ὃς ἀπέκτεινε 46) δά-
 κνων. ἐν Κρότωνι δὲ 47) τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν
 κατέψησεν ὑπομείναντα, ὡς φασι. βουλομένου
 δὲ τινος ἀκούειν, οὐκ ἔφη πῶ λέξειν, πρὶν ἢ
 σημεῖόν τι φανῇ. καὶ μετὰ ταῦτα ἐγένετο ἐν
 48) Καυκωνίᾳ ἡ λευκὴ ἄρκτος. καὶ πρὸς τὸν
 μέλλοντα ἐξαγγέλλειν αὐτῷ τὸν 49) τούτου
 143 θάνατον, προεῖπεν αὐτός. 50) Καὶ Μυλλίαν
 τὸν Κροτωνιάτην ἀνέμνησεν, ὅτι ἦν Μίδας ὁ
 Γορδίου. καὶ ὥχετο ὁ Μυλλίας εἰς τὴν ἡπει-
 ρον, ποιήσων, ὅσα ἐπὶ τῷ τάφῳ ἐκέλευσε. λέ-
 γεται δὲ καὶ ὅτι τὴν 51) οἰκίαν αὐτοῦ ὁ πριά-
 (120)μενος καὶ ἀνορύξας, ἃ μὲν εἶδεν, οὐδενὶ ἐτόλ-
 μησεν εἰπεῖν. ἀντὶ δὲ τῆς ἀμαρτίας ταύτης ἐν
 Κρότωνι ἱεροσυλῶν ἐλήφθη καὶ ἀπέθανε. τὸ
 γὰρ γένειον ἀποπεσὼν τοῦ ἀγάλματος τὸ χρυ-
 σοῦν 52) ἐφωράθη λαβών. ταῦτά τε οὖν λέγουσι

ποδα, i. e. leporem: sed nunc ἐπέχω, et de re incerta
 nihil certi affirmo. *Kust.* Loganus p. 103. „Forte
 „τὸν ἀποκτείναντα τῇ δῆξει, vel ex alio regimine τοῖς
 „δακτύλοις ἔλαβε.“ Mihi videtur post ἀποκτείναντα
 aliquid excidisse, vt τινά, vel τινάς, et τὸν δασύν
 pertinere ad τὸν ὄφιν, cui deinceps opponitur ὁ μικρὸς
 ὄφις. *Kiess.*

46) δάκνων] *Scal. Δαῦνον. Kiess.*

47) τὸν αἰτὸν τὸν λευκὸν κατέψ.] *Aelianus, V. ar. Hist.*
IV, 17. totidem verbis: καὶ τὸν αἰτὸν δὲ τὸν λευκὸν
 κατέψησεν ὑπομείναντα αὐτόν. Vide etiam supra, Num.
 62. ubi simile quid Olympiae a Pythagora factum
 esse refertur. *Kust.*

48) Καυκωνία] In *Ciz. Καυλωνία*, quae genuina scri-
 ptura videtur. *Kusterus* in Indice rerum praecipua-

sutum comprehendit, alioque ablegavit: similiter alium in Tyrrhenia paruum serpente, morsu interficientem. Crotone vero albam aquilam palpavit, quae se contrectandam, ut aiunt, illi praeberat. Quum quidam audire quidpiam ab eo vellet, negavit se ante dicturum, quam prodigium aliquod apparuisset; et fuit posthac in Caulonia vrsa alba: cuius quum mortem quidam illi annunciaturus esset, ipse eam praedixit. Mylliam quoque Crotoniatem admonuit, fuisse Midam Gordii filium; et Myllias in continentem Asiae traiecit, facturum ibi, quae ad sepulchrum facienda Pythagoras ei praeceperat. Aiunt etiam, eum, qui domum illius emit, et defossa in ea refodit, nulli prodere ausum esse quae viderat; quin et facinoris huius poenas dedit, in sacrilegio Crotone deprehensus et capite plexus: delapsam enim simulacro barbam auream abstulerat. Haec igitur aliaque id genus com-

rum sub v. *vr̄sa Danna*: „forte legendum, ἐν Δαν-
„νίᾳ.“ *Kiess.*

49) τούτου] Ταύτης scribendum est, si ad praecedens ἄρκτος refertur. *Kust.* Pro αὐτῷ, quod praecedit, in cod. Ciz. ut in Arc. edit. est αὐτοῦ. Pro τούτου Scalliger κοῖνον. *Kiess.*

50) Καὶ Μυλλίαν τὸν Κροτ.] Idem refert Aelianus loco laudato, ubi vide Schefferum. *Kust.*

51) οἰκίαν] Ciz. οἰκίαν. Idem deinceps οὐδὲν pro οὐδενί, et ταῦτα pro ταύτης. *Kiess.*

52) ἐφωράθη] Par. e marg. Spanh. ἐφάθη. Antea Ciz. ἀπὸ πρῶν pro ἀποπεσόν. *Kiess.*

πρὸς πίστιν, καὶ ἄλλα τοιαῦτα. ὡς δὲ τούτων
 ὁμολογουμένων, καὶ ἀδυνάτου ὄντος περὶ
 ἄνθρωπον ἓνα ταῦτα συμβῆναι, ἤδη οἴονται
 53) σαφὲς εἶναι, ὅτι ὡς περὶ κρείττονος ἀπο-
 δέχεσθαι χρὴ τὰ περὶ ἐκείνου λεχθέντα, καὶ
 οὐχὶ ἀνθρώπου. ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπορούμενον
 144 τοῦτο σημαίνειν. Ἔστι γὰρ παρ' αὐτοῖς λεγόμε-
 νον, ὅτι

Ἄνθρωπος 54) δίπος ἐστί, καὶ ὄρνις, καὶ τρί-
 τον ἄλλο.

τὸ γὰρ τρίτον Πυθαγόρας ἐστί. τοιοῦτος μὲν
 οὖν διὰ τὴν εὐσέβειαν ἦν, καὶ ἐπὶ τῆς ἀλη-
 θείας ἐνομιζέτο εἶναι. περὶ δὲ τοὺς ὄρκους
 εὐλαβῶς οὕτω 55) διέκειντο πάντες οἱ Πυθα-
 γόρειοι, μεμνημένοι τῆς Πυθαγόρου ὑποθή-
 κης τῆς

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεοὺς, νόμῳ 56) ὡς διὰ-
 κείται,

Τίμα, καὶ σέβου ὄρκον, ἔπειθ' ἤρωας ἀγανούς·
 (121) ὥστε ὑπὸ νόμου τις αὐτῶν ἀναγκαζόμενος ὁ-
 μόσαι, καίτοι εὐορκεῖν μέλλων, ὅμως ὑπὲρ
 τοῦ διαφυλάξασθαι τὸ δόγμα, ὑπέμεινεν ἀντὶ
 τοῦ ὁμόσαι τρία μᾶλλον τάλαντα καταθέσθαι,

53) σαφὲς εἶναι — περὶ ἐκείνου] Antea male, σαφῶς,
 et παρὰ ἐκείνον. Kust. Περὶ κρείττονος recte Obrech-
 tus de numine. vid. Schaefer. Meletem. crit. p. 31.
 134. Kiess.

54) δίπος] Vt τρίπος, τέτραπος, etc. Vid. Passouii li-
 bellus: Ueber Zweck, Anlage und Ergänzung griech.
 Wörterb. p. 95. In Ciz. δίπων, in Arc. edit. δίπους.
 Kiess.

memorant fidei conciliandae: quumque ista in confesso sint, nec fieri possit, vt in vnicum hominem congruant; hinc iam liquere autumant, dicta de illo, non tanquam de homine, sed tanquam de numine quodam accipienda esse. Quod etiam indicat aenigma illud, quod velut prouerbum quoddam in ore habent:

Et bipedes homines, et aues, et tertia res sunt.

Nam *tertia res* est Pythagoras. Talis itaque pietate et erat et reuera esse censebatur. Iuramenta vero Pythagorei omnes tam religiose obseruabant, memores huius praecepti Pythagorici:

*Primum immortales ex lege deos venerare;
Et cole ius iurandum, post heroas et almos:*

vt quidam eorum lege ad iusiurandum adactus, quamuis sancte iuraturus esset, nihilo minus tamen, vt dogmati satisfaceret, tria potius talenta soluere, quam iurare

55) δῖκεντο] Ciz. διέκειτο. Pro εὐλαβῶς Par. e marg. Spanhem. ἀκριβῶς. Kiess.

56) ὡς δῖκενται] In MS. est, ὡς δῖκενται: vt referatur ad θεοὺς. Sed ego malo δῖκεται: vt sit sensus, vt lege constitutum est. In vulgatis Edit. carminum Pythagorae, quae *Aurea* vocantur, itidem quidem legitur δῖκενται: sed Sylburgius testatur, in quibusdam MSS. eo loco legi δῖκεται. Kust. In Ciz. est πρῶτον et δῖκενται. In edit. Arc. δῖκεται. Kiess.

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τοιοῦτον τῷ διαδι-
 145 καζομένῳ. Ὅτι δ' οὐδὲν ὥοντο ἐκ ταυτομάτου
 συμβαίνειν καὶ ἀπὸ τύχης, ἀλλὰ κατὰ θεϊαν
 πρόνοιαν, μάλιστα τοῖς ἀγαθοῖς καὶ εὐσεβέσι
 τῶν ἀνθρώπων, βεβαιοῖ τὰ ὑπὸ 58) Ἀνδροκύ-
 δου ἐν τῷ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων ἰστο-
 ρούμενα περὶ Θυμαρίδου τοῦ Ταραντίνου, Πυ-
 θαγορικοῦ. ἀποπλέοντι γὰρ αὐτῷ καὶ χωρι-
 ζομένῳ διὰ τινὰ περίστασιν, 59) παρέστησαν
 οἱ ἐταῖροι, ἀσπαζόμενοί τε καὶ προπεμπτικῶς
 ἀποτασσόμενοι. καὶ τις ἤδη ἐπιβάντι τοῦ
 πλοίου εἶπεν, ὅσα βούλει, 60) παρὰ τῶν θεῶν
 γένοιτό σοι, ὦ Θυμαρίδα. καὶ ὅς εὐφημεῖν
 ἔφη· ἀλλὰ βουλοίμην μᾶλλον, ὅσα μοι παρὰ
 τῶν θεῶν γένηται. 61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦ-

57) ὅσου περ ἐτετίμητο τὸ τ.] Id est, quanti hoc (i. e. recusatio iuris iurandi) aestimatum erat ei, qui iudicio contendebat: siue, quanta mulcta statuta erat in litigantem, qui iusiurandum, quod ex lege praestare tenebatur, recusasset. Pro διδασκομένῳ enim legendum esse δικαζομένῳ, manifestum est. Est autem phrasis apud Graecos frequentissima τιμῇν vel τιμᾶσθαι τινι τοσούτου (subintelligendo δίκην), litem alicui tanti aestimare, siue, tanta aliquem mulcta damnare: ut vel ex Lexicis vulgaribus constat. Caeterum conferendus est Noster infra, Num. 150. ubi historia haec de Syllo quodam narratur. Kust. In Ciz. τετίμητο. De phrasi τιμᾶσθαι τινι τοσούτου adde Schaefer. ad Lamb. Bos. Ellips. p. 111. — Pro διδασκομένῳ, quod etiam in Ciz. reperitur, e Par. secund. margin. Spanhem. recepi διαδικαζομένῳ. Ceterum eodem modo, quo Kusterus, Cuperus quoque in Obsa. p. 279. locum emendabat. Kiess.

58) Ἀνδροκύδου] Ita Kust. et Arc. In Ciz. ἀνδοκίδου. Ibidem χοριζομένῳ. Kiess.

sustinuerit: tanti enim lis illa reo conuicto aestimata erat. Eos vero nihil putauisse casu vel fortuito contingere, sed cuncta dei prouidentia probis inprimis et piis hominibus accidere, id confirmant, quae ab Androcyde in libro *de Symbolis Pythagoricis* referuntur de Thymarida Tarentino, Pythagorico. Huic nimirum ob incidens negotium discessuro, et iam oram soluenti aderant amici, ac more deducentium salutationibus et valedictionibus defungebantur; quumque in eo esset, vt iam nauem conscenderet, quidam ad eum, eueniant tibi, Thymarida, a diis, inquit, quaecunque uolueris: at ille, Di meliora! respondit; quin potius malim ea, quae mihi a diis aduentura sunt. Scitius enim hoc rectorisque

59) παρέστησαν] In Ciz. περιέστησαν, quod illo non est deterius. *Kiess.*

60) παρὰ τῶν θεῶν] Antea male, περὶ τῶν θεῶν. Sed sexcentis aliis locis simili modo in hoc libello peccatum erat, περὶ pro παρὰ posito, et vice versa. Deinde pro καὶ ὃς εὐφημεῖν ἔφη, rectius leges, καὶ ὃς, εὐφήμει, ἔφη: vt monuit etiam Casaubonus ad Athenaeum cap. VII. lib. I. *Kust.* Verba γένοιτό σοι desunt in Ciz. Ibidem etiam περὶ τῶν θεῶν legitur. *Kiess.*

61) ἐπιστημονικὸν γὰρ τοῦτο ἦγ.] Locum hunc Arcerius asterisco notauebat, tanquam mancum et mutilum. Sed si verba haec recte intellexisset, et in praecedentibus pro περὶ legendum esse παρὰ animaduertisset: aliter certe opinaturus fuisset. Nihil enim omnino loco huic deest. *Kust.* Pro εὐγνωμον, quod etiam Arcerius habet, in Ciz. εὐγνωστον legitur. *Kiess.*

(122) το ἡγεῖτο μᾶλλον καὶ εὖγνωμον, τὸ μὴ ἀντι-
 τείνειν καὶ προσαγανακτεῖν τῇ θείᾳ προνοίᾳ.
 πόθεν δὴ οὖν τὴν τοσαύτην εὐσέβειαν παρέ-
 λαβον οὗτοι οἱ ἄνδρες, εἴ τις βούλοιτο μα-
 θεῖν, ῥητέον, ὥς τῆς Πυθαγορικῆς κατ' ἀρι-
 θμὸν θεολογίας παράδειγμα ἐναργὲς ⁶²⁾ ἔκειτό
 146 πῶς ἐν Ὀρφεῖ. Οὐκ ἔτι δὴ οὖν ἀμφίβολον
 γέγονε, τὸ τὰς ἀφορμὰς παρὰ Ὀρφέως λαβόν-
 τα Πυθαγόραν συντάξαι ⁶³⁾ τὸν περὶ θεῶν
 λόγον, ὃν καὶ Ἰερὸν διὰ τοῦτο ⁶⁴⁾ ἐπέγραψεν,
 ὥς ἂν ἐκ τοῦ μυστικωτάτου ⁶⁵⁾ ἀπηνθισμένον
 παρὰ Ὀρφεῖ τόπον, εἴτε ὄντως τοῦ ἀνδρός, ὥς
 οἱ πλείστοι λέγουσι, σύγγραμμά ἐστιν, εἴτε
 Τηλαύγους, ὥς ἔνιοι τοῦ διδασκαλείου ἐλλό-
 γιμοι καὶ ἀξιόπιστοι διαβεβαιοῦνται, ἐκ τῶν
 ὑπομνημάτων τῶν Δαμοῖ τῇ θυγατρὶ ἀπολει-
 γθέντων ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου (ἀδελφῇ
 δὲ Τηλαύγους), ἅπερ μετὰ θάνατον ἱστοροῦσι
 δοθῆναι ⁶⁶⁾ Βιτιάῃ τῇ Δαμοῦς θυγατρὶ καὶ
 Τηλαύγῃ ⁶⁷⁾ ἐν ἡλικίᾳ γενομένῳ, νύῳ μὲν

62) ἔκειτό πῶς ἐν Ὀρφεῖ] Ex MS. pro ἔκειτο περὶ Ὀρφεῖ:
 quod prior Editio habet. Kust. In Ciz. ἔκειτο περὶ Ὀ.
 superscripto παρὰ. Particula πῶς abest. Kiess.

63) τὸν περὶ θεῶν λόγον, ὃν καὶ Ἰερὸν] Vide Menag.
 ad Laert. in Pythag. §. 7. et praecipue Clariss. Ioh. Alb.
 Fabricium Biblioth. Graec. lib. I. cap. 19. §. 2. Kust.
 Veterum opinionem fuisse, Pythagoram nullos libros
 reliquisse, Cuperus in Obs. p. 280. docet etiam e
 loco Luciani libelli, cui titulus: Ἐπεὶ τοῦ ἐν τῇ πρὸς-
 ἀγορεύσει πταίσματος, Vol. I. p. 335. ed. Schmied.
 ὁ μὲν γε Θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν
 ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἤξεωσεν, κ. τ. λ. — In Ciz.
 antea est Πυθαγόρας. Kiess.

iudicii existimabat, vt non repugnaret aut succenseret diuinae prouidentiae. Si quis autem scire voluerit, vnde tantum pietatis hi viri hauserint; dicendum est, Theologiae Pythagoricae numeris comprehensae euidentis apud Orpheum specimen extare: neque porro dubitandum, quin Pythagoras, occasione ab Orpheo accepta, librum *de diis* composuerit: quem propterea etiam *Sacrum Sermonem* inscripsit; quia ex loco Orphei maxime mystico defloratus est, siue reuera illius viri, vt maxima pars auctorum asserit, siue, vt quidam e schola Pythagorica docti et fide digni tradunt, Telaugis opus fuerit, ex commentariis scilicet desumptum, qui ab ipso Pythagora filiae suae Damoni, Telaugis sorori, relictus fuerant, quique post mortem eius traditi sunt, vt aiunt, Bitalae Damus filiae, atque Telaugi Pythagorae filio, et,

64) ἐπέγραψεν] Sic MS. At prior Edit. male ἐπεγράψαμεν. Refertur enim ad Pythagoram. *Kust.* Etiam Ciz. ἐπεγράψαμεν. *Kiess.*

65) ἀπηνθισμένον] Prior Editio male ἀπενθισμένον: pro quo vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani ἀπηνθισμένον rescripserat. Sed Desid. Heraldus *Animaduers.* in Iambl. p. 178. recte monuit scribendum hic esse ἀπηνθισμένον: quam lectionem etiam Obrechtus in versione sua secutus est. *Kust.* Pro ὄντως deinceps Ciz. ὄντος. *Kiess.*

66) Βιτάλη] Ita *Kust.* In Arc. et cod. Ciz. βιτάλη τε. Aliis dicitur Βισαλία. *Kiess.*

67) ἐν ἡλικίᾳ γενομ.] Vid. Menag. ad Laert. lib. VIII. Num. 42. *Kust.* In Ciz. vt in Arc. edit. deest ἐν. De

(123) Πυθαγόρου, ἀνδρὶ δὲ τῆς Βιτάλης. κομιδῇ γὰρ νέος ὑπὸ τὸν Πυθαγόρου θάνατον ἀπολειμμένος ἦν 68) παρὰ Θεανοῦ τῇ μητρὶ δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ἱεροῦ 69) λόγου [τοῦτο] ἢ περὶ θεῶν λόγου (ἐπιγράφεται γὰρ ἀμφότερα), καὶ τίς ἦν ὁ παραδεδωκὼς Πυθαγόρα τὸν περὶ θεῶν λόγον. 70) λέγει γάρ· „Ὅδε περὶ θεῶν

vi vocabuli ηλικία vid. Bentleium in opusc. philol. p. 180. sqq. et Fischer. in Indice Aeschin. Socrat. Kiess.

68) παρὰ Θεανοῦ τῇ μητρὶ] Sic recte MS. At prior Edit. corrupte, περὶ θεῶν οἱ τῇ μητρὶ: pro quo Arcerius περὶ θεῶν τῆς Δημήτρας infelicitèr legendum putabat. Kust. Veram hoc loco lectionem reposuerant etiam Bentleius p. 188. et Cuperus p. 280. qui hunc Diogenis Laertii locum attulit: ἦν δὲ τῷ Πυθαγόρα καὶ γυνὴ Θεανῷ ὄνομα, Βροντίου τοῦ Κροτωνιάτου θυγατὴρ· οἱ δὲ γυναικὰ μὲν εἶναι Βροντίου, μαθητρίαν δὲ Πυθαγόρου. Kiess.

69) λόγου [τοῦτο]] Editiones Arc. et Kust. habent τοῦτο, quod a cod. Ciz. recte abest, neque ab Obrechtio redditur. Hinc vncis inclusimus. Videtur etiam prius λόγου delendum et locus sic constituendus esse: δηλοῦται δὴ διὰ τοῦ Ἱεροῦ ἢ περὶ θεῶν λόγου. Kiess.

70) λέγει γάρ· „Ὅδε περὶ θεῶν Πυθαγ.] Locum hunc sic representavi, vti in MS. legebatur. In Edit. enim Arcerii priora sic distinguuntur: λέγει γάρ· ὅδε περὶ θεῶν, etc. Deinde pro ὀργιασθεὶς pessime legitur ὀργιασθεὶς: pro quo Arcerius infelici coniectura ὀργιασθεὶς reponendum censebat. Quamvis autem ista rectius sese habeant in MS. quam in priorè Edit., reliqua tamen medicam manum adhuc desiderant. Quare totum hunc locum sic legendum censeo: λέγει γάρ· ὅτι τὰ περὶ θεῶν Πυθαγόρας ὁ Μνησάρχῳ (Dorice pro Μνησάρχου) ἐξέμαθεν ὀργιασθεὶς ἐν Αἰθήροις τοῖς Ὀρφικοῖς, Ἀγλαοφώμῳ τελετὰς μεταδιδόντος [ὅς· οὗ καὶ ἐδιδάχθη, vel simile quid] ὡς ἄρα Ὀρφεὺς ὁ Καλλιόπης, etc.

postquam ad aetatem adultam peruenisset, Bitalae marito: nam is quidem, quum Pythagoras moreretur, aetate admodum iuuenis apud matrem Theano relictus fuerat. Indicatur autem libro quoque, quem *sacrum sermonem* vocant, aut *de diis* (vtrouque enim modo inscribitur), quisnam Pythagorae isthunc de diis sermonem tradiderit. Sic enim in eo loquitur: *Hoc est, quod de diis Pytha-*

Pro τελευτάτα, vt est in priore Editione, vel τέλευτα, vt habet codex MS., in textu reposui τελετάς, non solum propter sensum, sed etiam auctoritatem Procli in *Timaeum* Platonis lib. V. p. 291. qui eadem plano de Pythagora his verbis tradit: ἃ γὰρ Ὀρφεὺς δι' ἀποφῆτων λόγων μυστικῶς παραδίδωκε, ταῦτα Πυθαγόρας ἐξέμαθεν ὀργισθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρηκίοις, Ἀγλαοφάμου τελετάς μεταδιδόντος· ἣν περὶ θεῶν σοφίαν παρὰ Καλλιόπης τῆς μητρὸς ἐπινύσθη. Respexit omnino ad hunc locum Iamblichi. Confer Ioh. Alb. Fabricium in nunquam satis laudanda *Bibliotheca Graeca*, lib. I. cap. XIX. §. 2. *Kust.* Huius loci initium, quod valde corruptum est, in cod. Ciz. sic legitur: λέγει γὰρ· οἱ δὲ περὶ θεῶν Πυθαγόρα τῷ Μνησάρχῳ, τὸν ἐξέμαθον ὀργισθεὶς etc. Cuperus in Obs. p. 281. ita corrigit: περὶ θεῶν Πυθαγόρας δὲ Μνησάρχῳ τοῦτο ἐξέμαθον etc. idemque notat morem Pythagoreorum, qui in exordienda epistola, vel opusculo aliquo, initio nomen suum apponerent: vt Ocellus Lucanus: Τάδε συνέγραψεν Ὀκείλλος δὲ Λευκανὸς περὶ τῆς τοῦ παντὸς φύσεως. Ad quae verba confer Nogarolam, p. 59. edit. Rudolph. Ille vero mos non solis Pythagoreis proprius fuit. Ceterum si in Iamblichio cum Arcerio et Valckenario ad Theocritum p. 29. ed. Berol. scribas ὅδε, non autem ὁ δέ, quae est lectio Kusteri et codicis Ciz., locumque cum cod. Ciz., Kustero et Valckenario ita interpungas, vt a nobis factum est, satis commode omnia procedunt. λέγει γὰρ, scil. Πυθαγόρ-

„Πυθαγόρα τῷ Μνημάρχῳ, τὸν ἐξέμαθον,
 „ὀργιασθεὶς ἐν Λιβήθροις τοῖς Θρακίοις, Ἀ-
 „γλαοφάμῳ ⁷¹⁾ τελετὰς μεταδύοντας, ὡς ἄρα
 „Ὅρφεὺς ὁ Καλλιόπας κατὰ τὸ Πάγγαιον ὄρος
 „ὑπὸ τᾷς ματρὸς πινυσθεὶς ἔφα, τὰν ἀριθμῷ
 „οὐσίαν αἰδίων εἶναι μὲν ἀρχάν, προμαθεστά-
 „ταν τῷ παντὸς ὠρανῷ καὶ γᾶς, καὶ τᾷς με-
 „ταξὺ φύσιος· ἔτι δὲ καὶ θεῶν καὶ θεῶν καὶ
 147 „δαιμόνων ⁷²⁾ διαμονᾶς ῥίζαν.“ Ἐκ δὲ τοῦ-
 (126) των φανερόν γεγονεν, ὅτι ⁷³⁾ τῷ ἀριθμῷ ὠρι-
 σμένην οὐσίαν τῶν θεῶν παρὰ τῶν Ὀρφικῶν
 παρέλαβεν. ἐποιεῖτο δὲ διὰ τῶν αὐτῶν ἀρι-
 θμῶν καὶ θαυμαστὴν πρόγνῳσιν καὶ θερα-
 πείαν τῶν θεῶν, κατὰ τοὺς ἀριθμοὺς ὅτι
 μάλιστα συγγενεστάτην. γνοίη δ' ἂν τις τοῦ-
 το ἐντεῦθεν (δεῖ γὰρ καὶ ⁷⁴⁾ ἔργον τι παρα-
 σχέσθαι εἰς πίστιν τοῦδε τοῦ λεγομένου). ἐπει-
 δὴ Ἀβαρις περὶ τὰ συνήθη ἑαυτῷ ἱερουργή-
 ματα διετέλει ὧν καὶ τὴν σπουδαζομένην παντὶ
 βαρβάρων γένει πρόγνῳσιν διὰ θυμάτων ἐπο-
 ρίζετο, μάλιστα τῶν ὀρνιθειῶν· τὰ γὰρ τῶν

φας· ὅδε, scil. ἐστὶν ὁ λόγος, περὶ θεῶν etc. Quamquam paulo durius vocabulum ὁ λόγος omissum est. Coniunctio ὡς aperte pendet e verbo ἐξέμαθον, quod neglexit Obrechtus. Kiess.

71) τελετὰς] Hoc etiam Cuperus reponi iussit. Scalig. τελειότατα. In Ciz. item corrupte τελεία. Eiusdem cod. auctoritate scripsi τᾷς ματρὸς pro τῆς μητρὸς. Idem denique πινυσθεὶς. Kiess.

72) διαμονᾶς] Antea male διαμόνας: quod Arcerius sigillatim verterat. Huc spectat, quod quaternio a Pythagore diceretur habere fontem et radicem naturae im-

goras Mnesarchi didici. quum sacris arcanis initiarer in Libethris Thraciae monte, Aglaophamo initia tradente; nimirum Orpheum, Caliope filium, in monte Pangaeo sapientiam a matre edoctum, dixisse, numeri essentiam aeternam, principium esse providentissimum uniuersi, coeli, terrae, et intermediae naturae; praeterea radicem diuinorum et deorum et daemonum perpetuitatis. Vnde patet vtique, eum definitam numero essentiam deorum ab Orphicis habuisse. Per eosdem autem numeros admirabilem praescientiam, deorumque cultum numeris arctissime connexum peragebat. Id quod vel inde colligere liceat: opus enim est, vt facto quopiam dictis fidem conciliemus: quum nimirum Abaris suo more sacris operaretur, et excultam ab omnibus barbaris futurorum praescientiam victimas immolando quaereret, inprimis auium; vtpote qua-

mortalis: vt docemur infra, Num. 150. itemque quod Philolaus numerum definiret, τῆς τῶν κοσμικῶν αἰωνίας διαμονῆς αὐτογενῆ συνοχῆν, i. e. aeternae rerum mundanarum durationis ex se ortum vinculum: teste Iamblichō in Nicomachi Arithm. p. 11. Kust.

73) τῷ ἀριθμῷ ὥρισμ.] Antea male, τῶν ἀριθμῶν, et περὶ τῶν Ὀρφικῶν παρίλαβεν. Prius quidem, τῷ ἀριθμῷ, ex MS. reposuimus: reliqua vero ex ingenio emendauimus. Kust.

74) ἔργον τι] Ex MS. pro ἔργον τι, quod prior Editio habet. Kust. Scalig. correxerat ἔγγυόν τι. Deinceps in Ciz. vt in Arc. ed. ante λεγομένου deest τοῦ. Paulo post Ciz. ἀριθμῶν pro ἀριθμῶν. Kiess.

τοιούτων σπλάγχνα ἀκριβῇ πρὸς διάσκεψιν
 ἡγοῦνται· βουλόμενος ὁ Πυθαγόρας μὴ ἀφαι-
 ρεῖν μὲν αὐτοῦ τὴν εἰς τάλιθές σπουδὴν, πα-
 ρασχεῖν δὲ διὰ τινος ἀσφαλεστέρου, καὶ χωρὶς
 αἵματος καὶ σφαγῆς· ἄλλως τε καὶ ὅτι ἱερὸν
 ἡγεῖτο εἶναι τὸν ἀλεκτρυόνα ἡλίῳ· τὸ θεγόμε-
 νον πᾶν ἄληθές ἀπετέλεσεν αὐτῷ δι' ἀριθμη-
 148 τικῆς ἐπιστήμης 75) συντεταγμένῳ. Ἐπῆρχε δὲ
 αὐτῷ ἀπὸ τῆς εὐσεβείας καὶ ἡ περὶ τῶν θεῶν
 (125) πίστις. 76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μη-
 δὲν θανμαστὸν ἀπιστεῖν, μηδὲ περὶ θείων δο-
 γμάτων, ὡς πάντα τῶν θεῶν δυναμένων· καὶ
 τὰ θεῖα δὲ δόγματα λέγειν, οἷς χρὴ πιστεύειν,
 ἃ Πυθαγόρας παρέδωκεν. 77) οὕτω γοῦν ἐπί-
 στενον καὶ παρειλήφεσαν, περὶ ὧν δογματί-
 ζουσιν, ὅτι οὐκ ἐψευσθόσθηται. 78) ὥστε Εὐ-
 ρυτος μὲν ὁ Κροτωνιάτης, Φιλολάου ἀκουστής,
 ποιμένος τινὸς ἀπαγγείλαντος αὐτῷ, ὅτι με-
 σημβρίας ἀκούσεις Φιλολάου φωνῆς ἐκ τοῦ
 τάφου, καὶ ταῦτα πρὸ πολλῶν ἐτῶν τεθνηκότος,
 ὥδανελ ᾗδοντος, καὶ τίνα, πρὸς θεῶν, 79) εἰπεῖν,

75) συντεταγμένῳ] Potius συντεταγμένον, ut referatur
 ad πᾶν ἄληθές: quod etiam censuerunt Arcerius et
 vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani. Kust.
 Vera lectio videtur esse συντεταγμένως, i. e. celeriter,
 utpote via compendiaria. vid. sect. 90. Kiess.

76) παρήγγελλε γὰρ αἰεὶ περὶ θεῶν μηδὲν θανμ.] Vido
 quae notauimus supra, ad Num. 139. Kust.

77) οὕτω γοῦν ἐπίστενον καὶ παρειλ..] Sic recte MS.
 pro οὕτως οὖν πιστεύοντα παρειλήφεσαν, quod prior Edi-
 tio habet. Kust.

rum viscera accuratiori inspectioni servire putant: Pythagoras ei studium veritatis adimere nolens, sed aliam viam tutiorem supeditaturus citra effusionem sanguinis maturationemque; tum ob alias rationes, tum quod gallum gallinaceum soli sacrum censeret, verissimam, vt prouerbio dicitur, veritatem ei consummatam dedit, scientia numerorum instructo. Praestitit ei praeterea pietas fidem de diis: nam de his semper admonuit, ne quis vlli admirando operi aut diuino dogmati fidem denegaret, quum diis omnia possibilia sint: diuina autem dogmata, quibus credendum esset, dicebantur ea, quae Pythagoras tradebat. Sic igitur credebant accipiebantque quae edocebantur placita, vt quae neutiquam essent falsa opinione conficta. Ideoque Eurytus Crotoniata, Philolai auditor, pastore quodam nuntiante, se circa meridiem Philolai quasi canentis e sepulcro vocem audiuisse, idque Philolaiam ante complures annos defuncto; deo-

78) ὥστε Εὐρυτος μὲν ὁ Κροτων.] Eadem historia narratur supra Num. 139. Caeterum pro Εὐρυτος in priore Edit. male legitur Ἐκρητος: at in MS. Εὐρητος: quod proxime ad veram lectionem accedit. Eurytus enim non solum ab aliis scriptoribus vocatur, sed etiam ab ipso Iamblichio supra Num. 139. Kust.

79) εἰπέν.] Scribe εἶπεν. Refertur enim ad praecedens Εὐρυτος. Caeterum totius loci huius sensus hic est: Eurytum pastori, sibi nuntianti, se vocem Philolai

ἁρμονίαν. 80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτηθεὶς
 ὑπό τινος· τί σημαίνει τὸ ἰδεῖν ἑαυτοῦ πατέρα
 πάλαι τεθνηκότα, καθ' ὕπνου αὐτῷ προσδια-
 λεγόμενον; οὐδέν, ἔφη. οὐδὲ γὰρ ὅτι μοι
 149 81) ἄρτι λαλεῖς, σημαίνει τι. *) Ἐσθῆτι 82) δὲ
 ἐχρήτο λευκῇ καὶ καθαρῇ· ὡσαύτως δὲ καὶ
 (126) στρώμασι λευκοῖς καὶ καθαροῖς. εἶναι δὲ καὶ
 τὰ τοιαῦτα 83) λινᾷ· κωδίοις γὰρ οὐκ ἐχρήτο.
 καὶ τοῖς ἀχροαταῖς δὲ τοῦτο τὸ ἔθος παρέ-
 δωκεν. ἐχρήτο δὲ καὶ 84) εὐφημίᾳ πρὸς τοὺς
 κρείττονας, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ μνήμην ἐποι-

canentis ex monumento eius audiuisset, fidem ei mi-
 nime derogasse, sed potius interrogando respondisse:
quam, per deos, harmoniam? Hoc ideo moneo, quia
 Obrechtus in versione sua scopum hic non ferit.
 Confer Nostrum supra Num. 139. ubi is, quem dixi,
 sensus clare expressus est. *Kust.* In Ciz. vt in Arc.
 edit. καὶ τινά, πρὸς θεῶν. Scalig. κατὰ τινά: idemque
 etiam εἶπεν pro εἰπεῖν. *Kiess.*

80) Πυθαγόρας δ' αὐτὸς ἐρωτ.] Et haec de Pythagora
 narrantur etiam supra Num. 139. *Kust.*

81) ἄρτι λαλεῖς] Sic recte MS. pro ἀντιλαλεῖς, quod
 prior Edit. habet. *Kust.* Ἄρτι, hoc ipso tempore.
Kiess.

*) Quae leguntur inde a paragrapho 149. ad 167., quo-
 rum auctor me quidem latet, praecedentis fragmenti
 non sunt continuatio; neque enim eorum initium cum
 illius fine cohaeret, et paragraphis 150. 151. eadem,
 quae sectione 144. dicta sunt, repetuntur, nimirum
 Pythagoreos iureiurando se abstinuisse atque Pythago-
 ricam philosophiam ex Orphica originem traxisse.
 Inde autem, quod monstruosa est per hoc totum fra-
 gmentum oratio, quod omnibus Pythagoreorum et
 dictis et institutis arcanus quidam sensus tribuitur,
 quod scripta Pythagorica tum antiqua tum genuina esse

rum quandam harmoniam esse dixit. Pythagoras vero ipse interrogatus a quodam, quid portenderet, quod visus sibi sit cum parente suo demortuo colloqui; respondit, nihil: neque enim te iam mecum colloqui, aliquid portendit. Veste autem utebatur alba et pura: similibusque stragulis itidem albis purisque, atque his quidem ex lino confectis: laneis enim non utebatur: et hunc morem etiam auditoribus suis tradidit. Deos laude bonisque verbis prosequébatur; nec ullum tempus absque illorum mentione cul-

certo statuitur, quod denique ad Pythagoram omnium doctrinarum vel inuentio vel perfectio refertur, ex his, inquam, non potest non suspicio existere, in recentissimis eius auctorem esse numerandum. Consensus perfectus paragraphi 150. cum iis quae Porphyrius sect. 20. et Iamblichus in Arithmetica pag. 5. e Nicomacho afferunt, tantum non fidem faciunt, aut Nicomachum ipsum, aut iuniorem etiam auctorem, qui illum sequeretur, haec scripsisse. E sectionibus autem 149. et 150. intelligitur, auctorem, quicumque fuerit, Aristoxenum et Heraclidem (conf. sect. 100. et 59.) ante oculos habuisse. Meiners. p. 283. sq. (Ceterum et disserendi et scribendi ratio similis est ei, quam in Protreptic. cap. 21. deprehendimus. *Kiess.*)

82) Ἐσθῆτι δὲ ἐχρῆτο λ.] Eadem traduntur supra, Num. 100. *Kust.*

83) λυνᾷ — ἀχροαταῖς] Has duas voces ex MS. renoucaui: quarum loco in priore Edit. corrupte legitur, κοινᾷ, et ἀνωδαῖς. *Kust.* In Ciz. λυνᾷ. *Kiess.*

84) εὐφημία] I. e. bonorum verborum pronuntiatio. Vid. Wyttenbach. ad Platon. Phaedon. p. 331. sq. *Kiess.*

εἶτο καὶ τιμὴν τῶν τιμῶν. ὥστε καὶ περὶ τὸ
 δεῖπνον σπονδὰς ἐποιεῖτο τοῖς θεοῖς, καὶ πα-
 ρήγγελλεν ἐφ' ἡμέρᾳ ἐκάστη ὑμνεῖν τοὺς κρείτ-
 τοντας. προσεῖχε δὲ καὶ 85) φήμαις καὶ μαν-
 τείαις καὶ κληδύσιν 86) καὶ ὅλως πᾶσι τοῖς
 150 αὐτομάτοις. Ἐπέθυε δὲ θεοῖς λίβανον, κέγ-
 χρους, πόπανα, κηρία, καὶ 87) τᾶλλα θυμιά-
 ματα. ζῶα δὲ αὐτὸς οὐκ ἔθυσεν, οὐδὲ τῶν
 θεωρητικῶν φιλοσόφων οὐδεὶς. τοῖς δὲ ἄλλοις
 τοῖς ἀκουσματικοῖς 88) ἢ τοῖς πολιτικοῖς προσ-
 τέτακται σπανίως ἔμψυχα θύειν, ἢ ἀλεκτρούνα,
 ἢ ἄρνα, ἢ ἄλλο 89) τι τῶν νεογνῶν· βοῦς δὲ
 μὴ θύειν. κάκεινο δὲ τῆς εἰς θεοὺς τιμῆς
 αὐτοῦ τεκμήριον, τὸ παρηγγέλθαι, μηδέποτε
 90) ὀμνύναι θεῶν ὀνόμασι καταχρωμένους. διό-
 περ καὶ Σύλλος, εἰς τῶν ἐν Κρότωνι Πυθαγο-
 ρείων, 91) ὑπὲρ τοῦ μὴ ὁμόσαι χρήματα ἀπέ-
 τισεν, καίτοι εὐορκῆσαι μέλλον. ἀναφέρεται
 γε μὴν εἰς τοὺς Πυθαγορικούς καὶ τοιόσδε τις
 ὄρκος, αἰδῶ μὲν 92) ποιουμένων ὀνομάζειν

85) φήμαις] Hoc vocabulum Wyttenbachius interpre-
 tatur hominum fortuitas voces, ex quibus omen capie-
 batur; κληδύνας autem, deorum voces, siue voces, quae,
 ex occulto ad hominum aures accidentes, diuinitus mitti
 credebantur. Eadem tamen vi etiam φῆμαι dicuntur.
 Vid. Wyttenb. in Bibl. crit. Vol. III. P. I. p. 57. sqq.
 Add. Fischer. ad Xenoph. Cyrop. VIII. 7, 3. Kiess.

86) καὶ ὅλως] In Ciz. vt in Arc. edit. deest καί. Kiess.

87) τᾶλλα] Ita recte Kust. et Arc. In Ciz. τᾶλλα. De
 vtraque scriptura vid. Schaefer. ad Aesopi fabul. p.
 132. Qui praefert τᾶλλα, is etiam scribat necesse
 est κῆστι, ὠνδρεῖς, χῶσα, χῶστις, etc. Kiess.

tuque trans mittebat: ita¹ vt etiam inter coenandum diis libaret, et quotidie numen hymnis honorare praeciperet. Obseruabat et omina et vaticinia et sortes omnes fortuito oblatas. Diis sacra faciebat thure, milio, placentis, fauisque et quibusuis suffimentis: animalia autem ipse non immolabat, nec villus philosophorum theoreticorum: caeteris vero acusmaticis vel politicis praeceptum erat, vt non nisi raro immolarent animalia; gallum puta gallinaceum, vel agnum, vel alia recens nata: boues vero minime. Est et illud pietatis eius in deos argumentum, quod praeceperat, ne quis iurando deorum nominibus abuteretur. Vnde et Syllus, vnus Pythagoreorum, qui Crotone erant, ne iuraret, iudicatum solvit, quamuis bona cum conscientia iuraturus esset. Et tribuitur quidem Pythagoreis talis iurandi formula, quum Pythagoram prae reuerentia nominare nollent;

88) ἢ τοῖς πολιτικοῖς] Haec verba desunt in Ciz., idque recte, vt opinor. *Kiess.*

89) ἄλλο τι τῶν νεογνῶν] Vid. Menag. ad Laert. Lib. VIII. Num. 20. *Kust.* In Ciz. absunt haec: ἢ ἀλεπιγρόνα, ἢ ἄρα, ἢ ἄλλο τι τῶν νεογνῶν· βοῦς δὲ μὴ θύειν. *Kiess.*

90) δμνύναι] Ciz. vt assolet, δμνῦναι. *Kiess.*

91) ὑπὲρ τοῦ μὴ δμόσαι χρ.] Confer Nostrum supra, Num. 144. *Kust.*

92) ποιουμένων] Ita recte Ciz. In edd. Arc. et *Kust.* est ποιουμένους, quod se tueri non potest propter δηλούντων. Idem Ciz. recte φειδῶ. *Kiess.*

(127) Πυθαγόραν (ὥσπερ καὶ τοῦ θεῶν ὀνόμασι χρῆσθαι πολλὴν φειδῶ ἐποιοῦντο), διὰ δὲ τῆς εὐρέσεως τῆς τετρακτύος δηλούντων τὸν ἄνδρα·

Ναὶ 93) μὰ τὸν ἁμετέρως σοφίας εὐρόντα τε-
τρακτύν,

Παγὰν ἀεννάου φύσεως ῥιζωμά τ' ἔχουσιν. ;

151 Ὅλως δέ φασι Πυθαγόραν ζηλωτὴν γενέσθαι τῆς Ὀρφείως ἐρμηνείας τε καὶ διαθέσεως· καὶ τιμᾶν τοὺς θεοὺς Ὀρφεῖ παραπλησίως, 94) ἰσταμένους αὐτοὺς ἐν τοῖς ἀγάλμασι καὶ τῷ χαλκῷ, οὐ ταῖς ἡμετέραις συνεξηγμένους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἰδρύμασι τοῖς θείοις, πάντα περιέχοντας καὶ πάντων προνοοῦντας καὶ τῷ παντὶ τὴν φύσιν καὶ τὴν μορφὴν ὁμοίαν ἔχοντας. ἀγγέλλειν δὲ αὐτῶν τοὺς καθαρμούς καὶ τὰς λεγομένας τελετάς, τὴν ἀκριβεστάτην εἰδῆσιν αὐτῶν 95) ἔχοντα. ἔτι δέ φασι καὶ σύνθετον

93) Ναὶ μὰ τὸν ἁμετ.] Vide infra, Num. 162. vbi versus prior paulo aliter legitur. Caeterum de iuramento hoc Pythagoreorum pluribus disputat Palmerius in *Exercitat.* p. 228. et seqq. sed qui, ut verum fatear, nodum in scirpo, quod aiunt, quaerit. Nam Pythagorei tam per τετρακτύν iurare solebant, quam per eius inuentorem, i. e. Pythagoram. Et cum per Pythagoram iurabant, dici tamen quodammodo poterant per quaternionem iurare: quoniam per Pythagoram, praecipue iurabant ob inuentionem mystici illius quaternionis. Confer Holstenium ad Porphyrium, Num. 20. *Kust.* Adde Sturzium in *Annotationibus* ad Empedoclis carmina, pag. 672. sqq. — In Ciz. et Par. e marg. Spanh. etiam hic in priore versu pro ναὶ legitur οὐ. *Kiess.*

94) ἰσταμένους] Scribe ἰστάμενον, i. e. collocantem, vel statuentem. Refertur enim ad praecedens Πυθαγόραν.

quemadmodum et deorum nominibus vti re-
formidabant; per inuentionem numeri qua-
ternarii, quem *tetractyn* appellant, nomen
eius circumscribebant:

*Iuro illum, sophias a quo nostrae inuenta tetractys,
In qua naturae fons est radixque perennis.*

Omnino autem aiunt, Pythagoram stylo ani-
moque Orphei aemulatorem fuisse, eodem-
que plane, quo Orpheum, modo deos co-
luisse, dum eos proposuit in simulacris et
aere, non nostris figuris alligatos, sed per
diuinas imagines, tanquam qui omnia com-
plectuntur, omnibus prouident, et formam
habent, tam quoad naturam, quam quoad
figuram, toti vniuerso similem. Praescri-
psisse autem ipsum lustrationes et initiatio-
nes, vti vocantur, accuratissimam deorum
notitiam complexas. Insuper dicunt, eum

Kust. Etiam Scalig. emendat *ιστάμενον*. Obrechtus
ἰδρύματα vertit *imagines*, nullo iure, opinor. Alias
sunt *loca*, in quibus deorum *statuae* collocantur. Sed
omnis locus corruptus videtur, ita quidem, vt par-
ticula οὐ loco suo mota, et pro *ἰδρύμασι* legendum
sit *ἀριθμοῖς* hac ratione: — *παραπλησίως, οὐχ ἰσταμέ-
νους αὐτοὺς — καὶ τῷ χαλκῷ, ταῖς ἡμετέραις συνεξηγμέ-
νους μορφαῖς, ἀλλὰ τοῖς ἀριθμοῖς τοῖς θείοις* etc. *eum*
coluisse deos Orphei modo, non illos, qui starent ex-
pressi simulacris aeneis, formae humanae alligati, sed
numeris diuinis. Dii alligati numeris sunt dii his nu-
meris definiti; id quod bene conuenit in theologiam
arithmeticam. — Pro *θείοις* in Ciz. vt in ed. Arc.
est *θεοῖς*. *Kiess.*

95) *ἔχοντα*] Ciz. cum Arc. *ἔχοντας*. *Kiess.*

αὐτὸν ποιῆσαι τὴν θεϊάν φιλοσοφίαν καὶ θε-
ραπείαν, ἃ μὲν μαθόντα παρὰ τῶν Ὀρφικῶν,
ἃ δὲ παρὰ τῶν Αἰγυπτίων ἱερέων, ἃ δὲ παρὰ
(128) 96) Χαλδαίων καὶ Μάγων, 97) ἃ δὲ παρὰ τῆς
τελετῆς τῆς ἐν Ἐλευσίνι γινομένης, ἐν 98) Ἴμβρω
τε, καὶ Σαμοθράκῃ, καὶ Δήλῳ, 99) καὶ εἴ τι
παρὰ τοῖς κοινοῖς, καὶ περὶ τοὺς Κελτοὺς δέ,
152 καὶ τὴν Ἰβηρίαν. Ἐν δὲ τοῖς Λατίνοις ἀνα-
γινώσκεισθαι τοῦ Πυθαγόρου τὸν Ἱερὸν λόγον,
οὐκ εἰς πάντα, οὐδ' ὑπὸ πάντων, ἀλλ' 100) ὑπὸ
τῶν μὲν ἐχόντων ἐτοιμῶς πρὸς τὴν τῶν ἀγα-
θῶν διδασκαλίαν, καὶ μηδὲν αἰσχροὺς ἐπιτη-
δεύοντων. λέγειν δὲ αὐτὸν 101) τρεῖς σπένδειν

96) Χαλδαίων] *Χαλδαίων* scribendum hic esse, recte
monuerunt Arcerius ad hunc locum, et ὁ πᾶν Casau-
bonus ad Athenacum lib. I. cap. VII. *Kust.* Etiam
in cod. *Ciz.*, ut in edd. *Arc.* et *Kust.*, scriptum est
Χαλκιδιέων, quod in *Χαλδαίων* mutandum esse, etiam
Reinesius et Scaliger monuerunt. De solenni horum
nominum commutatione vid. Schaefer. ad Schol. *Apol-*
lon. Rhod. p. 268. sq. *Kiess.*

97) ἃ δὲ παρὰ τῆς τελετῆς] Antea pessime, & δὲ περὶ
τῆς τελετῆς. *Kust.* Haec pessima lectio etiam codi-
cem *Ciz.* inquinat. *Kiess.*

98) Ἴμβρω] Sic recte MS. At prior Edit. Ἰβρω: pro
quo Ἴμβρω legendum esse iam dudum etiam monuit
Casaubonus ad Athen. dicto loco. Schefferus de *Phi-*
losoph. Italica, p. 26. locum hunc itidem quidem ten-
tauit: sed non pari successu. Ait enim: *Id ἐν Ἰβρω*
quoque (apud Iamblichum nempe) est ineptum, et loco
eius vocabuli positum, quod continebat nomen regionis
alicuius ob initiationes celebris et clarae, quod in prae-
sens memoriae non occurrit: nisi quis ἐν Ὀδρωσία pro
ἐν Ἰβρω τε legendum putet; quomodo et Origenes in
primo contra *Colsum Odrusias, Samothracas et Eleusi-*

compositam quandam rerum diuinarum philosophiam, deorumque cultum instituisse, quum quaedam didicisset ab Orphicis, quaedam a sacerdotibus Aegyptiis, alia a Chaldaeis et Magis, nonnulla ex initiis, quae fiunt Eleusine, in Imbro, in Samothracia et Delo; aliqua porro etiam ex iis, quibus Celtae et Iberi communiter utebantur. Apud Latinos fertur librum Pythagorae legi, qui *sacer sermo* inscribitur; non inter omnes tamen, neque ab omnibus; sed ab iis tantum, qui ad optima quaeque discenda propensum, a turpibus vero omnibus abhorrentem animum gerunt. Dicitur etiam praescripsisse,

nios coniunxit. Sed haec quidem nihil ad rem. Erat autem Imbrus insula Thraciae: de qua vide Stephanum Byzantium, et alios Geographos. *Kust.* Stephanus: Ἰμβρος, νῆσος ἱερὰ Καβείρων καὶ Ἐρμού, ὃν Ἰμβρον λέγουσι μάκαρες. *Kiess.*

99) καὶ εἴ τι παρὰ τοῖς κοινοῖς] Ante legebatur αἰί τι, quod in εἴ τι mutandum esse, monuerunt Scaliger et Kusterus; hancque lectionem ut certam recepi. At nec verba παρὰ τοῖς κοινοῖς, pro quibus in Ciz. legitur περὶ τῆς κοινοῖς, sana videntur. Kusterus coniicit, εἴ τι παρὰ τοῖς λοιποῖς. Loganus p. 103. παρὰ τοῖς Θεού-σχοις. Forsitan tamen frustra viri docti lectionem τοῖς κοινοῖς sollicitarunt, quae sic intelligi potest, ut Pythagoras dicatur tum ea in usum suum conuertisse, quae didicisset in initiis, tum ea, quae a profanis. *Kiess.*

100) ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων] Vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani recte emendat, ὑπὸ τῶν μὲν ἐχόντων. *Kust.* Id reposui pro ὑπὸ τῶν μετεχόντων. *Kiess.*

101) τρεῖς σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους] Vetus lectio est περισπένδειν: de qua Kusterus ita: „An Iamblichus

τοὺς ἀνθρώπους, καὶ μαντεύεσθαι τὸν Ἀπόλ-
 λωνα ἐκ τοῦ τρίποδος, διὰ τὸ καὶ ¹⁰²⁾ τὴν
 (129) τριάδα πρῶτον φῦναι τὸν ἀριθμόν· Ἀφροδίτῃ
 δὲ θυσιάζειν ἕκτη, ¹⁰³⁾ διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον
 τὸν ἀριθμὸν πάσης μὲν ἀριθμοῦ φύσεως κοι-
 νωνῆσαι, κατὰ πάντα δὲ τρόπον μεριζόμενον
 ὁμοιον λαμβάνειν τὴν τε τῶν ¹⁰⁴⁾ ἀφαιρουμέ-
 νων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν.
 Ἡρακλεῖ δὲ δεῖν θυσιάζειν ὀγδόῃ τοῦ μηνὸς
 ἰσταμένου, σκοποῦντας τὴν ἐπτάμηνον αὐτοῦ
 155 γένεσιν. ¹⁰⁵⁾ Λέγει δὲ καὶ εἰς ἱερὸν εἰσιέναι
 δεῖν καθαρὸν ἱμάτιον ἔχοντα, καὶ ἐν ᾧ μὴ
 ἐγκεκοίμηταί τις· τὸν μὲν ὕπνον τῆς ἀργίας,
 καὶ τὸ μέλαν καὶ ¹⁰⁶⁾ τὸ πυρρὸν, τὴν δὲ κα-
 θαρότητα τῆς περὶ τοὺς λογισμοὺς ἰσότητος
 καὶ δικαιοσύνης μαρτυρίαν ἀποδιδούς. παραγ-
 γέλλει δέ, ἐν ἱερῷ ἂν τι ἀκούσιον αἶμα γένη-
 ται, ἢ ¹⁰⁷⁾ χρυσῷ ἢ θαλάττῃ περιῤῥαίνεσθαι,

„forte scripsit περὶ τοῦ σπένδειν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοῦ
 „μαντεύεσθαι, etc. vt sensus sit, Pythagoram etiam
 „disseruisse de libationibus hominum, et de eo, quod
 „Apollo ex tripode consulentibus responsa dare soleat,
 „etc. Sed assentior potius viro docto, qui ad mar-
 „ginem codicis Spanhemiani rescripserat, τρεῖς σπένδειν.
 „Nam infra Noster, Num. 155. trinam libationem a
 „Pythagora praeceptam fuisse docet.“ Non dubium,
 quin vnice vera sit lectio τρεῖς σπένδειν, quum omnis
 argumentationis vis ad vnam summam numeri ternar-
 rii referatur. — Mox omnes Ἀπόλλωνα, quum in aliis
 huius libri locis semper accusatiuus Ἀπόλλω legatur.
 Kiese.

102) καὶ τὴν τριάδα πρῶτον φῦναι τ.] In priore Edit.
 male, κατὰ τὴν τριάδα πρῶτον φῆναι, etc. Τὸ φῦναι est
 ex MS. Kiese. Ciz. vt edit. Arc. Kiese.

vt homines ter libarent; et Apollinem ex tripode responsa dare: quia trias primarius numerus habeatur; Veneri vero sexto die sacra fieri, quia primus hic numerus de omnium caeterorum numerorum natura participat, et quouis modo diuisus eandem in subtractis et residuis vim habet; Herculi denique sacrificandum esse die octauo mensis ineuntis, respiciendo ad natiuitatem eius septimestrem. Addit porro, templum non esse intrandum, nisi cum veste pura, in qua nemo dormiuerit: somnum enim ignauiae, perinde vt nigrum et fuscum; puritatem vero aequabilitatis in ratiocinando et iustitiae signum esse. Praecepit autem, si involuntario sanguis in templo fundatur, vel auro, vel mari lustrationem fieri debere:

103) διὰ τὸ πρῶτον τοῦτον τὸν ἀρ.] Hinc etiam numerus senarius a Pythagoreis dicebatur *Γάμος*. Vide Samuelem Tennulium ad Nicomachum Geras. p. 131. 132. *Kust.* Adde Heeren ad Stob. Ecl. Phys. p. 21. sq. — Antea Ciz., vt Arcerius, δέ τι θναύζειν. Ex ττ Scal. fecit τινάς. *Kiess.*

104) ἀφαιρουμένων καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν] In Ciz. tantum haec leguntur, ἀφαιρουμένων δύναμιν. His adscripsit Reinesius, καὶ τὴν τῶν καταλειπομένων δύναμιν. *Kiess.*

105) Λέγει δὲ καὶ εἰς ἑρὸν εἰς.] Vide Schefferum *de Philos. Ital.* p. 151. *Kiess.*

106) τὸ πύρρον] Ciz. τὸν πυρρὸν. *Kiess.*

107) χρυσῷ] Scaliger, χρυσῷ, aqua e fonte saliente hausta. Lectio χρυσῷ non est tentanda: nam aurum est rerum pulcherrima, et mare, i. e. oceanus, rerum prima. *Kiess.*

τῷ πρώτῳ γενομένῳ καὶ καλλίστῳ ¹⁰⁸⁾ τῶν ὄντων σταθμώμενος ¹⁰⁹⁾ τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων. λέγει δὲ καὶ μὴ τίττειν ἐν ἱερῷ. οὐ γὰρ εἶναι ὅσιον ἐν ἱερῷ ¹¹⁰⁾ καταδεῖσθαι τὸ θεῖον τῆς
 154 ψυχῆς εἰς τὸ σῶμα. Παραγγέλλει δὲ ἐν ἐορτῇ μῆτε κείρεσθαι, ¹¹¹⁾ μῆτε ὀνυχίζεσθαι. ¹¹²⁾ τὴν ἡμετέραν αὐξήσιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγούμενος
 (130) δεῖν τὴν τῶν θεῶν ἀπολείπειν ἀρχήν. λέγει δὲ καὶ ¹¹³⁾ φθεῖρα ἐν ἱερῷ μὴ κτείνειν· οὐδενὸς τῶν περιττῶν καὶ φθαρτικῶν ¹¹⁴⁾ νομίζων δεῖν μεταλαμβάνειν τὸ δαιμόνιον. κέδρω δὲ λέγει καὶ δάφνη καὶ κυπαρίττω καὶ δρυὶ καὶ μυρὶνῇ τοὺς θεοὺς τιμᾶν, καὶ μηδὲν τούτοις ἀποκαθαίρεσθαι τοῦ σώματος, μηδὲ ¹¹⁵⁾ σχίζειν τοὺς

108) τῶν ὄντων σταθμώμενος] Ciz. τῷ ὄντων σταθμώμενῳ, quod etiam Scaliger in σταθμώμενος mutavit. Kiess.

109) τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων] Obrechtus recte vidit, verba illa, quae paullo post leguntur (ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγῆας φύσεως, καὶ τροφήν τῆς πρώτης καὶ ποινοίεως ὕλης ὑπολαμβάνων), tanquam fugitiva in hunc locum retrahenda esse, et collocanda post τῶν ἀπάντων. Kust.

110) καταδεῖσθαι] Par. e marg. Spanh. καταδύσθαι. Ἄν καταδύεσθαι? Quod praecedat τίττειν, volunt nonnulli, non parere, sed generare, significare. Vid. Rudolph. ad Ocellum p. 326. Kiess.

111) μῆτε ὀνυχίζεσθαι] Huc spectat symbolum illud Pythagoreorum, παρὰ θυσίαν μὴ ὀνυχίζου: de quo Iamblichus in Protreptico. Kust.

112) τὴν ἡμετέραν αὐξήσιν τῶν ἀγαθῶν οὐχ ἡγ.] Haec mihi obscura videntur: in quibus proinde alii acumen suum exerceant. Obrechtus legit, διὰ τὴν ἡμετέραν αὐξήσιν ἀγαθῶν: sed sensus, quem ex hoc loco

primum quippe illud et rerum pulcherri-
 mum, et mensuram pretii esse, quo cuncta
 aestimari solent: hoc vero primum esse
 naturae humidae foetum, primaeque et
 communis materiae nutrimentum opina-
 tus. In templo dixit pariendum non esse:
 fas enim non esse, ut in loco sacro diuina
 anima corpori alligetur: die festo nec ca-
 pillos, nec ungues praecidendos; non enim
 conuenire ait, ut relicto deorum obsequio
 nostra commoda procuremus: nec pedicu-
 lum in templo necandum, ne quid de eo,
 quod inutile et corruptibile est, numen par-
 ticipet: deos autem colendos esse cedro,
 lauro, cupresso, quercu ac myrto; ideoque
 his a nulla macula corpus purgandum nec

elicit, non video quomodo cum praecedentibus cohae-
 rent. *Kust.* Vtique probanda est Obrechtii ratio.
Ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἡγεσίαν est se subtrahere deorum
 imperio: quod fit, si quis diebus festis non solos deos,
 sed se ipsum curat et comit. *Kiess.*

113) φθεῖρα] Ciz. et Par. φθείραν. *Kiess.*

114) νομίζων] Ciz. et Arc. νομίζειν. *Kiess.*

115) σκίζειν τοὺς ὀδόντας] „Pro σκίζειν τοὺς ὀδόντας
 Excerpta Hudsoniana, itemque Anonymus in annota-
 tionibus, quas Arcerius *castigationibus suis* in Iambli-
 chi *Protrepticon* subiecit, corrigere iubent, σκινίζειν,
 a σκῖνος, lentiscus. Non ignoro quidem, veteres len-
 tiscum mandere solitos ad conciliandum dentibus can-
 dorem; vel cuspides ex lentisco confecisse, quibus
 dentes purgarent: sed tantum exemplum desidero, quo
 probetur, verbum σκινίζειν non solum significare len-
 tisco, sed etiam quouis alio dentifricio vel dentiscal-

ὀδόντας. ¹¹⁶⁾ ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρᾶς
 φύσεως, καὶ τροφὴν τῆς πρώτης καὶ κοινοτέ-
 ρας ὕλης ὑπολαμβάνων. ἐφθὸν δὲ παραγγέλ-
 λει μὴ ὀπτᾶν· τὴν προύτητα λέγων μὴ προς-
 δεῖσθαι τῆς ὀργῆς. ¹¹⁷⁾ κατακαίειν δὲ οὐκ εἶα
 τὰ σώματα τῶν τελευτησάντων, μάγοις ἀκο-
 λούθως, μηδενὸς τῶν θείων τὸ θνητὸν μετα-
 155 λαμβάνειν ἐθελήσας. Τοὺς δὲ τελευτήσαντας
 ἐν λευκαῖς ἐδύησι προπέμπειν ὅσιον ἐνόμιζε,
 τὴν ¹¹⁸⁾ ἀπλὴν καὶ τὴν πρώτην αἰνιττόμενος
 φύσιν κατὰ τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν ἀρχὴν τῶν
 πάντων. εὐορκεῖν δὲ πάντων μάλιστα παραγ-
 γέλλει, ¹¹⁹⁾ ἐπὶ μακρὸν τοὔπισω· θεοῖς δ' οὐ-
 δὲν μακρὸν εἶναι. πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖ-
 σθαι ὅσιον εἶναι ¹²⁰⁾ λέγει, ἢ κτείνειν ἄνθρω-

pio dentes purgare. Nulla enim dicto loco mentio
 lentisci praecedit, sed aliarum arborum, veluti cedri,
 lauri, cupressi, quercus et myrti, quarum ligno Py-
 thagoras dentes purgari vetabat. Praeterea vox σχι-
 νίζειν apud neminem veterum Grammaticorum occurrit,
 praeterquam apud Etymologum in v. Σχίνοϛ: qui ta-
 men eam non explicat. En eius verba: Σχίνον, τὴν
 σκίλλαν, ἣν διαμασσοῦνται οἱ καλλωπιζόμενοι ἕνεκα τοῦ
 λευκοῦν τοὺς ὀδόντας· ἀφ' οὗ καὶ τὸ σχινίζεισθαι. Quae
 ipsa verba, ut obiter hoc moncam, habet etiam Pho-
 tius in Lexico inedito. Ex hoc autem loco certo non
 constat, utrum τὸ σχινίζεισθαι, lentiscum rodere, an
 cuspide ex lentisco facta dentes scalpere, an vero
 dentes lentisco fricare, vel aliud quid significet. Oc-
 currit quidem etiam τὸ σχινίζεισθαι apud Athenaeum
 Lib. XIV. pag. 629. sed sensu metaphórico et a priori
 longe diverso: dummodo non, quod suspicor, vox
 ea mendo illic laboret. Inspice locum, Lector, et
 considera. Caeterum nec lectio vulgata σχίζειν τοῖς

dentes fodiendos: coctum non esse assandum; innuens, mansuetudinem opus non habere, vt ira ad illam accedat. cadauera mortuorum vetabat igne comburi, magos in hoc secutus; nihil enim, quod diuinum esset, cum mortali copulari volebat. mortuos in albis deduci fas existimabat, simplicem primigeniamque naturam iuxta numerum atque rerum omnium principium subinnuens. Inprimis vero praecipiebat, pie sancteque iurare: quoniam longum est, quod a tergo sequitur; diis autem nihil longum esse. Multo iustius esse grauem iniuriam pati, quam hominem interficere; in inferno

ὀδόντας; sana mihi videtur: (quis enim dicat *findere dentes* pro *fodere*, vel *scalpere*, vel *fricare*?) Rectius sane et clarius Iamblichus dixisset σμήχειν τοὺς ὀδόντας, quam vocem de frictione dentium vaurpanit Dioscorides lib. I. cap. 98. vti idem cap. seq. σμήγμα ὀδόντων *dentifricium* vocat." Haec Kusterus in Praefatione. — Nonne σμίχειν potius corruptum videatur ex στίζειν? Kiess.

116) ταύτην πρώτην γονὴν τῆς ὑγρῆς — ὑπολαμβάνων] Haec verba diximus collocanda esse paulo superius post τὴν τιμὴν τῶν ἀπάντων. Kust. Reinesius dicit, ante haec deesse: μολόχην δὲ μὴ ἐσθίειν. Kiess.

117) κατακαίειν] In Par. et cod. Arcerii forma attica κατακαίν. Kiess.

118) ἀπλήν] In Ciz. ἀπλήν. Kiess.

119) ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω] Scribendum non dubito, ἐπὶ μακρὸν τοῦπίσω. Kust.

120) λέγει] Sic MS. At prior Edit. male, μέγα. Kust.

(131) πον· ἐν ᾧδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν, ¹²¹⁾ ἐκλογιζόμενον τὰς περὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσεις. ¹²²⁾ κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζεσθαι σωρὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὸ κυπαρισσίνον γεγονέναι τὸ τοῦ Διὸς σκήπτρον· ἢ δι' ἄλλον τινὰ μυστικὸν λόγον. ¹²³⁾ σπένδειν δὲ πρὸ τραπέζης παρακαλεῖ Διὸς Σωτῆρος καὶ Ἡρακλέους καὶ Διοσκούρων, τῆς τροφῆς ὑμνοῦντας τὸν ἀρχηγὸν καὶ τὸν ταύτης ἡγεμόνα Δία· καὶ τὸν Ἡρακλέα, τὴν δύναμιν τῆς φύσεως· καὶ τοὺς Διοσκούρους, τὴν συμφωνίαν τῶν ἀπάντων. Σπονδὴν δὲ μὴ καταμύοντα προσφέρεσθαι δεῖν ἔφη· οὐδὲν γὰρ τῶν καλῶν ἄξιον αἰσχύνῃς καὶ αἰδοῦς διελάμβανεν. ὅταν δὲ βροντήσῃ, τῆς γῆς ἄψασθαι παρήγγελλε, μνημονεύοντας τῆς γενέσεως τῶν ὄντων. εἰσιέναι δὲ εἰς τὰ ἱερὰ κατὰ τοὺς δεξιούς τόπους παραγγέλλει, ἐξιέναι κατὰ τοὺς ἀριστερούς· τὸ μὲν δεξιὸν ἀρχὴν τοῦ περιττοῦ λεγομένου τῶν ἀριθμῶν καὶ θεῖον

121) ἐκλογιζόμενον] Scribo, ἐκλογιζομένην, vt referatur ad κρίσιν. Deinde ea, quae sequuntur, infra Num. 179. rectius sic leguntur: τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. Kust. Locus potius ita videtur constituendus: ἢ κτείνειν ἄνθρωπον (ἐν ᾧδου γὰρ κείσθαι τὴν κρίσιν)· ἐκλογιζόμενος, etc. ita vt hoc participium referatur ad λίγει. Etiam infra Num. 179. est ἐκλογιζόμενος, i. e. perpendens. — In Ciz. pro φύσεις est φύσις. Kiess.

122) κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleui. In priore Edit. desunt haec verba, κυπαρισσίνην δὲ μὴ δεῖν κατασκευάζε-

enim repositum esse iudicium; vbi animae, quae inter ea, quae sunt, primatum tenet, substantia et naturae expenduntur. loculos siue arcas sepulchrales cupressinas fieri vult, quia Iouis sceptrum e cupresso fabrefactum est, vel propter aliam quandam mysticam rationem. ante mensam Ioui Seruatori et Herculi et Castoribus libandum esse statuit, vt sic Iupiter tanquam alimoniae dux et auctor laudetur, in Hercule vero naturae potentia, et in Castoribus rerum omnium harmonia celebretur. Libamina non esse clausis oculis offerenda; nec enim putabat quicquam eorum, quae bona sunt, mereri, vt cum pudore et verecundia tractetur. cum tonat, terram tangendam esse, in memoriam generationis rerum. a dextra intrandum esse templum, a sinistra egrediendum; dextrum enim statuebat esse principium numeri imparis, et diuinum quid-

σθαι σφδρὸν ὑπαγορεύει, διὰ τὸ. Huc spectant verba Laertii in *Pythag. Num.* 10. Ἀπείχοντο δὲ καὶ σφδρῶ κυπαρισσίνης, διὰ τὸ τοῦ Διὸς σκήπτρον ἐντεῦθεν πεποι-
ῆσθαι. Vide ibi Menagium. *Kust.*

123) σπένδειν] Σπένδειν cum genitiuo. Subintelligunt κρατῆρα. vid. Stephan. thes. tom. 3. p. 937. C. Non omnino huius loci similis est a Stephano citatus locus Aristophan. Equitib. 106. σπονδὴν λαβὲ δῆ, καὶ σπῖσον, Ἀγαθοῦ Δαίμονος. Stephanus omisit comma post σπῖσον. — Deinceps Ciz. ὕμνουντας pro singulari. Restituimus pluralem. *Kiess.*

τιθέμενος· τὸ δὲ ἀριστερόν τοῦ ἀρτίου καὶ
διαλυομένου σύμβολον τιθέμενος. τοιοῦτός τις
ὁ τρόπος λέγεται αὐτοῦ γεγονέναι τῆς περὶ τὴν
εὐσέβειαν ἐπιτηδεύσεως. καὶ ¹²⁴⁾ τᾶλλα δὲ ὅσα
παραλείπομεν περὶ αὐτῆς, ἀπὸ τῶν εἰρημένων
ἐνεσσι τεκμαίρεσθαι· ὥστε περὶ μὲν τούτου
πέπαυμαι λέγων.

K E Φ. κθ'.

¹⁵⁷ Περὶ δὲ τῆς σοφίας αὐτοῦ, ὡς μὲν ἀπλῶς
(132) εἰπεῖν, ¹⁾ μέγιστόν ἐστι τεκμήριον τὰ γραφέντα
ὑπὸ τῶν Πυθαγορείων ὑπομνήματα περὶ πάν-
των, ²⁾ ἔχοντα τῆς ἀληθείας, καὶ στρογγύλα
μὲν περὶ τὰ ἄλλα πάντα, ἀρχαιοτρόπου δὲ καὶ
(133) παλαιοῦ ³⁾ πίνου διαφερόντως, ὥσπερ τινὸς

124) τᾶλλα] In Ciz. vt supra τᾶλλα. Kiess.

1) μέγιστόν ἐστι] Ita Ciz. In Arc. et Kust. pro ἐστι
est ἔστιω: minus apte. Kiess.

2) ἔχοντα τῆς ἀληθείας] Scribe ἐχόμενα τῆς ἀλ. Et de-
inde στρογγύλα παρὰ τὰ ἄλλα πάντα, i. e. supra alia
omnia. Kust. Equidem nolim hic cum Kustero περὶ
mutare in παρὰ. Commode Obrechtus: quoad cetera
quidem omnia. Στρογγύλα autem potius vertendum
breuia, curta. Kiess.

3) πίνου] Sic recte MS. (consentiente cod. Ciz. Kiess.).
At prior Edit. πόρον: quod Arcerius bona fide labore
verterat. Idem mendum occurrit apud Photium in
Damascio, p. m. 1068. vbi de Salustio philosopho
ait, οὐ τοὺς νέους μιμούμενος σοφιστὰς, ἀλλὰ πρὸς τὸν
ἀρχαῖον πόρον τῆς λογογραφίας ἀμιλλώμενος. Scribe πίνον:
vt recte legitur apud Suidam v. Πίρος, et v. Σαλού-
στιος, vbi locus ille refertur. Πίρος autem, praeter
significationem vulgarem, notat etiam oleum palae-
stricum, siue ceroma, quo athletae saepius inuncti et

piam; sinistrum vero pro symbolo numeri paris et dissoluti habebat. Hic fertur eius modus fuisse pietatem excolendi. caetera vero, quae praeterimus, pronum erit ex dictis colligere: ideoque hic de iis dicendi finis esto.

C A P. XXIX.

Sapientiae autem eius, vt verbo dicam, maxima sunt indicia commentarii a Pythagoreis de omnibus rebus conscripti iuxta veritatis normam: et quoad caetera quidem omnia rotundi; inprimis vero vetustum vltimaeque antiquitatis afflatum, velut illi-

sordidati, accedente corporis exercitio, bonam habitudinem et vires, succumque, et colorem sanum sibi conciliabant. Inde ducta metaphora *πίλος* dicitur de oratione probe subacta, siue succo et sanguine nervisque plena, et nitorem non fucatum, sed naturalem, et virilem prae se ferente: vt pluribus ostendit personatus Franciscus Francus, vero nomine Salmasius, in Confutatione Animaduersorum Antonii Cercoëti ad Salmasii Notas in Tertullianum de Pallio, pag. 174. et seqq. Quare locus ex Photio adductus sic vertendus est: *Non recentiores imitans Sophistas (ob stilum nempe eorum eneruam et elumbem), sed masculas priscas orationis veneres aemulari studens.* Deinde, quae hio apud Iamblichum sequuntur, non parum habent obscuritatis et difficultatis, nec ab interpretibus intellecta fuerunt. Quid enim sibi volunt illa, *ὥς τε πῖλος ἀχειραπύητος νοῦ προσπνέοντος*: quae Arcerius vertit, *veluti mentis, quae manibus apprehendi nequeat, afflantis?* Quasi vero quaedam mens sit, quae manibus apprehendi queat. Obrechtus quoque nec veram significationem vocis *πίλος* in versione sua expressit,

ἀχειραπτήτου νοῦ 4) προσπνέοντα, μετ' ἐπιστή-
 μης δαιμονίας ἄκρως συλλελογισμένα· ταῖς δὲ
 ἐννοίαις πλήρη τε καὶ 5) πυκνότατα, ποικίλα
 τε. ἄλλως καὶ πολύτροπα τοῖς εἶδεσι καὶ ταῖς
 ὕλαις· περισσὰ δὲ ἐξαιρέτως ἅμα καὶ ἀνέλλι-
 πῇ τῇ φράσει, καὶ πραγμάτων ἐναργῶν καὶ
 ἀναμφιλέκτων ὥς ὅτι μάλιστα μετὰ μετὰ
 ἀποδείξεως ἐπιστημονικῆς καὶ 6) πλήρους, τὸ
 λεγόμενον, συλλογισμοῦ, εἴ τις, αἷς προσήκει,
 ὁδοῖς κεχρημένος ἐπ' αὐτὰ ἴοι μὴ παρέργως,

nec in verbis hisce postremis vllum suspicatus est
 mendum. Nos pro νοῦ legendum existimamus χροῦ;
 quippe quam vocem Dionysius Halicarn. quoque in
 erudita epistola ad Caium Pompeium p. 127. Edit.
 Wechel. cum πίνος coniunxit. Ait enim, ὃ τε πίνος
 αὐτῇ καὶ χροῦς δ' τῆς ἀρχαιοτήτος ἡρέμα καὶ λεληθότως
 ἐπιτρέχει. Loquitur ibi de dictione Platonis. Et alibi,
 nimirum περὶ τῆς Δημοσθ. δεινότητος, p. 186. χροῦς ἀρ-
 χαιοπινῆς dixit, idque cum χάρις ἀβίαστος coniungit.
 Χροῦς autem, vt notum est, proprie significat lanu-
 ginem, quae tenera est, et veluti flos menti, eiusque
 ornamentum. Quare et in adductis locis Dionysii
 Halicarnassensis, et hic apud Iamblichum χροῦς signi-
 ficare potest gratam venustatem; quoniam lanugo in
 puberibus grata et venusta esse solet. Porro pro
 προσπνέοντος scribendum est προσπνέοντα (refertur enim
 ad ὑπομνήματα:) et, vt paucis rem expediam, totus
 hic locus sic mihi constituendus videtur: ἀρχαιοτρόπον
 δὲ καὶ παλαιοῦ πίνου διαφερόντως (μετὰ, vel simile quid)
 καὶ ὥσπερ τινὸς ἀχειράπτου χροῦ προσπνέοντα, [καὶ] μετ'
 ἐπιστήμης, etc. Sic omnia mihi clara videntur, ex-
 cepta sola voce ἀχειράπτου (sic enim scribendum puto
 pro ἀχειραπτήτου), in qua mihi non satisfacio. Non
 video enim, quomodo ἀχείραπτος possit esse aptum
 epithetum τοῦ χροῦς: nisi forte quis dicere velit,
 χροῦν ἀχείραπτον vocari posse lanuginem primam, quae
 nondum manuum, i. e. nouaculam, passa sit. Sed haec

batam quandam mentem spirantes, et cū summa diuinaque sapientia collecti: sensibus insuper redundantes, et de caetero, siue formam siue materiam spectes, varii et diuersimodi: sed et eximie perfecti, ac neque dictione destituti, et rebus perspicuis atque indubitatis maxime referti: idque non sine demonstrationibus scientificis, atque, vt vulgo aiunt, syllogismo repletis; si quis, qua decet, via accesserit, nec perfunctorie,

tantum moneo, vt animum aduertat Lector, et aliam, si possit, loco huic medicinam quaerat. *Kust.* Scribendum est *πῖνος*, non *πίνος*. vid. ad Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 300. sq. Etiam in margine cod. Ciz. hic scriptum est *ὁ πῖνος*. Tum quae de vocabulo *χνοῖς* Kusterus disputauit, ea in hunc locum minime quadrant; neque idem probauit, Graecos vnquam dixisse *ἀχειραπτος*. Vocabulum *πῖνος* usurpatum in eam me opinionem adduxit, vt scribendum putem pro *ὥσπερ τινὸς ἀχειραπτήτου νοῦ προσπνέοντος* potius in hunc modum: *ὥσπερ τινὸς χειραλειπτοῦντος, προσπνέοντα* (hoc *προσπνέοντα* e Ciz.): *redolent illi commentarii vetustum πῖνον, quasi hominis palaestra se exercentis: iidemque sunt ἄκρως συλλελογισμένοι, i. e. in rationibus conclusis summa inest subtilitas. Etiam sententiis sunt pleni et creberrimi, vel acuti. Περισσοῦς, quod sequitur, est egregius, exquisitus. Vid. Schaefer. ad Dionys. de C. V. p. 47. Kiess. [De h. l. v. etiam Toup. ad Longin. sect. XXX. p. 357. Oxon. Schaefer.]*

4) *προσπνέοντα μετ' ἐπιστ.*] Scribe et supple, *προσπνέοντα* (in edit. *Kust.* erat *προσπνέοντος. Kiess.*) καὶ μετ' ἐπιστήμης, etc. *Kust.*

5) *πυκνότητα*] Ciz. *πυκνότητα, ποικίλλα τε. Kiess.*

6) *πλήρους — συλλογισμού*] *Πλήρης συλλογισμός*, syllogismus perfectus, cui ad integritatem nihil desit. *Kiess.*

μηδὲ 7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος. ταύτην
 τοίνυν ἀνωθεν τὴν περὶ τῶν νοητῶν καὶ τὴν
 158 περὶ θεῶν ἐπιστήμην παραδίδωσιν. Ἐπειτα τὰ
 φυσικὰ πάντα ἀναδιδάσκει, τὴν τε ἡθικὴν
 φιλοσοφίαν καὶ τὴν λογικὴν ἐτελεώσατο· μα-
 θήματά τε παντοῖα παραδίδωσι καὶ ἐπιστήμας
 τὰς ἀρίστας. 8) ὅλως τε οὐδὲν ἔστιν εἰς γνῶ-
 σιν ἐλληλυθὸς περὶ ὁτιοῦν παρὰ ἀνθρώποις,
 ὃ μὴ ἐν τοῖς συγγράμμασι τούτοις διηκριβω-
 ται. εἰ τοίνυν ὁμολογεῖται 9) τὰ μὲν Πυθα-
 γόρου εἶναι τῶν συγγραμμάτων τῶν νυνὶ φε-
 (134)ρομένων, τὰ δὲ ἀπὸ τῆς ἀκροάσεως αὐτοῦ
 συγγεγράφθαι (καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ἑαυτῶν
 ἐπεφήμιζον αὐτά, ἀλλὰ εἰς Πυθαγόραν ἀνέ-
 φερον αὐτά, ὥς ἐκείνου ὄντα), φανερόν ἐκ
 πάντων τούτων, 10) ὅτι πάσης σοφίας ἔμπειρος
 ἦν ἀποχρώντως. 11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας

7) παρηκουσμένως ἀφοσιούμενος] Παρηκουσμένως, negli-
 genter: accedat Lexicis hoc adverbium. In vniuer-
 sum serior Graecitas huiusmodi aduerbia a praeteritis
 passivi deriuata frequentat. Ἀφοσιῶσθαι autem (vtr
 verbis Stephani in Thes. tom. II. p. 1519. sq.) est:
 non animi intentione, non ex animi promittitudine et
 cum intentione agere, sed quouis modo, et quasi praes-
 varicari, καὶ τυχόντως ποιεῖν, ea tantum gratia, ne
 incusemur ob rem neglectam. — Deinde pro ταύτην
 τοίνυν Ciz. ταῦτα τοίνυν. Kiess.

8) ὅλως τε] Ita Arc. et Kust. In Ciz. ὅλως δέ. Idem
 paulo post διηκριβόται, Arc. διηκριβηται. Kiess.

9) τὰ μὲν Πυθαγ.] An Pythagoras quaedam ingenii
 monumenta olim reliquerit, pluribus disputat Clariss.
 Ioann. Alb. Fabricius in Biblioth. Graec. lib. II. cap.
 XII. §. 14. Kust. Vide supra ad cap. XXVIII. not.
 63. Kiess.

aut aurium tenus eos attigerit. Hanc igitur de iis, quae mente cernuntur, atque de diis, repetitam altius scientiam tradit. Deinde vniuersam rerum naturalium doctrinam exhibet: quin et morum philosophiam et logicam absoluit, variasque disciplinas et optimas quasque scientias exsequitur: vt adeo vniuersim loquendo nihil hominum notitiae subiiciatur, quod non in illis scriptis accurate sit pertractatum. Quum igitur in confesso sit, quaedam inter ea scripta, quae nunc circumferuntur, Pythagorae esse; quaedam autem ex eius ore excepta fuisse (quibus et hinc nullius nomen praescribitur, quaeque propterea ad Pythagoram velut auctorem referuntur): manifestum est, ab omni eum scientia satis instructum fuisse. Geometriae vero potissimum

10) ὅτι πάσης σοφ.] Sic Kust. cum Arc. Ciz. autem et Par. διὲν Πυθαγόρας πάσ. σ. Kiess.

11) Λέγουσι δὲ γεωμετρίας αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμελ.] Τὸ ἐπὶ πλεῖον est ex MS. pro ἐπλεῖον, quod prior Edit. habet. Caeterum, quod ad totius loci huius sensum attinet, non cohaeret, Pythagoram Geometriae studuisse, quia ab Aegyptiis multa de Geometria problemata proponerentur: vt recte etiam obseruauit Schefferus de Philos. Ital. cap. V. p. 23. Quare, vt sensui ἀκολουθία sua constet, post ἐπὶ πλεῖον addendum vtique est, ἐν Αἰγύπτῳ. Vel dicendum est, Iamblichum initio scripsisse, ἐπιμεληθῆναι παρ' Αἰγυπτίους· παρ' Αἰγυπτίους γὰρ, etc. Nam fieri facile potuit, et illud παρ' Αἰγυπτίους, cum bis a Iamblichio positum esset, semel a librariis omitteretur: qua ratione sexcenties in veteribus libris

αὐτὸν ἐπὶ πλεῖον ἐπιμεληθῆναι. παρ' Αἰγυπτίοις γὰρ πολλὰ προβλήματα γεωμετρίας ἐστίν· ἐπεὶ περ ¹²⁾ ἐκ παλαιῶν ἔτι καὶ ἀπὸ θεῶν διὰ τὰς ¹³⁾ Νείλου προσθέσεις τε καὶ ἀφαιρέσεις ἀνάγκην ἔχουσι πᾶσαν ἐπιμετρεῖν ἢ ἐνέμοντο γῆν Αἰγυπτίων οἱ λόγοι· διὸ καὶ γεωμετρία ὠνόμασται. Ἀλλ' οὐδ' ἡ τῶν οὐρανίων θεωρία παρέρως αὐτοῖς κατεζήτηται, ἥς καὶ αὐτῆς (135) ἐμπείρως ὁ Πυθαγόρας εἶχε. ¹⁴⁾ πάντα δὲ τὰ περὶ τὰς γραμμὰς ¹⁵⁾ θεωρήματα ἐκεῖθεν ἐξηρησθαι δοκεῖ. τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι. τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα κατακοινόν τινες Αἰγυπτίοις καὶ Χαλδαίοις ἀνα-
 159 φέρουσι. Ταῦτα δὴ πάντα φασὶ τὸν Πυθαγόραν παραλαβόντα καὶ συναυξήσαντα τὰς ἐπιστήμας προάγειν τε καὶ ὁμοῦ σαφῶς καὶ

peccatum esse, quis ignorat? *Kust.* Non facile erit, qui posteriorem rationem non praeferat. — *Reinesius* in margine cod. *Ciz.* in locum verborum ἐπὶ πλεῖον substituit, ἐπ' Αἰγύπτου. *Kiess.*

12) ἐκ παλαιῶν] Subintellige χρόνων. Deinde illud ἔτι, quod sequitur, mutatum vellem in ἤδη. Porro, pro ἀπὸ θεῶν vir doctus ad marginem codicis Spanhemiani rescripserat, ἀποθεν. Sed vox illa non solet de temporis intervallo dici, sed loci. Ego malim, ἀνωθεν: quamvis nec lectio vulgata temere damnanda sit. Potest enim haud incommode verti, inde a deorum aetate, i. e. a temporibus longe antiquissimis. *Kust.* ἔτι non est mutandum. Significat iam inde: qui vsus non adeo infrequens est. *Kiess.*

13) Νείλου] MS. habet Νήλου, voce leuiter corrupta. At prior Editio Νείλον, quod Arcerius insigni errore

apud Aegyptios operam eum dedisse ferunt: Aegyptii enim multa habent problemata geometrica; quoniam ab antiquo, et inde ab ipsorum deorum aetate necesse est propter Nili alluviones et auulsiones, ut periti totam Aegyptiorum terram dimetiantur. Nec in coelestium rerum contemplationem obiter inquisiuerunt; fuitque huius etiam scientiae peritus Pythagoras. Caeterum omnia theoremata de lineis indidem profecta esse videntur: nam computationem quod attinet et numeros, in Phoenicia repertos ferunt: coelestium autem doctrinam communiter Aegyptiis atque Chaldaeis adscribunt. Haec vero omnia quum accepisset Pythagoras, aiunt et ipsum scientiarum tum protulisse terminos, tum perspicuas accuratasque de-

de Nino intelligendum censebat. Caeterum, quod hic Iamblichus de Geometriae apud Aegyptios inventionem refert, plures confirmant scriptores: quorum loca, ut satis obuia, hic adducere supersedeo. Confer tantum Suidam v. *Ἐπιστήμη*. *Kust.* Paulo post pro *ἀνέχουσι*, quod habent *Arc.* et *Kust.*, e *Ciz.* reposui *ἔχουσι*, in quod etiam Scaliger inciderat. Idem *Ciz.* *ἀνέμοντο* et οἱ *λύγοι*. *Kiess.*

14) πάντα δὲ] *Ciz.* πάντα δὲ. *Kiess.*

15) θεωρήματα ἐκεῖθεν ἐξηρητῆσθαι δοκ.] Insignem huius loci lacunam ex MS. suppleni. In priore enim Edit. desunt verba haec: ἐκεῖθεν ἐξηρητῆσθαι δοκί· τὰ γὰρ περὶ λογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ὑπὸ τῶν περὶ τὴν Φοινίκην φασὶν εὐρεθῆναι· τὰ γὰρ οὐράνια θεωρήματα. *Kust.* In *Ciz.* ἐξαρητῆσθαι. Item *κατακοινόν*. — In sequentibus post τὰς ἐπιστήμας scripsi *προάγειν* pro *προσάγειν*, quod

ἐμμελῶς τοῖς αὐτοῦ ἀκροωμένοις δεῖξαι. ¹⁶⁾ φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπεν εἶναι καὶ οἶονεὶ φιλίαν σοφίας· σοφίαν δὲ ἐπιστήμην τῆς ἐν τοῖς οὐσιν ἀληθείας· ¹⁷⁾ ὄντα δὲ ἦδει καὶ ἔλεγε τὰ αὔλα καὶ αἰθια καὶ ¹⁸⁾ μόνα δραστικά, ὅπερ ἐστὶ τὰ ἀσώματα· ὁμωνύμως δὲ ¹⁹⁾ λοιπὸν ὄντα καὶ κατὰ μετοχὴν αὐτῶν οὕτω καλούμενα, σωματικά ²⁰⁾ εἶδη καὶ ὑλικά, γεννητά τε καὶ φθαρτά καὶ ²¹⁾ ὄντως οὐδέποτε ὄντα· τὴν δὲ (136) σοφίαν ἐπιστήμην εἶναι τῶν κυρίως ὄντων, ἀλλ' οὐχὶ τῶν ὁμωνύμως, ἐπειδήπερ οὐδὲ ἐπιστητὰ ὑπάρχει τὰ σωματικά, οὐδὲ ἐπιδέχεται γινῶσιν βεβαίαν, ἀπειρά τε ὄντα καὶ ἐπιστήμη ἀπερί-

cum edd. Arc. et Kust. Cod. Ciz. habet. At haec verba vbiuis confunduntur. Kiess.

16) φιλοσοφίαν μὲν οὖν πρῶτος αὐτὸς ὠνόμασε, καὶ ὄρεξιν αὐτὴν εἶπ.] Haec et omnia quae sequuntur usque ad finem Numeri 160. αὐτολεξεῖ etiam leguntur apud Iamblichum in Nicomachi *Introduct. Arithmet.* pag. 5. et 6. Confer etiam Nostrum supra, Num. 59. Kust. Vide de hoc-omni loco Tiedemann. p. 352. sq. Kiess.

17) ὄντα δὲ ἦδει καὶ ἔλεγε τ.] Confer omnino Schaeferum de *Philos. Ital.* c. VIII. et Sam. Tennulium ad Iamblich. in Nicomach. *Arithmet.* p. 78. 79. Caeterum pro ἦδη ex MS. reposuimus ἦδει. Kust. Tennulius tuetur ἦδη, quod vertit, iam vero entia etiam. Sed ἦδει, intelligebat, sentiebat, er verstand darunter, haud dubie verum est, nisi forte praeferenda sit forma recentiorum Atticorum ἦδη, de qua vid. Koen. ad Gregor. Cor. p. 122. ed. Schaefer. Kiess.

18) μόνα δραστικά] Ita, vt in Nicomachi *Arithmet.* p. 5. etiam hic Ciz. legit pro μονοδραστικά. quod Arce-

monstrationes auditoribus suis tradidisse. Ac philosophiam quidem ille primus appellauit, affectationemque quandam et quasi amicitiam sapientiae esse dixit: sapientiam vero, scientiam veritatis, quae est in entibus: entia autem, quae sunt expertia materiae, aeterna, et sola efficientia; qualia sunt incorporalia. nam quae per participationem illorum entia vocantur, vt corporea, materialia, generationi et corruptioni obnoxia, illa tantum aequiuoce talia, adeoque vere neutiquam entia sunt. Sapientia autem versatur circa ea, quae proprie, non vero circa ea, quae aequiuoce sunt entia; quoniam corporalia neque sciri possunt, neque cognitionem firmam admittunt, quum sint in-

rius et Kusterus hic non mutant. In Par. haec leguntur: *μόνον δραστικά, μόνοι νόω δρατικά*. Vltima continent explicationem. — Deinceps pro *ἄπερ* rectius legeris *ἄπερ*. *Kiess*.

19) *λοιπὸν*] Par. *λοιπά*. Post *ὄντα* Ciz. cum Arc. *καὶ* omittit. Innumeris locis *καὶ* ante *κατὰ* per librariorum incuriam omisum est. *Kiess*.

20) *εἰδῆ*] Sic rescripsi pro *ἡδῆ*, quod prior Edit. habet; idque auctoritate Iamblichi in Nicomachi *Arithmet.* pag. 5. vbi vide Sam. Tennulium. *Kust.* Etiam Ciz. hic *ἡδῆ*, et vide, ne hoc quoque mutandum sit in *ἡδῆ* totusque locus sic legendus: *ὁμωμένως δὲ λοιπὸν ὄντα — καλούμενα, τὰ σωματικά ἡδῆ καὶ ὕλικά* etc. *Kiess*.

21) *ὄντως*] Sic recte MS. itemque Iamblichus in Nicomachi *Arithmet.* loco laudato. At prior Edit. vitiose *οὕτως*. *Kust.*

ληπτα, καὶ οἷονεὶ μὴ ὄντα ²²⁾ κατὰ διαστολήν
 τῶν καθόλου, καὶ οὐδὲ ὅρω ὑποπεσεῖν εὐπε-
 160 ριγράφως δυνάμενα· τῶν δὲ φύσει μὴ ἐπιστη-
 τῶν οὐδὲ ἐπιστήμην ²³⁾ οἷόν τε ἐπινοῆσαι· οὐκ
 ἄρα ὅρεξιν τῆς μὴ ὑφειστώσεως ἐπιστήμης εἰκὸς
 εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς περὶ τὰ κυρίως ὄντα,
 καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως διαμένον-
 τα, καὶ τῇ [²⁴⁾ ὄντως] προσηγορία αἰεὶ συνυ-
 πάρχοντα. καὶ γὰρ τῇ τούτων καταλήψει συμ-
 βέβηκε ²⁵⁾ καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων πα-
 ρομαρτεῖν, οὐδὲ ἐπιτηδευθεῖσθαι ποτε· οἷα δὲ
²⁶⁾ τῇ τοῦ καθόλου ἐπιστήμῃ ἢ τοῦ κατὰ μέ-
 ρος· τοιγὰρ, περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἀρ-
 χύτας, καλῶς διαγνόντες, ἔμελλον καὶ
 περὶ τῶν κατὰ μέρος, οἷά ἐντι, καλῶς
 ᾧψεῖσθαι. ²⁷⁾ διόπερ οὐ μόνον οὐδὲ μονο-

22) κατὰ διαστολήν] Rectius, κατ' ἀντιδιαστολήν, ut
 habet Iamblichus in Nicomachi Arithmet. loco lauda-
 to. Kust. Tennulius ibi interpretatur propter oppo-
 sitionem vniuersalium; Tiedemann. p. 352. wegen ihres
 Gegensatzes mit den allgemeinen Begriffen. — Dein-
 ceps in Ciz. ante οὐδὲ deest καὶ. Kiess.

23) οἷόν τε] Ita cum Kust. Ciz. In edit. Arc. οἷον τις.
 Fuit ergo in hoc codice οἷόν τ' ἐστὶ, quod item no-
 tatum est in marg. cod. Spanhem. Verum ἐστὶ abesse
 potest. Vid. Koen. et Schaef. ad Gregor. Cor. p.
 152. sq. Kiess.

24) ὄντως] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Par. ὄντα.
 In Nicomachi Arithmet. prorsus deest, idque recte.
 Videtur e margine in contexta esse illatum. Tiede-
 mann. p. 352. vertit: denen immer einerley Benennung
 zukommt. Immo: quae una cum suo nomine semper
 sunt. Kiess.

25) καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμως ὄντων] Sic rescripsimus et

ληπτα, καὶ οἷον μὴ ὄντα ²²⁾ κατὰ διαστολήν
τῶν καθόλου, καὶ οὐδὲ ὅρῳ ἐπιστῶν κατε-
ριγράψας δυνάμενα· τῶν δὲ γένει μὴ ἐπιστῶ-
τῶν οὐδὲ ἐπιστήμην ²³⁾ οἷον τε ἐκινεῖται
ἄρα ὀρεῖται τῆς μὴ ὑφ' ἐστῶσης ἐπιστήμης, καὶ
εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῆς περὶ τὰ κίνησις ὅτι
καὶ αἰεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ καὶ ὡσαύτως ἀκίνητων
τα, καὶ τῇ ²⁴⁾ ὄντως] προσηγορίᾳ αἰεὶ ὄν-
τα, καὶ γὰρ τῇ τοῦτων καταλήξει συμ-
βέβηκε ²⁵⁾ καὶ τὴν τῶν ὁμωνύμων ὄντων πα-
ρομαρτεῖν, οὐδὲ ἐπιτηδευομένων ποτε αἰεὶ
²⁶⁾ τῇ τοῦ καθόλου ἐπιστήμῃ ἢ τοῦ κατὰ μέρ-
ος· τοιγάρ, περὶ τῶν καθόλου, φησὶν Ἄρ-
χύτας, καλῶς διαγρόντες, ἐμὲλλον κα-
τεροῦν περὶ τῶν κατὰ μέρος, οἷά ἐστι, καὶ
ὁψείσθαι. ²⁷⁾ διόπερ οὐ μόνον αὐτὸς

finita, nec scientia se patiantur compre-
hendi, ita vt respectu vniuersalium perinde
se habeant, ac si non essent, nec insuper
definitione includi queant. Quae autem
porro natura sciri non possunt, illorum
non potest scientia excogitari: neque veri-
simile est, appetitum aliquem dari scientiae
non subsistentis; sed potius scientiae eorum,
quae proprie entia sunt, quaeque semper
circa eadem et eodem modo permanent,
atque vere cum nomine suo coexistunt.
Nam et horum intellectum sequi solet in-
tellectus entium aequiuoce talium, etiamsi
non intendatur eo studium, perinde vt scien-
tiam vniuersalium particularium scientia con-
sequitur. Nam, qui de vniuersalibus, inquit
Archytas, recte iudicant; etiam particularia
qualia sint, praeclare perspicient. Idcirco non

²²⁾ κατὰ διαστολήν] Rectius, κατ' ἀντιστοιχίαν.
habet Iamblichus in Nicomachi Arithmet. loco hic.
10. Kust. Tennulius ibi interpretatur propter
sitionem vniuersalium; Tiedemann. p. 352. gegen-
Gegensatzes mit den allgemeinen Begriffen. — De
ceps in Ciz. ante οὐδὲ δεστέ καὶ. Kiess.

²³⁾ οἷον τε] In eum Kust. Ciz. In edit. Arc. ὅτι
Fuit ergo in hoc codice οἷον ἢ ὅτι, quod ita
tatum est in marg. cod. Spanhem. Verum ita
potest. Vid. Koen. et Schaeff. ad Gregor. C.
152. sq. Kiess.

²⁴⁾ ὄντως] Ita Arc. et Kust. In Ciz. et Pr.
In Nicomachi Arithmet. prorsus deest, idque
videtur e margine in contextu esse illatum. In
ann. p. 352. vertit: denem immer eintley Be-
kommt. Immo: quae una cum suo nomine
est. Kiess.
τῇ τῶν ὁμωνύμων ὄντων] Sic reseruat.

Iamblichus in Nicomachum. Ante enim male legeba-
tur, καὶ τῇ τῶν ὁμωνύμων ὄντων, etc. Ὅμωνύμως vero
erat etiam in MS. Kust. Cod. Ciz. consentit cum
edit. Arcerii. Kiess.

²⁶⁾ τῇ τοῦ καθόλου] Inserui τοῦ post τῇ. Hoc neces-
sarium esse patet ex adiectis verbis ἢ τοῦ κατὰ μέρος:
de quibus in Ciz. desunt ἢ τοῦ. Kiess.

²⁷⁾ διόπερ — τὰ ὄντα] Haec verba in Ciz. desunt.
Pro ἀπλᾶ, quod Kusterus e MS. dedit, in edit. Arc.
est ἀπλῶς. Tum cod. Par. e marg. Spanh. pro ἡδὴ
praebet εἰδῆ. Pro καὶ πολυειδῇ in Arc. legitur κατὰ
πολυειδῇ, in Ciz. et Par. καὶ τὰ πολυειδῇ. Ceterum in
hoc loco, qui etiam apud Iamblichum in Nicomach.
p. 6. corruptus est, nonnulla ita transponenda videntur:

γενῇ, οὐδὲ ἀπλῶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, ποικίλα δὲ ἤδη καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, τὰ τε νοητὰ, καὶ ἄσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κληῖσις, καὶ τὰ σω-
 (137) ματικά καὶ ὑπ' αἰσθησιν πεπωκότα, ἃ δὲ κατὰ μετοχὴν κοινωνεῖ ²⁸⁾ τοῦ ὄντως γίνεσθαι.
 161 Περὶ δὴ τούτων ἀπάντων ἐπιστήμας παρέδωκε τὰς οἰκειοτάτας, καὶ οὐδὲν παρέλιπεν ²⁹⁾ ἀδια-
 ρεύνητον. καὶ τὰς κοινὰς δὴ ἐπιστήμας, ὥς-
 περ τὴν ἀποδεικτικὴν, καὶ τὴν ὀριστικὴν, καὶ τὴν διαιρετικὴν παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ὡς ἔστιν ἀπὸ τῶν Πυθαγορικῶν ὑπομνημάτων εἰ-
 δέναι. ³⁰⁾ εἰώθει δὲ καὶ διὰ κομιδῇ βραχυ-
 τάτων φωνῶν μυρίαν καὶ πολυσχιδῇ ἔμφασιν συμβολικῶς τρόπῳ τοῖς γνωρίμοις ἀποφοιβά-
 ξειν, ὥσπερ διὰ ³¹⁾ χειροχρήστων τινῶν λόγων, ἢ ³²⁾ μικρῶν τοῖς ὕγκοις σπερμάτων ὁ Πυθίος

διόπερ οὐ μόνα οὐδὲ μονογενῇ οὐδὲ ἀπλῶ ὑπάρχει τὰ ὄντα, τὰ τε νοητὰ καὶ ἄσώματα, ὧν τὰ ὄντα ἢ κληῖσις· ποικίλα δὲ ἔτι (pro ἤδη) καὶ πολυειδῇ θεωρεῖται, καὶ τὰ σωμα-
 τικά καὶ ὑπ' αἰσθησιν πεπωκότα, κ. τ. λ. quapropter non sola neque unigenia neque simplicia sunt entia, intelligibilia et incorporea, quae entia appellantur; immo varia et multiformia considerantur, corporea et quae sub sensum cadunt, etc. Est tamen vel sic oratio huius.
 Kiess.

28) τοῦ ὄντως γίνεσθαι] Renocani praesens γίνεσθαι, quod tuentur cum edit. Arc. Cdd. Ciz. et Par. Kusterus e Iamblichio in Nicomach. p. 6. adsciuerat γένεσθαι. Praeterea in edit. Arc. pro ὄντως est ὄντος.
 Kiess.

29) ἀδιαρρεύνητον] In Ciz. ἀδιαρεύνητον. Idem Ciz. cum Arc. καὶ τὰς κοινὰς δέ. Kiess.

30) εἰώθει] Par. e marg. Spanhem. εἴωθε. Kiess.

sola neque vnigenia, neque simplicia sunt entia; sed varia et multiplici specie esse cernuntur: quaedam nempe intelligibilia et incorporalia sunt, quae entium nomine veniunt; alia vero corporalia, et sub sensum cadentia, quae per communicationem quandam de ente participare contingit. De his omnibus ille scientias tradidit maxime appositae, nihilque prorsus in iisdem inexcussum reliquit. Sed et scientias illas communes de demonstratione, de definitione, de diuisione, homines edocuit, vti ex commentariis Pythagoricis videre licet. Solebat etiam breuissimis dictis plurimos atque multifarios sensus symbolico more apud familiares effundere, prorsus vti Apollo Pythius, et ipsa etiam natura, per oraculorum effata,

31) χειροχρήστων τινῶν λόγων] Scribe, πνθοχρήστων τινῶν λόγων. Loquitur enim hic de oraculis siue effatis Apollinis Pythii: quae infra cap. 34. in fine πνθόχρηστα λόγια vocantur. Deinde Πύθιος reuocauit ex MS. pro corrupto πύτιος, quod est in prior Edit. et Arceriani ingenii conatus elusit. Sic supra Num. 105. Iamblichus dicta Pythagorae similia esse dicit χρησμοῖς τοῦ Πυθίου. Kust. Reinesius in cod. Ciz. ad vocabulum χειροχρήστων adscripsit πνθοχρήστων, βιοχρήστων. Hoc βιοχρήστων aptius certe videtur, quam πνθοχρήστων, quum sequatur nomen ὁ Πύθιος. Locus autem ipse sic comparatus est, vt requiratur verbum significans *breuis*, vel simile quid. Kiess.

32) μικρῶν] Par. μικροῖς. Deinceps Ciz. ὁ Πύθιος τε. Hoc τε reposui. Idem Ciz. tamen male interpungit ante ὁ Πύθιος. Kiess.

τε καὶ αὐτὴ ἡ φύσις πλήθῃ ἀνήνυτα καὶ δυσ-
 επινόητα ἐννοιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων ³³⁾ ὑπο-
 162 φαίνουσι. Τοιοῦτον δὴ ἐστὶ τὸ Ἀρχὴ δέ τοι
 ἡμῖν ³⁴⁾ παντός ἀποφθεγμα Πυθαγόρου
 αὐτοῦ. οὐ μόνον δὲ ἐν τῷ παρόντι ἡμισιγίῳ,
 ἀλλὰ καὶ ἐν ἑτέροις παραπλησίσις ὁ θειότατος
 Πυθαγόρας τὰ τῆς ἀληθείας ἐνέκρυπτε ζῶν-
 158) γία τινὶ ἐναποθησαυρίζων ³⁵⁾ ἐνανύσασθαι, βραχυλο-
 καὶ παμπληθῇ θεωρίας ἔκτασιν· οἷόνπερ καὶ
 ἐν τῷ·

³⁷⁾ Ἀριθμῶ δέ τε πάντ' ἐπέοικεν·

ὅ δὴ πυκνότατα πρὸς ἅπαντας ἐπεφθέγγετο. ἡ
 πάλιν, ³⁸⁾ ἐπιφυλότις, ἰσότης, φιλότης.
 ἡ ἐν τῷ ³⁹⁾ κόσμος ὀνόματι, ⁴⁰⁾ ἡ νῆ Δία ἐν

³³⁾ ὑποφαίνουσι] Scaliger, υποφαίνουσα: idem enim
 pro corrupto δ πύτιος scripserat ὅποια τις. Kiess.

³⁴⁾ παντός] Par. σύμπαντος, et ἡμισιγίῳ. Kiess.

³⁵⁾ ἐνανύσασθαι] Ciz. ἀναύσασθαι. Tum βραχυλογία.
 Porro idem cum Par. ἐναποθησαυρίζων pro eo, quod
 Arg. et Kust. habent, ἀποθησαυρίζων. Illud reposui.
 Kiess.

³⁶⁾ ἀπερίβλεπτον] Obrechtus, ut ex versione eius
 colligitur, legit ἀπερίληπτον: quod probō. Kust. At
 melius congruit verbis adiectis ἀπερίβλεπτον. Kiess.

³⁷⁾ Ἀριθμῶ δέ τε πάντ' ἐπ.] Dicti huius Pythagorici
 meminerunt etiam Theo Smyrnaeus, Sextus Empiricus,
 Themistius, et alii. Vide Menag. ad Laert. lib. VIII.
 12. Kiess. [Mox malim ἀπιφθέγγετο. Schaefer.]

³⁸⁾ ἐπιφυλότις, ἰσότης] Scribe, ἡ φιλότης, ἰσότης: et
 deinde illud alterum φιλότης, quod sequitur, dele.
 Est enim supernacaneum. Obrechtus legit: φιλότης
 ἰσότης· ἰσότης, φιλότης. Kust. His dictis Kusterus

atque parua, si molem spectes, semina, immensam copiam difficultum intellectu notionum atque effectuum producant. Tale est illud: *Principium dimidium totius*: quod apophthegma ipsum Pythagoram auctorem habet. Neque tantum in praesenti hoc hemistichio, sed et in aliis similibus diuinissimus ille Pythagoras igniculos veritatis abscondit, illis, qui lumen inde accendere possent, in breuiloquio quodam incomprehensibilem latissimeque patentem contemplationis extensionem recondens. Quale quid occurrit in illo:

Omnia conueniant numero:

quod saepius omnibus inculcabat; vel porro: *Amicitia aequalitas; aequalitas amicitia est*; vel in nomine *cosmos*, i. e. mundus; vel pro-

in curis secundis haec addit: „Post πάλιν videri quod-
que excidisse has duas voces, ἐν τῷ, vt ex iis, quae
„praecedunt et sequuntur, patet. Sic ergo totus hic
„locus scribendus erit, ἡ πάλιν ἐν τῷ, ἡ φιλότης, ἰσότης.
„etc. Caeterum respicit hic Iamblichus ad id, quod
„Laertius et alii de Pythagora tradunt, eum *amicitiam*
„primum vocasse ἰσότητα, id est, *aequalitatem*.“ Loganus pag. 103. legit: ἐπὶ φιλίας, ἰσότης, φιλότης, vel etiam ἐπὶ φιλότητος, de *amicitia* dicebat. — In Cdd. Ciz. et Par. pro ἐπιφιλότης legitur ἐπιφιλότης. Maxime probabilis haec lectio videtur: ἡ πάλιν ἐν τῷ φιλότης, ἰσότης· ἰσότης, φιλότης. Kiess.

39) κόσμος] Ita, monentibus etiam Scaligero et Kustero, dedi pro κόσμῳ. Materialiter enim, vt vulgo dicitur, vox ista hic ponitur. Kiess.

40) ἡ ἢ ἡ Δία] Sic MS. At in priore Edit. corruptis-

τῷ φιλοσοφία, ἥ καὶ ἐν τῷ ⁴¹⁾ στήν καὶ-
 ετων, ἥ τὸ ⁴²⁾ διαβοώμενον ἐν τῷ τετρα-
 κτύς. ταῦτα πάντα καὶ ἕτερα πλείω τοιαῦτα
 Πυθαγόρας πλάσματα καὶ ποιήματα εἰς ὠφέ-
 λειαν καὶ ἐπανόρθωσιν τῶν συνδιαγόντων ἐπε-
 νοίτο, καὶ οὕτω σεβαστὰ ἦν καὶ ἐξεθιμάζετο
 ὑπὸ τῶν συνιέντων, ὥστε εἰς ὅρκου σήματα
 περιῖστατο τοῖς ὁμακόοις.

Οὐ μὰ ⁴³⁾ τὸν ἀμετέρη γενεῇ παραδόντα τετρα-
 κτύς,

(139) Παγὰν ἀενάου φύσεως, ῥίζωμά τ' ἔχουσιν.

263 Τοῦτο μὲν οὖν οὕτω θαυμαστὸν ἦν τὸ εἶδος
 αὐτοῦ τῆς σοφίας. Τῶν δ' ἐπιστημῶν οὐχ ἥκ-
 οτά φασιν αὐτοὺς τοὺς Πυθαγορείους τιμᾶν
 μουσικὴν τε καὶ ἰατρικὴν καὶ μαντικὴν. ⁴⁴⁾ βιω-
 πηλοὺς δὲ εἶναι καὶ ἀκουστικούς καὶ ἐπαινεῖ-

sime, ἡννιδία (Ciz. ἡ νινῖδια, Kiess.): quod Arce-
 rius in ἡ ἰδία mutandum censebat. Kust.

41) στήν καίετων] Monstra verborum, vel potius
 mendorum: quae feliciter, ut puto, profligavit Ob-
 rechtus. Legit enim, ἐν τῷ εὐεστώ καὶ ἀεεστώ. Quid
 autem voces illae significant, Grammatici te docebunt.
 Vnum tamen, fateor, coniecturae huic obstat; quod
 nempe Laertius et alii testentur, Democritum primum
 vocis εὐεστώ fuisse inuentorem; quippe quia εὐθυμίαν,
 siue animi tranquillitatem designauerit. An vero alii
 ad Pythagoram etiam vocem hanc retulerint, nunc
 non memini. Quare haereo. Kust. Diogen. Laert.
 VII, 9, 10. καλεῖ δ' αὐτήν (scil. Δημόκριτος τὴν εὐθυ-
 μίαν) καὶ εὐεστώ, καὶ ἄλλοις πολλοῖς ὀνόμασι. Stob. Ecl.
 lib. II. cap. 7. p. 76. ed. Heer. τὴν καὶ εὐθυμίαν, καὶ
 εὐεστώ, καὶ ἁρμονίαν, συμμετρίαν τε καὶ ἀταραξίαν καλεῖ.
 Suidas: ὅτι τὸ εὐ εἶπω εὐδαιμονία καλεῖται, ὥπερ τὸ αἰεῖ
 εἶπω ἐπὶ τῆς εὐδιδίκτης. Logano p. 103. attribendum

fecto in nomine *philosophia*; vel etiam in *euesto* aut et *aciesto*, id est, tranquillo et constanti animo; vel denique vulgatum illud in *tetractys*. Haec omnia et alia etiam plura huius generis inuenta figmentaue Pythagoras in vtilitatem et emendationem familiarium suorum excogitabat, eaque adeo venerabilia, adeo diuina ab intelligentibus habebantur, vt apud condiscipulos in iurisiurandi formulam abierint:

*Non, per eum! generi nostro a quo ostensa tetractys;
In qua fons naturae habitat radixque perennis.*

Hoc itaque tam admirabile genus eius sapientiae erat. Inter scientias autem haud postremo loco Pythagorei Musicam, Medicinam et diuinandi artem excolebant. Taciturni autem erant et ad auscultandum exercitati; eumque, qui audire nouisset,

videtur: ἡ ἐν τῷ κόσμῳ ὀνόματι, ἡ ἂ μὴν ἦν ἴδια (vel ἡ ἂ καὶ μὴν ἦν ἴδια) ἐν τῷ φιλοσοφίᾳ, ἡ καὶ ἐν τῷ στοιχείῳ (pro σιῶν καίτοιων) ἡ τὸ διαβ. etc. At ne στοιχείῳ quidem fuit πλάσμα et ποίημα ipsius Pythagorae. vid. Rudolph. ad Ocell. Lucan. p. 400. sqq. Lectum hic fuisse verbum, cuius auctor Pythagoras aut fuit aut fuisse a suis credebatur, hoc quidem patet: at quale id fuerit, hoc in tanta lectionis corruptione nemo facile diuinauerit. *Kiess.*

42) διαβρώμενον] Ex MS. pro inepto διαβρώμενον, quod prior Edit. habet. *Kust.*

43) Οὐ μὰ τὸν ἄμ.] Versus hi leguntur etiam supra, Num. 150. sed cum aliqua diuersitate. Vide quae ibi notauimus. *Kust.* Ciz. οὐ μα, et τετρακτὴν. *Kiess.*

44) σιωπηλούς] Ex MS. pro corrupto σιωπηλούς. *Kust.*

σθαι παρ' αὐτοῖς τὸν δυνάμενον ἀκούσαι.
 45) τῆς δὲ ἱατρικῆς μάλιστα μὲν ἀποδέχεσθαι
 τὸ διαιτητικὸν εἶδος· καὶ εἶναι ἀκριβεσιότους
 ἐν τούτῳ, καὶ πειρᾶσθαι πρῶτον μὲν κατα-
 μανθάνειν σημεῖα συμμετρίας, πόνων τε καὶ
 46) σιτίων καὶ ἀναπαύσεως. ἔπειτα περὶ αὐτῆς
 τῆς κατασκευῆς τῶν 47) προσφερομένων σχεδὸν
 πρῶτους ἐπιχειρῆσαί τε καὶ πραγματεύεσθαι
 καὶ διορίζειν. ἄψασθαι δὲ 48) χρῆ καὶ κατα-
 πλασμαμάτων 49) ἐπὶ πλεῖον τοὺς Πυθαγορείους
 τῶν ἔμπροσθεν· τὰ δὲ περὶ τὰς φαρμακείας
 ἤττον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τούτων τοῖς πρὸς·
 τὰς ἐλκώσεις μάλιστα 50) χρῆσθαι· τὰ δὲ περὶ
 τὰς τομὰς τε καὶ καύσεις ἥκιστα πάντων
 164 ἀποδέχεσθαι. Χρῆσθαι δὲ καὶ ταῖς ἐφω-
 दाῖς πρὸς ἓνα τῶν 51) ἀρρώσθημάτων. ὑπε-
 λάμβανον δὲ καὶ τὴν μουσικὴν μεγάλην συμ-
 (140)βάλλεσθαι πρὸς ὑγίαν, ἂν τις αὐτῇ χρῆται
 κατὰ τοὺς προσήκοντας τρόπους. 52) ἐχρῶντο

45) τῆς δὲ ἱατρικῆς μάλιστα μὲν — ἓνα τῶν ἀρρώ-
 στημάτων] Haec omnia αὐτολεξεῖ etiam leguntur in-
 fra, Num. 243. Kust.

46) σιτίων] Ita Kust. In Ciz. et Arc. edit. σιτῶν. Vid.
 ad Protreptic. p. 177. not. 8. Kiess.

47) προσφερομένων] Sic etiam hic, monentibus Scali-
 gero, Kustero, et re ipsa, pro προσφερομένων, quod in
 edd. Arc. et Kust., item in cod. Ciz. hic exstat, re-
 scripsimus. — Ante πραγματεύεσθαι Ciz. cum Arc.
 omittit καί. Kiess.

48) χρῆ καὶ] Vir doctus ad marginem codicis Spanhe-
 miani notauerat, χριστῶν: quod non aspernandum.
 Kust. Loganus coniicit, legendum esse χρισμάτων

laude prosequiebantur. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quae diaetam moderatur, inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque, et somni modum explorarent; deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea, atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed succos medicatos minus probabant: illisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Existimabat autem ille, Musicam quoque plurimum ad sanitatem conferre, si quis ea legitimo modo utatur. Sed et Ho-

vel *χρίσεων καὶ καταπλ.* Idem recte censet, *φαρμακίας* (Ciz. *φαρμακίας*) potiones et medicamenta interna potius esse, quam *unguenta medicata*, ut vertit Obrechtus. — Mihi *χρισμάτων* videtur vera lectio. *Kiess.*

49) ἐπὶ πλείον] Ciz. ut Arc. ἐπὶ πλείω. *Kiess.*

50) χρῆσθαι τὰ δέ] In Ciz. desunt voces τὰ δέ. Quae praecedunt, sic videntur scribenda: αὐτοῖς δὲ τούτοις πρὸς τὰς ἐλκ. haec ipsa cataplasmata ulceribus sanandis maxime adhibebant. *Kiess.*

51) ἀφωστημάτων] Ciz. ἀφωστημάτων. *Kiess.*

52) ἐχρῶντο δὲ καὶ Ὀμ.] Supra cap. XXV. Num. 111. ubi rectius legitur *ἐξυλεγμέναις*. *Kust.* In edd. Arc. et *Kust.* est *διελεγμέναις*. Ciz. recte *διελεγμέναις*. *Kiess.*

δὲ καὶ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου λέξεσι διελεγμέ-
 ναις πρὸς ἐπανόρθωσιν ψυχῶν. ὦντο δὲ δεῖν
 κατέχειν καὶ διασώζειν ἐν τῇ μνήμῃ πάντα τὰ
 διδασκόμενά τε καὶ φραζόμενα· καὶ μέχρι
 τοῦτου συσκευάζεσθαι τὰς τε μαθήσεις καὶ
 τὰς ἀκροάσεις, μέχρις ὅτου δύναται παραδέ-
 χεσθαι τὸ μανθάνον καὶ διαμνημονεύον· ὅτε
 53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γινώσκειν, καὶ ἐν τῷ
 γνώμην φυλάσσειν. ἐτίμων γοῦν σφόδρα τὴν
 μνήμην, καὶ πολλὴν αὐτῆς ἐποιοῦντο γυμνα-
 σίαν τε καὶ ἐπιμέλειαν, 54) ἔν γε τῷ μανθά-
 νειν οὐ πρότερον ἀφιέντες τὸ διδασκόμενον,
 ἕως περιλάβοιεν βεβαίως τὰ ἐπὶ τῆς πρώτης
 μαθήσεως, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν λεγομένων
 165 ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. Πυθαγόρειος
 ἀνὴρ οὐ πρότερον ἐκ τῆς κοίτης ἀνίστατο, ἢ
 τὰ χθὲς γενόμενα πρότερον ἀναμνησθεῖν. ἐποι-
 εῖτο δὲ τὴν ἀνάμνησιν τόνδε τὸν τρόπον. ἐπει-
 ρᾶτο 55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, τί πρῶτον
 εἶπεν, ἢ ἥκουσεν, ἢ προσέταξε τοῖς ἔκδον ἀνα-
 (141) στάς, ἢ τί δεύτερον, ἢ τί τρίτον. καὶ 56) περὶ

53) ἐκεῖνό ἐστιν ὃ δεῖ γιν.] Est locus corruptus et obscurus, quem cum Obrechtio sic legerim: ὃ δεῖ γινώσκειν, τοῦτο δὲ, ὃ τὴν γνώμην, etc. Kust. Immo ita locus scribendus videtur: ὃ δεῖ γινώσκειν καὶ ἐν ὃ γνώμην φυλάσσειν. Kiess.

54) ἔν γε] Sic scripsi pro ἔν τε. Nihil enim est, quo te referri possit. Quae enim sequitur enunciatio, καὶ τῶν καθ' ἡμέραν etc. ea annectitur superioribus, ἐποιοῦντο ἐπιμέλειαν etc. — Pro ἀφιέντες, ut rescripsit Kuaterus, in Ciz. ut in edit. Arc. est ἐφιέντες, ibidemque deest τῶν ante καθ' ἡμέραν. Kiess.

meri atque Hesiodi selectas sententias ad emendandas animas adhibebant. Putabant porro, quaecunque didicerant audiuerantque, memoria retinenda esse: atque eatenus animum disciplinis doctrinisque instruendum, quatenus facultas discendi memorandique tradita capere possit: illa etenim est, qua cognoscere aliquid, haec vero, qua cognitum asseruare oportet. Ergo memoriam maximopere colebant, multamque in ea exercenda curandaque diligentiam collocabant; in discendo quidem non prius omittentes quae docebantur, quam firmiter prima disciplinae rudimenta comprehendissent: deinde quotidie, quae dicta erant, hunc in modum memoria repetendo ruminabant. Vir Pythagoreus nunquam e lecto surgebat, quin prius in memoriam sibi revocaret, atque ita reminiscendo recognosceret, quae pridie acta erant: quae ita rememorabat, ut mente recensere niteretur, quid primum dixerit, vel audiuerit, vel domesticis suis e lecto surgens praeceperit, quid secundum, quid tertium. Eadem erat

55) ἀναλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ] Sic Arc. et Kust. In Ciz. ἀναλ. ἐν τῇ διαν. Kiess.

56) περὶ τῶν ἰσομένων] Ex MS. pro περὶ τὸν ἰσομένον. Kust. Paulo post Par. πρῶτον pro πρώτῳ. Kiess.

τῶν ἐσομένων ὁ αὐτὸς λόγος. καὶ πάλιν αὐ-
 ἐξιὼν τίνι πρώτῳ ἐνέτυχεν, ἢ τίνι δευτέρῳ,
 καὶ λόγοι τίνες ἐλέχθησαν πρώτοι, ἢ δεύτεροι,
 ἢ τρίτοι. καὶ περὶ τῶν ἄλλων δὲ ὁ αὐτὸς λό-
 γος. πάντα γὰρ ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν τῇ
 διανοίᾳ τὰ συμβάντα ἐν ὅλῃ τῇ ἡμέρᾳ, οὕτω
 τῇ τάξει προδυμούμενος ἀναμιμνήσκεισθαι,
 57) ὥςπερ συνέβη γενέσθαι ἕκαστον αὐτῶν. εἰ
 δὲ πλείω σχολὴν ἄγοιεν ἐν τῷ διεγείρεσθαι,
 58) τὰ κατὰ τρίτην ἡμέραν συμβάντα τὸν αὐ-
 166 τὸν τρόπον ἐπειρᾶτο ἀναλαμβάνειν. Καὶ ἐπὶ
 πλέον ἐπειρῶντο 59) τὴν μνήμην γυμνάζειν·
 οὐδὲν γὰρ μεῖζον πρὸς ἐπιστήμην καὶ ἐμπει-
 ρίαν καὶ φρόνησιν τοῦ δύνασθαι μνημονεύειν.
 ἀπὸ δὴ τούτων τῶν ἐπιτηδευμάτων συνέβη τὴν
 Ἰταλίαν πᾶσαν φιλοσόφων ἀνδρῶν ἐμπλησθῆ-
 ναι, καὶ πρότερον ἀγνοουμένης αὐτῆς, ὕστε-
 ρον 60) διὰ Πυθαγόραν μεγάλην Ἑλλάδα κλη-
 θῆναι, καὶ πλείστους παρ' αὐτοῖς ἄνδρας φι-
 λосоφους καὶ ποιητὰς καὶ νομοθέτας γενέσθαι.
 τὰς τε γὰρ τέχνας τὰς ῥητορικάς, καὶ τοὺς
 λόγους τοὺς ἐπιδεικτικούς, καὶ τοὺς νόμους
 τοὺς γεγραμμένους παρ' ἐκείνων εἰς τὴν Ἑλ-
 λάδα συνέβη κομισθῆναι· καὶ περὶ τῶν φυσι-
 κῶν ὅσοι τινὰ μνείαν πεποιήνται, πρῶτον

57) ὥςπερ συνέβη] Ita Kust. In edit. Arc. ὥςτε συνέβη,
 in Ciz. ὥς ποτε συν. Kiess.

58) τὰ κατὰ] Ita Kust. In Ciz. καὶ τὰ, in Arc. edit.
 κατὰ sine τὰ. Kiess.

et agendorum ratio: iterumque recordabatur, cui primum, domo egressus, cui deinde obuius fuerit: et qui primo, qui secundo, qui tertio loco sermo habitus esset; et sic deinceps. Omnia enim memoria repetere allaborabat, quae toto die gesta erant; idque eo ordine, quo singula illorum euenierant. Si vero expergefatto plus otii superesset, tum etiam eorum, quae nudius tertius acta erant, eodem modo reminisci conabatur. Memoriam igitur potissimum exercere allaborabant: utpote quum nihil sit, quod ad scientiam, ad experientiam, ad prudentiam denique comparandam magis quam vis reminiscendi valeat. Per haec itaque studia tota Italia philosophis repleta, quaeque antea ignobilis erat, postea propter Pythagoram Magna Graecia cognominata est: plurimique ibi philosophi, poetae et legislatores prouenerunt: quorum artes rhetoricae, generisque demonstratiui orationes, et leges ab iis scriptae, in Graeciam translatae sunt. Sed et qui physices aliquam mentionem fecerunt, primo loco Empedo-

59) τὴν μνήμην] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro eo quod ante sine sensu legebatur τῇ μνήμῃ. *Kiess.*

60) διὰ Πυθαγόραν] Ciz. διὰ Πυθαγόρας. Idem φωνῶν pro φωνικῶν. De appellatione Magnae Graeciae vid. Meiners. p. 392. sq. *Kiess.*

Ἐμπεδοκλέα καὶ Παρμενίδην τὸν Ἐλεάτην προ-
φερόμενοι τυγχάνουσιν· οἱ τε γνωμολογήσαι
(142) τι τῶν κατὰ τὸν βίον βουλόμενοι, τὰς Ἐπι-
χάρμον διανοίας προφέρονται· καὶ σχεδὸν
πάντες αὐτὰς οἱ φιλόσοφοι κατέχουσι. περὶ
μὲν οὖν τῆς σοφίας αὐτοῦ, καὶ πῶς ἅπαντας
ἀνθρώπους ἐπὶ πλεῖστον εἰς αὐτὴν προεβίβα-
σεν, ἐφ' ὅσον ⁶¹⁾ ἕκαστος οἷός τε μετέχειν αὐ-
τῆς, καὶ ὡς παρέδωκεν αὐτὴν τελέως, διὰ τού-
των ἡμῖν εἰρήσθω.

K E Φ. λ'.

167 *) Περὶ δὲ δικαιουσίνης, ὅπως αὐτὴν ἐπε-
τίθεισε καὶ παρέδωκε τοῖς ἀνθρώποις, ἄριστα

61) ἕκαστος] Sic recte Ciz. Editiones Arc. et Kust.
habent ἕκαστον. Kiess.

*) Quanquam sub finem capitis 29. oratio sic est con-
formata, ut primo adspectu capitis 30. initium cum
praecedente cohaerere videatur: plura tamen suadent,
ut a paragrapho 167. fragmentum novum, continuan-
dum illud ad paragr. 248., praeter loca nonnulla in-
terposita, incipere statuamus. Primum enim huius
fragmenti, praeterquam locorum interpositorum, ora-
tio ab oratione fragmenti praecedentis et ceterorum
Pythagoreorum ita differt, id ut facillime sentiat. Oratio est pura, casta, immunis ab inani novorum
et splendorum verborum ornatu, digna Aristotelis
aequali et discipulo. Tum occurrunt hic quidem
multa, quae iam in praecedentibus e Diogene et Ni-
comacho repetitis fragmentis lecta sunt: ea tamen
huius fragmenti auctori debere Diogenem et Nico-
machum, quam hisce illum, verisimilius est. Deni-
que res Abaridis (sect. 216.) aliter hic narrantur,
quam ab utrovis fragmentorum iam examinatorum

clēm et Parmenidem Eleatem citare solent; et qui sententias vitae communi vtilēs tradere volunt, Epicharmi sententiose dicta proferunt; quae omnibus fere philosophis in ore sunt. Atque haec hactenus de eius sapientia, et quomodo omnes homines pro captu quemque suo in illam penitus deduxerit, quam perfecte denique illam tradiderit, nobis dicta sunt.

C A P. XXX.

De iustitia autem, quomodo illam excoluerit, hominesque docuerit, optime per-

auctore factum est. Contendere igitur licet, locum nos hic legere antiqui Pythagorei: is qui sit, definire non ausim. Quod Charondas, Zaleucus (sect. 172.) et Epimenides (sect. 222.) in Pythagorae discipulis numerantur, et Abaridi tanta miracula tribuuntur, id tam insignem prodit credulitatem et imperitiam, ut Heraclides huius loci auctor haberi posset, nisi sect. 186. alioque loco in laudibus Pythagoreorum poneretur, quod a mactandis et immolandis animalibus abstergerent: id quod Heraclides, teste Porphyrio (de abst. I. 4.), multis argumentis impugnavit. Multo minus fabulae insertae, errores turpes in temporibus computandis admissi, laudesque victui ex herbis parato tributae, de Aristoxeno nos cogitare sinunt, quamquam compertum est, locum amplum a sect. 229. ad 240. ex hoc historico, et non pauca e Dicaearchō sumpta esse. Quae quum ita sint, ex Hermippo aut Cleurcho hic locus exscriptus esse videtur, idemque dignus est, qui diligenter excutiat, quandoquidem e similitudine, quae inter nonnullas eius partes atque fragmenta Aristoxeni et Dicaearchi intercedit, colligi potest, auctorem horum philosophorum alterutrum sequutum

ἂν καταμάθοιμεν, εἰ ἀπὸ τῆς πρώτης ἀρχῆς
 κατανοήσοιμεν αὐτὴν καὶ ἀφ' ὧν πρώτων αἰ-
 τίων φύεται, τὴν τε τῆς ἀδικίας πρώτην αἰτίαν
 κατιδοιμεν· καὶ μετὰ τοῦτο ἂν εὕροιμέν τε,
 ὥς τὴν μὲν ἐφυλάξατο, τὴν δέ, ὅπως καλῶς
¹⁾ ἐγγένηται, παρεσκεύασεν. ἀρχὴ τοίνυν ἐστὶ
 δικαιοσύνης μὲν τὸ κοινὸν καὶ ἴσον, ²⁾ καὶ τὸ
 ἐγγυτάτω ἐνὸς σώματος καὶ μιᾶς ψυχῆς ὁμο-
 παιδεῖν· πάντας καὶ ³⁾ ἐπὶ τὸ αὐτὸ ⁴⁾ τὸ ἐμὸν
 φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον· ὥςπερ δὴ καὶ
⁵⁾ Πλάτων μαθὼν παρὰ τῶν Πυθαγορείων
¹⁶⁸ συμμαρτυρεῖ. Τοῦτο τοίνυν ἄριστα ἀνδρῶν
 (143)

esse. Porrigi autem hoc fragmentum ad sectionem
 248., tum ex orationis aequabilitate, tum ex conti-
 nua argumentorum serie cognoscitur. Passim quidem
 oratio abrumpitur. Sed hoc inde factum est, quod
 Iamblichus aliquot locis, vbi narratio non satis plena
 videretur, aliorum scriptorum fragmenta, et quidem
 ea, quae maximam partem iam antea essent allata,
 intersereret. Huiusmodi emblemata est locus, qui con-
 tinet paragraphos a 188. ad 194. Huius enim loci
 initium non cohaeret cum fine praecedentis, idemque
 iam sect. 111. e Diogene erat allatum; reliquas autem
 paragraphos Iamblichus e Porphyrio, atque hic, ut
 ex fine vitae Pythagorae intelligitur, e Neanthe et
 Hippoboto sumsit. Sectio autem 195. non cum praec-
 edentibus, sed cum sectione 187. cohaeret.

Aliud emblemata incipit media fere paragrapho 225.
 et porrigitur ad paragraph. 240. Hoc totum fragmen-
 tum, quod neque cum praecedentibus, neque cum
 sequentibus, neque satis secum ipsum cohaeret, con-
 tinet loca e Diogene et Aristoxeno sumpta, eaque iam
 ante a Iamblichio allata. Quid? quod sectione 234.
 ex Aristoxeno aliquid affertur, quod paulo ante se-
 ctione 226. commemoratum est. Quodsi haec tota
 paragraphorum series loco, quo leguntur, eximuntur,

spiciemus, si illam a primis principiis, causisque ex quibus nascitur, arcessiuerimus, atque simul vnde iniustitia primum oriatur, considerauerimus: ita enim deprehendemus, quo modo hanc quidem declinauerit, illam vero praeclare instillauerit. Est itaque principium iustitiae, communio et aequalitas, ac vt omnes instar vnius corporis et animae iisdem afficiantur, et vnum idemque meum et tuum appellent: vti et Plato testatur, qui id a Pythagoreis didicit. Hoc ipsum igitur

videmus, duos narrationis fines, qui antea sunt indicati, abruptos optime coire, atque initio paragraphi 237. id continuari, quod paragrapho 223. de Pythagoreorum amicitia tradi coeptum erat. Initium sectionis 241. declarat, eundem scriptorem loqui pergere, et finis sectionis 248., eum iam loquendi finem facere. Meiners. p. 284 — 287.

- 1) ἐγγόνηται.] In Ciz. ἐγγόνηται. Comma post μετὰ τοῦτο in edit. Kust. typothetae incuria irrepsit. Kiess.
- 2) καὶ τὸ ἐγγυτάτω ἐνὸς σ.] Respexit ad locum illum Platonis lib. V. de Republ. p. m. 461. (p. 178. edit. Ast.) Καὶ ἥτις δὴ (sc. πολιτεία) ἐγγυτάτω ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει οἶον, ὅταν πῶς ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ, πᾶσα ἡ κοινωνία ἢ κατὰ τὸ σῶμα πρὸς τὴν ψυχὴν τεταμένη εἰς μίαν σὺνταξιν τὴν τοῦ ἀρχοντος ἐν αὐτῇ ᾗσθητό τε καὶ πᾶσα ἅμα ξυνηλγῇ. Kust. Ciz. ψυχᾶς. Kiess.
- 3) ἐπὶ τὸ αὐτὸ.] Lego, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Kust. Male. Potius ἐπὶ τὸ αὐτὸ significat simul. Kiess.
- 4) τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἄλλ.] Et hic Iamblichus imitatus est Platonem loco laudato, qui ait, ὅταν μὴ ἅμα φθέγγωνται ἐν τῇ πόλει τὰ τοιαῦτα ῥήματα, τὸ, τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν. Kust.
- 5) Πλάτων.] Lib. V. de Republ. pag. m. 461. vt iam antea dictum. Kust. Post ὥστε in Ciz. deest δὴ: ibidemque est καθὼν pro μαθὼν. Kiess.

κατεσχεύαθεν, ἐν τοῖς ἡθελαι τὸ ἴδιον πᾶν ἐξο-
 ρίσας, τὸ δὲ κοινὸν αὐξήσας, μέχρι τῶν ἐσχά-
 των κτημάτων καὶ στάσεως αἰτίων ὄντων καὶ
 ταραχῆς· κοινὰ γὰρ πᾶσι πάντα καὶ ταῦτα
 ἦν, ἴδιον δὲ οὐδεὶς οὐδὲν ἐκέκτητο. καὶ εἰ
 μὲν ⁶⁾ ἡρέσκειτο τῇ κοινωνίᾳ, ἐχρήτο τοῖς κοι-
 νοῖς κατὰ τὸ δικαιοτάτον. εἰ δὲ μή, ⁷⁾ ἀπο-
 λαβὼν ἂν τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν καὶ πλείονα, ἥς
⁸⁾ εἰσενηνόχει εἰς τὸ κοινόν, ἀπηλλάττετο. οὕ-
 τως ἐξ ἀρχῆς τῆς πρώτης τὴν δικαιοσύνην ἀρι-
 στα κατεστήσατο. μετὰ ταῦτα τοίνυν ἡ μὲν
 οἰκείωσις ἢ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους εἰσάγει δι-
 καιοσύνην· ἡ δὲ ἀλλοτριώσις καὶ καταφρόνη-
 σις τοῦ κοινοῦ γένους ἀδικίαν ἐμποιεῖ. ταύτην
 τοίνυν πόρρωθεν τὴν οἰκείωσιν ἐνθεῖναι βου-
 λόμενος τοῖς ἀνθρώποις, καὶ πρὸς τὰ ὁμογενῆ
 ζῶα ⁹⁾ αὐτοὺς συνέστησε, παραγγέλλων οἰκεῖα
 νομίζειν αὐτοὺς ταῦτα καὶ φίλα· ὥς ¹⁰⁾ μηδὲ
 ἀδικεῖν μηδὲν αὐτῶν, μήτε φονεῦειν, μήτε
 169 ἐδοθίειν. Ὁ τοίνυν καὶ τοῖς ζώοις, διότι ἀπὸ
 τῶν αὐτῶν στοιχείων ἡμῖν ὑφέστηκε καὶ τῆς
 κοινοτέρας ζωῆς ἡμῖν συμμετέχει, οἰκειώσας
 τοὺς ἀνθρώπους, πόσω μᾶλλον τοῖς τῆς ὁμοει-

6) ἡρέσκειτο] Ciz. ἡρέσκητο. Kiess.

7) ἀπολαβὼν ἂν] Pro ἂν, quod cum edd. Arc. et Kust.
 etiam Ciz. tuetur, malim αὖ. Kiess.

8) εἰσενηνόχει] Par. ἐννηνόχει. Male. Polyb. X, 17. 2.
 εἰσφέρειν εἰς τὸ κοινόν τὰς ὠφελείας. Kiess.

9) αὐτοὺς] Ciz. αὐτοῦ. Deinceps pro ὁμοῖα, quod Par.
 cum edit. Arc. habet, Ciz. cum Kust. recte οἰκεῖα. Kiess.

optime in effectum deducens procurauit, e viuendi consuetudine priuatum omne remouens et communionem eo vsque augens, vt se ad infimas etiam facultates, tanquam ad dissidiorum et perturbationum materiam porrigeret. Omnia enim omnibus communia et indistincta erant, nec quisquam priuatum quidpiam possidebat. Cui iam placebat haec communio, is communibus etiam iustissime utebatur; cui vero displicebat, ille facultatibus suis, quas in medium contulerat, et pluribus insuper receptis, discedebat. Hunc in modum iustitiam a primo sui principio optime ordinauit. Deinceps iustitia etiam nascitur e necessitudine societatis, quae inter homines intercedit: ex insociabilitate autem et communis generis neglectu iniustitia prouenit. Hanc igitur necessitudinem longius arcessitam hominibus inculcaturus animalia etiam, sub eodem genere comprehensa, illis conciliauit, atque pro sociis amicisque haberi iussit, ita vt ex iisdem nullum vel iniuria afficeretur, vel occideretur, aut comederetur. Qui igitur cum animalibus etiam, ideo quod nobiscum ex iisdem constant elementis, communisque vitae aura fruantur, homines sociauit; quanto magis inter illos societatem necessitudinem-

10) μηδὲ] Ciz. μή δέ. Idem οὐδὲν αὐτῶν pro μηδὲν αὐτῶν.
Kiess.

δοῦς ψυχῆς κεκοινωνηκόσι καὶ τῆς λογικῆς τὴν
 (144) οἰκείωσιν ἐνεστήσατο; ἐκ δὲ ταύτης δῆλον, ὅτι
 καὶ τὴν δικαιοσύνην εἰσῆγεν ἀπ' ἀρχῆς τῆς
 11) κυριωτάτης παραγομένην. ἐπεὶ δὲ πολλοὺς
 ἐνίοτε καὶ σπάνις χρημάτων συναναγκάζει πα-
 ρὰ τὸ δίκαιόν τι ποιεῖν, καὶ τούτου καλῶς
 προενόησε, διὰ τῆς οἰκονομίας τὰ ἐλευθέρια
 διαλυήματα 12) καὶ τὰ δίκαια ἱκανῶς ἐαντῷ
 παρασκευάζων. καὶ γὰρ ἄλλως ἀρχὴ ἐστὶν ἡ
 περὶ τὸν οἶκον δικαία διάθεσις τῆς ὅλης ἐν
 ταῖς πόλεσιν εὐτυξίας. ἀπὸ γὰρ τῶν οἰκῶν αἱ
 170 πόλεις συνίστανται. Φασὶ τοίνυν αὐτὸν τὸν
 Πύθαγόραν κληρονομήσαντα τὸν Ἀλκαίου βίον,
 τοῦ 13) μετὰ τὴν εἰς Λακεδαιμόνα πρεσβείαν
 τὸν βίον καταλύσαντος, οὐδὲν ἦττον θανα-
 σθῆναι κατὰ τὴν οἰκονομίαν ἢ τὴν φιλοσο-
 φίαν· γήμαντα δὲ τὴν γεννηθεῖσαν αὐτῷ θυ-
 γατέρα, μετὰ ταῦτα δὲ 14) Μένωνι τῷ Κροτω-
 νιάτῃ συνοικήσαν, ἀγαγεῖν οὕτως, ὥστε παρ-
 θένον μὲν οὐσαν ἡγεῖσθαι τῶν χορῶν, γυναῖ-
 κα δὲ γενομένην πρώτην προσιέναι τοῖς βω-
 μοῖς. 15) τοὺς δὲ Μεταποντίνους διὰ μνήμης

11) κυριωτάτης] Antea male, κυριώτερος. Kust. Pro
 παραγομένην in Ciz. est παραγενομένην. Ibidem paulo
 post περὶ τὸ δίκαιον pro παρὰ τ. δ. Kiess.

12) καὶ τὰ δίκαια] Vix dubium, quin vera lectio sit
 κατὰ τὰ δίκαια, salva iustitia. Kai et κατὰ saepe con-
 fusum. Vidi infra not. 32. Kiess.

13) μετὰ τὴν — πρεσβ.] In Ciz. κατὰ τὴν — πρεσβ.
 Kiess.

que stabiliuit, qui de eiusdem speciei anima, deque rationali facultate participant? patet autem et hinc, eum iustitiam a principio maxime proprio deriuatam introduxisse. Quum porro pecuniae quoque indigentia multos iniustum aliquid perpetrare saepius adigat; huic etiam malo, intercedente rei familiaris dispensatione, egregie prospexit, liberalibus sumtibus, quantum fas et satis erat, sibimet comparatis. est enim et alias omnis boni ordinis in ciuitate principium iusta rei domesticae dispositio, vtpote quum ex domibus ciuitates constituentur. Aiunt igitur, Pythagoram ipsum, postquam Alcaei, qui a legatione apud Lacedaemonios peracta redux mortem obierat, bonorum hereditatem adiisset, non minorem sui ab oeconomia siue dispensatione rei familiaris, quam a philosophia admirationem excitasse: quin et, quum vxorem duxisset, natam sibi filiam, quae postea Menoni Crotoniatae nupsit, ita educasse, vt virgo choris praeesset; mulier vero inter eas, quae ad aras accedebant, primum locum obtineret: Metapontinos denique memoriam Pythagorae secutis

14) *Μένωνι*] Sic recte MS. pro *μένων*, quod Arcerius putabat esse a *μένω*, maneo. Kust. Ciz. *μένωνι προτινάτην*. Kiess.

15) *τοὺς δὲ Μεταποντίους*] Porphyrius Num. 4. hoc de Crotoniatis refert. Kust. Ciz. *μετὰ πορτίνοις*. Kiess.

ἔχοντας ἔτι τὸν Πυθαγόραν ¹⁶⁾ κατὰ τοὺς αὐ-
 τοὺς χρόνους τὴν μὲν οἰκίαν αὐτοῦ Δήμητρος
 (145) ἱερὸν ¹⁷⁾ τελέσαι, τὸν δὲ στενωπὸν Μουσεῖον.
 171 Ἐπεὶ δὲ καὶ ὕβρις καὶ τρυφή πολλάκις καὶ
 νόμων ὑπεροψία ἐπαίρουσιν εἰς ἀδικίαν, διὰ
 ταῦτα ὁσημέραι παρήγγελλε ¹⁸⁾ νόμῳ βοηθεῖν
 καὶ ἀνομία πολεμεῖν. διὰ ταῦτα δὲ καὶ τὴν
 τοιαύτην διαιρεσιν ἐποιεῖτο, ὅτι τὸ πρῶτον
 τῶν κακῶν παραρρεῖν ¹⁹⁾ εἰώθεν εἰς τε τὰς
 οἰκίας καὶ τὰς πόλεις ἢ καλουμένη τρυφή·
 δεύτερον ὕβρις· τρίτον ὄλεθρος· ὅθεν ἐκ παν-
 τὸς εἰργεῖν τε καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν καὶ
 συνενθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σώφρονι τε καὶ ἀν-
 δρικῷ βίῳ· ²⁰⁾ δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύ-
 εῖν τῆς τε σχετλιαστικῆς καὶ τῆς μαχίμου καὶ
 τῆς λοιδορητικῆς καὶ τῆς φορτικῆς καὶ γελω-
 172 τοποιοῦ. ²¹⁾ Πρὸς τούτοις ἄλλο εἶδος δικαιο-
 σύνης κάλλιστον κατεστήσατο, τὸ νομοθετικόν·
 ὃ προστάττει μὲν, ἃ δεῖ ποιεῖν, ἀπαγορεύει δέ,
 ἃ μὴ χρῆ πράττειν· κρείττον δὲ ἔστι καὶ τοῦ
 δικαστικοῦ. τὸ μὲν γὰρ ²²⁾ τῇ ἱατρικῇ προς-

16) κατὰ τοῖς αὐτοῖς χρόνοις] Rectius forte legatur,
 μετὰ τοὺς αὐτοῦ χρόνους, i. e. post eius tempora. Kust.
 Ciz. antea ἐπὶ pro ἔτι. Kiess.

17) τελέσαι] An forte Iamblichus scripsit, κατέσται;
 Porphyrius habet, ποιῆσαι. Kust. Non video, cur
 τελέσαι, inaugurasse, consecrasset, mutandum sit. De
 re ipsa vid. Tiedemann. p. 340. sq. Kiess.

18) νόμῳ βοηθεῖν] Vide supra, Num. 100. Kust.
 Antea Ciz. παρήγγελλε. Kiess.

19) εἰώθεν] Excidit in Ciz. Tum Par. εἰς τὰς πόλεις.
 Kiess.

etiam temporibus venerantes domum quidem eius templum Cereris initiasse, angiportum autem Museum vocasse. Quoniam vero etiam lasciuiam et luxuria atque legum contemtus frequenter ad iniustitiam impellunt; ideo quotidie praecipiebat, legi opem ferendam, et quod legi aduersatur, impugnandum esse: ac propterea talem quoque partitionem instituebat, primum malorum domibus atque ciuitatibus incumbere solere luxuriam; secundum, lasciuiam; tertium, interitum: adeoque arcendum procul omnibus modis repellendumque luxum, et contra vitae sobriae ac virili a prima natiuitate insuescendum esse: abstinere autem insuper nos debere a maledicentia indignationem aut contentionem excitare apta, itemque a couitiis verbisque odiosis ac scurrilibus. Ad haec aliam quoque pulcherrimam constituit iustitiae speciem, legislatoriam; quae facienda quidem praecipit, fugienda vero vetat, et iudiciali longe praestantior est: haec enim similis est medicinae, quae ae-

20) δυσφημίας δὲ πάσης καθαρεύειν] *Δυσφημία*, omnis oratio importuna, σχετλιαστική, qua lamentamur (oderant enim Pythagorei lamenta), μάχimos, qua cum aliis rixamur, λοιδορητική, qua conuiciis alii proscinduntur, φορητική, qua molestia aliis creatur. — Par. πάσης male omittit. *Kiess.*

21) Πρὸς τοῦτοις] Par. πρὸς τοῦτο. *Kiess.*

22) τῇ ἱατρικῇ] Ciz. τῷ ἱατρικῷ, Par. τῷ ἱατρῷ. *Kiess.*

ἔοικε, καὶ νοσήσαντας θεραπεύει· τὸ δὲ τὴν ἀρχὴν οὐδὲ ²³⁾ νοσεῖν, ἀλλὰ πύρρῳθεν ἐπιμελείται τῆς ἐν τῇ ψυχῇ ὑγείας. τούτου δὲ οὕτως ἔχοντος, νομοθέται πάντων ἄριστοι γεγό-
 (146) νασιν οἱ Πυθαγόρα προσελθόντες· πρῶτον μὲν ²⁴⁾ Χαρώνδας ὁ Καταναῖος· ἔπειτα Ζίλευκος, καὶ ²⁵⁾ Τιμάρατος, οἱ Λοκροῖς γράψαντες τοὺς νόμους. πρὸς τούτοις Θεαίτητος καὶ ²⁶⁾ Ἐλικάων καὶ Ἀριστοκράτης καὶ Φύτιος, οἱ Ῥηγίωνων γενόμενοι νομοθέται. καὶ πάντες οὗτοι παρὰ τοῖς αὐτῶν πολίταις ἰσοθέων τιμῶν ἔτυ-
 173 χον. ²⁷⁾ Οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος γρά-

²³⁾ νοσεῖν] Sic recte MS. pro νοεῖν, quod in priore Edit. legitur, et Arcerio fraudi fuit. Kust. In Cd. Ciz. Reinesius haec adscripsit: l. νόσον, i. e. ne initium quidem morbi scil. sanat: vel νοεῖ, i. e. ne quidem principium morbi sentit vel intelligit. Immo τὸ ἀρχὴν h. l. aduerbiascit et significat ab initio. Quorum omnium propemodum nihil verum est. Nam omnis loci ratio docet, νοσεῖν esse genuinam lectionem; τὴν ἀρχὴν autem significat omnino. Vid. exempla collecta a Reizio in Viger. p. 718. quibus adde hunc Aristoxeni locum e Stobaeo a Mahnio pag. 85. allatum: ἀλλ' οὐδὲ ἀγαθὰ τὴν ἀρχὴν γίνεσθαι. Sed quum infinitivus νοσεῖν non commode cum ἐπιμελείται coniungi possit, videtur post νοσεῖν addendum esse ἔῃ, quod facile ab ἀλλὰ potuit absorberi; estque passim verbum ἔῃ in codicibus obscuratum. Vid. ad Protreptic. p. 89. not. 13. Obrechtus verterat: illa vero ne initio quidem aegrotare sinit. Kiess.

²⁴⁾ Χαρώνδας] Confer supra, Num. 104. et 130. Kust.

²⁵⁾ Τιμάρατος] Hic supra, Num. 130. vocatur Τιμάρης. Kust.

grotos curat, illa vero prorsus non aegrotare sinit, sed sanitatem animae e longinquo praeservat. Quod quum ita se haberet, legislatores omnium optimi e Pythagorae schola prodierunt: primum quidem Charondas Catanaeus, deinde Zaleucus et Timaratus, qui Locrensibus leges tulerunt: praeter hos Theaetetus, et Helicaon, et Aristocrates, et Phytius, a quibus Rhegini leges acceperunt: atque hi omnes a ciuibus suis diuinos honores adepti sunt. Nam Pythagoras quidem non Heracliti more, qui se

26) Ἑλικίων] Supra, loco laudato, minus recte, Ἑλικίων. Kust.

27) Οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος — κελεύσας etc.] Dictum hoc Heracliti refert etiam Strabo lib. XIV. p. 642. (Vol. V. p. 542. ed. Tzschuk.) addita insuper causa, quare philosophus iste tam duram de Ephesiis sententiam pronuntiauerit; nimirum, quod Hermodorum ciuitate sua expulissent. Sic enim ille, verbis ipsius Heracliti: Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι, οὐτινες Ἑρμοδόωρον ἄνδρα ἐωυτίων ὀνηϊστὸν ἐξεβαλον, φάντες, etc. Cicero Tusc. V. cap. 36. Heraclitus Physicus universos ait Ephesios morte multandos, quod, cum ciuitate expellerent Hermodorum, ita locuti sunt, etc. Idem dictum refert etiam Laertius in Heraclito, sect. 2. vbi Menagius locum hunc Iamblichi, quem corruptissimum vocat, sic potius legendum esse censet: οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίοις ἔφη, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας. Sed vti salebrosi aliquid in hoc loco esse fateor, ita aliter eum constituendum esse puto; verbis nempe aliquot, quae traiecta videntur, in locum suum repositis, et paucis aliis immutatis, ad hunc modum: οὐ γάρ, καθάπερ Ἡράκλειτος Ἐφεσίοις, ἔγραψαν τοῖς νόμοις, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν

ῥπειν Ἐφεσίοις ἔφη τοὺς νόμους, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. καὶ τί δεῖ ²⁸⁾ τούτους θαυμάζειν, τοὺς ἀγωγῆς καὶ τροφῆς ἐλευθέρως μετέχοντας; ²⁹⁾ Ζαμόλξις γὰρ θραῦς ὢν καὶ Πυθαγόρου δοῦλος γενόμενος καὶ τῶν λόγων τοῦ Πυθαγόρου διακούσας, ἀφεθείς ἐλεύθερος καὶ παραγενόμενος πρὸς τοὺς Γέτας, τοὺς τε νόμους αὐτοῖς ἔθηκε, καθάπερ καὶ ἐν ἀρχῇ δεδηλώκαμεν, καὶ πρὸς τὴν ἀνδρείαν τοὺς πολίτας παρεκάλεσε, τὴν ψυχὴν ἀνάνα-

κελεύσαντες, ἀλλὰ μετὰ πολλῆς εὐνοίας καὶ πολιτικῆς ἐπιστήμης νομοθετεῖν ἐπεχείρησαν. Id est, Non enim leges scripserunt (scil. legislatores illi Pythagorici, de quibus Iamblichus in praecedentibus egerat) quibus ciues universos, more Heracliti Ephesii, ad laqueum amandarent; sed etc. Vel sic: οὐ γὰρ ἔγραψαν τοὺς νόμους, καθάπερ Πυθαγόρας Ἐφεσίος, ἀπάγξασθαι τοὺς πολίτας ἡβηδὸν κελεύσας, ἀλλὰ etc. Non enim leges scripserunt more Heracliti Ephesii, qui universos ciues ad laqueum amandavit; sed etc. Vtrouis modo scribas, sensus erit clarus et planus. Quod autem pro ἐπεχείρησας rescribendum diximus ἐπεχείρησαν, est ea emendatio certa et necessaria: id quod etiam monuisse video Rittershusium ad Porphyrium de Vita Pythagorae, Num. 21. Non enim de Pythagora, ut Obrechtus putavit, sed de legislatoribus Pythagoricis, quorum mentio praecessit, locus hic intelligendus est; quod etiam vel ex iis, quae locum hunc proxime sequuntur, patere potest. Kusterus in Praefat. — Apud Diogen. IX, 2. haec leguntur: Καθάπτεται δὲ καὶ τῶν Ἐφεσίων, ἐπὶ τῷ τὸν ἑταῖρον ἐβαλεῖν Ἐρμόδωρον, ἐν οἷς φησὶν· Ἄξιον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀποθανεῖν πᾶσι, καὶ τοῖς ἀνέμοις τὴν πόλιν καταλιπεῖν, οἵτινες Ἐρμόδωρον ἐωυτῶν ἀνηϊστὸν ἐξέβαλον λέγοντες· Ἡμέων μὲν εἰς ἀνηϊστὸς ἔστω· εἰ δὲ τις τοιοῦτος, ἀλλή

Ephesiis leges scripturum dixit, ciuibus omnibus ad laqueum amandatis; sed cum multa beneuolentia ciuilibusque moris scientia leges sancire aggressus est. Verum quid hosce miremur, qui et educati sunt et vixerunt liberaliter? Zamolxis enim et Thrax et servus Pythagorae, ubi sermones Pythagorae perceperat, manu missus, atque ad Getas reuersus, et leges ipsis tulit, sicut initio diximus, et ad fortitudinem populares suos incitauit, dum iis animae immortalitatem

καὶ μετ' ἄλλων. His idem Diogenes haec subiungit: ἀξιούμενος δὲ καὶ νόμους θεῖναι πρὸς αὐτῶν, ὑπερεῖδε, διὰ τὸ ἤδη κεραιτῆσθαι τῇ πονηρῇ πολιτείᾳ τὴν πόλιν. Haec duo de Heraclito narrata a Iamblichio confusa esse, et lectionem, quae iam in huius libro vulgata est, videntur peperisse, quae nihil mutata sic intelligi potest: Non enim, quemadmodum Heraclitus Ephesiis se leges scripturum esse dixit, postquam ciues omnes ad laqueum amandauerat, etc. Dauisius ad Ciceron. Tuscul. l. c. in Iamblichio pro κελύσας legit ἐκέλευσαν. Idem vir doctus locis a Menagio citatis addit hunc e Stobaei Serm. XXXVIII. p. 236. ἐφ' ᾧ (Ἐρμολύρου) καὶ Ἡράκλειτος, ὅτι ἔφυγεν, ἡβηδὸν ἐκέλευεν Ἐφεσίοις ἀπάγεσθαι. Conf. etiam Schleiermacher in libro: *Museum der Alterthumswissensch.* 1 Bd. p. 480. — Pro ἡβηδὸν Ciz. ἡβήδον, Par. ἡβήδον. — Pro ἐννοίας, quod cum edd. Arc. et Kust. etiam Ciz. tuetur, cum Rittershusio ad Porphyrr. p. 28. scripsi εὐνοίας. Cum eodem et Kustero scripsi ἐπεχείρησαν. Kie ss.

28) τοῦτους] Ciz. τοῦτου. Tum Par. pro μετέχοντας offert μετασχόντας, quod adeo praeferendum videtur. Kie ss.

29) Ζαμόλξις] Ciz. Ζάμολξις. Vid. Rittershus. ad Porphyrr. p. 15. sq. Kie ss.

τον εἶναι πείσας. ³⁰⁾ ἔτι καὶ νῦν οἱ Γαλάται πάντες, καὶ οἱ ³¹⁾ Τράλλεις, καὶ οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων τοὺς αὐτῶν υἱοὺς πείθουσιν, ⁽¹⁴⁷⁾ ὥς οὐκ ἔστι φθαρῆναι τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ διαμένειν τῶν ἀποθανόντων, καὶ ὅτι τὸν θάνατον οὐ φοβητέον, ἀλλὰ πρὸς τοὺς κινδύνους εὐρώστως ἐκτέον· καὶ ταῦτα παιδεύσας τοὺς Γέτας καὶ γράψας αὐτοῖς τοὺς νόμους μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. Ἐτι τοίνυν ἀνυσιμώτατον πρὸς τὴν τῆς δικαιοσύνης κατάστασιν ὑπελάμβανεν εἶναι τὴν τῶν θεῶν ἀρχὴν, ἄνωθ' ἐκείνης πολιτείαν καὶ νόμους, δικαιοσύνην τε καὶ τὰ δίκαια διέθηκεν. οὐ χεῖρον δὲ καὶ τὰ ³²⁾ κατ' ἑκάστον, ὅπως διώρισε, ³⁴⁾ προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι περὶ τοῦ θεοῦ, ὥς ἔστι τε καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος οὕτως ἔχει, ὥς ἐπιβλέπειν καὶ μὴ ὀλιγωρεῖν αὐτοῦ, χρήσιμον εἶναι ὑπελάμβανον οἱ Πυθαγόρειοι, παρ' ἐκείνου μαθόντες· δεῖσθαι γὰρ ἡμᾶς ἐπιστατείας τοιαύτης, ³⁵⁾ ἢ κατὰ μηδὲν ἀνταίρειν ἀξιόσομεν· τοιαύ-

³⁰⁾ ἔτι καὶ νῦν] Post ἔτι Rittershusio δὲ videtur deesse. *Kie ss.* [Nisi praegressum ε, quod toties factum est, elisit copulam καί. *Schaefer.*]

³¹⁾ Τράλλεις] In MS. et priore Edit. est Τράλις; pro quo Τράλλεις rescripsi auctoritate Hesychii v. Θράλλεις. Erant autem Tralles populus Illyriae, teste Stephano v. Τραλλία; a quo iidem Τράλλοι et Τράλλες vocantur. Hesychius tamen loco laudato eos Thraciae assignare videtur. Alii erant Tralliani, sic dicti ab urbe Lydiae Trallis. *Kust.* Reinesius in margine cod. Ciz. scripsit Τρίβαλλοι, et sane hic Moesiae populus huic loco bene convenit. Etiam Rittershus. p. 16. Τριβα-

persuasit. Vnde etiamnum Galatae omnes, et Thraces, et alii multi barbarorum liberos suos instituunt, vt credant, animam interitus expertem esse, mortuisque superstitem manere; adeoque mortem iis non pertimescendam, sed firmato animo periculis occurrendum. Quum itaque Getas haecce docuisset, legesque illis praescripsisset, maximus deorum apud illos habitus est. Porro efficacissimum ad stabiliendam iustitiam deorum imperium censebat esse Pythagoras, idque adhibebat velut principium ad rempublicam legesque et iustitiam iuxta normam iuris constituendam. Neque alienum fuerit adiiungere singillatim, quasnam cogitationes de numine concipiendas esse definiuerit: nempe, esse illud, et ita se gerere erga humanum genus, vt id inspiciat, minimeque negligat: quod ab ipso edocti Pythagorei plurimum vtilitatis in se habere existimabant. Huiusmodi enim regimine nobis opus esse, cui nullatenus refragari valeamus:

λοι legendum putat. Idem deinceps pro διαμένειν scribit διαμένει. *Kiess.*

32) ἀπ' ἐκ.] Ciz. ἐπ' ἐκ. Idem deinceps pro κατὰ τὰ δίκαια dat καὶ τὰ δίκαια, quod recepimus. *Kiess.*

33) καθ' ἑκάστον] Ciz. καθ' ἑκάστον. *Kiess.*

34) προσθεῖναι. τὸ διανοεῖσθαι π.] Locum hunc pessima interpunctio ante obscurum reddebat, qui nunc planus est. *Kust.* Pro ἐστὶ γε scripsi ἔστι γε. *Kiess.*

35) ἡ — ἀνταίρετον] Ciz. ἡ (quod Reinesius in ἡς mutauit) et ἀνταίρετον. *Kiess.*

την δὲ εἶναι τὴν ὑπὸ τοῦ θεοῦ ³⁶⁾ γινομένην·
 εἴπερ ἐστὶ τὸ θεῖον τοιοῦτον, ἄξιον εἶναι τῆς
 τοῦ σύμπαντος ἀρχῆς. ὑβριστικὸν γὰρ δὴ φύ-
 σει τὸ ζῶον ἔφασαν εἶναι, ὀρθῶς λέγοντες, καὶ
 ποικίλον κατὰ τε τὰς ὁρμὰς καὶ τὰς ἐπιθυ-
 μίας καὶ κατὰ τὰ λοιπὰ τῶν παθῶν. δεῖσθαι
 οὖν τοιαύτης ὑπεροχῆς τε καὶ ³⁷⁾ ἐπανατάσεως,
¹⁷⁵ ἀφ' ἧς ἐστὶ σωφρονισμὸς τις καὶ τάξις. ᾤοντο
⁽¹⁴⁸⁾ δὲ δεῖν ἕκαστον αὐτῶν συνειδύτα τὴν τῆς φύ-
 σεως ποικιλίαν, μηδέποτε λήθην ἔχειν τῆς πρὸς
 τὸ θεῖον ὁσιότητός τε καὶ θεραπείας· ἀλλ' αἰὲ
 τιθέσθαι πρὸ τῆς διανοίας, ὥς ἐπιβλέποντάς
 τε καὶ ³⁸⁾ παραφυλάττοντας τὴν ἀνθρωπίνην
 ἀγωγὴν. ³⁹⁾ μετὰ δὲ τὸ θεῖόν τε καὶ τὸ δαι-
 μόνιον πλεῖστον ποιεῖσθαι λόγον γονέων τε
 καὶ νόμου, καὶ τούτων ⁴⁰⁾ ὑπήκοον αὐτὸν κα-
 τασκευάζειν, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπεισμένως.
⁴¹⁾ καθόλου δὲ ᾤοντο δεῖν ὑπολαμβάνειν, μη-
 δὲν εἶναι μείζον κακὸν ἀναρχίης· οὐ γὰρ πε-

³⁶⁾ γινομένην· εἴπερ ἐστὶ τ.] Scribo et distingo, γι-
 νομένην· εἰ γὰρ ἐστὶ τὸ θεῖον, etc. Kust. Ante post
 γινομένην comma erat positum. Tum malim εἴπερ γάρ
 ἐστὶ τ. Kiess.

³⁷⁾ ἐπανατάσεως] Ἐπανάτασις hic significat coercitio-
 nem, quae fit per metus intimationem, vel metum
 potentiae superioris. Kust. Potius ipsam poenae
 comminationem. Ita Polyb. II, 44. dixit, ἐπανατινέ-
 σθαι φόβους, *terrorem intimationis*: et XV, 29, 14. nude,
 ἃ κατὰ τῶν πέλας ἐπανατινέτο πράξειν, *minari*. Substan-
 tium ὑπεροχή simpliciter est *imperium*. Kiess.

³⁸⁾ παραφυλάττοντας] Ex MS. pro παμφυλάττοντας.
 Kust.

tale autem esse regimen dei: qui quum tantus sit, dignum quoque esse, qui vniuersis imperet. Recte enim ab iis dictum est, animal istud natura proclive esse ad proterviam; itemque inclinatione, cupiditatibus, aliisque affectibus varium: ideoque tali eminentia atque superinspektione opus habuisse, a qua moderatio et ordo proveniret. si quidem existimabant, vnumquemque naturalis huius mutabilitatis suae conscium, nunquam pietatis cultusque diuini obliuisci debere; sed assidue menti suae proponere numen, tanquam quod hominum actiones obseruet, iisque indesinenter inuigilet. Post deos vero et daemones maximam parentum et legum quemque rationem habere debere, iisque non fecte, sed ex animo obsequi. Vniuerse vero statuebant, anarchiam malorum omnium maximum esse iudicandam:

39) μετὰ δὲ τὸ θεῖόν κ. τ. λ.] Ex Stobaei Eclog. Moralib. (ed. Basil. 1559.) pag. 457. *Mahne* in *diatriba de Aristoxeno* p. 82. hunc Aristoxeni locum attulit: μετὰ τὸ θεῖον καὶ δαιμόνιον, πλεῖστον ποιῆσθαι λόγον γονίων τε καὶ νόμων, μὴ πλαστῶς, ἀλλὰ πεπιστευμένοις ἑαυτὸν πρὸς ταῦτα παρασκευάζοντα, τῷ ἐμμένειν τοῖς πατρίοις ἔθουσι τε καὶ νόμοις ἰδοκίμαζον, εἰ καὶ μικρῷ χεῖρῳ εἴη. Eundem locum antea notauerat Wyttenbach. in *Biblioth. crit.* Vol. II. P. VIII. p. 112. *Kiess.*

40) ὑπήκοον] *Ciz.* ὑπήκοον, quod *Reines.* correxit. *Kiess.*

41) καθόλου — ἐπιστατοῦντος] Etiam hic est locus Aristoxeni, seruatus a Stobaeo l. c. p. 243. vid. *Mahne* p. 79. *Kiess.*

φυκέναι τὸν ἄνθρωπον διασώζεσθαι μηδενὸς
 176 ἐπιστατοῦντος. Τὸ μένειν ἐν τοῖς πατρίοις
 ἔθεσί τε καὶ νομίμοις ἐδοκίμαζον οἱ ἄνδρες
 ἐκεῖνοι, καὶ ἢ μικρῷ χεῖρῳ ἐτέρων. τὸ γὰρ
 ῥαδίως ἀποπηδᾶν ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων νόμων
 καὶ οἰκείους εἶναι 42) καινοτομίας, οὐδαμῶς
 εἶναι σύμφωρον καὶ σωτήριον. πολλὰ μὲν οὖν
 καὶ ἄλλα τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς ὁσίας ἐχόμενα
 ἔργα διεπράξατο, σύμφωνον ἑαυτοῦ τὸν βίον
 τοῖς λόγοις ἐπιδεικνύων. οὐ χεῖρον δὲ ἐνὸς
 μνημονεῦσαι, δυναμένου καὶ τὰ ἄλλα σαφῶς
 177 ἐμφαίνειν. Ἐρῶ δὲ τὰ 43) πρὸς τὴν πρεσβείαν
 (149) τὴν ἐκ Συβάριδος εἰς Κρότιωνα παραγενομέ-
 νην ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν τῶν φυγάδων ὑπὸ Πυ-
 θαγόρου ῥηθέντα καὶ πραχθέντα. ἐκεῖνος γάρ,
 ἀνηρημένων τινῶν τῶν μετ' αὐτοῦ συνδιαιτρι-
 ψάντων ὑπὸ τῶν ἡκόντων πρεσβευτῶν, ὧν ὁ
 μὲν τῶν αὐτοχείρων, ὁ δὲ υἱὸς τετελευτηκότος
 ὑπ' 44) ἀρρώστιας τῶν τῆς στάσεως μετεσχηκό-
 των· ἔτι μὲν τῶν ἐν τῇ πόλει διαπορούντων,
 ὅπως 45) χρήσονται τοῖς πράγμασι, εἰπεῖν πρὸς
 τοὺς 46) ἐταίρους, ὡς οὐκ ἂν βούλοιτο μεγῶς

42) καινοτομίας] Sic recte MS. pro καὶ νομοτομίας, quod
 prior Edit. habet. Arcerius nimirum, cum in suo
 MS. καὶ νοτομίας scriptum inuenisset, illud in καὶ νο-
 μοτομίας mutandum censuit; inuita diu Critice. Kust.
 In antecedentibus Ciz. ὑπὸ τῶν ὑπαρχόντων. Kiess.

43) πρὸς τὴν πρεσβείαν κ. τ. λ.] Eadem historia tan-
 gitur supra, Num. 133. Kust. Pro ἐξαίτησιν Ciz.
 ἐξώτησιν. Kiess.

44) ἀρρώστιας] Ciz. ἀρρώστιας. Antea post τετελευτηκότος
 videtur excidisse τινός. Kiess.

utpote quum humanum genus, nemine imperium obtinente, saluum esse non possit. Idem viri isti patriis legibus consuetudinibusque inhaerendum esse censebant, licet caeteris deteriores essent: nam neque vtilitati neque saluti publicae consulere eos, qui legibus rebusque nouandis student. Caeterum Pythagoras multa insuper alia pietatis in deum documenta dedit, dum doctrinam suam ipso viuendi modo repraesentauit. Neque abs re fuerit, vnus duntaxat meminisse, ex quo caetera etiam elucescere poterunt: nimirum quid Pythagoras dixerit feceritque, quum legati Sybaride Crotonem ad repetendos exules aduenissent. Fuerant enim e conuictoribus eius quidam a legatis istis interfecti: ac vnus quidem legatorum caedem propria manu perpetraverat; alius eius filius erat, qui seditionem excitauerat, fatoque naturali fuerat extinctus. Quum itaque deliberarent Crotoniatae, quid facto opus esset; Pythagoras discipulis suis dixit, sibi non placere, quod Cro-

45) *χρήσονται*] Sic dedi e Ciz. pro *χρήσονται*, quod ante legebatur. *Kiess.*

46) *ἐταίρους*] Ex MS. pro *ἐταίρους*. *Kust.* Haec duo verba in iis sunt, quae in libris manuscriptis omnium creberrime confunduntur. Ita in hoc Iamblichi libro vix vnus locus reperitur, in quo MS. Ciz. non alterum pro altero offerat. Deinceps pro verbis *πρὸς αὐτὸν* potius legendum erit *πρὸς αὐτοὺς*, scil. *πρὸς βεβηλούς*: vs

πρὸς αὐτὸν διαφωνῆσαι τοὺς Κροτωνιάτας, καὶ δοκιμάζοντος αὐτοῦ, μηδ' ἱερεῖυ τοῖς βωμοῖς; προσάγειν ἐκείνους καὶ τοὺς 47) ἰκέτας ἀπὸ τῶν βωμῶν ἀποσπᾶν· προσελθόντων δ' αὐτῷ τῶν Συβαριτῶν καὶ μεμφομένων, τῷ μὲν αὐτόχειρι, λόγον ἀποδιδόντι τῶν ἐπιτιμωμένων, 48) οὐ θεμιστεύειν ἔφησεν. ὅθεν ἡτιῶντο αὐτὸν 49) Ἀπόλλω φάσκειν εἶναι, παρὰ τὸ καὶ πρότερον ἐπὶ τινος ζητήσεως ἐρωτηθέντα· διὰ τί ταῦτά ἐστιν; ἀντερωτῆσαι τὸν πυθανόμενον, εἰ καὶ τὸν Ἀπόλλω λέγοντα τοὺς χρησμοὺς ἀξιῶσιν ἂν τὴν αἰτίαν ἀποδοῦναι; 178 50) Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον, ὡς ᾤετο, καταγελῶντα (150) τῶν διατριβῶν, ἐν αἷς ἀπεφαίνεται Πυθαγόρας, 51) ἐπάνοδον εἶναι ταῖς ψυχαῖς, καὶ φάσκοντα

sensus sit, nolle se, ut Crotoniatas cum iis litigarent. Διαφωνῆσαι enim, pro quo Scaliger mauult διαλέγεσθαι, significare potest certare verbis, ut διαπίνειν, certare bibendo. Vid. Hermann. ad Viger. p. 811. Ceterum ἀνακολουθία in hoc loco est, quum, praecedente nominatione ἐκείνος, non recte sequatur infinitiuus εἰπεῖν. Kiess.

47) ἰκέτας] Antea male οἰκέτας: quae duae voces quam saepissime locum inter se commutare solent. Per ἰκέτας; autem hic intelligit exules, qui Sybaride Crotonam fuga se receperant. Kust.

48) οὐ θεμιστεύειν] Iamblichus refert, Pythagoram homini, qui caedem commiserat, conuenire se volenti, respondisse, οὐ θεμιστεύειν αὐτόχειρι, se homicidas non dare responsum: vnde quosdam eum incusasse, quasi se Apollinem esse iactaret. Nimirum Apollo ante pari modo responderat Sybaritis, qui occiso Citharoedo aliquem Delphos miserant oraculi consulendi gratia: οὐ σε θεμιστεύω· Μοισῶν θεράποντα κατέκταν.

toniatae tantopere super hoc disceptent: suo quippe iudicio legatos istos ne victimas quidem aris admouere ausuros, nedum ut supplices inde abstrahant. Quum deinceps Sybaritae illum conuenissent, querelasque suas ad eum detulissent, homicidae, obiecta sibi excusanti, non dare se responsum, dixit. Vnde cum incusarunt, quod se Apollinem esse iactaret; quia etiam iam antea super quadam consultatione interrogatus, quare se res ita haberet? — vicissim interrogauerat sciscitantem, num et ab Apolline oraculi, si quod ipsi edidisset, causam flagitaturus esset. Alter, scholas eius, ut putabat, irrisurus, quibus reditum animarum ab inferis docebat, dixit, se literas illi ad pa-

Vid. Aelian. Var. Hist. Lib. III. cap. 43. Simile responsum Calondae, Archilochi percussori, ab Apolline redditum olim fuisse plures testantur scriptores. Vide Nos ad Suidam v. Ἀρχιλόχος. Kusterus in Praefatione.

49) Ἀπόλλων] Ita etiam hic Ciz. pro Ἀπόλλωνα, quam formam habent Arcerius et Kusterus. Παρά, quod sequitur, significat propter. Kiess.

50) Πρὸς δὲ τὸν ἕτερον] Intelligitur ille alter legatorum, ὁ δὲ, ὡς, τελευτηχότος. — Ciz. τὸ ἕτερον. Kiess.

51) ἐπάνοδον] Obrechtus, reditum animarum ab inferis. Potius, regressum ad superos. Inde enim animas nostras in corpora descendisse, et eo tandem, variis purgationibus a terreno affectu liberatas, redire, Pythagorei, eosque imitati Platonici statuebant. De hoc quidem regressu animarum, siue περὶ ἀνόδου τῶν ψυχῶν, librum scripserat Porphyrius, laudatum Augustino de Civitate Dei lib. X. cap. 29. Vti contra περὶ καθόδου

πρὸς τὸν πατέρα δώσειν ἐπιστολήν, ἐπειδὴν καὶ
 εἰς ἄδου ⁵²⁾ μέλλῃ καταβαίνειν, καὶ κελύον-
 τα λαβεῖν ἑτέραν, ὅταν ἐπανίῃ παρὰ τοῦ πα-
 τρός· οὐκ ἔφη μέλλειν εἰς τὸν τῶν ἀσεβῶν
 τόπον παραβάλλειν, ὅπου σαφῶς οἶδε τοὺς
 σφαγεῖς κολαζομένους. λοιδορηθέντων δ' αὐτῶ
 τῶν πρεσβευτῶν, ἀκείνου ⁵³⁾ προσάγοντος ἐπὶ
 τὴν θάλατταν, καὶ ⁵⁴⁾ περιῶσαναμένου πολλῶν
 ἀκολουθούντων, ἵππε τίς τῶν συμβουλευόντων
 τοῖς Κροτωνιάταις, ⁵⁵⁾ ἐπειδὴ τὰ ἄλλα τῶν ἡ-
 κόντων κατέδραμεν· ὅτι καὶ Πυθαγόρα προσ-
 κόπτειν ἐπεινοήθησαν, ⁵⁶⁾ ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ
 ἀρχῆς, ὥσπερ οἱ μῦθοι παραδεδώκασιν, ἀπάν-
 των ἐμψύχων τὴν μὲν αὐτὴν φωνὴν τοῖς ἀν-
 θρώποις ἀφίεντων, μηδὲ τῶν ἄλλων ζώων μη-
¹⁷⁹ δὲν ἂν τολμήσειε βλασφημεῖν. Καὶ ἄλλην δὲ
⁽¹⁵¹⁾

ψυχῆς, siue de descensu animas in corpus tractatum
 composuit Plotinus, qui hodie adhuc exstat. Vide
 Lucam Holstenium de Vita et Scriptis Porphyrii Phi-
 los. pag. 46. et seq. Kust.

52) μέλλῃ] Ita dedi e Ciz. pro μέλλοι, quod habent
 editiones Arcerii et Kusteri. Kiess.

53) προσάγοντος] In Ciz. προάγοντος, quod praefero.
 Kiess.

54) περιῶσαναμένου] Cum Arcerio lego περιῶσαινομένου:
 sed simpliciter expono, cum se aspergeret, vel la-
 straret aqua marina. Kust. Obrechtus hoc verbum
 omiserat. Kiess.

55) ἐπειδὴ — κατέδραμεν] Proprie, quum in ceteris
 legatos reprehendisset; nam κατατρέχειν, ubi significat
 reprehendere, cum genitiuo construitur. Exempla de-
 dit Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 401.

trem suum daturum esse, quoniam in infernum descendere paret; praecepitque, ut inde remeaturus a patre suo responsorias sumeret: huic respondit Pythagoras, sibi propositum non esse, ad impiorum sedes proficisci, ubi probe sciat homicidas puniri. Quum autem legati conuitia in illum iacerent, ipseque multis comitibus circumfusus ad mare procederet et se lustrasset; quidam ex iis, qui Crotoniatis a consiliis erant, postquam in caetera legatorum inuectus fuisset, adiecit: Pythagoram quoque conuitis lacessere aggressos esse, cui ne brutorum quidem animalium vllum maledicere ausurum foret, si, ut primitus accidisse fabulis traditur, omnia animata denuo humana voce loquerentur. Reperit praeterea et aliam

Videtur autem locutio esse senioris Graecitatis. Eodem modo vsurpatur *καταθεῖν*. *Kiess.*

56) ὑπὲρ οὗ, πάλιν ἐξ ἀρχ.] Est locus obscurus et procul dubio corruptus, quem sic legendum censeo: *παὶ οὗ, καὶ πάλιν, ὥσπερ ἐν ἀρχῇ συμβῆναι οἱ μῦθοι παραδεδώκασι*, etc. Hanc lectionem Obrechtus quoque ob oculos habuit. *Βλασφημεῖν περὶ τινος* recte dicitur: non autem *ὑπὲρ τινος*. *Kust.* Haec mutatio violentior est, quam ut probari possit. Equidem sic legerim: *ὅνπερ ἂν, πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etc. reliqua sana sunt. Verba *ἐξ ἀρχῆς* per se significant ut antea, et *πάλιν ἐξ ἀρχῆς* etiam alibi sic iungitur, ut apud Xenoph. *Cyropaed.* I, IV. 13. Particula *ἂν* repetita offendere non potest. — Ceterum pro *ἐπινοήθησαν* in *Ciz* est *ἀπεινοήθησαν*, ibidemque pro *ἀφέντων*, ut in *Arc.* edit., *ἀφέντων*, et pro *τολμήσις* item, ut in edit. *Arcer.* *τολῆσαι*. *Kiess.*

μέθοδον ἀνεῦρε τοῦ ἀναστέλλειν τοὺς ἀνθρώ-
 πους ἀπὸ τῆς ἀδικίας, διὰ τῆς κρίσεως τῶν
 ψυχῶν, εἰδὼς μὲν ἀληθῶς ταύτην λεγομένην,
 εἰδὼς δὲ καὶ χρήσιμον οὖσαν εἰς τὸν φόβον
 τῆς ἀδικίας. 57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικεῖσθαι
 δεῖν παρήγγελλεν, ἢ κτείνειν ἄνθρωπον· ἐν
 ᾧ γὰρ κτεῖσθαι τὴν κρίσιν. 58) ἐκλογιζόμε-
 νος τὴν ψυχὴν, καὶ τὴν οὐσίαν αὐτῆς, καὶ τὴν
 πρώτην τῶν ὄντων φύσιν. 59) βουλόμενος ἐν
 τῇ ἐν τοῖς ἀνίστοις καὶ ἀσυμμέτροις καὶ ἀπεί-
 ροις πεπερασμένην καὶ ἴσῃ καὶ σύμμετρον
 δικαιοσύνην παραδείξαι, καί, ὅπως δεῖ αὐτὴν
 ἰσχεῖν, ὑψηλῆσθαι, τὴν δικαιοσύνην ἐφί
 προσεικέναι τῷ σχήματι ἐκείνῳ, ὅπερ μόνον
 τῶν ἐν γεωμετρίας διαγραμμάτων ἀπείρους μὲν
 ἔχον τὰς τῶν σχημάτων συστάσεις, ἀνομοῶς
 δὲ ἀλλήλοις διακειμένων, ἴσας ἔχει τὰς 60) τῆς
 180 δυνάμεως ἀποδείξει. Ἐπεὶ δὲ καὶ ἐν τῇ πρὸς
 ἑτέρον χρεία ἐστὶ τις δικαιοσύνη, καὶ ταύτης
 τοιοῦτόν τινα τρόπον λέγεται ὑπὸ τῶν Πυθα-
 γορείων 61) παραδίδοσθαι. εἶναι γὰρ κατὰ τὰς

57) πολλῶ δὲ μᾶλλον ἀδικ.] Haec leguntur etiam su-
 pra, Num. 155. Kust. Ciz. πολλῶ δὲ. Idem παρη-
 γειλεν. Kiess.

58) ἐκλογιζόμενος] Lego ἐκλογιζομένην, vt referatur ad
 κρίσιν. Kust. Vid. supra ad sect. 155. not. 12.
 Kiess.

59) βουλόμενος] In Ciz. vt in edit. Arc. βουλόμεν.
 Paulo infra post παραδείξαι ibidem deest καί. Kiess.

60) τῆς δυνάμεως] Δύναμις h. l. idem est, quod ἔμ-
 δον, spatium, quod intra concurrentes lineas figuram
 continetur, area trigoni. Locus autem ipse intelligen-

methodum, qua, proposito animarum iudicio, homines ab iniustitia reuocauit, gnarus quidem, et vere istud doceri, et ad iniustitiam metu reprimendam plurimum conducere. Multo itaque satius esse dicebat, iniuria affici, quam hominem occidere: apud inferos enim repositum esse iudicium, vbi anima, eiusque essentia, et princeps entium natura examinetur. Quum autem sibi proposuisset, rebus inaequalibus mensuraque carentibus et infinitis determinatam, aequalem et commensuratam iustitiam inducere, simulque exemplo quopiam ostendere, quemadmodum illa in vsum deducenda esset; similem dixit esse iustitiam illi figurae, quae sola in diagrammatibus geometricis infinitas figurarum compositiones, inaequaliter quidem inter se dispositas, sed aequales spatii demonstrationes habet. Et quoniam in consuetudine quoque cum aliis iustitia quaedam consistit, talem eius modum a Pythagoreis traditum esse ferunt: quandam nimi-

us est de triangulo rectangulo et theoremate Pythagorico. Nam cuiuscunque longitudinis lineae in huiusmodi triangulo construuntur, quadratum lateris angulo recto subiecti aequale est summae quadratorum, quae in reliquis duobus lateribus describi possunt. Vltima Obrechtus ita verterat: *sed aequales potentiae demonstrationes producentes. Pro ἴσας ἔχει* Cia. cum Arc. ἴσας ἔχει. Kiess.

61) παραδίδοσθαι] Par. παραδίδοσθαι. Forsitan παραδίδοσθαι. Paulo ante χρεία est consuetudo. Kiess.

ὁμιλίας τὸν μὲν εὐκαιρον, τὸν δὲ ἄκαιρον·
 διαιρεῖσθαι δὲ ἡλικίας τε διαφορᾷ, καὶ ἀξιώ-
 ματι, καὶ οἰκειότητι τῆς ⁶²⁾ συγγενικῆς καὶ
 εὐεργεσίας, καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐν ταῖς
 πρὸς ἀλλήλους διαφοραῖς ὃν ὑπάρχει. ἔστι γὰρ
 ὁμιλίας εἶδος, ὃ φαίνεται νεωτέρῳ μὲν πρὸς
 (152) νεώτερον οὐκ ἄκαιρον εἶναι, πρὸς δὲ τὸν πρε-
 βύτερον ἄκαιρον· οὔτε γὰρ ὀργῆς οὔτε ἀπει-
 λῆς εἶδος πᾶν οὔτε θρασυτήτος, ἀλλὰ πᾶσαν
 τὴν τοιαύτην ἀκαιρίαν εὐλαβητέον εἶναι ⁶³⁾ τῷ
 181 νεωτέρῳ πρὸς τὸν πρεσβύτερον. Παραπλήσιον
 δὲ τινα εἶναι καὶ τὸν περὶ τοῦ ἀξιώματος λό-
 γον· πρὸς γὰρ ἄνδρα ἐπὶ καλοκαγαθίας ἦκον-
 τα ἀληθινὸν ἀξίωμα ⁶⁴⁾ οὔτ' εὐσχημον οὔτ'
 εὐκαιρον εἶναι προσφέρειν οὔτε παρρησίαν πάλιν
 οὔτε τὰ λοιπὰ τῶν ἀρτίως εἰρημένων. πα-
 ραπλήσια δὲ τούτοις καὶ ⁶⁵⁾ περὶ τῆς πρὸς τοὺς
 γονεῖς ὁμιλίας διελέγετο. ὥσαύτως δὲ καὶ περὶ
 τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. εἶναι δὲ ποικίλην
 τινὰ καὶ πολυειδῆ τὴν τοῦ καιροῦ χρεῖαν· καὶ
 γὰρ τῶν ὀργιζομένων τε καὶ θυμουμένων τοὺς
 μὲν εὐκαίρως τοῦτο ποιεῖν, τοὺς δὲ ἀκαίρως·
 καὶ πάλιν ⁶⁶⁾ τῶν ὀρεγομένων τε καὶ ἐπιθυ-

62) συγγενικῆς] Reinesius in margine cod. Ciz. appo-
 suit: an συγγενείας? Kiess.

63) τῷ νεωτέρῳ] Ex MS. pro τῶν νεωτέρων. Kust.
 Εἶδος πᾶν ὀργῆς etc. et πᾶσα ἡ τοιαύτη ἀκαιρία τε ἴσα
 non differunt. Kiess.

64) οὔτ' εὐσχημ.] Ciz. οὔτε εὐσχ. Kiess.

65) περὶ τῆς πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμ.] Locum antea ma-
 tilum ex MS. supplcui. In priore enim Edit. desant

rum viuendi cum aliis rationem opportunam esse, aliam importunam, et differre has inter se diuersitate aetatis, dignitatis, necessitudinis, meritorumque, et si quid praeterea discriminis inter homines occurrit. Esse enim conuictus quoddam genus, quo si iuuenis erga aetate sibi similem vtatur, minime id importunum videri; tale autem esse, si id iuuenis erga senem adhibeat: siquidem erga hanc aetatem iuuenibus omni ira, aut comminationis specie, omnique ferocia abstinendum, et totam huiusmodi importunitatem deuitandam esse: sed et parem dignitatis rationem esse. Nam cum viro, qui ad veram virtutis dignationem peruenit, neque decorum, neque tempestiuum fore, familiarius, liberiusue, aut alio ex praedictis modo agere. Hisce similia de conuersatione cum parentibus docuit: itemque de ea, quae nobis cum benefactoribus intercedit. Esse autem varium quendam et multiformem opportuni temporis vsum: si quidem et qui irascuntur, atque animo commouentur, partim tempestiue, partim in-tempestiue id faciant: itidemque inter eos,

verba haec: πρὸς τοὺς γονεῖς ὁμιλίᾳ διελέγετο. ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ τῆς. Kust. Pro διελέγετο in Ciz. et Par. legitur ἐλέγετο, i. e. disserebatur, scil. a Pythagoreis. Quod huic loco melius conuenit. Kiess.

66) τῶν ὀρεγομένων] In Ciz. vt in edit. Arcerii αὐτῶν ὀρεγομ. Kiess.

μούντων καὶ ὁρμώντων ⁶⁷⁾ ἐφ' ὅτιδήποτε τοῖς
 μὲν ἀκολουθεῖν καιρόν, τοῖς δὲ ἀκαιρίαν. τὸν
 αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῶν ἄλλων πα-
 θῶν τε καὶ πράξεων καὶ ⁶⁸⁾ διαθέσεων καὶ
 182 ὁμιλιῶν καὶ ἐντεύξεων. Εἶναι δὲ τὸν καιρὸν
 μέχρι μὲν τιнос διδακτόν, καὶ ⁶⁹⁾ ἀπαράλογον,
 (153) καὶ τεχνολογίαν ἐπιδεχόμενον· καθόλου δὲ καὶ
 ἀπλῶς οὐδὲν αὐτῷ τούτων ὑπάρχειν. ἀκόλου-
 θα δὲ εἶναι καὶ σχεδὸν τοιαῦτα, οἷα συμπα-
 ρέπεσθαι τῇ τοῦ καιροῦ φύσει τὴν τε ὀνομα-
 ζομένην ὥραν, καὶ τὸ πρέπον, καὶ τὸ ἀρμότ-
 τον, καὶ εἴ τι ἄλλο τυγχάνει τούτοις ὁμογε-
 νὲς ὄν. ἀρχὴν δὲ ἀπεφαίνοντο ἐν παντὶ ἐν τι
 τῶν τιμιωτάτων εἶναι ὁμοίως ἐν ἐπιστήμῃ τε,
 καὶ ἐμπειρίᾳ, καὶ ἐν γενέσει· καὶ πάλιν δύο,
 ἐν οἰκίᾳ τε, καὶ πόλει, καὶ στρατοπέδῳ, καὶ
 πᾶσι τοῖς τοιούτοις συστήμασι. δυσθεώρητον
 δ' εἶναι καὶ ⁷⁰⁾ δυσίνοπτον τὴν τῆς ἀρχῆς φύ-
 σιν ἐν πᾶσι τοῖς εἰρημένοις. ⁷¹⁾ ἐν γὰρ ταῖς
 ἐπιστήμαις οὐ τῆς τυχούσης εἶναι διανοίας τὸ

67) ἐφ' ὅτιδήποτε] In Ciz. ἐφ' ὃ τι δὴ ποτε. *Kiess.*

68) διαθέσεων] Ex MS. pro corrupto διαθέτων. *Kiess.*

69) ἀπαράλογον] Ἀπὸ κοινοῦ repetendum est μέχρι τιнос. Παράλογον autem significat id, quod contingit praeter expectationem, vel praeter rationem; siue, quod adeo incertum est, ut nulli consilio humano subiaceat. Hinc ἀπαράλογον contra dicetur de re, quae non est adeo incerta, quin aliquatenus a nobis praevideri et consilio ad certum finem dirigi possit. *Kust.*

70) δυσίνοπτον] Vocem esse mendosam, quibus facile videt. Arcerius coniciebat, δυσκίνητον, vel δυσκάτοπτον: quod repudiandum. Desid. Heraldus *Animad-*

qui appetitu cupiditateque et impetu in rem quampiam feruntur, aliis temporis opportunitatem fauere, alios ab ea destitui: eandemque caeterorum etiam affectuum, actionum, dispositionum, colloquiorum et interpellationum rationem esse. Hanc autem temporis opportunitatem doceri aliquatenus, et certa quadam ratione ac via et arte comprehendi posse; vniuerse autem et simpliciter praeceptorum artisque formulam respuere. Adhaerere autem illi natura veluti pedissequas quasdam, id quod elegans et concinnum dicitur, itemque decorum, congruum, et si quid aliud hisce geminum est. Pronunciabat autem insuper, quantiuis pretii esse principium; vnum quidem in vniuersitate mundi, itemque in scientia, in experientia et in generatione: duo vero in domo, in vrbe, in exercitu, et in omnibus eiusmodi compositis corporibus: naturam autem principii in praefatis omnibus cognitu perspectuque perquam difficilem esse: nam in scientiis non vulgaris ingenii haberi, ex

*vers. in Iambl. cap. IX. in fine διονόητον vel δυσσύν-
στον: quorum posterius ad vestigia corruptae lectio-
nis propius accedit. Nos proxime accesserimus, si
legamus, δυσσύνστον: prout Iamblichum initio scrip-
sisse nullus dubito. Kust. In Ciz. est δύσκοπτόν.
Reinesius in margine: f. δύσκοπτον, i. e. occultatum. Vix
dubium, quin verum sit Kusteri δυσσύνστον, quo
vocabulo utitur Polyb. III, 84. 2. Kiess.*

71) ἐν γὰρ] In Ciz. ἐν τε γὰρ. Kiess.

καταμαθεῖν τε καὶ κρῖναι καλῶς βλέψαντας
 εἰς τὰ μέρη τῆς πραγματείας, ποῖον τούτων
 185 ἀρχή. Μεγάλῃν δ' εἶναι διαφορὰν, καὶ σχεδὸν
 περὶ ὅλου τε καὶ παντὸς τὸν κίνδυνον γίνε-
 σθαι, μὴ ληφθεῖσης ὀρθῶς τῆς ἀρχῆς. οὐδὲν
 γάρ, ὥς ἀπλῶς εἰπεῖν, ἔτι τῶν μετὰ ταῦτα
 ὑγιὲς γίνεσθαι, ἀγνοηθείσης τῆς ἀληθινῆς ἀρ-
 (154)χῆς. 72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι λόγον καὶ περὶ τῆς
 ἐτέρας ἀρχῆς· οὔτε γὰρ οἰκίαν εὖ ποτὲ ἂν οἰ-
 κισθῆναι, μὴ ὑπάρξαντος ἀληθινοῦ ἄρχοντος,
 τῆς ἀρχῆς τε 73) ἐκουσίως. ἀμφοτέρων γὰρ δεῖ
 βουλομένων τὴν ἐπιστατείαν γίνεσθαι, ὁμοίως
 τοῦ τε ἄρχοντος καὶ τῶν ἀρχομένων· ὥσπερ
 καὶ τὰς μαθήσεις τὰς ὀρθῶς γινομένας 73) ἐκου-
 σίως 74) δεῖν [εἶδαν] γίνεσθαι, ἀμφοτέρων
 βουλομένων, τοῦ τε διδάσκοντος καὶ τοῦ μαν-
 θάνοντος· ἀντιτείνοντος γὰρ ὁποτέρου δήποτε
 τῶν εἰρημένων, οὐκ ἂν ἐπιτελεσθῆναι 75) κατὰ
 τρόπον τὸ προκείμενον ἔργον. οὕτω μὲν οὖν
 τὸ πεῖθεσθαι τοῖς ἄρχουσι καλὸν εἶναι ἔδοκί-

72) τὸν αὐτὸν δ' εἶναι] In Ciz. τὸν δ' αὐτὸν εἶναι. Ibi-
 dem post οἰκίαν repetitur οὔτε, et post ἄρχοντος addi-
 tur, καὶ κυριεύοντος. Kieß.

73) ἐκουσίως] Ἐκουσίας lego: eaque lectio ex sequen-
 tibus satis confirmatur. Kbst. Ex Aristoxeni opere,
 quod inscriptum fuit Τὰ Πυθαγορικά Ἀποφθέγματα,
 Wyttenbachius in Bibl. crit. Vol. II. P. VIII. p. 112.
 fragmentum huc pertinens primus vulgavit. Sic igitur
 ille: „Stobaeus Tit. Inedit. περὶ παιδείας in Io.
 „Damasceni Parallelis MS. Florent.: Ἐκ τῶν Ἀριστοξέ-
 „νου Πυθαγορικοῦ ἀποφάσεων· Ἐφασκον δὲ καὶ τὰς μα-
 „θήσεις πάσας, τῶν τε ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, τὰς μὲν

tractatione partium intellectu iudicioque recte assequi, quale earum principium sit: plurimum autem referre, et propemodum de vniuersa rerum omnium cognitione actum esse, si principium non recte comprehendatur: ignorato enim vero principio, nihil, vt simpliciter dicam, sani deinceps constitui poterit. Eodem modo se rem etiam cum principatu habere: neque enim domum, neque ciuitatem recte institui posse, nisi et verus princeps praesit, et imperium in volentes exerceat. Etenim vtrisque consentientibus, principe et subditis, imperium administrari debere: perinde, vti disciplinae quoque, si rite quis eas instituere velit, vtrisque etiam, docente et discente, volentibus id debet fieri: nam si alteruter reluctetur, nunquam, quod sub manibus est, opus ad propositum finem perueniet. Sic igitur probabat, aequae praeclarum esse, si

„ἐκονοίους ὁρθὰς τε εἶναι καὶ εἰς τέλος ἀφικνεῖσθαι· τὰς
„δὲ ἀκονοίους φαύλους τε (φαύλας τε, K.) καὶ ἀτελεῖς γί-
„νεσθαι.“ Conf. Mahne p. 88. Mihi potius ἐκονοίων
legendum videtur. Ita Aristotel. Polit. III. 8. p. 125.
ed. Schneid. ἐγγύοντο βασιλεῖς ἐκόντων. — Ante βουλο-
μένων in Ciz. deest δὲ. Kiess.

74) δεῖν [εἶασαν] γίν.] Vel scribendum est δὲ γίνεσθαι,
deleta voce εἶασαν, vt superuacanea; vel, δεῖν ᾤθησαν
γίνεσθαι. Kust. Wyttenbachius l. c. pro εἶασαν legit
ἔφασαν. Melius abest, quod etiam in marg. cod.
Spanh. notatum. Hinc vncis inclusi. Kiess.

75) κατὰ τρόπον] Vid. ad Protrept. p. 20. Kiess.

μαζε, καὶ τὸ τοῖς διδασκάλοις ὑπακούειν·
 τεκμήριον δὲ δι' ἔργων μέγιστον ⁷⁶⁾ παρίχετο
 184 τοιοῦτον. ⁷⁷⁾ Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον,
 διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, ἀπὸ τῆς Ἰταλίας
 εἰς Ἀῖλον ἐκομίσθη, νοδοκομήσων τε αὐτόν,
 78) περιπετῇ γενόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς
 79) φθιριώσεως πάθει, καὶ κηδεύων αὐτόν,
 (135) ⁸⁰⁾ παρέμεινέ τε ἄχρις τῆς τελευταίας αὐτῷ, καὶ
 τὴν ὁσίαν ἀπεπλήρωσε περὶ τὸν αὐτοῦ καθη-
 γεμόνα. οὕτω περὶ πολλοῦ τὴν περὶ τὸν διδά-
 185 σκαλον ἐποιεῖτο σπουδὴν. Πρὸς γε μὲν τὰς
 συνταγὰς καὶ τὸ ἀψευδεῖν ἐν αὐταῖς οὕτως εὖ
 παρεσκεύαζε τοὺς ὁμιλητὰς Πυθαγόρας, ὥστε
 φασὶ ποτε Λύειν προσκυνήσαντα ἐν Ἡρας ἱερῷ
 καὶ ἐξιόντα συντυχεῖν Εὐρυφάμῳ ⁸¹⁾ Συρα-
 κουσίῳ τῶν ἐταίρων τινὶ περὶ τὰ προπύλαια
 τῆς Θεοῦ ἐξιόντι. προστάξαντος δὲ τοῦ Εὐ-
 ρυφάμου προσμεῖναι αὐτόν, μέχρις ἂν καὶ
 αὐτὸς προσκυνήσας ⁸²⁾ ἐξέλθῃ, ἐδραοθῆναι ἐπὶ

76) παρίχετο τοιοῦτον] Reinesius post Arcerium emen-
 dat παρίχε τοιοῦτον. Equidem malim παρίχετο τὸ
 τοιοῦτον. Kiess.

77) Πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύρ.] Vide Porphyrium,
 Num. 55. et Nostrum infra, Num. 251. vbi eadem
 historia iisdem verbis narratur. Kust.

78) περιπετῇ] Sic recte MS. itemque Porphyrius et
 Noster infra, dictis locis. Prior autem Edit. corrup-
 τε περιπαθῇ: de quo mendo Lectorem iam dudum
 etiam monuit Salmasius ad Solinum, pag. 585. Kust.

79) φθιριώσεως] Idem ex MS. pro φθορίσεως. Cae-
 terum Pherecydem morbo pediculari obiisse, plures

imperantibus obsequium, praeceptoribus vero faciles aures praestentur: huiusque moniti ipso opere tale specimen dedit. Ad Pherecydem enim Syrium, praeceptorem suum, ex Italia in Delum profectus est, ut ei pediculari, ut vulgo nominari solet, morbo laboranti opem ferret; inque hac cura ad mortem eius usque perduravit, defunctoque doctori suo iusta persoluit: tanti fecit studium praeceptoribus debitum. Ad pacta vero conuenta religiose seruanda ita discipulos suos formavit Pythagoras, ut referatur, Lysidem aliquando in templo Iunonis adoratione functum inter exeundum incidisse in Euryphamum Syracusanum, qui vnus e grege condiscipulorum erat, quique templum ingressurus circa propylaea versabatur: hic itaque quum Lysidi praecepisset, ut se praestolaretur, donec ipse quoque, adorato numine, exiret; Lysidem in

restantur scriptores; quorum testimonia collegit Menagius ad Laert. in Pherecyde, Num. 118. *Kust.*

80) παρόμεινέ τε] Sic MS. At prior Edit. male παρμεινετο. *Kust.* Deinceps initio sectionis 185. pro γε μὴν legendum videtur γε μὴν. *Kiess.*

81) Συρακωνοσίφ] Ciz. συρακωνοσίφ. Hunc Pythagoreum Εὐρύφῃμον Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 809. latine dicere malit *Euryphemum*, quam, quomodo vulgo dicunt, *Euryphamum*. Theocriti enim Πολύφῃμον quis latine dicat *Polyphamum*? *Kiess.*

82) ἐξέλθῃ] Sic recte Ciz. Edd. Arc. et *Kust.* ἐξέλθοι. *Kiess.*

τινι λιθίνῳ θώκῳ ἰδρυμένῳ αὐτόθι. ὥς δὲ
 προσκυνήσας ὁ Εὐρύφραμος καὶ ἐν τινι διανοή-
 ματι καὶ βαθυτέρα καθ' ἑαυτὸν ἐννοίᾳ γενό-
 μενος δι' ἐτέρου πυλῶνος ἐκλαθόμενος ἀπηλ-
 λάγῃ· τό τε τῆς ἡμέρας λοιπὸν καὶ τὴν ἐπιού-
 σαν νύκτα καὶ τὸ πλεόν μέρος ἔτι τῆς ἄλλης
 ἡμέρας ⁸³⁾ εἶχεν ἀτρέμας προσμένων ὁ Λύσις.
 καὶ τάχα ἂν ⁸⁴⁾ ἐπὶ πλείονα χρόνον αὐτοῦ ἦν,
 εἰ μὴ περ ἐν τῷ ὁμακοίῳ τῆς ἐξῆς ἡμέρας γε-
 νόμενος ὁ Εὐρύφραμος, καὶ ἀκούσας ἐπιζητου-
 μένου πρὸς τῶν ἐταίρων τοῦ Λύσιδος, ἀνεμνή-
 σθη· καὶ ἐλθὼν αὐτὸν ἔτι προσμένοντα κατὰ
 (156) τὴν συνθήκην ⁸⁵⁾ ἀπήγαγε, τὴν αἰτίαν εἰπὼν
 τῆς λήθης, καὶ προσεπιθείς, ὅτι ταύτην δὴ μοι
 θεῶν τις ἐνῆκε, δοκίμιον ἐσομένην τῆς σῆς
 186 περὶ συνθήκας εὐσταθείας. Καὶ τὸ ἐμψύχων
 δὲ ἀπέχεσθαι ἐνομοθέτησε διὰ τε ἄλλα πολλὰ,
 καὶ ὥς ⁸⁶⁾ εἰρηνοποιὸν τὸ ἐπιτήδευμα. ἐθιζό-
 μενοι γὰρ μυσάττεσθαι φόνον ζώων ὥς ἄνο-
 μον καὶ παρὰ φύσιν, πολὺ μᾶλλον ἀθεμιτώ-
 τερον τὸν ἄνθρωπον ἡγούμενοι κτείνειν, οὐκ
 ἔτ' ἐπολέμουν. φύων δὲ χορηγέτης καὶ νομο-
 θέτης ὁ πόλεμος. τούτοις γὰρ καὶ σωματο-

83) εἶχεν] Hoc εἶχεν restitui e Ciz. In edd. Arc. et Kust. legitur εἶλεν. Quod quum vitiosum esse pateret, Kusterus scribere volebat vel ἀτρέμας προσμένον ὁ Λύσις, deleta voce εἶλεν: vel, εἶχιν ἀτρέμας, προσμένων ὁ Λύσις. Hoc verum est. Kiess.

84) ἐπὶ πλείονα χρόνον] Sic recte Ciz. Antea ἐπὶ πλείονα sine substantiivo χρόνον. Kusterus scribendum censebat ἐπὶ πλείον; literam enim α ex sequenti voce τῷ πλείον adhaesisse. Kiess.

sedili quodam ex lapide ibi constructo eum opperiturum consedissee: sed Euryphamum, adoratione peracta, in profundas quasdam meditationes prolapsus, eiusque, quod cum Lyside constituerat, oblitum, per aliam portam templo excessisse: Lysidem autem, quod lucis reliquum erat, noctemque insequentem cum bona diei subsecutae parte immotum persedissee: nec finis fuisset, nisi Euryphamus postridie auditorium ingressus desiderari a condiscipulis Lysidem audiuisset: sic enim erroris sui admonitus eum ex pacto adhuc expectantem abduxit, obliuionisque suae causa commemorata adiecit, eam sibi a deorum aliquo iniectam, ut Lysidis in pactis seruandis constantia probaretur. Sanctiuit insuper abstinentiam ab animalibus, tum ob alias multas rationes, tum quod ad conciliandam pacem hoc institutum faceret: qui enim animantium caedem ut nefariam et naturae aduersam abominari adsueuerit, illum iudicabat multo magis pro iniusto habiturum esse, hominem necare, bellumque in posterum gerere; quum Mars caedium veluti praeses et legislator sit; utpote qui

85) ἀπήγαγε] Ciz. ἐπήγαγε. Contrarium peccatum mox occurrit in verbo ἐνήκε, pro quo Ciz. habet ἀνήκε. Paulo post pro ταύτην δὲ μοι scripsi ταύτην δὴ μοι. Kiess.

86) εἰρηνοποιὸν τὸ] Sic recte MS. pro εἰρηνοποιήσαντο, quod in priore Edit. legitur. Kust.

ποιεῖται. καὶ 87) τὸ ζυγὸν δὲ μὴ ὑπερβαίνειν, δικαιοσύνης ἐστὶ παρακέλευσμα, πάντα τὰ δίκαια παραγγέλλον ἀσκεῖν, ὡς 88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων δειχθήσεται. πέφηνεν ἄρα διὰ πάντων τούτων μεγάλην σπουδὴν περὶ τὴν τῆς δικαιοσύνης ἄσκησιν καὶ παράδοσιν εἰς ἀνθρώπους πεποιημένος Πυθαγόρας, ὡς ἐν τοῖς ἔργοις καὶ ἐν τοῖς λόγοις.

Κ Ε Φ. λά.

187 Ἐπεταὶ δὲ τῷ περὶ τούτων λόγῳ ὁ περὶ σωφροσύνης, ὡς τε αὐτὴν ἐπετήδευσε καὶ παρέδωκε τοῖς χρωμένοις. 1) εἴρηται μὲν οὖν ἡδὴ (157) τὰ κοινὰ παραγγέλματα περὶ αὐτῆς, ἐν οἷς πυρὶ καὶ σιδήρῳ τὰ ἀσύμμετρα πάντα ἀποκόπτειν διώρισται. τοῦ δὲ αὐτοῦ εἶδους ἐστὶν 2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπάντων καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων, καὶ τὸ παρατίθισθαι μὲν ἐν ταῖς ἐστιάσεσι τὰ ἡδέα καὶ πολυτελῆ ἐδέσματα, ἀποπέμπεσθαι δὲ αὐτὰ τοῖς οἰκέταις ἕνεκα τοῦ κολάσαι 3) μόνον τὰς ἐπιθυμίας παρατιθέμενα· καὶ τὸ χρυσὸν ἐλευθεράν μηδεμίαν φορεῖν, μόνον δὲ τὰς ἐταίρας. καὶ 4) αἰ ἐπήρειαι δὲ αἰ τοῦ λο-

87) τὸ ζυγόν] Ita recte Ciz. Vid. *Protreptic*, p. 312. et 340. In Edd. Arc. et Kust. τὸν ζυγόν. Kiess.

88) ἐν τοῖς περὶ συμβόλων] Intelligit *Protrepticum*, in quo de Symbolis Pythagoreorum egit. Kust. Vid. ad *Protrept.* p. 331. Pro παραγγέλλον in Ciz. est παραγγέλλον. Kiess.

1) εἴρηται μὲν οὖν ἡδὴ] Supra, cap. VII. Kust.

2) ἀποχὴ ἐμψύχων ἀπ.] Confer supra, Num. 68. Kust.

illis etiam alatur. Praeterea symbolum illud, stateram non esse transiliendam, ad iustitiam quoque adhortatio est; omniaque iuste agere praecipit: vti demonstrabitur, cum *de symbolis* agemus. Hisce sane omnibus ingens prae se studium tulit Pythagoras, vt hominibus iustitiam verbis pariter factisque excolendam traderet.

C A P. XXXI.

Hisce ita expositis, sequitur, vt de temperantia agamus: vbi dicendum erit, quemadmodum et ipse illam excoluerit, et familiaribus suis tradiderit. Ac communia quidem eius praecepta iam superius commemorata sunt, quibus omnia immoderata igne ferroque praescindenda esse definitum fuit. Eiusdem generis est abstinencia ab animalibus; itemque a cibis gulae irritamenta habentibus rationisque impredientibus promptitudinem et integritatem: sed et eodem pertinet, quod epulae suaues et opiparae in conuiujs apponebantur quidem, sed ad seruos mox ablegabantur, ad appetitum quippe coercendum duntaxat appositae: et quod nullam ingenuam mulierem, sed solas meretrices aurum gestare voluit. Deinde taci-

3) μόνον] Ciz. et Par. μόνος: male. Aduerbium μόνον pertinet ad solum infinitiuum πολύσαι. Kiess.

4) αἱ ἐπὶ ῥαῖαι δὲ αἱ τοῦ λογισμοῦ καὶ αἱ εἰλικρ.] Haec

γισμοῦ, καὶ αἱ εἰλικρίνειαί τῶν ἐμποδιζόντων
 188 τοῦ αὐτοῦ εἶδιν εἰδους. Ἔτι δὲ ἐχεμυθία τε
 καὶ παντελεῆς σιωπὴ πρὸς τὸ γλώσσης κρατεῖν
 συνασχοῦσα, ἥ τε σύντονος ⁵⁾ καὶ ἀδιάπνευστος
 περὶ τὰ δυσληπτότατα τῶν θεωρημάτων ἀνά-
 ληψις τε καὶ ἐξέτασις, ⁶⁾ διὰ τὰ αὐτὰ δὲ καὶ
 ἀοινία καὶ ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης
 τε καὶ πλοῦτου καὶ τῶν ὁμοίων ἀνεπιτήδευτος
 (188) ⁷⁾ κατεξανίστασις, καὶ αἰδῶς μὲν ἀνυπόκριτος
 πρὸς ⁸⁾ τοῖς προσήκοντας, πρὸς δὲ τοὺς ὁμί-
 λιας ἄπλαστος ὁμοιότης καὶ φιλοφροσύνη,
 9) συνεπιστάσις δὲ καὶ παρόρμησις πρὸς τοὺς
 νεωτέρους φθόνου χωρίς, καὶ πάντα ὅσα τοι-
 189 αὐτα, εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν ταχθήσεται. Καὶ
 ἐξ ὧν δ' Ἰππόβοτος καὶ Λεάνθης περὶ Μυλ-
 λίου καὶ Τιμίχας τῶν Πυθαγορείων ἰστοροῦσι,

in alienum locum reiecta sunt, et adeo turbata, ut
 nec caput nec pes verae sententiae in illis appareat.
 Coniungenda enim sunt cum praecedentibus illis,
 βρωμάτων τινῶν ἀκολάστων, eademque sic scribenda,
 ταῖς ἀρχηπνίαις καὶ ταῖς τοῦ λογισμοῦ εἰλικρινείαις ἐμποδι-
 ζόντων. Vide Nos supra ad Num. 68. ubi idem locus
 occurrit. Kust. Ciz. εἰλικρίνειαί. Scaliger emendat:
 αἰς εἰλικρίνειαί αὐτοῦ ἐμποδιζονται. Kiess.

5) καὶ ἀδιάπνευστος] Schefferus de Philos. Ital. p. 115.
 vertit: Ac ne minimo quidem spiritu proderent doctrinae.
 Rectius Obrechtus. Locus autem hic non solum le-
 gitur supra, Num. 68. sed etiam infra, Num. 225.
 Kust. Θεωρημάτων ἀνάληψις est theorematum tractatio.
 Conf. Stephan. Thes. sub v. ἀνάληψις, tom. II. p. 561.
 Kiess.

6) διὰ τὰ αὐτὰ δὲ] Ita scripsi auctoritate Cod. Ciz. pro
 διὰ δὲ τὰδε, quae est lectio editionum Arc. et Kusteri.
 Deinceps Ciz. ἀοινία. Kiess.

turnitas, et omnibus numeris absolutum silentium, quo linguae continentia exercebatur: porro intenta et continua ruminatio et peruestigatio difficillimarum speculationum, et propter ista cibi somnique parsimonia; tum gloriae, diuitiarum, similiumque inaffectedatus contemptus; seniorum sincera et infucata reuerentia; erga pares aequalitas humanitasque non ficta; iuniorum directio et adhortamenta inuidia vacua, omniaque id genus alia ad hanc eandem virtutem referenda erunt. Licebit praeterea virorum illorum continentiam, et quomodo illam Pythagoras docuerit, ex iis etiam co-

7) κατεξανύστας] Vocem hanc Lexica vulgata ignorant; nec eam temere alibi reperias. Exstat tamen etiam apud Longinum Cap. VII. Num. 6. vbi Faber existimabat, vocem illam nusquam alibi reperiri. Significat autem κατεξανύστας proprie *animum contra aliquid insurgendi*; vel vna voce, *contentum*, vt Obrechtus recte reddidit. Nam supra Num. 69. vox haec cum καταφρόνης iungitur. Eandem significationem vox ista habet apud Longinum dicto loco: quamuis Faber eam aliter, i. e. male, illic interpretetur. *Kust.* De verbo κατεξανύσται vid. Fabricius ad Sextum Empir. p. 487. *Kiess.*

8) τοὺς προήκοντας] Scribendum videtur προήκοντας, scil. καθ' ἡλικίαν, quod aliis locis additur, at hic ex δμήλειας, quod sequitur, facile subintelligitur. Etiam Obrechtus vertit *seniores*. Pro δμήλειας Ciz. δμήλειας. *Kiess.*

9) συνεπίστας] Supra, Num. 69. minus recte legitur, συνεπίστας. *Kust.*

μαθεῖν ἔνεστι τὴν ἐκείνων ¹⁰⁾ τῶν ἀνδρῶν σω-
 γροσύνην, καὶ ὅπως αὐτὴν Πυθαγόρας παρέ-
 δωκε. τὸν γὰρ Διονύσιον τὸν τύραννον ¹¹⁾ φα-
 σιν, ὥς πάντα ποιῶν οὐδενὸς αὐτῶν ἐπετίγ-
 χανε τῆς φιλίας, φυλαττομένων καὶ περιόστια-
 μένων τὸ μοναρχικὸν αὐτοῦ καὶ παρίνομον,
 λόχον τινὰ τριάκοντα ἀνδρῶν, ἡγουμένου Εὐ-
 ρυμένους Συρακουσίου, Δίωνος ἀδελφοῦ, ἐπι-
 πέμψαι τοῖς ἀνδράσι, ¹²⁾ λοχίοντα τὴν μετὰ-
 βασιν αὐτῶν τὴν ἀπὸ Τάραντος εἰς Μεταπόν-
 τιον εἰωθυῖαν κατὰ καιρὸν γίνεσθαι. ἡρμό-
 ζοντο γὰρ πρὸς τὰς τῶν ¹³⁾ ὥρων μεταβολάς,
 καὶ τύπους εἰς τὰ τοιαῦτα ἐπελέγοντο ἐπιτη-
¹⁹⁰ δεῖους. ¹⁴⁾ Ἐν δὲ Φάλαις, χωρίῳ τῆς Τάραν-
 τος φαραγγάδει, καθ' ὃ συνέβαινεν αὐτοῖς
⁽¹⁵⁹⁾ ἀναγκαίως τὴν ὁδοιπορίαν ¹⁵⁾ γενήσεσθαι, ἐλό-
 χα κατακρύψας τὸ πλῆθος ὃ Εὐρυμένης. ἐπει-
 δὴ δὲ οὐδὲν προειδόμενοι ἀγίκοντο οἱ ἄνδρες
 περὶ μέσον ἡμέρας εἰς τὸν τόπον, ¹⁶⁾ ληστρι-

¹⁰⁾ τῶν ἀνδρῶν] Ciz. τῶν ἀδελφῶν. De Neanthe Cyzi-
 ceno, qui sub Attalo librum de Pythagoreis scripsit,
 vid. Meiners. p. 231. sq. Athen. XII. 602. c. d. Kiess.

¹¹⁾ φασιν, ὥς πάντα] Ciz. pro his, φησὶν πάντα. Idem
 deinceps pro λόχον cum Arc. habet λόχην, et tum
 συρακουσίου. Kiess.

¹²⁾ λοχίοντα] Ciz. et Pat. λοχίοντα. Tum Ciz. εἰ-
 ωθυῖαν. Ibidem locus τὴν μετάβασιν — εἰωθυῖαν bis scri-
 ptus est. Kiess.

¹³⁾ ὥρων] Ex MS. pro ὄρων: quod Arcerius montium
 verterat; haud parum sane a loci huius sensu aber-
 rans. Kust.

¹⁴⁾ Ἐν δὲ Φάλαις] Sic MS. At prior Edit. corrupte

gnoscere, quae Hippobotus et Neanthes de Myllia et Timycha Pythagoreis memoriae prodiderunt. Referunt enim, Dionysium tyrannum, quum nihil inexpertum omitteret, non potuisse tamen vllius Pythagorei amicitiam sibi conciliare; vtpote qui ingenium eius imperiosum et a legum observatione abhorrens caute declinabant. Turmam itaque triginta militum, duce Eurymene Syracusano, Dionis fratre, viris immisisse, vt, quum pro more et temporis ratione Metapontum Tarento commigrarent, iis insidias tenderet: in vsu quippe habebant, vt pro diuersis anni tempestatibus domicilium mutarent, et loca huic rei apta seligerent. Itaque in agro Tarentino, regione conuallibus obsita, quam *Phalas*, i. e. cacumina siue apices nominabant, qua illis necessario transeundum erat, copias suas Eurymenes in insidiis collocauerat: quumque Pythagorei nihil tale metuentes circa meridiem eo peruenissent, milites, clamore

et nullo sensu, ἐν δὴ Φάνας. *Kust.* Scaliger, Φάναις. Obrechtus locum ita vertit, quasi Φάλαι idem esset quod φάλοι. *Kiess.*

15) γενήσεσθαι] Ita recte Ciz. Idem in Arcerii codice scriptum fuisse videtur, quum eius editio praebeat γενήσασθαι. In *Kust.* edit. est γίνεσθαι. Etiam in marg. Spanh. e Par. γενήσεσθαι notatum est. *Kiess.*

16) ληστροικῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάξαντες] Ciz. ληστροικοῖς αὐτοῖς ἐπαλλάξαντες. *Kiess.*

κῶς αὐτοῖς ἐπαλαλάζαντες ἐπέθεντο οἱ στρα-
τιῶται. οἱ δὲ ἐκταραχθέντες μετ' εὐλαβείας
ἅμα τε ¹⁷⁾ διὰ τὸ αἰφνίδιον καὶ αὐτὸ τὸ πλη-
θος (ἦσαν γὰρ αὐτοὶ σύμπαντες δέκα που τὸν
ἀριθμόν), καὶ ὅτι ἄνοπλοι πρὸς ποικίλως ὠ-
πλισμένους ¹⁸⁾ διαγωνισόμενοι ἔμελλον ἀλίσκε-
σθαι, δρόμῳ καὶ φυγῇ διασώζειν αὐτοὺς διέ-
γνωσαν, οὐδὲ τοῦτο ἀλλότριον ἀρετῆς τιθέμε-
νοι· τὴν γὰρ ἀνδρείαν ¹⁹⁾ ἤδεισαν, φευκτέων
τε καὶ ὑπομενετέων ἐπιστήμην, ὥς ἂν ²⁰⁾ ὁ ὀρ-
θὸς ὑπαγορεύῃ λόγος· καὶ ἐπετύγγανον δὲ ἦδη
¹⁹¹ τοῦτου. ²¹⁾ Βαρούμενοι γὰρ τοῖς ὅπλοις ἀτε-
λείποντο ²²⁾ οἱ σὺν Εὐρυμένει τοῦ διαγωμοῦ,
²³⁾ εἰ μὴ περ φεύγοντες ἐνέτυχον πεδίῳ τινὶ
κυνάμοις ἐσπαρμένῳ καὶ τεθηλότῃ ἱκανῶς· καὶ
μὴ βουλόμενοι δόγμα παραβαίνειν, τὸ κελεῦον,
κυνάμων μὴ θιγγάνειν, ἔστησαν, καὶ ὑπ' ἀνάγκης
λίθοις καὶ ξύλοις καὶ προστυχοῦσιν ἔκα-
στος μέχρι τοσοῦτου ἡμύνοντο τοὺς διώκον-
τας, μέχρι τινὰς αὐτῶν μὲν ἀνηρηκέναι, πολ-

¹⁷⁾ διὰ τὸ αἰφνίδιον] In cod. Ciz. ut in Arc. edit.
deest διὰ, idemque codex post δέκα non habet που.
Kiess.

¹⁸⁾ διαγωνισόμενοι] Ciz. διαγωνισάμενοι (cum edit. Arc.)
ἔμελλον. Idem deinceps αὐτοὺς pro αὐτούς. Kiess.

¹⁹⁾ ἤδεισαν] Ita scripsi e Ciz. pro ἦδη, quod habent
edd. Arc. et Kust. Illam veram lectionem etiam
Obrechtus expressit, qui cetera paulo licentius trasta-
vit. Deinceps Ciz. φευκτέων — ὑπομενετέων ἐπιστήμην.
E Par. in marg. Spanh. pro ἦδη notatum est εἶδη. Kiess.

²⁰⁾ ὁ ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ] Sic dedi e Ciz. Nam in ed.
Arc. est ὀρθὸς ὑπαγορεύῃ, et in Kuster. ὀρθὸς ὑπαγο-

edito, latronum more in eos irruerunt. Illi vero re improuisa, numeroque insidiantium, (nam ipsi non amplius decem erant,) in metum terroremque coniecti, ac se facile captum iri rati, quod inermes aduersus perarmatos pugnaturi essent, cursu fuga-que sibi consulere decreuerunt, minime id a virtute alienum existimantes; quippe qui probe nouerant, fortitudinem fugiendorum et sustinendorum, prout recta ratio dicta-uerit, scientiam esse. Nec cesserat infelicit-ter consilium; siquidem Eurymenis milites armis graues fugientibus segnius instabant: nisi ad campum fabis consitum affatimque iam florentem peruenissent. Tum enim dogma illud, quod fabas attingere vetabat, violare abnuentes, pedem fixerunt, et ne-cessitate compulsi lapidibus, fustibus, et aliis, quaecunque prae manibus erant, tam-
diu se contra hostes defenderunt, donec quidam ex ipsis caesi, plures vulnerati, de-

γενοι, vtraque omittente articulum, qui hic quidem necessarius est, et a proximo δ facile potuit deuorari.

Kiess.

21) Βαρούμενοι] Ita Kust. et Ciz. In Arc. est βαρόμενοι. Scal. βαρνόμενοι. Forsitan legendum βεβαρημένοι.

Kiess.

22) οἱ σὺν Εὐρυμένει] Sic recte MS. pro corrupto οἱ συνευόμενοι, quod prior Edit. habet. Kust.

23) εἰ μὴ περ φεύγοντες] Prior Editio habet, εἰ μὴ περιφεύγοντες. At nos representauimus hic lectionem codicis MS. Kust.

λοὺς δὲ τετραυματικένας. πάντας μὲν ὑπὸ τῶν
 (160) δορυφόρων ἀναιρεθῆναι, καὶ μηδένα τοπαρά-
 παν ζωγρηθῆναι, ἀλλὰ πρὸ τούτων θάνατον
 192 ἄσμενισαι κατὰ τὰς τῆς αἰρέσεως ἐντολάς. Ἐν
 συγχύσει δὲ πολλῇ τὸν τε Εὐρυμένην καὶ τοὺς
 σὺν αὐτῷ ²⁴⁾ καὶ οὐ τῇ τυχοῦσῃ γενέσθαι, εἰ
 μηδὲ ἓνα ζῶντα ἀγάγοιεν τῷ πέμψαντι Διο-
 νυσίῳ, εἰς αὐτὸ μόνον τοῦτο προτρεψαμένῳ
 αὐτούς. ²⁵⁾ γῆς οὖν ἐπαμήσαντες τοῖς πεδοῦσι,
 καὶ ἡρῶν ²⁶⁾ πολυάνδριον ἐπιχώσαντες αὐτό-
 θι, ὑπέστρεφον. εἶτα αὐτοῖς ἀπήντησε ²⁷⁾ Μυλ-
 λίας Κροτωνιάτης καὶ Τιμύχα Λακεδαιμονία,
 γυνὴ αὐτοῦ, ἀπολελειμμένοι τοῦ πλήθους, ὅτι
 ἔγκυος οὖσα ἡ Τιμύχα τὸν δέκατον ἡδὴ μῆνα
 εἶχε καὶ σχολαίως διὰ τοῦτο ἐβάδιζε. τούτους
 δὲ ζωγρήσαντες ἄσμενοι πρὸς τὸν τύραννον
 ἤγαγον, μετὰ πάσης κομιδῆς καὶ ἐπιμελείας
 193 διασώσαντες. Ὁ δὲ περὶ τῶν γεγονότων δια-
 πυθόμενος καὶ σφόδρα ²⁸⁾ ἀθυμήσας ἔφαινεν.
 Ἀλλ' ὑμεῖς γε, εἶπεν, ὑπὲρ πάντων τῆς ἀξίας
 τεύξεσθε παρ' ἐμοῦ τιμῆς, εἴ μοι ²⁹⁾ συμβα-
 σιλεῦσαι θελήσετε. τοῦ δὲ Μυλλίου καὶ τῆς

24) καὶ οὐ τῇ τυχοῦσῃ] In Ciz. deest καί. Ibidem
 deinceps scribitur, εἰ μὴ δὲ ἓνα. Kiess.

25) γῆς] Reinesius corrigit γῆν, siue causa. De for-
 mula ἐπαμήσασθαι γῆν conf. Dornill. ad Chariton. p.
 422. Ed. Lips. Kiess.

26) πολυάνδριον] De hoc vocabulo conf. Perizonius ad
 Aelian. V. H. XII. 21. p. 132. ed. Kühn. Irmisch.
 ad Herodian. lib. IV. cap. IX. p. 956. et qui laudan-
 tur in Indice Aesopi Fabul. edit. Heusing. 1810. Kiess.

nique omnes a satellitibus interfecti sunt: neque enim ullus eorum viuis capi sustinuit, sed omnes secundum sectae suae regulas occumbere maluerunt. At Eurymenes eiusque satellites valde conturbati erant, quod ne vnum quidem ad Dionysium adducere possent, quum tamen in hunc vnice finem a tyranno missi essent. Terra itaque caesis iniecta, communique tumulto iis ibidem extructo, domum ire parabant, quum iis forte obuui facti sunt Myllias Crotoniates et Timycha Lacaena, vxor eius, quos reliqua multitudo a tergo reliquerat, quia Timycha iam decem mensibus grauida tardius incederet. Hos igitur viuos in potestatem redactos ad tyrannum laeti deduxerunt, nullo studio curaue ommissa, quo illos incolumes conseruarent. Dionysius autem, cognito, quod acciderat, grauem moerorem prae se tulit: Vos vero, ait ad Mylliam et Timycham, prae omnibus dignos a me honores consequemini, si in regni consortium mecum venire volueritis. quae pro-

27) *Μυλλίας*] Ciz. *μυλίας*. Idem paulo post *ἔγγυος* pro *ἔγκυος*. *Kiess.*

28) *ἀθυμήσας ἔφαιεν*] Lego, *ἀθυμήσας, ὡς ἐφαίνετο*. *Kust.* In cod. Ciz. et edit. Arc. est *ἐνέφαιεν*. Quare vera lectio videtur esse, *ὡς ἐνέφαιεν*. Nam *ἐμφαίνει*, vt constat, intransitiue vsurpatur. *Kiess.*

29) *συμβασιλεῦσαι*] In Ciz. *συμβουλεύσαι*, quod illi vel praeferendum videtur. *Kiess.*

Τιμύχας πρὸς πάντα, ἃ 30) ἐπηγγέλλετο, ἀνα-
 νευόντων· ἀλλὰ ἔν γέ με, ἔφη, διδάξαντες,
 μετὰ τῆς ἐπιβαλλούσης προπομπῆς διασώζεσθε.
 πυθόμενου δὲ τοῦ Μυλλίου, καὶ τί ποτ' ἐστίν,
 (161) ὃ μαθεῖν προθυμεῖται· ἐκεῖνο, εἶπεν ὁ Διο-
 νύσιος, τίς ἡ αἰτία, δι' ἣν οἱ ἐταῖροί σου ἀ-
 ποθανεῖν μᾶλλον εἴλοντο, ἢ κυάμους πατῆ-
 σαι; καὶ ὁ Μυλλίας εὐθύς· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν,
 εἶπεν, ὑπέμειναν, ἵνα μὴ κυάμους πατίσῃσιν,
 ἀποθανεῖν· ἐγὼ δὲ αἰροῦμαι, ἵνα τούτου σοι
 τὴν αἰτίαν μὴ ἐξείπω, 31) κυάμους μᾶλλον
 194 πατῆσαι. Καταπλαγέντος δὲ τοῦ Διονυσίου
 καὶ μεταστῆσαι κελεύσαντος αὐτὸν σὺν βία,
 βασάνους δὲ ἐπιφέρειν τῇ Τιμύχᾳ προστάτον-
 τος· ἐνόμιζε γάρ, ἅτε γυναῖκά τε οὖσαν καὶ
 32) ἔπογκον, ἐρήμην δὲ τοῦ ἀνδρός, ῥαδίως
 τοῦτο ἐκλαλήσειν φόβῳ τῶν βασάνων· ἡ γεν-
 ναία δὲ 33) συμβρύξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς
 ὀδόντας καὶ ἀποκόψασα αὐτὴν προσέπτυσσε τῷ
 τυράννῳ, ἐμφαίνουσα, ὅτι, εἰ καὶ ὑπὸ τῶν
 βασάνων τὸ θῆλυ αὐτῆς νικηθὲν συναναγκα-

30) ἐπηγγέλλετο] Ita Arg. In Ciz. ἐπηγγέλλετο. In Kust.
 edit. vitio typographico ἐπιγγέλλετο. Pro πρὸς πάντα,
 quod praecedit, in Par. est πρὸς ταῦτα. Kiess.

31) κυάμους] Ciz. κύαμον. Kiess.

32) ἔπογκον] In Ciz. ἐπ' ὄγκον. Illud adiectivum prae-
 ter hunc locum non videtur occurrere. Kiess. [Du-
 biae mihi fidei videtur: neque ausim ex h. l. in Lexica
 referre. Facile enim suspiceris scribendum εἰ ἔγκον,
 coll. Bastii Comm. Pal. p. 736. Schaefer.]

33) συμβρύξασα ἐπὶ τῆς γλώσσης τοὺς ὀδ.] Historiam
 hanc respexit Sanctus Ambrosius, lib. II. de Virginit.

missa quum illi respuissent; at vnum saltem si me docueritis, inquit Dionysius, incolumes dato sufficienti praesidio dimittam: interroganteque Myllia, quid tandem esset, quod tantopere discere aueret; hoc, subiecit tyrannus, cur socii tui mori maluerint, quam fabas calcare? at ego, regessit e vestigio Myllias, malim fabas calcare, quam causam huius rei prodere. Quo responso percussus Dionysius Mylliam e conspectu abripi, Timychae vero tormenta admoueri iussit, ratus, eam, utpote mulierem, et gravidam, et a marito destitutam, facilius illud metu tormentorum indicaturam esse: sed virago illa dentibus linguam mordicus correptam abscidit, et in tyrannum expuit; eoque illi demonstrauit, licet sexus eius muliebris tormentis succumbens tacendum

cap. 4. his verbis: *Pythagorea quaedam, una ex virginibus, celebratur fabula, cum a tyranno cogeretur secretum prodere, ne quid in se ad extorquendam confessionem vel tormentis liceret, morsu linguam abscidisse, atque in tyranni faciem despuisse: ut, qui interrogandi finem non faciebat, non haberet, quam interrogaret.* Hunc locum acceptum refero Aegidio Menagio, qui eum obseruauerat in *Historia Mulierum Philosopharum*, vbi de Timycha agit. Apud eum plura vide. Caeterum pro *συμβρῦσσα*, quod ex cod. MS. reuocauimus, prior Edit. male habet *συμβύσσα*: quod Arcerius infeliciter in *συμπύσσα* mutandum censebat. Kust. Post ἡ γενναία Ciz. cum Aic. δὲ omittit. Sed nolui delere, quam hic particulae δὲ post parentheses vsus satis sit frequens. Pro τὸ θῆλυ Ciz. τῇ θῆλυ. Kiess.

σθείη τῶν ἐχεμυθομένων τι ἀνακαλύψαι, τὸ μὴν ὑπηρετήσον 34) ἐκποδὼν ὑπ' αὐτῆς περικέκοπται. οὕτως 35) δυσκατάθετοι πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς φιλίας ἦσαν, εἰ καὶ βασιλικαὶ τυγ-
 295 χάνοιεν. Παραπλήσια δὲ τούτοις καὶ τὰ περὶ
 162) τῆς σιωπῆς ἦν παραγγέλματα, φέροντα εἰς σωφροσύνης ἄσκησιν. πάντων γὰρ χαλεπώτατον ἔστιν ἐγκρατευσμάτων τὸ γλώττης κρατεῖν. τῆς αὐτῆς δὲ ἀρετῆς ἐστὶ καὶ τὸ πείσαι Κροτωνιά-
 τας ἀπέχεσθαι τῆς 36) ἀθύτου καὶ νόθης πρὸς τὰς παλλακίδας συνουσίας. καὶ ἔτι ἡ διὰ τῆς μουσικῆς ἐπανόρθωσις, 37) δι' ἧς καὶ τὸ οἰστριμμένον μεράκιον ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς σωφροσύνην μετέδωκε. καὶ ἡ τῆς ὕβρεως δὲ ἀπάγουσα παραινέσις εἰς τὴν αὐτὴν ἀρετὴν
 296 ἀνήκει. Καὶ ταῦτα δὲ παρέδωκε τοῖς Πυθαγορείοις Πυθαγόρας, ὃν αἴτιος αὐτὸς ἦν.
 38) προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὥς ἂν ἐπὶ

34) ἐκποδὼν] Sic pro ἐκ ποδῶν scripsi. Περικέκοπται autem pro περικέκοπται, quod in Arc. edit. legitur, iam Kust. e MS. receperat. Kiess.

35) δυσκατάθετοι] Operam hic ludit Arcerius, qui vocem hanc, quae utique recte se habet, in δυσκάθετοι mutandam censet. Kust.

36) ἀθύτου] Miror, Arcerium vocem hanc, non solum sanam, sed etiam elegantem, sollicitasse, et in ἀθέτου mutandam censuisse: quamvis ipse testetur, se ad marginem codicis sui hoc scholium annotatum reperisse, ταῖς γὰρ μνηστῆσιν συνοικεῖν μέλλοντες ἴδιον, ταῖς παλλακίαι δὲ, οὐδαμῶς. (Idem scholion etiam in margine codicis Ciz. adnotatum est. Kiess.) Verum utique scholiastes ille dicit. Nam nullae nuptiae legitimae et solennes olim absque sacrificiis celebrabantur.

οὐδὲν τῶν ἐχμενθουμένων τι ἀνακατα-
 μὴν ὑπερτίθειν 34) ἐκποδὼν ἢ αὐτῶν κα-
 ποτῶν. οὕτως 35) δυσκατάθετοι πρὸς τοὺς
 95) τριπλῆς φίλους ἦσαν, εἰ καὶ βασιλεὺς πρὸς
 102) τῆς αἰσῆς ἦν παραγγέλματα, φέροντα δὲ
 φροσύνης ἄσκησιν. πάντων γὰρ χαίματα
 ἐστὶν ἐγκρατειμάτων τὸ γλαυπὶ· ἀρετῆς δὲ
 αὐτῆς δὲ ἀρετῆς ἐστὶ καὶ τὸ πάλαι ἔχειν
 τὰς ἀπέχουσαι τῆς 36) ἀδύτου καὶ τοῦ
 τὰς πύλλαιδας οὐνοῦσας· καὶ ἐπὶ τῆς
 μουσικῆς ἐπαρμόνιαις, 37) δὲ τῆς καὶ τῆς
 στριμμένης μετρίως· καὶ ἡ τῆς ἐξουσίας
 φροσύνην μετρίως· καὶ ἡ τῆς ἐξουσίας
 ἀπάγουσα παρανοίας· αἱ τῆς αὐτῆς ἐξουσίας
 196) ἀνέχουσι. Καὶ ταῦτα δὲ παρανοίας τοῖς ἑαυτοῦ
 γοητοῖς. Πυθαγόρας δὲ αὐτοῖς αὐτοῖς ἦν
 38) προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὡς ἂν ἐπὶ

aliquid euulgare adigeretur, ministram ta-
 men loquendi a se e medio sublatam prae-
 cisamque esse. Adeo difficulter ad admit-
 tendas extraneas, imo regias etiam amicitias,
 adduci se passi sunt. Consimilia hisce silen-
 tii etiam praecepta fuerunt, quae ad exer-
 cendam continentiam ducebant: cuius nimi-
 rum difficillimum genus est, linguam mode-
 rari. Ad temperantiam quoque referendum
 est, quod Crotoniatis Pythagoras persuasit,
 vt a profano et spurio pellicum commercio
 se abstinerent: item, quod musices benefi-
 cio adolescentem amoris oestro percitum
 emendauit, et ad sanam mentem traduxit:
 sed et dehortatio a lasciuiā in eandem vir-
 tutem incidit. Atque haec suis discipulis
 ita tradidit Pythagoras, vt ipse eorum pri-
 mus effector esset. Nam corpora sua ita
 curabant illi, vt in eodem semper habitu

Hinc θύειν γάμους apud Aelian. Var. Hist. VIII. 7.
 nuptias solenniter celebrare significat: et apud Suidam
 ἄθνητοι γάμοι appellantur nuptiae illegitimae et absque
 sacris contractae. Kust. De verbo θύειν, quod in
 hac locutione simpliciter est sacrificiis aliisque sacris
 ritibus celebrare, vide Beckium ad Aristoph. Av. 992.
 Vol. V. p. 516. Kiess.

37) δι' ἧς καὶ τὸ οἰστρονμένον μετρίως.] Historia, ad quam
 hic respicit Iamblichus, narratur supra, Num. 112.
 Kust. In Ciz. οἰστρονμένον. Ibidem paulo post deest
 ἀρετήν. Kiess.

38) προσεῖχον γὰρ οὗτοι τὰ σώματα, ὡς ἂν ἐπὶ] Scri-
 bendum est, προσεῖχον γὰρ οὕτως τοῖς σώμασι, ὡς ἂν
 ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακρίνοιο. Confer cum hoc loco Por-

τῶν αὐτῶν διάκεινται, καὶ μὴ ποτὲ ³⁹⁾ μὲν
 (163) ῥικνά, ποτὲ δὲ πολύσαρκα· ἀνωμάλου γὰρ
 βίου τοῦτο ὄντο εἶναι δεῖγμα. ἀλλὰ ὡσανύ-
 τως καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν οὐχ ὅτε μὲν ἰλα-
 ροί, ὅτε δὲ κατηφεῖς, ἀλλὰ ἐφ' ὁμαλοῦ πρῶως
 χαίροντες. διεκρούοντο δὲ ὀργάς, ἀθυμίας,
 ταραχάς. καὶ ἦν αὐτοῖς παράγγελμα, ⁴⁰⁾ ὡς
 οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων συμπτωμάτων ἀ-
 προςδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς νοῦν ἔχουσιν, ἀλ-
 λὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ τυγχάνουσιν αὐ-
 τοὶ κύριοι ὄντες. εἰ δὲ ποτε αὐτοῖς συμβαίῃ
 ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ ἄλλο τι τοιοῦτον, ἐκποδῶν
 ἀπηλλάττοντο, καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενό-
 μενος ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεῦειν
 197 τὸ πάθος. Λέγεται δὲ καὶ τάδε περὶ τῶν Πυ-
 θαγορείων, ὡς οὔτε οἰκέτην ἐκόλασεν ⁴¹⁾ οὐδεὶς
 αὐτῶν ὑπὸ ὀργῆς ἐχόμενος, οὔτε τῶν ἐλευθε-

phytium, Num. 35. qui idem, quamvis aliis verbis
 refert. Kust. Pro διακινῆται in Ciz. est διακίηται.
 in Par. διαλίηται. Scaliger legit διακίηται. Prior
 Reinesius ita scribit: εἶχον γὰρ οὕτω πρὸς τὰ σώματα.
 Rittershus. p. 91. locum ita legit et interpungit:
 προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς ἂν ἐπὶ τῶν αὐτῶν δια-
 κίωνται, καὶ μὴ ποτὲ μὲν ῥικνά, ποτὲ δὲ πολύσαρκα.
 Hanc Rittershusii rationem equidem ita probō, ut
 legendum censeam, προσεῖχον γὰρ οὗτοι, τὰ σώματα ὡς
 αἰεὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν διακίηται. Vocabulum αἰεὶ propter
 ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ, necessarium est. Kiess.

39) μὲν ῥικνά] Sic recte codex MS. At prior Editio
 vitiose, μερικνά: quod Arcerius bona fide sollicita ver-
 terat. Ῥικνά autem hic significat, macilenta: quod vel
 ex opposito ei πολύσαρκα patet. Hinc obiter emendat
 Hesychium v. Ῥικνοί, apud quem pro ἰκανοί σαφῶς.

permanerent; non vero iam quidem macilenta, alio vero tempore obesa essent: hoc enim vitae inaequalis signum habebant. Eodem modo sibi constabant animo; neque modo hilares, modo tristes erant; sed velut ad perpendicularum aequabiliter leniterque laetabantur: iras vero, et animi deiectionem, atque perturbationes procul habebant; eratque illis inter praecepta, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira, vel tristitia, vel aliud quippiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare conabatur. Ista quoque de Pythagoreis feruntur, neminem illorum iratum, vel seruum verberibus mulctauisse, vel liberum hominem verbis corripuisse, sed

legendum est addita negatione, οὐχ ἱκανοὶ σαφῆς. Miror autem, ut et hoc obiter moneam, Henr. Stephanum in *Thesauro* suo vocem ἡμῶς, et inde deriuata, prorsus omisisse: cum tamen vsus eius satis frequens sit apud veteres scriptores. *Kust.* Pro ποτὲ δὲ Ciz. cum Arc. εἰς δέ. Deinceps Ciz. pro εἰς μὲν habet οὐ μὲν. *Kiess.*

40) ὥς οὐδὲν δὲ τῶν ἀνθρώπων. συμπτ.] Haec leguntur etiam infra, Num. 224. vsque ad verba illa, ἰατρικὴν τὸ πάθος. *Kust.* Pro αὐτοῖς συμβαλῇ Ciz. cum Arc. αὐτῷ συμβαλῇ. Idem Ciz. ὅρα pro ὅρα. Deinceps o Ciz. scripsi ἐκποδῶν pro ἐκ ποδῶν, quae est scriptura editionum Arcerii et Kusteri. *Kiess.*

41) οὐδεὶς] Ciz. οὐθὺς. *Kiess.*

ρων ἐνουθέτησέ τινα· ἀλλ' ἀνέμενον ἕκαστος
 τὴν τῆς διανοίας ἀποκατάστασιν. ἐκάλουν δὲ
 42) τὸ νουθετεῖν, παιδαρτᾶν. ἐποιοῦντο γὰρ
 τὴν ἀναμονήν, διωπῇ χρώμενοι καὶ ἡσυχίᾳ.
 43) Σπίνθαρος γοῦν διηγείτο πολλάκις περὶ Ἀρ-
 χύτου Ταραντίνου, ὅτι, διὰ χρόνου τινὸς εἰς
 ἀγρὸν ἀφικόμενος, 44) ἐκ στρατείας νεωστὶ
 (164) παραγεγονώς, ἦν ἐστρατεύσατο ἡ πόλις εἰς
 45) Μεσσηνίους, ὡς εἶδε τὸν τε ἐπίτροπον καὶ
 τοὺς ἄλλους οἰκέτας οὐκ εὖ τῶν περὶ τὴν
 γεωργίαν ἐπιμελείας πεποιημένους, ἀλλὰ με-
 γάλῃ τινὶ κεχημένους ὀλιγωρίας ὑπερβολῇ,
 46) ὀργισθεῖς τε καὶ ἀγανακτίσας οὕτως, ὡς
 εἶν ἐκεῖνος, εἶπεν, ὡς ἔοικε, πρὸς τοὺς οἰκέ-
 τας, ὅτι εὐτυχοῦσιν, ὅτι 47) αὐτοῖς ὠργισται·
 εἰ γὰρ μὴ τοῦτο συμβεβηκὸς ἦν, οὐκ ἂν ποτε
 αὐτοὺς ἀθώους γενέσθαι, τηλικαῦτα ἡμαρτη-

42) τὸ νουθετεῖν, παιδαρτᾶν] Sic locum hunc scri-
 bendum esse recte monuit Schefferus de Philos. Ital.
 cap. XIV. in fine. Ante enim legebatur, τὸν νουθε-
 τήν, παιδαρτᾶν. Conferendus est autem cum hoc
 loco Noster supra, Num. 101. et infra, Num. 230.
 ubi pariter docemur, τὰς νουθετήσεις a Pythagoreis
 olim dictas fuisse, παιδαρτιάσεις. Kust.

43) Σπίνθαρος] De Spintharo, Aristoxeni patre, vid.
 Maline pag. 8. sqq. Idem vir doctus non dubitat,
 quin ea loca, ubi Spinthari huius mentio fit, ex
 Aristoxeni scriptis sint desumpta, veluti haec sectio
 197. Adde eundem Mahnium p. 47. sq. Kiess.

44) ἐκ στρατείας] Sic scripsi, monente etiam Mahnio
 pag. 47. pro στρατιᾶς. In Arc. edit. erat καὶ στρατιᾶς.
 Conf. Doruill. ad Charit. p. 530. Kiess.

45) Μεσσηνίους] Ciz. cum Arc. μεσσηνίους. Kiess.

quemque expectauisse, donec sibi animus ad tranquillum statum redisset. Vocabant autem castigare verbis *παιδαρτᾶν*, i. e. disciplina instruere. Ceterum cum silentio et tranquillitate patientiae litabant: vnde et Spintharus subinde de Archyta Tarentino referebat, eum, quum post aliquod temporis interuallum a bello redux, quod Tarentini contra Messenios ductu eius gesserant, rus suum reuiseret, et villicum cum cetera familia rem rusticam non, vt par erat, diligenter, sed extreme supina negligentia curasse animaduerneret, tanta ira indignationeque correptum, quantam ille conciperet, seruis, vt par erat, dixisse, bene cum illis agi, quod ipsis iratus sit; alias tam grauium admissorum condigna supplicia luituros esse.

46) *ὀργισθεὶς τε κ. τ. λ.*] Locus corruptus ita corrigatur, si legamus: *ὀργισθεὶς τε οὕτως ὥς ἂν ἐκείνος, ἡγανάκτησεν, ὥς ἔοικεν, εἰπὼν πρὸς τοὺς οἰκέτας κ. τ. λ.* atque iram concipiens, eam nimirum iram, quam tantae virtutis homo concipiat, indignatus est, vt par erat, ita reprehendens seruos verbis, etc. Ita Wyttenbach. in Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 48. At veram huius loci lectionem seruauit codex Ciz., καὶ ἀγανάκτησας pro ἡγανάκτησεν, quod antea legebatur. *Ἐπὲν* pendet ex *ὅτι*, et verba *ὀργισθεὶς τε καὶ ἀγανάκτησας οὕτως, ὥς ἂν ἐκείνος*, hanc vim habent: tanta ira et indignatione concepta, quantam talis vir concipiat. — In antecedentibus pro *τῶν περὶ* in edit. Arc. est *τῆς περὶ*, de quo Scaliger fecit *τὰς περὶ*. *Kiess.*

47) *αὐτοῖς*] Ciz. *αὐτοῦς*. Idem dsinceps hoc ordine, *εἰ μὴ γάρ*. *Kiess.*

198 κότας. "Εφη δὲ λέγεσθαι καὶ περὶ 48) Κλεινίου
 τοιαῦτά τινα. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀναβάλλεσθαι
 πάσας νοουθετήσεις τε καὶ κολάσεις εἰς τὴν τῆς
 διανοίας ἀποκατάστασιν. οἴκτων δὲ καὶ δα-
 κρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργεσθαι
 τοὺς ἄνδρας· οὔτε δὲ κέρδος, οὔτε ἐπιθυμίαν,
 οὔτε ὀργήν, οὔτε φιλοτιμίαν, οὔτε ἄλλο οὐ-
 δὲν τῶν τοιούτων αἴτιον γίνεσθαι διαφορᾶς·
 ἀλλὰ πάντας τοὺς Πυθαγορείους οὕτως ἔχειν
 πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἂν πατὴρ σπουδαῖος πρὸς
 τέκνα 49) σχοίη. καλὸν δὲ καὶ τὸ πάντα
 50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε καὶ ἀποκαλεῖν,
 καὶ μηδεμίαν περιποιεῖσθαι δόξαν ἰδίαν ἀπὸ
 τῶν εὐρισκομένων, εἰ μὴ πού τι σπάνιον. πά-
 νυ γὰρ δὴ τινὲς εἰσιν ὀλίγοι, ὧν ἴδια γνωρί-
 199 ζεται ὑπομνήματα. Θαυμάζεται δὲ καὶ ἡ τῆς
 (165) φυλακῆς ἀκρίβεια. 51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς
 ἐτῶν οὐδεὶς οὐδενὶ φαίνεται τῶν Πυθαγορείων
 ὑπομνημάτων 52) περιτετευχῶς πρὸ τῆς Φιλο-
 λάου ἡλικίας. ἀλλ' 53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε

48) Κλεινίου] De hoc Clinia, Tarentino, egregio per-
 turbationum animi sui moderatore, vid. Mahnii diatr.
 p. 89. Kiess.

49) σχοίη] Sic MS. pro ἰχοίη. Kust.

50) Πυθαγόρα ἀνατιθέναι τε κ.] Confer Nostrum su-
 pra, Num. 158. et Scheffer. de Philos. Ital. p. 132.
 Caeterum pro ἀποκαλεῖν antea male legebatur, ἀπολαλεῖν.
 Kust. Euiam in Ciz. est ἀπολαλεῖν. Ad ἀποκαλεῖν
 subintellige αὐτοῦ. Kiess.

51) ἐν γὰρ τοσαύταις γενεαῖς ἐτ.] Vide Schefferum lo-
 co laudato; itemque Sam. Tennulium ad Iamblich.
 in Nicom. pag. 72. 73. et Ioh. Alb. Fabricium in
 Biblioth. Graeca, Lib. II. Cap. XII. pag. 454. Kust.

Similia etiam de Clinia tradi ait: nam et illum omnes castigationes punctionesque distulisse, donec mentem in tranquillum statum restitutam haberet. Praeterea memorant, viros istos a lamentis, ploratu, et id genus omnibus sibi temperare; et nec lucrispe, nec cupiditate, nec ira, nec ambitione, aut alio quopiam simili affectu ad contendendum inter se abripi: sed omnes Pythagoreos ita erga se inuicem affectos esse, ut bonum patrem erga liberos suos. Egregium etiam fuit, quod cuncta Pythagorae adscribebant attribuebantque, nec ullam sibi, nisi admodum raro, ab inuentis suis gloriam vindicabant: pauci enim sunt, quorum propria opera celebrantur. Admireris etiam in merito, quod id adeo accurate custodiuerint, ut per tot secula nemo reperiat in ullum Pythagoreorum commentarium incidisse ante Philolai tempora. Hic enim pri-

52) περιτετευχώς] Sic MS. Antea vero male, περιτετυχίως. Kust. Bentleius in Resp. ad C. Boyl. p. 201. corrigit περιτετεχέναι, ignorans librorum lectionem περιτετευχώς. Scaliger emendabat περιτετευχώς. Antea Ciz. cum Arc. οὐθις οὐδενί. Kiess.

53) οὗτος πρῶτος ἐξήνεγκε τὰ θρ.] Ad rem faciunt illa Laertiana in Pythagor. Num. 15. Μέχρι δὲ Φιλόλου οὐκ ἦν τι γινῶναι Πυθαγόρειον δόγμα. Οὗτος δὲ μόνος ἐξήνεγκε τὰ διαβόητα τρία βιβλία, ἃ Πλάτων ἐπέστειλεν ἑκατὸν μῶν ἰωνηθῆναι. Confer Menagium ad Laertium in Philolao, Num. 85. et Sam. Tennul. ad Iamblich. in Nicom. pag. 199. Kust. De Philolai facto

τὰ θρυλλούμενα ταῦτα τρία ⁵⁴⁾ βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρακούσιος ἑκατὸν μνῶν πρίσθαι, Πλάτωνος κελεύσαντος, εἰς πενίαν τινὰ μεγάλην τε καὶ ἰσχυράν ⁵⁵⁾ ἀφικομένου τοῦ Φιλολάου· ἐπειδὴ καὶ ⁵⁶⁾ αὐτὸς ἦν ἀπὸ συγγενείας τῶν Πυθαγορείων, καὶ διὰ τοῦτο με-
 200 τέλαβε τῶν βιβλίων. Περὶ δὲ δόξης ταύτης ⁵⁷⁾ φασὶ λέγειν αὐτοῦς. ἀνόητον μὲν εἶναι καὶ τὸ πῶς καὶ παντὸς δόξῃ προσέχειν, καὶ μάλιστα τὸ τῇ παρὰ τῶν πολλῶν γινομένη. τὸ γὰρ καλῶς ὑπολαμβάνειν τε καὶ δοξάζειν ὀλίγοις ὑπάρχειν. δῆλον γάρ, ὅτι περὶ τοὺς εἰδύτας τοῦτο ⁵⁸⁾ γίνεται· οὔτοι δὲ εἶδιν ὀλίγοι. ὥστε δῆλον, ὅτι οὐκ ἂν ⁵⁹⁾ διατείνου εἰς τοὺς πολλοὺς ἡ τοιαύτη δύναμις. ἀνόητον δ' εἶναι καὶ πάσης ὑπολήψεώς τε καὶ δόξης καταφρο-
 (166) νεῖν. συμβήσεται γάρ, ἀμαθῇ τε καὶ ἀνεπα-
 νόρθωτον εἶναι τὸν οὕτω διακείμενον. ἀναγκαιὸν ⁶⁰⁾ δὲ εἶναι τῷ μὲν ἀνεπιστήμονι μαν-

adde Tennemann. Gesch. d. Phil. Bd. I. p. 145. sq.
 — In Arc. edit. est ἀλλ' οὐ, pro quo Rittershusius ad
 Porphy. p. 85. δς, delete ἀλλ', scribit: minus bene.
 Kiess.

54) βιβλία, ἃ λέγεται Δίων ὁ Συρακούσιος] Par. βιβλία
 Δίων ὁ Συρ. ἃ λέγεται. In Ciz. συρακούσιος. Kiess.

55) ἀφικομένου] Ita scripsi cum Rittershusio, idemque
 videtur lectum esse in Arcerii codice: nam huius editio
 habet ἀφικνουμένου. At Ciz. cum Kustero ἀφικνουμένου.
 Kiess.

56) αὐτὸς] Id est, Philolaus; non vero, ut Arcerius
 existimabat, Dion. Kust. Arcerii errorem notavit
 etiam Rittershusius l. c. Deinceps Ciz. ἀπὸ τῆς συγγε-
 νείας. Kiess.

mus celebratos illos tres libros euulgauit, quos Dio Syracusanus Platoni id flagitanti centum minis emisse dicitur: inciderat enim in magnam grauemque paupertatem Philolaus; et quia cum Pythagoreis necessitudine iunctus erat, ideo librorum istorum particeps factus est. De fama et gloria ista dicuntur tradidisse: insipientis esse, omnem vndique opinionis auram captare, praesertim quae a promiscuo vulgo proficiscitur: nam paucis contingere, vt recte de quopiam sentiant opinenturque: quin apertum esse, id intelligentibus tantum competere: horum autem perexiguum esse numerum: indeque manifestum fieri, istam facultatem ad multitudinem se minime extendere. Sed et illum insipienter agere, qui omnem de se opinionem famamque contemnat: qui enim eo animo sit, illum rudem et inemendabilem mansurum. Necesse autem esse, vt is qui ignarus est, se ad discenda quae

57) *φασί*] Ciz. *φησι*. Idem deinceps cum Par. pro *ἀνόητον*, quae est Kusteri et Arcerii lectio, praebet *ἀνόητον*: quod quum melius conueniat verbis, quae sequuntur, *ἀνόητον δ' εἶναι*, reposuimus. *Kiess.*

58) *γίνεται*] Ciz. et Par. *γινεσθαι*. *Kiess.*

59) *διατείνου*] Optatiuum pro indicatiuo *διατείνει*, quem habent editiones Arc. et Kust., o cdd. Ciz. et Par. restitui. *Kiess.*

60) *δὲ εἶναι*] Ciz. *δ' εἶναι*. Tum Par. *τῷ μὴ ἀντιστήμονι*, et Ciz. *ἀγροῶν* pro *ἀγροῶν τε*. *Kiess.*

θάνειν, ἃ τυγχάνει ἀγνοῶν τε καὶ οὐκ ἐπιστάμενος· τῷ δὲ μανθάνοντι προσέχειν τῇ τοῦ ἐπισταμένου τε καὶ διδάξαι δυναμένου ὑπολή-
 201 ψει τε καὶ δόξῃ. ⁶¹⁾ Καθόλου δὲ εἰπεῖν, ἀναγκαῖον εἶναι τοὺς σωθησομένους τῶν νέων προσέχειν ταῖς τῶν πρεσβυτέρων τε καὶ καλῶς βεβιωκῶτων ὑπολήψεσι τε καὶ δόξαις. ἐν δὲ τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ τῷ σύμπαντι εἶναί τινας ἡλικίας ⁶²⁾ ἐνδεδασμένας (οὕτω γὰρ καὶ λέγειν αὐτοὺς φασιν), ἅς οὐκ εἶναι τοῦ τυχόντος πρὸς ἀλλήλας συνεῖραι. ἐκκρούεσθαι γὰρ αὐτὰς ὑπ' ἀλλήλων, ἐάν τις μὴ καλῶς τε καὶ ὀρθῶς ἄγῃ τὸν ἀνθρώπον ἐκ γενετῆς. δεῖ οὖν τῆς τοῦ παιδὸς ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ σώφρονος ⁶³⁾ γινομένης καὶ ἀνδρικῆς πολὺ εἶναι μέρος τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ νεανίσκου ἡλικίαν· ὡσαύτως δὲ καὶ τῆς τοῦ νεανίσκου ἐπιμελείας τε καὶ ἀγωγῆς καλῆς τε καὶ ἀνδρικῆς καὶ σώφρονος γινομένης, πολὺ εἶναι μέρος ⁶⁴⁾ τὸ παραδιδόμενον εἰς τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν· ἐπεὶ περ εἷς γε τοὺς πολλοὺς ἄτοπόν τε
 202 καὶ γελοῖον εἶναι τὸ συμβαῖνον. Παῖδας μὲν γὰρ ὄντας οἶεσθαι δεῖν εὐτακτεῖν τε καὶ σωφρονεῖν, καὶ ἀπέχεσθαι πάντων τῶν φορτικῶν

61) Καθόλου κ. τ. λ.] Quae Iamblichus hic et in sequentibus tradit, ea Mabnio (l. c. p. 81.) ex Aristoxeni loco ibi e Stobaei Serm. (p. 243.) allato hausta videntur. Kiess.

62) ἐνδεδασμένας] Par. ἐνδεδομένας. In Protreptico p. 46. ex Archyta legitur ἐνδέδασται, ubi de huius verbi

ignorat, componat; discenti vero incumbere, ut animum ad opinionem sententiamque eius, qui gnarus est, quique docere potest, aduertat: generatim insuper opus esse, ut iuuenes, quibus salus sua cordi est, attendant, quid seniores, quique vita recte acta inclaruerunt, senserint opinatique fuerint. Praeterea in vniuersa hominum vitae aetates quasdam inter se distributas esse, quas ἐνδεδασμέναις vocare dicuntur: neque cuiusuis esse, illas secum inuicem connectere: subuerti enim vnam ab altera, nisi quis ab incunabulis id, quod in se hominis est, bene recteque institutum habeat. Debere itaque cum educatione pueri ita comparatum esse, ut, si ad probitatem, ad sobrietatem, ad fortitudinem exacta fuerit, potissima eius pars in adolescentiam transferatur. Eodem modo, si adolescens ad honestatem, fortitudinem et temperantiam cum cura educatus sit, praecipuam huius educationis portionem in virilem aetatem transfundi debere: quod enim vulgo circa haec fieri amat, absurdum et ridiculum esse, dum pueros existimant modeste et temperanter agere, et ab omnibus, quae odiosa

usu, qui Pythagoreorum fere proprius fuisse videtur, minus recte dubitari. *Kiess.*

63) γενομένης] Ciz. γενομένης. *Kiess.*

64) τὸ παραδιδόμενον] Articulum addidi, qui male aberat. *Kiess.*

(167) τε καὶ ἀσχημόνων εἶναι δοκοῦντων· νεανίσκους δὲ γενομένους ἀφειῶθαι παρὰ γε δὴ τοῖς πολλοῖς ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούλωνται. συρρεῖν δὲ σχεδὸν εἰς ταύτην τὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρα τὰ γένη τῶν ἁμαρτημάτων. καὶ γὰρ παιδαριώδη πολλὰ καὶ ⁶⁵) ἀνδρώδη τοῖς νεανίσκοις ἁμαρτάνειν. τὸ μὲν γὰρ φευγεῖν ἅπαν τὸ τῆς σπουδῆς τε καὶ τάξεως γένος, ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, δίδκειν δὲ τὸ τῆς παιγνίας τε καὶ ἀκολασίας καὶ ὕβρεως τῆς παιδικῆς εἶδος, τῆς τοῦ παιδὸς ἡλικίας οἰκειότατον εἶναι. ἐκ ταύτης οὖν εἰς τὴν ἐχομένην ἡλικίαν ἀφικνεῖσθαι τὴν τοιαύτην διάθεσιν. τὸ δὲ τῶν ἐπιθυμιῶν τῶν ἰσχυρῶν, ὡσαύτως δὲ ⁶⁶) καὶ τὸ τῶν φιλοτιμιῶν γένος, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς λοιπὰς ὁρμὰς τε καὶ διαθέσεις, ὅσαι τυγχάνουσιν οὔσαι τοῦ χαλεποῦ τε καὶ ⁶⁷) θορυβώδους γένους, ἐκ τῆς τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίας εἰς τὴν τῶν νεανίσκων ἀφικνεῖσθαι. διόπερ πασῶν δεῖσθαι ἡλικιῶν
 203 ταύτην πλείστης ἐπιμελείας. Καθόλου δὲ εἰπεῖν, οὐδέποτε τὸν ἄνθρωπον ἑατέον εἶναι ποιεῖν, ὅ τι ἂν βούληται, ἀλλ' ἄει τινα ἐπιστατείαν ὑπάρχειν δεῖν, καὶ ἀρχὴν νόμιμόν τε καὶ εὐσχήμονα, ἧς ὑπὸ ἡκούς ἔσται ἕκαστος τῶν πολιτῶν. ταχέως γὰρ ἐξίστασθαι τὸ ζῶον ἑαθὲν τε καὶ ὀλιγωρηθὲν εἰς κακίαν τε καὶ φανυλότητα. ἐρωτᾶν τε καὶ διαπορεῖν πολλάκις αὐτοὺς ἔφασαν, τίνος ἕνεκα τοὺς παῖδας

65) ἀνδρώδη] Ciz. ἀνδριώδη. Kiess.

et turpia videntur, se continere debere: quum vero ad adolescentiam peruenerint, tunc plerique illis plenam faciendi quod lubet, licentiam indulgent. Quo fit, vt in hanc aetatem vtriusque fere generis vitia confluant: si quidem et pueriliter multa et viriliter adolescentes delinquent. Fugiunt enim, vt verbo dicam, quicquid cum diligentia et bono ordine tractari desiderat; lusuum vero, incontinentiae, petulantiaeque species, puerili aetati familiares, sectantur: ex puerili itaque in proximam aetatem hanc affectionem deuolui: similiterque ambitionem reliquasque graues atque turbulentas inclinationes et affectus e virili aetate in iuuenilem penetrare; adeoque huic prae omnibus intensiore cura inuigilandum esse. In summa, nunquam homini concedendum, vt, quod lubet, perpetret; sed semper adiungendum, qui praesit, ita vt quilibet ciuium legitimo decentique imperio pareat. Nam animal sibi derelictum neglectimque habitum oeleriter in vitia et ad prauitatem delabi. Aiunt et saepe eos interrogasse disputasseque, quare pueros adsuefaciamus, vt

66) καὶ τὸ τῶν] Sic scripsi e cod. Ciz. pro καὶ αὐτὸ τῶν, quae est lectio editionum Arcer. et Kuster. Kiess.

67) θορυβώδους] Ciz. θορυβῶδον. Kiess.

συνεθίζομεν προσφέρεσθαι τὴν τροφὴν τετα-
 γμένως τε καὶ συμμετρως, καὶ τὴν μὲν τάξιν
 (168) καὶ τὴν συμμετρίαν ἀποφαίνομεν αὐτοῖς καλὰ·
 τὰ δὲ τούτων ἐναντία, τὴν τε ἀταξίαν καὶ τὴν
 ἀσυμμετρίαν, αἰσχροῖ· 68) ὃ καὶ ἐστὶν ὃ τε οἰ-
 νόφλυξ καὶ ἄπληστος ἐν μεγάλῳ ὀνειδίζει κεί-
 μενος· εἰ γὰρ μηδὲν τούτων ἐστὶ χρήσιμον εἰς
 τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἡλικίαν ἀφικνουμένων ἡμῶν,
 μάταιον εἶναι τὸ συνεθίζειν παῖδας ὄντας τῇ
 τοιαύτῃ τάξει. τὸν αὐτὸν δὲ λόγον εἶναι καὶ
 204 περὶ τῶν ἄλλων 69) ἐθνῶν. 70) Οὐκ οὖν ἐπὶ γε
 τῶν λοιπῶν ζώων τοῦτο ὀραῖσθαι συμβαῖνον,
 ὅσα ὑπὲρ ἀνθρώπων παιδεύεται· ἀλλ' εὐθύς ἐξ
 ἀρχῆς τὸν τε σκύλακα καὶ τὸν παῖδα ταῦτα
 συνεθίζεσθαι τε καὶ μανθάνειν, ἃ δεήσει πράτ-
 τειν αὐτοὺς τελεωθέντας. καθόλου δὲ τοὺς
 Πυθαγορείους ἔφασαν παρακελεύεσθαι τοῖς ἐν-
 τυγχάνουσί τε καὶ ἀφικνουμένοις εἰς συνήθειαν,
 εὐλαβεῖσθαι τὴν ἡδονήν, ὥσπερ τι καὶ ἄλλο
 τῶν εὐλαβείας δεομένων. οὐθὲν γὰρ οὕτω
 σφάλλειν ἡμᾶς, οὐδ' ἐμβάλλειν εἰς ἁμαρτίαν,
 ὥς τοῦτο τὸ πάθος. καθόλου δέ, ὥς ἔοικε,
 διετείνοντο μηδέποτε μηδὲν πράττειν ἡδονῆς
 71) στοχαζομένους· καὶ γὰρ ἀσχήμονα καὶ βλα-

68) ὃ καὶ ἐστὶν] *Lego*, καὶ οὕτως ἐστὶν ὃ τε οἰνόφλυξ, etc.
Kust. Orationis series potius postulat, ut scribatur,
 διὰ καὶ ἐστὶν. Deinceps *Par.* καὶ γὰρ μηδὲν pro εἰ γὰρ
 μηδὲν. *Kiess.*

69) ἐθνῶν] Male antea ἐθνῶν. *Kust.* In margine cod.
Spanh. hoc notatur: *del. MS. Reg. Kiess.*

70) Οὐκ οὖν] Sic recte *Aro.* In ed. *Kust.* οὐκοῦν. *Pro-*

in capiendo cibo ordinem modumque servant, ostendentes illis hac ratione, ista pulcra; contraria vero, qualia sunt confusio, et excessus quilibet, turpia esse: unde et ebrietati et gulae deditum esse insigni probro habetur. Si enim nihil horum nobis profuturum est, postquam in viros euaserimus; frustra, dum pueri sumus, tali ordini nos adsueferi. Eandem autem et ceterarum assuetudinum rationem esse. At enim non cerni, in aliis animalibus, quae ab hominibus erudiuntur, idem fieri; sed statim ab initio, ut catulum, ita et puellum, ad ea assuefaciendos atque instituendos esse, quae iam adultis agenda sint. In genere dicitur, Pythagoreos perinde obuios quosvis ac familiares adhortari, ut a voluptate sibi caueant, tanquam a re summae cautionis indiga: nullo enim nos alio, quam istoc affectu, vehementius decipi et in peccata praecipites agi: hinc generatim videntur contendisse, ne unquam ad voluptatem collineantes aliquid coeptaremus: hunc quippe finem ut plurimum inhonestum no-

xima Obrechtus sic verterat: *sed statim ab initio catulum et pullum ea assuescere atque doceri, quae sunt.* Videtur is pro τὸν παῖδα, quod vocabulum hic ineptum est, aliud legisse, *Kiess.* [Scilicet leg. τ. πῶλον. *Schaefer.*]

71) στοχάζομενους] Sensus est: contendebant, nihil unquam a quoquam voluptatis causa agendum esse, No

βερὸν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦτον εἶναι τὸν σκοπόν· ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλόν τε καὶ εὖ-σχημον βλέποντες πράττειν, ὃ ἂν ἡ πρακτέον· δεύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον τε καὶ ὠφέλι-
 (169) μον. 72) δεῖσθαι δὲ ταῦτα κρίσεως οὐ τῆς τυ-
 205 χούσης. 73) Περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπιθυ-
 μίας τοιαῦτα λέγειν 74) ἔφασαν τοὺς ἄνδρας
 ἐκείνους· αὐτὴν μὲν τὴν ἐπιθυμίαν ἐπιφοράν
 εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμῆς, καὶ ὄρεξιν
 ἥτοι πληρώσεώς τινος ἢ 75) παρουσίας τινῶν
 αἰσθήσεως ἢ διαθέσεως αἰσθητικῆς. γίνεσθαι
 δὲ καὶ τῶν ἐναντίων ἐπιθυμίαν, 76) ἢ κενώσεώς
 τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθάνεσθαι ἐνίων.
 ποικίλον δὲ εἶναι τὸ πάθος τοῦτο καὶ σχεδὸν
 τῶν περὶ ἄνθρωπον πολυειδέστατον. εἶναι δὲ
 τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρωπίνων ἐπιθυμιῶν 77) ἐπι-
 κτήτους τε καὶ κατεσκευασμένας ὑπ' αὐτῶν τῶν
 ἀνθρώπων. διὸ καὶ πλείστης ἐπιμελείας δεῖ-
 σθαι τὸ πάθος τοῦτο καὶ φυλακῆς τε καὶ σω-
 μασκίας 78) οὐ τῆς τυχούσης. τὸ μὲν γὰρ κε-
 νωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμεῖν,

quis στοχαζομένους in στοχαζόμενοι mutandum censeat.

— Paulo post Ciz. καὶ αὐσχήμονα. Kiess.

72) δεῖσθαι δὲ] In Ciz. deest δέ. Kiess.

75) Περὶ — ἐπιθυμίας κ. τ. λ.] Haec compilata esse ex Aristoxeno, monuit Mahne p. 77. sqq. Kiess.

74) ἔφασαν] Ciz. ἔπυσαν. Kiess.

75) παρουσίας τινῶν αἰσθήσεως] Ita recte Ciz., nullo commate post τινῶν posito, quod positum est in Kusteri editione. Verba enim sic sunt coniungenda: ὄρεξις παρουσίας αἰσθήσεως τινῶν, appetitus, ut sensus quorundam rerum adsit. Kiess.

ὅσον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῦτον εἶναι τὸ καλὸν
 ἀλλὰ μάλιστα μὲν πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ
 χρημὸν βλέποντες πράττειν, ὃ ἂν ἴσται
 δεύτερον δὲ πρὸς τὸ συμφέρον καὶ τὸ ὠφέ
 λον. 72) δεῖσθαι δὲ ταῦτα κρίσει; οὐ τῆς
 χούσης. 73) Περὶ δὲ τῆς ὀνομαζομένης ἐπι
 μίας τοιαῦτα λέγειν 74) ἔφασαν τοῖς ἀν
 ἑκείνους· αὐτὴν μὲν τὴν ἐπιθυμίαν εἶναι
 τίνα εἶναι τῆς ψυχῆς καὶ ὁρμῆς, καὶ τὴν
 ἥτοι πληρώσεώς τινας ἢ 75) παρουσίας τῶν
 αἰσθησέως ἢ διαδύσεως αἰσθησέως. 76) ἢ πρὸς
 δὲ καὶ τῶν ἐναντιῶν ἐπιθυμιῶν, 77) ἢ πρὸς
 τε καὶ ἀπουσίας καὶ τοῦ μὴ αἰσθησέως καὶ
 ποικίλον δὲ εἶναι τὸ πάθος τοῦτο καὶ ὅτι
 τῶν περὶ ἄνθρωπον ποιητικώτατον. 78) ἢ
 τὰς πολλὰς τῶν ἀνθρώπων ἐπιθυμιῶν ἢ ἐπι
 κτήτους τε καὶ κατεσκευασμένους ἐπὶ αὐτῶν τῶν
 ἀνθρώπων. διὸ καὶ πλεονεξία ἐπιθυμία, δι
 οῦται τὸ πάθος τοῦτο καὶ φυλάττειν τε καὶ
 μαοκίας 78) οὐ τῆς τυχεύσεως, τὸ μὲν γὰρ
 νωθέντος τοῦ σώματος τῆς τροφῆς ἐπιθυμίας

xiumque esse: itaque eo proposito ad agen
 dum nos accingere debere, ut bonum ho
 nestumque primo loco spectemus; vtilita
 tem vero commoditatemque in secundis col
 locemus: et haec quidem iudicio non vul
 gari opus habere. De cupidinibus, vti vo
 cantur, ista docuisse viros illos referunt:
 ipsam quidem cupiditatem esse concitatio
 nem quandam animae et impetum, appeti
 tionemque, qua iuxta inclinationem sen
 suum atque appetitus sensitiui, repleti ali
 quibus rebus, aut quarundam rerum prae
 sentia frui desideramus: vicissim vero esse
 quandam cupiditatem, quae ad euacuatio
 nem tendit, quaque abesse a nobis quaedam
 et non sentiri volumus. Multifarium autem
 esse hunc affectum, et prae omnibus fere,
 qui se in homine exserunt, affectibus plu
 riformem: sed et plerasque humanas cupi
 ditates extrinsecus arcessitas esse, et propria
 hominum opera paratas: ideoque illas ma
 gna cura atque custodia et minime per
 functoria exercitatione indigere: nam na
 turale quidem esse, ut corpus exinanitum

quis στοιχειώμενος in στοιχείῳ manens
 — Paulo post Ciz. καὶ νωθόν. Kiess.

72) δεῖσθαι δὲ] In Ciz. deest δὲ Kiess.
 73) Περὶ — ἐπιθυμίας κ. τ. λ.] Haec complura
 ex Aristoxeno, monuit Mahoe p. 77. 199. Kiess.

74) ἔφασαν] Ciz. ἔκαστος. In recte Ciz. ἢ
 75) παρουσίας τινῶν αἰσθησέως] In recte Ciz. ἢ
 commate post τινῶν positio, quod positum est in
 steri editione. Verba enim sic sunt corrupta
 ὅτις παρουσίας αἰσθησέως τινῶν, appetitus, κ. τ. λ.
 quarundam rerum addit. Kiess.

76) ἢ πρὸς αἰσθησέως] In priore Edit. et MS. corrupto legi
 tur, οἰκάνωσεως: cuius loco ἢ πρὸς αἰσθησέως scribendum esse
 viderat etiam Arcerius. Kust. In Ciz. ἰκανώσεως.
 Kiess.

77) ἐπικτήτους τε] Particulam τε addidi e Ciz. Kiess.

78) οὐ τῆς τυχεύσεως] In Ciz. desunt οὐ τῆς. Kiess.

φυσικὸν εἶναι· καὶ τὸ πάλιν ἀναπληρωθέντος,
 κενώσεως ἐπιθυμεῖν τῆς προσηκούσης, φυσικὸν
 καὶ τοῦτο εἶναι. τὸ δὲ ἐπιθυμεῖν περιέργου
 τροφῆς, ἢ περιέργου τε καὶ τρυφεράς ἐσθιῆτος
 τε καὶ στρωμνῆς, ἢ περιέργου τε καὶ πολυτε-
 λούς καὶ ποικίλης οἰκίσεως, ἐπίκτητον εἶναι.
 79) τὸν αὐτὸν δὴ λόγον εἶναι καὶ περὶ σκευῶν
 τε, καὶ ποτηρίων, καὶ διακόνων, καὶ θρεμ-
 206 μάτων τῶν εἰς τροφήν ἀνηκόντων. Καθόλου
 (170) δὲ τῶν περὶ ἄνθρωπον παθῶν σχεδὸν τοῦτο
 μάλιστα τοιοῦτον εἶναι, οἷον μηδαμοῦ ἴστα-
 σθαι, ἀλλὰ προάγειν εἰς ἄπειρον. διόπερ εὐ-
 θύς ἐκ νεότητος ἐπιμελητέον εἶναι τῶν ἀνα-
 φυομένων, ὅπως ἐπιθυμήσῃσι μὲν ὧν δεῖ,
 φεύζωνται δὲ τῶν ματαίων τε καὶ περιέργων
 ἐπιθυμιῶν, ἀτίρακτοί τε καὶ καθαροὶ τῶν
 τοιούτων ὀρέξεων ὄντες, καὶ καταφρονοῦντες
 αὐτῶν τε τῶν ἀξιοκαταφρονήτων, καὶ τῶν ἐν-
 δεδεμένων ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις. μάλιστα δ' εἶναι
 κατανοῆσαι τὰς τε ματαίους καὶ τὰς βλαβε-
 ρὰς καὶ τὰς περιέργους καὶ τὰς ὑβριστικὰς
 τῶν ἐπιθυμιῶν παρὰ τῶν 80) ἐν ἐξουσίαις ἀνα-
 στρεφομένων γινομένας. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἄτο-
 πον εἶναι, ἐφ' ὃ τὴν ψυχὴν οὐχ ὁρμαῖν τῶν
 τοιούτων παίδων τε καὶ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.
 207 Καθόλου δὲ ποικιλωτάτην εἶναι τὴν τῶν προσ-
 φερομένων ποικιλίαν. ἀπέραντον μὲν γάρ τι

79) τὸν αὐτὸν δὴ] In Ciz. τὸν αὐτὸν δέ. Kless.

80) ἐν ἐξουσίαις] In Ciz. deest ἐν. Ibidem dein-

alimoniis refocilletur: idemque postquam repletum est, iuxta naturae ductum euacuatione opus habere: ast exquisitos cibos, aut curiosam delicatamque vestem, ac stragula, aut sumtuosam splendidamque habitationem concupiscere, id vero arcessitum esse: eodem modo se rem habere cum suppellectili, vasis, ministris, pecore ad vescendum apto. Vniuerse autem cum humanis affectibus ita comparatum esse, vt nusquam consistent, sed in infinitum abripiant: quapropter a prima statim iuuentute proficientium curae attendendum, vt mature quae' appetenda sunt, expetant, vanasque et superfluas cupiditates fugiant, adeoque ab huiusmodi appetitionibus imperturbati purique permaneant, eosque ipsos contemnant, qui eo, quod cupiditatibus impliciti sunt, dignos se contemptu reddiderunt. Cum primis vero animaduvertere licere, vanas illas, damnosas, exorbitantes, et effrenatas cupiditates iis dominari, qui eminentiori quapiam potestate conspicui sunt: nihil enim tam absonum esse, quo huiusmodi tam puerorum, quam virorum et mulierum animus se non incitet. In genere vero admodum multiplicem esse alimentorum, quae sumuntur, varietatem: haberi enim quodammodo infini-

ceps legitur ποικιλώτατον, et προφερομένων. Kics.

πλήθος εἶναι καρπῶν, ἀπέραντον δὲ ῥιζῶν, ᾧ
 χρήται τὸ ἀνθρώπινον γένος· ἔτι δὲ σαρκο-
 φαγία παντοδαπῇ χρησθαι, καὶ ἔργον εἶναι
 81) εὐρεῖν, τίνος οὐ γέυεται τῶν χειρσαίων καὶ
 τῶν πτηνῶν καὶ τῶν ἐνύδρων ζώων. καὶ δὴ
 σκευασίας παντοδαπὰς περὶ ταῦτα μεμηχανῇ-
 (171) σθαι, καὶ χυμῶν παντοίας μίξεις. ὅθεν εἰκό-
 τως 82) μανικόν τε καὶ πολύμορφον εἶναι κα-
 τὰ τὴν τῆς ψυχῆς κίνησιν τὸ ἀνθρώπινον
 208 83) φύλον. Ἐκαστον γὰρ δὴ τῶν προσφερομέ-
 νων 84) ιδίας τινὸς διαθέσεως αἷτιον γινεσθαι.
 ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους τὰ μὲν παραχρήμα με-
 γάλῃς ἀλλοιώσεως αἷτια γινόμενα συνορᾶν,
 οἶον καὶ τὸν οἶνον, ὅτι πλείων προσενεχθεὶς
 μέχρι μὲν τινος 85) ἱλαρωτέρους ποιεῖ, ἔπειτα
 μανικωτέρους καὶ ἀσχημονεστέρους· τὰ δὲ μὴ
 τοιαύτην 86) ἐνδεικνύμενα δύναμιν, ἀγνοεῖν.
 γινεσθαι δὲ πᾶν τὸ προσενεχθὲν αἷτιόν τινος
 ιδίας διαθέσεως. διὸ δὴ καὶ μεγάλης σοφίας
 τὸ κατανοῆσαί τε καὶ συνιδεῖν, ποίοις τε καὶ
 πόσοις δεῖ χρησθαι 87) πρὸς τροφήν. εἶναι δὲ
 ταύτην τὴν ἐπιστήμην το μὲν ἐξ ἀρχῆς Ἀπόλ-
 λωνός τε καὶ Παιῶνος· ὕστερον δὲ τῶν περὶ

81) εὐρεῖν, τίνος οὐ γέυεται] Sic locum hunc aucto-
 ritate codicis MS. emendavi et distinxi. Antea enim
 legebatur, εὐρεῖν τινος, οὐ γέυεται: nullo utique sensu.
Kust. Scribendum potius videtur, εὐρεῖν, οὗτινος οὐ
 γέυεται. *Kiess.*

82) μανικόν] Sic scribendum esse sensus et sequentia
 manifesto suadent. Antea vero corrupte legebatur,
 μαντικόν. *Kust.* Etiam in Ciz. μαντικόν. *Kiess.*

83) φύλον] Sic recte Ciz. Edit. *Kust.* φύλον. *Kiess.*

tos numero fructus, infinitas radices, quibus humanum genus vescatur: varii praeterea generis carnes comedere, ita vt difficile sit, inter pedestria pariter, volatiliaque, et aquatica animalia quaequam reperire, a quibus degustandis abstineat; quin et in illis parandis condiendisque varias artes, succorumque multiplices mixturas excogitatas fuisse: vnde mirum non esse, si mortalium natio insanos ac multifarios animi motus hauriat. A singulis quippe cibis singulas etiam et cuique cibo proprias affectiones ingenerari: quod et ipsi homines in iis alimentis observant, quae notabiles alterationes afferunt: quale quid contingit in vino immoderate hausto; quod hilariores primum efficit, dein vero ebriis mentem adimit, eosque ludibrio exponit: ea vero ignorant, quae tantam vim non exserunt: quum tamen omne quod comeditur, singularis cuiusdam affectus causa fiat: vt adeo insignis sapientiae res haberi debeat, expendere atque observare, qualibus alimentis vtendum, quantumque cibi assumendum sit: eam vero scientiam initio ab Apolline et Paeone tra-

34) ἰδίας] Antea legebatur ἰδίον. Correxerit Scaliger. Idem reposui paulo inferius. Kiess.

35) ἱλαρωτέρους] Ciz. ἱκανώτερον. Kiess.

36) ἐνδεικνύμενα] Pax. ἐπιδεικνύμενα. Kiess.

37) πρὸς τροφήν] Scaliger adscripsit: πολλὰ λείπει. Tum in Ciz. ante Ἀσκληπιδὸν deest τὸν. Kiess.

209 τὸν Ἀσκληπιόν. 88) Περὶ δὲ γεννήσεως τὰδε λέγειν αὐτοὺς ἔφασαν. καθόλου μὲν ὄντο 89) δεῖν φυλάττεσθαι τὸ καλούμενον προφερές. οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ προφερῆ, οὔτε τῶν ζώων, 90) εὐκαρπα γίνεσθαι τινα χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τετελειωμένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. 91) δεῖ οὖν τοὺς τε παῖδας καὶ τὰς παρθένους ἐν πόνοις τε καὶ ἐν γυμνασίοις καὶ καρτερίαις ταῖς προσηκούσαις (172) τρέφειν, 92) τροφὴν προσφέροντας τὴν ἀρμότουσαν φιλοπόνῳ τε καὶ σῶφρονι καὶ καρτερικῶ βίῳ. πολλὰ δὲ τῶν κατὰ τὸν ἀνθρώπι-

88) Περὶ δὲ γεννήσεως] De hoc Aristoxeni loco, servato etiam a Stobaeo Serm. p. 542., Mahne p. 84. ita: „Hic locus in vulgatis Stobaei editionibus variis modis laborat, quas adhibita collatione Grotiana feliciter correxit Wyttenb. V. Cl. ad Plut. de S. N. V. pag. 75. Praeterea verbo monendum est, eadem legi apud Iamblich. V. P. 209 — 214. atque Aristoxenum sua hausisse ex Ocell. Luc. a pag. 534 — 537. ed. Gal. (ed. Rudolph. cap. IV. §. 9 — 14. p. 54. sqq.): ut pluribus docuit idem Eruditiss. Vir in Bibl. Crit. P. VIII. p. 112.“ Add. Meiners. p. 437. sq. Kiess.

89) δεῖν] Ciz. δει. Kiess.

90) εὐκαρπα γίνεσθαι κ. τ. λ.] In Ocello §. 9. haec leguntur: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν τὰ ἀτελῆ, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα γίνονται, ἀλλὰ δεῖ γενέσθαι τινὰ χρόνον πρὸς τὰς καρποφορίας, ὅπως ἐξ ἰσχυόντων τε καὶ τελειωμένων τῶν σωμάτων τὰ σπέρματα καὶ οἱ καρποὶ γίνονται. In Stobaeo haec: οὔτε γὰρ τῶν φυτῶν, οὔτε τῶν ζώων εὐκαρπα τὸ προφερῆ γίνεσθαι, ἀλλὰ χρόνον τινὰ προπαρασκευάζεσθαι τῆς καρποφορίας, ἐν ᾧ ἐξισχύσαντα καὶ τετελειωμένα τὰ σώματα παρέχειν τὰ τε σπέρματα καὶ τοὺς καρποὺς διδόν-

ditam, ac deinceps ab Aesculapio excultam fuisse. De generatione denique haec illos docuisse fertur: primo cauendum esse quod praecox dicitur: neque enim aut in plantis praecoces fructus, aut in animalibus immaturos foetus bene se habere; sed debere accedere temporis quoddam interuallum, antequam fructum ferant; vt ex validis perfectisque corporibus semina et fructus proueniant. Ideoque pueros et virgines in laboribus, exercitiis, et tolerantia conuenienti educari, cibisque ali oportere, qui vitae labori, temperantiae, patientiaeque debitae accommodati sint. Multa vero in

ρηται. Ex quibus locis intelligitur, Iamblichi orationem ita fere esse explendam: εὐκαρπα γίνεσθαι· ἀλλὰ δεῖ γένεσθαι τινὰ χρόνον πρὸ τῆς καρποφορίας. Hanc lectionem etiam Obrechtus ob oculos habuit. *Kiess.*

91) δεῖ οὖν] Legendum videtur δεῖν οὖν, vt initio paragraphi sequentis, vbi tamen Ciz. habet δεῖ. At tam saepe in hoc libro oratio recta et obliqua variat, vt raro queat certo indicari, vtra quouis loco sit praefenda. *Kiess.*

92) τροφήν προσφέροντας] Caue confundas has duas phrasas apud Graecos, τροφήν προσφέρειν, et τροφήν προσφέρεισθαι. Prius enim significat, cibum alicui porrigere edendum; veluti nutrix infanti, vel matres filiis. Posterius vero, cibum capere, vel sumere: nullo scilicet porrigente. Hic ergo τροφήν προσφέροντας vertes, cibum praebentes. *Kust.* Exemplum locutionis τροφήν προσφέρεισθαι collegit Rudolph. ad Ocellum p. 319. Etiam in loco Platonis de Legg. II. T. VIII. p. 73. a Rudolpho citato τροφήν προσφέρειν est cibum praebere. *Kiess.*

νον βίον τοιαῦτα εἶναι, ἐν οἷς βέλτιόν ἐστιν
 ἢ ὀψιμαθία, ὧν εἶναι καὶ τὴν τῶν ἀφροδισίων
 210 χρείαν. Δεῖν οὖν τὸν παῖδα οὕτως ἄγεσθαι,
 ὥστε μὴ ζητεῖν ἐντὸς τῶν εἴκοσιν ἐτῶν τὴν
 τοιαύτην συνουσίαν. ὅταν δὲ εἰς τοῦτο ἀφί-
 κηται, σπανίοις εἶναι χρηστέον τοῖς ἀφροδισίοις.
 ἔσεσθαι δὲ τοῦτο, εἰάν τιμίον τε καὶ καλὸν
 εἶναι νομίζεται ἢ εὐεξία. ἀκρασίαν γὰρ ἅμα
 καὶ εὐεξίαν οὐ πάνυ γίνεσθαι περὶ τὸν αὐτόν.
 ἐπαινεῖσθαι δ' αὐτοῖς ἔφασαν καὶ τὰ τοιαῦτα
 τῶν προϋπαρχόντων νομίμων ἐν ταῖς ἑλληνι-
 καῖς πόλεσι, τὸ μῆτε μητράσι συγγίνεσθαι,
 μῆτε θυγατρὶ, μῆτ' ἀδελφῇ, μῆτ' ἐν ἱερῷ, μῆτ'
 ἐν τῷ φανερῷ. καλὸν τε γὰρ εἶναι καὶ δύμ-
 φορον, τὸ ὡς πλεῖστα γίνεσθαι κωλύματα τῆς
 ἐνεργείας ταύτης. ὑπελάμβανον δ', ὡς ἔοικεν,
 ἐκεῖνοι οἱ ἄνδρες περὶ αἱρεῖν μὲν δεῖν τὰς τε
 παρὰ φύσιν γεννήσεις, καὶ τὰς μεθ' ὕβρεως
 γιγνομένας· καταλιμπάνειν δὲ τῶν κατὰ φύ-
 σιν τε καὶ μετὰ σωφροσύνης γινομένων τὰς
 (173) 93) ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σῶφρονί τε καὶ νομίμῳ γι-
 211 νομέναις. Ὑπελάμβανον δὲ δεῖν πολλὴν πρό-
 νοιαν ποιεῖσθαι τοὺς τεκνοποιουμένους τῶν
 ἐσομένων ἐκγόνων. πρώτην μὲν οὖν εἶναι καὶ

93) ἐπὶ τεκνοποιίᾳ σῶφρονί τε καὶ νομ.] Hoc Graeci
 eleganter vocabant, ἐπ' ἀρότῳ παίδων συνοισάζειν: me-
 taphora ducta ab agricultura. Isidorus Pelus. Lib. III.
 Ep. 243. Παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια, ἡ κατὰ νόμον, ἐπ'
 ἀρότῳ (sic enim ibi legendum est) παίδων ἐλέγτο γί-
 νεσθαι. Ἄροτος παίδων hic vocatur proprie, aratio li-

rebus humanis occurrere, quae serius discere praestat; inter quae etiam esse rei vene-
reae vsum. Ita igitur educandum esse pue-
rum, vt intra annum vigesimum de tali
commercio nihil cogitet; postquam vero ad
id aetatis venerit, raro ei rei operam det:
quod futurum sit, si bonum corporis habi-
tum in honore et pro re praeclara habue-
rit; et persuasus simul sit, illum cum in-
temperantia in vno eodemque homine neu-
tiquam consistere posse. Laudata ab illis
etiam dicunt vetera haec graecarum ciui-
tatum instituta, quibus vetabatur cum ma-
tre, cum filia, aut sorore rem habere; item-
que in templis aut in publico: bonum enim
et vtile esse, vt quamplurima huic rei ob-
stacula obiciantur. Iidem viri generationes,
quae praeter naturam fiunt, quaeque cum
lasciua libidine coniunctae sunt, e medio
tollendas; eas vero, quae secundum natu-
ram et temperantiae conformes sunt, ac ad
sobriam et legitimam liberorum procreatio-
nem tendunt, retinendas esse censuerunt.
Dein nasciturae soboli in antecessum pro-
videndum esse ab iis, qui liberis procrean-
dis operam dant: primam vero et praeci-

*berorum, i. e. procreatio: quod praecise dictum est
pro ἄριστος ἐπὶ παιδων τεκνώσει; vt loquitur Plutarchus
in libro de Praecept. Coniugal. p. 144. Rust.*

μεγίστην πρόνοιαν, τὸ 94) προσάγειν αὐτὸν
 πρὸς τὴν τεκνοποιίαν σωφρόνως τε καὶ ὑγιει-
 νως βεβιωκότα τε καὶ ζῶντα, καὶ μήτε πλη-
 ρώσει χροόμενον τροφῆς 95) ἀκαίρως, μήτε προσ-
 φερόμενον τοιαῦτα, ἀφ' ὧν χεῖρους αἱ τῶν
 σωμάτων ἔξεις γίνονται, 96) μήτε δὴ μεθύοντά
 τε, ἀλλ' ἥκιστα πάντων. ὦντο γὰρ ἐκ φαύ-
 λης τε καὶ ἀσυμφώνου καὶ ταραχώδους κρά-
 212 σεως μοχθηρῶς γινεσθαι τὰ σπέρματα. Καθό-
 λου δὲ παντελῶς ὦντο ῥαθύμου τινὸς εἶναι
 καὶ 97) ἀπροσκέπτου, τὸν μέλλοντα ζωοποιεῖν
 καὶ 98) ἄγειν τινὰ εἰς γένεσιν τε καὶ οὐσίαν,
 99) μίγγε μετὰ σπουδῆς πάσης προορᾶν, ὅπως
 ἔσται ὡς χαριέστατα τῶν γινομένων ἢ εἰς τὸ
 εἶναί τε καὶ ζῆν ἄφιξις· ἀλλὰ τοὺς μὲν φιλό-
 κυνας μετὰ πάσης σπουδῆς ἐπιμελεῖσθαι τῆς
 σκυλακείας, ὅπως ἐξ ὧν δεῖ καὶ ὅτε δεῖ καὶ
 100) ὡς δεῖ διακειμένων, προσηνῇ γίνηται τὰ
 σκυλάκια· ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς φιλόρνηθας.
 213 Διήλον δ' ὅτι καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν ἐσπουδα-
 (174) κύτων περὶ τὰ γενναῖα τῶν ζώων, πᾶσαν ποι-
 εῖσθαι σπουδὴν περὶ τοῦ μὴ εἰκῇ γίνεσθαι τὰς

94) προσάγειν αὐτὸν] Ciz. πρ. αὐτόν. Ex eodem post
 βεβιωκότα (Par. βεβιωκότος) inserui τε, quod deerat.
 Kiess.

95) ἀκαίρως] Par. ἀκαίρου. Paulo post Ciz. τῶν σωμα-
 τικῶν pro τῶν σωμάτων. Kiess.

96) μήτε δὴ μεθύοντά τε, ἀλλ' ἥκιστα π.] Idem plane
 monet Plutarchus in aureolo tractatu περὶ παίδων ἀγω-
 γῆς, pag. 1. et 2. et Plato Lib. VI. de Legib. p. 623.
 Kust. Pro μεθύοντά τε potius μεθύοντά γε legendum.
 Kiess.

puam cautionem circa ipsam generationem adhibendam illi, qui soboli generandae animum admouet; vt victu sobrio et salubri vtatur, neue alimentis intempestiue se ingurgitet, aut ebrietate praecipue, aliaue perturbatione corporis habitum deteriorem reddat. Existimabant enim, e prauo dissonoque et turbido temperamento vitiosa semina edi. Vniuerse autem vecordem plane et inconsideratum pronuntiabant, si quis vitam nascendique ortum alteri daturus non omni diligentia prouideat, vt iste in lucem vitamque introitus quam amabilissimus fiat: iniquum enim esse, eos, qui canum studio feruntur, omnem curam impendere, vt catuli concipiantur, ex quibus oportet, et quo tempore oportet, atque ex affectis vti oportet, vtque inde mansueti euadant: similiterque agere auium etiam studiosos. Quin et ceteros, qui generosorum animalium desiderio tenentur, omnibus modis prospicere,

97) ἀπροσέπτου] Par. ἀπερισκέπτου. *Kiess.*

98) ἄγειν τινὰ] In Ciz. vt in Arc. ἄγειν τινὰ τοῦτον. Hoc τοῦτον Scaliger mutat in τοῖον. *Kiess.*

99) μήγε] Ita scripsi e Par. Μήτε, quod etiam Ciz. offert, aperte falsum est. Paulo inferius post εἶναι additi τε e odd. Ciz. et Par. *Kiess.*

100) ὥς δὲ διακειμένων] Sic scribendum putavi pro ὡς διακειμένων, quod prior Edit. habet. *Kust.* Etiam Ciz. habet ὡς, idemque deinceps προσκνή pro προσήνη. *Kiess.*

γεννήσεις αὐτῶν· τοὺς δ' ἀνθρώπους μηδένα λόγον ποιεῖσθαι τῶν ἰδίων ἐκγόνων, ἀλλ' ἅμα γεννᾶν εἰκῇ τε καὶ ὥς ἔτυχε σχεδιάζοντας πάντα τρόπον, καὶ μετὰ ταῦτα τρέφειν τε καὶ παιδεύειν μετὰ πάσης ὀλιγορίας. ταύτην γὰρ εἶναι τὴν ἰσχυροτάτην καὶ σαφεστάτην αἰτίαν τῆς τῶν πολλῶν ἀνθρώπων κακίας τε καὶ φανλότητος. βοσκηματώδη γὰρ καὶ εἰκαίαν τινὰ γίνεσθαι τὴν τεκνοποιίαν παρὰ τοῖς πολλοῖς.
 101) τοιαῦτα ὑφηγήματα καὶ ἐπιτηδεύματα παρὰ τοῖς ἀνδράσιν ἐκείνοις διὰ λόγων τε καὶ ἔργων ἡσκέετο περὶ σωφροσύνης, ἀνωθεν παρεκλήσεις αὐτοῖς τὰ παραγγέλματα, ὥςπερ τινὰ 102) πυθόχρηστα λόγια παρ' αὐτοῦ τοῦ Πυθαγόρου.

Κ Ε Φ. λβ.

214 Περὶ δὲ ἀνδρείας πολλὰ μὲν ἤδη καὶ τῶν εἰρημένων οἰκείως καὶ πρὸς αὐτὴν ἔχει· οἷον τὰ περὶ Τιμύχαν θαυμαστὰ ἔργα καὶ τὰ τῶν ἐλομένων ἀποθανεῖν πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὀρισθέντων ὑπὸ Πυθαγόρου περὶ κνάμων, καὶ ἄλλα τῶν τοιούτων ἐπιτηδεύματων ἐχόμενα· 1) ὅσα τε Πυθαγόρας αὐτὸς ἐπετέλεσε (175) γενναίως, ἀποδημῶν πανταχοῦ μόνος, καὶ πρὸς πόλους καὶ κινδύνους 2) ἀμηχάνους ὅσους πα-

101) τοιαῦτα ὑφηγήματα] Ciz. τοιαῦτα τὰ ὑφ. Kiess.

102) πυθόχρηστα λόγια] Vide Nos supra ad Num. 161.

Kust. Post αὐτοῦ in Ciz. vt in edit. Arc. deest τοῦ. Kiess.

1) ὅσα τε] In marg. Spanh. τε deletur. Kiess.

ne admissura temere fiat: homines vero nullam sobolis suae rationem habere; sed et in procreando obiter perfunctorieque versari, et in educando instituendoque supinae prorsus negligentiae reos fieri: hanc enim gravissimam iuxta eulentissimamque causam esse, quod plurimi hominum mali atque improbi sint: quia nimirum liberorum progenatio apud plerosque belluino ritu et temerarie instituitur. Hoc ductu hocque studio viri illi verbis factisque circa temperantiam exercebantur: idque iuxta praecepta, quae iam olim, tanquam oracula quaedam Delphica, ab ipso Pythagora acceperant.

C A P. XXXII.

Quod autem fortitudinem attinet, multam iam ex ante dictis propius ad eam pertinent: ut, puta, admiranda illa facinora, quae a Timycha perpetrata sunt: itemque ab iis, qui mortem obire maluerunt, quam Pythagorae placita de fabis, aliisque, quae huic studiorum generi consentanea sunt, transgredi. Sed et quae ipse Pythagoras praeclare designavit, dum solus quaquaversum peregrinatus est, laboribusque ac periculis

2) ἀμνημονεύουσιν ὅσους] Quomodo haec dicendi ratio expedienda sit, docuit Hermann. ad Aristoph. Nub. 2. Kiess.

ραβαλλόμενος, 3) ἐλόμενος δὲ καὶ τὴν πατρί-
 δα ἀπολιπεῖν καὶ ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς διατρί-
 βων· τυραννίδας δὲ 4) καταλύων, καὶ πολιτείας
 συγκεχυμένας διατάττων, ἐλευθερίαν τε ἀπὸ
 δουλείας ταῖς πόλεσι παραδιδούς· καὶ τὴν πα-
 ρανομίαν 5) παύων, ὕβριν τε καταλύων, καὶ
 τοὺς ὕβριστὰς καὶ τυραννικοὺς κολούων· καὶ
 τοῖς μὲν δίκαιοις καὶ ἡμέροις πρῶτον ἑαυτὸν
 6) παρέχων καθηγεμόνα, τοὺς δὲ ἀγρίους ἀν-
 δρας καὶ ὕβριστὰς ἀπελαύνων τῆς 7) συνου-
 σίας, καὶ μὴ θεμιστεύειν τούτοις 8) ἀπαγο-
 ρεύων· καὶ τοῖς μὲν συναγωνιζόμενος προηύ-
 215 μως, τοῖς δὲ παντὶ σθένει ἐνιστάμενος. Πολλὰ
 μὲν οὖν τούτων ἔχει τις ἂν λέγειν τεκμήρια,
 καὶ πολλάκις αὐτῷ κατορθωθέντα· μέγιστα
 δὲ πάντων ἐστὶ τὰ πρὸς Φάλαριν αὐτῷ μετὰ
 παρρησίας ἀνυποστάτου 9) ρηθέντα τε καὶ
 πραχθέντα. ὅτε γὰρ ὑπὸ Φαλάντιδος τοῦ ὠμο-
 τάτου τῶν τυράννων κατείχετο, καὶ συνέμιξεν
 αὐτῷ σοφὸς ἀνὴρ Ἰπερβόρειος τὸ γένος, Ἄβα-
 ρις τοῦνομα, αὐτοῦ τούτου ἔνεκα ἀφικόμενος,
 (176) τοῦ συμβαλεῖν αὐτῷ· λόγους τε ἠρώτησε, καὶ

3) ἐλόμενος] Haec vox non absque sensus dispendio
 in priore Edit. deest, quam ex MS. reuocauit. Kust.
 Scaliger, sola Arcerii editione vsus, pro δὲ legit
 δίων. Kiess.

4) καταλύων, καὶ] In Ciz. deest καί. In eodem paulo
 post ἐλευθερία legitur pro accusatiuo. Kiess.

5) παύων] Ex MS. pro quo antea inepte legebatur,
 πάντων. Kust.

6) παρέχων] Sic Ciz. cum Arc. In edit. Kust. παρίχω,
 ut in Porphyrt. §. 8. προΐχισθαι. Kiess.

immensum quantis sese obtulit, et relictā patriā vitam apud exteros exigere statuit: quin et, dum tyrannides sustulit, turbatis rebus publicis pristinum ordinem restituit, et ciuitates e seruitute in libertatem asseruit: eodem pertinet, quod iniustitiam compescuit, contumelias dispulit, et proteruis tyrannicisque ingeniis obstitit; ac iustis quidem mansuetisque benignum se ductorem prae-buit; feros vero et proteruos a conuictu suo remouit, illisque negauit se responsa daturum: alteris denique alacriter opem tulit; alteris autem totis viribus repugnauit. Pronum itaque foret, et horum multa certissima documenta proferre, et maiori etiam numero ad virtutis amussim ab eo gesta ad-iicere: sed inter ea maxime eminent, quae coram Phalaride cum inuicta oris libertate siue dixit siue fecit. Quum enim a Phalaride crudelissimo tyrannorum captius detineretur, eique congressus esset vir sapiens, gente Hyperboreus, nomine Abaris, qui ob hoc ipsum aduenerat, ut cum eo sermonem sociaret; plures quaestiones, maxime sacras,

7) συνουσίας] Itidem ex MS. pro ούσις, quod prior Edit. habet. Kust.

8) απαγορεύων] Imo potius εξαγορεύων, i. e. palam profitens, vel eloquens. Nam απαγορεύειν, ut notum est, significat, interdicens, vetare: quod sensui loci huius non conuenit. Kust.

9) ἠθέρτα] In Ciz. deest. Kiess.

μάλα ἱερούς, ¹⁰⁾ περὶ ἀγαλμάτων καὶ τῆς ὁ-
 σιωτάτης θεραπειάς, καὶ τῆς τῶν θεῶν προ-
 νοίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν ὄντων, καὶ τῶν
 περὶ τὴν γῆν ¹¹⁾ περιστρεφομένων, ἄλλα τε
 216 πολλὰ τοιαῦτα ἐπύθετο. Ὁ δὲ Πυθαγόρας,
 οἷος ἦν, ¹²⁾ ἐνθέως σφόδρα καὶ μετ' ἀληθείας
 πάσης ἀπεκρίνατο καὶ πειθοῦς, ὥστε προσαγα-
 γέσθαι τοὺς ἀκούοντας. τότε ὁ Φάλαρις ἀνε-
 φλέχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν ἐπαινοῦντα
 Πυθαγόραν Ἀβαριν· ἡγρίαινε δὲ καὶ ¹³⁾ πρὸς
 αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν· ἐτόλμα δὲ πρὸς τοὺς
 θεοὺς αὐτοὺς βλασφημίας δεινὰς ¹⁴⁾ προσφέ-
 ρειν, καὶ τοιαύτας, οἷας ἂν ἐκεῖνος εἶπεν. ὁ
 δ' Ἀβαρις πρὸς ταῦτα ὁμολόγει μὲν χάριν
 Πυθαγόρα· μετὰ δὲ τοῦτο ἐμάνθανε παρ' αὐ-
 τοῦ περὶ τοῦ οὐρανόθεν ἡρτῆσθαι καὶ οἰκο-
 νομεῖσθαι πάντα, ἀπ' ἄλλων τε πλειόνων καὶ
 ἀπο τῆς ἐνεργείας τῶν ἱερῶν· ¹⁵⁾ πολλοῦ γε ἔδει
 γόητα νομίζειν Πυθαγόραν τὸν ταῦτα παιδεύ-
 οντα, ὥς γε καὶ αὐτὸν ἐθαύμαζεν ὥς ἂν θεὸν
 ὑπερφυῶς. πρὸς ταῦτα Φάλαρις ἀνήρει μὲν

10) περὶ ἀγαλμάτων] Loganus p. 105. coniecit περὶ
 ἀγιασμάτων. — Tum in Ciz. ὁσιωτάτης. Kiess.

11) περιστρεφομένων] Ita Arc. et Kust. At edd. Ciz.
 et Par. ἐπιστρεφομένων. Kiess.

12) ἐνθέως] Ex MS. pro ἐν θεῷ. Kust. Par. εὐθέως,
 Ciz. ἐνθέως. Scalig. ἐνθεος. Etiam Loganus p. 105.
 οἷος ἦν ἐνθεος, σφόδρα καὶ —. Kiess.

13) πρὸς αὐτὸν τὸν] In Ciz. ut in Arc. edit. deest
 τόν. Kiess.

14) προσφέρειν] Sic recte Ciz. In edd. Arc. et Kust.

μάλα ἱερούς, ¹⁰⁾ περὶ ἀγαλμάτων καὶ
 σωτηρίας θεραπείας, καὶ τῆς τῶν ἐθνικῶν
 νομίας, τῶν τε κατ' οὐρανὸν ὄντων, καὶ
 περὶ τὴν γῆν ¹¹⁾ περιστρεφόμενων, αὐ-
 416 πολλὰ τοιαῦτα ἐπύθετο. Ὁ δὲ Πυθα-
 γόρας ἦν, ¹²⁾ ἐνθὺς σφόδρα καὶ μετὰ
 πίστεως ἀπεκρίνατο καὶ παιδούς, ὥστε
 γένοιτο τοὺς ἀκούοντας, τότε ὁ Φάλα-
 ρς γλῆχθη μὲν ὑπὸ ὀργῆς πρὸς τὸν
 Πυθαγόραν Ἀβαριν ἡγήσαντο δὲ καὶ
 αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἐτόλμα δὲ πρὸς
 θεοὺς αὐτοὺς βλασφημίας θανά-
 ρειν, καὶ τοιαύτας, οὕτως ἐν ἐκείνῳ
 δ' Ἀβαρις πρὸς ταῦτα ἐμολόγηται μὲν
 Πυθαγόρα μετὰ δὲ τοῦτο ἐμάρτυρε παρὰ
 τοῦ περὶ τοῦ οὐρανῶν ἡγετον καὶ
 νομίσθαι πάντα, αὐτὸν τε πλάσαντα καὶ
 ἀπο τῆς ἐνεργείας τῶν ἑσπερίων ¹³⁾ πολλοὺς γε
 γόητα νομίζουσιν Πυθαγόραν τὸν ταῦτα
 ὄντα, ὥς γε καὶ αὐτὸν ἐδανύμενον ὥς
 ἐπερυφώθη πρὸς ταῦτα Φάλαρα, αὐτὸν

Abaris ei proposuit de simulacris, de reli-
 gioso deorum cultu, de providentia, de
 rebus, tum quae coelo continentur, tum
 quae in terris passim versantur, multisque
 similibus aliis. Pythagoras vero, prout di-
 vino afflatu incitabatur, acriter, utque ve-
 ritati prorsus consonum erat, tantaque cum
 persuadendi facultate respondit, ut audien-
 tibus dicta plane approbaret. Tum vero
 Phalaris et contra Abaridem, quod ab eo
 Pythagoras laudaretur, ira exarsit, et in
 ipsum Pythagoram acerbe inuectus est: au-
 sus etiam in deos ipsos graues seque dignas
 blasphemias euomere. Abaris autem ea pro-
 pter Pythagorae gratias agebat; insuperque
 ab eo edoctus est, a coelo pendere regique
 omnia: id quod ei tum ex aliis plurimis,
 tum inprimis ex praesentissima sacrorum ef-
 ficacia ostendit: tantumque aherat, ut do-
 centem talia Pythagoram pro praestigiatore
 Abaris haberet; ut illum, tanquam deum
 quempiam, supra modum suspexerit. Ad
 haec Phalaris diuinationem, et quicquid in

10) περὶ ἀγαλμάτων] Loganus p. 105. συνέ-
 ἡγισμάτων. — Tum in Ciz. ὁμοίως. Kiess.

11) περιστρεφόμενων] Ita Arc. et Kust. At Ciz.
 et Par. ἐπιστρεφόμενων. Kiess.

12) ἐνθὺς] Ex MS. pro ἐν θείῳ. Kust. Par.
 Ciz. ἐνθους. Scalig. ἐνθως. Etiam Loganus
 οἶος ἦν ἐνθως, σφόδρα καὶ —. Kiess.

13) πρὸς αὐτὸν τὸν] In Ciz. ut in Arc. et
 τόν. Kiess.

14) προσφέρειν] Sic recte Ciz. In edd. Arc. s.

προσφέρειν. Loganus, pag. 105. οὕτως ἐν ἐκείνῳ ἔποι.
 Kiess.

15) πολλοῦ γε] Rittershus. ad Porphyr. p. 78. ma-
 vult πολλοῦ τε. Idem deinceps pro ὅσας γε, quae
 est lectio cod. Ciz. et ed. Arc., scribit ὥστε, et pro
 ὥς ἂν mavult ὥσπερ. Retinuimus ὥς γε ex edit.
 Kust. Reinesius in margine notavit ὅπως. Kiess.

16) μαντείαν, ἀνῆρει δὲ καὶ τὰ ἐν τοῖς ἱεροῖς
 217 δρώμενα περιφανῶς. Ὁ δὲ Ἀβάρης μετῆγε τὸν
 λόγον ἀπὸ τούτων ἐπὶ τὰ πᾶσι φαινόμενα ἐναρ-
 γῶς, καὶ ἀπὸ τῶν ἐν ἀμυχάνοις, ἥτοι πολέμοις
 (177) 17) ἀτλήτοις, ἢ νύσοις ἀνιάτοις, ἢ καρπῶν φθο-
 ραῖς, ἢ λοιμῶν φοραῖς, ἢ ἄλλοις τισὶ τοιοῦτοις
 παγχαλέποις καὶ ἀνηκέστοις 18) παραγιγνομένων
 δαιμονίων τινῶν καὶ θείων ἐνεργημάτων ἐπι-
 ρᾶτο συμπεῖθαι, ὥς ἔστι θεία πρόνοια, πᾶσαν
 ἐλπίδα ἀνθρωπίνην καὶ δύναμιν ὑπεραίρουσα.
 ὁ δὲ Φάλαρις 19) ἡγησύντει πρὸς ταῦτα καὶ
 ἀπεθρασύνετο. αὐτῷ οὖν ὁ Πυθαγόρας, ὑπο-
 πτεύων μὲν, ὅτι Φάλαρις αὐτῷ ῥάπτει θάνα-
 τον, ὅμως δὲ εἰδῶς, ὥς οὐκ εἴη 20) Φαλαίριδι
 μύροσιμος, ἐξουσιαστικῶς ἐπιχειρεῖ λέγειν. ἀπι-

16) μαντείαν] Ciz. et Par. μαντίας. Kiess.

17) ἀτλήτοις] Ita scripsi, monente etiam Kustero, pro ἀπλήτοις, quod vocabulum ionicum hic ferri non potest. Etiam in margine cod. Spanh. ἀτλήτοις notatum est. Kiess.

18) παραγιγνομένων δαιμ. τινῶν καὶ θείων ἐνεργητ.] Locum hunc sic scribendum puto, γιγνομένων δαιμ. καὶ θείων νοουθετημάτων: ut constructio talis sit: καὶ ἀπὸ τῶν νοουθετημάτων δαιμονίων τινῶν καὶ θείων, γιγνομένων ἐν ἀμυχάνοις, ἥτοι πολέμοις, etc. Νοουθέτημα δὲ αὐτὸν hic vocatur admonitio siue castigatio divina, quae fit immissis calamitatibus: eodem sensu, quo Graeci dicunt νοουθετεῖν τινα πληγαῖς, i. e. verberibus aliquem officii sui admonere: qua phrasi praeter alios usus est Aristophanes. Kust. Locus integer est, et sententia perspicua: Abaris ex beneficiis divinis, quae in temporum difficultatibus, quum bella, morbi, pestilentia, aliaque mala gravissima accidunt, hominibus contingant, persuadere conabatur, ut

sacris fieri solet, aperte negavit. Abaris vero ab hisce digressus est ad alia, quae in oculos incurrunt; et ex iis quae humanis viribus auerruncari nequeunt, ex bellis intolerabilibus, ex insanabilibus morbis, ex interitu fructuum, ex pestilentiae grassatione, ex aliis denique id genus grauissimis et atrocibus calamitatibus, quae daemonum quorundam, aut deorum operatione imnuntur, persuadere conatus est, esse vtique diuinam prouidentiam, quae omnem hominum expectationem et vim longe exsuperet. Sed Phalaris fronte perfricta contra haec audacius insurrexit. Denuo igitur Pythagoras, suspicatus quidem a Phalaride necem sibi parari, gnarus tamen simul, non esse in factis, vt ab illo occideretur, liberrime dicere orsus est. Ad Abarim enim conuersus do-

diuinam prouidentiam. Loganus p. 105. legit: *θειῶν ἐνεργημάτων*, eandemque lectionem Obrechtii interpretatio, in ceteris minus probanda, reddit. Ciz. *δαίμωνων* pro *δαιμονίων*, deinceps *προνοίας*. *Kiess.*

19) *ἡννοχύντει*] Ita cum duplici augmento Arc. et Kust. In Ciz. *ἡνεσχύντει καί*. Hoc *καί* etiam Arcerii editio habet. *Kiess.*

20) *Φαλάριδι μόρσιμος*] Alludit ad versum illum Homericum (Iliad. XXII. 13. non Odysseae: qui error e Stephani thesauro a Schneidero in Lex. suo sub hac voce, et a Kustero ad h. l. repetitus est. *Kiess.*): *οὐ μὲν με κτανέεις, ἐπεὶ οὐ τοι μόρσιμός εἰμι*. Quo versum esse Apollonium Tyanensem, cum a Domitiano vitae periculum ei immineret, refert Philostratus. *Kust.*

δὴν γὰρ πρὸς τὸν Ἀβαριν ἔφη, ὅτι οὐρανόθεν ἢ διάβασις εἰς τε τὰ ἀέρια καὶ ἐπίγεια φέρε-
 218 σθαι πέφυκε. Καὶ ἔτι περὶ τῆς πρὸς τὸν οὐ-
 ρανὸν ἀκολουθίας πάντων διεξῆλθε ²¹⁾ γνωρι-
 μώτατα τοῖς πᾶσι, περὶ τε τῆς ἐν τῇ ψυχῇ
 αὐτεξουσίου δυνάμεως ἀναμφισβητήτως ἀπέ-
 δειξε, καὶ προῖων περὶ τῆς τοῦ λόγου καὶ τοῦ
 (178) νοῦ τελείας ἐνεργείας ἐπεξῆλθεν ἱκανῶς. ²²⁾ καὶ
 ἔπειτα μετὰ παρῴησίας περὶ τυραννίδος τε καὶ
 τῶν κατὰ τύχην πλεονεκτημάτων πάντων, ἀδι-
 κίας τε καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πλεονεξίας ὅλης
 στερεῶς ἀνεδίδαξεν, ὅτι οὐδενός ἐστι ταῦτα
 ἄξια. μετὰ δὲ ταῦτα θείαν παραινεσιν ἐποιή-
 σατο περὶ τοῦ ἀρίστου βίου, ²³⁾ καὶ τὴν πρὸς
 τὸν κάκιστον ἀντιπαραβολὴν αὐτοῦ προθύμως
 ἀντιπαρέτεινε· περὶ ψυχῆς τε, καὶ τῶν δυνά-
 μεων αὐτῆς, καὶ τῶν παθῶν, ὅπως ἔχει ταῦτα,
 σαφέστατα ἀπεκάλυψε, καὶ τὸ κάλλιστον πάν-
 των ἐπέδειξεν, ὅτι οἱ θεοὶ τῶν κακῶν εἰσὶν
 ἀναίτιοι, καὶ ὅτι νόσοι καὶ ὅσα πάθη σώμα-
 τος, ἀκολασίας ἐστὶ ²⁴⁾ σπέρματα· περὶ τε τῶν
 κακῶς λεγομένων ἐν τοῖς μύθοις διήλεγξε τοὺς
 λογοποιούς τε καὶ ποιητάς· τὸν τε Φάλαριν
 μετελέγχων ἐνουθέτει, καὶ τὴν τοῦ οὐρανοῦ
 δύναμιν, ²⁵⁾ ὅποια τίς ἐστι καὶ ὅση, δι' ἔργων
 ἐπεδείκνυε· περὶ τε τῆς κατὰ νόμον κολάσεως,

21) γνωριμώτατα] Ciz. γνωρίμως ταῦτα. Kiess.

22) καὶ ἔπειτα] Ita Kust. In Arc. καθ' οὗτω, in Ciz.
 καθ' οὗτω. Scal. καὶ οὗτω. Deinceps Ciz. καὶ τοῦ pro
 καὶ τῶν. Kiess.

cuit, a coelo in res aëreas et terrestres transitum quendam et descensum fieri solere: deinde per notissima quaeque edisseruit, omnia coeli ordinem sequi: item demonstravit, animae facultatem liberam, sui-que iuris esse: et longius progressus perfectas rationis mentisque operationes esse adstruxit: ac ita demum solita libertate de tyrannide omnibusque fortunae praerogativis, deque iniustitia omnique hominum avaritia, quam nullius ista cuncta pretii sint, solide docuit: hisque subiunxit diuinam de vita optima admonitionem, eiusque cum pessima comparisonem exserte instituit; sed et quomodo anima cum suis facultatibus et affectibus se habeat, clarissime detexit: quodque omnium praestantissimum est, demonstravit, deos non esse causam malorum, morbosque, et si quae alia corpus male afficiunt, ab intemperantia proseminari, reprehensis fabularum scriptoribus atque poetis ob ea, quae in fictionibus suis secius dicta extant. Hincque Phalaridem redarguendo erudit, quaeque et quanta esset coeli potentia, ex ipsis operibus ostendit; atque poenas legibus sancitas iure merito-

23) καὶ τήν] In Ciz, et Arc. deest τήν. *Kiess.*

24) σπέρματα] Id est, ἀπόγονα. *Kiess.*

25) ὅποια] Ciz. ὁποῖα. *Kiess.*

ὥς εἰκότως γίνεται, τεκμήρια πολλὰ παρέθετο·
περί τε τῆς διαφορᾶς ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄλλα
ζῶα παρέδειξε περιφανῶς· περί τε τοῦ ἐνδια-
θέτου λόγου καὶ τοῦ ἔξω προϊόντος ἐπιστημο-
νικῶς διεξῆλθε· περί τε νοῦ καὶ τῆς ἀπ' αὐ-
τοῦ κατιούσης γνώσεως ἀπέδειξε τελείως· ἡθι-
κά τε ἄλλα πολλὰ ἐχόμενα τούτων δόγματα.
219 Περὶ δὲ τῶν ἐν τῷ βίῳ χρηστῶν ὠφελιμώτατα
(179) ἐπαίδευσε, παραινέσεις τε συμφώνους τούτοις
26) συνήρμοσεν ἐπιεικέστατα, ἀπαγορεύσεις τε
ὧν οὐ χρὴ ποιεῖν, παρέθετο. καὶ τὸ μέγιστον,
τῶν καθ' εἰμαρμένην καὶ κατὰ νοῦν δρωμέ-
νων τὴν διάκρισιν ἐποιήσατο, 26^a) καὶ τῶν κα-
τὰ πεπρωμένην καὶ καθ' εἰμαρμένην· περὶ δαι-
μόνων τε πολλὰ καὶ σοφὰ διελέχθη, καὶ περὶ
ψυχῆς ἀθανασίας. ταῦτα μὲν οὖν ἄλλος ἂν
εἶη 27) τρόπος λόγων· ἐκεῖνα δὲ καὶ μᾶλλον
220 τοῖς περὶ ἀνδρείας ἐπιτηδεύμασι προσήκει. Εἰ
γὰρ ἐν αὐτοῖς μέσοις 28) ἐμβεβηκῶς τοῖς δει-
νοῖς σταθερὰ τῇ γνώμῃ 29) φιλοσοφῶν ἐφαίνε-
το, καὶ παντάπασι 30) παρατεταγμένως καὶ

26) συνήρμοσεν] Ita recte Ciz. In edd. Arg. et Kust.
συνήρμωσεν. Kiess.

26^a) καὶ τῶν κατὰ πεπρωμένην καὶ καθ' εἰμαρμένην]
Haec verba non expressit Obrechtus, eaque sane of-
fendunt, quum τὰ κατὰ πεπρωμένην, et τὰ καθ' εἰμαρ-
μένην idem significant, ut ostendit vel ille locus Pla-
tarchii, quem servavit Stobaeus P. II. p. 352. Heer.
Kiess.

27) τρόπος λόγων] Reinesius bene emendat, τόπος λέγειν.

que infligi, multis certisque argumentis probavit. Insuper quantum discrimen inter hominem et cetera animalia intercederet, aperte indicauit: ac de oratione quoque interna et externa scientifice locutus est; ut et de mente notitiaque, quae ab illa prouenit, ac de aliis moralibus, hisque affinibus dogmatibus. Tradidit etiam quae communi vitae vtilia forent, hisque congruas admonitiones, lenissima hortatione adhibita, aptauit; interdictaque de iis adiecit, quae fugienda essent: distincte etiam explanauit, quae fato, quaeque arbitrio humano fierent; ac de daemonibus et de immortalitate animae sapienter multa disputauit. Sed haec alterius fuerit philosophiae materia: ista vero propius fortitudinis culturam spectant, quod, quum in mediis versans periculis constanti et ad omnia parato animo philosophari visus sit, quum fortunam

Pro καὶ μᾶλλον, quod sequitur, in Ciz. est καὶ μάλα. *Kiess.*

28) ἐμβεβηκώς] De verbo simplici βεβηκέναι conf. Bast. ep. crit. p. 43. Pro σταθερῇ Ciz. σταθερῶ. *Kiess.*

29) φιλοσοφῶν ἐφαίνετο, καὶ] Ita Kust. In Arc. deest καί. In Ciz. legitur φιλοσοφεῖν ἐφαίνετο, item ommissa particula καί. *Kiess.*

30) παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντως] Sic scripsi e cdd. Ciz. et Par., nisi quod ille habet παρατεταγμένος. In ed. Arc. παρατεταγμένος καὶ καρτεροῦντος, in Kust. παρατεταγμένως καὶ καρτεροῦντος, pro quo hic vir doctus scribendum censet aut καρτερῶν aut καρτερῶς. *Kiess.*

καρτερούντως ἡμύνετο τὴν τύχην, καὶ εἰ πρὸς αὐτὸν τὸν ἐπάγοντα τοὺς κινδύνους ἐξουσία καὶ ³¹⁾ παρρησία χρώμενος ἔνδηλος ἦν· πάντως που καταφρονητικῶς εἶχε τῶν νομιζομένων εἶναι δεινῶν, ὥς οὐδενὸς ἀξίων ὄντων. καὶ εἰ τοῦ θανάτου προσδοκωμένου, ὅσα γε δὴ τὰ ἀνθρώπινα, ὀλιγώρει τούτου παντάπασι, καὶ οὐκ ἦν πρὸς τῇ παρούσῃ τότε προσδοκία· δῆλον δὴπουθεν, ὥς ³²⁾ εἰλικρινῶς ἀδεῆς ἦν πρὸς θάνατον. καὶ τούτων δὲ ἔτι γενναιότερον διεπράξατο, τὴν κατάλυσιν τῆς τυραννίδος ³³⁾ ἀπεργασάμενος, καὶ κατασχὼν μὲν τὸν τύραννον, μέλλοντα ἀνηκέστους συμφορὰς ἐπάγειν (180) τοῖς ἀνθρώποις, ἐλευθερώσας δὲ τῆς ὁμοιότητος ²²¹ τυραννίδος Σικελίαν. Ὅτι δὲ αὐτὸς ἦν ὁ ταῦτα κατορθώσας, τεκμήριον μὲν καὶ ἀπὸ τῶν χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, τότε τὴν κατάλυσιν διασημαινόντων τῷ Φαλάριδι γενήσεσθαι τῆς ἀρχῆς, ὅτε κρείττονες καὶ ὁμονοητικώτεροι γένοιντο, καὶ συνιστάμενοι μετ' ἀλλήλων οἱ ἀρχόμενοι· οἳ καὶ τότε ἐγένοντο, Πυθαγόρου παρόντος, διὰ τὰς ὑφηγήσεις καὶ παιδεύσεις αὐτοῦ. τούτου δ' ἔτι μείζον τεκμήριον ἦν ἀπὸ τοῦ χρόνου. ἐπὶ γὰρ τῆς αὐτῆς ἡμέρας Πυθαγόρα τε καὶ Ἀβάριδι Φάλαρις ἐπῆγε ³⁴⁾ κίν-

31) παρρησία] Male antea, παρρησία. Kust. Etiam in Ciz. παρρησία. Ibidem deinceps οὐδὲν pro οὐδενός. Kiess.

32) εἰλικρινῶς] In Ciz. εἰλικρινῶς. Kiess.

33) ἀπεργασάμενος] Ciz. ἀπεργασάμενον. Kiess.

patienter sustinuerit, quum magna auctoritate et ore libero in eum perorarit, qui capiti eius exitium minabatur; manifestum utique effecerit, grauissima quaeque mala, tanquam in nullo numero habenda, ipsum contempsisse. Idem de metu mortis iudicandum est, a quo illum penitus intactum fuisse apparet, utpote quum mortem sibi, quantum humanitus praeuideri potuit, proxime imminentem plane non curauerit, neque praesentissimae necis expectationi animum aduerterit. Extant autem etiam fortiora dictis facta eius, dum tyrannidem funditus deleuit, ipsumque tyrannum atrocissimas calamitates hominibus machinantem cohibuit, et Siciliam crudelissima dominatione liberauit. Ipsum autem tam praeclari facinoris auctorem extitisse, ipsa quoque Apollinis oracula indicio sint; utpote quibus praedictum est, tum demum Phalaridis dominatum corruiturum esse, quum cives meliores, magisque inter se concordēs facti essent: quales utique praesentia Pythagorae eiusque institutione et ductu facti sunt. Huius rei etiam certius argumentum a tempore desumi poterit: eodem enim die Phalaris Pythagorae et Abaridi capitis periculum

34) κίνδυνον θανάτου] In Ciz. et Arc. κίνδυνον περί θανάτου. De re ipsa vid. Bentl. in Resp. ad Boyl. p. 173. sq. Kiess.

δυνον θανάτου· καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῶν ἐπιβου-
 λευόντων ἀπεσφάγη. καὶ τὸ κατ' Ἐπιμενίδην
 222 δὲ τῶν αὐτῶν τούτων ἴδτω τεκμήριον. Ὡςπερ
 γὰρ Ἐπιμενίδης, ὁ Πυθαγόρου μαθητής, μέλ-
 λων 35) ὑπὸ τινῶν ἀναιρεῖσθαι, ἐπειδὴ τὰς
 Ἐριννύας ἐπεκαλέσατο καὶ τοὺς τιμωροὺς θε-
 ούς, ἐποίησε τοὺς ἐπιβουλεύοντας πάντας ἄρδην
 παρὰ ἑαυτοῖς ἀποσφαγῆναι· οὕτω δὴπου καὶ
 Πυθαγόρας ἐπαμύνων τοῖς ἀνθρώποις, κατὰ
 τὴν 36) τοῦ Ἡρακλέους δίκην καὶ ἀνδρείαν,
 τὸν ἐξυβρίζοντα καὶ πλημμελοῦντα εἰς τοὺς
 ἀνθρώπους, ἐπ' ὠφελεία τῶν ἀνθρώπων ἐκό-
 λασε καὶ θανάτῳ παρέδωκε δι' αὐτῶν τῶν
 χρησμῶν τοῦ Ἀπόλλωνος, οἷς ἦν 37) αὐτοφυῶς
 συνηρτημένος ἀπὸ τῆς ἐξ ἀρχῆς γενέσεως. τοῦ-
 το μὲν οὖν τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ τῆς ἀνδρείας
 κατόρθωμα 38) ἄχρις τοσοῦτου μνήμης ἡξιώ-
 223 καμεν. Ἄλλο δὲ τεκμήριον αὐτῆς ποιησώμεθα
 (181) τὴν σωτηρίαν τῆς ἐννόμου δόξης, δι' ἣν αὐτὸς
 τε μόνος τὰ δοκοῦντα ἑαυτῷ ἔπραττε καὶ τὰ
 ὑπὸ τοῦ ὀρθοῦ λόγου ὑπαγορευόμενα, μήτε
 39) ὑφ' ἡδονῆς, μήτε ὑπὸ πόνου, μήτε ὑπ' ἄλ-
 λου τινὸς πάθους ἢ κινδύνου μεθύστας ἀπ' αὐτῶν· οἳ τε ἐταῖροι αὐτοῦ. 40) πρὸ τοῦ τι
 παραβῆναι τῶν ὀρισθέντων ὑπ' αὐτοῦ ἡροῦντο

35) ὑπὸ τινῶν] In Ciz. ὑπὸ τινων. Ibidem deinceps
 περὶ ἑαυτοῖς. Kiess.

36) τοῦ Ἡρακλέους] In Ciz. deest τοῦ. Kiess.

37) αὐτοφυῶς συνηρτημένος] In Ciz. αὐτοφύως συνη-
 τημένως. Kiess.

intentavit, et ipse ab insidiatoribus interfectus est. Quin et ab Epimenide sumto indicio haec adstrui poterunt. Sicut enim ille, qui Pythagorae discipulus erat, quum quidam vitae eius manus violentas afferre vellent, Furiis diisque ultoribus inuocatis, effecit, ut insidiatores illi sese mutuis caedibus conficerent; ita sane et Pythagoras, Herculis ritu et virtute mortalibus opem ferens, illum, a quo homines proterve nefarieque habiti fuerant, morte puniuit: idque per ipsa Apollinis oracula, cum quibus illi a prima natiuitate naturalis quaedam coniunctio intercedebat. Et hactenus quidem praeclarum hoc eius facinus a nobis memoriae consecratum esto. Pergimus autem iam ad aliud fortitudinis eius argumentum; quod sartam tectamque conseruauerit sententiam, quae iuri et iustitiae conformis esset; iuxta quam et ipse solus, quae sibi videbantur, peregit; et ab iis, quae recta ratio dictabat, neque voluptate neque laboris molestia, neque ullis denique affectibus dimoueri se passus est. Sed et discipuli eius mortem obire maluerunt, quam vllum

38) ἄχρῃς τοσούτου] In Ciz. ἄχρη τοσαύτης. *Kiess.*

39) ὑφ' ἡδονῆς] In Ciz. et Par. ὑπὸ ἡδονῆς. Verba μήτε ὑπὸ πόνου in Ciz. desunt. *Kiess.*

40) πρὸ τοῦ τι παραβῆναι τῶν ὀρισθ.] Confer Nostrum supra initio huius capitis. *Kuss.*

ἀποθανεῖν· ἐν παντοδαπαῖς τε τύχαις ἐξετα-
ζόμενοι τὸ αὐτὸ ἦθος ἀδιάφορον διεφύλαττον·
ἐν μυρίαις τε συμφοραῖς γενόμενοι οὐδέποτε
ὑπ' αὐτῶν μετετράπησαν. ἦν δὲ καὶ ἀδιάλει-
πτος παρ' αὐτοῖς παράκλησις ⁴¹⁾ τὸ νόμῳ βοη-
θεῖν ἀεὶ καὶ ἀνομίᾳ πολεμεῖν, καὶ πρὸς
τὸ εἶργειν καὶ ἀπωθεῖσθαι τὴν τρυφήν, καὶ
συνεθίζεσθαι ἀπὸ γενετῆς σῶφρονι καὶ ἀνδρι-
²²⁴ κῶ βίῳ. ⁴²⁾ Ἦν δὲ τινα μέλη παρ' αὐτοῖς πρὸς
τὰ τῆς ψυχῆς πάθη πεποιημένα, πρὸς τε ἀθυ-
μίας καὶ δηγμούς, ἃ δὴ βοηθητικώτατα ἐπε-
γενόητο. καὶ πάλιν αὐ' ἕτερα πρὸς τε τὰς ὀρ-
γὰς καὶ πρὸς τοὺς θυμούς, δι' ὧν ἐπιτείνον-
τες αὐτὰ καὶ ἀνιέντες ⁴³⁾ ἄχρις τοῦ μετρίου,
σύμμετρα πρὸς ἀνδρείαν ἀπειργάζοντο. ἦν δὲ
καὶ τοῦτο μέγιστον εἰς γενναϊότητος ἔρμα, τὸ
⁽¹⁸²⁾ πεπειῶσθαι, ⁴⁴⁾ ὥς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρωπίνων
συμπτωμάτων ἀπροσδόκητον εἶναι παρὰ τοῖς
νοῦν ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντα προσδοκᾶν, ὧν μὴ
²²⁵ τυγχάνουσιν αὐτοὶ κύριοι ὄντες. Οὐ μὴν ἀλλ'
εἰ ποτε συμβαίῃ αὐτοῖς ἡ ὀργή, ἡ λύπη, ἡ
ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ⁴⁵⁾ ἐκποδὼν ἀπηλλάτ-
τοντο· καὶ καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος γενόμενος
ἐπειρᾶτο καταπέπτειν τε καὶ ἰατρεύειν τὸ πά-

41) τὸ νόμῳ βοηθεῖν] Ita recte Ciz. Confer section-
nes 100. et 171. In edd. Arger. et Kust. τῷ νόμῳ β.
Tam Ciz. ἀποθῆσθαι. Kiess.

42) Ἦν δὲ τινα μέλη παρ' αὐτ.] Haec leguntur etiam
supra, Num. 111. Kust.

43) ἄχρις] Ciz. et Arger. ἄχρι. Kiess.

eius placitum transgredi: variisque cum casibus colluctati hos mores incorruptos custodiuerunt, nec vnquam ab iis fecerunt diuortium, quamuis infinitis calamitatibus obruerentur. Erat etiam perpetua apud eos cohortatio, legi opem ferendam, et quicquid legi aduersatur, debellandum esse: itemque ad arcendum depellendumque luxum vitae sobriae et virili ab incunabulis assuescendum. Habebant etiam cantus quosdam ad sanandos animi affectus compositos, et contra tristitiam animique vulnera, veluti praesentissima remedia, excogitados; rursusque alios contra iram et animositatem, per quos affectus istos intendebant remittebantque, donec fortitudini congruos redderent. Hoc quoque maximum illis ad strenuitatem pondus addebat, quod persuasi essent, sapientes nihil eorum non expectare debere, quae homini accidere possunt, quaeque in eius potestate non sunt. Quodsi quandoque ira vel tristitia, vel aliud quidpiam huiusmodi alicui superuenisset, e medio se proripiebant, et pro se quisque sine arbitris affectum illum digerere et sanare strenue co-

44) ὥς οὐδὲν δεῖ τῶν ἀνθρ. συμπτ.] Pulchrum hoc praeceptum traditur etiam supra, Num. 196. *Kust.*

45) ἐκποδῶν] Ita recte Ciz. In edd. Arcer. et Kust. ἐκποδῶν. *Kiess.*

θος ἀνδρικῶς. 46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τὰ μαθήματα καὶ ἐπιτηδεύματα ἐπιδιόκονον, καὶ αἱ τῆς ἐμφύτου πᾶσιν ἀκρασίας τε καὶ πλεονεξίας βάσανοι, ποικιλώταται τε κοιλίαι καὶ ἀνακοπαί, πυρὶ καὶ σιδήρῳ συντιλούμεναι ἀπαραιτήτως, καὶ οὔτε πόνων, οὔτε καρτερίας 47) οὐδεμιᾶς φειδόμεναι. εἰς τοῦτο μὲν γὰρ ἀποχὴ ἐμψύχων ὑπάντων, καὶ προσέτι βρωμάτων τινῶν 48) ἡσκαίτο γενναίως· τοῦτο δὲ ἐχεμυθία τε καὶ παντελὴς σιωπὴ πρὸς τὴν γλώσσης κρατεῖν συνασκοῦσα, ἐπὶ ἔτη πολλὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν ἐγύμναζεν· ἥ τε σύντονος 49) καὶ ἀδιάπνευστος περὶ τὰ δυσληπτύτατα τῶν
 226 θεωρημάτων ἐξέτασις τε καὶ ἀνάληψις. Διὰ ταῦτα δὲ 50) αἰοινία, καὶ ὀλιγοσιτία καὶ ὀλιγοῦπνία, δόξης τε καὶ πλούτου καὶ τῶν ὁμοίων (183) ἀνεπιτήδευτος καταφρόνησις. καὶ ταῦτα πάντα εἰς ἀνδρείαν αὐτοῖς συνέτεινεν. 51) οἰκτιρῶν δὲ καὶ δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιοῦτων εἶργεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐκείνους φασί. ἀπείχοντο δὲ καὶ δεισέων καὶ ἰκετιῶν καὶ πάσης τῆς τοιαύτης ἀνελευθέρου θωπείας, ἀνάνδρου καὶ ταπεινῆς οὔσης. τῆς δὲ αὐτῆς

46) ἦν δὲ γενικὸν αὐτῶν καὶ τὸ περὶ τ.] Cum toto hoc loco confer Nostrum supra Cap. XVI. vbi eadem habentur. Kust. In Ciz. ἦν δὲ καὶ γεν. αὐτ. Kiess.

47) οὐδεμιᾶς] In Ciz. οὐδεμίας. Ibidem deinceps, ut edit. Arc., ante τοῦτο μὲν deest εἰς. Kiess.

48) ἡσκαίτο] In edd. Arc. et Kust. ἡσκαίτο. Kiess.

49) καὶ ἀδιάπνευστος] Vide Nos supra ad Num. 183. vbi eadem occurrunt. Kust.

nabatur. Generatim quoque illis compete-
bat laboriosa in disciplinis et studiis diligen-
tia, et innatae omnibus incontinentiae ava-
ritiaeque cruciamenta, diuersissimaeque ca-
stigationes, et sufflamina igne ferroque in-
exorabili seueritate peracta: idque nullo
laboris aut patientiae dilectu: hinc enim
abstinentia ab omnibus animalibus, et ab
aliis etiam quibusdam cibis strenue exerce-
batur; illinc sermonis prohibitio et omni-
modum silentium, tanquam meditentá ad
linguam coercendam, per complures annos
eorum fortitudinem exercitam habebant: vti
et intenta et continua peruestigatio et ru-
minatio difficillimarum speculationum; et
propter ista cibi somnique parsimonia; item-
que gloriae, diuitiarum, similiumque inaf-
fectatus contemptus: quibus omnibus illi se
ad fortitudinem acuebant. Asserunt prae-
terea, viros illos lamenta, et ploratus, et
id genus omnia procul habuisse: abstinebant
etiam ab obsecrationibus, supplicationibus,
omnique illiberali adulatione, tanquam ef-
foeminata et humili. Ad hanc morum spe-

50) ἀουρία] Ciz. vt solet in hoc verbo, ἀουρία. Ibi-
dem cum Arc. φρόνησις pro καταφρόνησις. Pro ταῦτα,
quod sequitur, Scaliger legit τοιαῦτα. Kiess.

51) οἰκτιρὼν δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἄνδρας ἐκείνους] Sunt
verba Aristoxeni: vt ipse Iamblichus testatur infra,
Num. 233. Kust.

ιδέας τῶν ἡθῶν θετέον καὶ ὅτι ⁵²⁾ τὰ κυριώ-
 τατα καὶ συνεκτικώτατα τῶν ἐν αὐτῇ δογμα-
 των ἀπόρρητα ἐν ἑαυτοῖς διεφύλαττον ἅπαντες
 αἰ, μετὰ ἀκριβοῦς ἐχεμυθίας πρὸς τοὺς ἐξω-
 τερικοὺς ἀνέκφορα διατηροῦντες ⁵³⁾ καὶ ἀγρά-
 φως ἐν μνήμῃ τοῖς διαδόχοις, ὥσπερ μυστήρια
 227 ⁵⁴⁾ θεῶν μεταπαραδιδόντες. Διόπερ οὐδὲν ἐξι-
 φοίτησε τῶν τε λόγου ἀξίων, μέχρι πολλοῦ δὲ
 διδασκόμενά τε καὶ μανθανόμενα ἐντὸς τοί-
 χων μόνον ἐγνωρίζετο. ⁵⁵⁾ ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων,
 καὶ, ὡς εἰπεῖν, βεβήλων, εἰ καὶ ποτε τύχοι,
 διὰ συμβόλων ἀλλήλοις ⁵⁶⁾ οἱ ἄνδρες ἡνίκτον-
 το, ὧν ἵχνος ἐστὶ νῦν, ἃ περιφέρονται τὰ
 θρυλλούμενα· οἷον, πῦρ μαχαίρα μὴ σκά-
 λευε· καὶ τὰ τοιαῦτα σύμβολα· ἅπερ ψιλῇ
 μὲν τῇ φράσει γραῶδεσιν ὑποθήκαις ἔοικε·
 διαπτυσσόμενα δὲ θανυμαστὴν τινα καὶ σεμνήν
 228 ὠφέλειαν παρέχεται τοῖς μεταλαβοῦσι. Μίγι-
 στον δὲ πάντων πρὸς ἀνδρείαν παράγγελμά
 (184) ἐστὶ τὸ σκοπὸν προθέσθαι τὸν κυριώτατον,
⁵⁷⁾ ῥύσασθαι καὶ ἐλευθερῶσαι τῶν τοσούτων
 εἰργμῶν καὶ συνδέσεων τὸν κατεχόμενον ἐκ
 βρεφῶν νοῦν, οὗ χωρὶς ὑγιὲς οὐδὲν ἂν τις οὐ-

52) τὰ κυριώτατα] Conf. Rittershus. ad Porphyg. p. 22.
 Kiess.

53) καὶ ἀγράφως] Ciz. ἐγγράφως sine καὶ. Kiess.

54) Θεῶν μεταπαραδιδόντες] Pat. παρὰ μεταδιδόντι;
 Idem deinde οὐδένα pro οὐδέν. Tum Ciz. post πολλοῖς
 omittit δέ. Kiess.

55) ἐπὶ δὲ τῶν θυραίων] Confer Nostrium supra, Num.
 104. Kust.

ciem quoque referendum est, quod praecipua dogmata, quibus disciplina eorum continebatur, inter arcana sua omnes summo silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent, eaque sine scriptura, soli memoriae commissa, ac si deorum mysteria essent, ad successores trans mittebant. Vnde etiam evenit, ut nihil eorum commemoratione dignum in publicum emanarit, quamvis satis longo tempore docerentur, nec deessent, qui discerent; sed id quidem intra priuatos tantum parietes: si vero res ita ferret, ut extranei, et, ut ita loquar, profani adessent, per symbola inter se agebant aenigmatum modo: exempli gratia, Ignem gladio ne fodito, et similia: quae nuda phrasi anilibus monitis affinia videntur; explicata vero in admirabilem seriumque vsum ab intelligentibus adhiberi possunt. Omnium autem maximum ad fortitudinem incitamentum est, quod sibi primarium hunc scopum propositum habeant, ut a carcere et vinculis, quibus ab incunabulis constricta tenetur, eruant, atque in libertatem asserant mentem; sine qua nemo quisquam

56) οἱ ἄνδρες] In Cis. deest οἱ. In eodem deinceps, ut in Arc. editione, legitur ὁ περιέφορται. Kiess.

57) φύσασθαι καὶ ἐλευθερώσασθαι τ.] Haec etiam leguntur apud Porphyrium, Num. 46. Kust. Tum Cis. εἰγμῶν pro εἰγγμῶν. Kiess.

δὲ ἀληθὲς τοπαράπαν ἐκμάθοι, οὐδ' ἂν κατί-
 δοι, 58) δι' ἧς τινος οὖν ἐνεργῶν αἰσθησεως
 59) Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ
 πάντ' ἀκούει· τ' ἄλλα δὲ καὶ κωφὰ καὶ
 τυφλά. δεύτερον δὲ τὸ ὑπερσπουδάζειν 60) δια-
 καθαρθέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποικίλως ἐπιτη-
 δειωθέντι διὰ τῶν μαθηματικῶν ὀργασμῶν,
 τὸ τηνικάδε τῶν ὀνησιφόρων τι καὶ θείων ἐν-
 τιθέναι καὶ μεταδιδόναι, ὥς μήτε τῶν σωμά-
 των ἀγιστάμενον ἀποδειλιᾶν, μήτε πρὸς τὰ
 ἀσώματα προσαγόμενον ὑπὸ τῆς λαμπροτάτης
 αὐτῶν μαρμαρυγῆς ἀποστρέφεσθαι τὰ ὄμματα,
 61) μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχὴν
 παθημάτων, καὶ προσπερονώντων ἐπιστρέφε-
 (185) σθαι. ὅλως δὲ ἀδάμαστον εἶναι πρὸς πάντα
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ παθήματα. ἡ γὰρ
 διὰ τούτων πάντων γυμνασία καὶ ἄνοδος τῆς
 τελειοτάτης ἀνδρείας ἦν ἐπιτιδεύσις. τοσαῦτα

58) δι' ἧς τινος οὖν] Sic recte MS. pro δι' ἧς τὸ νοοῖν,
 quod Arcerio fraudi fuit. Kust.

59) Νοῦς γὰρ κατ' αὐτοὺς πάνθ' ὁρῇ καὶ πάντ' ἀκ.]
 Erat dictum Epicharmi, vt testantur Tzetzes Chil. XII.
 vers. 440. Plutarchus, Tom. II. pag. 99. Maximus
 Tyr. Dissert. I. et alii. Caeterum, pro ὁρῇ, vt recte
 est in MS., Arcerius intempestive corripiebat, ὁρᾶ:
 ignorans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi, qui
 Dorica dialecto vsus est. Kust. Ciz., vt solet, τᾶλλα.
 Kiess.

60) διακαθαρθέντι — ἐπιτηδειωθέντι] Sic recte MS.
 At prior Edit. vitiose, διακαθαρθέν τι, et ἐπιτηδευ-
 θέντων. Kust.

61) μήτε προσηλούντων τῷ σώματι τὴν ψυχ.] Alludin

δὲ ἀληθὲς; τοπαρέαν ἐκμάδοι, οἷον
δοι, 58) δὲ ἡ; τινος οὖν ἐνέργων
59) Νοῦς γὰρ καὶ αὐτοὺς πᾶν ὅτι
πάντ' ἀκούει; τ' ἄλλα δὲ καὶ κω-
τυγλά. δεύτερον δὲ τὸ ὑπερσυνέχον
καθαρθέντι λοιπὸν αὐτῷ καὶ ποιῶν
διδόντι διὰ τῶν μειζησιακῶν ἔργων
τὸ τηλικαύδε τῶν ὀνησιφόρων τι καὶ
τιθέναι καὶ μεταδιδόναι, ὥς μὴ τῶν
τῶν ἀριστιμέμενον ἀποδεικνύν, μὴ τῶν
ἀσώματ' ἀποσπόμενον ἐν τῇ, ὡς
αὐτῶν μαρμαρυγῇ; ἀποσπόμενον ἐν τῇ
61) μὴτε προσελόντων τῷ σώματι τῇ
παθημάτων, καὶ προσελόντων τῷ
(135) σώματι. ὅλως δὲ ἀδύνατον εἶναι τῶν
γενεσιουργῶν καὶ καταστροφῶν τῶν
διὰ τούτων πάντων γενέσθαι καὶ εἶναι τῇ
τελειότητι; ἀδύνατον; ἢ εὐνοίας; τοῦ

58) δὲ ἡ; τινος οὖν] Sic recte MS. pro ἡ; τινος
quod Arcerio trandi fuit. Kust.

59) Νοῦς γὰρ καὶ αὐτοὺς πᾶν ὅτι καὶ τῶν
Erat dictum Epicharmi, ut testatur Iacobi
vers. 440. Plutarchus, Tom. II. pag. 99. K.
Tyr. Dissert. I. et alii. Caeterum, pro ὅτι. πᾶν
est in MS., Arcerius incompertum corrigens
ignotans scilicet, dictum hoc esse Epicharmi
Dorica dialecto vsus est. Kust. Cit. et notat
Kiess.

60) διακαθαρθέντι — ἐπιτηδεύοντι] Sic recte
At prior Edit. vitiose, διακαθαρθέντι, et
ἐπιτηδεύοντι. Kust.

61) μὴτε προσελόντων τῷ σώματι τῇ φρενὶ] Sic

sani aliquid verique siue didicerit, siue vi-
derit, quocunque denique sensu vtatur:
nam mens, iuxta illos, cuncta cernit, cuncta-
que audit; surda, coeca cetera. Secundis au-
tem curis id agendum censebant, vt mens
illa sacris disciplinarum studiis deinceps ex-
purgetur, meliorque reddatur, atque sic
demum eidem vtilia et diuina infundantur
communicenturque: ne vel a corpore rece-
dere timeat, vel ad incorporea accedens
prae splendore illorum fulgentissimo oculos
auertat, aut ad passiones, siue affectus, qui
animam corpori, veluti quibusdam clauis
fibulisque affixam tenent, conuertatur; sed
aduersus omnia, quae generationi subser-
uiunt, itemque aduersus affectus, qui nos
in terram detrahunt, tota persistat indomi-
ta. Per istos quippe gradus enitens exer-
citatio, et ad superiora reditus, perfectissi-
mae fortitudinis studium erat. Et haec no-

Iamblichus ad illud Platonis in *Phaedone*, pag. 387.
B. Edit. Lugdun. (pag. 119. Ed. Heindorf. K.)
Ἐκείνη ἡδονὴ καὶ λύπη, ὥστε ἡλὸν ἔχουσα, προσελὼ αὐ-
τὴν πρὸς τὸ σῶμα καὶ προσπερὼν; quem locum adducit
etiam Iamblichus noster in *Protreptico*, cap. XIII.
pag. 80. (p. 202. edit. nostr. K.). Vide etiam Nice-
phorum ad Synesium de *Inimicitis*, pag. 357. qui
eundem locum Platonis adducit et Synesium eodem
alludere docet. Obiter hic Lectorem monemus, Hen-
ricum Stephanum in *Thesouro* (Tom. III. Col. 162.
vbi de προσπερὼν; agit), ab aliis procul dubio dece-
ptum, tradere, locum hunc Platonis exstare in *Phae-
dro*, cum, vt diximus, in *Phaedone* occurrat. Kust.

καὶ περὶ τῆς ἀνδρείας ἡμῖν τεκμήρια κείσθαι
περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων
ἀνδρῶν.

Κ Ε Φ. λγ'.

229 Φιλίαν ¹⁾ δὲ διαφανέστατα πάντων πρὸς
ἅπαντας Πυθαγόρας παρέδωκε· θεῶν μὲν πρὸς
ἀνθρώπους δι' εὐσεβείας καὶ ἐπιστημονικῆς
θεραπεύσεως· δογματικῶν δὲ πρὸς ἄλληλα καὶ κα-
θόλου ψυχῆς πρὸς σῶμα, λογιστικοῦ τε πρὸς
τὰ τοῦ ἀλόγου εἶδη διὰ φιλοσοφίας καὶ τῆς
κατ' αὐτὴν θεωρίας· ἀνθρώπων δὲ πρὸς ἀλλή-
λους, πολιτῶν μὲν διὰ νομιμότητος ὑγιοῦς,
ἑτεροφύλων δὲ διὰ φυσιολογίας ὀρθῆς· ἀνδρὸς
δὲ πρὸς γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀδελφοὺς καὶ οἰ-
κείους διὰ κοινωνίας ἀδιαστροφῶν· συλλήβδην
δὲ πάντων πρὸς ἅπαντας καὶ προσέτι τῶν ἀλό-
γων ζώων τινὰ διὰ δικαιοσύνης καὶ φυσικῆς
ἐπιπλοκῆς καὶ κοινότητος· σώματος δὲ καθ'
(186) ἑαυτὸ θνητοῦ καὶ τῶν ²⁾ ἐγκεκρυμμένων αὐτῶ
ἐναντίων δυνάμεων εἰρήνευσίν τε καὶ ³⁾ συμ-
βιβασμὸν δι' ὑγείας καὶ τῆς εἰς ταύτην διαί-
της καὶ σωφροσύνης, κατὰ μίμησιν τῆς ἐν τοῖς
230 κοσμικοῖς στοιχείοις εὐετηρίας. Ἐν πᾶσι δὴ
τούτοις ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κατὰ σύλληψιν

1) Φιλίαν δὲ διαφανέστατα πάντ.] Totus hic locus ve-
quo ad finem Numeri huius legitur etiam supra,
Cap. XVI. Kust.

2) ἐγκεκρυμμένων] Sic rescripsi pro ἐκκεκρυμμένων, au-
thoritate ipsius Iamblichi supra, Cap. XVI. Kust.
Etiam Ciz. ἐκκεκρυμμένων. Kiess.

bis etiam hactenus de Pythagorae et Pythagoreorum fortitudine proposita indicia sunt.

C A P. XXXIII.

Amicitiam vero praeclare tradidit Pythagoras, et quidem erga omnes omnium, siue deorum cum hominibus per pietatem cultumque cum scientia coniunctum, siue dogmatum inter se, et in vniuersum animae cum corpore, partisque rationalis cum irrationali per philosophiam eiusque speculationes, vel hominum secum inuicem, ciuium puta, per sanam legislationem, peregrinorum per rectam rerum naturalium doctrinam: mariti vero cum vxore, aut liberis, aut fratribus, aut necessariis, per communionem indistortam: et, vt summatim dicam, cum omnibus omnium, animalium etiam irrationabilium, per iustitiam et naturalem necessitudinem societatemque: denique latentium in corpore per se mortali, et contrariarum facultatum pacificationem et conciliationem, per sanitatem, huicque congruum victum et temperantiam, salubri mundanorum elementorum statui similem. Haec omnia sigillatim ad idem amicitiae

5) συμβιβασμὸν] De verbo συμβιβάζειν multa collegit Rudolph. ad Ocellum, pag. 277. sqq. Kiess.

τοῦ τῆς φιλίας ὀνόματος ὄντος 4) εὐρετῆς καὶ νομοθέτης ὁμολογουμένως Πυθαγόρας ἐγένετο καὶ οὕτω θαυμαστὴν φιλίαν παρέδωκε τοῖς χρωμένοις, ὥστε ἔτι καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς λέγειν ἐπὶ τῶν σφοδρότερον 5) εὐνοούντων ἑαυτοῖς, ὅτι τῶν Πυθαγορείων εἰσὶ. δεῖ δὴ καὶ περὶ τούτων τὴν Πυθαγόρου παιδείαν παραθέσθαι, καὶ τὰ παραγγέλματα, οἷς ἐχρῆτο πρὸς τοὺς αὐτοῦ γνωρίμους. παρεκκελεύοντο οὖν οἱ ἄνδρες οὗτοι 6) ἐκ φιλίας ἀληθινῆς, ἔξαιρεῖν ἀγῶνά τε καὶ φιλονεικίαν, μάλιστα μὲν ἐκ πάσης, εἰ δυνατόν· εἰ δὲ μὴ, ἔκ γε τῆς πατρικῆς καὶ καθόλου ἐκ τῆς πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους· ὡσαύτως δὲ καὶ ἐκ τῆς πρὸς τοὺς εὐεργέτας. τὸ γὰρ διαγωνίζεσθαι ἢ 7) διαφιλονεικεῖν πρὸς τοὺς τοιοῦτους ἐμπεδούσης ὀργῆς, ἢ ἄλλου τινὸς τοιοῦτου πάθους, 8) οἱ σωτήριον τῆς ὑπαρχούσης φιλίας. Ἐφασαν δὲ δεῖν ὡς ἐλαχίστας ἀμυχὰς τε καὶ ἐλκῶσεις εἰ ταῖς φιλίαις ἐγγίνεσθαι. 9) τοῦτο δὲ γίνεσθαι, ἔὰν ἐπίστανται εἶκειν καὶ κρατεῖν ὀργῆς ἀμφοτέρωθεν, μᾶλλον μὲν τοι ὁ νεώτερός τε καὶ τῶν εἰρημένων τάξεων ἔχων ἡνδῆποτε. τὰς ἐπαγορθώσεις τε καὶ νομθετίσεις, ἃς δὴ παι-

4) εὐρετῆς] Ciz. ἀρετῆς. Kiese.

5) εὐνοούντων] Ex MS. pro ἐννοούντων. Kust.

6) ἐκ φιλίας ἀληθινῆς ἔξαιρ. — κακίαν μεγάλην τε καὶ ἀρεπ.] Haec omnia leguntur etiam supra, Cap. XXII. Kust. Antea Ciz. παρεκκελεύοντο δέ. Kiese.

nomen, velut compendio ad vnum caput reuocata, omnium confessione inuenit et sanciuit Pythagoras. Isque tam admirabilem inter familiares suos amicitiam introduxit, vt etiamnum ii, quos arctior beneuolentia sociauit, dici vulgo soleant esse e numero Pythagoreorum. Proponenda igitur erit horum etiam institutio, vna cum praeceptis quae suis discipulis praescripsit. Iubebant igitur hi viri certamen et contentionis studium remouere ab omni in vniuersum amicitia, si fieri possit; si non, saltem ab ea, quae nobis cum parentibus, et in genere cum senioribus aut cum benefactoribus intercedit. Nam cum hisce decertare atque contendere, ira vel alio vehementiore affectu accedente, contractam amicitiam perennare non sinit: in qua iuxta illorum monitum quam minimum cicatricum et exulcerationum esse debet. Hoc autem aiunt fieri posse, si vterque amicorum inuicem cedere, iramque comprimere sciuerit: inprimis iunior, et qui aliquo ex ante dictis loco, vel ordine positus est. Emendationes et castigationes, quas *paedartases* nominabant,

7) *διαφιλονεικεῖν*] Ita recte Ciz. In Kust. *διαφιλονεικῖν*. Kiess.

8) *οὐ σωτήριον*] Ciz. *καὶ οὐ σωτήρ*. Kiess.

9) *τοῦτο δὲ γίνεσθαι*] Haec verba desunt in cod. Ciz. ut in Arcerii editione. Kiess.

δαρτάσεις ἐκάλουν ἐκεῖνοι, μετὰ πολλῆς εὐ-
 φημίας τε καὶ εὐλαβείας ὥντο δεῖν γενέσθαι
 παρὰ τῶν πρεσβυτέρων τοῖς νεωτέροις, καὶ
 πολὺ ἐμφαίνεσθαι ἐν τοῖς νουθετοῦσι τὸ κη-
 δεμονικόν τε καὶ οἰκεῖον. ¹⁰⁾ οὕτω γὰρ εὐ-
 σχήμονά τε γίνεσθαι, καὶ ὠφέλιμον τὴν νου-
¹¹⁾ θέτησιν. Ἐκ φιλίας μηδέποτε ἐξαίρειν πίστιν,
 μήτε παίζοντας, μήτε σπουδάζοντας· οὐ γὰρ
 ἔτι ῥάδιον εἶναι διυγῆναι τὴν ὑπάρχουσαν
 φιλίαν, ὅταν ἅπαξ ἐμπέσῃ τὸ ψεῦδος εἰς τὰ
 τῶν φασκόντων φίλων εἶναι ἥθη. φιλίαν μὴ
 ἀπογνῶσκειν ἀτυχίας ἕνεκα, ἢ ἄλλης τινὸς
 ἀδυναμίας τῶν εἰς τὸν βίον ἐμπίπτουσῶν· ἀλ-
 λὰ μόνην εἶναι δόκιμον ἀπόγνωσιν φίλου τε
 καὶ φιλίας τὴν γινομένην διὰ κακίαν μεγάλην
 τε καὶ ¹²⁾ ἀνεπανόρθωτον. ἔχθραν ἐκόντα μὲν
 μηδέποτε ¹³⁾ αἰρεῖσθαι πρὸς τοὺς μὴ τελείως
 κακοὺς· ἀρίμενον δὲ μένειν εὐγενῶς ἐν τῇ
 διαπολεμεῖν, ἂν μὴ μεταπέσῃ τὸ ἥθος τοῦ
 διαφερομένου, καὶ προσγένηται ¹⁴⁾ εὐγνωμο-
 σύνη. πολεμεῖν δὲ μὴ λόγῳ, ἀλλὰ τοῖς ἔργοις·
 νόμιμον δὲ εἶναι καὶ ὅσιον τὸν πόλεμον, καὶ
 ὡς ἄνθρωπος ἀνθρώπῳ παλεμήσειεν. αἴτιον
 μηδέποτε γίνεσθαι εἰς δύναμιν διαφορᾶς·

¹⁰⁾ οὕτω γὰρ] Ciz. οὔτε γὰρ. Kiess.

¹¹⁾ ἀνεπανόρθωτον] Sic recte MS. pro ἐπανόρθωτον.
 Kust. Antea in Ciz. deest μεγάλην. Kiess.

¹²⁾ αἰρεῖσθαι] In Arc. edit. est ὠρεῖσθαι, quod Scaliger mutat in ὠρεῖσθαι. Idem vir doctus deinceps pro
 τιμίους, quod vulgo legitur, recte scribit τελίους,
 quod recepit Kiess.

multa cum verborum clementia cautioneque a senioribus erga iuniores fieri debere existimabant; plurimumque sollicitudinis affectusque ex parte corripientium prominere: ita enim castigationem decoram valemque fore. Nunquam ab amicitia fidem neque per iocum neque serio remouendam esse: non enim facile amicitiam saluam nanere, quum semel mendacium in mores eorum, qui se amicos iactant, se insinuauerit. Amicitiam non esse reprobendam propter infortunium, vel aliam quandam infirmitatem, quae rebus humanis interuenit; sed vnicam, quae quidem probabilis sit, amici et amicitiae reiciendae causam esse eam, quae a maiori quadam et inemendabili malitia proficiscitur. Inimicitiam vltro non esse suscipiendam contra eos qui non sunt plane improbi: si autem semel suscepta fuerit, obfirmandum animum, strenueque decertandum, nisi mores mutauerit aduersarius et ad bonam mentem redierit. Certandum autem non verbis, sed factis: hoc autem legitimum, sanctumque et tale bellum esse, quali hominem cum homine decertare fas sit: nunquam dissidio, quantum in nobis est, occasionem dandam esse; sed, quam

15) εὐγνωμοσύνη] In Ciz. συγγνωμοσύνη. Paulo post
malum τοῦτον τὸν πόλεμον. Kiese.

(188) ¹⁴⁾ εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν, ὡς οἶόν
 233 τε μάλιστα. Ἐν -η μελλούσῃ ἀληθινῇ ἔσεσθαι
 φιλία ὡς πλεῖστα δεῖν ἔγασαν εἶναι τὰ ὀρι-
 σμένα καὶ κνομισμένα· καλῶς δὲ ¹⁵⁾ ταῦτα
 δεῖν εἶναι κεκριμένα, καὶ μὴ εἰκῇ, καὶ ὅσα
 καὶ ἐν ἔθους ἕκαστον ¹⁶⁾ κατακεχωρισμένα, ὅ-
 πως μήτε ὁμιλία μηδεμία ὀλιγώρως τε καὶ εἰ-
 κῇ γίνηται, ἀλλὰ μετ' αἰδοῦς τε ¹⁷⁾ καὶ συν-
 νοίας καὶ τάξεως ὀρθῆς· μήτε πάθος ἐγείρηται
 μηδὲ εἰκῇ καὶ φεύλως καὶ ἡμαρτημένως, οἶον
 ἐπιθυμία ἢ ὀργή. ¹⁸⁾ ὁ αὐτός τε λόγος καὶ
 κατὰ τῶν λειπομένων παιδῶν τε καὶ διατέ-
 λων. ἀλλὰ μὴν τεκμήραιτο ἂν τις καὶ περὶ
 τοῦ μὴ παρέργως αὐτὸν τὰς ἀλλοτριίας ἐκκλί-
 νειν φιλίας, ἀλλὰ καὶ πάνυ σπουδαίως περι-
 κάμπτειν αὐτάς καὶ φυλάττεσθαι, καὶ περὶ
 τοῦδε μέχρι πολλῶν γενεῶν τὸ φιλικὸν πρὸς
 ἀλλήλους ¹⁹⁾ ἀνένδοτον διατηρηκέναι, ἕκ τε
 ὧν Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ²⁰⁾ Πυθαγόρικου

14) εὐλαβεῖσθαι ταύτην τὴν ἀρχήν] Scribendum videtur
 est, ἀλλ' εὐλαβεῖσθαι ταύτης τὴν ἀρχήν. Kust. Mini-
 me. Verte τὴν ἀρχήν, omnino. Kiess.

15) ταῦτα δεῖν εἶναι] In Ciz. et Arc. deest δεῖν. Kiess.

16) κατακεχωρισμένα] In Ciz. et Arc. κατακεχωρισμένην
 δεῖν εἶναι. Ibidem deinceps εἰκῇ γίνεσθαι. Etiam Pat.
 γίνεσθαι. Sed iam Scalig. scripsit γίνηται. Kiess.

17) καὶ συννοίας] Legendum puto, καὶ νουσίας. Kust.
 Nemo, opinor, Kustero obediet. Malim autem ver-
 tere cum cogitatione, quam cum Obrechtio cum prae-
 senti animo. Ciz. φεύλης pro φεύλως. Kiess.

18) ὁ αὐτός τε] Ciz. pro τε habet δέ. Idem ἀλλὰ μὴ
 pro ἀλλὰ μὴν. Kiess.

maxime quisque potest, rixae huiusmodi principiis obstandum. In amicitia, quae vera sinceraque futura est, quam plurima debere esse definita, suisque legibus circumscripta, et, ut decet, distincta; ac providendum, ne quid temere fiat; sed ut omnia consuetudine quadam ita ordinata sint, ut nullum colloquium obiter et perfunctorie instituat; sed cum pudore, cum praesenti animo et bono ordine: neque temere, leviter, et vitiose ullus excitetur affectus; exempli gratia, cupiditas aut ira: quod et de ceteris passionibus animique dispositionibus habendum. Eos vero non obiter, sed summo studio declinauisse et cauuisse peregrinas amicitias, et propterea mutuum inter se amorem per plura secula illibatum conservasse; ex iis quoque colligi poterit, quae Aristoxenus in libro *de vita Pythagorica* se

19) ἀνένδοτον] Ex MS. pro ἀνένδοτος, quod prior Edit. habet. Kust. Scaliger emendabat ἀνενδότως. Usque ad verba ἀνένδοτον διατετηρημένας pertinet locus Nicomachi, ut patet e Porphy. V. P. §. 59. Conf. Mahne, p. 35. Ceterum pro μὴ παρέργως αὐτὸν legere malim μὴ παρέργως αὐτοῦς, quum sermo sit de Pythagoreis. Item pro ἐκ τῶν ὧν potius scribendum erit aut ἐκ γὰρ ὧν, aut ἐξ ὧν. Kiess.

20) Πυθαγορικῶ] „Ionsius de Script. Hist. Philos. I. 14. pro Πυθαγορικῶ legit Πυθαγόρεον; qua correctione non opus esse credo; quippe in illo Aristoxeni libro non tantum Pythagorae, sed etiam Pythagoreorum res contentae fuisse videntur. Eadem est ratio in inscriptione operis Iamblichei, ut iam monuit Kust.“ Mahne, p. 35.

βίου αὐτὸς διακηκοέναι φησὶ Διονυσίου τοῦ
 Σικελίας τυράννου, ὅτε ἐκπεσὼν τῆς μοναρχίας
 234 χάρις γράμματα ἐν Κορίνθῳ ἐδίδασκεν. Φησὶ
 γὰρ οὕτως ὁ Ἀριστοῦξενος· 21) Οἰκτῶν δὲ καὶ
 (189) δακρύων καὶ πάντων τῶν τοιούτων εἰργασθαι
 τοὺς ἄνδρας ἐκείνους, ὡς ἐνδέχεται μάλιστα.
 ὁ αὐτὸς δὲ λόγος καὶ περὶ θωπείας καὶ δειρ-
 σεως καὶ 22) λιτανείας καὶ πάντων τῶν τοιού-
 των. Διονύσιος οὖν ἐκπεσὼν τῆς τυραννίδος,
 ἀφικόμενος εἰς Κόρινθον, πολλάκις ἡμῖν διη-
 γεῖτο 23) τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ
 Δάμωνα τοὺς Πυθαγορείους. ἦν δὲ ταῦτα τὰ
 περὶ τὴν τοῦ θανάτου γενομένην ἐγγύην. ὁ δὲ
 τρόπος τῆς ἐγγυήσεως 24) τοιόσδε τις ἦν. τινὰς
 ἔφη τῶν 25) περὶ αὐτὸν διατριβόντων, οἱ πολ-
 λάκις ἐποιοῦντο μνεΐαν τῶν Πυθαγορείων δια-
 σύροντες καὶ 26) διαμωκόμενοι καὶ ἀλαζόνα;
 ἀποκαλοῦντες αὐτοὺς καὶ λέγοντες, ὅτι ἐκκο-
 πείη ἂν αὐτῶν ἢ τε σεμνότης αὕτη καὶ ἡ
 προσποίητος πίστις καὶ ἡ ἀπάθεια, εἰ τι;

21) Οἰκτῶν δὲ καὶ δακρ. — τοὺς ἄνδρας ἐκείνους] Haec leguntur etiam supra, Num. 226. Kust. Et Num. 196. Kiess.

22) λιτανείας] Ita Pat. Ceteri λιτανίας. Kiess.

23) τὰ περὶ τῶν κατὰ Φιντίαν τε καὶ Δάμωνα] Historiam hanc, quam Iamblichus alique scriptores de Damone et Phintia; Polyacnus *Strategem.* Lib. V. Sect. 22. de Euephanto et Eucrito; Hyginus vers. *Fabula* CCLVII. de Moero et Selinuntio referunt. Praeterea notandum, Valer. Max. Lib. IV. Cap. VII. *Pythiam* vocare, qui Iamblichio Nostro, aliisque *Phintias* dicitur. Kust. Hic auctōribus adde C.

ex Dionysio Siciliae tyranno, quum literas Corinthi doceret, audiuisse refert. Sic autem loquitur Aristoxenus: Abstinebant autem a luctu et a lacrymis, omnibusque id genus, quantum humanitus fieri poterat, viri isti: itemque ab adulando, precando, supplicando, cunctisque huiusmodi. Dionysius itaque tyrannide exutus et Corinthum profectus saepe nobis de Phintia et Damone Pythagoreis referebat, alterum alterius vadem in capitali causa hunc in modum factum esse. Quidam, inquiebat, ex aulicis, iniecta saepius Pythagoreorum mentione, cauillis eos sannisque traducebant: iactabundos quippe appellitabant, et gravitatem illam simulatamque fidem et affectuum vacuitatem facile elisum iri affirma-

de Offic. III. 10. Diod. Sic. in Exc. p. 554. Lactant. V. 17. Porphy. sect. 60. et ad eum Rittershus. Neque praetereundus est A. G. Lange in: N. teutsch. Merkur. 1808. 3. St. p. 183. — In Ciz. et Arc. edit. deest τὰ. *Kiess.*

24) τοῖόςδε τις ἦν] In accentu variant. Nam Kust. τοῖόςδε τις ἦν, Arc. τοῖόςδε τις ἦν, Ciz. τοῖόςδῃ τις ἦν. Deinceps pro τινὰς ἔφη Par. habet τινὲς ἔφη, Ciz. τινὰ ἔφη. Locus haud dubie corruptus aut sic scribendus est: τινὰς ἔφη εἶναι — aut sic: τινὲς, ἔφη — διατριβόντων πολλάνικς, etc. omisso οἱ ante πολλάνικς. *Kiess.*

25) περὶ αὐτὸν] Ciz. περὶ αὐτῶν. *Kiess.*

26) διαμωχόμενοι] Arc. διαμωχόμενοι, Par. διαμωχόμενοι, Ciz. διακωμώμενοι. *Kiess.*

27) περιστήσειεν αὐτοὺς εἰς 28) συμφορὰν ἀξιώ-
 235 χρεων. Ἀντιλεγόντων δὲ τινῶν καὶ γενομένης
 29) φιλονεικίας, συνταχθῆναι ἐπὶ τοὺς περὶ
 Φιντίαν, ἐναντίον τέ τινα τῶν κατηγορῶν αὐ-
 τοῦ εἰπεῖν, ὅτι φανερὸς γέγονε μετὰ τινῶν
 ἐπιβουλεύων αὐτῷ· καὶ τοῦτο μαρτυρεῖσθαι τε
 ὑπὸ τῶν παρόντων 30) ἐκείνων, καὶ τὴν ἀγα-
 νάκτησιν πιθανῶς πάνυ γενέσθαι. τὸν δὲ
 Φιντίαν θαυμάζειν τὸν λόγον. ὥς δὲ αὐτὸς
 (190) διαρρήδην 31) εἶπεν, ὅτι ἐξήτασται ταῦτα ἀκρι-
 βῶς, καὶ δεῖ αὐτὸν ἀποθνήσκειν, εἰπεῖν τὸν
 Φιντίαν, ὅτι εἰ οὕτως αὐτῷ 32) δέδοκται ταῦ-
 τα γενέσθαι, ἀξιώσαι γε αὐτῷ δοθῆναι τὸ λοι-
 πὸν τῆς ἡμέρας, ὅπως οἰκονομήσῃται τὰ τε
 καθ' ἑαυτὸν καὶ τὰ κατὰ τὸν 33) Δάμωνα.
 συνέζων γὰρ οἱ ἄνδρες οὗτοι καὶ ἐκοινῶνουν
 ἀπάντων. πρεσβύτερος δ' ὢν ὁ Φιντίας, τὰ
 πολλὰ τῶν περὶ οἰκονομίαν ἦν εἰς αὐτὸν ἀνει-
 ληφώς. ἡξίωσε οὖν ἐπὶ ταῦτα ἀφειθῆναι, ἐγ-
 236 γρητὴν καταστήσας τὸν Δάμωνα. 34) Ἐφη οὖν

27) περιστήσειεν αὐτοὺς] In Ciz. et Arc. deest αὐτοὺς.
 In Par. παραστήσειεν scribitur. *Kiess.*

28) συμφορὰν] Sic scripsi pro vulgato φορὰν, monen-
 tibus Arcerio, Scaligero et Kustero. *Kiess.*

29) φιλονεικίας] Par. φιλονικίας. Idem deinceps ἐναν-
 τίων δέ. Pro φανερόν Ciz. φανερός. Tum idem ἐπιβου-
 λεύόντων. *Kiess.*

30) ἐκείνων] Fortasse legendum ἐκείνῳ, scil. κατηγορῶν.
 — Pro ἀγανάκτησιν Loganus p. 105. probabiliter con-
 ficit αἰτίαςιν. Potest tamen ἀγανάκτησις referri ad Dio-
 nysium, qui indignationem probe simulauerit. *Kiess.*

bant, si quis illos in grauius periculum induceret. Aliis autem contradicentibus, in partes itum est, ac feruente contentione techna in Phintiae caput structa, accusatorque est subornatus, qui coram ei obii- ceret, quod deprehensus esset cum quibus- dam in Dionysii vitam conspirasse; produ- cebanturque testes, atque maxima proba- bilitatis specie querela induebatur. Raptus est hac oratione in stuporem Phintias: sed quum illi Dionysius disertis verbis indicas- set, omnia haec iam penitus explorata esse, eumque mori oportere; petiit, vt, quoniam eius iudicio res huc deducta esset, reliquum sibi diei concederetur, vt tam sua, quam Damonis negotia componere posset. Victi- tabant enim in bonorum omnium commu- nione viri isti; et quia Phintias aetate pro- vectior erat, potiore rei familiaris curam in se susceperat: huius itaque ordinandae causa dimitti rogabat, Damone vade dato.

31) εἶπεν] Ciz. cum Arc. εἰπὺν. Tum Par. ἐξείτασται. Kiess.

32) δέδοικται] Ex MS. pro δέδεικται. Kust.

33) Δάμωνα] Par. δαίμωνα. Kiess.

34) Ἐφη οὖν κ. τ. λ.] Haec est lectio ed. Kust. Lectio Arc. est: ἔφησαν ὁ Διονύσιος θανμάσας τε καὶ ἐρωτήσας, cod. Ciz. consentit cum Kust. nisi quod καὶ post τε excidit. Arcerii ἔφησαν Scaliger mutat in ἀφῆκεν, neque male legeris ἀφῆκεν οὖν ὁ Διον. θανμάσας τε καὶ ἐρωτήσας. Sed Kusteri scriptura, confirmata a Ciz.,

ὁ Διονύσιος, θαυμάσαι τε καὶ ἐρωτῆσαι· εἰ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ὑπομενεί θανάτου γενέσθαι ἐγγυητής; φήσαντος δὲ τοῦ Φιντίου, μετάπεμπτον γενέσθαι τὸν Δάμωνα καὶ διακούσαντα τὰ συμβεβηκότα, φάσκων ἐγγυήσασθαι τε, ³⁵⁾ καὶ μενεῖν αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπανεέλθῃ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τοῦτοις εὐθύς ἐκπλαγῆναι ἔφη. ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν τὸν Δάμωνα χλευάζειν, ὡς ἐγκαταλειφθῆσόμενον, καὶ σκόπτοντας ³⁶⁾ ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι λέγειν. οὗτος δ' οὖν ἦδη τοῦ ἡλίου περὶ δυσμᾶς, ἤκειν τὸν Φιντίαν ἀποθανούμενον· ἐφ' ᾧ πάντας ἐκπλαγῆναί τε ³⁷⁾ καὶ δουλωθῆναι. αὐτὸς δ' ⁽¹⁹¹⁾ οὖν, ἔφη, περιβαλὼν τε καὶ φιλήσας τοὺς ἄνδρας, ἀξιῶσαι τρίτον ³⁸⁾ αὐτὸν εἰς τὴν φιλίαν

non est solicitanda, quam recte Langius l. c. intellexit: Dionysius erzählte nun, dass er, sich verwundernd, gefragt habe —. Kiess.

35) καὶ μενεῖν αὐτοῦ] Sic recte MS. At prior Editio male, καὶ μὲν ἦν αὐτοῦ. Kust. Par. μένιν. Kiess.

36) ἔλαφον ἀντιδεδόσθαι] Alludit ad cernam illam, quam pro Iphigenia, Agamemnonis filia, vicaria morte periisse, fabulae ferunt. Vide Hyginum Fabulae XCVIII. Kust.

37) καὶ δουλωθῆναι] Verba illa καὶ δουλωθῆναι omittit Porphyrius l. c., et Iamblichi interpres videtur legisse δουλωθῆναι; quippe vertit et opinione sua decepti sunt. Nisi igitur in hoc verbo lateat vitium, potius accipiendum est pro animo fractos; ut alibi dicunt γινώσκοντες, ἀντιδεδουλωμένοι, animo territi et servi instar trepidi. De qua verbi notione vid. Duker. ad Thucyd. IV, 31.

ὁ Διονύσιος, θαυμάσαι τε καὶ ἐρεῖν
 ἔστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὅστις ἐπο-
 νίας γενέσθαι ἐγγυητής; φησὶν
 Φιντίου, μὴ ἀπειμὶτον γενέσθαι τὸν
 καὶ διακούσαντα τὰ συμβεβηκυῖα,
 ἐγγυησάσθαι τε, 35) καὶ μένειν αὐτοῖς.
 ἐπὶ αὐτῇ ὁ Φιντίας. αὐτὸς μὲν οὐκ
 τοὺς εὐθὺς ἐκπλαγῆναι ἔφη. ἐκείνους
 ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάταξιν
 μᾶλλον χλευάζειν, ὡς ἐγκαταλελειμμένους
 σκώπτοντας 36) ἔλαφον ἀντιδεδω-
 ὄντος δ' οὐκ ἴδῃ τοῦ ἡλίου περὶ δόλῳ
 τὸν Φιντίαν ἀποθανομένου 37) καὶ
 ἐκπλαγῆναι τε 38) καὶ δουλωθῆναι
 (191) οὖν, ἔφη, περιβαλὼν τε καὶ εὐφρο-
 δρας, ἀξιώσας τρίτον 39) αὐτὸν ἐξ τῆς βασι-

Quum itaque Dionysius admirabundus in-
 terrogaret, num quisquam hominum esset,
 qui in causa capitali vas fieri sustineret,
 idque Phintias ita fore affirmaret, arcessitus
 est Damon: qui cognito quod acciderat,
 vadem se futurum dixit, ibique perstiturum,
 donec Phintias reuerteretur. Hoc facto Dio-
 nysius aiebat se quidem obstupuisse; illos
 vero, qui periculū faciendi primi auctores
 fuerant, irrisisse Damonem, eum veluti cer-
 vam vicariam victimam substitutum esse,
 cauillatos. Quum igitur iam ad occasum
 sol inclinaret, Phintias moriturus superuenit.
 Qua re obstupefacti omnes et opinione sua
 decepti sunt. Ipse vero Dionysius viros
 amplexus, vt aiebat, et deosculatus roga-
 vit, vt se tertium in amicitiam suam reci-

non est sollicitanda, quam non Iamblichus L. c. sic
 xis: Dionysius erzählte nur, dass er, nicht weiter
 gefragt habe — Kiess.

35) καὶ μετεῖν αὐτοῦ] Sic recte MS. At per
 male, καὶ μὲν ἢ αὐτοῦ. Kust. Par. 1008. 1.

36) ἔλαφον ἀντιδεδωδέναι] Alludit ad ceruam
 quam pro Iphigenia, Agamemnonis filia, tuam
 te perisse, fabulae ferant. Vide Hyginum
 XCVIII. Kust.

37) καὶ δουλωθῆναι] Verba illa aui δουλωθῆναι
 Porphyrius L. c., et Iamblichus interpretantur
 δουλωθῆναι; quippe verit et opinione sua deo
 Nisi igitur in hoc verbo lateat vitium, pre-
 piendum est pro animo fractis: ut alibi dicitur
 δεδοικμένοι, animo territi et serui iactis rati
 qua verbi notione vid. Duker. ad Thucyd. II.

et Kuhn. ad Aelian. V. H. II. 14. Mahne, lib. cit.
 p. 37. Hanc Mahnii rationem meam facio. In Thu-
 cyd. loco scholiastes verba τῇ γνώμῃ δεδοικμένοι in-
 terpretatur τεταπεινωμένοι φόβῳ. Add. hunc locum A-
 rianus Exp. Alexandr. II, 10. καὶ ταύτῃ εὐθὺς δῆλος
 ἔγιντο τοῖς ἀμφ' Ἀλέξανδρον τῇ γνώμῃ διδουλωμένοι.
 Conf. Bud. Comm. gr. ling. p. 457. 22. Quanquam
 autem nostro loco τῇ γνώμῃ non additum est, verbum
 tamen praecedens ἐκπλαγῆναι impedit, quo minus
 δουλωθῆναι secus intelligatur. Ceterum si δουλωθῆναι
 corruptum sit, id ex δόλον ἀλῶναι, fraudis conuictos
 esse, corruptum esse coniecim. Kiess.

38) αὐτὸν] Ita recte Ciz. cum Arc. In edit. Kust.
 αὐτὸν. Deinceps Par. παραδέσθαι. Idem σγκαταθί-
 σθαι pro σγκαταθεῖναι, videturque adeo medium re-
 ponendum esse. — Ciz. εἰς τὸν τοιοῦτον. Kiess.

Tom. II.

G g

παραδέξασθαι· τοὺς δὲ μηδενὶ τρόπῳ, καίτοι
 λαπαροῦντος αὐτοῦ, συγκαταθεῖναι εἰς τὸ τοι-
 257 οῦτον. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Ἀριστόξενος ὥς πα-
 39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου πυθόμενός φησι. λέ-
 γεται δέ, ὥς καὶ ἀγνοοῦντες ἀλλήλους οἱ Πυ-
 θαγορικοὶ ἐπειρῶντο φιλικὰ ἔργα διαπρέπε-
 σθαι 40) ὑπὲρ τῶν εἰς ὅψιν μηδέποτε ἀφιστά-
 νων, ἥνίκα τεκμήριόν τι 41) λάβοιεν τοῦ με-
 χεῖν τῶν αὐτῶν λόγων· ὥστ' ἐκ τῶν τοιῶν-
 ἔργων μὴδ' ἐκείνον τὸν λόγον ἀπιστεῖσθαι, ὡ-
 ἀρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ προσωτάτω γιν-
 οῖκοῦντες φίλοι εἰσὶν ἀλλήλοις, πρὶν ἢ γνώ-
 ριμοί τε καὶ προσήγοροι 42) γένωνται. κατα-
 χθῆναι γοῦν φασι τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ μα-
 κράν καὶ 43) ἐρήμην ὁδὸν βαδίζοντα εἰς τὴν
 πανδοχεῖον· ὑπὸ κόπου δὲ καὶ ἄλλης παντο-
 δαπῆς αἰτίας εἰς νόσον μακράν τε καὶ βαρεῖαν
 ἐμπεσεῖν, ὥστ' ἐπιλιπεῖν αὐτὸν τὰ ἐπιτήδεια
 258 Τὸν μέντοι πανδοχέα, εἴτε οἴκῳ τοῦ ἀνθρώ-
 που, εἴτε καὶ ἀποδοχῇ, πάντα παρασχέσθαι
 μήτε ὑπουργίας τινὸς φεισάμενον, μήτε δαπά-
 νης 44) μηδεμίας. ἐπειδὴ δὲ κρείττων ἦν ἢ νό-
 σος, τὸν μὲν ἀποθνήσκειν ἐλόμενον γράψαι
 (192) τε σύμβολον ἐν πίνακι καὶ ἐπιστεῖλαι, ὅπως

39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου] In Ciz. et Arc. deest mi.
Kiess.

40) ὑπὲρ] Ciz. et Arc. ὑπό. Kiess.

41) λάβοιεν — ἀπιστεῖσθαι] Sic recte MS. pro λαβόν-
 τε ἀπίστασθαι. Kust.

παραδείξασθαι· τοὺς δὲ μηδὲν τῶν
παραρῶντος αὐτοῦ, οὐγκαταδύναι
37 οὗτον. Καὶ ταῦτα μὲν ὁ Διονυσίου
39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου πυθόμενος
γεται δέ, ὡς καὶ ἀγνοοῦντες, ἀλλὰ
θαυροῖκοι ἐπειρῶντο φιλικὰ ἔργα
οἶσαι 40) ὑπὲρ τῶν εἰς ὅσον μαθησά-
των, ἵνα τεκμηρίον τι 41) λάβουσι
χειν τῶν αὐτῶν λόγων· ὥς τε τὰ
ἔργων μὴ ἐκείνων τὸν λόγον αὐτῶν
ἀρα οἱ σπουδαῖοι ἄνδρες καὶ πρῶτοι
οἰκούντες φίλοι εἶδιν ἄλλους, ἐν
ριμοὶ τε καὶ προσήγοροι 42) γινώσκου-
σιν ὅτι καὶ τῶν Πυθαγορείων
κρῖναι καὶ 43) ἐρήμην ὅδιν ἀποδοχῆν
πανδοχεῖον· ὑπὸ κόσμου καὶ αἰσθη-
ταῖς αἰτίας εἰς νόσον περὶ τὴν αἰσθη-
ἐμπεσεῖν, ὥς ἐπὶ αὐτῶν τὸν
38 Τὸν μέντοι πανδοχέα, εἴτε οὗτος
που, εἴτε καὶ ἀποδοχῇ, πάντα παρὰ
μῆτε ὑπουργίας τινὸς φερόμενοι, μῆτε
νης 44) μηδεμίας· ἐπειδὴ δὲ κρείττων
σοῦς, τὸν μὲν ἀποδοχῆν ἐκείνου
(192) τε σύμβολον ἐν πίνακι καὶ ἐκείνου

perent: illi autem nullo modo adduci potue-
runt, vt quamuis multum flagitanti annue-
rent. Haec Aristoxenus ex ore Dionysii.
Fertur autem, Pythagoreos, etiam inter se
ignotos, imo et nunquam visis amicitiae of-
ficia exhibere studuisse, dummodo signa
quaedam communis sectae agnoscerent. Vn-
de nec fides dicto illi deroganda est, viros
bonos, etiamsi remotissimis terris habitent,
amicos inter se esse, antequam se vel coram
viderint, vel compellauerint. Aiunt itaque,
Pythagoreum quendam, quum longum per
deserta iter pedibus confecisset, in diuer-
sorium venisse, ibique ex lassitudine, aliis-
que variis incommodis in longum grauem-
que morbum incidisse; ita vt etiam neces-
sarii sumtus denique eum deficerent: cau-
ponem vero hominis siue commiseratione
siue obseruantia ductum omnia prae-
buisse, nullius aut operae pepercisse, aut sumtui.
Morbo autem superante, moribundum sym-
bolum aliquod tabellae inscripsisse et cau-
poni praecepisse, vt eam, si quid sibi hu-

42) γίνονται] In Ciz. et Arc. γένεσθαι. Kiess.
43) ἐρήμην] Ex MS. pro corrupto ἐφήμην, quod in
Edit. Arcerii legitur. Kust. Ead. Edit. εἰς τὸ pro
εἰς τε. Kiess.
44) μηδεμίας] In Ciz. μὴ δὲ μιᾶς. Kiess.

39) αὐτοῦ τοῦ Διονυσίου] In Ciz. et Arc. αὐ-
Kiess.
40) ὑπὲρ] Ciz. et Arc. ὑπὲρ. Kiess.
41) λάβουσι — ἀπιστεῖσθαι] Sic recte MS. P
οὐ ἀπιστεῖσθαι. Kiess.

45) ἂν τι πάθοι, 46) ἐκκρημνὰς τὴν δέλτον πα-
 ρὰ τὴν ὁδὸν ἐπισκοπῇ, εἴ τις τῶν παριόντων
 ἀναγνωριεῖ τὸ σύμβολον. τοῦτον γὰρ ἐπὶ
 αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλώματα, ὕπερ εἰς αὐ-
 τὸν ἐποιήσατο, καὶ χάριν ἐκτίθειν ὑπὲρ ἑαν-
 τοῦ. τὸν δὲ πανδοχέα μετὰ τὴν τελευτὴν θά-
 ψαι τε καὶ ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος αὐτοῦ,
 μὴ μέντοι γε 47) ἐλπίδας ἔχοντα τοῦ κομίσασ-
 θαι τὰ δαπανήματα, μή τι γε καὶ 48) πρὸς
 εὐπαθεῖν πρὸς τινος τῶν ἀναγνωριούντων τὴν
 δέλτον. ὅμως μέντοι διαπειραῖσθαι ἐκπεπλη-
 γμένον τὰς ἐντολάς, ἐκτιθέναι τε ἐκάστοτε
 εἰς τὸ μέσον τὸν πίνακα. χρόνῳ δὲ πολλῷ
 ὕστερον τῶν Πυθαγορικῶν τινὰ παριόντα ἐπι-
 στήναί τε καὶ μαθεῖν τὸν θέντα τὸ σύμβολον
 ἐξετάσαι τε τὸ συμβὰν καὶ τῷ πανδοχεῖ πολ-
 λῷ πλέον ἀργύριον 49) ἐκτίσαι τῶν δεδασπαι-
 239 μένων. 50) Κλεινίαν γε μὲν τὸν Ταραντίνου

45) ἂν τι πάθοι] Male antea coniunctim legebatur
 ἀντιπάθοι, quod Arcerius verterat, vicissim beneficia
 afficeret; inuito prorsus sensu. Recte Obrechtus, si
 quid sibi humanitas accideret. Graeci enim, cum fra-
 gilitatis humanae vices pertimescerent, καὶ εὐφημιαστικῶς
 dicere solebant, εἰάν τι πάθοιμι, vel εἰάν τι πάσχω: quae
 formula in Testamentis praecipue frequens erat. Lactan-
 tius in *Stratone* Segm. 61. τάδε διατίθεμαι, εἰάν τι πάσχω.
 id est, si moriar. Vide ibi Casaubonum et Menagium.
Kust. Add. Leisner. ad Herodian. V. 7. Tom. III
 p. 219. ed. Irm. Pro πάθοι, quod omnes edd. habent
 tuentur, non ausus sum scribere πάθῃ, praesertim in
 oratione indirecta, memor eorum, quae monuit Schaefer
 in *Mel. crit.* p. 87. cui accedit Dissen V. Cl. in *Dis-*
quisitionum philologicarum specimine primo (Gottingae.

45) ἂν τι πάθοι, 46) ἐκκρημνῆς τὴν ἑστῶ-
ρὰ τὴν ὁδὸν ἐπισκοπῇ, εἰ τις τῶν πα-
σαναγωγῶν τὸ σύμβολον. τοῦτον
αὐτῷ ἀποδώσειν τὰ ἀναλώματα, ὡς
τὸν ἐποίησατο, καὶ χάριν ἐκτίσειν
τοῦ. τὸν δὲ πανδοχεῖα μετὰ τὴν τα-
ψαι τε καὶ ἐπιμεληθῆναι τοῦ σώματος
μὴ μέντοι γε 47) ἐλπίδας ἔχοντα μὴ
οἶσαι τὰ δαπανήματα, μὴ τι γε πα-
θεῖν πρὸς τινος τῶν ἀναγεγενη-
θέντων. ὅμως μέντοι διατηροῦν
γόμενον τὰς ἐντολάς, ἐκτίσειν τε
εἰς τὸ μέσον τὸν πίνακα. χρόνιον
ὑστερον τῶν Πυθαγορικῶν τὰ παλαιά
οἶσθαι τε καὶ μαθεῖν τὸν νόμον
ἐξετάσαι τε τὸ συμβῆναι καὶ τὸ συμβῆναι
λῶ πλέον ἀργύριον 49) ἀπὸ τῶν ἀπο-
539 μένων. 50) Κλεινίαν γε μὴ τὴν Ταρ-
ντίναν

manitus accideret, iuxta viam suspenderet,
obseruaretque, si quis praetereuntium sym-
bolum agnitus esset; illum enim omnes
in se factos sumtus ei restitutum, gratiam-
que beneficii relaturum. Mortuo denique
sepultoque cauponem iusta persoluisse, spe
omni abiecta, fore, vt sumtus sibi refunde-
rentur, nedum vt ab agnoscentibus tabel-
lam gratiae referrentur. Interim tamen mi-
ratum suprema hominis mandata, inductum-
que, vt tabellam publice proponeret. Lon-
go demum post tempore Pythagoreum quen-
dam illac transeuntem, intellecto ex inspe-
ctione tabulae, quis symbolum adscripsisset,
et re omni explorata, cauponi multo plus
pecuniae, quam impenderat, soluisse. Quin
etiam Cliniam Tarentinum memorant, post-

45) ἂν τι πάθοι] Male ante ceterum
ἀντιπάθοι, quod Arcerius tenuit. necesse
esset; inuito propterea sensu. Necesse enim
quid sibi humanicus accideret. Graeci autem
gilitatis humanae vices pertimescerent, nisi
dicere solebant, ἴσθαι τι πάθοι, vel hoc in
formula in Testamentis praecipue frequen-
tius in Strabone Segm. 61. τὸν ἀντιπᾶν
id est, si moriar. Vide ibi Cosmopolim et
Kust. Add. Leisner. ad Herodian. V. 1. 1.
p. 219. ed. Irm. Pro πάθοι, quod omnia
tuentur, non ausus sum scribere πάθω, pro
oratione indirecta, memor eorum, quae mori-
in Mel. crit. p. 87. cui accedit Diogen. V. C.
quisitionum philologicarum specimen prae-
fatus

- 2813.) p. 23. sq. Adde C. E. Ch. Schneideri V. D.
Indicem ad Aesopum sub v. ἰδν. Kiess.
46) ἐκκρημνῆς] Prior Edit. ἐκκρημνῆς: pro quo Arcerius
infelicitate ἐκρήνας legendum censebat. Kust. In Ciz.
κρημνῆς. Ibidem deinceps pro ἐπισκοπῇ, εἰ, vitioso
ἐπισκοπῇ ὁδόν. Kiess.
47) ἐλπίδας ἔχοντα] Arc. ἑλπ. ἔχον, Ciz. et Par. ἑλπ.
ἔχον. Kiess.
48) πρὸς εὐπαθεῖν] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust.
πρὸς εὐπαθεῖν. Schneiderus in Lex. suo vno verbo
προσενπαθεῖν. Kiess.
49) ἐκτίσαι] Ciz. ἐκτίσαι. Kiess.
50) Κλεινίαν γε μὴ τὸν Ταρ.] Eandem historiam ha-
bes apud Diodorum in Excerptis a Valesio editis:
quam etiam breuiter perstringit Noster supra Num.
127. Kust. Ciz. μέντοι pro μὴ τόν. — Huius Cli-
niae fit mentio sect. 198. Kiess.

φασι, πυθόμενον, ὡς Πρῶρος ὁ Κυρηναῖος
 τῶν ⁵¹⁾ Πυθαγορείων λόγων ζηλωτῆς ὢν, κιν-
 δυνεύοι περὶ πάσης τῆς οὐσίας, συλλεξάμενον
 (195) χρήματα πλεῦσαι ἐπὶ Κυρήνης καὶ ἐπανορθώ-
 σασθαι τὰ τοῦ Πρώρου πράγματα, μὴ μόνον
 τοῦ μειῶσαι τὴν ἑαυτοῦ οὐσίαν ὀλιγωρήσαντα,
 ἀλλὰ μηδὲ τὸν διὰ τοῦ πλοῦ κίνδυνον περι-
 στάντα. τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον καὶ θέστορα τὸν
 Ποσειδωνιάτην ἀκοῇ μόνον ἱστοροῦντα, ὅτι
 Θυμαρίδης εἶη Πάριος τῶν Πυθαγορείων, ἡνί-
 κα συνέπεσεν εἰς ἀπορίαν αὐτὸν καταστῆναι
 ἐκ πολλῆς περιουσίας, πλεῦσαί φασιν εἰς τὴν
 Πάρον, ἀργύριον συχνὸν συλλεξάμενον, καὶ
 ἀνακτῆσασθαι αὐτῷ τὰ ὑπάρξαντα. καλὰ μὲν
 240 οὖν καὶ ⁵²⁾ ταῦτα τῆς φιλίας τεκμήρια. Πολλοί
 δὲ τούτων θαυμασιώτερα ἦν τὰ περὶ τῆς κοι-
 νωνίας τῶν θεῶν ἀγαθῶν, καὶ τὰ περὶ τῆς
 τοῦ νοῦ ὁμονοίας, καὶ τὰ περὶ τῆς θείας
 ψυχῆς παρ' αὐτοῖς ἀφορισθέντα. παρίγγελλον
 γὰρ θαμὰ ἀλλήλοις, μὴ διασπᾶν τὸν ἐν ἑαυ-
 τοῖς θεόν. οὐκοῦν εἰς θεοκρασίαν τινὰ καὶ
 τὴν πρὸς τὸν θεὸν ἔνωσιν καὶ τὴν τοῦ νοῦ
 κοινωνίαν καὶ τὴν τῆς θείας ψυχῆς ἀπέβλε-
 πεν αὐτοῖς ἢ πᾶσα τῆς φιλίας σπουδὴ δι' ἔρ-
 γων τε καὶ λόγων. ⁵³⁾ τούτου δὲ οὐκ ἂν ἔχοι-
 τις εὐρεῖν ἄλλο βέλτιον οὔτε ἐν λόγοις λεγό-
 μενον οὔτε ἐν ἐπιτηδεύμασι πραττόμενον. οἶμαι

51) Πυθαγορείων λόγων] Pat. Πυθαγορείου λόγων.
 Kiese.

quam comperisset, Prorum Cyrenaeum et sectae Pythagoricae addictum de facultatibus suis omnibus amittendis periclitari, collecta pecunia Cyrenen nauigasse, et res Prori locasse in solido, non iactura tantum rei familiaris insuper habita, sed nauigationis etiam in se suscepto periculo. Eodem modo Thestorem Posidoniatem, quum fama tantum accepisset, Thymaridam Parium Pythagoreum e re lauta in paupertatem delapsum esse, Parum ferunt nauigasse, et magna argenti vi coacta illius opes restituisse. Egregia quidem haec amicitiae argumenta sunt: verum impensius admirari par est, quae de communione diuinorum bonorum, de concordia mentis, et de diuina anima ipsis decreta sunt: crebro enim se inuicem adhortabantur, ne deum ipsis inhabitantem diuellerent. Vnde et omne illorum circa amicitias studium ad diuinam naturarum commixtionem, ad vnionem cum deo, ad diuinae mentis animaeque communionem, verbis factisque ab illis dirigebatur: quo quidem nihil praestabilius inueniri poterit aut oratione prolatum, aut ipso opere perfectum: isto enim omnia ami-

52) ταῦτα τῆς φιλίας] Ciz. ταῦτα πρόποντα τῆς φιλίας.
Kiess.

53) τοῦτου] Par. τοῦτο. Item in marg. Spanh. deletur ἄλλο. Kiess.

δὲ ὅτι καὶ πάντα τῆς φιλίας ἀγαθὰ ⁵⁴⁾ ἐν αὐτῷ περιέχεται. διόπερ καὶ ἡμεῖς ὥσπερ ἐν κεφαλαιῷ τούτῳ τὰ πάντα περιλαμβάνοντες τῆς Πυθαγορικῆς φιλίας πλεονεκτήματα, πανόμειθα τοῦ πλείω περὶ αὐτῆς λέγειν.

Κ Ε Φ. λδ.

^{54:} Ἐπεὶ δὲ κατὰ γένη ¹⁾ τεταγμένως οὕτω
¹⁹⁴⁾ διήλθομεν περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων· ἴθι δὴ τὸ μετὰ τοῦτο καὶ τὰς σποράδην ἀφηγήσεις εἰωθυίας λέγεσθαι ποιησώμεθα, ὅσαι οὐχ ὑποπίπτουσιν ὑπὸ τὴν προεξημένην τάξιν. λέγεται τοίνυν, ὡς ²⁾ φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῷᾳ ἐκάστοις παρήγγελλον, ὅσοι τῶν Ἑλλήνων προσῆλθον πρὸς τὴν κοινωνίαν ταύτην· τὸ γὰρ ξενίζειν οὐκ ἐδοκίμαζον. προσῆλθον δὲ καὶ ξένοι τῇ Πυθαγορείῳ αἰρέσει καὶ Μεσσαπίων καὶ Λευκανῶν καὶ Πευκετίων καὶ Ῥωμαίων. καὶ Μητροδόωρός τε ὁ Θύρσου τοῦ πατρὸς Ἐπιχάρμου καὶ τῆς ἐκείνου διδασκαλίας τὰ πλείονα πρὸς τὴν ἰατρικὴν μετενέγκας, ἐξηγούμενος τοὺς τοῦ πατρὸς λόγους πρὸς τὸν ἀδελφόν φησι τὸν Ἐπίχαρμον καὶ πρὸ τούτου τὸν Πυθαγόραν τῶν διαλέκτων ἀρίστην λαμβάνειν τὴν Δωρίδα· καθάπερ καὶ τὴν ἄρμο-

54) ἐν αὐτῷ] Ciz. ἐν ἑαυτῷ. Kie ss.

1) τεταγμένως] Loganus p. 106. scribit: τεταγμένα οὕτω διήλθομεν τὰ περὶ Πυθ. Qua mutatione nihil opus est, quam et amet senior Graecitas huiusmodi aduerbia, quale τεταγμένως, et solent οὕτω sic cum aliis aduer-

citiae bona comprehendere existimo; atque ideo cuncta, quae Pythagorica amicitia eximia habuit, hoc veluti compendio complexus, plura de illa dicere supersedebo.

C A P. XXXIV.

Quum hactenus Pythagorae discipulorumque eius res ita generatim ordinatas executi simus; age, iam deinceps narrationes, quae sparsim de iisdem commemorari solent, quaeque ad praedictum ordinem redigi nequeunt, instituiamus. Aiunt itaque illos singulis praecepisse, ut lingua quisque vernacula vteretur, quotquot ex Graecis ad hanc societatem accesserant: vsum enim linguae peregrinae minus probabant. Accesserunt autem etiam peregrini ad sectam Pythagoricam: Messapii, Lucani, Picentini, et Romani: asseritque Metrodorus Epicharmi filius, Thyrsi nepos, qui pleramque doctrinam patris sui ad rem medicam traduxit, eiusque libros exposuit, ad fratrem scribens, Epicharmum, et ante ipsum, Pythagoram dialectorum optimam perinde, uti et Musices harmoniam, Doricam censuisse:

hiis componi, et verbum διέχισθαι adsciscat utramque constructionem. Vide exempla allata a Schaefero ad Lamb. Bos. Ellips. p. 257. Kiess.

2) φωνῇ χρῆσθαι τῇ πατρῴᾳ] Vide de hoc loco Bentl. in Resp. ad Boyl. p. 369. Kiess.

νίαν τῆς μουσικῆς. καὶ τὴν μὲν Ἰάδα καὶ τὴν
 Αἰολίδα μετεσχηκέναι ³⁾ τῆς ἐπὶ χρώματος προς-
 ωδίας· ⁴⁾ Ἀτθίδα δὲ κατακορέστερον μετεσχη-
 242 κέναι τοῦ χρώματος. Τὴν δὲ Δωρίον ⁵⁾ διά-
 (195) λεκτον ἐναρμόνιον εἶναι, συνεστηκυίαν ἐκ τῶν
 φωνηέντων γραμμάτων. τῇ δὲ Δωρικῇ διαλέ-
 κτῳ μαρτυρεῖν τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μύ-
 θον. Νηρέα γὰρ γῆμαι Δωρίδα τὴν Ὀκεανοῦ
 τούτῳ δὲ μυθεύεσθαι γενέσθαι τὰς ⁶⁾ πεντή-
 κοντα θυγατέρας, ὧν εἶναι καὶ τὴν Ἀχιλλέως
 μητέρα. ⁷⁾ λέγειν δὲ τινὰς φησι Δευκαλίωνος
 τοῦ Προμηθέως καὶ Πύρρως τῆς Ἐπιμηθέως
 γενέσθαι Δῶρον· τοῦ δὲ Ἑλλήνα· τοῦ δὲ Αἰό-
 λον. ἐν δὲ τοῖς Βαβυλωνίων ἀκούειν ἱεροῖς,
 Ἑλλήνα γεγονέναι Διός· τοῦ δὲ Δῶρον, καὶ
 Ζοῦθον, καὶ Αἰόλον· αἷς ὑψηλῆσιν ἀκολου-
 θῆσαι καὶ αὐτὸν ⁸⁾ Ἡρόδοτον. ὁποτέρως μὲν

3) τῆς ἐπὶ χρώματος πρ.] Intelligit speciem illam
 Musicae, quae Χρωματικὴ dicebatur, et τῇ Ἐναρμοσίᾳ
 et Διατονικῇ opponebatur: de quo argumento multa
 legere est apud scriptores Musicos veteres. Kust.
 Ciz. μετεσχηκέναι τοῦ χρώματος πρ. Kiess.

4) Ἀτθίδα] Ita Ciz. In edd. Arc. et Kust. ἀτθίδα.
 Kiess.

5) διάλεκτον] Ciz. διαλεκτικόν. Idem deinceps συνεστηκυίαν
 et φωναέντων. Denique μαρτυρεῖ pro infinitivo. Kiess.

6) πεντήκοντα] Ciz. πεντήκοντας. Kiess.

7) λέγειν κ. τ. λ.] De hoc loco ad Gregor. Cor. p. 11.
 ed. Schaeß. haec annotata sunt: „Luxatus locus hoc
 pacto integritati restituendus est: λέγειν δὲ τινὰς φ. Δ.
 τοῦ Π. καὶ Π. τῆς Ἑ. γενέσθαι Ἑλλήνα· τοῦ δὲ Δῶρον
 καὶ Αἰόλον etc. Hellenem scilicet alii Deucalione na-
 tum memoriae tradiderunt, ipso Ioue ortum dixerunt

Ionicam enim et Aeolicam participes quidem esse modulationis chromaticae; Atticam autem multo etiam magis. Doricam vero esse enharmonicam, ex literis vocalibus constantem. De eiusdem vero antiquitate ipsas quoque fabulas testari. Nerea enim vxorem duxisse Dorida, Oceani filiam: huic autem natas esse quinquaginta filias; inter quas etiam matrem Achillis. Quosdam autem dicere ait, Dorum ex Prometheo et Pyrrha Epimethei filia natum; ex eo Hellenem, ex Hellene Aeolum: in sacris vero Babyloniorum monumentis doceri, ex Ioue natum Hellenem, cuius filii fuerint Dorus, Xuthus, et Aeolus: hisque narrationibus ipsum etiam Herodotum accedere. Quo

alii. Vid. notae ad Clement. Alex. Strom. L. VI. p. 805. Vtra traditio verior sit, non facile esse posteris, de re adeo antiqua corte iudicare, addit Iamblichus: ὁποτέρους μὲν οὖν ἔχει, περὶ τῶν ἀρχαίων οὐκ εὐμαρὲς ἐνδέχεται τὰ χεῖρὲς τοῖς νεωτέροις καταμαθεῖν, ὁμολογούμενως δὲ etc. Male δέχεται. Koen. Bastius: „In loco Iamblichi Koenius dedit Αἰόλον; atque hunc accentum libri typis exscripti fere habent. Sed Parisini Codices Iamblichi παραξύνουσι, Αἰδόν. Eademque est huius nominis τόνωσις in Codicibus aliorum scriptorum. Conf. *Lettre Critique* p. 175. (Ed. Lips. lat. p. 163. ell. Schaeß. Append. p. 44. K.)“ Kusteriana Iamblichi editio habet Αἰδόν. Et sic Αἰδόνι ipse Koenius in adnotatione quae proxime sequitur. Cum adiectiuum sit paroxytonon (Etymolog. M. c. 531. 51.), nomen proprium videtur debere παραξύνεσθαι. Schaeß. In Ciz. αἰόλον et hic et paulo inferius. Riess. 8) [Ἡρόδοτον] Ita scripsi cum Koenio ad Gregorium

οὖν 9) ἔχει περὶ τῶν ἀρχαίων, ¹⁰⁾ οὐκ εὐμαρὲς
δέχεσθαι τ' ἀκριβὲς τοῖς νεωτέροις καταμα-
243 θεῖν· ὁμολογουμένως δὲ δι' ἑκατέρας τῶν ἱστο-
ριῶν συνάγεσθαι τὸ πρὸς βυτάτην εἶναι τῶν
διαλέκτων τὴν Δωρίδα· μετὰ δὲ ταύτην γενέ-
σθαι τὴν Αἰολίδα, λαχοῦσαν ¹¹⁾ ἀπὸ τοῦ Αἰό-
λου τοῦνομα· τρίτην δὲ τὴν Ἰαίδα, ¹²⁾ γενομέ-
νην ἀπὸ Ἰωνος τοῦ Ξοῦδου· τετάρτην δὲ τὴν
¹³⁾ Ἀττιίδα, τεθειμένην ἀπὸ Κρεούσης τῆς Ἐρε-
χθίως, κληθεῖσαν δὲ τρισὶ γενεαῖς ὕστερον τῶν
πρότερον κατὰ Θρᾷκας καὶ τὴν ¹⁴⁾ Ἰφρευθίας
ἀρπαγὴν, ὥς οἱ πλείους τῶν ἱστορικῶν ἀπο-
(196) φαίνουσι. πεχρῆσθαι δὲ τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ
καὶ τὸν ¹⁵⁾ Ὀρφέα, πρὸς βύτερον ὄντα τῶν ποι-

Cor. l. c. et Obrechtio. Locus Herodoti exstat lib. I, 56. Vulgata lectio est εἰς Ῥῶον, quam cum edd. Arc. et Kust. etiam Cod. Ciz. tuetur. Attingit hunc Iamblichii locum etiam Mahne, l. c. p. 122. — Pro αἰς ὕφηγ. Par. οὐ ὕφηγ. Kiess.

9) ἔχει] Ciz. ἔχυν. Kiess.

10) οὐκ εὐμαρὲς κ. τ. λ.] Loganus, p. 106. „Quid si οὐκ εὐμαρὲς vel οὐκ εὐμαρῶς ἐνδέχεται, vel si non ita, tunc καὶ καταμαθεῖν legendum censerem.“ Haec ratio, καὶ καταμαθεῖν, praeferenda. Nam saepissime καὶ ante κατὰ excidit. Qua ratione probata, retineri potest δέχεσθαι, i. e. αἰρεῖσθαι, eligere. At ὁμολογουμένως, quod pro ὁμολογούμενον proposuit Koenius, recipiendum fuit. Kiess.

11) ἀπὸ τοῦ Αἰόλου] In Ciz. et Arc. deest τοῦ. Kiess.

12) γενομένην] Corrigit λεγομένην Koen. ad Gregor. p. 10. Idem, audacior, inquit, coniecturam in sequentibus apud Iamblichum prodigiose corruptis malim premere. Kiess.

autem pacto alterutrum horum sese habeat, in tam vetustis rebus difficulter recentiores inuestigauerint: hoc tamen in confesso est, ex vtraque recensione confici, Doricam dialectum omnium antiquissimam esse: huic proximam Aeolicam, ab Aeolo nomen sortitam: tertio loco sequi Ionicam ab Ione Xuthi filio cognominatam: quartam esse Atticam, ita dictam a Creusa, quae Erechthei filia fuit: hancque prioribus recentiorem tribus seculis extitisse circa Thracum tempora et Orithyiae raptum, vti plures historiae tradunt: quin et constat, Orpheum quoque poetarum antiquissimum Dorica dia-

13) *Ἀτθίδα*] Ita Ciz. etiam h. l. pro *Ἀτθίδα*, quod habent edd. Arc. et Kust. Apollodorus in Bibl. myth. III, 14. 5. narrat, regionem Atticam ab Atthide Cranai filia appellatam esse. Consentit Paus. I, 2. 5. Atque idem licebit transferre in dialectum: quae est opinio Gregorii p. 10. *Kiess.*

14) *Ὠρεϊθυίας*] Erat Orithyia filia Erechthei et Boreae vxor; de qua vide Herodotum lib. VII. cap. 189. Scholiasten Sophoclis ad *Antigon.* p. 254. Edit. Henr. Steph. (p. 204. Erf.) Scholiasten Apollon. Rhod. ad Lib. I. *Argon.* vers. 211. Scholiasten Homeri ad *Odyss.* ̐. v. 533. Heraclitum *de Incredibil.* cap. 28. Suidam v. *Γαμβρός* *Ἐρεχθῆος*, et alios. Kust. Kusterus in textu reliquerat *Ἐρεϊθυίας*, in Cod. Par. repertum. In Ciz. est *Ὠρεϊθυίας*. Pro *ἱστοριῶν*, quod deinceps omnes habent, scripsi *ἱστορικῶν*. *Kiess.*

15) *Ὀρφέα*] In Ciz. vt in edit. Arc. *Ὀρφέδον*. Ciz. paullo post *ἱστορικῆς* pro *ἱατρικῆς*. *Kiess.*

- 244 ητῶν. Τῆς ¹⁶⁾ δὲ ἰατρικῆς μάλιστα φασιν αὐ-
 τοὺς ἀποδέχεσθαι τὸ διαιτητικὸν εἶδος, καὶ
 εἶναι ἀκριβεστάτους ἐν τούτῳ, καὶ πειραῖσθαι
 πρῶτον μὲν καταμανθάνειν σημεῖα καὶ συμ-
 μετρίας ¹⁷⁾ ποτῶν τε καὶ σιτίων καὶ ἀναπαύ-
 σεως· ἔπειτα περὶ αὐτῆς τῆς κατασκευῆς τῶν
 προσφερομένων σχεδὸν πρῶτους ἐπιχειρῆσαι τε
 πραγματεύεσθαι καὶ διορίζειν. ¹⁸⁾ ἄψασθαι
 δὲ καὶ καταπλασμάτων ἐπιπλεῖον τοὺς Πνθα-
 γορείους τῶν ἔμπροσθεν. τὰ δὲ ¹⁹⁾ περὶ τὰς
 φαρμακείας ἥτιον δοκιμάζειν· αὐτῶν δὲ τού-
 των ²⁰⁾ τοῖς πρὸς τὰς ἐλκώσεις μάλιστα χρῆ-
 σθαι· τὰ δὲ περὶ τὰς τομάς τε καὶ καύσεις
 ἥκιστα πάντων ἀποδέχεσθαι. χρῆσθαι δὲ καὶ
 ταῖς ἐπωδαῖς πρὸς ἓν τῶν ἀρρώστημάτων.
 245 Παραιτήσασθαι δὲ λέγονται ²¹⁾ τοὺς τὰ μαθή-
 ματα καπηλεύοντας, καὶ τὰς ψυχὰς, ὡς παν-
 δοχείου θύρας, ἀνοίγοντας παντὶ τῷ προσιόντι
 τῶν ἀνθρώπων. ἂν δὲ μηδὲ οὕτως ²²⁾ ὦνται
 εὐρεθῶσιν, αὐτοὺς ἐπιχεομένους εἰς τὰς πόλεις,

16) τῆς δὲ ἰατρικῆς — ἓν τῶν ἀρρώστημάτων] Haec
 omnia αὐτολεξεῖ leguntur etiam supra, Num. 163.
 Kust.

17) ποτῶν] Sect. 163. est πότων. Tum pro σιτίων in
 Ciz. et Arc. edit. σιτῶν. Kiess.

18) ἄψασθαι δὲ] Sect. 163. ἄψασθαι δὲ χρῆ. Kiess.

19) περὶ τὰς] Ita etiam hic, vt sect. 163. scripsi pro
 περὶ τῆς, quod reliquerat Kuster. Kiess.

20) τοῖς] Addidi τοῖς e sect. 163. Tum Ciz. πρὸς ἐλ-
 κώσεις sine articulo τὰς. Idem deinceps τομάς τε, vt
 sect. 163. In edd. Arc. et Kust. abest τε. Kiess.

lecto vsum esse. Medicinae eam maxime speciem amplectebantur, quae diaetam moderatur; inque hac exercenda accuratissimi erant. Ac initio quidem signa nitebantur addiscere, quibus congruum laboris victusque et somni modum explorarent: deinde quod ad ipsam ciborum praeparandorum rationem attinet, illi fere primi commentari de ea atque disputare aggressi sunt. Cataplasmata autem Pythagorei frequentius, quam qui eos antecesserant, adhibebant: sed vnguenta medicata minus probabant: hisque ipsis ad vulnera potissimum sananda utebantur: incisiones vero et vstiones minime omnium admittebant. Quosdam insuper morbos etiam curabant incantationibus. Vt autem ad Pythagoram reuertamur, ille haud quaquam admittebat eos, qui disciplinas cauponantur, quique cuius obuias animas, vt diuersorii fores, apertas ostendunt: qui si hac ratione emtores non inuenierint, per vrbes diffusi gymnasia condu-

21) τοὺς τὰ μαθήματα καπ.] Respexit ad locum illum Platonis in *Protagora* pag. 194. G. (p. 477. Heindorf. K.) Οὕτω δὲ καὶ οἱ τὰ μαθήματα περιάγοντες κατὰ τὰς πόλεις, καὶ πωλοῦντες, καὶ καπηλεύοντες τῷ δει ἐπιθυμοῦντι, etc. Kust. De καπηλεύειν conf. interpretes N. T. ad locum 2 Cor. II. 17. et lexicographos. Kiess.

22) ὠνηταί] Ita pro ὠνητά, quae est lectio edd. Arc. Kust. et Cd. Ciz., scribendum esse, monuit Loganus, hancque scripturam expressit Obrechtus. Kiess.

καὶ συλλήβδην ἐργολαβοῦντας τὰ γυμνάσια
καὶ τοὺς νέους, καὶ μισθὸν τῶν ἀτιμῆτων
(197) πράττοντας. αὐτὸν δὲ ²³⁾ συνεπικρύπτεσθαι
πολὺ τῶν λεγομένων, ὅπως οἱ μὲν καθαρῶς
παιδευόμενοι σαφῶς αὐτῶν μεταλαμβάνωσιν·
οἱ δὲ, ὥς περ Ὀμηρὸς φησι τὸν Τάνταλον, λυ-
πῶνται, παρόντων αὐτῶν ἐν μέσῳ τῶν ἀκου-
σμάτων, μηδὲν ἀπολαύοντες. λέγειν δ' αὐτοὺς
οἶμαι καὶ περὶ τοῦ μισθοῦ διδάσκειν τοὺς
προσιόντας, οὓς καὶ χεῖρους τῶν ἐρμογλύφων
καὶ ²⁴⁾ ἐπιδιφρίων τεχνιτῶν ἀποφαίνουσι. ²⁵⁾ τοὺς
μὲν γάρ, ἐκδομένου τινὸς Ἑρμῆν, ζητεῖν εἰς
τὴν διαθήσιν τῆς μορφῆς ξύλον ἐπιτίθειον·
τοὺς δὲ προχείρως ἐκ πάσης φύσεως ἐργάζεσθαι
246 τὴν τῆς ἀρετῆς ἐπιτήδευσιν. Προνοεῖν δὲ
²⁶⁾ δεῖν μᾶλλον λέγουσι φιλοσοφίας, ἢ γονέων
καὶ γεωργίας· τοὺς μὲν γὰρ γονέας καὶ τοὺς
γεωργοὺς αἰτίους εἶναι τοῦ ζῆν ἡμᾶς· τοὺς δὲ
φιλοσόφους καὶ παιδευτὰς τοῦ εὖ ζῆν καὶ
φρονῆσαι, τὴν ἀρετὴν οἰκονομίαν εὐρόντας.
οὔτε δὲ λέγειν οὔτε συγγράφειν οὕτως ἡξίου.
ὥς πᾶσι τοῖς ἐπιτυχούσι κατὰ δὴλα εἶναι τὰ
νοήματα· ἀλλ' αὐτὸ δὴ τοῦτο πρῶτον διδάξαι

23) συνεπικρύπτεσθαι] In Ciz. συνεκρύπτεσθαι. Ibidem paulo post ἀπολαύοντας cum Arc. Kiess.

24) ἐπιδιφρίων] Ciz. ἐπιδιφρίων. Kiess.

25) τοὺς μὲν γάρ, ἐκδομ.] Sic locum hunc emendavi et distinxī. Ante enim minus recte legebatur, τοῦ μὲν γὰρ ἐκδομ. τ. quod interpretibus fraudi fuit. Tu igitur verte: Illos enim (nempe Hermoglyphos), cum quibus

cunt, et a iuventute pro iis rebus mercedem exigunt, quae pretio aestimari non possunt. Ipse autem pleraque eorum, quae traduntur, occuluit; ut sincere quidem docti sensum exinde perspicuum, ceteri vero, in mediis acroamatibus versantes, instar Tantali Homerici, nullum alium inde fructum, quam dolorem perciperent. A Pythagoreis etiam dictum puto, illos, qui mercede suam in docendo operam elocant, deteriores censendos esse statuariis atque sellulariis opificibus: qui enim ad elaborandam statuam Mercurii operam suam locat, eum lignum quaerere huic formae recipiendae aptum: illos vero quoduis ingenium ad exsculpenda inde virtutis opera arripere. Philosophiam porro maiori studio esse prosequendam, quam parentes et agriculturam: parentes enim et agricolas ad hoc tantum contribuere, ut viamus; philosophos autem atque praeceptores, ut bene viamus; utpote qui rectam sapientiae dispensationem excogitauerunt. Nihil autem ita dici aut scribi volebant, ut sensus eius omnibus obviis statim pateret: hoc ipsum enim ante

ipsis Mercurium faciendum locavit, quaerere lignum, etc. Kust. Etiam in Ciz. est τοῦ. Ibidem paulo post cum Arcer. οὗς δὲ pro τοὺς δὲ. *Kiess.*

26) δαῖν] In Ciz. δαῖ. Ibidem cum Arc. pro τοῦ εὖ ζῆν legitur καὶ εὖ ζῆν. *Kiess.*

λέγεται Πυθαγόρας τοὺς αὐτῷ προσφοιτῶντας,
ὅπως ἀκρασίας ὑπάσης καθαρεύνοντες ἐν ²⁷⁾ ἐχε-
(198)ρημοσύνῃ φυλάττωσιν, οὓς ἂν ²⁸⁾ ἀκροάσωνται
λόγους. τὸν γοῦν πρῶτον ²⁹⁾ ἐκφάναντα τὴν
τῆς συμμετρίας καὶ ἀσυμμετρίας φύσιν τοῖς
ἀναξίοις μετέχειν τῶν λόγων, οὕτω φασὶν ἀπο-
στιγμηθῆναι, ὥς μὴ μόνον ἐκ τῆς κοινῆς ον-
τουσίας καὶ διαίτης ἐξοριεθῆναι, ἀλλὰ ³⁰⁾ καὶ
τάφον αὐτοῦ κατασκευασθῆναι, ὥς διῆτα ἀποι-
χομένου ἐκ τοῦ μετ' ἀνθρώπων βίου τοῦ ποτὲ
247 ἐτέρου γενομένου. Οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ δαιμό-
νιον νεμεσῆσαι τοῖς ἐξώφορα τὰ τοῦ Πυθα-
γόρου ποιησαμένοις. ³¹⁾ φθαρῆναι γὰρ ὥς ἀε-
βήσαντα ἐν θαλάσῃ τὸν δηλώσαντα τὴν τοῦ
³²⁾ εἰκοσταγώνου σύστασιν (τοῦτο δ' ἦν δωδε-
κάεδρον, ἐν τῶν πέντε λεγομένων στερεῶν σχη-
μάτων) εἰς σφαῖραν ἐκτείνεσθαι. ἔνιοι δὲ τὸν
περὶ τῆς ἀλόγου καὶ τῆς ἀσυμμετρίας ἐξε-

27) ἐχερημοσύνη] Quid hoc νόσις? Cum Arcerio et Obrechto substituo ἐχεμυθία, donec melius quid in mentem venerit. Kust. Loganus p. 106. emendat ἐχεφροσύνη. In Cd. Ciz. verbum ita exaratum est, ut tam ἐχερημοσύνη, quam ἐχεφροσύνη legi possit. Hoc posterius, quod aliorum substantivorum analogiae non repugnat, praeferam, ita ut ἐν ἐχεφροσύνῃ valeat cum facilitate, facile. Rittershus. p. 20. vulgatam lectionem pro incorrupta habet. Schneider. eandem in Lat. suo interpretatur ἐχεμυθία. Kiess. Vulgata ratio vera. V. Toup. Emendat. T. II. p. 442. Schaefer.

28) ἀκροάσωνται] Arc. et Kust. ἀκροάσονται, Ciz. ἀκροάσονται, quod e vera lectione, a nobis restitutum, depravatum est. Kiess.

29) ἐκφάναντα] Est igitur hoc verbum in iis, in qu-

omnia suos edocuisse Pythagoram ferunt, vt ab omni linguae incontinentia puri doctrinas, quas perceperant, tacendi arte conditas haberent: eum vero, qui primus symmetriae et asymmetriae rationem indignis hac doctrina euulgauit, tantum in odium incurrisse memorant, vt non tantum communi consortio conuictuque eum prohibuerint; verum etiam tanquam mortuo et in alium, quam prius fuerat, hominem commutato sepulchrum construxerint. Alii daemonium etiam iis iratum fuisse aiunt, a quibus res Pythagorae diuulgatae sunt: perisse enim in mari tanquam impium, qui Icostagoni prodidit compositionem: h. e. dodecaedri, quae vna est ex quinque figuris, quae solidorum dicuntur, in sphaeram extendendi rationem. Sunt tamen, qui referant, hoc illi accidisse, qui doctrinam de

bus οἱ νοῖοι in aoristo ᾧ adsciuerunt. Vid. Buttman. Gramm. gr. p. 212. ed. 5. Kiess.

30) καὶ τὰρον αὐτοῦ κατασκ.] Confer Nos supra, ad Cap. XVII. Kust. In Kusteri nota est αὐτῷ. Genituum agnoscunt etiam Arc. et Ciz. Ceteram Obrechtus non satis apte vertit locum, qui sic intelligendus est: *quasi is, qui olim alius fuerat, a vita discessisset.* Kiess.

31) φθαρῆναι γὰρ ὧς ἀσεβήσαντα ἐν θal.] Haec intelligenda sunt de Hippaso Pythagoreo: vt discimus ex ipso Iamblichō supra, Num. 88. Kust. In Ciz. et Arc. ante ἀσεβήσαντα deest ὧς. Kiess.

32) εἰκοσταγώνου] Ciz. εἰκοσαγώνου. Tum φαίγαν pro φαίγαν. Kiess.

πόντα, τοῦτο παθεῖν ἔλεξαν. ἰδιότροπός τε μὴν καὶ συμβολικὴ ἦν ἡ σύμπασα Πυθαγόρειος ἀγωγή, ³³⁾ καὶ αἰνίγμασί τισι καὶ γρίφοις, ³⁴⁾ ἔκ γε τῶν ἀποφθεγμάτων, εὐεικυῖα δια τὸ ἀρχαΐζειν τῷ χαρακτήρι· καθάπερ καὶ τὰ θεῖα τῷ ὄντι καὶ πυθόχρηστα λόγια δυσπρακολούθητά πως καὶ ³⁵⁾ δυσερμηνεύτα φαίνε-
 (199)ται τοῖς ἐκ παρέργου χρηστηριαζομένοις. ³⁶⁾ τοσαῦτα ἂν τις καὶ ἀπὸ τῶν σκοράδην λεγομένων τεκμήρια ἂν παράθοιτο περὶ Πυθαγόρου τε καὶ τῶν Πυθαγορείων.

Κ Ε Φ. λ ε.

²⁴⁸ *) Ἦσαν δέ τινες, οἳ προσεπολέμουν τοῖς ἀνδράσι τούτοις καὶ ἐπανεόστησαν αὐτοῖς. ὅτι μὲν οὖν ἀπόντος Πυθαγόρου ἐγένετο ἡ ἐπιβουλή, πάντες συνομολογοῦσι· διαφέρονται δὲ περὶ τῆς τότε ἀποδημίας, οἳ μὲν πρὸς Φερεκύδην τὸν Σύριον, οἳ δὲ εἰς Μεταπόντιον λέγοντες ἀποδεδημηκέναι τὸν Πυθαγόραν. αἱ δὲ αἰτίαι τῆς ἐπιβουλῆς πλείονες λέγονται· μία

33) καὶ αἰνίγ.] Pro καὶ in Ciz. scriptae sunt hae litterae, αἰν. Kiest.

34) ἔκ γε τῶν] Sic codex MS. At prior Edit. corrupte, ἐγγεῖων: pro quo Arcerius vel ἐναγέτων, vel ἐναργῶν, vel εὐγέτων, infeliciter legendum coniiciebat. Caeterum conferendus est cum hoc loco Noster supra Num. 105. et 161. Kiest. Loganus p. 106. „Quid si αἰκότων vel ἐχεγγίων? Sed melius forsitan ἐχρεῖα τῶν ἀποφθ. i. e. vice apophthegmatum griphis „utiebantur.“ Lectio ἔκ γε τῶν non est tentanda, quam

innumerabili et incommensurabili⁶ propalavit. Ceterum omnis Pythagorica institutio proprium quendam et symbolicum docendi modum praefert, aenigmatibus et griphis quoad apophthegmata similis; idque ob ipsum characteris huius archaismum: prorsus vt et oracula diuina et Pythica intellectu explicatuque perquam difficilia iis videntur, qui responsa perfunctorie tractant. Tot et tanta quis e sparsim dictis de Pythagora et Pythagoreis documenta apponere queat.

C A P. XXXV.

Non defuerunt tamen, qui hosce viros oppugnatum irent, quique contra illos insurgerent. Enimvero apud omnes in confesso est, absente Pythagora insidias aduersus eos erupisse: sed quae tum fuerit eius peregrinatio, de eo non conueniunt: quidam enim ad Pherecydem Syrium, alii Metapontum profectum tradunt. Causae vero insidiarum plures enumerantur. Vnam ea-

sic intelliges: *quantum quidem ex apophthegmatibus, quibus utebantur, colligitur. Kiess.*

35) δυσερμήνευτα] Ciz. δυσμήνευτα. *Kiess.*

36) τοσαῦτα ἄν τις] Ciz. τοσαῦτα δ' ἄν τις. *Kiess.*

*) Sectiones 248 — 251. Aristoxenum habent auctorem. Meiners. p. 287. Add. Wyttenbach. ad Plat. Phaedon. p. 151. *Kiess.*

μὲν ὑπὸ τῶν Κυλωνίων λεγομένων ἀνδρῶν
 τοιάδε ¹⁾ γενομένη. ²⁾ Κύλων, ἀνὴρ Κροτω-
 νιάτης, γένει μὲν καὶ δόξῃ καὶ πλούτῳ πρω-
 τεύων τῶν πολιτῶν, ἄλλως δὲ χαλεπός τις καὶ
 βίαιος καὶ ³⁾ θορυβώδης καὶ τυραννικὸς τὸ
 ἦθος, πᾶσαν προθυμίαν παρασχόμενος πρὸς
 τὸ κοινωνῆσαι τοῦ Πυθαγορείου βίου καὶ
 προσελθὼν πρὸς αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν ἤδη
 πρεσβύτην ὄντα, ἀπεδοκιμάσθη διὰ τὰς προ-
 249 ειρημένας αἰτίας. Γενομένου δὲ τούτου, πό-
 λεμον ἰσχυρὸν ἤρατο καὶ αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι
⁴⁾ αὐτοῦ [τοῦ Κύλωνος] πρὸς αὐτόν τε τὸν
 Πυθαγόραν καὶ τοὺς ἐταίρους. καὶ οὕτω σφο-
 δρά τις ἐγένετο καὶ ἄκρατος ἡ φιλοτιμία αὐ-
 τοῦ τε τοῦ Κύλωνος καὶ τῶν μετ' ἐκείνου τε-
 (300) ταγμένων, ὥστε διατεῖναι μέχρι τῶν τελευ-
 ταίων Πυθαγορείων. ὁ μὲν οὖν Πυθαγόρας
 διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἀπῆλθεν εἰς τὸ Μετα-
 πόντιον· καὶ κεῖ λέγεται ⁵⁾ καταστρέψαι τὸν
 βίον. οἱ δὲ ⁶⁾ Κυλώνειοι λεγόμενοι διετέλουν

¹⁾ γενομένη] Ita e Cd. Pat. dedimus pro λεγομένη. Con-
 trarium vitium occurrit cap. XXXIV. not. 12. vbi
 Koenius γενομένην emendabat in λεγομένην. Kiess.

²⁾ Κύλων, ἀνὴρ Κροτ.] Eandem historiam, praeter
 Iamblichum nostrum et Porphyrium, narrat etiam
 Diodorus in Excerptis Valesianis. Caeterum, quem
 hic Iamblichus Κύλωνα vocat, is Diogeni Laertio
 Κύδων dicitur. Vide Menag. ad Laert. Lib. VIII. 49.
 Kust.

³⁾ θορυβώδης] Ciz. βρυβώδης. Kiess.

⁴⁾ αὐτοῦ] Deloni τε, quod post αὐτοῦ in Edd. Arc.
 Kust. et Cd. Ciz. legitur. Paulo inferius post διὰ

rum a factione Cylonia repetunt. Erat enim Cylo genere, splendore, diuitiis, Crotoniatarum facile princeps; cetera vero homo durus, violentus, seditiosus, et tyrannico ingenio: isque nullum non lapidem mouerat, vt in Pythagoreorum consortium admitteretur; ac postquam Pythagoram ipsum ea de re compellasset, ob praedictas causas repulsam passus fuerat. Quo facto ipse cum amicis suis aduersus Pythagoram eiusque discipulos acre bellum suscepit: fuitque Cylonis et eorum, qui in partibus illius stabant, tam atrox tamque impotens defendendi honoris sui studium, vt ad vltimos vsque Pythagoreos perdurauerit. Pythagoras itaque hac de causa Metapontum se contulit, ibique vitam finiuisse dicitur. Interim Cylonii contra Pythagoreos insur-

ταύτην in Ciz. deest τήν. Etiam verba τοῦ Κύλωνος hic delenda videntur, repetita male a librario, quum deinceps recte et suo loco legantur. Hinc vncos addidi. *Kiess.*

- 5) *καταστρέψαι τὸν βίον*] Hoc Cyloneum scelus vtrum post Pythagorae mortem acciderit, an ipse eo incendio perierit, de eo dissentiant scriptores. Cum Aristoxeno consentit Cicero de Fin. V. c. 2. Scis, inquit, me quodam tempore Metapontum venisse tecum, nec ad hospitem ante disertisse, quam Pythagorae ipsum illum locum, ubi vitam ediderat, sedemque viderim. Iustin. XX. 4. Val. Max. VIII. 751. *Μαῖνος*, p. 41.
- 6) *Κυλώνειος*] Ciz. cum Arc. *Κυλώνιος*. Ibidem post *πρὸς* deest τοὺς. *Kiess.*

πρὸς τοὺς Πυθαγορείους στασιάζοντες καὶ πᾶσαν ἐνδεικνύμενοι δυσμένειαν. ἀλλ' ὅμως ἐπικράτει μέχρι τινὸς ἢ τῶν Πυθαγορείων καλοκαγαθία καὶ ἡ τῶν πόλεων αὐτῶν βούλησις, ὥστε ὑπ' ἐκείνων οἰκονομεῖσθαι βούλεσθαι περὶ τὰς πολιτείας· τέλος δὲ εἰς τοσοῦτον ἐπεβούλευσαν τοῖς ἀνδράσιν, ὥστε ἐν τῇ 7) Μίλωνος οἰκίᾳ ἐν Κρότωνι συνεδρευόντων Πυθαγορείων καὶ βουλευομένων περὶ πολεμικῶν πραγμάτων, ὑφάρπαντες τὴν οἰκίαν κατέκαυσαν τοὺς ἀνδρας, 8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσιδος. 9) οὗτοι γὰρ τελεώτατοι ὄντες καὶ εὐρωστότατοι 10) διεξέπαιδαντο ἔξω πως. Γενομένου δὲ τούτου, καὶ λόγον οὐδένα ποιησαμένων τῶν (αἰ) πολλῶν περὶ τοῦ συμβάντος πάθους, ἐπαύσαντο τῆς ἐπιμελείας οἱ Πυθαγόρειοι. συνέβη δὲ τοῦτο δι' ἑμφοτέρας τὰς αἰτίας, διὰ τε τὴν ὀλγωρίαν 11) τῶν πόλεων (τοῦ τοιούτου γὰρ καὶ τηλικούτου γενομένου πάθους οὐδεμία

7) Μίλωνος] Prior Edit. habet Μύλλωνος; at codex MS. Κύλωνος, pro quo Μίλωνος, auctoritate Porphyrii, reposui. Vide omnino Menagium ad Laert. VIII. 39. Kust. In Cd. Ciz. clare scriptum est Μίλωνος. Paulo ante pro ἐπεβούλευσε scripsi ἐπεβούλευσαν, nam intelliguntur οἱ Κυλώνειοι. Tum Ciz. ἐκρότωνι. Denique pro πολεμικῶν Mahne p. 42. legere mavult πολιτικῶν. Recte: vid. Schaefer. ad Gregor. Cor. p. 934. Kiess.

8) πλὴν δυοῖν, Ἀρχίππου τε καὶ Λύσι.] Vide Menagium, dicto loco. Kust.

9) οὗτοι γὰρ] In Ciz. deest γὰρ. Deinceps Bentl. p. 195. legit: οὗτοι τε νεώτατοι. Kiess.

10) διεξέπαιδαντο] Arcerius imperite, foris conciti et obtruncati perierant. Tu verito, fuga elapsi sunt: vel

gere, et infesti animi documenta edere non intermiserunt: sed nihilominus tamen aliquamdiu Pythagoreorum virtus inconcussa stetit, ciuitatumque iis beneuolentia conseruata est: ita vt nec ab aliis res suas administrari publicas sustinuerint. Sed tandem eo Cyloniorum insidiae proruperunt, vt domum Milonis, in qua Pythagorei, de rebus ad bonum publicum pertinentibus deliberaturi, consederant, igne subiecto cum ipsis viris combusserint, duobus tantum elapsis, Archippo et Lyside: hi enim iustae aetatis vigore viribusque pollentes per ignem se foras proripuerant. Quum vero vulgus ciuium ad tantam cladem conuiueret, Pythagorei omnem reipubl. gerendae curam abiecerunt: idque ob duplicem potissimum causam: tum quod ciues tantae calamitatis nullam rationem habuissent; tum quod ii

vt Obrechtus, *foras se proripuerunt*. Hesychius, *Δικπαίσαντες, διεκδράσαντες*. Sic enim apud eum scribendum est pro *Δικπαίσαντες, διεκτρώσαντες*. Apud Suidam quoque in serie sua *Δικπαίσαντες* scribendum est pro *Δικπαίσαντες*. Vti autem *διεκπαίειν* significat *cursu se ex aliquo loco proripere*; ita *εἰσπαίειν*, *cursu vel saltu se aliquo inferre*. Vide Hesychium v. *Εἰσπαυαδίας*. Kust. Reinesius: *l. διεκπαίσαντο*, i. e. *euaserunt tum aliquo, l. aberant*. In marg. Spanhem. notatum est *ἐξετρώπησαν* (an *ἐξετράπησαν*?), *ἐξεδράμον*. Apud Porphyrt. sect. 57. est *διεκπαίσοντα*. Denique Ciz. *ἔξω ποσ*. Kiess.

11) τῶν πόλεων] Sic recte MS. pro *πολεμίων*. Kust.

ἐπιστροφὴν ἐποιήσαντο), διὰ τε τὴν ἀπώλειαν τῶν ἡγεμονικωτάτων ἀνδρῶν. τῶν δὲ δύο τῶν περισωθέντων, ἀμφοτέρων Ταραντίνων ὄντων, ὁ μὲν Ἀρχιππος ἀνεχώρησεν εἰς Τάραντα· ὁ δὲ Λύσις μισήσας τὴν ὀλιγωρίαν, ἀπῆρεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἐν Ἀχαΐᾳ διέτριβε τῇ ¹²⁾ Πελοποννησιακῇ. ἔπειτα εἰς Θήβας ¹³⁾ μετακίσατο, σπουδῆς τινὸς γενομένης· οὐπὲρ ἐγένετο Ἑπαμεινῶνδας ἀκροατῆς, καὶ πατέρα τὸν Λύσιν ἐκάλεσεν· ὥδε καὶ τὸν βίον κατέστρεψεν. οἱ δὲ λοιποὶ τῶν Πυθαγορείων ἀπέστησαν τῆς Ἰταλίας, πλὴν Ἀρχύτου τοῦ Ταραντίνου. ἄθροισθέντες δὲ εἰς τὸ Ῥήγιον, ἐκεῖ διέτριβον μετ' ἀλλήλων. ¹⁴⁾ προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν πολιτευμάτων ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαίνόντων· ἦσαν δὲ οἱ σπουδαιότατοι ¹⁵⁾ Φάντων τε καὶ Ἐχεκράτης, καὶ Πολύμναστος, καὶ Διοκλῆς, Φλιάσιοι· ¹⁶⁾ Ξενόφιλος δὲ Χαλκιδεὺς, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδεῶν. ἐφύλαξαν μὲν οὖν τὰ ἐξ ἀρχῆς ἦδη καὶ τὰ μαθήματα, καί-

12) Πελοποννησιακῇ] Ciz. πελοποννησιακῇ. Idem deinceps ἔπειτα καί: quod non aspernandum. Kiese.

13) μετακίσατο] Menag. ad Laert. VIII. 7. legit μετακῆσιν: quod probo. Kust. At medium μετακίσατο idem valet, quod μετακῆσιν. Kiese.

14) προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, καὶ τῶν πολιτ. ἐπὶ τὸ χεῖρον προβαίνόντων] Haec verba seriem orationis omnino interrumpunt, nec locum hic habere possunt; quae proinde Obrechtus rectius collocat post illa, quae paullo post sequuntur, τῶν ἀπὸ Θράκης Χαλκιδεῶν. Kiese.

interiissent, qui ad publicas res administrandas maxime fuerant idonei. Illi autem, qui e periculo salui euaserant, ambo Tarentini erant: et Archippus quidem in patriam rediit; Lysis vero neglectum sui percosus in Graeciam soluit et in Achaia Peloponnesi commoratus est: vnde, incertum quo adspirante fauore, Thebas commigrauit; ibique Epaminondam auditorem habuit, a quo et parens salutatus est; ac tandem ibidem mortem obiit. Reliqui Pythagorei praeter Archytam Tarentinum Italia excesserunt, et Rhegium confluentes ibi vna commorati sunt. Erant autem praecipui eorum Phanto, Echecrates, Polymnastus, Diocles, Phliasii; et Xenophilus Chalcidensis e Thracia. Temporis autem progressu quum rerum-publ. administratio in deterius vergeret; in

15) Φάντων τε] Ita scripsi cum Wyttenbachio (ad Phaeton. p. 111.) pro τε Φάντων, quae est lectio edd. Arc. Kust. et cod. Ciz. Illa lectio est e Memmiano Codice, cuius Varias Lectiones ad duos Iamblichi libros, hunc et Protrepticum, ex auctione Gronouiana Vir summus nactus est. Deinde, pergit Wyttenbachius, animaduertendum, post προβαυρόντων quaedam desiderari, quibus significetur, eos Rhegio relicto in Graeciam abiisse; nam quod Kusterus secundum Obrechtum iudicat, illa verba, προϊόντος — προβαυρόντων, post Χαλκιδίων ponenda esse, nobis frustra esse videtur. Kiess.

16) Ξενόφιλος] Huius vitam conscripsisse putatur. Vid. Mahne, p. 115. sq. Tum Ciz. υπό Θράκης. Kiess.

(202) τοι ¹⁷⁾ ἐκλειπούσης τῆς αἰρέσεως· ἕως ¹⁸⁾ εὐγε-
 νῶς ἠφανίσθησαν. ταῦτα μὲν οὖν Ἀριστόξε-
 νος διηγείται. Νικόμαχος δὲ τὰ μὲν ἄλλα
 συνομολογεῖ τούτοις· παρὰ δὲ τὴν ἀποδημίαν
 τοῦ Πυθαγόρου φησὶ γεγονέναι τὴν ἐπιβουλὴν
²⁵² ταύτην. Ὡς ¹⁹⁾ γὰρ Φερεκύδην τὸν Σύριον,
 διδάσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, εἰς Δῆλον ἐπο-
 ρεύθη, ²⁰⁾ νοσοκομήσων αὐτὸν περιπετῇ γενό-
 μενον τῷ ἰστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει
 καὶ κηδεύσων. τότε δὴ οὖν οἱ ἀπογνωσθέντες
²¹⁾ ὑπ' αὐτῶν καὶ στηλιτευθέντες ἐπέθεντο αὐ-
 τοῖς, καὶ πάντας πανταχῇ ἐνέπρησαν· αὐτοὶ τε
 ὑπὸ τῶν Ἰταλιωτῶν κατελεύσθησαν ἐπὶ τούτῳ,
 καὶ ἐξερρίγησαν ἄταφοι. τότε δὴ οὖν συνεπι-
 λπεῖν συνέβαινε τὴν ἐπιστήμην τοῖς ἐπισταμέ-
 νοις, ἅτε δὴ ²²⁾ ἄρρητον ὑπ' αὐτῶν ἐν τοῖς
 στήθεσι διαφυλαχθεῖσαν μέχρι τότε· τὰ π
 δυσσύνετα μόνον καὶ ²³⁾ ἀδιάπτυστα παρὰ τοῖς

17) ἐκλειπούσης] Par. ἐκλειπούσης. Tum post αἰρέσεως;
 in Ciz. doest ἕως. Kiess.

18) εὐγενῶς] Ex MS. pro ἐγγενῶς. Ksst. In hoc latere
 suspicor ἐπιτελῶς. Sic etiam, ut videtur, Interpret
 Schaefer.

19) Ὡς γὰρ Φερεκύδην — κηδεύσων] Haec leguntur
 etiam apud Porphyrium, Num. 55. Confer etiam No-
 strum supra, Num. 148. Ksst. Locum, qui com-
 prehenditur paragraphis 251. ad 253. Nicomacho vi-
 dicat Mahne p. 25. sq. Kiess.

20) νοσοκομήσων αὐτὸν] In Ciz. νοσοκομήσων τε αὐτῷ.
 Arc. νοσοκ. ἀπὸ αὐτῶν. Paulo post Ciz. omittit δὴ post
 τότε. Kiess.

21) ὑπ' αὐτῶν] Ciz. ἐπ' αὐτῶν. — Στηλιτευθέντες hoc
 loco sunt ii quibus velat mortuis monumentum est ste-
 tentum. Kiess.

α) τοι ¹⁷⁾ ἐκλειπούσης τῆς αἰρέσεως ἐκ
 τῶς ἡφανισθῆσαν. ταῦτα μὲν οὐκ
 τοσ διεγείρει. Νικόμαχος δὲ τὰ
 συνομολογῇ τοῖς παρὰ δὲ τῇ
 τοῦ Πυθαγόρου φησὶ γεγονέναι τῇ
¹⁸⁾ ταύτῃ. Ως ¹⁹⁾ γὰρ Φερεκύδης
 διδύσκαλον αὐτοῦ γενόμενον, ἐξ
 ρεύθη, ²⁰⁾ νοσοκομήσαν αὐτὸν περι-
 μενον τῷ ἰστορομένῳ τῆς ἡμέρας
 καὶ κηδείων. τότε δὲ οὐκ ἔλα-
²¹⁾ οῦν αὐτῶν καὶ στηλιτωδῆτις ἐκ-
 τοίς, καὶ πάντας πανταχὶ ἐκέρχον
 ἐπὶ τῶν Ἰταλιωτῶν κατεκύνθησαν
 καὶ ἐξέρχοντο ἀπὸ τοῦ τοῦ
 λαοῦ συνέβαινε τῇ ἐκέρχῃ τῶν
 νοσίων, ἅτε δὲ ²²⁾ ἀφῆκον ἐπὶ αὐτῶν ἡ
 στήθεσι διαφυλαχθῆσαν μέχρι τῆς
 δυσόυνετα μόνα καὶ ²³⁾ ἀδιάντιστα

pristinis nihilominus institutis studiisque per-
 stiterunt, donec, deficiente secta, penitus
 interciderent. Hoc modo res ab Aristoxeno
 narratur. Nicomachus autem cetera quidem
 consentit; sed quod ad peregrinationem
 Pythagorae attinet, tradit, insidias hasce
 structas esse, quum ille Deli moraretur: quo
 se ad praeceptorem suum Pherecydem Sy-
 rium contulerat, ut ei morbo, qui pedicu-
 laris dicitur, laboranti opem ferret: cui
 etiam defuncto iusta persoluit. Tum ita-
 que illi, quos ut desperatos Pythagorei
 schola eiecerant, columnaue sepulchrali
 notauerant, facto undiquaque impetu ple-
 rosque omnes igni tradiderunt; ceteros Ita-
 lici lapidibus obrutos insepultos abiecerunt.
 Eodem tempore una cum viris doctrinae
 peritis ipsa quoque doctrina intercudit; ut-
 pote in pectoribus ipsorum veluti arcanum
 quoddam recondita: sola autem obscura et
 inextricabilia apud externos oretenus per-

17) ἐκλειπούσης] Par. ἀφανισθῆσαν. Im p
 in Ciz. doest ins. Kiest.

18) εἰγετοῖς] Ex M. pro ἡφανισθῆσαν. Kiest. le
 suspicor ἐπὶ τῆς. Sic autem, π. videtur, le
 Schaefer.

19) Ως γὰρ Φερεκύδης — ἀφῆκον] Hoc
 etiam apud Porphyrium, Num. 55. Cetera
 strum supra, Num. 148. Kiest. Loxus, π
 probeditur paragraphis 251. ad 255. Noster
 dicat Mahoe p. 25. 29. Kiest.

20) νοσοκομήσαν αὐτόν] Is Ciz. νοσοκομῶν
 Arc. νοσο. ἀπὸ αὐτοῦ. Paulo post Ciz. αὐτοῦ
 τῶν. Kiest.

21) ἐπὶ αὐτῶν] Ciz. ἐπὶ αὐτῶν. — Στηλιτω-
 loco sunt ii quibus velut mortuis monumenta
 antem. Kiest.

22) ἀφῆκον ἐπὶ αὐτῶν] Ciz. ἀφῆκον ἐπὶ αὐτῶν. Idem
 deinceps cum Arc. δυσόυνετα, Par. δυσόυνετα. Kiest.

23) ἀδιάντιστα] Sic sensu exigente rescripsi pro διάπτυσ-
 τα, quod prior Edit. habet. Ἀδιάντιστα autem sunt
 ea, quae non sunt evoluta, vel explicata, atque ideo
 obscura; vel, inexplicabilia: a διαπτύσσω. Sic Noster
 supra Num. 105. inquit, Symbola Pythagoreorum ani-
 libus fabellis similia videri, εἰ μὴ τις αὐτὰ διαπτύξῃ,
 nisi quis ea explicuerit. Et paulo post ait: eadem re-
 conditam continere sapientiam, ἐπειδὴν τὸν τῶν συμ-
 βόλων ἱερὸν διαπτύχθη. Sed quid lucernarum in meridie
 accendo, et facilia διαπτύσσω? Kiest.

ἔξω διαμνημονεύεσθαι συνέβη, ²⁴⁾ πλὴν ὀλίγων πάννυ, ὅσα τινὲς ἐν ἀλλοδημίαις τότε τυχόντες (203) διέσωσαν ζώπυρα ²⁵⁾ ἅττα πάννυ ἀμυδρὰ καὶ **255** δυσθήρατα. Καὶ οὗτοι γὰρ μονωθέντες καὶ ἐπὶ τῷ συμβάντι οὐ μετρίως ἀθυμήσαντες, διεσπάρησαν μὲν ²⁶⁾ ἄλλος ἄλλαχῇ, καὶ οὐκέτι κοινωνεῖν ἀνθρώπῳ τινὶ λόγου τοπαράπαν ὑπὸ μενον· μονάζοντες δ' ἐν ταῖς ἐρημίαις, ὅπου ἂν τύχῃ, καὶ κατάκλειστοι τὰ πολλά, τῇ αὐτὸς ἑαυτοῦ ἕκαστος συνουσίαν ἀντὶ παντός ἡσμένιζον. διευλαβοίμενοι δέ, μὴ παντελὲς ἐξ ἀνθρώπων ²⁷⁾ ἀπόληται τὸ φιλοσοφίας ὄνομα, καὶ θεοῖς αὐτοὶ διὰ τοῦτο ἀπεχθάνωνται, διολέσαντες ἄρδην τὸ τηλικοῦτον ²⁸⁾ αὐτῶν δέφρον, ὑπομνήματά τινα κεφαλαιώδη καὶ σύμβολα συνταξάμενοι, τὰ τε τῶν πρεσβυτέρων συγγράμματα, καὶ ὧν διεμέμνηντο, συναλίσσαντες κατέλιπον ἕκαστος, ²⁹⁾ οὐπερ ἐτύχασαν τελευτῶν, ἐπισκήψαντες υἱοῖς, ἢ θυγατράσιν, ἢ γυναιξί, μηδενὶ ³⁰⁾ διδόναι τῶν ἐκτὸς τῆς

24) πλὴν ὀλίγων πάννυ — ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις.
Haec omnia leguntur etiam apud Porphyrium, Num.
57. 58. Kust.

25) ἅττα] Ciz. et Arc. ἅττα. Kiess.

26) ἄλλος] Ciz. ἄλλος. Idem deinceps κατάκλειστοι καὶ κατάκλειστοι. Kiess.

27) ἀπόληται] Vox haec in priorē Edit. deest, quae ex MS. renouauit. Porphyrius tamen rectius habet ἀπόλοιτο. Kust. Scaliger suppleuit ἐξαλειφθή. Kiess.

28) αὐτῶν] Ciz. ἀνδρῶν. Kiess.

manserunt; paucis duntaxat exceptis, quae, exilis rarique igniculi instar, quibusdam inhaeserunt; qui, quod abessent, alibique terrarum peregrinarentur, cladi superstites manserant. Sed hi quoque ab omnibus deserti, et tristi suorum casu profligati animoque deiecti, in diuersas orbis partes dispersi sunt, cum nemine hominum quicquam de rebus suis communicare studentes. Solitariam enim vitam, vbicunque se locus dabat, amplexi, ac imprimis sibi quisque viuere contenti, domi suae se inclusos continebant. Veriti tamen, ne plane ex hominum memoria philosophiae nomen aboleretur, neue ipsi deorum indignationem incurrerent, quod tam insigne illorum donum sinerent interire; summa quaedam doctrinae capita atque symbola in commentarios retulerunt, collectaque seniorum scripta, et quae cuique memoria suppeditabat, in vnum redacta reliquerunt, moriturique filiis, filiabus et vxoribus in supremis mandatis dederunt, ne cui extraneo copiam eorum facerent; id-

29) οὐπερ} Ita Ciz. cum Porphyrio §. 58. In edd. Arc. et Kust. est οὐ. Idem Ciz. cum Arc. ἐτύχων, quod Scaliger mutauit in ἐτύχων. Antea Par. ἐκαστα pro ἐκαστος. Kiess.

30) δίδοναι} Ciz. et Arc. δίδμεναι, Par. δίδμενα. Tum Ciz. cum Arc. τὰς οἰκίας. Kiess.

οικίας. αἱ δὲ μέχρι ³¹⁾ παμπόλλου χρόνον
 τοῦτο διετήρησαν, ἐκ διαδοχῆς τὴν αὐτὴν ταύ-
 την ἐντολὴν ³²⁾ ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις.
 254 *) Ἐπεὶ δὲ καὶ Ἀπολλώνιος περὶ τῶν αὐτῶν
 ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ, πολλὰ δὲ καὶ προστίθῃ
 τῶν μὴ εἰρημένων ³³⁾ περὶ τούτων· φέρε δὴ καὶ
 τὴν τούτου παραθώμεθα διήγησιν περὶ τῆς ἐπὶ
 (204) τοὺς Πυθαγορείους ἐπιβουλήs. λέγει τοίνυν,
 ὡς ³⁴⁾ ἐκείνοις παρηκολούθει μὲν εὐθύς ἐκ
 παίδων ὁ φθόνος παρὰ τῶν ἄλλων. οἱ γὰρ
 ἄνθρωποι, ³⁵⁾ μέχρι μὲν διελέγετο πᾶσι τοῖς
 προσιοῦσι Πυθαγόρας, ἡδέως εἶχον· ἐπεὶ δὲ
 μόνοις ἐνετύγχανε τοῖς μαθηταῖς, ἤλαττο τοῦτο.
 καὶ τοῦ μὲν ἔξωθεν ἤκοντος συνεχώρουν ἡ-
 τᾶσθαι· τοῖς ³⁶⁾ δὲ ἐγχωρίοις πλεῖον φέρεσθαι
 δοκοῦσιν ἤχθοντο, καὶ καθ' αὐτῶν ὑπελάμ-
 βανον γίνεσθαι τὴν σύνοδον. ἔπειτα καὶ τῶν
 νεανίσκων ὄντων ἐκ τῶν ἐν τοῖς ἀξιώμασι, καὶ
 ταῖς οὐσίαις προεχόντων, συνέβαινε προαγού-
 σης τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐτοὺς ἐν τοῖς ἰδίοις
 οἴκοις πρωτεύειν, ἀλλὰ κοινῇ τὴν πόλιν οἰκο-

31) παμπόλλου] Pat. παμπελλοῦ, Arg. παμπόλν, Ciz. παμπόλου. Kiese.

32) ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπιγόνοις] Porphyrius melius διαγγέλλουσαι τοῖς ἀπογόνοις. Kust.

*) Sectiones 254 — 265. auctorem habent Apollonium.

33) περὶ τούτων] Ciz. et Arg. περὶ τούτοις. Ibidem α. τοὺς pro ἐπὶ τοῖς. Kiese.

34) ἐκείνοις] An potius ἐκείνῳ, ut referatur ad Pythagoram? Kust.

οικίας. αἱ δὲ μέχρι 31) παμπόλλοι
 τοῦτο διετήρησαν, ἐκ διαδοχῆς τῇ αἰ-
 τῇ ἐντολῇ 32) ἐπιστέλλουσαι τοῖς π-
 33) Ἐπὶ δὲ καὶ Ἀπολλωνίῳ, πολλὰ δὲ καὶ τῇ
 ἔστιν ὅπου διαφωνεῖ, πολλὰ δὲ καὶ τῇ
 τῶν μὴ εἰρημένων 34) περὶ τούτων φε-
 τῇ τοῦτου παραδόξῳ διζήσαντες
 35) τοὺς Πυθαγορείους, ἐκβουλεύσας, ἔχον-
 ὡς 36) ἐκείνους παρηκολούθη μετ' αὐ-
 παιδων ὁ φθόνος, παρὰ τῶν αἰσίων
 ἀνδρωποι, 37) μέχρι μὲν διαλέγετο
 προσιοῦσι Πυθαγόρας, ἡδέως ἔχον-
 μόνοις ἐνετίγχαν τοῖς μαθηταῖς, καὶ
 καὶ τοῦ μὲν ἐξωθεν ἤκουον, αὐτοῖς
 ταῦτα τοῖς 38) δὲ ἐγγχωρίοις, πάλιν
 δοκοῦν ἤχοντο, καὶ κατ' αὐτῶν τῶν
 βανον γινέσθαι τὴν οἰκίαν. ἔπειτα καὶ
 νεανίσκων ὄντων ἐκ τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις
 ταῖς οὐδαίαις προχέοντων, οὐκ ἔχοντες
 οἱ τῆς ἡλικίας μὴ μόνον αὐτοῖς ἐν τῇ
 οἰκίᾳ πρωτεύειν, ἀλλὰ καὶ τῇ πόλει

que diu etiam deinceps observatum est,
 posteris idem iussum in successores trans-
 mittentibus. Porro quum Apollonius circa
 haec ipsa alicubi dissentiat, multaue etiam
 ceteris indicta adiiciat, illius quoque nar-
 rationem de insidiis in Pythagoreos compa-
 ratis adiiciemus. Refert igitur, Pythagoram
 statim a puero reliquorum hominum inui-
 diam excepisse. Quamdiu enim promiscue
 cum quibusvis, qui affluebant, sermonem
 sociabat, gratus acceptusque fuit: postquam
 vero cum solis discipulis suis conuersari
 coepit, publicus fauor eum destituit. Et
 ciues quidem exteris potiores apud eum
 partes libenter concedebant: at quibusdam
 e popularibus suis aliquid amplius ab eo
 tribui indignabantur, et in suam fraudem
 congressus hosce tendere existimabant. Ac-
 cedebat, quod iuvenes illi, e familiis digni-
 tate et opulentia praecipuis orti, et ad ad-
 vltiorem aetatem prouecti, non tantum
 inter suos primas obtinebant; verum etiam
 in urbibus ad reipubl. clauum sedebant,

31) παμπόλλοι] Pat. παμπόλλοι, Arc. παμπό-
 παμπόλλοι. Kiess.

32) ἐπιστέλλουσαι τοῖς ἐπαύροις] Παρὰ τῇ
 διαγγέλλουσαι τοῖς ἀποστόλοις. Kiess.

*) Sectiones 354 — 365. sacrosanctas habet Arc.

33) περὶ τούτων] Ciz. et Arc. περὶ τούτων.
 τοὺς pro ἐπὶ τοῖς. Kiess.

34) ἐκείνους] An potius ἀνέμους, τι τῶν αὐτῶν
 γοναμ? Kiess.

35) μέχρι μὲν κ. τ. λ.] Sic recte Ciz. In edd. Arc.
 et Kust. locus ita scriptus est: μέχρι μὲν διαλέγετο πᾶ-
 σι τοῖς προσιοῦσι, Πυθαγόραν ἡδέως ἔχον. At Graeci
 non dicunt ἡδέως ἔχειν τι, sed τινί, vel ἐπὶ τινί.
 Kiess.

36) δὲ ἐγγχωρίοις] Ciz. δ' ἐγγχωρίοις. Idem deinde eundem
 Arc. κατ' αὐτῶν. Kiess.

νομεῖν, μεγάλην μὲν ἑταιρείαν 37) συναγχο-
 σιν (ἦσαν γὰρ ὑπὲρ τριακοσίους), μικρὸν δὲ
 μέρος τῆς πόλεως οὔσι, τοῖς οὐκ ἐν τοῖς αὐτοῖς
 ἦθουσιν, οὐδ' ἐπιτηδεύμασιν ἐκείνοις πολιτευο-
 255 μένοις. 38) Οὐ μὴν ἀλλὰ μέχρι μὲν οὖν τὴν
 ὑπάρχουσαν χώραν ἐκέκτηντο, καὶ Πυθαγόρας
 ἐπεδήμει, διέμενεν ἡ 39) μετὰ τὸν συνοικισμὸν
 κεχροτισμένη κατὰστασις, δυσαρעστουμένη, καὶ
 (205) ζητοῦσα καιρὸν εὐρασθαι μεταβολῆς. ἐπεὶ δὲ
 Σύβαριν ἐχειρώσαντο, κακείνος ἀπῆλθε, καὶ
 τὴν δορύκτητον 40) διωκόμενοι μὴ κατακλη-
 ρουχηθῆναι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν πολλῶν,
 ἐξεργάγη τὸ σιωπούμενον μῖσος, καὶ διέστη
 πρὸς αὐτοὺς τὸ πλῆθος. ἡγεμόνες δὲ ἐγένοντο
 τῆς διαφορᾶς οἱ ταῖς συγγενείαις καὶ ταῖς οἰ-
 κειότησιν ἐγγύτατα καθεστηκότες τῶν Πυθα-
 γορείων. αἴτιον δ' ἦν, 41) ὅτι τὰ μὲν πολλὰ
 αὐτοὺς ἐλύπει τῶν πραττομένων, ὥσπερ καὶ

37) συναγχοσίαι — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὔσι, τοῖς εἰς.] Constructio hic claudicat; quae ut in integrum restituitur, scribendum erit, συναγχοσίαις — μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως ὄντων, τῶν — πολιτευομένων. Dativus enim illi non habent, quo referantur. *Kuss.* Haec ratio nemini facile probabitur. Mihi quidem hic locus corruptissimus sic refingendus videtur: μεγάλην μὲν ἑταιρείαν συναγχοσίαις —, μικρὸν δὲ μέρος τῆς πόλεως οὔσαν, τῆς — πολιτευομένης, qui magnam quidem sodalitiū congregauerant, parvam tamen civitatis partem, quae non iisdem, quibus illi (Pythagorei), moribus aut institutis uteretur. Τῆς et πολιτευομένης ex ed. Arc. et Cd. Ciz. — Post ἦσαν in Ciz. et Arc. deest γάρ. *Kiess.*

38) Οὐ μὴν ἀλλὰ] Ita recte Ciz. cum ed. Arc. In *Kuss.*

insignemque trecentarum familiarum coetum contraxerant: ita vt exigua tantum portio superesset, quae se non iisdem moribus paribusque studiis consecrasset. Verum enimvero quamdiu se intra regionis suae antiquos terminos Crotoniatae continuerunt, coramque Pythagoras aderat; permansit ea, quae ab vrbis conditu inueterauerat, reip. constitutio, licet iam minus placeret, et iam magno studio rerum nouandarum occasio quaereretur. Sybari deinde capta, et Pythagora aliorum profecto, ager bello partus non est ex voluntate plebis inter novos colonos sorte diuisus; vnde in Pythagoreos occultatum huc vsque odium erupit, populusque discessionem ab eis fecit. Duces autem seditionis fuere, qui Pythagoreos sanguinis et cognationis necessitudine proxime contingebant. Causae erant, quod multa ex iis, quae Pythagorei faciebant, cognatos eorum ac simul promiscuam ple-

edit. est οὐ μὲν ἀλλὰ. — Tum pro μὲν οὖν τὴν in Ciz. est μὲν αὐτὴν. Pro χώραν Par. ὤραν. Pluralem ἐκίχτητο pro ἐκίχτητο, quod antea legebatur, restitui de Scaligeri correctione. *Kiess.*

39) μετὰ τὸν συνοικισμόν] Ex quo Pythagorei Crotonem rerum suarum sedem delegerant. Minus accurate Obrechtus. Tum Ciz. διασπαστομένη. Par. εὐρωθαι μεταβολήν. Denique Ciz. et Arc. δοκίμιον. *Kiess.*

40) διακήσαντο] Sensus gratia lego, διαφθοαρτο, i. e. palam decreuerunt, vel constituerunt. *Hust.* Ciz. cum Arc. καταλήγουσθηναι. Ciz. μίτος. *Kiess.*

41) ὅτι] Deest in Ciz. et Arc. *Kiess.*

τοὺς τυχόντας, ἐφ' ὅσον ⁴²⁾ ἰδιασμὸν εἶχε περὶ
τοὺς ἄλλους· ἐν δὲ τοῖς μεγίστοις ⁴³⁾ καθ' αὐ-
τῶν μόνον ἐνόμιζον εἶναι τὴν ἀτιμίαν. ⁴⁴⁾ ἐπὶ
μὲν γὰρ τῷ μηδένᾳ τῶν Πυθαγορείων ὀνομά-
ζειν Πυθαγόραν, ἀλλὰ ζῶντα μὲν, ὁπότε
βούλοιντο δηλῶσαι, καλεῖν αὐτὸν θείον· ἐπὶ
δὲ ἐτελεύτησεν, ἐκείνον τὸν ἄνδρα· καθάπερ
⁴⁵⁾ Ὅμηρος ἀποφαίνει τὸν Εὐμαῖον ὑπὲρ Ὀδυσ-
σέως μεμνημένον·

Τὸν μὲν ἐγών, ὃ ξεῖνε, καὶ οὐ παρεόντ' ὀνο-
μάζειν

(206) Αἰδέομαι· περὶ γὰρ μ' ἐφίλει καὶ κήδετο λίην·

256 ⁴⁶⁾ ὁμοιοτρόπως δὲ μηδ' ἐκ τῆς κλίνης ⁴⁷⁾ ἀνί-
στασθαι ὕστερον, ἢ τὸν ἥλιον ἀνίσχειν· μηδὲ
δακτύλιον ἔχοντα θεοῦ σημεῖον φορεῖν· ἀλλὰ
τὸν μὲν παρατηρεῖν, ὅπως ἀνιόντα προσεύ-
ζονται, τὸν δὲ μὴ περιτίθεσθαι, φυλαττομέ-

42) ἰδιασμὸν] Ex MS. pro ἰδίᾳ μὲν: quod prior Edit.
habet. Kust. Antea Ciz. ἐφ' ὅσον. Kiess.

43) καθ' αὐτῶν] Ciz. et Arc. καθ' αὐτόν. Kiess.

44) ἐπὶ μὲν γὰρ τῷ μηδένᾳ τ.] Est oratio ἀνακλόουθος.
Deest enim in sequentibus ἀπόδοις, quae prioribus
his respondeat. Fieri autem interdum solet, ut scri-
ptores, qui longis utuntur periodis (ex quorum nu-
mero est Iamblichus noster) priorum nonnunquam
obliuiscantur, et sic orationem ἀνακλόουτος relin-
quant. Kust. Oratio sane est ἀνακλόουθος, at non
eo modo, quo Kustero visa esse videtur. Nam ad
verba ἐπὶ μὲν τῷ referuntur sect. 257. verba ἐπὶ δὲ τῷ:
atque auctor orationem sic est exorsus, ut dicendum
esset, ἐπὶ μὲν τῷ - οὕτω χαλεπῶς ἔφερον κοινῶς ἅπαντες.
At orationis inceptae immemor pergit sect. 257. med.
τὰ μὲν τοιαῦτα — ἐλύπει κοινῶς ἅπαντας, etc. haec quae

bem offendebant; vtpote quae comparata cum aliorum moribus singulare aliquid in se haberent: vnde et praecipuas eorum actiones ceteri in suam vnice contumeliam interpretabantur. Nemo enim Pythagoreorum erat, qui suo nomine praeceptorem appellaret; sed quamdiu in viuis fuit, *diuinum*; postquam vero obiisset, *virum illum* nominabant: quemadmodum Homerus Eumaeum, quum Vlyssis mentionem facere vellet, ita loquentem introduxit:

*Hunc hospes vereor, licet absit, nomine sueto
Appellare: etenim me cura et amore fouebat.*

Similiter, quod nunquam, nisi ante solis ortum e lecto surgerent, nec annulum gestarent, cui dei imago insculpta esset: sed et orientem solem adoraturi obseruarent, et abstinerent ab huiusmodi annulo, ne forte

dixi, aegro ferebant communiter omnes, — illud autem aegrius etiam ferebant cognati. — Neque Obrechtus orationis continuationem assecutus est. De locutione χαλεπῶς φέρειν ἐπὶ τινι vid. Wytttenbach. Bibl. crit. Vol. III. P. II. p. 17. Kiess.

45) Ὀμηρος] Odyss. ξ, 145. vbi tamen in versu secundo pro λίην legitur θυμῷ. Kust. Ciz. ἀποφαίων. Item ξεῖλε pro ξεῖνε. Reliqua ibi sic leguntur: περὶ γὰρ με ἐφίλει καὶ ἐκήδετο λίην. Kiess.

46) ὁμοιοτρόπως] Arc. et Ciz. ὁμότροπος. Iam Scaliger emendauit ὁμοιοτρόπως. Kiess.

47) ἀνίστασθαι] Ciz. ἀνισταμένων, Arc. ἀνισταμένους, Scal. ἀνισταμένου. Idem Scaliger pro ἔχοντα male ἔχοντας. Kiess.

νοις, μη προξενέγκωσιν πρὸς ἐκφοράν, ἢ τινα
τόπον οὐ καθαρὸν. ὁμοίως δὲ μηδ' 48) ἀπρο-
βούλευτον, μηδ' ἀνυπεύθυνον μηδὲν ποιῖν,
ἀλλὰ πρῶτ' μὲν προχειρίζεσθαι, τί πρακτέον,
εἰς δὲ τὴν νύκτα ἀναλογίζεσθαι, τί διακήκα-
σιν, ἅμα τῷ σκοπεῖσθαι καὶ τὴν μνήμην γυ-
μναζομένους· παραπλησίως δ', εἴ τις τῶν κοι-
νωνούντων τῆς διατριβῆς ἀπαντῆσαι κελεύσκειν
εἰς τινα τόπον, 49) ἐν ἐκείνῳ περιμένειν, ὥς
ἔλθοι, δι' ἡμέρας καὶ νυκτός· πάλιν ἐν τούτῳ
τῶν Πλυθαγορείων συνεθιζόντων μεμνήσθαι τὸ
557 ῥηθὲν καὶ μηδὲν εἰκῇ λέγειν· ὅπως δ' ἄκρι-
τῆς τελευτῆς εἶναι τι προστεταγμένον· 50) καὶ
κατὰ τον ὕστατον καιρὸν παρήγγελλε μὴ βλασ-
φημεῖν, ἀλλ' ὥςπερ ἐν ταῖς 51) ἀναγωγαῖς δι-
ωνίζεσθαι μετὰ τῆς εὐφημίας, 52) ἥνπερ ἐποι-

48) ἀπροβούλευτον] Sic rectius MS. quam prior Edit.
quae habet ἀπροςβούλευτον. Kust. Pro διακήμασιν
Arc. διακήμασιν, Ciz. διακήμασιν. Kiess.

49) ἐν ἐκείνῳ περιμ.] Historia huc pertinens narratur
supra, Num. 185. Kust. Pro νύκτας e Par. repo-
suitimus νυκτός. Kiess.

50) καὶ] Deest in Ciz. et Arc. Videtur scribendum
esse καὶ δι. Tum Ciz. παρήγγειλε pro imperfecto.
Kiess.

51) ἀναγωγαῖς] Sic recte MS. pro ἀγωγαῖς. Ἀναγωγὴ
autem hic est exitus e porta; cum nempe naue soluti
in altum prouehimur. Kust.

52) ἥνπερ ἐποιούντο διωδουμένους τὴν ἀνδρίαν] Eu-
locus obscurus et corruptus: in quo vir doctus ad
marginem codicis Spanhemiani pro ἀνδρίαν rescriben-
dum censebat ἀφδρίαν: sed quo sensu? Felicius Ob-
rechtus, qui locum hunc sic legit, ἥνπερ ἐποιούντο ἃ

ad exequias, aut in alium locum non purum, eum deferrent. Item quod nihil agerent, quod non deliberatum ante et excusum foret; sed mane agenda perpenderent, vesperi acta retractarent, eademque opera intellectum simul et memoriam exercerent. Praeterea, quod, si quis e secta illa voluisset, ut sibi hoc aut illo loco occurreretur, alter ibidem noctem diemque, donec ille adueniret, in vno eodemque vestigio haeserit, documento futurus, Pythagoreis incumbere, dictorum memores esse, nihilque temere loqui. In vniuersum autem praeceperat Pythagoras, ne vnquam ad extremum vsque vitae absque certa lege agerent: sub mortem autem imprecationibus abstinerent; sed, ut facere solent qui mare Adriaticum traiecturi sunt, cum bonis faustisque omi-

διωθόμενοι τὸν Ἀδρίαν. Certe *Ἀδρίαν* ab imperitiis librariis mutatum quoque fuit in *ἀνδρίαν* apud Hesychium v. *Λυκοσπασθεῖς*: ut patet vel ex ipso Hesychio v. *Ἐνδίες*; qui locus cum priore conferendus est. Quod autem ad rem ipsam adtinet; solebant nauigaturi praecipue *εὐφημεῖν*, sine votis et verbis bene ominatis a diis reditum expetere: idque eo diligentius, quo magis nauigatio aliqua erat periculosa et mare turbidum. Tale autem habebatur mare Adrianum, siue *Adria*, ut vel ex Horatio patet, qui nunc *Fretis acrior Adriae*, nunc *Improbo iracundior Adria*, et alibi *Dux inquieti turbidus Adriae* dixit. *Kust.* Wyttenbachius ad Platonis *Phaedon.* p. 332. de hoc loco sic disputat: „Postrema corrigantur vel *διωθόμενοι τὴν ἀνανδρίαν*, repellentes ignauiam: vel *διορθόμενοι τὴν ἀνδρίαν*, con-

(207) οὖντο διωθουμένους τὴν ἀνδρίαν· τὰ μὲν τοιαῦτα, καθάπερ προεῖπον, ἐπὶ τοσοῦτον ἐλπίει κοινῶς ἅπαντας, ἐφ' ὅσον ⁵³⁾ ἔωσαν ἰδιάζοντας ἐν αὐτοῖς τοὺς συμπεπαιδευμένους· ἐπὶ δὲ τῷ μόνοις τοῖς Πυθαγορείοις τὴν δεξιὰν ἐμβάλλειν, ἐτέρῳ δὲ μηδενὶ τῶν οἰκείων, πλὴν τῶν γονέων· καὶ τῷ τὰς οὐσίας ἀλλήλων μὲν παρέχειν κοινάς, πρὸς ἐκείνους δὲ ⁵⁴⁾ ἐξηλλοτριωμένας, χαλεπώτερον ἔφερον οἱ συγγενεῖς. ἀρχόντων δὲ τούτων τῆς διαστάσεως, ἐτοιμῶς οἱ λοιποὶ προσέπιπτον εἰς τὴν ἔχθραν· καὶ λεγόντων ἐξ αὐτῶν τῶν χρόνων Ἰππάρχου καὶ Δαδάρου καὶ Θεάγου ⁵⁵⁾ ὑπὲρ τοῦ πάντας κοινῶν τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς ἐκκλησίας, καὶ διδόναι τὰς εὐθύνας τοὺς ἀρχοντας τοῖς ἐκ παντὸς λαχοῦσιν· ἐναντιουμένων δὲ τῶν Πυθαγορείων Ἀλκιμάχου καὶ Δειμάχου καὶ Μέ-

*„firmantes fortitudinem: ad praeceptum fortitudinis
 „exercendae haec referuntur, quod traditum erat §.
 „228. ad animum in discessu e corpore, ἀνδρῶν, in
 „reditu ad superiores, confirmandum: et, quamvis spe-
 „ciosa, tamen vana est suspicio Obrechtii legendis
 „διωθόμενοι τὸν Ἀδρίαν, qui mare Adriaticum traiecturi
 „sunt; nam et exemplum Adriae singulare et poeticum
 „est, et Praesens διωθόμενοι, persuadere, perfringere
 „fluctus, non convenit initio navigationis.“ In ante-
 „cedentibus idem Wyttenbachius haec monuit: „Fo-
 „rventia, i. e. linguis favere, a male ominatis verbis
 „abstinere, bona verba pronunciare, εὐφημία, vale
 „inprimis in cultu deorum et sacrificiis; proinde
 „quoque in morte, quae et ipsa res sacra est; π
 „εὐφημία sit officium et morientis et eorum qui ei
 „adiungunt. Pythagorae praeceptum εὐφημίας vniuerse*

nibus oram soluerent. Talia, vt modo dictum est, tantum communiter omnibus doloris afferebant, quantum vtilitatis iis, qui seorsim sub vno doctore profecerant. Inprimis autem aegre habebat cognatos Pythagoreorum, quod cum solis Pythagoreis dexteris iuebantur Pythagorei iungere; cum nemine vero consanguineorum, exceptis parentibus: item quod communes inter se opes haberent, exclusis ab hoc consortio cognatis, perinde ac si peregrini essent. Hi itaque rebus istis commoti seditionis initium fecerunt; reliqui autem promte in hostile odium prolapsi sunt. Quumque ex illo tempore Hippasus, Diodorus, et Theages contenderent, vt omnes promiscue ciues magistratuum comitiorumque participes fierent, quique magistratus gessissent, apud eos, qui ex omni multitudine sorte lecti essent, rationem redderent: contra autem niterentur e Pythagoreis Alcimachus, Dima-

„memorat Iamblichus Vit. Pythag. §. 149. peculiariter „in morte §. 257.“ Cdd. Ciz. et Par. ἀνδρείαν. — Locus nondum persanatus est. *Kie ss.*

53) ἔωσαν] Cum Obrechtio lego ὤνησαν, ab ὄνημα, iuvo, prosum. *Kust.*

54) ἐξηλλοτριωμένους] Scaliger, ἐξηλλοτριωμένους. Tum Ciz. et Par. χαλεπώτερον καὶ βαρύτερον. *Kie ss.*

55) ὑπὲρ τοῦ πάντας] Ita scripsi pro vulgata lectione, quae etiam codicis Ciz. est, ὑπὲρ τοῦ παντός. Deinceps Ciz. et Arc. ἀρχοντας ἐν τοῖς. *Kie ss.*

(208) τανος καὶ 56) Δημοκλῆδους, 57) καὶ διαλυόντων
 τὴν πάτριον πολιτείαν μὴ καταλύειν· ἐκράτη-
 258 σαν οἱ τῷ πλήθει συνηγοροῦντες. Μετὰ δὲ
 ταῦτα 58) συνόντων τῶν πολλῶν, διελόμενοι
 τὰς δημηγορίας, κατηγοροῦν αὐτῶν ἐκ τῶν
 ῥητόρων 59) Κύλων καὶ Νίνων. ἦν δὲ ὁ μὲν
 ἐκ τῶν εἰπόρων, ὁ δὲ ἐκ τῶν δημοτικῶν. τοι-
 οῦτων δὲ λόγων 60) μακροτέρων παρὰ τοῦ Κύ-
 λωνος ῥηθέντων, ἐπῆγεν ἕτερος, προσποιούμε-
 νος μὲν ἐξητακέναι τὰ τῶν Πυθαγορείων ἀ-
 πόρρητα, περιπλακεῖς δὲ καὶ γεγραφῶς ἐξ ὧν
 μάλιστα αὐτοὺς ἤμελλε διαβάλλειν, καὶ δοὺς
 τῷ γραμματεῖ βιβλίον ἐκέλευσεν ἀναγινώσκειν.
 259 Ἦν δὲ αὐτῷ ἐπιγραφὴ μὲν Λόγος ἱερός· ὁ
 δὲ τύπος τοιοῦτος τῶν γεγραμμένων· Τοὺς φί-
 λους ὥσπερ τοὺς θεοὺς σέβεισθαι· τοὺς δὲ ἄλ-
 λους ὥσπερ τὰ θηρία χειροῦσθαι. τὴν αὐτὴν
 ταύτην γνώμην ὑπὲρ Πυθαγόρου μεμνημένους
 ἐν μέτρῳ τοὺς μαθητὰς λέγειν·

Τοὺς μὲν εἰαίρους ἦγεν 61) ἴσον μακάρεσσι θεοῖσι·

Τοὺς δ' ἄλλους ἡγεῖτ' οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ.

56) Δημοκλῆδους] Ciz. cum Scalig. Δημοκλῆδους. Kieß.

57) καὶ διαλυόντων τὴν πάτρ. πολ. μὴ καταλ.] Lego, καὶ διακωλύοντων τὴν πάτριον πολιτείαν διαλύειν. Kieß. Διακωλύοντων etiam Reinesius correxit in Ciz., estque haec scriptura maxime probabilis. Scaliger legere voluisse videtur διανοούντων. Kieß.

58) συνόντων τῶν πολλ.] In priore Edit. locus hic corrupte sic legitur: συνέντων τῶν πολλῶν, διελόμενοι τὰς δημηγορίας, κατηγορούντων αὐτῶν, etc. Confer Cl. Dodwellum in Exercitat. de Pythagorae aetate, p. 212. qui locum hunc ita, ut eum hic exhibemus, recte

chus, Meton et Democedes, atque acceptam a maioribus reipubl. formam disturbari nolent; superiores tandem euasere, qui plebi patrocinebantur. Itaque conuocata multitudinis concione, Cylon et Ninon e rhetoribus, quorum alter opibus potens, alter popularis habebatur, diuisis inter se orationibus Pythagoreos accusarunt: ita vt ad Cylonis prolixam orationem Ninon perorarit: arcana enim Pythagoreorum se excusasse simulabat, atque ex iis, quae in literas redacta seruabat, ea potissimum arripuerat, quae criminandis Pythagoreis maxime idonea videbantur: scribaeque publico libellum legendum tradidit. Inscriptio eius erat, *Sermo sacer*: character operis iste: Amicos deorum instar colendos, reliquos vt bruta habendos esse: eandemque sententiam sub Pythagorae nomine versibus inclusisse eius sectatores, canentes:

*Discipulos equidem mactabat honore deorum;
Ast reliquos habuit nullo numero locum.*

etiam emendauit. *Kust.* Kusterus reposuerat συνιδετων, pro quo nos e *Ciz.* restitimus συνδόντων, quod haud dubie praestat. Idem *Ciz.* habet κατηγορούντων. *Kiess.*

59) Κύλων] *Ciz.* cum *Arc.* Κύνων. *Kiess.*

60) μακροτέρων] *Ciz.* cum *Arc.* μακροτέρων δέ, forsitan δη. Deinceps *Ciz.* et *Par.* ἄριστος pro ἱστος. Porro *Ciz.* ἐξητημέναι. *Kiess.*

61) ἴσων] *Ciz.* ἴσων, et versu altero ἀριθμῶν. *Kiess.*

260 Τὸν Ὅμηρον μάλιστα ἐπαινεῖν, ἐν οἷς εἶρηκε,
ποιμένα λαῶν· ἐμφανίσκειν γὰρ βροχήματα
(209) τοὺς ἄλλους ὄντας, ὀλιγαρχικὸν ὄντα. ⁶²⁾ Τοῖς
ἀγάμοις πολεμεῖν, ὡς ἀρχηγοῖς γεγονόσι τοῦ

62) Τοῖς ἀγάμοις πολ.] Scribe, Τοῖς κνάμοις, i. e. fabis. Fabis enim Graeci olim in sortitionibus uti solebant; ut ex Grammaticis constat. Vide Suidam et Hesychium, v. Διάφρυκτος, v. Κναμεῖσαι, et v. Κναμοτρώξ. Huc etiam facit locus ille Nouni in Gregor. Naz. Stelit. pag. 132. Οἱ Πυθαγόρειοι δι' αἰνιγμάτων τὰ τῆς φιλοσοφίας ἑμάνθανον δόγματα. παραδίδοτο δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο τὸ αἶνγμα· Κνάμους μὴ ἐσθίειν· τουτέστι, μὴ προσδίδοντας τὸ δίκαιον δωροδοκῆσθαι χρήμασιν. οἱ γὰρ Ἀθηναῖοι πάλοι δικασταὶ ἀντὶ ψήφων κνάμοις ἐχρῶντο πρὸς ἀποκρίσιν ἐν τοῖς δικαστηρίοις. Pythagorei per aenigmata disciebant philosophiae dogmata. Tradebatur vero inter alia et hoc aenigma: Fabas non edere: id est, ad ius prodendum non oportere nos corrumpi pecunia. Olim enim iudices Atheniensium loco calculorum utebantur fabis ad condemnandum in iudiciis. Item illud Plutarchi in Tractatu de Liber. Educ. p. m. 12. Κνάμων ἀπέχεσθαι· ὅτι οὐ δεῖ πολιτεύεσθαι. κναμνται γὰρ ἥσαν ἐμπροσθεν αἱ ψηφοφορίαι, δι' ὧν πῖρας ἐπετίθεισαν ταῖς ἀρχαῖς. Fabis abstinendum. [Per id Pythagorei significabant] abstinendum esse Republica. Olim enim suffragia per fabas ferebantur in creandis Magistratibus. Sed de sensu symboli huius non assentior Plutarcho. Plurimi enim Pythagoreorum olim rempubl. tractarunt: imo praecipuī ex veteribus Legislatoribus in Magna Graecia Pythagorei fuisse leguntur: tantum abest, ut Republica prorsus abstinendum esse censuerint. Electionem tantum magistratum, quae fiebat per fabas, siue per sortem, improbabant; quippe indignos saepe hac ratione Reip. praefici censes. Iudicio ergo eligi volebant, quibus administratio Reip. committeretur. Egrege hoc docet Anonymus Pythagoreus (cum aliis Opusculis Mythologicis et Ethicis editus a Thom. Galeo) Dissert. V. pag. 728. Αἰγόντι δὲ τινες τῶν δαμασσοφόντων, ὡς χρητὰς ἀρχαῖς ἀπὸ κνάρων γίνεσθαι, οὐ βέλτεστα καὶ τα νομίζουσιν, etc. At quidam oratores popu-

Laudem cumprimis mereri Homerum, quod pastorem populi nominauerit. Quum enim dominationi paucorum faueret, hoc ipso reliquos in pecorum censum redegissee. Cum fabis bellum gerendum esse, tanquam sorti-

lares aiunt, oportere Magistratus sorte creari; non recte quidem sentientes. Et pag. seq. λέγοντι δέ, ἀγαθὸν ἡμεν καὶ δαμοτικόν. κάρτα ἐγὼ ἥκιστα νομίζω δαμοτικόν. ἐντὶ γὰρ ἐν ταῖς πόλεσι μισόδαμοι ἄνθρωποι, ὧν αἶσα τύχη δ' κῦαμος, ἀπολοῦντι τὸν δᾶμον. ἀλλὰ χρὴ τὸν δᾶμον αὐτὸν δρῶντα αἰρεῖσθαι τῶς εὖνως αὐτῶ, etc. At rem bonam et popularem esse clamitant (scil. sorte magistratus creari); sed ipse minime popularem credo. Num sunt quidam in ciuitatibus populo inimici: in quos si faba inciderit, plebem perdent. Enimuero oportet, ut populus ipse prospiciens, sibi beneuolos omnes eligat, etc. Caeterum cum Pythagoreis olim sensit Socrates; quippe cui (teste Xenophonte lib. I. Ἀπομνημον.) inter alia crimina obiectum fuit, quod dixisset, ὡς μωρῶν εἶη τοὺς μὲν τῆς πόλεως ἄρχοντας ἀπὸ κυάμου καθίστασθαι, κυβερνήτη δὲ μηδένα θέλειν κεκρῆσθαι κυάμευ τῷ μηδὲ τέκτονι, μηδ' αὐλήτῃ, etc. Stultorum esse, magistratus ciuitatis per fabam constituere; gubernatore autem per fabam electo neminem velle uti, neque fabro, neque tibicino, etc. Hinc satis apparet, quis sit verus loci huius apud Iamblichum sensus: neque villo modo dubitandum est, quin pro ἀγάμοις, quod Arcerius bona fide, sed nullo sensu, coelibibus verterat, scribendum sit κυάμοις. Addo, τὸ πολεμεῖν τοῖς κυάμοις eodem modo hic dictum esse apud Iamblichum, quo apud Plutarch. in *Aprophthegm.* pag. 192. C. τοῖς πολυσάρκοις ἐπολέμει, et apud eundem in *Quaest. Roman.* p. 285. κυνὶ δὲ πάντων μάλιστα τῶν ζώων ἐπολέμησε, et de *Orac. Pyth.* p. 401. τῷ μύρῳ πολεμεῖν. Illis enim omnibus in locis τὸ πολεμεῖν simpliciter significat inimicum esse, vel odio prosequi, vel auersari; vt et hoc loco apud Iamblichum. *Kust.* Adde Hemsterhus. et Solanum ad *Lucian. Tom. I.* p. 415. *Kies.* In Doricis a Kustero citatis interpunge: — καὶ δαμοτικόν κάρτα. ἐγὼ —. *Schaefer.*

κλήρου, καὶ τοῦ καθιστάναι τοὺς λαχόντας
 (210) ἐπὶ τὰς ἐπιμελείας. Τυραννίδος ὀρέγεσθαι
 63) παρακαλοῦντα, κρεῖττον εἶναι φάσκειν γε-
 νέσθαι μίαν ἡμέραν ταῦρον, ἢ πάντα τὸν
 αἰῶνα βοῦν. ἐπαινεῖν τὰ τῶν ἄλλων νόμιμα
 κελεύειν δὲ χρῆσθαι τοῖς 64) ὑπ' αὐτῶν ἐγνω-
 σμένοις. 65) καθάπαξ τὴν φιλοσοφίαν αὐτῶν
 συνωμοσίαν ἀπέφαινε κατὰ τῶν πολλῶν, καὶ
 παρεκάλει μὴδὲ τὴν φωνὴν ἀνέχεσθαι συμβου-
 λευόντων, ἀλλ' ἐνθυμεῖσθαι, διότι τοπαράπαν
 οὐδ' ἂν συνῆλθον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἰ τοὺς
 Χιλιούς ἔπεισαν ἐκεῖνοι κηρῶσαι τὴν συμβου-
 λήν. 66) ὥστε τοῖς κατὰ τὴν ἐκείνων δύναμιν
 κεκωλυμένοις τῶν ἄλλων ἀκούειν οὐ προσήκειν
 εἶναι αὐτοὺς λέγειν, ἀλλὰ τὴν δεξιὰν τὴν 67) ὑπ'
 αὐτῶν ἀποδεδοκιμασμένην πολεμίαν ἐκείνοις
 ἔχειν, ὅταν τὰς γνώμας χειροτονῶσιν, ἢ τὴν
 ψῆφον λάβωσιν· αἰσχρὸν εἶναι νομίζοντας,

63) παρακαλοῦντα] In edd. Arc. et Kust. ante παρα-
 καλοῦντα interpungitur, non interpungitur in ed. Ciz.
 Recte; videturque locus sic constituendus esse: τυ-
 ραννίδος ὀρέγεσθαι παρακαλοῦντας, κρεῖττον εἶναι φάσκειν,
 etc. dum ad tyrannidem appetendam excitent, dicere
 eos, melius esse etc. Nimirum Pythagoreorum aduer-
 sarius dicto allato hanc sententiam affinxit, quasi eo
 ad tyrannidem appetendam excitarent. Kiess.

64) ὑπ' αὐτῶν] Par. ὑφ' αὐτῶν. — Ciz. ἀγνωσμένοις.
 Kiess.

65) καθάπαξ] Id est, παντελῶς, συνλήβδην, ut Latino-
 rum semel passim. Kiess.

tionis patronis; quia per illas reip. administrationem sortientes consequuntur. Tyrannidem appetendam esse: inter hortamenta enim sua illos asserere, praestare, vnum diem taurum, quam per totam vitam bouem esse. Laudanda quidem aliorum instituta, suis vero placitis omnino inhaerendum. Praeterea Ninon philosophiam illorum conspirationem quandam esse contra plebem pronuntiabat; ideoque monebat, ut ne vocem quidem consulentium audirent; sed potius ad animum reuocarent, se in concionem venturos nunquam fuisse, si Pythagorei mille virorum consessui consilium suum approbassent: propterea aequum non esse, ut, qui, quantum in illis fuerit, prohibiti essent, ne ceteros audirent, hi illis dicendi potestatem facerent: quin itaque potius dextram a Pythagoreis reiectam iisdem infestam haberent, quum suffragia manus extensione laturi, aut calculos datos missuri essent: denique turpe existimarent,

66) ὥστε — λέγειν] *Quamobrem non decere eos, qui, quantum in illis fuisset, prohibiti essent, ne ceteros audirent, his dicendi potestatem facere. Pro προσήκει, quae est scriptura vulgata, scripsi προσήκειν. Kiess.*

67) ὑπ' αὐτῶν] *Ciz. et Arc. ἀπ' αὐτῶν. Tum Ciz. νομίζοντες. Male. Nam hoc participium non cum λάβωσι, sed cum προσήκειν construendum est, atque recte positus est accusatiuus, quanquam praecedit datiuus τοῖς κειωλυμένοις. Kiess.*

68) τοὺς τριάκοντα μυριάδων περὶ 69) τὸν Τε-
 τράεντα ποταμὸν περιγενομένους 70) ὑπὸ τοῦ
 χιλοστοῦ μέρους ἐκείνων ἐν αὐτῇ τῇ πόλει
 261 φανῆναι κατεστασιασμένους. Τὸ δ' ὅλον οὖ-
 (211) τω τῇ διαβολῇ τοὺς ἀκούοντας ἐξηγρίωσεν,
 ὥστε μετ' ὀλίγας ἡμέρας, μουσεῖα θυόντων
 αὐτῶν ἐν οἰκίᾳ παρὰ τὸ Πύθιον, ἀθρόοι συν-
 δραμόντες οἰοί τ' ἦσαν τὴν ἐπίθεσιν ἐπ' αὐ-
 τοὺς ποιήσασθαι. οἱ δὲ προαισθόμενοι οἱ μὲν
 εἰς πανδοχεῖον ἔφυγον, 71) Δημοκίδης δὲ μετὰ
 τῶν ἐφήβων εἰς Πλατείας ἀπεχώρησεν· οἱ δὲ
 καταλύσαντες τοὺς νόμους ἐχρῶντο ψηφίσμα-
 σιν, ἐν οἷς αἰτιασάμενοι τὸν Δημοκίδην 72) συν-
 εστακέναι τοὺς νεωτέρους ἐπὶ τυραννίδι, τρία
 τάλαντα ἐκήρυξαν δώσειν, εἰάν τις αὐτὸν ἀνέ-
 λη. καὶ γενομένης μάχης, 73) κρατήσαντος αὐ-

68) τοὺς τριάκοντα μυρ.] Intelligit victoriam, quam
 Crotoniatae a Sybaritis reportarunt; cuius etiam me-
 minerunt Diodorus et Strabo. Kust. Diodor. p. 76.
 Στρατηγούτων τῶν Συβαριτῶν τριάκοντα μυριάσιν. Strab.
 VI. c. 1. p. 244. ed. Tzsch. Τριάκοντα μυριάσιν ἀνδρῶν
 ἐπὶ Κροτωνιάταις ἰστράτευσαν. Kiess.

69) τὸν Τετράεντα] Eruditissimus Bentleius in Dissert.
 de Phalar. Epist. p. 72. (p. 191. Ed. Lips.) τὸν Τετράεντα
 hic scribendum esse monet. Sic enim Pluvium illud
 vocat Diodorus pag. 85. Kust. Diodori verba haec
 sunt: Διαφεύγοντες τὸν ἐν τῇ στάσει κίνδυνον Συβαριτεῖς
 περὶ τὸν Τετράεντα ποταμὸν κατέκρησαν. In Par. τὸν τε
 τετράεντα. Videtur igitur scribendum esse τὸν γε Τετράεντα.
 Ita enim articulo additur γε, ut initio huius libri
 τοῖς γε σώφροσιν; particulas autem γε et τε creberrime
 confundi conestat. Kiess.

70) ὑπὸ τοῦ χιλοστοῦ μέρους] Partem millesimam
 dicit Pythagoricos, qui numero omnes CCC circiter

se triginta myriadam apud flumen Tetraenta victores a millesima illorum parte in ipsa vrbe per factionem opprimi. Vt paucis absoluiam, adeo auditores calumniis suis efferatos reddidit, vt paucis diebus elapsis Pythagoreos in domo quadam prope Apollinis Pythii aedem Musarum festum celebrantes, facto ingenti hominum concursu, adoriri voluerint. Illi vero, re prius animaduversa, ad publicum hospitium confugerunt; Democedes autem cum ephebis Plateas se recepit. Sed illi, legibus abrogatis, decreta fecerunt, quibus Democedem arguerunt, iuuenum manum ad occupandam tyrannidem coegisse; et tria talenta interfectori eius per praeconem praemium pronuntiauerunt: quumque commisso proe-

Justin. XX. 4. Athenagoras. Ita Bentl. l. c. Ciz. deinceps κατεστasiaσκήνας. *Kiess.*

71) Δημοκλήδης] Par. δημοκλείους. Vid. not. 56. — Ciz. πλατίας. *Kiess.*

72) συνεστακέναι] Significatione transitiva, qua forma ἔστακα apud seniores scriptores dici solet. Ita Axioch. 18. περιέστακας. — Paulo post scripsi ἀνέλη cum Arc. e Ciz. pro ἀνέλοι, quod habet Kuster. *Kiess.*

73) κρατήσαντος αὐτοῦ τὸν κίνδ.] Locus mihi videtur turbatus, quem sic lego: κρατήσαντος αὐτοῦ ὑπὸ (vel κατὰ) τὸν κίνδυνον Θεάγου. Hanc lectionem etiam Obrechtus in versione sua expressit. *Kust.* Ciz. cum Arc. περὶ τῆς πόλεως. Hunc locum sic constituere malim: κρατήσαντες αὐτὸν κατὰ τὸν κίνδυνον ἐπὶ Θεάγου, quam cum duce Theage in proelio vicissent. Κίνδυνος sic simpliciter de proelio usurpari, videtur senioris Graecitatis esse. *Kiess.*

τοῦ τὸν κίνδυνον ὑπὸ Θεάγους, ἐκείνῳ τὰ τρι-
 262 τάλαντα παρὰ τῆς πόλεως ἐμέρισαν. Πολλῶν
 δὲ κακῶν κατὰ τὴν πόλιν καὶ τὴν χώραν ὄν-
 των, εἰς κρίσιν προβληθέντων τῶν φυγάδων,
 καὶ τρισὶ πόλεσι τῆς ἐπιτροπῆς παραδοθείσης
 Ταραντίνοις, Μεταποντίνοις, Καυλωνιάταις,
 ἔδοξε τοῖς 74) πεμφθεῖσιν ἐπὶ τὴν γνώμην ἀρ-
 γύριον λαβοῦσιν, ὥς ἐν τοῖς τῶν Κροτωνια-
 τῶν ὑπομνήμασιν ἀναγέγραπται, φεύγειν τοὺς
 αἰτίους. προσεξέβαλον δὲ τῇ κρίσει κρατήσαν-
 τες ἅπαντας τοὺς τοῖς καθεστῶσι δυσχεραίνον-
 (212) τας, καὶ συνφυγάδευσαν 75) τὴν γενεάν, οἱ
 φάσκοντες δεῖν 76) ἄσεβεῖν, οὐδὲ τοὺς παῖδας
 ἀπὸ τῶν γονέων διασπᾶν. 77) καὶ τὰ τε χρεῖα
 ἀπέκοψαν, καὶ τὴν γῆν ἀνάδαστον ἐποίησαν.
 263 78) Ἐπιγιγνομένων δὲ πολλῶν ἐτῶν, καὶ τῶ
 περὶ τὸν Δείναρχον ἐν ἐτέρῳ κινδύνῳ τελευτη-
 σάντων, 79) ἀποθανόντος καὶ 80) Λιτάγους, ὅ-
 περ ἦν ἡγεμονικώτατος τῶν στασιασάντων, ἔλεος
 τις καὶ μετάνοια ἐνέπεσε, καὶ τοὺς παραλει-

74) πεμφθεῖσιν] Ex MS. pro corrupto πεμφῖσιν (Ciz. πεμφῖσιν. K.): quod Arcerius in πεμφῖσιν mutandum censebat. Kust.

75) τὴν γενεάν] Ciz. τὴν γέν. Reinesius in margine. l. Τύδαν, de quo cap. seq. Male. Pro φάσκοις Ciz. cum Arc. φάσκοιτα. Kiess.

76) ἄσεβεῖν] In priorē Edit. vox ista deest, quam ex MS. reuocauit. Kust.

77) καὶ τὰ τε χρεῖα] Ciz. κατὰ τε χρεῖα. Tum P. ἀναδόστον. Kiess.

78) Ἐπιγιγνομένων] Ciz. ἐπιγιγνομένων: quae forma etiam

- τοῦ τὸν κίνδυνον ὑπὸ Θεάγου, ἐκπε-
τάλαντα παρὰ τῆς πόλεως ἐμέλει. ὁ
δὲ κακῶν κατὰ τὴν πόλιν καὶ τῆς γῆ-
των, εἰς κρίσιν προβληθέντων τῶν
καὶ τριῶν πόλεσι τῆς ἐπιτροπῆς ταρ-
Ταραντίνους, Μεταποντίνους, Καυ-
ἔδοξε τοῖς 74) πεμφθεῖσιν ἐπὶ τῇ γῇ
γύριον λαβούσιν, ὡς ἐν τοῖς τῶν ἐκ-
τῶν ὑπομνήμασιν ἀναγέγραπται, πρὸς
αἰτίους. προεξεβάλον δὲ τῇ κρίσει πε-
τες ἅπαντας τοὺς τοῖς καθ' ἑαυτοὺς
(112) τας, καὶ συνεκρινάμενοι 75) τὴν γῆν
φύσσοντες δὲ 76) ὡς βεῖν, οὐδὲ τῶν
ἀπὸ τῶν γονέων διακρίν. 77) καὶ τὰς
ἀπέκοψαν, καὶ τὴν γῆν ἀναθήσαντες
965 78) Ἐπιγυγνομένοις δὲ πολλῶν ἐστὶν, καὶ
περὶ τὸν Δείναρχον ἐν ἐτέρῳ κινήσῃ τῶν
σύντων, 79) ἀποθανόντος καὶ 80) Λιτάγους
περὶ ἣν ἡγεμονικώτατος τῶν στασιασάντων
τις καὶ μετάνοια ἐνέειδε, καὶ τοὺς περὶ
74) πεμφθεῖσιν] Ex MS. pro congre-
πιμφοῖσιν. K.): quod Arcetius in πνεύματι
censebat. Kust.
75) τὴν γῆν] Ciz. τὴν γῆν. Reinhold in st.
I. Tübingen, de quo cap. 19. Male. Pro pems
cum Arc. φάσονται. Kiess.
76) ὡς βεῖν] In priorē Edit. vox ista deest.
MS. reuocauit. Kust.
77) καὶ τὰ τε χρεῖα] Ciz. καὶ τὰ πρὸς τὴν
ἀναδύσιν. Kiess.
78) Ἐπιγυγνομένοις] Ciz. ἐπιγυγνομένοις: quae
lio Theages illum in ipso pugnae discrimine
vicisset; promissam a ciuitate pecuniam cum
illo partiti sunt. Dein multis malis vrbi re-
gionique incumbētibus, exules in iudicium
vocati sunt, et tribus ciuitatibus, Tarenti-
nis, Metapontinis et Cauloniatis arbitrium
permissum est: a quibus missi ad causam
cognoscendam, pecunia corrupti, vt in
publicis Crotoniatarum actis annotatum est,
sententiam dixerunt, reos exilio esse mul-
tandos. Qua occasione vsi, qui causa su-
periores euaserant, etiam eos omnes vrbe
expulerunt, quibus praesens rerum status
displcebat: quin et totas illorum familias
eiecerunt, dicentes, non impie esse facien-
dum, neque liberos a parentibus diuellen-
dos. Nouas insuper tabulas et agrorum di-
visionem introduxerunt. Post haec, multis
annis interiectis, quum Dinarchus in alio
Proelio cum suis caesus et Lithagus quoque,
seditiosorum antesignanus, extinctus esset;
misericordia pariter et poenitentia ciues
subiit, vt reliquos Pythagoreos in patriam
in aliis locis in hoc Cod. legitur. Idem deinceps
καὶ τὸν pro καὶ τῶν. Ante ἐτέρῳ in Par. deest ex.
Kiess.
79) ἀποθανόντος — στασιασάντων] Haec desunt in Ciz.
Kiess.
80) Λιτάγους] An forte Θεάγους, cuius paulo ante
facta fuit mentio? Kust.

πομένους αὐτῶν ἡβουλήθησαν κατάγειν. μεταπεμπόμενοι δὲ πρεσβευτὰς ἐξ Ἀχαΐας, δι' ἐκείνων πρὸς τοὺς ἐκπεπωκότας διελύθησαν, 264 καὶ τοὺς ὄρκους εἰς Δελφοὺς ἀνέθηκαν. Ἦσαν δὲ τῶν Πυθαγορικῶν καὶ περὶ ἐξήκοντα τὸν ἀριθμὸν οἱ κατελθόντες ἄνευ τῶν πρεσβυτέρων, ἐν οἷς ἐπὶ τὴν ἱατρικὴν τινες κατεπύχθεντες, καὶ διαίτη τοὺς ἀρρώστους ὄντας θεραπεύοντες, ἡγεμόνες κατέστησαν τῆς εἰρημένης μεθόδου. συνέβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς 81) εὐδοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ λεγομένου πρὸς τοὺς παρανομοῦντας· Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνω-
νος· γενέσθαι φασὶ ταύτην τὴν πόλιν κατὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ χώραν, (215) ἐκβοηθήσαντας καὶ μετ' ἀλλήλων κινδυνεύσας ἀποθανεῖν. τὴν δὲ πόλιν οὕτως εἰς τοῦνα-
τίον μεταπεσεῖν, ὥστε χωρὶς τῶν ἐπαίνων, ὡς ἐποιοῦντο περὶ τῶν ἀνδρῶν, ὑπολαβεῖν μᾶλλον ταῖς Μούσαις κεχαρισμένην 82) ἔσεσθαι τῇ

81) εὐδοκιμοῦντας] Propter ἀπολουθίαν orationis scribe εὐδοκιμεῖν. Pendet enim a praecedenti συνέβη. Deinde ea, quae sequuntur, sunt calx absque arena, quae proinde sic lego: ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον ἦν πρὸς τοὺς παρανομοῦντας, Οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωμος. φασὶ δὲ μετὰ τοῦτο ἐμβαλόντων τῶν Θουρίων κατὰ τὴν χώραν, ἐκβοηθήσαντας, etc. Θουρίων certe pro Θηρίων scribendum esse nemini, puto, dubium erit. Kust. In Arc. λεγόμενα. in Ciz. λεγομένου. Ibidem νίνωμος pro Νίνωμος. Denique reuera Θουρίων. — Ceterum verba κατὰ τὴν monstrant viam, qua huic loco sit succurrendum, in quidem, ut is sic scribatur et interpungatur: συνεβη δὲ καὶ τοὺς σωθέντας, διαφερόντως παρὰ τοῖς πολλοῖς εὐδοκιμοῦντας.

reuocandos esse censerent: ideoque ex Achaia legatos petierunt, eorumque opera cum exulibus in concordiam redierunt, et iuramenta Delphis consecrarunt. Fuerunt autem reduces numero admodum sexaginta, exceptis qui aetate decrepiti erant: inter quos reperiebantur, qui medicinae operam nauabant, aegrotosque certa victus ratione curabant; eo modo, cuius ipsi primi auctores fuerant. Accidit autem denique, omnibus eandem patriam reddi: idque per eos praecipue, qui sanitati restituti fuerant, quique apud vulgus bene audiebant, eo tempore, quo improbis occinebatur: *Non est hic, qui fuit sub Ninone status.* Postea Thuriis hostiliter regionem inuadentibus, Pythagorei ad suppetias ferendas egressi, in proelio omnes vna occubuerunt. Ciuitas autem adeo animum mutauit, vt praeter laudes, quibus viros illos prosequebatur, decreuerit, publicum sacrificium peragendum esse in aede Musarum, quam olim ex

δοκιμοῦντας, κατὰ τὸν καιρὸν, ἐν ᾧ τὸ λεγόμενον πρὸς τοὺς παρανομοῦντας οὐ τὰδε ἐστὶν ἐπὶ Νίνωνος γενέσθαι φασὶν ἐν ταύτῃ τῇ πόλει. — κατὰ τοῦτον, εἰσα. Accidit, vt etiam seruati Pythagorei, qui apud multitudinem laetissima fama florebant, illo tempore, quo in hac urbe improbis occinebatur: non est hic, qui fuit sub Ninone status: — hoc inquam tempore, quum Thuri impetum fecissent, auxilio lato perierint. In alia omnia abit Obrechtus. Kiess.

82) ἔσεσθαι τὴν ἐορτήν, κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δῆμ.]

ιορτήν, κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημοσίαν ἐποι-
οῦντο θυσίαν, καθ' αὐτοὺς ἐκείνους πρότερον
ἰδρυσάμενοι τὰς θεὰς ἐτίμων. περὶ μὲν οὖν
τῆς κατὰ Πυθαγορείων γενομένης ἐπιδησίας
τοσαῦτα εἰρήσθω.

K E Φ. λς'.

265 *) Διάδοχος δὲ πρὸς πάντων ὁμολογεῖται
Πυθαγόρου γεγονέναι Ἀρισταῖος Δαμοφώντος,
Κροτωνιάτης, κατ' αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν τοῖς
χρόνοις γενόμενος ἑπτὰ γενεαῖς ἔγγιστα ¹⁾ πρὸ
Πλάτωνος· καὶ οὐ μόνον τῆς σχολῆς, ἀλλὰ
καὶ τῆς παιδοτροφίας καὶ τοῦ θεανοῦς γάμου
κατηξιώθη, ²⁾ διὰ τὸ ἐξαιρέτως περιικρατη-
κέναι τῶν δογμάτων. αὐτὸν μὲν γὰρ Πυθα-
γόραν ἀφηγήσασθαι λέγεται ἐνὸς δέοντος ἑ-
τεσσαράκοντα, τὰ πάντα βιώσαντα ἔτη ³⁾ ἑ-
γὺς τῶν ἑκατὸν· παραδοῦναι δὲ Ἀρισταίῳ τὴν
σχολήν, πρεσβυτάτῳ ὄντι· μεθ' ὃν ἡγήσασθαι

Et haec mutila sunt et obscura, quae sic in integrum
restituo: ἔτισθαι τὴν ἰορτήν, ἣν κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν
δημοσίαν ποιοῦνται θυσίαν, ὃ κατ' αὐτοὺς ἐκείνους πρό-
τερον, etc. Sic omnia erunt clara. Kust. Malim in-
εἶ κατὰ τὸ Μουσεῖον τὴν δημ. ποιοῦντο θυσίαν, ὃ κατ'
αὐτοὺς πρότερον ἰδρυσάμενοι ἐκείνας τὰς θεὰς, etc. Haec
ἐκείνας pro ἐκείνους est in Par. Kiess.

*) Tres ultimae paragraphi, Pythagoreorum historiae
et nomina continentes, utrum Apollonium, an alius
habeant auctorem, incertum est. Certe non antiquius
esse auctorem, inde intelligitur, quod mentio in
Diodori Siciliensi, et plures commemorantur, qui
Pythagoreorum nomine digni non sunt, sicut in

ipsorummet Pythagoreorum praescripto in honorem dearum Crotoniatae exstruxerant: sic enim festum Musis gratius fore existimabatur. Atque haec de insidiis, quae Pythagoreis structae sunt, dicta sufficiant.

C A P. XXXVI.

Successor Pythagorae communiter ab omnibus agnoscitur Aristaeus, Damophontis filius, Crotoniates; qui Pythagorae coaeuus, septem aetatibus Platonem antecessit. Neque scholae tantum successione, verum etiam liberorum educatione, Theanusque nuptiis dignatus est; quia dogmatum cognitione inter paucos eminebat. Et ipse quidem Pythagoras, ad annum prope centesimum in viuis, annis autem vndequadraginta scholae praefuit; et Aristaeum senio iam prouectum, successorem reliquit. Illum

in antiquis Pythagorae familiaribus numerandi. Meiners. p. 287. sq. [De Pythagorae successoribus vid. Bentl. Resp. ad Boyl. p. 197. sqq. *Kiess.*]

1) πρὸ Πλάτωνος] Ciz. cum Arc. πρὸς Π. *Kiess.*

2) διὰ τὸ ἐξαιρέτως] Ita aperte Ciz., quemadmodum Kusterus, et iam ante hunc Scaliger vitiosam lectionem διὰ τε ἐξαιρέτως emendarunt. *Kiess.*

3) ἐγγὺς τῶν ἑκατόν] Plat. Men. c. 29. οἶμαι γὰρ αὐτὸν ἀποθανεῖν ἐγγὺς ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονέναι. *Kiess.*

(514) 4) Μνήσαρχον 5) τὸν Πυθαγόρου. τοῦτον δὲ
 Βουλαγόρα παραδοῦναι· ἐφ' οὐ διαρπασθῆναι
 συνέβη τὴν Κροτωνιάτῶν πόλιν. μεθ' ὃν 6) γὰρ
 Τύδαν τὸν Κροτωνιάτην διάδοχον γενέσθαι,
 ἐπανελθόντα ἐκ τῆς ἀποδημίας, ἣν ἐποιήσατο
 πρὸ τοῦ πολέμου. διὰ μέντοι τὴν συμφωρὰν
 7) τῆς πατρίδος 8) ἐν ἀδημονίᾳ γενέσθαι τοῦ-
 266 τον, ὡς ὑπὸ λύπης προὔλειπε τὸν βίον. Τοῖς
 δ' ἄλλοις ἔθος εἶναι γηραιοῖς σφόδρα γενομέ-
 νοις ὥσπερ ἐκ δεσμῶν τοῦ σώματος ἀπαλλά-
 τεσθαι. χρόνῳ μέντοι γε 9) ὕστερον Ἀρέσαν ἐκ
 τῶν Λευκανῶν, σωθέντα διὰ τινων ξένων,
 ἀφηγήσασθαι τῆς σχολῆς· πρὸς ὃν ἀφικέσθαι
 10) Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον, ὃν παραδεχθῆναι
 διὰ τὴν σπάνιν τῶν ἐν τῷ συστήματι ἀνδρῶν.
 περὶ μὲν Ἡράκλειαν, 11) Κλεινίαν, καὶ Φιλό-
 λαον· 12) ἐν Μειταποντίᾳ δὲ, Θεωρίδην 13) καὶ
 Εὐρύτον· ἐν Τάραντι δὲ Ἀρχύταν. τῶν δ' ἕξω-
 θεν ἀκροατῶν γενέσθαι καὶ Ἐλίχαρμον· ἀλλ'

4) Μνήσαρχον] Ita Kust. In Ciz. cum Arc. Μνήσαρχον.
 Vid. ad cap. II. not. 9. Kiess.

5) τὸν Πυθαγόρου] Antea male, τὸν Πυθαγόραν. Kust.

6) γὰρ Τύδαν] Vna voce scribendum puto, Γαρτίδαν,
 vel Γαρτίδαν, vel simile quid. Confer Cl. Richard.
 Bentlei. in Dissertat. de Phalar. Epist. p. 85. (p. 198.
 Ed. Lips. K.). Clariss. Fabricius in Biblioth. Graeca,
 Lib. II. p. 507. legit, Τύδαν. [Add. Harles. p. 878]
 Kust. Etiam in margine Spanhem. notatum est
 Γαρτίδαν, vna voce. Kiess.

7) τῆς πατρίδος] Post haec in Ciz. et ed. Arc. haec
 verba adduntur: ἐκλιπεῖν τὸν βίον, quae ab Kustero
 omissa iam Scaliger delenda esse censuerat. Kiess.

excepit Mnesarchus Pythagorae F. hunc Bulagoras; sub quo Crotoniatarum vrbs direpta est. Ei successit Tydas Crotone oriundus, atque a peregrinatione, quam ante bellum susceperat, domum reuersus: sed hio propter patriae calamitatem, vitae pertaesus, ante diem prae moerore obiit. Reliquis autem moris erat, vt admodum senes, e corpore, tanquam e carcere discederent. Post aliquod tempus Aresas Lucanus, per quosdam hospites incolumis seruatus, scholae regimen suscepit. Ad eum venit Diodorus Aspendius; qui ob paucitatem genuinorum Pythagoreorum receptus est. Heraclaeae autem superstites tum adhuc erant Clinias et Philolaus; Metaponti Theorides et Eurytus; Tarenti Archytas. Refertur autem inter extraneos auditores etiam Epi-

8) ἐν ἀδημονίᾳ] Ita perspicue Ciz. pro corrupto ἐναδημονα, quod legitur in odd. Arc. et Kust., et a Bentleio p. 198. ita corrigebatur: ἐνα δὴ μόνον γινέσθαι τοῦτον, ὅς ἐπὶ, κ. τ. λ. Kiess.

9) ὕστερον] In Ciz. deest. Ibidem pro Λευκῶν scriptum est λευκῶν. De Aresa vid. Heeren. Comm. de font. ecl. Stob. p. 175. sq. Kiess.

10) Διόδαρον τὸν Ἀσπ.] Vide Rich. Bentlei. in Dissert. de Phalar. Epist. p. 85. (p. 200. Ed. Lips.) Kust.

11) Κλειρίαν] Ciz. Κλινίαν. Kiess.

12) ἐν Μεταποντίῳ] In Ciz. et Arc. deest ἐν. In Par. est ἐν Μεταπόντιῳ. Kiess.

13) καὶ] Deest in Ciz. et ed. Arc. — De Euryto, a Euryso v. Heeren. lib. c. p. 197. Kiess.

οὐκ ἐκ τοῦ συστήματος τῶν ἀνδρῶν. ἀρικό-
 μενον δὲ εἰς Συρακούσας διὰ τὴν Ἰέρωνος τυ-
 ραννίδα τοῦ μὲν γανερῶς φιλοσοφεῖν ἀποχε-
 σθαι, εἰς μέτρον δ' ¹⁴⁾ ἐνεῖναι τὰς διανοίας
 (215) τῶν ἀνδρῶν, μετὰ παιδιᾶς κρύφα ἐκφέροντα
 267 τὰ Πυθαγόρου δόγματα. Τῶν δὲ συμπάντων
 Πυθαγορείων τοὺς μὲν ἀγνώτας τε καὶ ἀνο-
 νύμους τινὰς πολλοὺς εἰκὸς γεγονέναι· τῶν δὲ
 γνωριζομένων ¹⁵⁾ ἐστὶ τάδε τὰ ὀνόματα· Κρο-
 τωνιᾶται, Ἰππόστρατος, Δύμας, ¹⁶⁾ Αἶγων,
 Αἴμων, ¹⁷⁾ Σίλιος, Κλεοσθένης, Ἀγέλας, Εἰ-
 συλος, Φυκιάδας, ¹⁸⁾ Ἐκφαντος, Τίμαιος,
¹⁹⁾ Βούθιος, Ἐρατος, ²⁰⁾ Ἰτμαῖος, Ρόδιππος,
 Βρύας, ²¹⁾ Εὐάνδρος, ²²⁾ Μιλλίας, Ἀντιμέδων,
²³⁾ Ἀγέας, Λεόφρων, Ἀγυλος, ²⁴⁾ Ὀνατος, Ἰπ-
 ποσθένης, Κλεόφρων, Ἀλκμαίων, Δαμοκλῆς,
 Μίλων, Μένων. Μεταποντίνοι, Βροντίος,

14) ἐνεῖναι] Ex MS. pro ἐκίνας. Kasi.

15) ἐστὶ τάδε] In Ciz. ἐστὶ τάδε. Kiess.

16) Αἶγων] Reinesius: An Acton, quem ut deorum
 gentilium gnarum citat Justin. παραίτη. 1. Idem Rei-
 nesius etiam haec adscripsit: Multos λόγους ab Actone
 Crotoniᾶται scriptos referri ad Pythagoram aiunt. Laert.
 p. 407. Kiess.

17) Σίλιος] Videtur scribendum esse Σύλλος, ex cap.
 28. sect. 150. ubi commemoratur Σύλλος, εἰς τῶν ἐν
 Κρότωνι Πυθαγορείων. In veteri inedita latina Iambli-
 chi versione legitur Silens. v. Fabric. in Bibl. gr.
 Vol. I. p. 874. Kiess.

18) Ἐκφαντος] Ex Ecphantæ Pythagorei libro de re-
 gno multa citat Geob. Serap. 147. Reines. Add. Fabric.
 p. 843. Kiess.

charmus: non enim e genuino virorum familia erat. Hic Syracusas profectus, propter tyrannidem Hieronis a publica philosophiae professione abstinuit; metro autem sententias virorum illorum complexus est; atque adeo ludendū, dogmata Pythagorae occultata, edidit. Caeterum ex vniuersa Pythagoreorum secta verisimile est ignotos et sine nomine complures fuisse: qui vero celebres extiterunt, eorum sequentia recensentur nomina: *Crotoniatae*, Hippostratus, Dymas, Aegon, Aemon, Silius, Cleosthenes, Agelas, Episylus, Phyciadas, Ecphantus, Timaeus, Buthius, Eratus, Itmaeus, Rhodippus, Bryas, Euandrus, Mylias, Antimedon, Ageas, Leophron, Agylus, Onatus, Hipposthenes, Cleophron, Alcmaeon, Damocles, Milon, Menon. *Metapontini*, Bron-

- 19) Βούθιος] Ciz. Νούθιος. *Kiess.*
- 20) Ἰτμαῖος] Sic reposuit Kuster. e suo MS. pro Ἰταναῖος, quod est in edit. Arc. et Cd. Ciz. Pro Βούας Reinesius legere malle videtur Βρύσσας, qui memoratur sect. 104. *Kiess.*
- 21) Εὐανδρος] Ciz. ἔνανδρος. *Kiess.*
- 22) Μιλλίας] Potius Μυλλίας. Vide supra, Num. 192. *Kust.*
- 23) Ἀγίας] Ciz. Ἀγίλας. Fabricius p. 828. vtrumque nomen in catalogum recepit. *Kiess.*
- 24) Ὀνατος] Vocatur etiam Onatas. Conf. Heeren. p. 206. sq. Reinesius: Onatum Pythagoreum de Deo θεμιούργῳ eiusque adseclis citat Stob. *Ecl. Phys.* c. 1. *Kiess.*

25) Παρμίσκος, 26) Ὀρεστάδας, Ἴλεων, 27) Δαμάρμενος, Αἰνέας, Χιλᾶς, Μελισίας, Ἀριστέας, 28) Λαφάων, Εὐάνδρος, Ἀγησίδαμος, Ξενοκίδης, 29) Εὐρύφημος, Ἀριστομένης, Ἀγήςσαρχος, Ἀλκίας, Ξενοφάντης, 30) Θρασεύς, Ἄρυντος, Ἐπίφρων, 31) Εἰρίσκος, 32) Μεγιστείας, Λεωκίδης, Θρασυμήδης, Εὐφημος, 33) Πρόκλος, Ἀντιμένης, Λάκριτος, Δαμοτάγης, Πύρρων, Ρη-
 (216) ξίβιος, Ἀλώπεκος, Ἀστύλος, 34) Δακύνδας, Ἀλίοχος, Λακράτης, Γλυκῖνος. Ἀκραγαντίνος, Ἐμπεδοκλῆς. Ἐλεάτης, Παρμενίδης. Ταραντῖνοι, 35) Φιλόλαος, 36) Εὐρυτος, 37) Ἀρχύτας, 38) Θεόδωρος, Ἀρίστειπος, 39) Λύκων, Ἐστιαῖος, Πολέμαρχος, 40) Ἀστέας,

25) Παρμίσκος] Hunc Athenaeus (XIV, 614, 2.) et Laertius Παρμινίσκον vocant. Vid. Menagium ad Laert. IX. 20. Kust.

26) Ὀρεστάδας] Ita dedi e Ciz. cum Laert. VIII. 2a. volente etiam Fabricio in Bibl. gr. p. 860. pro Ἀρεστάδας, ut habent Arc. et Kust. Kiess.

27) Δαμάρμενος] Ciz. δαμάρμος. Pro Ἀριστίας Reinesius, Aristous Claudius. Sed in Athen. XIII, 605. α. Aristes Proconnesius, ex Hyperboreis rediens, Metaponti memoratur. Kiess.

28) Λαφάων] Par. Λαφείων. Atque sic Obrechtius. Reinesius: an Aglaophon? Kiess.

29) Εὐρύφημος] De hoc vide supra, Num. 185. ubi Εὐρύφαμος vocatur: Dorice nimirum. Kust. Eius fragmentum de vita citat Stob. Serm. 101. Reines.

30) Θρασεύς] Ciz. θράσιος, Arc. θράσιος. Kiess.

31) Εἰρίσκος] In Ciz. εἰρήκος. Reinesius: an Eurymus, cuius locum e libro de fortuna citat Grotius ad libram de veritate rel. christianae p. 166. Fallitur. Vid. not. 15. Kiess.

- 27) Παρμίσκος, 28) Ορεστάδας, 29) Λαφίων, 30) Εὐάνδρος, 31) Ἀγασιδάμης, 32) Ἀλκίτας, 33) Ξενοφάντης, 34) Θράσιος, 35) Ἐπιφρόν, 36) Εὐρύφηνος, 37) Μελίσσιος, 38) Πρωκλῆς, 39) Λακρύδας, 40) Θεόδωρος, 41) Ἀργύτας, 42) Πυρρὸς, 43) Ρηξίβιος, 44) Αἰσχύλας, 45) Αἰσχύλας, 46) Αἰσχύλας, 47) Αἰσχύλας, 48) Αἰσχύλας, 49) Αἰσχύλας, 50) Αἰσχύλας, 51) Αἰσχύλας, 52) Αἰσχύλας, 53) Αἰσχύλας, 54) Αἰσχύλας, 55) Αἰσχύλας, 56) Αἰσχύλας, 57) Αἰσχύλας, 58) Αἰσχύλας, 59) Αἰσχύλας, 60) Αἰσχύλας, 61) Αἰσχύλας, 62) Αἰσχύλας, 63) Αἰσχύλας, 64) Αἰσχύλας, 65) Αἰσχύλας, 66) Αἰσχύλας, 67) Αἰσχύλας, 68) Αἰσχύλας, 69) Αἰσχύλας, 70) Αἰσχύλας, 71) Αἰσχύλας, 72) Αἰσχύλας, 73) Αἰσχύλας, 74) Αἰσχύλας, 75) Αἰσχύλας, 76) Αἰσχύλας, 77) Αἰσχύλας, 78) Αἰσχύλας, 79) Αἰσχύλας, 80) Αἰσχύλας, 81) Αἰσχύλας, 82) Αἰσχύλας, 83) Αἰσχύλας, 84) Αἰσχύλας, 85) Αἰσχύλας, 86) Αἰσχύλας, 87) Αἰσχύλας, 88) Αἰσχύλας, 89) Αἰσχύλας, 90) Αἰσχύλας, 91) Αἰσχύλας, 92) Αἰσχύλας, 93) Αἰσχύλας, 94) Αἰσχύλας, 95) Αἰσχύλας, 96) Αἰσχύλας, 97) Αἰσχύλας, 98) Αἰσχύλας, 99) Αἰσχύλας, 100) Αἰσχύλας.

tinus, Parmiscus, Orestadas, Leon, Damar-
menus, Aeneas, Chilas, Melisias, Aristetas,
Laphion, Euandrus, Agesidamus, Xenoca-
des, Euryphemus, Aristomenes, Agesarchus,
Alceas, Xenophantes, Thraseus, Arytus,
Epiphron, Eiriscus, Megistias, Leocydes,
Thrasymedes, Euphemus, Procles, Anti-
menes, Lacritus, Damotages, Pyrrho, Rhe-
xibius, Alopecus, Astylus, Dacidas, Alio-
chus, Lacrates, Glycinus. *Agrigentinus*,
Empedocles. *Eleates*, Parmenides. *Taren-
tini*, Philolaus, Eurytus, Archytas, Theo-
dorus, Aristippus, Lycon, Hestiaeus, Po-

32) Μεγιστίας] Ciz. et Par. μεγιστίας. Kiess.

33) Πρωκλῆς] Ita Kust. Arc. Πρωκλῆς. Ciz. et Par. προκλῆς. Sic etiam Obrechtus. Kiess.

34) Λακρύδας] Ita Arc. et Kust. At Ciz. cum Obrechtii versione δακρύδας. Kiess.

35) Φιλόλαος] Vid. not. 3. ad sect. 104. et Heeren. de fontib. ecl. Stob. p. 207. sq. Kiess.

36) Εὐρυφηνος] Ita Kusterus. At Ciz. cum Arc. Ἀργύτας. Kiess.

37) Ἀργύτας] Vid. Heeren. p. 172. sq. Kiess.

38) Θεόδωρος] Reinesius: an est ille, quem Pythagoreum vocat Clem. l. 4. p. 360. et Valer. Max. lib. 3. c. 3. Kiess.

39) Λύκων] De eius calumniis in Aristotelem vid. Euseb. Praep. l. 14. ex Aristocle, quibus tamen respondere Apellicon et Aristocles. Castell. de vit. Aristotel. Reines. Add. Schweigh. ad Athen. Tom. VIII. p. 408. et Fabric. in Bibl. gr. p. 851. Kiess.

40) Ἀστέας] Ciz. εὐστίας. Kiess.

25) Παρμίσκος] Hanc Anthus (III. p. 100) Laertius Parmenionem vocat. Et Obrechtus IX. 20. Kust.

26) Ορεστάδας] Ita dedit Ciz. cum Arc. III. p. 100. volente etiam Fabricio in Bibl. gr. p. 851. Ἀρεστάδας, ut habent Arc. et Kust. Anth.

27) Λαμάρμενος] Ciz. Λαμάρμενος. Pro Ἀρεστάδας, Aristetas Claudius. Sed in Anth. III. p. 100. Aristetas Proconnesius, ex Hyperbato nomen caponti memoratur. Kiess.

28) Λαφίων] Par. Λαφίων. Anth. de vit. Reinesius: an Aglaophon? Kiess.

29) Εὐρύφηνος] De hoc vide supra, Num. 38. Εὐρύφηνος vocatur: Dorica nimirum. Anth. fragmentum de vita citat Stob. Serm. 127. Anth.

30) Θράσιος] Ciz. Θράσιος. Arc. Θράσιος. Anth. de vit. Reinesius: an Le.

31) Εὐρύφηνος] In Ciz. εὐρύφηνος. Reinesius: an Le. cuius locum a libro de fortuna citat Grotius ad de veritate rel. christianae p. 166. Fullius. V. 15. Kiess.

41) Κλεινίας, Κλέων, Εὐρυμέδων, Ἀρκίας, Κλειναγόρας, Ἀρχιππος, Ζώπυρος, Εὐθύνορ, Δικαίαρχος, 42) Φιλωνίδης, Φροντίδας, Λύσις, Λυσίβιος, Δεινοκράτης, Ἐχεκράτης, 43) Πακτίων, Ἀκουσιλάδας, 44) Ἴκκος, 45) Πεισικράτης, Κλεάρατος, Λεοντεὺς, Φρόνιχος, 46) Σμυχείας, Ἀριστοκλίδας, Κλεινίας, Ἀβροτέλης, 47) Πισυρρύδος, 48) Βρύας, 49) Εὐάνδρος, Ἀρχέμαχος, 50) Μεινόμεμαχος, Ἀχμονίδας, 51) Σίκας, Καροφαντίδας. 52) Συβαρεῖται, Μέστρος, 53) Ἰππαῖος, Πρόξενος, 54) Εὐάνωρ, Δειναξ, 55) Μενέστωρ, Διοκλῆς, Ἐμπεδος, Τιμίσιος, Πολεμαῖος, 56) Εὐαῖος, Τυροσηνός. Καρχηδόνιοι, Μιλτιάδης, 57) Ἀνθην, 58) Ὀδῖος, 59) Λεόκριτος. 59a) Πάριοι, Αἰήτιος, Φαινκλῆς, Δεξιόθεος, Ἀλκίμαχος, Δειναρχος, Μι-

41) Κλεινίας] Ciz. et Arc. κωνίας. Kiess.

42) Φιλωνίδης] Par. φιλωνίδας. Ad nomen Dicaearchus Reinesius: Nearchus nominatur a Plat. in Catone maiore (cap. 2.) in appum urb. 545. Add. Cic. de Sen. c. 12. Kiess.

43) Πακτίων] Ita Kust. et Arc. In Ciz. βακτίων. Kiess.

44) Ἴκκος] Par. ἱκμος. Kiess.

45) Πεισικράτης] Par. Πασικράτης. Kiess.

46) Σμυχείας] Ciz. σμυχίας. Kiess.

47) Πισυρρύδος] Arc. Πισυρρύδος, Ciz. Τισυρρύδος. Kiess.

48) Βρύας] Arc. βρύας, Par. βρεῖας. Kiess.

49) Εὐάνδρος] Ciz. et Par. ἑλάνδρος. Kiess.

50) Μεινόμεμαχος] Ita Kust. et Arc. In Ciz. μηνόμεχος. Kiess.

51) Σίκας] Ita Arc. et Kust. In Ciz. Par. et Obrectio versione δίκας. Kiess.

1) Κλεινίας, Κλέων, Εὐρυμέδων, Κλειναγόρας, Ἀρχίππος, Ζόπυρος, Δικαίαιχος, 41) Φιλονίδης, Φρόντιδας, Διονοκράτης, Ἐχεκράτης, Λυσιβίος, Ἀκουσίλαδος, 44) Ἰκκος, Πικτιών, Κλεάρατος, Λεοντίνος, 45) Σμικχίας, Ἀριστοκλίδης, Κλεινίας, 46) Πισυρρύθδος, 48) Βρύας, 49) Εὐανδρος, 50) Μυμνόμαχος, 51) Χάρμας, 52) Καροφάντιδας, 53) Συβαρεῖται, 54) Πάριος, 55) Ἰππασός, 56) Προξένος, 57) Εὐαῖος, 58) Μενέστωρ, 59) Πολεμαῖος, 60) Ἐνθην, 61) Οἰδίας, 62) Λεοκρίτης, 63) Πάρειος, 64) Αἰετίος, 65) Φαινεκλές, 66) Δεκίθεος, 67) Αἰκίμαχος, 68) Αἰκίμαχος, 69) Αἰκίμαχος, 70) Αἰκίμαχος, 71) Αἰκίμαχος, 72) Αἰκίμαχος, 73) Αἰκίμαχος, 74) Αἰκίμαχος, 75) Αἰκίμαχος, 76) Αἰκίμαχος, 77) Αἰκίμαχος, 78) Αἰκίμαχος, 79) Αἰκίμαχος, 80) Αἰκίμαχος, 81) Αἰκίμαχος, 82) Αἰκίμαχος, 83) Αἰκίμαχος, 84) Αἰκίμαχος, 85) Αἰκίμαχος, 86) Αἰκίμαχος, 87) Αἰκίμαχος, 88) Αἰκίμαχος, 89) Αἰκίμαχος, 90) Αἰκίμαχος, 91) Αἰκίμαχος, 92) Αἰκίμαχος, 93) Αἰκίμαχος, 94) Αἰκίμαχος, 95) Αἰκίμαχος, 96) Αἰκίμαχος, 97) Αἰκίμαχος, 98) Αἰκίμαχος, 99) Αἰκίμαχος, 100) Αἰκίμαχος.

lemarchus, Asteas, Clinias, Cleon, Eury-medon, Arceas, Clinagoras, Archippus, Zopyrus, Euthynus, Dicaearchus, Philonidas, Phrontidas, Lysis, Lysibius, Dinocrates, Echecrates, Paction, Acusiladas, Icmus, Pisicrates, Clearatus. *Leontini*, Phrynichus, Smichias, Aristoclidas, Clinias, Abroteles, Pisyrthydus, Bryas, Euandrus, Archemachus, Mimnomachus, Achmonidas, Dicas, Carophantidas. *Sybaritae*, Metopus, Hippasus, Proxenus, Euanor, Deanax, Mene-stor, Diocles, Empeδus, Timasius, Polemaeus, Euaeus, Tyrsenus. *Carthaginienses*, Miltiades, Anthen, Odius, Leocritus. *Parii*, Aetius, Phaenecles, Dexitheus, Alcimachus,

52) Συβαρεῖται] Ciz. συβαρεῖται. Kiess.

53) Ἰππασός] Ciz. ἰππασός, Par. ἰππασός. Hippasum Metapontinum vocat Clem. in Protrept. f. 32. et ignem habuisse pro deo ait L. I. Strom. Reines.

54) Εὐάνωρ] Reinesio videtur scribendum Εὐφράνωρ, de quo Athenaeus lib. 4. p. 182. c. et 184. c. Pythagoricum fuisse et περὶ αὐτῶν scripsisse ait. Kiess.

55) Μενέστωρ] Arc. μενέστιος. Ad nomen Πολεμαῖος Reinesius: Pythagoricus philos. Ptolemaeus Philadelphus scripsit de Musica. Vid. Meurs. not. ad l. 2. Nicomach. Geras. p. 183. At vid. Fabric. in bibl. p. 865. Kiess.

56) Εὐαῖος] Ciz. et Par. ἑναῖος. Kiess.

57) Ἄνθην] Ciz. ἄνθης. Kiess.

58) Ὀδῖος] Ciz. ὀδῖος. Kiess.

59) Λεόκριτος] Ciz. νεόκριτος. Kiess.

59*) Πάρειος] Reinesius hunc Polyaen. in Dionys. 22. locum notavit: Πάρειος ζήλωται λόγων Πυθαγορίων διη-

- 41) Κλεινίας] Ciz. et Arc. κλεινίας.
42) Φιλονίδης] Par. φιλονίδης. Reinesius: Nearchus nominatur a Par. e. iore (cap. 2.) in annum 705. a. 12. Kiess.
43) Πικτιών] Ita Kust. et Arc. la Ciz. iore.
44) Ἰκκος] Par. ἰκκος. Kiess.
45) Πισυρρύθδος] Par. Πισυρρύθδος. Kiess.
46) Σμικχίας] Ciz. σμικχίας. Kiess.
47) Πισυρρύθδος] Arc. Πισυρρύθδος. Ciz. Πισυρρύθδος.
48) Βρύας] Arc. βρύας. Par. βρύας. Kiess.
49) Εὐανδρος] Ciz. et Par. Εὐανδρος. Kiess.
50) Μυμνόμαχος] Ita Kust. et Arc. la Ciz. et Arc. Kiess.
51) Χάρμας] Ita Arc. et Kust. la Ciz. et Arc. variatione dicitur. Kiess.

των, Τίμαιος, Τιμησιάνναξ, ⁶⁰⁾ Ἄμοιρος,
⁶¹⁾ Εὐμαριδίας. Λοκροὶ, ⁶²⁾ Γύπτιος, Ξένων,
 Φιλόδαμος, Εὐέτης, Ἄδικος, Σθενωνίδα,
 (217) Σωσίστρατος, Εὐθύνοος, Ζάλευκος, ⁶³⁾ Τιμά-
 ρης. Ποσειδωνιάται, ⁶⁴⁾ Ἀθάμας, Σίμος,
 Πρόξενος, ⁶⁵⁾ Κράνοος, Μύης, Βαθύλαος,
 Φαίδων. Λευκανοὶ, ⁶⁶⁾ Ὀκελος, καὶ ⁶⁷⁾ Ὀ-
 κυλος, ἀδελφοὶ, Ὀρέσανδρος, Κέραμβος. Λαρ-
 δανεύς, ⁶⁸⁾ Μαλίας. Αἰγείοι, ⁶⁹⁾ Ἱππομέδων,
 Τιμοσθένης, Εὐέλθων, ^{69b)} Θρασύδαμος, ⁷⁰⁾ Κρι-
 των, Πολύκτωρ. Λάκωνες, Αὐτοχαρίδας,
 Κλεάνωρ, Εὐρυκράτης. ⁷¹⁾ Τπερβόρειοι,
 Ἄβαρις. Ρηγῖνοι, ⁷²⁾ Ἀριστείδης, Δημοσθέ-
 νης, Ἀριστοκράτης, Φύτιος, Ἐλικίων, Μνη-

γον ἐν τοῖς περὶ Ἰταλίας χωρίοις. Διονύσιος δὲ Σικελί-
 ατύραννος κ. τ. λ. et Stob. S. 193. Kiess.

60) Ἄμοιρος] Ciz. εὐμοιρος. Kiess.

61) Εὐμαριδίας] Reinesius Var. Lect. p. 344. legendum
 censet, Θυμαρίδας. Certe Thymaridas Pythagoricus
 fuit minime obscurus; quem mirarer a Iamblicho
 praetermissum esse. Kust. In Ciz. εὐμαρίδας. Vid.
 sect. 104. not. 12. Kiess.

62) Γύπτιος] Obrechtus, Γύπτιος. Kust. Ciz. λίπτιος.
 Reinesius malle videtur Φύτιος, vt sect. 130. Kiess.

63) Τιμάρης] Hic supra, Num. 172. vocatur Τιμάριος.
 Kust. Reinesius: Timares fuit Crotoniata, Platoni
 aequalis. Eum Locris audiuit Plato et ab eo Pytha-
 gorae instituta accepit. Val. Max. lib. 8. c. 7. Kiess.

64) Ἀθάμας] Reinesius: Athamanti Pythagorico hoc
 fuit Clemens lib. 6. Strom. ὃδ' ἐγεννᾶτο παντὶς ἀν-
 τρώπου καὶ ῥιζώματα τέτταρα τυγχάνοντι πῦρ, ὕδωρ, γῆ, ἀήρ.
 τούτων γὰρ αἱ γενέσεις τῶν γινομένων. Kiess.

65) Κράνοος] Arc. κράνιος. Ad nomen Βαθύλαος, quod
 sequitur, Reinesius adnotat: Βαθύλλος. Laert. in Alex.
 Kiess.

των, Τιμαίος, Τιμαρίωνας, ⁶¹⁾ Εὐμαρίδιας, Λοκροί, ⁶²⁾ Γυττίος, Φιλόδαμος, Εὐέτης, ⁶³⁾ Ἀδίκος, Σθένων, Σωσίστρατος, Εὐθύνορος, Ζαλευκός, Ποσειδανιάται, ⁶⁴⁾ Προξένος, ⁶⁵⁾ Κράντος, Μίλων, Φαίδων, Λευκανοί, ⁶⁶⁾ Οὐκίλος, Ἀδελφοί, Ὀρίσανδρος, Κίπριον, ⁶⁷⁾ Μάλιας, Αἰγυπιοί, ⁶⁸⁾ Θρασύδαμος, Τιμοσθένης, Εὐκλίδης, ⁶⁹⁾ Θρασύδαμος, Πολύκτωρ, Ἀλκίνοος, Κλειάνωρ, Εὐρυκράτης, ⁷⁰⁾ Ἰππομέδων, Ἀβάρης, Πηγίνοι, ⁷¹⁾ Ἀριστείδης, ⁷²⁾ Ἀριστοκράτης, Φίλιππος, Λαέρτις

Dinarchus, Meton, Timaeus, Timesianax, Amaerus, Eumaridas. Locri, Gyttius, Xenon, Philodamus, Euetes, Adicus, Sthenonidas, Sosistratus, Euthynus, Zaleucus, Timares. Posidonii, Athamas, Simus, Proxenus, Cranous, Myes, Bathylaus, Phaedon. Lucani, Ocellus et Ocyclus fratres, Oresandrus, Cerambus, Dardaneus, Malion. Aegei, Hippomedon, Timosthenes, Euelthon, Thrasydamus, Crito, Polycctor. Lacones, Autocharidas, Cleanor, Eurycrates. Hyperboreus, Abaris. Rheginenses, Aristides, Demosthenes, Aristocrates, Phytius, Helicaon, Mne-

γεν ἐν τοῖς περὶ Ἰταλίας παλαιῶν
τίμαριος κ. τ. λ. et Stob. 1. 1. 1. 1.
60) Ἀμοίριος] Ciz. ἀμοίριος. Reinesius
61) Εὐμαρίδιας] Reinesius: an Εὐμαρίδιας
censet, θυμαρίδιας. Ceterum
fuit minime obscurus: cum
praeternitum esse. Kust. la 1. 1. 1. 1.
sect. 104. not. 12. Kust.
62) Γυττίος] Obrechtus, Titus. Reinesius
Reinesius malle videtur φέτος. π. 1. 1. 1. 1.
63) Τιμαίος] Hic supra, Num. 1. 1. 1. 1.
Kust. Reinesius: Τιμαίος. Hic
aequalis. Eam Locri audire. Reinesius
goras instituta accepit. Val. Max. lib. 8. 1. 1. 1.
64) Ἀθήναι] Reinesius: Αθήναι. Hic
buit Clemens lib. 6. Strom. 1. 1. 1. 1.
65) Κράντος] Arc. κράντος. Ad
sequitur, Reinesius adducit. Reinesius
Kust.

- 66) Ὀκίλος] Potius Ὀκίλλος, per duplex λ. Hic est nimirum Ocellus ille, cuius libellus περὶ τοῦ παντός φύσεως hodie adhuc exstat. Vide Cl. Ioann. Alb. Fabricium in Biblioth. Gr. Lib. II. pag. 496. 497. (Vol. I. p. 855. sqq. ed. Harl.) Kust. In Ciz. ἔκελος, in Par. ὀκαλος. — Vid. Heeren. p. 206. Kiess.
- 67) Ὀκυλος] Alii, Ὀκίλλος, vel Ἐκκελος. Vide modo laudatum Ioann. Alb. Fabric. p. 489. Kust. In Ciz. ὀκυλος, in Par. ὀκυλος. Kiess.
- 68) Μάλιας] Ita Arc. et Kust. In Ciz. καλλίον, Obrechtus Malion. Kiess.
- 69) Ἰππομέδων] Huius etiam mentio sit supra, Num. 87. Kust. In Ciz. ἰππομείδων. Kiess.
- 69b) Θρασύδαμος] Reinesius: an Πραξιδαμάνειαν Aristoxeni, qui multorum Pythagoreorum vitas scripsit, citat Harpocratio in Μουσαῖος.
- 70) Κρίτων] Vid. Heeren. p. 187. sq. Kiess.
- 71) Ὑπερβόρειος] Ciz. ὑπερβόριος. Kiess.
- 72) Ἀριστείδης] Par. ἀμιστείδης. Kiess.

Tom. II.

σίβουλος, Ἱππαρχίδης, Ἀθροίων, Εὐθυκλῆς,
 73) Ὀψιμος. Κάλαϊς, Σελινούντιος. Συ-
 ρακούσιοι, Λεπίνης, 74) Φιντίας, Δάμων.
 Σάμιοι, Μέλισσος, Λάκων, Ἀρχιππος, Γλώ-
 ραιπος, 75) Ἐλωρις, Ἱππων. Καυλωνιάται,
 76) Καλλίβοτος, Δίκων, Νάστας, Δρύμων,
 Ξέντας. Φλιάσιοι, Μοκλῆς, 76b) Ἐχεκράτης,
 Πολύμναστος, Φάντων. Σικυώνιοι, 77) Πο-
 λιάδης, Δίμων, 78) Σωστράτιος, Σωσθένης.
 Κυρηναῖοι, Πρώρος, Μελάνιππος, Ἀριστάγ-
 (αιδ) γελος, Θεόδωρος. Κυζικηνοὶ, Πυθόδωρος,
 Ἰπποσθένης, 79) Βούθηρος, Ξενοφίλος. Κα-
 ταναῖοι, Χαρώνδας, 80) Λυσιάδης. Κορίν-
 θιος, Χρίσιππος. Τυρρηνὸς, 81) Ναυσί-
 θεος. Ἀθηναῖος, 82) Νεόκριτος. Ποντι-
 κὸς, Λύραμνος. 83) οἱ πάντες αἰή. Πυθαγο-

73) Ὀψιμος] *Huius cum Lyside meminit Athenagoras in*
Apologet. pro Christ. Sed pro ὄψει L. ὄψιμος. Ita Rei-
nesius. Conf. Fabric. Bibl. p. 860. Kiess.

74) Φιντίας] *Reinesius: Apud Cic. et Val. Max. cor-*
rupte Pythias. Φιντίας L. Φάτιας Sicili. v. quae ad Sai-
dam notant. Adde doctam notam Langii in: N. teutsch-
Merk. 1808. P. III. p. 185. Kiess.

75) Ἐλωρις] *Cic. ἔλωρις. — De Hippone Rhegino cit.*
Reinesius Sext. Empir. (p. 620. et lib. III. Hyp. Pyr-
rhon. §. 50. p. 135.) Kiess.

76) Καλλίβοτος] *Cic. καλλίβοτος. Kiess.*

76b) Ἐχεκράτης] *Fuit ex ultima successione Pythag-*
oricorum, quos Aristoxenus audiuit. Vid. Wyttenbach
ad Plat. Phaedon. p. 110. sqq. Kiess. Eum apud
Locris Plato. Val. Max. 8, 7. Reines.

77) Πολιάδης] *Cic. Πολιάδης. Kiess.*

sibulus, Hipparchides, Athosion, Euthycles, Opsimus. Calais, Selinuntius. Syracusani, Leptines, Phintias, Damon. Samii, Melissus, Lacon, Archippus, Glorippus, Heloris, Hippon. Caulonienses, Callibrotus, Dicon, Nastas, Drymon, Xentas. Phliasii, Diocles, Echecrates, Polymnastus, Phanton. Sicyonii, Poliades, Demon, Sostratius, Sosthenes. Cyrenaei, Prorus, Melanippus, Aristangelus, Theodorus. Cyziceni, Pythodorus, Hipposthenes, Butherus, Xenophilus. Catanaei, Charondas, Lysiades. Corinthius, Chrysippus. Tyrrhenus, Nausitheus. Athenienses, Neocritus. Ponticus, Lyrarnus. Omnes CCXIX. Clarissimae autem mulieres Py-

78) Σωστράτιος] Ciz. σιράτιος. Kiess.

79) Βούθρηος] V. Heeren. p. 183. sq. Kiess.

80) Αυσιάδης] Reinesius: *Eius auditor fuit Aristoxenus musicus, v. Suidam in Aristox., nisi audiuit, quod e Laertio p. 425. constat, Xenophilum Chalcidensem. Conf. Mahnii diatr. de Aristoxeno, p. 8. sqq. Kiess.*

81) Ναυσίθεος] Reinesius: *Ναυσίθεος, praeceptor Philippi Macedonici Thebis. Clem. l. 1. paed. c. 7. Diod. l. 16.*

82) Νεόκριτος] Ciz. Νιόκριτος. Kiess.

83) οἱ πάντες αὐτῇ] Post haec verba versio MS. Latina, quam possidet Eruditissimus Ioh. Alb. Fabricius, addit, *Hi vero sunt Pythagorici, non omnes, sed ex omnibus gloriosiores. Caeterum de his aliisque Pythagoricis vide omnino modo laudatum Ioh. Alb. Fabricium in Biblioth. Graec. Lib. II. cap. XIII. (Ed. Harl. Vol. I. p. 826. sqq.) Kust.*

- ρίδες δὲ γυναῖκες αἱ ἐπιφανέσταται, ⁸⁴) Τιμήχα, γυνή ⁸⁵) Εὐμυλλία τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁶) Φίλτις, θυγάτηρ Θεόφριος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁸⁷) Βυνδαῖχον, ἀδελφὴ Ὀκκῆλω καὶ Ἐκκύλα τῶν Λευκανῶν. Χείλωνς, θυγάτηρ Χείλωνος τοῦ Λακεδαιμονίου. ⁸⁸) Κρατησίχλεια, Λάκαινα, γυνὴ Κλεάνορος τοῦ Λακεδαιμονίου. Θεανὼ, γυνὴ τοῦ Μεταποντίνου Βροντίνου. ⁸⁹) Μυία, γυνὴ Μίλωνος τοῦ Κροτωνιάτου. ⁽²¹⁹⁾ Δασθένεια Ἀρκάδισα. ⁹⁰) Ἀβροτέλεια, Ἀβροτέλους θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου. ⁹¹) Ἐχεκράτεια, Φλιασία. ⁹²) Τυρσηνίς, ⁹³) Συβαρίτις.

⁸⁴) Τιμήχα] Ciz. σιμήχα. Kiess.

⁸⁵) Εὐμυλλία] Scribe Myllion, a recto Myllias. Sic enim maritus Timychae non solum appellatur a Porphyrio, Num. 61., sed etiam ab ipso Iamblichō supra, Num. 192. 193. De hac autem Timycha, aliterque foeminis Pythagoricis plura legenda sunt apud Menagium in *Historia Mulierum Philosopharum*, et Ioh. Alb. Fabricium in *Biblioth. Graec. Lib. II. c. XIII.* ubi Catalogum mulierum Pythagolicarum exhibet. Kust. In Ciz. ut in ed. Arc. pro Εὐμυλλία legitur ἡ μυλλία, quod ita verum est, si ante genitivum μυλλία articulum ἡ e proximo verbo γυνή male illatum deleat. Kiess.

⁸⁶) Φίλτις] Antea male Φίλτης per η. Menagio et Ioh. Alb. Fabricio magis placet Φιλταίς. Kust. Reinesius: Φίρτις, ἡ Καλλικράτειος θυγάτηρ Πυθαγορεία, scr. παρ' ἡγεμονίας σαρκοσύνης. Stob. S. 193. — In Ciz. Φίλτις — τοῦ Κροτωνιάτου desunt. In Par. est Φίλτος. Scal. φίλτη. Kiess.

⁸⁷) Βυνδαῖχον, ἀδελφὴ Ὀκκ.] Haec longe aliter se habent in versione MS. viri saepius laudati Ioh. Alberti Fabricii, in qua sic legitur: Byndacis, scilicet Ocelli et Occilli Lacanorum. Hoc si sequamur, locus

ειδεις δὲ γυναῖκες αἱ ἐπαρτίσταται. 84) γυνή 85) Εὐμυλλία τοῦ Κροτωνιάτου. 86) τῆς, θυγάτηρ Θεόφρου; τοῦ Κροτωνιάτου, ἀδελφὴ Ὀκκίλου καὶ Ὀκυλίου. 87) Βυνδαΐκου, ἀδελφὴ Ὀκκίλου καὶ Ὀκυλίου. 88) Κρατιστέα, θυγάτηρ τοῦ Λακεδαιμονίου. 89) Μυρία, θυγάτηρ τοῦ Μεταποντίνου. 90) Ἀβροτέα, θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου. 91) Ἐχεκράτεια, θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου. 92) Τυρσηνίς, θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου. 93) Συβαρίτις, θυγάτηρ τοῦ Ταραντίνου.

thagoreae, fuerunt Timychea, Mylliae Crotoniatae vxor. Philtis, Theophrui Crotoniatae filia. Byndaioe, soror Ocelli et Ocyli Lucanorum. Chilonis, filia Chilonis Lacedaemonii. Cratesiclea Lacedaemonia, vxor Cleonoris Lacedaemonii. Theano, vxor Brontini Metapontini. Mya, vxor Milonis Crotoniatae. Lasthenia Arcas. Abrotelia, Abrotelis Tarentini filia. Echecratia, Phliasia. Tyrsenis, Sybaritis. Pisirrhonde Ta-

hic Iamblichi sic legendus et distinguendus erit: *Βυνδαίς, ἀδελφὴ Ὀκκίλου καὶ Ὀκυλίου, τῶν Λευκανῶν.* Cum hac lectione etiam consentit versio Obrechtii, nisi quod *Byndaice* habeat pro *Byndacis*. Menagius legit *Ὀκκίλῳ* et *Ἐκκίλῳ* (vt nimirum dicitur *Σαπφώ*) easque filias facit Ocelli et Ecceli: sed prior sententia mihi magis placet. *Kust.* In Ciz. et Arc. *βυνδαίκου*. Deinceps in Ciz. *ὀκκίλῳ καὶ ἑκκίλῳ τῶν λευκῶν*, scriptura compendiaris, pro *λευκανῶν*. Scal. *ὀκκίλῳ καὶ ἑκκίλῳ τῶν λευκῶν*. — *Βυνδαίκου* aperte falsum est. Requiritur enim nominatiuus nominis muliebri. *Kiess.*

88) Κρατιστέα, Λάκαινα, γυνή Κλεάνορος τοῦ Λακεδαιμονίου] Haec in priorē Edit. desunt, quae ex MS. addidi. Versio Latina MS. viri clariss. Ioh. Alb. Fabricii Cratistolia habet pro *Cratesiclea*: sed minus recte, vt puto. *Kust.*

89) Μυρία] Ciz. *μυρία*. *Kiess.*

90) Ἀβροτέα] Et haec vox in priorē Edit. desideratur, quam itidem ex MS. reuocaui. *Kust.*

91) Ἐχεκράτεια, Φλιασία] Vid. Wyttenbach. ad Phaed. p. 112. *Kiess.*

92) Τυρσηνίς] Antea male, *Τυρσηνίς*. Recte versio MS. modo laudati Ioh. Alb. Fabricii, *Tyrsenis*. *Kust.* In Ciz. *τυρσηνίς*, in Par. *τυρσηνίς*. *Kiess.*

93) Συβαρίτις] Ciz. et Arc. *συβαρίτις*. *Kiess.*

84) Τιμήτα] Ciz. *τιμήτα*. *Kust.*
85) Εὐμυλλία] Scribe *Μυλλία*. *Kust.*
86) τῆς, θυγάτηρ Θεόφρου; τοῦ Κροτωνιάτου, ἀδελφὴ Ὀκκίλου καὶ Ὀκυλίου. De his *Κροτωνιάταις* Menagium in *Historia Mulierum* Fabricii in *Bibliotheca Graeca* Ioh. Alb. Fabricii in *Catalogum mulierum Pythagoricarum* in Ciz. vt in ed. Arc. pro *Κροτωνιάταις* quod ita verum est, si ante *Κροτωνιάταις* lum ē e proximo verbo *γυνή* male *Κροτωνιάταις*. *Kiess.*

86) Φίλτις] Antea male *Φίλτις*; per e. *Μυλλία* Ioh. Alb. Fabricii magis placet *Φίλτις*. *Kust.* In *Φίλτις*, ἢ *Καλλιπεία*; θυγάτηρ Θεόφρου; τοῦ Κροτωνιάτου, ἀδελφὴ Ὀκκίλου καὶ Ὀκυλίου. *Kust.*

87) Βυνδαΐκου, ἀδελφὴ Ὀκκίλου] Haec longē ac habent in versione MS. viri uerissimi Ioh. Alb. Fabricii, in qua sic leguntur: *Byndacis Ocelli et Ocelli Lucanorum*. Hoc si sequatur

Πισιρρόνδῃ, Ταραντίς. 94) Νεστιάδουσα, Λά-
καινα. Βρυὼ, Ἀργεία. Βαβέλυμα, Ἀργεία.
95) Κλεαίχμα, ἀδελφὴ Αὐτοχαρίδα τοῦ Λάκω-
ρος. αἱ πᾶσαι 96) ιζ'.

94) Νεστιάδουσα, Λάκαινα. Βρυὼ] Sic locum hunc
ex MS. emendavi. Ante enim male legebatur: Νεστιά-
δου Σαλαπίνα. Βρυὼ Ἀργ. Kust. Ciz. νισθιάδουσα -
βίω. Reinesius: Βοιῶ. Tum bis ἀργεία. Kiest.

rentina. Nisteadusa, Lacedaemonia. Bryo,
Argiua. Babelyma, Argiua. Cleaechma;
soror Autocharidae Lacedaemonii. Omnes
XVII.

95) Κλεαίχμα] Par. κληαίχμα. Kiess.

96) ιζ'] Pro his numeri notis in Ciz. scriptum est
διναιπιδά. Kiess.

INDEX AUCTORUM

* IAMBlichO LAUDATORUM.

-
- Androcydes *ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων.* 145.
 Anonymus quidam Poëta Samius. 5.
 Apollonius. 254.
 Archytas. 160.
 Aristoteles *ἐν τοῖς περὶ Πυθαγορικῆς φιλοσοφίας.* 31.
 Aristoxenus. 251.
 — — — *Ἐν τῇ περὶ Πυθαγορικῶν βίου.* 253.
 Empedoclis versus de Pythagora. 67.
 Heraclitus. 175.
 Hippobotus. 189.
 Hippodamantis, poëtae Salaminii, versus duo. 82.
 Homerus. 245. 255. 260.
 — — — Eius versus de Euphorbo. 63.
 Iamblichus librum suum de Musica laudat Sect. 120.
 Itemque librum de Symbolis, Sect. 186.
 Linus. 139.
 Lysidis Epistola ad Hipparchum. 75.
 Metrodorus Thyrsi. 241.
 Neanthes. 189.
 Nicomachus. 251.
 Plato. 70. 167.
 — *Ἐν τῇ Πολιτείᾳ.* 131.
 Pythagoræ *Λόγος ἑρμῆς.* 146.
-

I N D E X

RERUM PRAECIPUARUM, QUAE IN LIBRO IAMBЛИCHИ DE VITA PYTHAGORAE OCCURRUNT.

(Numerus non paginas, sed sectiones indicat.)

A.

- A**baris Scythia a Pythagora ad intima statim philosophiae arcana admissus est. 90. Fuit sacerdos Apollinis Hyperborei. 91. Pythagoram ipsum esse Apollinem credidit. ibid. Ei Pythagoras aureum femur ostendit. 135. Pythagoram Apollinem esse coniecit. ibid. Dictus fuit *Αἰθροβάτης*, quod sagitta vectus, flumina, maria, et inuia quaeque superaret. 136. Eum conuiuio excepit Pythagoras. 140. Quare ab Hyperboreis in Graeciam venerit. 141. Lacedaemonem a pestilentia liberauit. ibid. Abaris extispicii studiosus erat. 147. Per numerorum scientiam quasuis veritates Abaridem docuit Pythagoras. ibid. Abaris cum Pythagora de variis rebus coram Phalaride sermonem habuit. 216.
- A**bstinentiam ab animalibus praecepit Pythagoras. 68. Abstinentiam ab animalibus, iis praecipue praecepit Pythagoras, qui ad maiorem prae reliquis perfectionem in philosophia adspirarent. 107. Quare Pythagoras suis praeceperit, ut animalibus abstinerent. 186.
- A**cusmatici. Sic dicti fuerunt discipuli quidam Pythagorae. 30. 81. Vide infra Discipuli.
- A**cusmaticorum philosophia qualis fuerit. 82.
- A**dmonitiones quomodo faciendae sint, secundum Pythagoreos. 101.
- A**dolentem quendam qua arte Pythagoras a palaestra ad philosophiae studium traduxerit. 20. Adolescentis commessabundi rabiem centu spondaico compescuit Pythagoras. 112.

- Aegyptii symbolica philosophia praecipue vsi fuerunt. 103.
 Ab Aegyptiis sacerdotibus nonnulla instituta accepit Pythagoras. 151. Aegyptii geometriae praecipue studebant. 158.
- Aequalitati in vita et moribus maxime studebant Pythagorei. 196.
- Affectus animam corpori veluti clavis quibusdam affigunt. 228.
- Aglaophamus Pythagorae initia Orphica tradidit. 146.
- Agrigentum a seruitute liberauit Pythagoras. 35.
- Alcaeus, cuius haeres Pythagoras fuit. 170.
- Alcimachus Pythagoreus. 257.
- Alcmaeon. 104.
- Amici ita tractandi, ne vnquam fiant inimici. 40. Suspicionem tacitam inter duos amicos obortam quomodo discusserit Pythagoreus quidam. 125. Amicorum duorum reconciliatio. 126. Amicorum omnia communia. 32. 92.
- Amicitiam omnium erga omnes inculcauit Pythagoras. 69. 229. Amicitiam quomodo conseruandam esse praeceperint Pythagorei. 101. Amicitia ob quas causas dissolventa sit. 102. 232. Amicitia est aequalitas. 162. Qualia praecepta de amicitia tradiderit Pythagoras. 230.
- Amicitias externas summo studio declinarunt Pythagorei. 233.
- Amicitia memorabilis Phintiae et Damonis, Pythagoreorum. 234. 235. 236. Amicitiae suae quem scopum proposuerint Pythagorei. 240.
- Anaximander Physicus. 11.
- Ancaeus Ioue natus ferebatur. 3. Oraculo monitus, coloniam in Samum insulam deduxit. ibid.
- Anchitum mortis periculo eripuit Empedocles. 113.
- Anima tranquilla et affectibus vacua, non solum homine vigilante, sed etiam dormiente, commercium cum Deo per somnia habet. 70.
- Anima humana non ingreditur in ea animalia, quae immolare fas est. 85. Animam suam nouerat Pythagoras, quatenam esset, et vnde in corpus suum venisset. 134.
- Anima corpori, tanquam carceri includitur. 153. Animam immortalem esse multi populi barbari crediderunt. 175.
- Animalia quandam nobiscum cognationem habent. 108.

- Animalium** quorundam esum quibus concesserit Pythagoras. 109. Inter animalia et homines coniunctionem esse quandam voluit Pythagoras. 168. Vide etiam supra *Abstinentia*.
- Animi** mores ex signis externis conicere norat Pythagoras. 71.
- Animum** illorum, qui disciplinis rite initiati non sunt, velut densa quaedam dumeta obsident. 77.
- Annulus**. In annulo non est gestanda Dei imago. 84. 256.
- Antiquius** tempore semper in maiore honore habetur, quam id, quod tempore posterius est. 37.
- Antrum** Pythagorae, prope Samum. 27.
- Apollinis** Genitoris ara incruenta. 25. 35.
- Apollo** puerili specie repraesentabatur. 52. Pythagoras fuit Apollo Hyperboreus. 140. Apollo ex tripode oracula reddebat; et quare. 152.
- Apollinem** se esse qua ratione indicauerit Pythagoras. 177. Apollinis oracula. 222.
- Aquilam** superuolitantem Pythagoras e sublimi deduxit. 62. Aquilam albam Pythagoras manu permulsit. 142.
- Aquiminali** non esse intingendum Pythagoras praecepit. 83.
- Ara** incruenta Apollinis in Delo. 25. 35. Ad aras incruentas adorauit Pythagoras. 108.
- Arbiter**. Pythagoreus quidam arbiter electus, quomodo litem deciderit. 124.
- Arcana** doctrinae Pythagoricae enulgare nefas erat. 246.
- Archemorus**. Ob eius mortem instituti ludi Nemei. 52.
- Archippus** Pythagoreus. 249.
- Archytas**. 104. Amicus Platonis. 127. Iratus seruos verberare noluit. 197.
- Aresas** Pythagoreus. 266.
- Aristaeus**. 104. Pythagorae successor fuit. 265.
- Aristaeus** Proconesius. 138.
- Aristocrates** Pythagoreus. 130. 172.
- Astronomiae** inuentionem alii Aegyptiis, alii Chaldaeis tribuunt. 158.
- Athletae** vt pro caricis vescerentur carnibus, quis primus praeceperit. 25.
- Athletae** victoriam tantum consequi, non aduersarios laedere student. 49.
- Attica** dialectus inter Graecas est recentissima: et quando extiterit. 243.
- Auaria** quorum vitiorum mater sit. 78.

Auium viscera extispicio maxime apta esse censebantur. 147.
 Auri vsum in vestitu, meretricibus tantum concedebant
 Pythagorei. 187.

B.

Balneum. In balneo non esse lauandum Pythagoras praecepit. 83.
 Barba aurea simulacri. 143.
 Bellum caedium causa, iisque quasi alitur. 186. Quale bellum inter homines licitum sit. 232.
 Bias Prienensis. 11.
 Bipedum tria genera, secundum Pythagoreos: nempe, homo, auis, Pythagoras. 144.
 Bitale Pythagorica. 146.
 Bona communia habuerunt Pythagorei. 29. 30. 27. 81. 168.
 Bona Pythagoreorum administrabantur ab iis, qui Politici et Oeconomici vocabantur. 72. 74.
 Bos Tarenti, Pythagorae praecepto obsecutus, fabis abstinuit. 61.
 Boues immolare Pythagoreis nefas habebatur. 150.
 Brysson. 104.
 Bulagoras Pythagoreus. 265.

C.

Cadauera mortuorum igne comburi Pythagoras vetuit. 154.
 Caedes. Qui caedem inuoluntariam perpetraverat, aqua marina lustrari debebat. 153.
 Calumnia quouis gladio acutior. 125.
 Carmelus mons Phoeniciae. 14. In eo Pythagoras frequenter egit. *ibid.* Prae aliis montibus sacer habebatur. 15.
 Carnibus animalium, quae sacrificare fas erat, vesciebantur Pythagorei. 98.
 Castigationes quomodo instituendae sint. 251.
 Catenen urbem a seruitute liberauit Pythagoras. 85. Catamensibus leges dedit Charondas. *ibid.*
 Cataplasmatibus vsi fuerunt Pythagorei. 244.
Κατάγρως quid appellauerint Pythagorei. 95.
 Cauponatores disciplinarum damnabant Pythagorei. 245.
 Cedro Dii honorandi. 164.
 Cenotaphium, tanquam mortuis, Pythagorici exsternebant iis, quos e coetu suo eiecissent. 72. 74. 246.

- Cerebri esum omnino suis interdixit Pythagoras, et quare. 109.
- Charondas Catanæus, legislator. 33. 104. 130. 172.
- Chordæ lyrae, ὑπάτη, μέση, et νῆτη. 119.
- Χορδοτόνον lyrae. 118.
- Cibis, qui rationis promptitudinem impedirent, abstinebant Pythagorei. 68. Qualibus cibis praecipue vsi fuerint Pythagorei. 97. 98. Quales cibos cauendos esse Pythagorei praeceperint. 106. Cibos lautos ad coercendum tantum appetitum, non ut eos ederent, in conuiuiis apponere solebant Pythagorei. 187. Ciborum varietas multiplex est. 206. Quinvis cibus peculiaris alicuius affectus in nobis causa existit.
- Clinias iratus omnes castigationes differre solebat, donec ira mente decessisset. 198. Prori rebus afflictis succurrit. 239.
- Clinias et Prorus, par amicorum. 127.
- Comatus Samius. Vide infra Prouerbum.
- Coenas ita instituebant Pythagorei, ut illis ante solis occasum finis imponeretur. 98.
- Κοινός dicebantur Pythagorei, a bonorum communione. 29.
- Communio bonorum iustitiae principium. 167. Communio bonorum inter Pythagoreos viguit. Vide supra Bona.
- Communioni diuinorum bonorum praecipue studuerunt Pythagorei. 240.
- Concubitus cum matre, filia, et sorore illicitus habendus sit. ibid.
- Consilium est res sacra. 85.
- Continentiae studium Pythagoras discipulis magnopere inculcavit. 188, et seqq.
- Conuersatio. De conuersatione quae praecepta suis dederit Pythagoras. 181.
- Conuiuiis abstinendum, nec conuiuiantibus respondendum. 51.
- Conuiuium. Vide infra Syssitia.
- Cor edere suos vetuit Pythagoras. 109.
- Corpus quomodo curare soliti fuerint Pythagorei. 196.
- Credere. Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum vel religionem referebantur. 138. 148. Non cuius opinionis temere credendum est. 200.
- Creophilus, Pythagorae praeceptor. 9.
- Creophilus, cognomen Hermodamantis. 11.
- Creophilus, Homeri hospes et amicus. 11.

- Croton vrbs septem vna Olympiade stadionicas tulit. 44. Ab Hercule condita est. 50.
 Crotone cum applausu Pythagoras docuit. 29.
 Crotonem a seruitute liberauit Pythagoras. 33.
 Crotonem Hercules noctu imprudens occidit. 50.
 Crotonistas Pythagoras a pellicum consuetudine abduxit. 132.
 Cupiditates multos in perniciem detruserunt. 78. Cupiditates pleraeque non sunt naturales, sed adscititiae. 205.
 Cupresso Dii honorandi. 154. Cupressinas arcas sepulcrales fieri vetuit Pythagoras, quod Iouis sceptrum esset cupressinum. 155.
 Cylon Sybarita a Pythagoreis reprobatus fuit. 74. Auctor exstitit seditionis in Pythagoreos coortae. 248. 249. 258.

D.

- Daemones Semideis praestantiores sunt. 37.
 Damo, filia Pythagorae. 146.
 Damon et Phintias, par amicorum. 127. 234.
 Deambulationes matutinas in quibus locis facere soliti sint Pythagorei. 96. Iidem vesperi etiam deambulare solebant. 97.
 Defunctos in albis vestibibus deduci Pythagoras praecepit. 155.
 Deli incolae admirati fuerunt Pythagoram. 35.
 Democledes Pythagoreus. 257. 261.
 Deum sequi, actionumstrarum et vitae scopus esse debet. 86. A Deo bona petenda sunt, utpote qui omnium dominus est. 87. 137. Deum curare res humanas, easque regere, credendum est. 174.
 Dextras Pythagorei solis Pythagoreis iungere iubebantur. 257.
 Dialectus Dorica Graecarum antiquissima. 243. Dialectus Attica quando exstiterit. ibid.
 Diaeta. Vide Medicina. Diaetae praecipua habenda est ratio: eiusque peritus admodum fuit Pacon. 208.
 Dii. Quidam Deorum patris simul et matris personam sustinuerunt. 39. Diis quomodo libandum. 84. Dii animum sacrificantium potius, quam numerum sacrificiorum respiciunt. 122. Dii inferi continuis libationibus et inferiis sumptuosis gaudent. ibid. Dii bona tribuunt eis, quos amant. 137. Dii omnia possunt. 139. Dii non sunt malorum causa. 218.
 Diocles Pythagoreus. 251.
 Diodorus Aspendius. 265.

- Dion Syracusanus, hortante Platone, tres libros a Philolao ermit. 199.
- Dinono, vxor Brontini. 132. (Sed ibi legendum est Theano. Vide infra.)
- Dionysius tyrannus, Siciliae regno pulsus, Corinthi literas docuit. 234.
- Disciplinae non sunt mercede docendae. 245.
- Discipuli Pythagorae. Ex iis quidam vocabantur Politici, Oeconomici, et Nomothetici. 72. 74. 89. Alii, Esoterici. 72. Alii, Acusmatici et Mathematici. 81. Theoretici, Acusmatici, Politici. 150.
- Discipulorum suorum animum et mores quomodo exploraverit Pythagoras. 71. 94.
- Discordiam omnem ex vrbibus Italiae et Siciliae sustulit Pythagoras. 34.
- Diuinationi studebant Pythagorei. 138. Diuination quid sit. ibid. Diuination per numeros omnium maxime diuina. 93. Diuinationem per exta, siue viscerum inspectionem, improbabat Pythagoras. 147.
- Dognata sua Pythagorei silentio tegebant, ne peregrinis innotescerent. 226.
- Domesticae rei bona administratio, omnis boni ordinis in ciuitate principium est. 169.
- Dorica dialectus reliquarum optima et antiquissima. 241. 242. 243.
- Doris Oceani filia. 242.
- Dorus Deucalionis et Pyrrhae filius. 242. Is filium habuit Hellena et nepotem Aeolum. ibid.
- Εὐαγγελίας* variae species. 171.

E.

- Echecrates, Pythagoreus. 251.
- Elementum nullum est purum. 130.
- Eleusinia initia. 151.
- Ellicaon Pythagoreus. 130. 172.
- Eluxum non est assandum. 154.
- Empedocles adolescentem ira percitum musico cantu ad sanam mentem reuocauit. 113. *Ἀλεξάντερος* dictus fuit. 136. Physices valde peritus fuit. 166.
- Entia vera, et aequiuoce talia, quatenam sint. 159. 160.
- Epicharmi sententiae. 166. Epicharmus metro complexus est sententias Pythagoreorum. 266.

- Epimenides dictus fuit *Καθαετής*. 156. Qua rationes insidiatores vitae suae ad mortem adegerit. 222.
- Eruditionis laus. 42. 43.
- Erythrino abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
- Eryxidas Chalcidensis Olymp. 62. stadio vicit. 35.
- Esoterici discipuli Pythagorae quinam dicti fuerint. 73.
- Eubulus Messenius a Nausitho e praedonum manibus captus fuit. 127.
- Euphorbum se antea fuisse Pythagoras affirmavit. 63. Scutum eius Iunoni Argivae dedicatum fuit. *ibid.*
- Eurymenes iussu Dionysii tyranni Pythagoreis insidias tendit. 189. 190.
- Eurypthemus Syracusius. 185.
- Eurytus. 104. Fuit discipulus Philolai. 139. 148.
- Εὐρύτης* semper utebatur Pythagoras. 149.
- Exercitiis corporis qualibus vai fuerint Pythagorei. 97.
- Expectare nos omnia oportet, quae homini accidere possunt. 196. 124.
- Extispicium. Vide supra Divinatio.

F.

- Fabae Pythagoras suos abstinere iussit, idque ob multas causas. 109. Fabas conculcare morte gravius ducebat Pythagorei. 193. Per fabas olim magistratus eligi solebant. 260.
- Fabula de tribus mulieribus, quae vno communi oculi usae fuerunt. 55.
- Femur aureum Pythagorae. 92. 135. 140.
- Feritatem et ferociam Pythagorei philosophiae inimicam dicebant. 95.
- Festo die nec capilli, nec ungues praecidendi. 154.
- Fides ab amicitia nunquam remouenda. 102. 232. Fidem datam Pythagorei religiose servabant. 185.
- Foeminae. Vide infra Vxores.
- Fortitudo admirabilis Pythagoreorum. 214. Ad fortitudinem veram quomodo suos imbuerit Pythagoras. 226.
- Funus. A sumptuosis funeribus quomodo Pythagorei quidam Crotoniatae dehortati fuerint. 122. Eos, qui profusos in funera sumptus faciunt, Pluto libentius hac vita pigretur, et quare. 125.

G.

- Gallus albus non est immolendus. 84.
 Gallus Seli sacer. 147.
 Geometria quomodo primum publicata fuerit. 89. Geometriae praecipue studebant Aegyptii, et quare. 158.
 Gortydes vel Gartydes, Pythagoreus. 265.
 Graecia magna. 30. 166.
 Grues superuolantes malefici quidam testes appellando, sese eo indicio prodiderunt. 126.

H.

- Halterum iactu sese exercere solebant Pythagorei. 97.
 Harmonia sphaerarum coelestium. 65. Harmoniam Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. Harmoniae διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε, et διὰ πάντων dictae. 117. 118.
 Helicaon. Vide supra Elicaon.
 Hellen, filius Dori: secundum alios vero, Iouis. 242.
 Heraclitus Ephesios laqueo dignos esse censuit. 173.
 Hercules ludos Olympicos in honorem Iouis instituit. 40. Crotonem quando condiderit. 50. A Lacino iniuria afficitur. ibid. Crotonem nocte imprudens occidit. ibid.
 Herculi sacrificandum est die octauo, secundum Pythagoram. 152.
 Hermodamas, cognominatus Creophilus. 11.
 Hesiodi versibus selectis uti solebant Pythagorei, ad animi emendationem. 111. 164.
 Himeram a seruitute liberauit Pythagoras. 33.
 Hipparchus arcana Pythagoreorum vulgavit. 75.
 Hippasus. 104. Ab aliis Crotoniata, ab aliis vero Metapontinus dicitur. 81. In mari periit, quod vulgasset sphaeram duodecim pentagonorum. 88.
 Hippomedon Pythagoreus. 87.
 Iomacoion dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.
 Iomerus summum Deorum, patrem Deorum et hominum vocauit. 39. Homeri versibus selectis uti solebant Pythagorei ad animi emendationem. 111. 164.
 Iomicidam nullo responso dignatus fuit Pythagoras. 133. 177.
 Ionestum et bonum praefendum est utili. 204.
 Iymnis Deos quotidie celebrari iussit Pythagoras. 149.
 Iypate, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.

I.

- Icostagonum, figura Geometrica. 247.
Ἰσπὸς λόγος, liber Pythagorae sic dictus. 146. 259. Eos
 tamen quidam Telaugi tribuunt. ibid. Apud Latinos
 legi solebat. 152.
 Ignavia fugienda. 49.
 Imbrus [insula]. 151.
 Imperium inter homines maxime necessarium est. 175.
 Imperium debet esse voluntarium. 183. Imperio homi-
 nes in officio contineri debent. 203.
 Incantationibus ad quosdam morbos pellendos utebantur
 Pythagorici. 164. 244.
 Incontinentia vnius hominis Graecos et Troianos magnus
 inuoluit calamitatibus. 42.
 Inimicitia quomodo et erga quos suscipienda sit. 232.
 Initia sacrorum, variis in locis olim celebrari solita, Py-
 thagoras diligenter scrutatus est.
 Iniuriam pati praestat, quam hominem occidere. 155. 174.
 Iniustitiae vindex acerrimus est Deus. 42.
 Inscitia quouis modo ex animo pellenda. 54.
 Institutione efficitur, ut homines bestiis, et Graeci Bar-
 baris praestent. 44.
 Ioui Seruatori ante mensam libandam. 155.
 Iouis sceptrum erat cupressinum. 154.
 Iram lenire quomodo studuerint Pythagorei. 196. 225.
 Irati cum essent Pythagorei, neminem vel verbis vel ve-
 beribus castigabant. 197. Vide etiam supra Archyus
 et Clinias.
 Isthmici ludi. Vide Ludi.
 Italia propter Pythagoram Magna Graecia dicta fuit. 165.
 Iudicium animarum constitutum est apud Inferos. 155. 179.
 Iurare. Pythagorici iurabant per inuentorem quaternionis
 i. e. ipsum Pythagoram. 150. 162.
 Iusiurandum. Dei nomine non est abutendum ad iusi-
 randum. 47. 150. Ita nos gerere debemus, ut vel i-
 iuratis fides habeatur. ibid. Iusiurandum religiosissime
 observabant Pythagorei. 144. 155.
 Iustitia nullus locus carere potest. 46. Iustitia colenda
 est, non metu legum, sed honestatis morumque bono-
 rum reuerentia. 48. Iustitiae principium quodnam. 167.
 Ad iustitiam colendam quibus modis Pythagoras homines
 adducere studuerit. 171. 172. 174. 176. 179. 180.

L.

- Lacedaemon ab Abaride lustrata fuit. 92.
 Lacinus Herculem iniuria afficit. 50.
 Lamentis et ploratibus abstinebant Pythagorei. 198. 226.
 254.
 Lauacris utebantur Pythagorei. 98.
 Lauro Dii honorandi, nec ea corpora abstergendum. 154.
 Laus est res magis sacra, quam consilium. 49.
 Legislatores quidam celebres. 172.
 Legislatoria iustitia praestantior est iudiciali. 172.
 Leucippus. 104.
 Lex de non tollendo quod in templo humi cecidisset. 126.
 Legi opem ferendam esse praecipiebant Pythagorei. 100.
 171. 223.
 Libandum est Diis ab ansa calicis, et quare. 84. Libationes Diis faciebant Pythagorei. 98. 99. Inter coenandum etiam Diis libabat Pythagoras. 149. Quibus Diis ante mensam libandum sit. 155.
 Liberi parentes maxime amare et honorare debent. 37.
 Liberi sunt pignora foederis coniugalis. 47. Liberorum procreandorum causa haec esse debet, ut nostri loco relinquuntur, qui Deum colant. 83. 86. Qui liberis procreandis operam dant, quam cautionem et curam adhibere debeant. 211.
 Libethra, locus in Thracia, ubi Pythagoras sacris Orphicis initiatus est. 146.
 Libido. Vide supra Incontinentia.
 Linguam continere, res omnium difficillima. 72. 195. Lingua patria quemque uti Pythagoras praecepit. 241.
 Lintea, non lanca, veste utebantur Pythagorei. 100.
 Litages, Pythagoreorum hostis infensissimus. 263.
 Locrenses quotannis virgines ad templum Mineruae Iliadis mittere iubentur. 42.
 Locrensiū urbs optimis vasa fuit legibus. 33.
 Ludi Pythici quare instituti. 52. Ludi Nemei et Isthmici instituti ob mortem Archemori et Melicertae. ibid.
 Lunam incolunt Daemones. 30.
 Lustrationes variae ab Abaride peractae. 91. Quomodo Pythagoras lustrari praeceperit eum, qui caedem involuntariam commiserat. 153.
 Luxuria omnino fugienda. 171.

- Lyra vti solebant Pythagorei. 111. Lyra Pythagorae fuit *ὀυράχορδος*. 119. 121.
- Lysis Pythagoreus. 104. Hipparchum increpat, quod doctrinam Pythagorae vulgasset. 75. Lysis quanta religione fidem amico datam seruauerit. 185. Solus cum Archippo ex incendio, quo reliqui Pythagorei perierunt, euasit. 249. Epaminondam Thebis auditorem habuit. 250. Thebis mortuus est. *ibid.*

M.

- Maculae animi per philosophiam Pythagoricam eluebantur. 76.
- Magi. Cum iis Pythagoras Babylone versatus est. 19. Pythagorae magistri fuerunt. 151.
- Magistratus quomodo in gubernanda ciuitate se gerere debeant. 46. Magistratus Mille virorum apud Crotoniatis. 126.
- Maia quae dicatur apud Graecos. 56.
- Malua sectatores suos abstinere iussit Pythagoras. 109. Malua sympathiae, quae inter coelestia et terrena intercedit, index est. *ibid.*
- Mariti erga vxores quomodo se gerere debeant. 47. 48.
- Mathematici. Sic dicti fuerunt quidam discipulorum Pythagorae. 81.
- Medicinae eam maxime partem excolebant Pythagorici, quae circa diaetam versatur. 163. 244.
- Melamphyllos olim dicta fuit Samus. 3.
- Melanuro abstinere suos iussit Pythagoras. 109.
- Melicertes. Ob eius mortem instituti ludi Isthmici. 52.
- Melle vesci solebant Pythagorei. 97.
- Memoriam studiose excolebant Pythagorei. 166.
- Menon Crotoniates. 170.
- Mens. Eius cultura maxime necessaria et utilis. 42. Mens omnia videt et audit: reliqua vero surda et caeca. 228.
- Mentis culturam et purgationem quomodo instituendam esse censuerint Pythagorei. *ibid.*
- Mercurius non fit ex quouis ligno. 243.
- Metapontum a Tauromenio Siciliae vrbe plurium dierum itinere distat. 134.
- Metapontinorum veneratio erga memoriam Pythagorae. 170.
- Metrodorus Pythagoreus. 241.
- Milio ad sacrificia utebatur Pythagoras. 150.

- Mille viri apud Crotoniatis. 260.
 Milon Crotoniatis. In eius domo Pythagorei combusti fuerunt. 249.
 Miltiades Carthaginensis, Pythagoreus, Possidem Argium viatico instruit, ut in patriam redeat. 128.
 Minerva Iliis. 42.
 Miracula a Pythagora edita. 135.
 Mnesarchus, pater Pythagorae, ab Ancaeo oriundus. 4.
 De navigatione in Syriem oraculum consulit. 5. Ex Syria in Samum redux Apollini templum exstruxit. 9.
 Mnesarchus Pythagorae filius. 265.
 Mochus Sidonius, naturae interpres. 14.
 Mores et instituta patria non esse temere mutanda Pythagorei censuerunt. 176.
 Motus duplex est, animae et corporis. 150.
 Mulier. Cum muliere aurum gestante non est res habenda. 84.
 Musarum Dearum laus. 45. Musis sanum Crotonienses exstruxerunt, auctore Pythagora. 45. 50. 264.
 Musica Pythagoras ad componendos et sanandos animae affectus vsus est. 64. 224. Musicam mundanam, siue coelestem, solus audire potuit Pythagoras. 65. Musica quomodo et ad quem vsum Pythagoras vsus fuerit. 110. et seqq. Musicam quomodo inuenerit Pythagoras. 115. et seqq. Musicae tria genera, Diatonicum, Chromaticum et Harmonicum. 120. Musica Pythagoras adolescentem amoris oestro percitum ad sanam mentem traduxit. 195.
 Myllias Crotoniatis ante fuerat Midas, monente Pythagora. 143. Vxorem habuit Timycham. 192.
 Myrto Dii honorandi, nec corpus eo abstergendum. 154.

N

- Nausithus Tyrrenus Eubulum Messenium a praedonibus captum redimit. 127.
 Nemei ludi. Vide Ludi.
 Nereus duxit Dorida, Oceani filiam. 242.
 Nessus fluius Pythagoram his verbis alloquutus est, Salve, Pythagora. 134.
 Nete, chorda quaedam lyrae ita dicta. 119.
 Ninon, vnus fuit ex iis, qui populum in Pythagoreos concitarunt. 257. 260. — Non est hic, qui fuit sub Ninone status: prouerbum Crotoniatarum. 264.

Nomina rebus qui imposuit, sapientissimus utique fuit. 56.
 Nosse se ipsum, omnium difficillimum. 83.
 Numerus. Secundum numerorum naturam omnia eleganter ordinata sunt. 59. Diuinitio per numeros omnium maxime diuina. 93. Numeri essentia quae comprehendat. 146. Numero essentia Deorum definitur. 147. Numero omnia conueniunt: dictum Pythagoricum. 162. *Ἄριθμος* quae dicatur apud Graecos. 56.

O.

Oculus diuinus infinitis oculis corporis praestat. 70.
 Oeconomicus non minus bonus fuit Pythagoras, quam philosophus. 170.
 'Ομαλίδιον dicta fuit schola Pythagoreorum. 30.
 'Ομαλῶσι, discipuli Pythagorae dicti sunt. 73.
 Omina non spernebat Pythagoras. 149.
 Opus, secundum Pythagoreos, non est alteri detrahendum, sed imponendum. 84.
 Opportunitas temporis in omnibus rebus obseruanda est. 181.
 Oraculum Aeneae datum de colonia in Samum insulam deducenda. 3. 4. Oraculum Mnesarcho, patri Pythagorae, redditum de futura prole. 5. Oracula Dodone et Delphis per mulierem reddebantur. 56.
 Orithyiae raptus. 243.
 Orpheus et Pythagoras imperium habuerunt in fera animalia. 62. Ab Orpheo philosophiae Pythagoricae origo repetenda est. 146. Orpheus Calliopes filius. ibid. Ab Orphicis quae Pythagoras in philosophiam suam transulerit. 147. Orpheum in plerisque aemulatus est Pythagoras. 151. Orpheus Dorica dialecto vsus est. 245.
 Ortus occasu honoratioꝝ. 37.

P.

Paeon et Aesculapius. 208.
 Παῖδαρχοις Pythagorei vocabant admonitiones. 101. 231.
 Παῖδαρχῶν Pythagoreis idem erat quod παιδαγωγῶν. 197.
 Pangaëus mons. 146.
 Pania quare non sit frangendus. 86. Pane vesciebantur Pythagorei. 97. 98.

- Parentes et liberos a se inuicem diuellere, facinus iniustissimum est.** 49. **Parentes colendi.** 175.
- Parentibus quanta a liberis debeatur gratia.** 37. **Parentibus tantum debemus, quod viuamus; at philosophis, quod bene viuamus.** 246.
- Parmenides Eleates.** 166.
- Pedi dextro calceus prius inducendus.** 83.
- Pediculus in templo non necandus.** 154.
- Pellices.** Pythagoras Crotoniatis a pellicum commercio abduxit. 195.
- Perialus Thurius a Pythagoreis reprobatus fuit.** 74.
- Phalaris crudelissimus tyrannus.** 215. **Quanta libertate dicendi Pythagoras coram eo vsus sit.** 216. **Diuinationem negauit; itemque prouidentiam.** 216. 217. **De quibus rebus Pythagoras coram eo disseruerit.** 218. **Phalaris eodem die ab insidiatoribus interfectus est, quo Pythagorae et Abaridi vitae periculum intentauit.** 221. **Phalaridi mortis causa exstitit Pythagoras.** 222.
- Phanton Pythagoreus.** 251.
- Pherecydes Syrius, Pythagorae praeceptor.** 9. **Morbo pediculari extinctus est.** 184. 252.
- Philolaus, Pythagorae σύμμορος.** 104. **In eius sepulcro pastor aliquem canentem audiuit.** 139. 148. **Primus libros, dogmata Pythagorica continentes, euulgauit.** 199.
- Philosophiae origo est a Diis.** 1. **Philosophiae Pythagoricae scopus et finis.** 137. **Philosophiam quomodo definiuerit Pythagoras.** 159. **Philosophiae maior habenda est ratio, quam parentum et agriculturae.** 246.
- Philosophus quis dicatur.** 53. **Philosophum se primus nominauit Pythagoras; cum ante philosophi sapientes dicerentur.** 44. 58.
- Phintias et Damon, memorabile par amicorum.** 127. 234. 235.
- Phoenices Arithmeticae inuectores fuisse dicuntur.** 158.
- Phrygius cantus homines accendebat et inflammabat.** 112.
- Phytius Pythagoreus.** 130. 172.
- Piscatoribus praedixit Pythagoras, quantum piscium numerum capturi essent.** 36.
- Piscibus raro vescebantur Pythagorei.** 98.
- Plantam satiuam et frugiferam laedere nefas censebant Pythagorei.** 99.
- Pluto dicitur Ἄιδης, et quare.** 123.
- Platoni Dicam assidere quare poëtae finxerint.** 46.

Pluvia. Ad pluuiam a Diis impetrandam puerorum precés adhibebantur. 51.

Polycrates Sami tyrannus. 11. 88.

Polymnastus Pythagoreus. 251.

Possides Argiurus. 128.

Praedictiones quaedam Pythagorae. 135. 136.

Principium in omnibus rebus scire magni interest. 182, 183.

Procreatio liberorum. Vide supra Liberi: et infra Soboles. Proxus et Clinias, par amicorum. 127. 239.

Prouerbiū, Samius comatus. 11. 30.

Prouidentiam firmiter statuebant Pythagorei. 145. Prouidentiam esse Abaris coram Phalaride libere asseruit. 217.

Pueri quomodo se gerere debeant. 202.

Pueri Diis dilectissimi, eosque Dii facile exaudiunt. 51.

Purgationem animae Pythagoras diligenter curabat. 76.

Pythagorae discipuli. Ex illis quidam dicti fuerunt Eotetici. 72. Alii Acusmatici et Mathematici. 81. Vide etiam supra Discipuli.

Pythagoras, a philosopho illo celebri diuersus, cuius sunt libri de Re Athletica. 25.

Pythagoras. Eius pater Mnesarchus, et mater Pythais. 4. Postea quidam Samius eum Apollinis filium facit. 5. Sidone natus fuit. 7. Eius anima artissimo commercio Apollini iuncta fuit. 8. Eius praeceptores. 9. A quibusdam Dei filius habitus fuit. 10. Vita eius ad modestiam omnemque virtutem composita. ibid. Nocturnam clam omnibus Samo discedit, ob Polycratis dominationem. 11. Vino et carne abstinet. 13. Mileto Sidonem soluit. ibid. Cunctis initiis et sacrorum ceremoniis Bybli et Tyri initiatur. 14. In Aegyptum soluit. ibid. Modestiam eius et grauitatem nautae admirantes tanquam Deum aliquem primitiis oblati eum colunt. 16. 17. Per duos et viginti annos in Aegypto commoratus est. 19. A Cambysis militibus Babylonem captiuus abductus est, vbi 12 annos vixit. ibid. In Samum rediit, annos natus circiter 56. ibid. Adolescentem quendam ad discenda mathemata pellicit, promisso illi pro quavis figura geometrica, quam delineasset, triobolo. 22. Scholam Sami instituit, quae postea Pythagorae Hemicyclium dicta fuit. 26. In antro saepe egit, extra Samum. 27. Quare patria relicta, in Italiam conoesserit. 28. Primo statim in Italiam aduentu, plus quam bis

mille auditores habuit. 30. Vnus ex Diis coelestibus habitus fuit. *ibid.* Inter Deos et homines medium quid fuit. 31. Omnium scientiarum, omniumque bonorum Graecis auctor fuit. 31. 32. Urbes in seruitutem redactas in pristinam libertatem vindicauit. 33. In Italiam venit, Olymp. LXII. 35. Quae Crotone in gymnasio iuuenibus praeceperit. 37. Quae pueris in Apollinis aedo praeceperit. 51. Praecepta eius apud mulieres Crotoniensium magnum pondus habuerunt. 56. Vis praeceptorum eius usque ad animalia etiam rationis expertia sese extendebat. 60. 61. Multos docuit, quibus in corporibus anima ipsorum ante fuisset. 63. Ingens eius prae reliquis hominibus praerogatiua. 66. 67. Quomodo futuros discipulos explorauerit. 71. 94. Pythagoram discipuli eius non nomine vocabant, sed Illum. 88. Abaridi femur aurcum ostendit. 92. Deus cum esset, humana forma indutus in terram venit, et quare. 92. A carne animalium abstinuit. 108. Spondaïco cantu rabiem adolescentis commessabundi compescuit. 112. Quomodo Musicam inuenerit. 115, et seqq. Politicae doctrinae inuentor fuit. 130. Crotoniatis docuit, quomodo se erga uxores gerere deberent. 132. A quibusdam Apollo habitus est. 133. Vno eodemque die Metaponti in Italia et Tauromenii in Sicilia conspectus est. 134. 136. Eum Apollinem esse Abaris coniecit. 135. Multa miracula edidit. *ibid.* Homine praestantior fuit. 143. Librum de Diis scripsit, *ἑρὸν λόγον* vocatum. 146. Quas scientias illustrauerit, et discipulis suis tradiderit. 159. 160. 161. Quidam Pythagoram criminati sunt, quod se Apollinem esse iactaret. 177. Quid responderit ei, qui ipsum de regressu animarum ad superos disputantem irridebat. 178. Eius praeclara et generosa facta. 214. 215. Mortem minime timuit. 220. Siciliam a tyrannide Phalaridis liberauit. 220. 221. Pythagoras multos peregrinorum sectatores habuit. 241. Pythagoram viuum adhuc sectatores eius vocabant Diuinum: mortuum vero Illum Virum. 255. Pythagorae successores. 265. Centesimum prope aetatis annum attigit. *ibid.*

Pythagorei illis, quos ex coetu suo eiecerant, monumentum, vel cippum, tanquam mortuis erigebant. 73. 74. 246.

Pythagorei et Pythagoristae diuersi erant. 89.

Pythagorei omnia scripta sua ad Pythagoram referebant. 158. 198.

Pythagorei scripta sua symbolis obscurabant, ne a vulgo intelligi possent. 104.

Pythagorei facile credebant ea, quae ad Deum referebantur. 138. Antequam mane surgerent, memoria repetebant, quae pridie egissent, vel dixissent. 165. Hominibus suae sectae, licet peregrinis et ignotis, omnia amicitiae officia exhibebant. 237. 238.

Pythagorei, deficiente iam secta sua, summa doctrinae suae capita in commentarios retulerunt, ne plane ex hominum memoria abolerentur. 253. Pythagorei quomodo et a quibus oppugnati et tandem dissipati fuerint. 248. 249. 252. 258. 261. Pythagorei Crotonem, unde expulsi fuerant, tandem reducti fuerunt. 263. 264.

Pythagoreorum quidam vrbes Italicas optime gubernarunt. 129.

Pythais, mater Pythagorae. 4. Ante dicta fuit Parthenia. 6.

Pythia. Vide supra Oraculum.

Pythici ludi. Vide Ludi.

Q.

Quaternionis inuentor fuit Pythagoras. 150. 162.

R.

Rationalis animalis quatuorplex apud Pythagoreos distinctio fuerit. 51.

Reipublicae optimae formam quo schemate Pythagoras representauerit. 131.

Respublicae in Italia optimae exstiterunt, florente Pythagora, eiusque sectatoribus. 129.

Rheginorum remp. ordinarunt Pythagorei. 130.

S.

Sacrificandum est nudis pedibus. 85. 105.

Sacrificium. In animalia, quae sacrificiis apta sunt, non ingreditur anima hominis. 85. Sacrificia Pythagoreorum qualia fuerint. 98. 150. Animalia Diis immolare quibus interdixit Pythagoras. 107. Dii sacrificantium mores potius, quam sacrificiorum numerum respiciunt. 122. Sacrificiis animalium abstinuit Pythagoras. 150. Sagitta mirabilis Abaridia. 91. 136.

- Saltationibus vti solebant Pythagorei. 111.
 Samius comatus. Prouerbium. 11. 30.
 Samothracica initia. 151.
 Samus (vel potius Same) vrbs Cephalleniae. 3.
 Samus insula ante dicta fuit Melamphyllus. 3.
 Sapientes septem, eorumque sapientia. 83.
 Sapientia vera circa quae versetur. 59. 159.
 Sapientia a philosophia diuersa est. 159.
 Sceptrum Iouis e cupresso fabrefactum erat. 155.
 Schola, Sami a Pythagora instituta, dicta fuit Hemicyclium. 26. Schola Pythagoreorum *Ὁμαλότιον* dicta fuit. 30.
 Scripta Pythagoricorum qualia fuerint. 157. Scripta Pythagorae ipsius. 158. Scripta sua et inuenta omnia Pythagorei magistro suo tribuebant. 158. 198.
 Secta Pythagorica quando et quomodo exstincta fuerit. 252.
 Serpentem noxium Pythagoras e medio abire iussit. 142.
 Silentium plurium annorum Pythagoras discipulis suis praecepit. 68. 72. Vide etiam Taciturnitas, et Dogmata.
 Sobolis procreatio magna cum cura et circumspectione fieri debet. 211. 212. A plerisque temere et pecudum more soboles procreatur. 213.
 Solis defectus ostendi solent vel in aqua, vel pice liquefacta, vel speculo: vt scilicet oculorum imbecillitati consulatur. 67. Solem orientem adorabant Pythagorei. 256.
 Somnium alicuius, qui visus sibi erat cum patre defuncto per quietem colloqui. 148.
 Somnolentiam et torporem cantu discutebant Pythagorei. 114.
 Somnum placidum quomodo Pythagoras discipulis suis conciliauerit. 65. 114. Somno modice utebantur Pythagorei. 188.
 Sophistae iuuenes pedicis quasi irretiunt. 76.
 Speranda sunt omnia. 139.
 Spintharus. 197.
 Stateram non esse transcendendam, symbolum erat Pythagoreorum. 186.
 Stragulis linteis utebantur Pythagorei. 100.
 Successores Pythagorae. 265.
 Surgere. Ante solis ortum e lecto surgebant Pythagorei. 256.
 Sybarim a seruitute liberauit Pythagoras. 33.

Sybaritae legatos miserunt Crotonem ad repetendos exules. 177.

Symbola apud Aegyptios praecipue in usu fuerunt; et ad eorum exemplum, apud Pythagoreos. 103. Symbola Pythagoreorum primo intuitu anilibus fabulis similia videbantur: at cum explicarentur, admirabilem continebant sensum. 105. 227. Symbola quaedam Pythagorica recensentur. *ibid.* Symbola Pythagorica oraculis Apollinis similia erant. 161. 247. Eadem breuissimis verbis plurima comprehendebant. 162. Symbolis plena erat philosophia Pythagorica. 247.

Syssitia Pythagoreorum decem tantum conuiuiis constabant. 98.

T.

Taciturnitatem magni faciebant Pythagorei. 162. 188.

Talis quisque esse debet, qualis aliis videri vult. 49.

Tauromenium a seruitute liberauit Pythagoras. 33.

Taurum esse vno die praestat, quam toto vitae tempore bouem. 260.

Taygeti mons Lacedaemoni imminet. 92.

Telauges, filius Pythagorae. 146.

Telaugi a quibusdam tribuitur liber, *ἱερός λόγος* inscriptus. 146.

Temperantiae laus. 41. Eam quantopere discipulis suis inculcare studuerit Pythagoras. 187. et seqq.

Templum non est obiter ingrediendum. 85. 105. Quod in templo humi ceciderat, id lex tolli vetabat. 126.

In templo quare foeminis non sit parium. 153.

Templa intranda sunt a partibus dextris; a sinistris vero ex illis egrediendum. 156.

Temporis in omnibus rebus habenda est ratio. 181. 182.

Tetractys. Vide supra Quaternio.

Thales Milesius. 11. Pythagorae fuit praeceptor. 12. Ab Aegyptiis sapientiam se didicisse professus est. *ibid.*

Theaetetus legislator. 172.

Theages. 257.

Theanonis Pythagoricae pulchrum dictum. 152.

Themidem Ioui assidere quare poetae sinxerint. 46.

Theocles Pythagoreus. 130.

Theorides Pythagoreus. 266.

Thestor Posidoniatas, Pythagoreus. 239.

- Thure Diis sacra faciebat Pythagoras. 98. 150.
 Thymarides Pythagoreus. 104. Eius pium dictum. 145.
 Ei cum paupertate conflictanti opem fert Thestor Posi-
 doniates. 239.
 Tibias repudiabant Pythagorei, et quare. 112.
 Timares, vel Timaratus, Locrus. 130. 172.
 Timycha linguam praemorsam in tyranni faciem expuit.
 194. Fortitudo Timychae. 214.
 Tollere vetitum erat, quod in templo humi ceciderat. 126.
 Tonare. Cum tonaret, terram tangendam esse Pythagoras
 praecepit. 156.
 Tracis, fluuius. 260.

V.

- Venationem repudiabant Pythagorei. 100.
 Venereae rei vsu puer vsque ad annum vigesimum absti-
 neat. 209. 210.
 Veneri die sexto sacra fiebant. 152.
 Veste alba et pura utebantur Pythagorei. 100. 149. Veste
 pura templum ingrediendum est. 153.
 Via publica est declinanda. 83. 106.
 Vino Pythagoras suos abstinere iussit. 69. Vino interdum
 abstinebant Pythagorei. 97. Vino omnino Pythagoras
 abstinere iussit eos, qui ad maiorem in philosophia
 perfectionem peruenire cuperent. 107. Vinum immo-
 deratius haustum mentem bibentibus adimit. 208.
 Vita nostra mercatui et panegyri similis. 58.
 Vlysses non acceptauit immortalitatem, ea conditione sibi
 oblatam, vt Penelopen desereret. 57.
 Vngues die festo non sunt praecidendi. 154.
 Voluptas sedulo cauenda. 204.
 Vrsa Daunia, Pythagorae praecepto obsecuta, nullum am-
 plius animal infestauit. 60. Vrsa alba in Cauconia;
 (Forte legendum, *ἐν Δαυνία*. Vide supra Num. 60.)
 142.
 Vstiones et sectiones in curandis vulneribus non curabant
 Pythagorei. 244.
 Vulneribus aduerso pectore exceptis occumbere bonum.
 85.
 Vxor, quae a marito suo surgit, salua pietate eodem die ad
 sacra accedere potest. 55. 132.

Vxores olim, tanquam supplices, mariti a focis domum dicebant. 48. Vxores quomodo se erga maritos, et in reliqua vita gerere debeant. 54.

X.

Xenophilus Chalcidensis, Pythagoreus. 251.

Z.

Zaleucus, Locrensiū legislator. 53. 104. 130. 172.

Zamolxis. 104. Getis leges dedit. 173. Apud Getas deas habitus est. ibid.

Zonam auri in templo humi lapsam ne possessor amitteret, quo sophismate Pythagoreus quidam effecerit. 126.

CATALOGUS

ILLUSTRIUM PYTHAGOREORUM, QUI
A IAMBlichO CAP. VLT. RECEN-
SENTUR,

SECUNDUM ORDINEM ALPHABETICUM CONCINNATUS.

A.

Abaris.
Abroteles.
Achmonidas.
Acusiladas.
Adicus.
Aegon.
Aemon.
Aeneas.
Aetius.
Ageas.
Agelas.
Agessarchus.
Agessidamus.
Agylus.
Alceas.
Alcimachus.
Alcmaeon.
Allochus.
Allopecus.
Almocrus.
Alnthen.
Altimedon.
Altimenes.
Alrceas.

Archemachus.
Archippus.
Archytas.
Aristangelus.
Aristeas.
Aristides.
Aristippus.
Aristoclidas.
Aristocrates.
Aristomenes.
Arytus.
Asteas.
Astylus.
Athamas.
Athosion.
Autocharidas.

B.

Bathylaus.
Brontinus.
Bryas.
Butherus.
Buthius.

C.

Calais.
Callibrotus.
Carophantidas.
Cerambus.
Charondas.
Chilas.
Chrysippus.
Cleanor.
Clearatus.
Cleon.
Cleophron.
Cleosthenes.
Clinagoras.
Clinias.
Cranous.
Crito.

D.

Dacidas.
Damarmenus.
Damocles.

Damon.
 Damorages.
 Dardaneus.
 Deanax.
 Demon.
 Demosthenes.
 Dexitheus.
 Dicas.
 Dicææarchus.
 Dicon.
 Dinarchus.
 Dinocrates.
 Diocles.
 Drymon.
 Dymas.

E.

Echecrates.
 Ecphantus.
 Eiriscus.
 Empedocles.
 Empedus.
 Epiphron.
 Episyllus.
 Eratus.
 Euæus.
 Euandrus.
 Euanor.
 Euetes.
 Euclithon.
 Eumaridas.
 Euphemus.
 Eurycrates.
 Eurymedon.
 Euryphemus.
 Eurytus.
 Euthycles.
 Euthynus.

G.

Glorippus.
 Glycimus.
 Gytius.

H.

Helicaon.
 Heloris.
 Hestiaeus.
 Hipparchides.
 Hippasus.
 Hippomedon.
 Hippon.
 Hipposthenes.
 Hippostratus.

I.

Icmus.
 Ithmaeus.

L.

Lacon.
 Lacrates.
 Lacrytus.
 Laphion.
 Leocritus.
 Leocydes.
 Leon.
 Leophron.
 Leptines.
 Lycon.
 Lyrannus.
 Lysiades.
 Lysibius.
 Lysis.

M.

Malion.
 Megistias.
 Melissias.
 Melissus.
 Menalippus.
 Menon.
 Meton.

Metopus.
 Milon.
 Miltiades.
 Mimnornachus.
 Mnesibulus.
 Mnesticor.
 Myes.
 Mylias.

N.

Nastas.
 Nausitheus.
 Neocritus.

O.

Ocellus.
 Ocylus.
 Odius.
 Onatus.
 Opsimus.
 Oresandrus.
 Orestades.

P.

Paction.
 Parmenides.
 Parmissus.
 Phaëdon.
 Phanton.
 Phaenecles.
 Philodamus.
 Philolaus.
 Philonidas.
 Phintias.
 Phrontidas.
 Phrynichus.
 Phyciadas.
 Phytius.
 Pisicrates.
 Pisyrrhytus.
 Polemaeus.

Polemarchus.	Simus.	Timosthenes.
Poliades.	Smichias.	Tyrseus.
Polyctor.	Sosistratus.	
Polygnastus.	Sosthenes.	
Procles.	Sostratus.	X.
Protorus.	Sthenonidas.	
Proxenus.		Xenocades.
Pyrro.	T.	Xenon.
Pythodorus.		Xenophantes.
	Theodorus.	Xenophilus.
R.	Thraseus.	Xentas.
	Thrasydamus.	
Rhexibius.	Thrasymedes.	Z.
Rhodippus.	Timaeus.	
	Timares.	Zalcucus.
S.	Timastus.	Zopyrus.
Silius.	Timesianax.	

CATALOGUS

ILLUSTRUM PYTHAGOREARUM.

A.	E.	P.
Abrotelia.	Echecratia.	Philtis.
B.	L.	Pisirrhonde Taren-
Abelyma.	Lasthenia Arcas.	tina.
Abyn-daice.		
Abryo.	M.	T.
C.	Mya.	Theano.
Chilonia.	N.	Thyrsonia.
Chleaechma.	Nisteadusa Lace-	Timycha.
Cratesiclea Lace-	daemonia.	
daemonia.		

I N D E X

NOTABILIORUM VERBORUM ET LOCUTIONUM, QUAE IN IAMBlichI
LIBRO DE PYTHAGORICA VITA
LEGUNTUR.

(Numerus appositus indicat paginam.)

A.

- Ἀβαξ, 56.
 ἀγείρειν χρυσόν, 296.
 ἀγωγή, 204.
 ἄγων et αἰών, 296.
 ἀδημονία, 520.
 ἀδιάπνευστος, 390.
 ἀδιοργάνωτος, 154.
 ἀδυναμία, 220.
 ἀδρόως, 54. 194.
 ἄδυτος, 400.
 ἀδῶος, 404.
 αἰθροβάτης, 286.
 αἰχμαλωτίζω, 50.
 ἀκαιρία, 378. 380.
 ἀκοινώνητος, 172.
 ἀκούσματα, 174.
 ἀκουσματικοί, 66.
 ἀκρόασιν ποιέσθαι, 66.
 ἀποδιδόναι, 172.
 ἀκρόδρια, τὰ, 46. 122.
 ἀκύναντος, 44.
 ἀκυρία et ἀκαιρία, 208.
 ἀλεξάνεμας, 286.
 ἐπὶ τῆς ἀληθείας, τῆς αὐτῆς, 300.
 ἀλλ' οὐν, praecedente εἰ καὶ μὴ, 52. (Add. Euripid. Phoen. 507. sq.)
 ἄλλως τε καί, 286. 310.
 ἐμάρτυρον πρᾶγμα, 264.
 ἄμετρία, 76.
 ἀμοιρεῖν, 122.
 ἀμωμος, 226.
 ἂν sine εἰάν, cum optativo, 468.
 ἀνάγεσθαι, 40.
 ἀναζωπυρέω, 148. 240.
 ἀναίμακτος, 232.
 ἀναισχυντέω, 434.
 ἀνάληψις, 144. τῶν θερημάτων, 390.
 ἀναλύειν corruptum ex ἀναλογεῖν, 228.
 ἀναλυτικός, 120.
 ἀνάμεισον, 276.
 ἀταμονή, 404.

- ἀναπίνω, 162.
 ἀναπλάσσω, 154.
 ἀναπόδεικτος, 174.
 ἀναστρέφεσθαι ἐν ἐξουσίαις, 418.
 ἀναφέρειν τὴν ἀναφοράν, 96.
 τὴν ἀναφορὰν ποιῆσθαι ἐπὶ τινι, 270.
 ἀνέγγυος, 278.
 ἀνειμενιώτερος, 140.
 ἀνέκπλυτος, 162.
 ἀνένδοτος, 458.
 ἀνεπιστρέπτει, 42.
 ἀνεπιτήδευτος, 144.
 ἀνήκειν περὶ τι, 94. (Διήκειν περὶ τι, Iamblich. de commun. Math. p. 208. Villosis.)
 ἀνθρωπόμορφος, 200.
 ἀνθρωπος confusum cum ἀνθρωποκτόνος, 280.
 ἄνισος, 172.
 ἀνταδικεῖν, 106.
 ἀντιλαμβάνεσθαι, 12. 138.
 ἀντιπαίειν, 70.
 ἀντιπαράβολή, 436.
 ἀντιπελαργεύω, 58.
 ἀντιπερισπῶω, 58.
 ἀντίπονον, 56.
 ἀντίδροπος, 138.
 ἀντιτάσσεσθαι, 86.
 ἀνυπόστατος, 430.
 • ἄνωθεν, 288. 332. μικρόν ἄνωθεν, 16. 246.
 ἀνωμαλία, 70.
 ἀνώματος, 402.
 ἀξίεραστος, 72.
 ἀξιοκαταφρόνητος, 418.
 ἀξιομάθητος, 38.
 ἀπανθίζειν, 304.
 ἀπαράβυτοι προῤῥήσεις, 284.
 ἀπαράλογιστος, 246.
 ἀπαράλογος, 380.
 ἀπεργάζεσθαι, 194.
 ἀπερίβλεπτος, 342.
 ἀπευδισμός, 286.
 ἀπό, de parte, 216.
 ἀποβιβασμός, 46.
 ἀποδεδειπνηκέναι, 212.
 ἀπόδοσις, confusum cum ἀπόδοσις, 256.
 ἀπόδοσις· χάρις τῆς ἀποδόσεως ευεργεσίας, 102.
 ἀποδοχή, 466.
 ἀποίκιλος, 222.
 ἀποκατάστασις τῆς διανοίας, 404.
 ἀπολείπειν τὴν τῶν θεῶν ἀρχήν, 322.
 ἀποξενοῦσθαι, 14.
 ἀπορρόνυτεσθαι, 162.
 ἀπόρρηψις, 154.
 ἀποσκορακίζειν, 240.
 ἀποστιγεῖν, 482.
 ἀπόταγμα, 290.
 ἀποτάσσεσθαι προπεμπικῶς, 302. τινί, 36.
 ἀποτέλεσμα, 342.
 ἀπόφασις, 216.
 ἀποφέρειν· ἀπενεγκαμένον. 16.
 ἀποφοιβάειν, 340.
 ἀπρόσκεπτος, 426.
 ὑπτεσθαι εἰ ἐποτέμετεσθαι, 282.
 ἀρτηρία, 134. 136.
 ἀρτηροβολία, 210.
 ἄρτι, 312.
 ἀρχαΐζειν, 484.
 ἀρχιμώτροπος, 328.
 ἀρχεῖον, 268.
 ἀρχεσθαι διὰ τινος, 236.
 ἀρχή· τὴν ἀρχήν, 361. τὸ καταρχάς, 12.

ἀσμενίζειν, 396.
 ἄσμενος ἄσμενοις, 50.
 ἄστυγείτονες πόλεις, 30.
 ἀτέλεστος, 226.
 ἀτελής, 154.
 ἄτλητος, 434.
 ἀτρέμας ἔχειν, 386.
 ἀτυχεῖν τι, 192.
 αὐλήμα Φρύγιον, 240.
 αὐτόματος, 314.
 αὐτοσχέδιος, 46.
 ἀφοσιῦσθαι τι, 254. 352.
 ἀφυγιάζω, 244.
 ἀφυγισμός, 130.
 ἀχειράπτητος, 330.
 ἰωρί, 240.

B.

Βαρβαρικῶς, 186.
 βατήρ, 256.
 βάψιμος, 162.
 βλασφημεῖν, 374.
 βοῖσιτί, 124.
 βοσκηματώδης, 428.
 κατὰ βραχύ, 14.

Γ.

Γεγονόν τι καὶ τρανὸν ἀπο-
 φθέγγεσθαι, 282.
 γενεσιουργὰ καὶ καταγωγὰ
 παθήματα, 450.
 γενετή· ἀπὸ γενετῆς, 360.
 ἐκ γενετῆς, 410.
 γενικόν, 446. τὸ γενικόν,
 142.
 γεννάω· γεγενῆσθαι ἀπὸ
 Διός, 10.
 γενομένη οἱ λεγομένη con-
 fusa, 486.
 γένω, 52.

γονή, 324.
 γραμματίδιον, 96.
 γραῶδης, 226.
 γυμνασιαρχικὴ πολιτεία, 274.
 γύναιον, 266.

Δ.

Δυσὺς, ὁ, 296.
 δεκτικός, 162.
 δευτέρον τινα γίνεσθαι,
 160.
 δηγμοί, de animo, 238.
 δημιουργημα, 118.
 διά, 62. διά χρόνου τινός,
 404.
 διαβήτης, 246.
 διάγραμμα, 56. 376.
 διαγώνιος, 248.
 διαδέχεσθαι τι τινός, 54.
 διαδικάζεσθαι, 302.
 διαδυσμοθετέω, 236.
 δίαίταν λαμβάνειν, 264.
 δαιτητής, 264.
 διακρούομαι, 402.
 διαλαμβάνειν, 326.
 διαλυεσθαι, 270. 516.
 διαμεμνῶσθαι, 160.
 διαμονή, 308.
 διαμωκίομαι, 460.
 διαιπειραν λαμβάνειν, 204.
 διαπολεμείν, 456.
 διαπορεύμεν, 40.
 διαρῥόω. 148. 222.
 διαστολή, 338.
 διασώζω, 48.
 δύνταξις, 60.
 διατάττω, 40.
 διαιτρανός, 258.
 διατριβή, 60. διατριβαί,
 372.
 διαφανεῖν, 372. 496.

διδάγματα, 52.
 διειδής, 166.
 διεκπαιεῖν, 488.
 διεξιέναι, 262.
 διέρχεσθαι περί τινος, 472.
 δικάζειν, 242.
 δικαιοπραγεῖν, 232.
 δικαστικός, 360.
 δικτυουλκός, 78.
 διόπτρα, 246.
 διοργανῶν, 138.
 διοργανώσεις, 140.
 διοσημεῖα, τὰ, 124.
 διότι, 64. 84.
 δίπος, 300.
 δογματίζειν, 196.
 δοξάζειν, 408.
 δοξομανής, 118.
 δουλωθῆναι, 464.
 δραστικός, 336.
 δύναμις i. q. ἔμβαδον, 376.
 δυσανοσπίστως, 58.
 δυσκατάδητος, 400.
 δυσπαρακολούθητος, 156.
 δυσσύνετος, 492.
 δυσφημία, 360.

E.

Ἐάν, oblitteratum, 362.
 εαυτούς, de prima persona,
 14.
 ἐγγύη, ἐγγύησις, 460.
 ἐγκίρνημι, 166.
 ἐγκολάπτω, 162.
 ἐγκράτευμα, 152. 400.
 ἐδράζεσθαι, 384.
 εἰδέναι i. q. συνουσιάζειν, 98.
 εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, 428.
 (Conf. Schaeff. in Indice
 ad Porsoni Aduers. p. 346.)
 εἰκοστάγωνον, τό, 482.

εἰκοτολογία, 184.
 εἰλικρινεῖαι, 144.
 εἰμαρμένη· τὴ καθ' εἰμαρ-
 μένην δρώμενα, 438.
 εἰρήνευσις, 146. 452.
 εἰρηνοποιός, 386.
 εἰσφέρειν εἰς τὸ κοινόν, 356.
 ἐκ· ἐκ παντός, 34.
 ἐκβλαστάνω, 168.
 ἐκδέχεσθαι, 266.
 ἐκψεῖσθαι, 344.
 ἐκκεντρότης, ἡ, 70.
 ἐκκεχυμένως, 264.
 ἐκκόπτεσθαι, 460.
 ἐκκρούεσθαι, 410.
 ἐκλαμβάνειν, 248.
 ἐκλογίζεσθαι, 326.
 ἐκλυσις, 134.
 ἐκπεριάγειν, 168.
 ἐκποδῶν, 400. 402.
 ἐκτοτε, 122. 242.
 ἐμβάπτειν, 178.
 ἐμβεβηκώς, 438.
 ἐμβριβάζειν εἰς τὴν θεωρίαν,
 56.
 ἐμπιπρᾶναι, 240.
 ἐμπλήκτως, 240.
 ἐμπορεύομαι, 164.
 ἐμπορία· κατ' ἐμπορίαν, 20.
 ἐμφαίνει, 134.
 ἐμφαντικός, 140.
 ἐμφασις, 340.
 ἐμφορτος, 78.
 ἐναγειν εἰς τι, 56.
 ἐναγισμοί, 262.
 ἐναλλάξ, 250.
 ἐναποθησαυρίζειν, 342.
 ἐναύσασθαι, 342.
 ἐναυσμα, 68.
 ἐνδεδυσμένος, 410.
 ἐνδελεγώς, 54.
 ἐνδέχεσθαι, 90.

- ἐνδιώθετος λόγος, 438.
 ἐνερειδεῖν τὸν νοῦν, 134.
 ἐνέχεσθαι τοῖς λόγοις, 66.
 ἐνηχημα, 132.
 ἐνίημι· εἰς μέτρον ἐνοῖναι, 522.
 ἐνθέως, 432.
 ἐνίστασθαι, 172. 430.
 ἐνορᾶν, 138. 152.
 ἐντροπή, 26.
 ἐξαιρέτως εἰ ἐξ αἰρέσεως confusa, 38.
 ἐξάπτεσθαι, 240.
 ἐξάρτημα, 250.
 ἐξάρτυσις, 130.
 ἐξηρτυμέτοις, 206.
 ἐξίτηλος, 164.
 ἐξουσιαστικῶς, 434.
 ἐξώφορος, 482.
 ἐπαγρυπνία, 36.
 ἐπαγωγή, inductio, 80.
 ἐπαλαλιᾶν, 394.
 ἐπαμῆσαι γῆς, 396.
 ἐπανατασις, 368.
 ἐπάνοδος, 372.
 ἐπαφή, 130. 242.
 ἐπεὶ μέντοι, veruntamen, 40.
 ἐπειρία, 142.
 ἐπέρχομαι· πρῶτον ἐπελ-
 θὼν, 166.
 ἐπήκοος, 136.
 ἐπήρειαι τοῦ λογισμοῦ, 388.
 ἐπὶ· ἐπὶ τὸ αὐτό, simul, 354. ἐπὶ τὴν ἐξαίτησιν, 280.
 ἐπιβάλλειν, 172.
 ἐπιβολὴ νοουθεσίας, 240.
 ἐπιδίφορος, 480.
 ἐπιδρομή· ἐξ ἐπιδρομῆς, 50. 226.
 ἐπιθολῶ, 250.
 ἐπισηνῆσαντες, 46.
 ἐπίκτητος, 416.
 ἐπίκυκλος, 70. (Conf. *Ideler* in libro: *Museum der Alterthumswiss.* Bd. 2. p. 441.)
 ἐπικωμᾶν τῇ ἐρωμένῃ, 240.
 ἐπιλέγειν, 184.
 ἐπίνοια· τὰ δι' ἐπνοίας λαμβανόμενα, 70. ἐπι-
 νοία καὶ μεθόδοι, 54.
 ἐπιπλοκή, 146.
 ἐπιπολάζειν, 280.
 ἐπιπροσδοθεῖς, 70.
 ἐπισκέπειν, 226.
 ἐπισκιάζεσθαι, 14.
 ἐπισοφίζεσθαι, 184.
 ἐπιστητός, 336.
 ἐπιστρέφειν τινα, 26.
 ἐπίτροτος, 252. 276. ἐν ἐπι-
 τρίτῳ λόγῳ, 254.
 ἐπιτυγχάνειν, 36.
 ἐπιφημίζειν, 332.
 ἐπιφθέγγεσθαι εἰ ἀποφθεγ-
 γεσθαι, 342.
 ἐπιφορὰ τῆς ψυχῆς καὶ ὁρ-
 μῇ, 416.
 ἐπιφορήματα, 262.
 ἐπογκος, adiectivum suspre-
 ctum, 398.
 ἐποικοι, 16.
 ἐπόχησις εἰ ἐποχή, 136.
 ἐποδὴ, 244.
 ἐπωνυμός τις, 12. 104.
 ἐργολαβεῖν, 480.
 ἔρμα, 444.
 ἐρυθρίνος, 236.
 ἑταιρείαν συνάγειν, 498.
 ἑτερος εἰ ἐταῖρος, 370.
 ἑτεροφροσύνη, 74.
 ἔτι, iam inde, 354. (Statk

VIII. 8. p. 316. Tzsch. 85
ἐκείνων ἐτι τῶν χρόνων.)
ἔτοιμος· ἐν ἐτοίμῳ κατα-
στῆναι, 78.
εὐαγγελίζομαι, 34.
εὐάγειαι ψυχῆς, 156.
εὐαγῆς et εὐαυγῆς, 228. 230.
(Add. not. in Protrept. p.
360.)

εὐανάνδοτος, 36.
εὐγενῶς et ἐντελῶς, 492.
εὐγνωμοσύνη, 456.
εὐδία, 28.
εὐετηρία, 146.
εὐθετος, 210.
εὐπαρκαλοῦσθης et ἀπα-
ρκαλοῦσθης, 226.
εὐπερίγραφος, 338.
εὐστατεία, 386. ψυχῆς, 28.
εὐτακτεῖν, 136. 410.
εὐφημεῖν, 110. 302.
εὐφημία, 218. 312.
εὐφημος διάνοια, 216.
εὐφυΐα, 88.
εὐφυῶς, 54.
ἐφάπτεσθαι λύρας, 238.
ἐφesis, 138.
ἐφόδια, 54.
ἐφοδιάζεσθαι, 34.
ἐχεμυθεῖν, 204.
ἐχεμυθία, 226.
ἐχερημοσύνη, 482.

Z.

Ζυγός, 246.
ζώπυρα, 312.

H.

Ἡβηδόν, 364.
ἡγενομία, 234. ἀπὸ ἡγεμο-
νίας τινός εἶναι, 24.

ἡδέως ἔχειν, 496.
ἡλικία, 306.
ἡμικύκλιον, 60. (Add. Goe-
renz ad Cic. de Leg. I.
13.)
ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ, 252.
ἡρώον πολυάνδριον, 396.

Θ.

Θανατόω, 242.
Θεμιστεύειν, 280. 372.
ἡ Θεοκρασία καὶ ἡ πρὸς τὸν
θεὸν ἐνωσις, 470.
Θεολογία, ἡ κατ' ἀριθμόν,
304.
θεός· ἀπὸ θεῶν, 334.
θεόω, 222.
οἱ θεωρητικώτατοι τῶν φι-
λοσόφων καὶ ὅτι μάλιστα
ἀκρότατοι, 252.
τὸ θῆλυ, 398.
θολερός, 166.
θύειν μουσεῖα, 512.
θολόω, 148.
θυμηδία, 208.
οἱ θυραῖοι, 448.
θύσιμον ζῶον, 220.
θαπεία, 446.

I.

Ἰδία ἀποσπᾶν, 200.
ιδιάζειν, 260.
ιδίασμός, 500.
ιδιότροπος, 484.
ιερεῖον, 220.
ιεροσκοπία, 202.
ιερουργεῖν τελετάς, 38.
ἰσοκωλος, 250.
ἰσοπαγῆς, 250.

ἴσος· εἰς ἴσον καθιστάναι, 114. ἐπίσης, 172.
 ἰσόστροφος, 250.
 ἰσότης, 162. 342.
 ἱστορεῖν, 470.
 ἱστορίαι, 192.

K.

Καθάπαξ, 272.
 καθαρτής, 286.
 καθιστάναι καὶ συστήλλειν
 τὴν τοῦ σώματος ἕξιν,
 250.
 τὰ καθόλου, 338.
 καὶ δὴ καί, 258.
 καλλονήτων μαθημάτων, 52.
 κανόν, 246.
 καπηλεύειν, 478.
 καρτερούντως, 440.
 κατά· καθ' ἑαυτὸν γεγόμε-
 νος, 402.
 καταγνώσκειν, 266.
 καταδείσθαι, 322.
 καταδοξάζειν, 264.
 κατακορὲς μέλος, 134. 474.
 κατάληψις εἰ κατάληψις,
 138. κατάληψις δι' ἑαυ-
 τοῦ, 258.
 καταλιμπάνειν, 424.
 καταλναι, deuenari, 296.
 καταμόνας, 208.
 καταπέπτειν, 402.
 καταπλάσματα, 346.
 καταποντίζειν, 268. 286.
 καταριθμεῖν μετὰ τιῶν, 68.
 κατάρτισις, 142. 206.
 καταστολή σώματος, 28.
 κατατρέχειν τινός, 374.
 κατεξαναστῆναι, 144. 390.
 κατευνησις, 285.
 κατέχεσθαι ἐν —, 190.

πέγχοις, ἡ, 230.
 κείσθαι ἐν ὀνείδεσσι, 414.
 κερύσματα μελῶν, 132.
 κερδαίνειν τι, 40.
 τὸ κηδεμονικόν, 218.
 κηρία, 108.
 κίνδυνος, proelium, 514.
 κληδίων, 314.
 κοινόβιοι, 66.
 κόλλαβος, 256.
 κολούω, 430.
 κομήτης, ὁ ἐν Σάμῳ, 30.
 κρείττον, numen, 500. αἱ
 κρείττονες, dii, 312.
 κρήνη, 164.
 κωλυτήρια, τὰ, 296.

Λ.

Λεκίς, 256.
 λήψις διὰ δεξιῶς, 180.
 λιβανωτός, 108.
 λόγος· κατὰ λόγον, 275.

M.

Μαῖα, 114.
 αἱ μακάρον νῆσοι, 176.
 μᾶλλον· πολὺ μᾶλλον ἂν τι.
 μιῶτερον, 386.
 μαρμαρυγή, 450.
 ματαιοπονήματα, 58.
 μεγαλοφυΐαι, 222.
 μεθαρμόζω, 242.
 μεθορμίζω, 46.
 μειζονότης, 248.
 μελάμφυλλος, 18.
 μελαναυγής, 138.
 μεσεμβληθεῖς, 260.
 εἰς μέσον παρέρχεσθαι, 244.
 μεσότης, 278.
 μετὰ· μεθ' ἡμέραν, 510.

(Add. Boissonade ad Marini vitam Procli, p. 68. 39.)

ἐν μεταχειρίῳ, 284.
μετακολουθεῖν, 178.
μεταξύτης, 248. 258.
μετάπειπτος, 464.
μετοικίζεσθαι, 490.
μετοχή τῶν ζώων, 234.
μετριοπάθεια, 278.
μονάζειν, 40.
μόνος αὐτός, 134.
μόρσιμος, 434.
μῦθημα εἰ μῆθημα, 58.
μῦησεις, 154.

N.

Νῆ Δία, 130. 246.
νοεῖν· οἱ νενοηκότες, 228.
τὸ νοητικόν, 132.
νοθεύειν τὸ γένος, 98.
νομιμότης, 146. 462.
νομοθετέω, 226.
νοσοκομεῖν, 384.
νοσητικὸς, 120.
νοῦς· τὰ κατὰ νοῦν δράματα, 458.
τῶν μὲν — τῶν δέ — τῶν δέ —, 24.
νωχέλια, 134. 244.

Ξ.

Ξενίζειν, 472. ξενίζεσθαι
πρὸς τι, 200.
ξένος· ἐπὶ ξένης, 64.

O.

Οἰκίσωσι; πρὸς τοὺς θεοὺς;
230.

οἰκίσαι νῆσον, 18.
οἰκονομεῖσθαι περὶ τὰς πολιτείας, 488.
οἶνοφλύξ, 414.
οἰωνός, 186.
ὀκτάχορδος, 258.
Ὀλυμπιάσι, 124.
ὀμακόειον, 66. 156. 386.
ὀμάκοι, 154. 344.
ὀμαλός· ἐφ' ὀμαλοῦ, 402.
ὀμαλῶς, 284.
ὀμιλία εἰ ὁμολογία, 288.
ὀμματοποιός, 70.
ὀμοδημία, 72.
ὀμούλος, 250.
ὀμοφυής, 232.
ὀμωνύμως ὄντα, 356.
ὀπωςδήποτε, 48.
ὀργιάζειν, 166. 308.
ὀργιασμοί, 154.
ὀσία, 384.
ὀσιότης, 72.
ὄσος, cum infinitivo in oratione obliqua, 34.
ὅτι εἰ μή, 44.
οὐ μὴν ἀλλὰ, 498.
οὐριodoreῖν, 286.
οὐσία· ἄγειν εἰς γένεσιν τε καὶ οὐσίαν, 426.
οὕτως, cum superlativo, 170.
ὄψα θαλάσσια, 220.

Π.

Πάγιος, 246.
παιδαρτάσεις, παιδαρτῶν, 218.
παιῶνες, 238.
πάλιν ἐξ ἀρχῆς, 374.
παμμυγής, 122.
παρά, cum accus. propter, 372.

- παραβάλλω, commendo, 26.
 transio, 374.
 παραδόσιμος, 94.
 παραιτητέος, 22.
 παρακαταθήκη, 94.
 τὸ παρακείμενον τούτου, 246.
 παρακείμεσμα, 388.
 παράληψις, 36.
 παραλλαγὴ πρὸς ἄλλους, 32.
 τῆς ψυχῆς, 238.
 παραλογίζεσθαι, 266.
 παραμῖξ, 248.
 παραβρεῖν, 360.
 παρασπασασθαι τι, 14.
 παρατεταγμένως, 438.
 παρηκουσμένως, 332.
 παρίστημι οἱ περιύστημι, 303.
 παρωθεῖσθαι τι, 168.
 πατρικός, 218.
 πείραν λαμβάνειν, 86.
 πεμπάς, ἡ, 278.
 πεπεισμένως, 368.
 πεπρωμένη, 438.
 περιβλεπτός, 278.
 περιηγήματα, 244.
 περιπετής, 384.
 περιπόλησις, 136.
 περιρραίνεσθαι, 320.
 περιρραντήριον, 178.
 περισσός, 331. τὴν ψυχὴν, 278. περισσότερον, 50.
 περίστατος, 76.
 πῖνος, 328.
 πινυσθεῖς, 308.
 πιστευτικῶς, 292.
 πλάσμα, 344.
 πλεῖον ἐστὶ, 264.
 πλεονεξία συγγενική, 234.
 πλησιάζειν τινί, discipulum esse, 262.
 πνευματώδης, 230.
 ποιῆσθαι καθ' ἑαυτούς, 84.
 ποικιλώτατα, 222.
 πολίλειν, 66.
 πολυειδής, 378.
 πολύσαρκος, 402.
 πολυσχιδής, 340.
 πολυαφελής, 246.
 πόπανα, 108.
 πορευθέντα, 260.
 ἡ ποσὴ ἐπίτασις, 256.
 πραγματεία, 174. 192. 290.
 πρεσβεύειν, 222.
 προαγειν εἰ προσάγειν, 264. 335. 374.
 προαιρετική κίνησις, 276.
 προαλῆς, 164.
 προβαδῆν, 262.
 προηγουμενον, 278.
 προκύπτειν, 166.
 προλαμβάνειν περὶ τιτος, 16.
 προμηθεῖσθαι εἰ προθυμώσθαι, 232.
 προσαγορεύειν τινά τι, 236.
 προσβαλὼν, 198.
 προσηλὼν, 450.
 προσήμι· προσήκατο, 32.
 προσκόπτειν τινί, 266. 374.
 προσορμίζεν, 40.
 προσοχή, navis arripio, 46.
 προσπαίειν τινί, 124.
 προσπερονάω, 450.
 προστησόμεθα οἱ προσθυσόμεθα, 52.
 προστρέχω, 52.
 προσφέρειν εἰ προσφέρεσθαι τροφήν, 422. προσφέρεσθαι ἐπιμέλειαν, 130.
 πρόσθυμί τινι, 52. προσπεφικέναι, 184.
 πρόσχημα ποιῆσθαι τι, 164.
 προτέρημα, 22. 28. 34.

τὸ προφερές, 422.
 προφοιτάω, 32.
 προχειρίζεσθαι λόγους, 96.
 πρωτεύω· οἱ πεπρωτευκό-
 τες, 88.
 πτοεῖσθαι, 206.
 πυθμὴν ἐπίτρετος, 278.
 πυθόχρηστος, 428.

P.

Ῥάπτειν θάνατον, 434.
 ῥικνός, 402.
 ῥοίζημα, 136.

Σ.

Σ saepe elisit copulam καί,
 366.
 σεμνός· ἐπὶ τῷ σεμνοτάτῳ,
 68.
 σεσυρμένος πλοῦς, 44.
 σημάντρια, 236.
 σιτεῖσθαι, de h. v. con-
 struct. 124.
 σιτία, 346.
 σκυλακεία, 426.
 σοφίζεσθαι, 254.
 σπένδειν, cum genit. 326.
 σπέρματα i. q. ἀπόγονα, 486.
 (Add. Thucyd. V, 16. ibi-
 que schol. Virg. Georg. II,
 152. semina leonum.)
 σπονδειακὸν μέλος, 240.
 στερωδής, 154.
 στεφανίτης ἀγών, 106.
 στηλιτενθέντες, 492.
 στοχάζεσθαι, 288. 414.
 στρατεύεσθαι στρατεῖαν,
 404.
 στρογγύλος, 324.
 στυφεῖν, 162.
 συγκυαθεῖναι, 466.
 τὰ συγκείμενα, 266.

συγκλυδαῖω, 132.
 συζυγία, 248. 250. τῶν
 γονέων, 84.
 συλλελογισμένα ἄκρως, 330.
 συλλογισμός πλήρης, 330.
 συμβάλλειν τινί, 34.
 συμβιβάζω, 122.
 συμβιβασμός, 146. 450.
 συμβίωσις, 172.
 συμπάσθαι οὐρανίων πρὸς
 ἐπίγεια, 236.
 σύμπτωμα, 402.
 συμψαύω, 276.
 συναδικεῖν, 96.
 συναλίζεσθαι, 118. (Hera-
 dian. VI, 5, 10.)
 συναρμογή, 242.
 συναφή, 254.
 συνδυγεῖν, 344.
 συνδιορθοῦν, 202.
 σύνδυο, σύντρεις, 212.
 σύνεγγυς, 266.
 συνεῖρειν τὴν θεωρίαν, 58.
 συνεκτικός, 448.
 συνεπίστασις, 390.
 συνεπίτασις, 144.
 συνενωχέεισθαι, 212.
 συνίστημι· συνεστακέναι,
 transitivus, 512. (Add.
 Schaefer. ad Dionys. de
 comp. verb. p. 331.)
 σύννοια, 458.
 συνοικισμός, 498.
 συντεταμένος διαλογισμός,
 246.
 σύντροφος ἐπιτήδευσις, 40.
 συντυχία, 240.
 συσσίτια, 212.
 σφετερίζεσθαι, 276.
 σφοδρότης, 132.
 σχεδιάζειν, 428.
 σχετλιάζειν, 268.

σωμασκέω, 136.

σωμασκία, 416.

T.

Ταραχή, de alui fluxu, 230.

τάσσειν ἐπὶ τι, 96.

τεκμαίρεσθαι τινι, 24.

τελεῖν ἱερόν, 360.

τέλματα, 198.

τετρακτύς, 176. 316.

τίθεσθαι πρὸ τῆς διανοίας,
368.

τιμᾶσθαι τοσούτου, 302.

τονώω, 148.

τοτηρικᾶδε, 170.

πρὸς τοῦτο, in cantum, 12.

(In Herodian. VI. 6. 5.

sibi respondent παρὰ τοῦ-
το — παρ' ὅσον.)

τρίγωνα, 256.

τρὶς σπένδειν εἰ περισπέν-
δειν, 318.

κατὰ τρόπον, 382.

T.

Τβριστικός, 368.

ὑπάρχειν τινός, 116. 142.

ὑπαρχος, 186. 288.

ὑπέρ σοφώτατος ὑπὲρ ἁ-
παντας, 34.

ὑπεραίρειν, 14.

ὑπέρεσις, 48.

ὑπερσχή, 368.

ὑπερφέγγεια, 138.

ὑπὸ εἰ ἀπὸ, 276.

ὑποδοχή, 262.

ὑπόθεσις, 84. 276.

ὑπόλειψις, 70.

ὑπόληψις, 264. 294.

ὑπολογίζεσθαι, 14.

ὑπομνήματα, 328.

ὑποσημειώσεις, 226.

ὑποστρέφειν εἰς τὰ ἴδια,
196.

ὑποτίθεσθαι, 192.

ὑποτιμᾶσθαι, 58.

ὑποτρέφειν τὴν δύναμιν, 48.

ὑπτιότης, 132.

Φ.

Φαρμακείαι, 346.

φήμαι, 314.

φθαρτικός, 322.

φθιφίσεις, 384.

φιλογυμναστέω, 54.

φιλονων, 426.

φιλόλογοι, 228.

φίλορνις, 426.

φιλοστοργία, 84.

φιλότης, 342.

φυσικίαι, 412.

φυσικῶς, opp. ὑπ' ἀσκήσεως,
34.

φυσιογνωμονίω, 150.

φυσιολογία, 146.

φύσις, ιεζω, 108.

X.

Χαλκοτυπεῖον, 246.

χαριστήριον, τό, 138.

χαυνώσεις, 132.

οὐ χείρον, 228. (Add. Schae-
fer. in notat. crit. ad La-
liani in Constant. laud.
orat. p. XII.)

χειρονομία, 210.

χειρόχρηστος, 340.

χερσαῖος, 420.

χορηγέτης φόνων, 386.

χρεία, consuetudo, 376.

χηματίζεσθαι, 192.
 χρονίζειν, 498.
 χρόνιος, 264.

Ψ.

Ψαιστά, 108.
 ψευδοδοξέω, 310.

ψιλῶς διαλέγεσθαι, 190.
 ψωμίζω, 122.

Ω.

Ωρα εαρινή, 236.
 ὠφελεῖσθαι· ὠφελῆθεις πα-
 ρά τινός τι, 34. ὠφελού-
 μενος παρ' ἐκάστου, 50.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

- Pag. 20. lin. 5. leg. καὶ pro καί.
 — 24. — 15. — περιουσίας.
 — 56. not. 11. post ἔστι adde significare.
 — 77. — 1. lin. 13. leg. innumerabilibus.
 — 118. — 3. — 1. — praeditis.
 — 131. — 5. — 1. — quod.
 — 164. lin. 14. leg. προαλεῖς pro προαλλεῖς, praesente
 etiam Cd. Cix.
 — 168. — 8. — παρωσάμενα.
 — 184. — 16. — οὐκ εἰσί.
 — 188. not. 38. — Kust.
 — 194. lin. 7. — καί.
 — 237. — 8. — naturales.
 — 245. nota 21. est nota Kustori.
 — 248. lin. 15. pone colon ante σημεῖα.
 — — not. 4. lin. 4. post significat adde consonantia.
 — 256. — 28. leg. ἀπόδειξιν.
 — 272. lin. 2. — στρατευομένους.
 — 280. Ad vocab. τοῖς ἀνθρώποις lin. 13. haec Kusteri
 nota addenda est: „Sensus exigit, ut scribantur,
 τοῖς ἀνθρωποκτόνοις, vel ἀνδροκτόνοις.“
 — 308. lin. 6. post ἀρχὴν delend. comma.
 — 321. nota 105. est Kustori.
 — 342. not. 37. lin. 4. leg. Kust. pro Kiess.
 — 361. lin. 18. leg. conuictis.
 — 362. not. 23. lin. 13. leg. coniungi.
 — 482. lin. 10. post βίου pone comma.

OCT 17 1919